

Giới thiệu Ta Là Chí Tôn

Được kì vọng từ cộng đồng truyện, Ta Là Chí Tôn chính là bộ truyện tiên hiệp hot mới nhất của tác giả nổi tiếng Phong Lăng Thiên Hạ.

Được không hóa Đan rốt cuộc chỉ là độc; Người không hóa thần cuối cùng chỉ là hư vô!

Thiên Đạo có kẻ hở, Thiên Hạ liên đại loạn; Hồng trần thế ngoại, Vồng Lược hoành hành; Tiếc thay kẻ bất hạnh, có hận mà không tranh; Quy tắc ở bên ngoài, đề ta đến thi hành.

Bố vô nhân gian, diệt tận bất bình; Trong tay có đao sắc, trong tâm có tình nồng; Lồng ngực ôm mỹ nhân, dưới đao trăm gian hùng; Lặng lẽ chốn hồng trần huyền huyền, sống không uống kiếp này!

Thời đại loạn thế, quần hùng tranh bá; Khó lừa khắp nơi, Sơn Hà phá toái; Cửu Tôn quân sư Vân Dương đại nạn không chết, độc tâm lưu báo thù; Kinh thiên mưu trí, báo quốc thù gia hận; Thiết cốt mà nhu tâm, gom yêu hận tinh cừ; Tuyệt thế thần công, giết hết nhân gian bất bình; Lòng son bích huyết, viết lên huynh đệ thiên thu! Đón đọc truyện hot này các bạn nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chuyện Xưa!

Thiên Huyền đại lục.

Đó là một đại lục vô cùng thần kỳ.

Thiên Huyền đại lục có Vô Tận Chi Sâm, không ai biết nó rộng lớn bao nhiêu. Lại có Vô Tận Hải, không ai đo độ sâu của nó. Còn có vô tận Huyền thú, vô thượng núi cao...

Bản thân Thiên Huyền đại lục, càng không một ai biết nó rộng bao nhiêu, lớn nhường nào.

Nghe đồn, từng có một vị thiên địa Chúa Tể, thời xa xưa đã phi thăng từ Thiên Huyền đại lục mà đi...

Phương đông của Thiên Huyền đại lục, đó là vùng đất trật tự nhất trong toàn bộ Thiên Huyền đại lục. Nơi đây có Bảy phương bá quyền, ở giữa lại có năm nước thành thế chân vạc. Mặc dù chiến loạn không ngừng, bách tính sinh sống cũng coi như an cư lạc nghiệp.

Đông Huyền đế quốc, Đại Nguyên đế quốc, Ngọc Đường đế quốc, Thiên Tứ đế quốc, Từ U đế quốc.

Mọi việc, bắt đầu từ Ngọc Đường đế quốc phía đông Thiên Huyền đại lục.

...

Trong truyền thuyết cổ xưa: Cửu Tôn cùng nhau bình định thiên hạ xây thiên thu vạn thế cơ nghiệp!

Trong đó lại nói về Cửu Thiên đại trận vô cùng thần kỳ, hợp thành bởi tinh thần cùng với đại đạo nguyên lực. Cùng với sự chuyển động của tinh thần và nhật nguyệt luân hồi. Tùy cơ mà có thể hạ xuống bất kì lúc nào.

Một khi hạ xuống, liền có thể tác thành cho chín nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh.

Chỉ cần có được điều kiện phù hợp tạo thành Cửu Thiên đại trận. Liền có thể thu được truyền thừa thần bí, đạt được huyền bí lực lượng siêu tuyệt thế gian. Mà Cửu Tôn tự hợp, có thể định được vận mệnh quốc gia.

Nói một cách khác, bất kỳ quốc gia nào có được Cửu Thiên trận, lập tức có thể trở thành bá chủ đại lục.

Đương nhiên, hết thảy chỉ là truyền thuyết.

Cho đến một ngày...

Vạn dặm không mây, nặt trời chói chang thiêu đốt đại địa...

Đột nhiên, toàn bộ thế giới hoàn toàn hóa thành đêm tối.

Ngẩng đầu liền có thể thấy tinh tú đầy trời!

Trong đó chín đạo ánh sáng rực rỡ, từ trong bầu trời đêm mang một vệt sáng dài hoa mỹ, rơi xuống.

Địa điểm chính là Ngọc Đường đế quốc.

Cửu Thiên trận khởi, Cửu Tôn sắp thành. Ngọc Đường đế quốc, định sẵn vĩnh bá thiên hạ!

Chuyện này khiến cho cả Ngọc Đường đế quốc thành mục tiêu công kích chung của toàn đại lục.

Quần hùng khắp nơi rơi vào khủng hoảng. Chiến tranh hạo kiếp liên miên giáng lâm thế gian.

Ngọc Đường đế quốc ở chính giữa Đông đại lục, phía bắc có Thiên Tứ, nam có Đại Nguyên. Tây giáp Từ U, đông gần Đông Huyền. Đông Bắc, Tây Bắc lại có mệnh mông thảo nguyên, vô tận sa mạc. Bộ tộc trên thảo nguyên nhiều như sao trời. Mà Tây Nam, Đông Nam lại có Nam Hoang bộ lạc, nhân cường mã tráng.

Ngọc Đường đế quốc trong nháy mắt trở thành bát phương công địch!

Nhưng Ngọc Đường đế quốc cũng không có khuất phục, không tiếc bất cứ giá nào, binh tới tướng đỡ, nước đến đất ngăn. Luân phiên huyết chiến, thà rằng nước mất nhà tan, cũng tuyệt đối không đồng ý giao Cửu Thiên trận.

Mà Cửu Tôn, bắt đầu hình thành...

Ba người đầu tiên có được năng lực Thổ Thủy Hỏa, sau đó dần dần phát triển đến năm người, sáu người, tám người... Cuối cùng tại ba năm trước, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi Huyết Vân - Cửu Tôn rốt cục tề tựu đầy đủ!

Chín người thần bí, trở thành thần hộ mệnh cường đại nhất của Ngọc Đường đế quốc.

Họ đánh đầu trắng đó, không gì cản được.

Có điều, không có ai biết bọn hắn tên gì, cũng không ai biết bọn hắn trông như thế nào, Càng không có người biết bọn hắn xuất thân ra sao...

Hết thấy đều vô cùng thần bí.

Vì giữ bí mật, ngay cả hoàng đế bệ hạ, cũng không biết thân phận chân chính của Cửu Tôn.

Cửu Tôn thực lực càng ngày càng cường đại, uy chấn thiên hạ.

Nhưng vào một ngày một năm trước. Cửu Tôn bí mật xuất động, chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật, không rõ tại sao mà tin tức lại lộ ra ngoài. Vô số thế lực khắp nơi tụ tập mấy vạn lực lượng tinh nhuệ, xuất động vô số cao thủ, mang theo vô số cao giai Huyền thú, mai phục tại Thiên Huyền nhai, chặn giết Cửu Tôn.

Trận chiến đó đánh tới thiên băng địa liệt, nhật nguyệt vô quang.

Cửu Tôn toàn quân bị diệt. Không có bất kỳ người nào may mắn sống sót! Ngay cả Thiên Huyền nhai, đều bị đánh thành một mảnh phế tích.

Nghe nói sau khi nhận được tin tức này, hoàng đế Ngọc Đường đế quốc thổ huyết tại chỗ hôn mê bất tỉnh.

Lão nguyên soái Quân đội Thu Kiếm Hàn ngửa mặt lên trời gào thét, trút xuống thở hơi cuối cùng...

Cùng ngày Cửu Tôn chết đi, Cửu Thiên đại trận mặc dù vẫn tồn tại trong Cửu Tôn phủ Ngọc Đường đế quốc. Nhưng lại lập tức bị phong cấm toàn diện. Một mảnh sương trắng nồng đậm bao phủ lại toàn bộ Cửu Tôn phủ.

Không có bất kỳ người nào có thể tiến vào!

Cửu Tôn phủ trở thành khu vực thần bí.

Ngọc Đường đế quốc từng hi vọng, mời được một vị võ học Đại tông sư đỉnh cao Thiên Huyền đại lục đến, nhưng đối mặt Cửu Thiên trận, Đại tông sư cũng bất lực, cưỡng ép tiến vào, lại bị phản phệ đánh thành hấp hối...

Cùng với việc Cửu Tôn vẫn lạc, thời kỳ loạn thế của Thiên Huyền đại lục, rốt cục đến...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Tình Nghĩa Huynh Đệ Chớ Luận Rượu, Nam Nhi Hành Thế Tất Rút Dao!

(tình nghĩa huynh đệ không thể đo bằng rượu, đàn ông trong giang hồ dĩ nhiên phải dùng đao)

Ta thích động não, giải quyết sự việc bằng trí tuệ. Nhưng nếu chuyện đó có thể hoàn thành bằng sức mạnh, ta nhất định sẽ không động não.

—— Vân Dương trích lời.

...

“Tình nghĩa huynh đệ chớ luận rượu, nam nhi hành thế tất rút đao!”

Vân Dương ung dung ngâm nga một câu, nâng chén kính về phía không trung, sau đó đem chén rượu huyết sắc rót vào trong bụng. Ánh mắt sâu thẳm u lãnh.

Hắn một thân áo bào màu tím sẫm, lười biếng ngồi dưới kệ Thiên Lan Hoa trong đình viện, ánh mắt rơi vào nửa cái sân nhỏ nơi Thiên Lan Hoa tỏa bóng, nhưng lại tựa như xuyên thấu không gian, nhìn vào một vị diện khác.

Ngũ quan Vân Dương tựa như ngọc khí được tạo hình tỉ mỉ dưới tay một vị tông sư điêu khắc, hai hàng lông mày tinh xảo, con mắt thâm thúy tựa như vực sâu không đáy, mắt hai mí không phải quá rõ, sống mũi thẳng tắp hơi chút vênh lên, bờ môi tinh xảo không quá dày cũng không quá mỏng, khi hắn im lặng, tựa như một đóa hoa hồng sắp nở rộ.

Gương mặt của hắn tựa như nguyên một khối ngọc hoàn mỹ không chút tí vết, tóc dài đen mượt để tùy ý, từng sợi tóc tán loạn tung bay hai bên gương mặt.

Gió mát hiu hiu, một chút hương vị tiêu sái siêu thoát hồng trần, tựa như cả thế gian này chỉ có mình hắn cô độc tồn tại.

Cả khuôn mặt, lộ ra một kiểu xinh đẹp tựa như nữ tử.

Thậm chí có thể nói, chín thành chín nữ tử trên đời này cũng không có ngũ quan tinh xảo bằng hắn.

Nhưng, ngũ quan tú mỹ là vậy, ở trên cơ thể hắn, cho người ta cảm giác thanh lãnh mà tức sát. Tựa như trên một tôn Thần Linh băng lãnh đứng trên mây, đối với nhân gian thăng trầm, đều khinh thường chú ý.

Mặc dù thân thể có chút gầy gò, sắc mặt cũng hơi tái nhợt, nhưng lại càng thêm một phần mị lực u buồn kỳ lạ.

Vân Dương tựa như rất thích câu nói này, nhin không được lại nói một lần: “Tình nghĩa huynh đệ chớ luận rượu, nam nhi hành thế tất rút đao!” Nói xong, lại nâng chén kính hướng hư không một cái, dường như đang mời người nào đó, sau đó một hơi uống cạn.

Trên mặt hắn, lộ ra biểu hiện thâm trầm thương cảm, chỗ sâu trong đáy mắt ánh lên một vệt đau đớn sâu sắc.

Ngay sau đó, ánh mắt hắn đột nhiên trở nên lạnh lẽo sắc bén như lưỡi đao.

Một tia hàn khí toát ra, vài đóa Thiên Lan Hoa điểm lệ đang trong thời kì nở rộ trước mặt hắn đột nhiên run run rẩy rẩy một chút, sau đó thán nhiên bay xuống, còn chưa chạm xuống đất, đã khô héo.

Chợt, ánh mắt Vân Dương trong nháy mắt lại có chút ảm đạm. Thầm lo lắng “Tu vi của mình không biết bao giờ mới có thể khôi phục. Còn có rất rất nhiều việc cần bản thân đi làm, nhưng một thân tu vi giờ đây lại là chẳng còn sót lại dù chỉ một chút. “

Đột nhiên tiếng bước chân sau lưng hắn vang lên.

“Công tử.” Một lão giả, dáng vẻ cung kính đã đứng sau hắn.

Vân Dương không quay đầu lại, nói: “Lão Mai, chuyện gì?”

Thân thể của lão giả thẳng tắp. Mỗi lần đứng sau lưng vị công tử này, luôn có một loại tôn kính phát ra từ nội tâm lão, công tử mặc dù trọng thương chưa lành, lại mất đi một thân tu vi, hiện tại trời gà không chặt. Yếu đuối khiến người ta cảm giác nếu có một trận gió liền có thể thổi ngã, nhưng lại cho người ta cảm giác bất luận bất luận kẻ nào đều không thể khinh nhờn, xâm phạm.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, không có bất kì lý do, nhưng lại chân thực tồn tại.

“Đạ, có hai chuyện.” Lão Mai nói ngắn gọn: “Chuyện thứ nhất, quân đội đột nhiên xuất thủ, quét sạch nhà Tả Đô Ngự Sử Ngô Văn Uyên, còn có vài nhà của quan viên Ngự Sử đài. Nghe nói là lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn tự mình hạ lệnh, xuất động quân đội tinh nhuệ, cả nhà Ngô Văn Uyên bị một mẻ hốt gọn, Ngô Văn Uyên đã bị đánh vào thiên lao.”

Vân Dương chỉ nghe, không nói gì.

Chuyện này cũng không có gì đặc biệt. Chỉ là một tên đại quan triều đình ngã xuống mà thôi. Trong Ngọc Đường đế quốc, chuyện như vậy không cơ bản không đáng giá để Lão Mai đến báo cáo. Hẳn biết tất nhiên còn có đoạn dưới.

Mà Lão Mai nhất định sẽ nói.

“Ngô Văn Uyên người chúng ta đã nhìn chăm chăm nửa năm. Cho nên, lúc xét nhà, lão nô đã an bài một chút, cuối cùng quả nhiên có phát hiện, trong mật thất của Ngô Văn Uyên, còn có một mật thất bí mật khác. Chờ đám người xét nhà rời đi, lão nô tự mình đến, đem đồ vật trong mật thất bí mật lấy ra.”

Quân đội bắt đại quan triều đình, Lão Mai có thể đi vào người trước mắt mọi người tìm thấy bí mật trong mật thất, đồng thời che dấu xử lý trước sự đề phòng thâm nghiêm nhất của quân đội thành công đem đồ vật lấy đi.

Vân Dương đối với chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên.

Lão Mai lại nói: “Bên trong là một mật lệnh bài, một khối ngọc bội, một viên đan dược, một viên thú đan.”

Vân Dương nhú nhú mày.

Lão Mai vội vàng nói: “Trên lệnh bài viết bảy chữ: Một năm kế sách tại Vu Xuân! Trên ngọc bội lại khắc: Ngày mừng mười tháng giêng. Đan dược là Tục Mệnh Đan của Đan Vương điện. Thú đan chính là huyền đan lục giai của Huyền thú Thanh Đầu Ưng.”

“Ừm, tội danh Ngô Văn Uyên là... Phản quốc. Dính liú Thiên Huyền nhai Cửu Tôn chi chiến.” Lão Mai nói xong cũng kính lui một bước.

Vân Dương cũng không lên tiếng, nhưng Lão Mai thấy rõ ràng, khi nghe “Thiên Huyền nhai” Ba chữ, thân thể Vân Dương đột nhiên run lên rất nhẹ.

Lão Mai cảm giác được, nhiệt độ chung quanh đang không ngừng hạ xuống, một cỗ băng lãnh, tràn ngập tại trong tiểu viện, ép thẳng tâm thần lão.

Vô số Thiên Lan Hoa, đột nhiên không thổi mà tự rơi, toàn bộ đình viện tựa như một đợt mưa hoa vừa quét qua.

Một lúc lâu sau, Vân Dương nói: “Đem Ngô Văn Uyên đưa tới đây, Ta tự mình thẩm vấn!”

Ngô Văn Uyên bây giờ đang ở Hình bộ thiên lao, làm sao có thể dẫn tới?

Nhưng Lão Mai không chút do dự đáp ứng: “Vâng.” Lập tức lại nói: “Công tử, nghe nói quân bộ định dùng Ngô Văn Uyên cùng một đám đầu xỏ phản nghịch, để tế điện Cửu Tôn.”

Nghe được hai chữ “Cửu Tôn” này, sắc mặt Vân Dương đột nhiên trở nên tái nhợt, trong lòng hần như bị hung hăng đâm một đao, thống khổ co quắp một hồi, nói: “Ta có chừng mực.”

“Vâng.” Lão Mai cung kính một tiếng.

“Còn chuyện thứ hai?” Vân Dương hỏi.

“Là... Chúng ta đã không có tiền.” Lão Mai có chút xấu hổ: “Bây giờ chỉ còn có mấy vạn lượng bạc, đoán chừng, chỉ có thể chèo chống đến tối ngày mai.”

Vân Dương gật gật đầu: “Biết.”

“Com trưa đã chuẩn bị xong.”

“Được rồi.”

Ngay sau đó Lão Mai lui ra.

Trên mặt Vân Dương chậm rãi nổi lên một tia nghiêm khắc: “Năm! Một năm kế sách tại Vu Xuân! Ngày mừng mười tháng giêng... Các ngươi, rốt cục muốn xuất hiện sao?”

Nụ cười nhàn nhạt xuất hiện trên mặt hắn.

Nhưng, nếu để cho người khác nhìn thấy dáng tươi cười của hắn lúc này, tất nhiên sẽ giật mình.

Trong nụ cười nhàn nhạt này, tựa hồ ẩn chứa sát khí của một kẻ bò ra từ núi thây biển máu! Giống như khi mở Quỷ Môn quan, vạn quỷ đều xuất hiện!

...

Trên bàn cơm.

Thịt Huyền thú chồng chất như núi. Từng giọt dãi hương xông vào mũi. Có điều, số lượng thật sự rất nhiều.

Đơn giản tính toán qua, chỉ ít cũng phải tới bốn năm mươi cân.

Vân Dương thở dài, bắt đầu ăn.

Lão Mai ho khan một cái, liền quay mặt đi không dám nhìn.

Vào thời điểm này mỗi ngày, là lúc hắn không nguyện ý nhìn thấy Vân Dương nhất, một người luôn luôn ưu nhã cao quý tựa như công tử đi ra từ trong bức họa, lại một mình ăn hết một đồng lớn thịt lớn như thế!

Mặc dù tướng ăn của hắn không khó coi, ngược lại, còn tràn đầy ưu nhã. Nhưng... Trọn vẹn năm, sáu mươi cân thịt Huyền thú a!

Đây là lượng thức ăn dành cho bao người?

Kể từ một năm trước khi công tử trở về với chồng chất vết thương, lượng cơm ăn đột nhiên trở nên khủng bố.

Làm cho người ta ghen hống nhìn trần trời.

Một bữa cơm, nhất định phải là thịt Huyền thú tràn đầy linh khí. Với lại, ít nhất là mấy chục cân. Một bữa thịt Huyền thú, liền tiêu hao tám ngàn lượng bạc!

Cứ tiếp như thế, thật sự chèo chống không được nữa a.

Huống chi còn có các khoản chi lớn khác nữa.

Trên người Công tử, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Đang mãi nghĩ ngợi, chỉ nghe được công tử nói ra: “Cho mấy người Mã Lưu, Trương Tân Lăng hạ thiệp mời, tối nay ta tại Bạch Vân lâu yến khách.” Lão Mai khò miệng co giật một chút, nói: “Vâng.”

Sau lưng lão, Vân Dương rốt cục ăn xong một khối thịt Huyền thú cuối cùng, sau đó đem Tục Mệnh Đan của Đan Vương điện ném vào trong miệng, nghĩ một chút lại nuốt nốt viên lục giai Huyền thú huyền đan kia.

Chỉ là hai thứ này, giá trị liền thành a.

“Mới no bụng bây phần.”

Vân Dương nói.

Trên khuôn mặt già nua của Lão Mai hung hăng co quắp một chút.

...

Tình nghĩa huynh đệ chớ luận rượu, nam nhi hành thế tất rút đao! (Hạ) Một tờ thiệp mời.

Khiến bảy vị công tử các thế gia ngay ở trong viện tử của mình nhao nhao tức giận tru lên!

“Ta không đi!”

“Ta không có tiền!”

“Ai đi kẻ đó là vương bát đần!”

“Hỗn đản, lại mời khách, ông trời ơi... Ta nên làm thế nào a!”

“Thiên địa quỷ thần, cầu ngài giáng thiên lôi đánh chết hắn đi... Hắn là một tên Hấp Huyết Quỷ... Ta vừa mới có chút tiền hắn liền ép ta nộp ra...”

“Cha, cho hài nhi chút tiền, Vân Dương lại mời khách...”

“... Thảo!”

...

Màn đêm buông xuống, Vân Dương đi ra ngoài.

Lão Mai đi bên cạnh hắn, nhắm mắt theo đuôi.

Dưới ánh Hoàng hôn, áo bào của Vân Dương lúc tựa màu đen lúc lại là màu xanh đậm. Trong từng bước đi, có một cỗ khí tức băng lãnh mơ hồ cùng với sự xa cách của màu đen, còn mang theo một tia khí tức thần bí của màu xanh đậm, tay áo bay trong gió lộ ra một tia ưu nhã tôn quý ảo mộng màu tím, mơ hồ chớp động.

Ưu nhã, tiêu sái dạo bước trên đường.

Hắn đi rất chậm, với thương thế trong cơ thể, khiến cho hắn căn bản không dùng lực được, mỗi một bước đi, ngũ tạng lục phủ đều đau đớn giống như bị lửa đốt. Nhưng trên mặt hắn luôn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Có vẻ con đau tận xương này, có thể làm cho hắn nhớ tới một chút gì đó, nhớ kỹ một chuyện nào đó. Có như thế, mới có thể để cho hắn dễ chịu một chút.

Lão Mai đi sau lưng hắn, nhìn xem bóng lưng công tử nhà mình, cảm giác rõ ràng được một loại khí chất xa cách mà cô độc không thuộc về hồng trần nhân gian.

Bạch Vân lâu.

Từ lâu xa hoa nhất đế đô Thiên Đường thành Ngọc Đường đế quốc.

Hiện tại, người trong từ lâu đều hơi kinh ngạc.

Trong đại sảnh có bảy vị công tử ca quân áo hoa lệ, bảy người này đều là khách quen Bạch Vân lâu, kẻ nào trong số họ không phải là mắt cao hơn đỉnh coi trời bằng vung?

Có điều hiện tại...

Chỉ thấy bảy vị công tử ca quân áo hoa lệ mỗi tên đều phần hậm than thở như cha mẹ chết. Có mấy người còn hùng hùng hổ hổ nắg gì đó, biểu lộ sự không phục không cam lòng...

Rốt cục chuyện gì xảy ra?

Trong khi mọi người nghi vấn.

Chợt bóng tối lóe lóe lên ở cửa ra vào, một bóng người đã đứng trước cửa.

Đèn hoa chiếu tới, chiếu xạ tại trên mặt người này, trước mắt tất cả mọi người đột nhiên sáng lên!

Ánh đèn mới chiếu rõ nửa bên mặt hắn, đã để người ta cảm thấy kinh diễm, trong đầu tự xuất hiện dòng cảm xúc “Người như vậy, sao có thể tồn tại?”.

Mấy thiếu nữ phục vụ không hẹn mà cùng cúi đầu xuống, trong mắt xinh đẹp tỏa ra hào quang, chỉ cảm thấy trong lòng tựa như có con hươu con đang xông loạn, sắc mặt ửng đỏ.

Vị công tử này... Thật... Đẹp trai! Nếu như ta có thể...

Bóng người ở cửa chậm rãi dạo bước vào, trong lúc hắn di chuyển, áo bào tím đậm đến mức gần như đen vậy xuống tạo thành một mảnh mộng ảo tôn quý. “Ha ha, các vị hảo bằng hữu quả nhiên đều tới, thật sự là khách khí.” Vân Dương ưu nhã cười: “Xin mời, mời vào nhã gian yên vị. Chúng ta đã lâu không gặp, lần này, nhất định phải vừa uống vừa tâm sự thật tốt.”

Một vị thanh niên công tử trong đám người căn răng nói: “Vân thiếu gia, rượu, chúng ta cũng không cần uống. Ngươi cứ nói thẳng đi, lần này ngươi muốn bao nhiêu?”

Vân Dương ưu nhã cười một tiếng, có chút nghiêng đầu, hòa ái dễ gần nói ra: “Có chuyện gì sao... Mã công tử không nề mặt ta? Ngay cả một chén rượu, cũng không muốn uống?”

Công tử họ Mã sắc mặt trắng nhợt, vội vàng nói: “Nào có, ý ta không phải vậy, mặt mũi Vân thiếu gia ai dám không cho? Ha ha...” Một bên nói, mặt khác nháy mắt ra dấu cho những người khác.

“Đúng vậy đúng vậy, thế diện Vân thiếu gia lớn hơn trời, chén rượu này dù thế nào ta đều muốn uống.” Mấy tay công tử liên tục gật đầu, trên mặt nở nụ cười cực độ gượng ép, tiếng cười mà như tiếng vịt kêu khi bị bóp cổ, vừa khô lại khô khè kiểu hít thở không thông.

Vân Dương ôn nhu cười một tiếng: “Nếu như vậy, xin mời.”

“Mời!”

“Mời!”

Đám công tử tích cực đáp lời, tỏ vẻ rất hòa hợp cùng đi lên lầu. Nhìn kĩ, trên mặt từng người như bị ai đó bóp méo, có vẻ sắp khóc đến nơi...

Trời ạ.

Lần này thế mà còn được uống rượu. Trước kia cũng không có đãi ngộ tốt như vậy...

Nhưng một chén rượu này, không biết giá trị bao nhiêu tiền...

Đám người tự phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, Lão Mai đứng sau lưng Vân Dương, không nói không động, làm tốt chức trách bản thân.

“Lúc trước có con thỏ, có một ngày uống say, sau đó đem một con gấu XXX...” Vân Dương khẩu khí khinh đạm kể chuyện tiểu lâm, kỳ thật chuyện này không buồn cười, hoặc nói thẳng ra là nhạt tước, nhưng bảy vị công tử lại như là đang được nghe câu chuyện buồn cười nhất trên đời này, ai nấy ngửa tới ngửa lui cười sằng sặc.

“Vân thiếu gia kể chuyện cười thật sự rất tuyệt... Ha ha ha, nửa năm sau ta lấy câu chuyện cười này làm thú vui a...”

“Ta cảm thấy một năm tới chỉ cần nhớ tới chuyện hôm nay đều có thể vui vẻ thoải mái, ha ha ha...”

“Chết cười ta, ta đau bụng...”

Vân Dương mỉm cười gật đầu: “Xem ra mọi người rất hoan nghênh ta nha.”

“Đó là đương nhiên!” Trương công tử vội vàng nói: “Người như Vân công tử, làm gì có ai dám không chào đón, kẻ đó mới thực sự là... Thật sự là không biết điều!”

Các vị công tử nhao nhao gật đầu như gà mổ thóc: “Đúng vậy, đúng vậy. Ai không hoan nghênh Vân thiếu gia, kẻ đó là vương bát đần.” Bảy vị vừa nói vừa đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: “Hắn a, sáu tên này đều là vương bát đần! Ta cũng thế... Ai sẽ hoan nghênh gia hòa này... Kẻ đó mới là vương bát đần!”

Qua ba lần rượu, đồ ăn cũng qua ngũ vị.

Vân Dương ho khan một cái: “Các vị huynh đệ nếu đều tới, Vân Dương ta có chút chuyện, không nói ra sẽ không thoải mái. Nhưng nói ra lại có chút ngại ngùng a...”

Mã công tử cơ hồ muốn khóc đáp lời: “Vân thiếu gia có chuyện xin cứ nói.”

“Àn, tất cả mọi người đều hoan nghênh ta như thế, ta liền nói thẳng.” Vân Dương cười hàm ý xấu xa, nói: “Gần đây, ta có chút cần tiền gấp, cho nên, tìm các huynh đệ ha ha, thương thảo vài biện pháp.”

Mặt bảy vị công tử gia đồng thời biến thành mướp đắng: “Không biết Vân thiếu gia cần bao nhiêu?”

Vân Dương nhìn thức ăn trên bàn, hí hửng nói: “Bữa cơm Hôm nay không rẻ a...”

Lời còn chưa nói hết, Tần công tử đã cướp mở miệng: “Ăn bữa cơm mà thôi, sao có thể để Vân thiếu gia trả tiền? Để ta để ta!”

Vân Dương gật đầu: “Tần công tử quả nhiên cao thượng, tại hạ nếu từ chối thì quả là bất kính.”

Tần công tử như ăn phải khổ qua: “Đâu có đâu có, mọi người đều là huynh đệ nha.”

“Àn, trước khi ăn cơm, ta đã kể chuyện tiểu lâm, tất cả mọi người đều cảm thấy, có thể khiến một năm tới đều sống trong vui vẻ.” Vân Dương lại nói: “Kỳ thật lần này không cần nhiều, bảy trăm vạn lượng bạc, ta cảm thấy, liền đủ đến khi các huynh đệ nghe chuyện cười lần tiếp theo...” Bảy vị công tử mặt biến thành màu đất.

Bảy trăm vạn lượng? Mỗi người 100 vạn?

Trên đời này có chuyện tiểu lâm nào đáng tiền như thế?

Mã công tử về mặt đau khổ nói: “Vân thiếu gia, không phải ta tiếc, mà là hiện tại... Trong nhà sinh ý hơi chút hao tổn, làm ăn buôn bán cũng không tốt...”

Lời còn chưa nói hết, Vân Dương ngẩng mặt lên cười cười với hắn, nói: “Ngươi bỏ ra 200 vạn.”

“Ta...” Mã công tử sắc mặt lập tức cứng: “Cái này...”

“200 vạn quá ít?” Vân Dương nói: “Vậy liền ba...”

“Không ít không ít...” Mã công tử vội vàng ngắt lời, vẻ mặt đau khổ: “200 vạn liền 200 vạn, một lời đã định, Vân thiếu gia, ta mời huynh một chén.”

Bưng chén rượu lên, ngửa cổ một cái liền uống vào. Rượu ngon rơi vào trong miệng, chỉ cảm thấy như đang uống thuốc đắng.

Thầm rủa bản thân quá ngốc, 100 vạn liền 100 vạn, nhiều lời hại thân a...

Sáu người khác đồng tình nhìn Mã công tử, từng đợt cười trên nỗi đau của người khác.

Đáng đời!

Đề cho người nói nhiều!

“Ta rất ưa thích bằng hữu giống như Mã công tử vậy, hào sảng, nghĩa khí, rộng rãi!” Vân Dương tán thưởng nói ra: “Bằng hữu như vậy, làm gì có ai ngại nhiều?”

Mã công tử như ăn phải phân. Biểu cảm sáu người khác cũng vô cùng đặc sắc.

“Như vậy, sáu vị huynh đệ khác, chắc hẳn cũng sẽ không cảm thấy 100 vạn quá ít?” Vân Dương cười mỉm hỏi.

“Không ít không ít, vừa đủ vừa đủ.” Bảy vị công tử khác không ra nước mắt.

Chuyện cười Hôm nay thật đắt a.

Sớm biết lần này tới tất nhiên phải xuất huyết lớn, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, lần này so mấy lần trước kia còn muốn tàn khóc rất nhiều lần!

...

Dịch: xonevictory

Lão Nguyên soái vẫn còn sống, chương trước chỉ là nghe nói!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bốn Mùa Giang Hồ Máu, Bắt Diệt Thù Thiên Vân!

(Giang hồ quanh năm nhuộm máu, Thù Thiên Vân không chết)

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Vân Dương thắng lợi trở về.

Mặt mày hớn hờ đi ra khỏi tửu lâu, thất đại công tử phía sau hắn về mặt xanh xao đưa tiễn: “Vân thiếu gia đi thông thả, chúng ta lần sau lại tụ họp...”

Sau khi nhìn thấy thân ảnh Vân Dương đi mất, bảy người mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ngu! Đại ngu a!” Mã công tử cắn răng nghiền lợi nước mắt chảy ròng: “Ta phải làm sao kiếm về 200 vạn đây?”

Mặt khác sáu vị công tử liếc mắt nhìn nhau, trong lòng lại mừng thầm.

Ta mặc dù không may, nhưng... Còn có một tên so với ta con xui xẻo hơn nha!

Nghĩ như vậy, hào hứng liền tăng vọt: “Tới tới tới, tới nay không say không về! Lão bản! Mang thêm một trăm đĩa thức ăn! Hắn bao a, lão tử muốn ăn tới khi hồi vốn!”

Như ong vỡ tổ lại tuôn trở về.

Cả đám ăn như hổ đói khiến Tần công tử mời khách nhìn vào sắc mặt liền trắng bệch, vừa tức vừa gấp nói: “Ăn cho bẻ bụng hả, đều xéo ngay cho ta...”

Hắn vội vàng đuổi khách.

...

Trong ngực Lão Mai tràn đầy ngân phiếu, đi sau lưng Vân Dương.

Trong lòng nghi hoặc.

Bảy vị công tử này, người nào không phải dạng ngang ngược càng rõ? Tên nào không phải dạng vô pháp vô thiên? Làm sao biết nghe lời như vậy?

Chỉ một năm nay thôi, bọn hắn đã bị ăn chẹt hai lần...

Chớ đừng nói chi tới trước đó.

Công tử đến cùng nắm trong tay nhược điểm gì của bọn hắn?

“Trong này có 600 vạn, về phía mấy bên kia, người tự phân phối cho tốt.” Vân Dương vừa đi, một bên phân phó nói: “Việc gì nên chú ý, người cũng đã rõ không cần ta nhắc thêm.”

Lão Mai nghiêm nghị nói: “Công tử yên tâm, lão nô minh bạch.”

Vân Dương gật gật đầu.

Vừa đi vừa nói chuyện chả mấy chốc đã đến cửa Vân phủ.

Vân Dương ngẩng đầu, nhìn bốn chữ lớn trên bảng hiệu, cười cười, sau đó nhanh chân bước vào cửa.

Thiên Ngoại Chi Vân.

Bốn chữ lớn lóng lánh kim quang, tấm bảng ở cửa chính Vân phủ. Chính là do đương kim hoàng đế bệ hạ tự viết, đối với Thần Long Vân Hầu có kính ý chí cao.

Đại môn chậm rãi đóng lại.

Bên ngoài, xa xôi truyền tới tiếng kêu của một người: “... Ngọc Đường Cửu Tôn, anh hùng thiên hạ. Cả nước ai điếu, đưa ta anh linh. Mừng chín tháng ba, Anh Hồn trước điện. Chém giết gian nịnh, tể ta anh linh. Anh linh thường tại, chính khí trường tồn...”

Vô số người sắc mặt nặng nề, có quan viên, có quân đội tướng lĩnh, binh sĩ, lê dân bách tính... Biển người nhao nhao tuân hướng cửa hàng hoa tươi, hương nến...

Thiên Đường thành tất cả hương nến, chiều hôm nay, toàn bộ bán sạch.

Có tiếng khóc mơ hồ, ầm ầm vang lên.

Hôm nay là mùng tám tháng ba.

Ngày mai, tế điện anh linh.

Trong Vân phủ, Vân Dương dựa vào trên cửa chính, nghe tiếng kêu ở bên ngoài, vẻ mặt đầy đau đớn, đáy lòng tưởng niệm chuyện cũ.

“Cửu Tôn, mãi mãi vĩnh hằng!”

Vân Dương im ắng nói, ánh mắt vô cùng kiên định: “Bởi vì, ta còn tồn tại!”

...

Vân phủ.

Trong mật thất.

Vân Dương một bộ áo bào tím, đứng chấp tay, nhìn Ngô Văn Uyên đứng trước mặt, trong mắt huyết sắc chợt lóe lên, nói khẽ: “Ngô ngự sử, ngưỡng mộ đã lâu, chỉ tiếc không thể gặp một lần, cho nên hôm nay, ta cố ý mời Ngô đại nhân tới đây để chúng ta có thể hào hào tâm sự.”

Đối diện hắn, Ngô Văn Uyên thân mang áo tù khế cười một tiếng: “Vân công tử, trước đó Ngô mỗ chỉ nghĩ rằng người là Thiên Ngoại Vân Hầu công tử mà thôi, cũng không để người trong mắt, nhưng lại không nghĩ tới, tại Ngọc Đường đế quốc này, Vân công tử lại là nhân vật Quý Thần khó lường như vậy. Thật sự là ta đã lầm rồi.”

Hắn lại bật cười lớn: “Có thể đem Ngô mỗ từ trong thiên lao nhẹ nhõm mang tới đây, thủ đoạn của Vân công tử thật phải nói là thông thiên triệt địa nha.”

Vân Dương nhìn vị Tả Đô Ngự Sử này, từ trong con mắt của hắn không nhìn thấy nửa điểm khẩn trương cùng e ngại.

Đây là một tử sĩ.

Vân Dương trong lòng kết luận, cười nhạt một tiếng: “Một chút thủ đoạn nhỏ, ngược lại để Ngô đại nhân chê cười rồi.”

Ngô Văn Uyên thông dong nói: “Không biết Vân công tử từ trong thiên lao đem ta đưa đến nơi này, nói chuyện gì với ta?”

Vân Dương *phong khinh vân đạm cười một tiếng: “Ta muốn cùng Ngô đại nhân chơi một trò chơi.”

*(phong khinh vân đạm= gió nhẹ mây nhạt, đại ý là cười với hàm ý coi thường, trêu chọc)

“Trò chơi?” Ngô Văn Uyên nói.

“Ân, trò hỏi vấn đề.” Vân Dương cười ha ha một tiếng: “Ngươi hỏi ta một vấn đề, ta hỏi ngươi một vấn đề.”

Ngô Văn Uyên cũng cười ha ha một tiếng: “Ngô mỗ hỏi ngươi một vấn đề, ngươi cái gì cũng có thể nói. Nhưng ngươi hỏi Ngô mỗ một vấn đề, Ngô mỗ ta chưa hẳn chịu nói.”

Vân Dương cười cười, ôn tồn lễ độ nói: “Theo ta được biết, Ngô đại nhân lần này bị trọng tội cả nhà đều bị bắt lại. Gồm có, mẹ già, thê tử của ngươi còn có hai vị thị thiếp và ba đứa con trai, một nữ tử nữa.”

Ngô Văn Uyên ánh mắt lạnh xuống: “Ngươi rút cuộc muốn cái gì?”

Vân Dương ôn nhu nói: “Ngô đại nhân sinh tử đã không để ý, đương nhiên cũng không để ý cái gì nữa. Chỉ là, tính mệnh người nhà, Ngô đại nhân chưa hẳn đã có thể bỏ mặc a?”

Ngô Văn Uyên ánh mắt nháy động: “Ý của ngươi?”

Vân Dương thân nhiên nói: “Ta hỏi ngươi vấn đề thứ nhất, ngươi trả lời, ta có thể cho ngươi chết thống khoái. Đây là phúc lợi đầu tiên.”

Ngô Văn Uyên trào phúng nói: “Nếu ta một vấn đề cũng không muốn trả lời, chẳng lẽ ngươi có thể để cho ta sống sao?”

Vân Dương hơi ngửa cổ nhìn lên trời, nói: “Chết, cũng phải phân chết như thế nào. Ngô đại nhân đây hẳn minh bạch. Ngươi nếu như cả một vấn đề cũng không trả lời, người nhà của ngươi một người cũng không sống được, mà Ngô đại nhân ngươi, ta lại muốn để ngươi ở chỗ này sống lâu tới trăm tuổi a.”

Hắn mỉm cười, hàm răng tuyết trắng chính tề hé lộ: “Ngô đại nhân, ngươi nói xem có phải tốt không?”

Ngô Văn Uyên mặc dù thấy chết không sờn, lúc này cũng không nhịn được toàn thân run run một chút.

Sống lâu trăm tuổi.

Lời nói có ngụ ý tràn đầy cát tường, nhưng trong miệng Vân Dương nói ra, lại tràn đầy âm trầm khủng bố. Ngô Văn Uyên tự nhiên biết, bản thân sẽ “Sống lâu trăm tuổi” Như thế nào.

Hắn trầm mặc một chút, nói: “Ý của ngươi là, người nhà của ta, có thể tiếp tục sống?”

Vân Dương nói: “Tự nhiên, ta hỏi ngươi vấn đề thứ hai, ngươi trả lời, ta có thể đảm bảo, thê tử của ngươi có thể sống sót. Vấn đề thứ ba, mẹ của ngươi cũng có thể sống sót. Cái thứ tư, con gái của ngươi có thể sống sót. Cái thứ năm... Vấn đề, lão nhị nhà ngươi cũng có thể sống... Một vấn đề cuối cùng, từ ngươi ra, cả nhà ngươi đều có thể sống sót, còn có thể sống một cuộc sống tự do.”

Ngô Văn Uyên thống khổ nhắm mắt lại: “Nếu như trong đó có vấn đề ta không trả lời được thì sao?”

Vân Dương nhẹ nhàng nói: “Tỉ như nói, vấn đề thứ tư, ngươi nếu không trả lời, ta vẫn sẽ để cho con gái của ngươi sống sót, nhưng, sẽ sống trong kỹ viện, mà mỗi một khách chơi qua đều sẽ biết nàng là nữ nhi của Ngô đại nhân đây. Ân, mỗi một vấn đề, đều ứng với một người.”

Con mắt Ngô Văn Uyên bỗng nhiên trừng lớn muốn nổ đom đóm: “Ngươi thật là ác độc!”

Vân Dương mỉm cười: “Ta không hung ác, tất cả đều do Ngô đại nhân ngươi quyết định. Nếu ngươi không phối hợp mới dẫn tới thảm kịch như vậy mà thôi. Ngược lại, làm một người con, một người chồng, một người cha thì ngươi nên tạo cho người thân của ngươi một hoàn cảnh sinh hoạt tốt một chút.”

Ngô Văn Uyên nhắm mắt lại, trong lòng hắn bây giờ là một mảnh thâm đạm.

Tâm thấy chết không sờn của hắn bây giờ đã biến mất vô tung vô ảnh.

Vân Dương mở miệng, liền nắm được chỗ yếu hại của hắn.

“Vân công tử quả nhiên là Vân công tử.” Ngô Văn Uyên đau thương cười cười: “Ngươi muốn biết cái gì?”

Vân Dương chấp hai tay sau lưng, nói khẽ: “Vấn đề thứ nhất, một năm kể sách tại Vu Xuân. Câu nói này không tệ, nhưng ý tứ trong đó, muốn mời Ngô đại nhân giải thích một chút.”

Ngô Văn Uyên sắc mặt xám xịt, ánh mắt vùng vẫy hồi lâu, nói: “Đây là Tứ Quý lâu... Một năm bốn mùa. Ý tứ của những lời này, là lệnh cho Xuân Đường xuất thủ...”

Vân Dương gật gù đầu: “Rất tốt, phúc lợi của vấn đề đầu tiên, ngươi có thể chết thổng khoái. Vấn đề thứ hai, ngày mừng mười tháng giêng, là có ý gì?”

“Ta chính là ngày mừng mười tháng riêng.” Ngô Văn Uyên nhắm mắt lại, vô lực nói: “Tứ Quý lâu, mỗi một mùa, đều có chia ra ba đường khâu. Mỗi một cái đường khâu, đều lấy tháng làm tên, Mỗi một Tháng đường khâu, đều có ba mươi người, từ mừng một, đến 30.”

*Câu này ai không hiểu có thể bình luận để ta thêm giải thích nhé!

“Chúc mừng, thê tử của ngươi được sống.” Vân Dương cười tủm tỉm nói: “Vấn đề thứ ba. Ai là Niên tiên sinh?”

Ngô Văn Uyên nhìn vào mắt Vân Dương nói: “Cái này ta không biết.”

Vân Dương nhú nhú mày, nhìn ánh mắt của hắn, thật lâu sau nói: “Tốt, đôi vấn đề, Xuân Thiên Đường đường chủ là ai?”

“Cũng không biết.” Ngô Văn Uyên đau thương cười một tiếng: “Vấn đề này, ngươi thật không cần hỏi lại nữa, chúng ta liên hệ với nhau qua một kênh đặc biệt, ai cũng không biết đối phương có thân phận gì. Ngay cả tháng giêng mừng 9 cùng tháng giêng 11, ta cũng không biết là ai. Huống chi là đường chủ?”

Vân Dương thở ra một hơi, sắc mặt khó coi hơn rất nhiều.

“Đường đường là một Tả Đô Ngự Sử của triều đình, nhưng chỉ là một ngày trong một năm bốn mùa, không có bất kỳ chức vụ gì... Tứ Quý lâu, quái vật khổng lồ a!”

Vân Dương một lúc sau hi hi cười nhạt. Trong tiếng cười đầy sự lạnh lẽo, để Ngô Văn Uyên không tự chủ được sợ run cả người.

“Nếu cái gì ngươi cũng không biết...” Vân Dương nhú nhú mày nói: “Như vậy, mùa xuân năm ngoái, tại Thiên Huyền nhai phục kích Cửu Tôn, người tham dự trong đó có những ai?”

Nghe được bảy chữ “Thiên Huyền nhai phục kích Cửu Tôn” này, cơ thịt trên mặt Ngô Văn Uyên không khỏi co rút một chút, nói: “Ta chỉ là nội tuyến, người trực tiếp lên kế hoạch, là tổng đường chủ Xuân Đường phụ trách, ta không biết người tham dự là ai.”

Vân Dương gật đầu: “Trừ ngươi ra, còn có nội tuyến a? Hắn ở trong quân đội sao?”

Ngô Văn Uyên nói: “Liên lạc với ta là mừng 9 cùng 11, ta cảm giác họ đều là tướng lĩnh quân đội, nhưng không biết thân phận cụ thể, cũng không thể xác định.”

Vân Dương nói: “Được. Vấn đề của ta đã hỏi xong, ngươi có vấn đề gì, có thể hỏi ta.”

Ngô Văn Uyên run rẩy một chút, lớn tiếng nói: “Ngươi vì sao phải hỏi mấy vấn đề này? Ngươi nếu đã hỏi tới sự kiện Thiên Huyền nhai, như vậy những chuyện ngươi nên hỏi hẳn còn rất nhiều đi?”

Vân Dương lạnh lùng nói: “Bởi vì những vấn đề khác, ta đều biết. Khi này ta hỏi ngươi, nếu ngươi có thể trả lời được ta sẽ thả con của ngươi ra, nhưng bây giờ ta không muốn thả hẳn nữa rồi.”

Ngô Văn Uyên giận dữ, khàn giọng hét lên: “Nhưng ngươi đã hỏi ta bốn cái vấn đề!”

Vân Dương thần nhiên nói: “Bởi vì hai vấn đề sau, ngươi không có trả lời cho ta. Cho nên, quy ra ngươi trả lời một cái. Tổng thể mà nói, ngươi trả lời ta hết bảy ba vấn đề. Vấn đề thứ nhất, ta để cho ngươi được chết một cách thổng khoái, vấn đề thứ hai, để cho lão bà ngươi mạng sống, vấn đề thứ ba, thả cho lão nương của ngươi một con đường. Ngươi yên tâm, ta sẽ thực hiện lời hứa!”

Thân thể Ngô Văn Uyên lập tức xụi lơ té xuống, trong lòng hắn một mảnh tuyệt vọng.

Người này, dùng phương thức đồ ước hỏi vấn đề, để cho trong lòng hắn dâng lên một chút hi vọng, nhưng tại thời điểm mấu chốt nhất, đột nhiên cắt đứt. Để cho người trọng yếu nhất bên cạnh hắn cuối cùng vẫn không thể sống sót.

Hắn nhìn biểu lộ lạnh lùng của Vân Dương, đột nhiên hỏi: “Ngươi đến cùng là ai?”

Vân Dương trên mặt lộ ra một tia bi thương đến cực điểm, ánh mắt nhìn lên hư không, chậm rãi rặng từng chữ: “... Ta là Vân Tôn!”

Ta là Vân Tôn!

Sau khi chiến đấu lần trước trở về, mặc kệ thể xác hay tinh thần của hắn đều chịu vết thương chồng chất, trăm ngàn vết thương mà trở về Thiên Đường

thành. Mỗi lần nhớ tới thân phận của bản thân, hắn đều dâng lên một cảm xúc chua xót cùng bi thương tới cực điểm.

Sau một năm, hắn rốt cục có thể nói ra bốn chữ này!

Bởi vì, hắn đã tìm được manh mối đầu tiên.

Ta rốt cục có thể, tìm được một chút an ủi khi nhớ tới các người rồi.

Trên mặt Ngô Văn Uyên lộ ra vẻ kinh hãi cực độ, lão nhìn chăm chăm Vân Dương không nói ra lời.

Mãnh liệt chấn kinh, khiến hắn mất năng lực nói chuyện tạm thời.

Chỉ nghe được Vân Dương tiếp tục từng chữ nói ra: "... Ta chính là... Vân Tôn trong Cửu Tôn!"

"Người không chết?!" Ngô Văn Uyên khàn giọng hét lên: "Người rõ ràng đã chết!"

Vân Dương trên mặt lộ ra biểu lộ kỳ quái, trong thanh âm tràn đầy bi ai vô hạn: "Cửu Tôn, mãi mãi không chết!"

Ngô Văn Uyên cười thầm một tiếng, thất hồn lạc phách nói: "Thì ra là thế, thì ra là thế... Nguyên lai người không chết..."

Câu nói này, hắn lẩm bẩm nói nhiều lần, cả người giống như xác, ngay cả trong hai mắt đều mất đi thần thái, đột nhiên hắn cười thầm một tiếng: "Nghĩ không ra... Cửu Tôn, thế mà lại không chết... Đây, đây là thiên ý sao?"

Vân Dương trên mặt băng lãnh, ánh mắt thâm trầm như biển cả.

Trong ánh mắt này, bất kỳ người nào cũng sẽ không nhìn thấy nội tâm của hắn, đến tột cùng nổi lên kinh đào hải lãng như thế nào.

"Thủy Thiên Vân, Quyền Địa Phong, Kinh Lôi Chấn, Định Thương Khung." Ngô Văn Uyên thì thầm nói ra: "... Kim Quang Thiểm, Thổ Long Đăng, Trùng Tiêu Mộc, Vô Bất Thắng, Liệt Nguyên Hỏa, Thủy Vô Tung, Anh Hùng Huyết, là vĩnh hằng! Cửu Tôn, nguyên lai có người còn sống..."

Nghe được mấy câu nói đó, trong mắt Vân Dương đột nhiên bùng nổ hỏa diễm. Nhẹ nhàng nỉ non nói: "Không sai, ta còn sống, nếu ta còn sống, như vậy, liên nhất định có vô số người phải chết!"

"Tất cả những người tham dự Thiên Huyền nhai, đều phải chết!"

"Ta có nhiều nợ máu của huynh đệ như vậy a..." Vân Dương cúi đầu xuống, nhìn Ngô Văn Uyên trước mặt, nhẹ nhàng nói ra: "Người là người thứ nhất."

Trong mắt của hắn hiện lên huyết sắc, tựa như bị hỏa diễm thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Sinh Sinh Bất Tức, Tạo Hóa Kim Liên

(Sinh sôi không ngừng, Tạo Hóa Kim liên)

Nhìn máu tươi tí tách chảy xuôi, thi thể không đầu của Ngô Văn Uyên lẳng lặng nằm trên mặt đất. Vân Dương bất thần suy nghĩ.

Ngay lập tức, thần sắc hắn đột nhiên biến đổi.

Bởi vì...

Ngay một giây này, hắn cảm giác được một loại khí tức kỳ dị, trống rỗng xuất hiện, tiến vào trong thân thể của hắn. Tựa hồ là... Sau khi Ngô Văn Uyên chết đi, mới xuất hiện?

Cảm giác này rất rõ ràng.

Đan điền khí hải của hắn vốn khô cạn từ một năm trước sau khi bị trọng thương, lại cảm thấy có một tia khôi phục.

Ánh mắt Vân Dương chuyển động, vận công thử điều động huyền khí của bản thân, chỉ cảm thấy một cỗ khí tức yếu ớt nhỏ như sợi tóc, bỗng nhiên dâng lên, gian nan chuyển động trong kinh mạch tưởng chừng đã hỏng không thể hỏng thêm của hắn...

Con mắt Vân Dương đột nhiên sáng lên!

Rốt cục hắc cũng có hi vọng khôi phục thực lực!

Mặc dù không rõ xảy ra chuyện gì, nhưng với biểu hiện này, Vân Dương đã vừa lòng thỏa ý!

“Phúc lợi mà ngươi trả lời mấy vấn đề của ta.” Vân Dương nhìn thi thể Ngô Văn Uyên, nhẹ giọng nói ra: “Ta sẽ không nuốt lời.”

“Dù ngươi thông đồng với địch bán nước, dù ngươi tội ác chồng chất, nhưng việc ta đáp ứng ngươi, ta nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.”

“Bởi vì, đây là lời hứa hẹn của Cửu Tôn!”

Vân Dương chấp tay đi ra ngoài.

“Đem thi thể và đầu hắc, đưa trở về thiên lao. Còn nữa, đem thê tử và mẫu thân Ngô Văn Uyên cứu ra, thả đi.”

Khi nói ra một chữ cuối cùng của câu nói này, thân ảnh Vân Dương đã biến mất.

Lão Mai quý mị xuất hiện khom lưng cung kính.

...

Khi Vân Dương trở lại dưới giàn hoa, mặt trăng đã xuất hiện trên bầu trời, tỏa ánh sáng nhu hòa vạn dặm.

Ánh mắt hắc yên lặng nhìn Minh Nguyệt, đột nhiên trên mặt lộ ra một nụ cười tràn đầy bi thương: “Các huynh đệ, ta đã biết bọn họ là ai. Tứ Quý lâu!”

“Niên tiên sinh, chính là Tứ Quý lâu thủ lĩnh.”

“Một năm bốn mùa, mười hai tháng, 360 ngày. Đại biểu cho 360 thành viên.”

“Việc khôi phục thực lực của ta đã có hi vọng.”

“Các ngươi yên tâm. Ta sẽ sống thật tốt.”

Vân Dương trong lòng lâm bầm từng câu, chỉ cảm thấy thống khổ chưa xốt trong lòng, tựa như là kinh đào hải lãng, cuồng bạo cuộn trào, khiến đôi tay tinh mỹ của hắc trở nên run rẩy.

Thật lâu sau đó, Vân Dương thở phào một hơi. Dưới ánh sáng trong dịu của mặt trăng, vậy mà ảm ảm có một tia huyết sắc nhàn nhạt.

Khi hắc chuẩn bị đứng dậy, một tia huyền khí yếu ớt trong đan điền kia rốt cục gian nan hoàn thành một chu thiên trong kinh mạch toàn thân.

Võ giả bình thường, thời gian mỗi một hơi thở, huyền khí có thể di chuyển qua kinh mạch toàn thân những mấy lần, hơn nữa đó còn là võ giả dưới tầng chót nhất. Nhưng một chu thiên này của Vân Dương, thế mà trọn vẹn mất tới một canh giờ.

Độ cản trở của kinh mạch, đã có thể thấy được một chút.

Nhưng dù sao, việc này đã là đã tiến bộ cả năm nay chưa từng có!

Ngay tại giây khi hoàn thành chu thiên...

Vân Dương chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên đột nhiên vang lên một tiếng vang thật lớn, oanh một tiếng, cơ hồ đem linh hồn của hắc chấn vỡ!

Sau đó chỉ thấy trời đất quay cuồng, thân thể lung lay, một ngưng máu tươi đột nhiên phun ra, thân thể hắc mềm nhũn, ngã xuống mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Lão Mai kinh hãi chạy tới muốn đỡ dậy Vân Dương, lại kinh ngạc nhìn thấy trên thân Vân Dương đột nhiên xuất hiện một mảnh lực quang mờ ảo, tràn đầy khí tức sinh mệnh!

Sinh mệnh lực cường đại, khiến Lão Mai lấy làm kinh hãi!

Hắc đưa tay đỡ Vân Dương, đột nhiên toàn thân chấn động, chỉ thấy lực quang trên người Vân Dương đột nhiên tăng vọt!

Lão Mai kinh hô một tiếng, một cỗ đại lực không thể địch nổi đánh tới, lẳng không đánh bay lão ra ngoài, vèo một cái lướt qua hơn mười trượng bay đến Vân phủ cổng chính, ầm một tiếng hung hăng đập lên cửa! Nhất thời, Lão Mai gân xóp xương giòn, đứng dậy không nổi!

Cho lão một cảm giác ngũ tạng lực phủ, đều đã vỡ nát, xương cốt toàn thân đồng thời tan ra thành từng mảnh!

Lão Mai trông mắt cơ hồ lơ lửng.

Chuyện gì xảy ra?

Tu vi của mình, coi như ở trong số cao thủ lộ diện Thiên Đường thành không xếp ba vị trí đầu, nhưng cũng tuyệt đối trong năm vị trí đầu a!

Thế mà... Khi lục quang nhu hòa này vừa chạm vào, lão liền không có nửa điểm phản kháng bị oanh bay ra ngoài hơn mười trượng!

Cái này...

Quả thực rất kinh dị!

Miền cường chống đỡ thân thể, lần nữa nhìn lại, đã thấy lục quang trên thân công tử đã biến mất.

Lão Mai xoa xoa con mắt, lần nữa nhìn lại, y nguyên không thấy có gì dị thường.

Lê thân thể êm ả của lão đi qua thử đỡ công tử dậy, lúc này mới không có gì trở ngại.

Bình thường

“Cái này... Thật sự là gặp quỷ...” Lão Mai tự lẩm bẩm “Chẳng lẽ vừa rồi là chính ta tự té? Rảnh rồi không có chuyện gì làm, đem bản thân ngã đến bản sống bán chết?”

...

Vân Dương tiến nhập một thế giới màu sắc sắc sỡ kỳ quái.

Một viên mặt trời màu xanh lá trôi nổi giữa trời, không ngừng xoay tròn, tỏa ra quang mang khiến thân thể hắn cảm nhận được vô hạn dễ chịu. Ngay cả linh hồn, cũng đều hài lòng rên rỉ.

Sau đó, ý thức của hắn lại đột nhiên từ nơi không gian kỳ quái rút về, về tới thân thể của mình.

Một cỗ hương vị hơi thoải, thiếu chút nữa để Vân Dương nôn khan.

Hắn lúc này mới phát hiện bản thân đã nằm ở trên giường.

Trong căn phòng tràn đầy mùi hơi thoải tuyệt đối có thể làm cho toàn bộ người trên thế giới hít thở không thông!

“Ngọa tào!” Vân Dương nhanh chóng đứng lên rồi xông ra ngoài, những mùi hơi thoải vẫn không giảm, lúc này hắn mới phát hiện, hương vị khó ngửi này lại là đến từ chính trên người hắn. Ngoài bề mặt da của hắn, bao trùm một lớp vật chất sền sệt đen đen đỏ đỏ...

Thậm chí trong lỗ mũi cũng có...

Vân Dương nín thở. Nhún một cái liền xông ra ngoài, trực tiếp nhảy vào hồ cá trong viện.

Phốc!

Bọt nước văng khắp nơi!

Sau đó phía trước Vân Dương xuất hiện một đôi mắt hoảng sợ.

Lão Mai!

Lão Mai không biết lúc nào mà đã ở trong hồ này.

Lão Mai biểu thị bản thân cũng là rất bất đắc dĩ, lúc đầu hắn hầu hạ Vân Dương, nhưng, khi Vân Dương trên thân càng ngày càng thoải... Lão Mai thực sự nhìn không được, lại thấy Vân Dương cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, thế là trực tiếp nhảy ra trốn vào đồng hoang.

Nhưng cả viện không có một chỗ nào mà không thoải, Lão Mai không thể làm gì, cũng chỉ có chui vào đáy nước.

Nhưng lại tuyệt đối không ngờ rằng, nguồn gốc hơi thoải thế mà cũng theo đó mà tới... Giờ khắc này, Lão Mai cơ hồ muốn khóc.

Lão phu xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, sống chết trải qua trăm ngàn lần, nhưng cũng chưa từng ngửi được qua hương vị thú vị như vậy...

Vô số cường địch không cách nào làm lão lui một bước, nhưng mùi vị kia... Lại khiến lão phải chạy trốn chết!

Xui xẻo nhất là... Lão chạy trốn tới chỗ nào, mùi vị theo đến chỗ đó, như là như giòi trong xương... Không thể lão thoát khỏi.

“Không xong rồi!”

Mắt Lão Mai trợn trắng lên, hôn mê bất tỉnh.

Vân Dương chỉ lo liều mạng chà xát đồng sền sệt trên người, mãi cho đến...

Hắn mở mắt xem xét, chỉ thấy tất cả cá trong hồ đều đảo trắng bụng nổi lên...

Vân Dương: “...”

...

Trợn vện mắt hơn một canh giờ Vân Dương rốt cục tẩy sạch cơ thể mình, mùi thối cũng theo đó mà tan hết, cơ thể hắn cùng lúc kiệt lực.

Lúc này thái dương bắt đầu hiện lên ở phía đông, trời đã tăng sáng.

Vân Dương nằm trong hồ cá, dù động cũng không muốn động.

“Công tử, da của người...” Lão Mai rốt cục lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Vân Dương, đột nhiên nghẹn họng nhìn trân trối, thật lâu sau mới hung hăng cắn nhẹ đầu lưỡi của mình, tiếng kinh hô bật ra khỏi miệng: “Đây... Đây là Tiên Thiên Kim Ngọc chi thể?”

Chỉ thấy da thịt trên mặt Vân Dương trở nên trơn bóng, khi trước vốn đã như một khối mỹ ngọc giờ đây càng là cực phẩm trong cực phẩm dương chi bạch ngọc, trong trắng lộ hồng, khiến người ta nhìn vào cảm thấy óng ánh.

Cả người hắn như muốn phát sáng.

Nguyên bản Vân Dương đã đủ anh tuấn, nhưng trên mặt vẫn còn có vài vết thương. Đó là dấu vết nhiều năm chiến đấu lưu lại, nhất là trận chiến liều mạng một năm trước, càng để lại cho Vân Dương vết tích không thể xóa nhòa.

Nhưng hiện tại, hết thấy biến mất không còn.

“Tầy kinh phạt tủy! Tiên Thiên Kim Ngọc!”

Hiện tại, trong lòng Lão Mai cũng chỉ có một câu nói.

Công tử đến cùng xảy ra chuyện gì?

Tại sao đột nhiên xuất hiện hiện tượng khiến võ giả thiên hạ đều ước ao ghen tị đến muốn chết muốn sống này?

Vân Dương vận công kiểm tra thân thể của mình.

Một lúc sau, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Ngoại trừ tu vi còn chưa có khôi phục, thân thể hắn hiện tại hoàn mỹ như một đứa bé sơ sinh, hơn nữa càng không chút tí vết!

“Chỉ cần thương thể trong kinh mạch khôi phục, tu vi cũng chỉ là vấn đề thời gian.” Vân Dương đối với tình huống hiện tại đã rất hài lòng. Mặc dù ngay cả chính hắn cũng không biết, mọi thứ xảy ra đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.

Nhưng tâm trí trầm ổn của Vân Dương đã trải qua bao nhiêu thăng trầm khảo nghiệm, rất nhanh có thể bình tĩnh suy xét.

Nếu đã xảy ra, tất nhiên có nguyên nhân của nó.

Mặc dù tạm thời tìm không ra, nhưng sẽ có ngày tìm được. Việc hắn cần làm hiện tại, chính là tranh thủ thời gian khôi phục thực lực!

Từ một trận đánh thảm liệt năm trước, Vân Dương đã mất ròng rã một năm, không cảm giác được một chút “Lực lượng” Nào.

Đột nhiên, ánh mắt Vân Dương ngưng lại.

Viên Hàn Băng Ngọc trên cổ hắn đã biến mất từ lúc nào?

Sau khi hoàn thành việc thanh tẩy, dù cảm giác được ánh mắt quỷ dị của Lão Mai, Vân Dương vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra trở lại trong phòng, đem đồ vật trên giường toàn bộ vứt đi thay mới, sau đó thoải mái nằm xuống, bắt đầu truy tìm nguyên nhân.

Thần thức đắm chìm vào trong thức hải, phát hiện nguyên một phiến sương trắng nồng đậm.

Trong đám sương mù trắng, một viên Liên tử (hạt sen) tản ra vô số đạo kim quang, chậm rãi xoay tròn.

Sau một khắc.

Toàn thân hạt sen xuất hiện một đoàn thanh quang lấp lánh, dị hương đột nhiên xông thẳng vào tâm thần.

Đinh chớp hạt sen nứt ra.

Một đạo mầm xanh non mịn, lặng yên chui ra. Tươi mát xanh biếc, tựa như phi thủy trong suốt, khiến người xem cảm thấy tâm thần thanh thản.

Mầm non non nót chập chòn, một cỗ lực lượng huyền ảo chậm rãi tản ra.

Đây... Đây rốt cuộc là cái gì?

Ngay lúc này, đầu Vân Dương cảm giác được một trận choáng váng, có vô số tin tức như đê đập vỡ, cùng lúc chui vào trong đầu của hắn...

Đầu hắn căng cứng, dường như sắp bạo tạc đến nơi.

Một hồi Đau đớn, khiến ý chí kiên cường của Vân Dương cũng thiếu chút liền hôn mê bất tỉnh!

Trong mơ hồ, một đoàn kim sắc xoay tròn xuất hiện trong đầu, dường như tận cùng vũ trụ, xoay tròn đến trước mắt hắn.

“... Hỗn Độn Vô Cực, Đại Đạo sinh nhất. Từ không sinh có, sinh sinh bất tức... Thu hết thiên hạ, bất bình chi khí. Thụ ta sinh linh, vô tận oan khuất. Đại đạo tiến lên, không thẹn ân nghĩa. Tim sen mặc dù đắng, sinh dưỡng chi cơ. Tâm ý làm đạo, vạn ác lui tránh... Tru ác đồ linh, Liên tử mầm thành. Chiếu rọi hoàn vũ, bụi bay, tỏa sáng...”

“Sinh Sinh Bất Tức Thần Công.”

Một cỗ ý niệm huyền bí, bỗng nhiên xuất hiện.

Vân Dương nhắm mắt lại, thật lâu sau chậm rãi mở ra, trong mắt lộ một tia hiểu thấu.

“Thì ra là thế...”

“Ta rốt cuộc hiểu rồi...”

Đột nhiên tẩy kinh phạt tủy...

Sau đó, trong thức hải lại xuất hiện đồ vật thần kỳ!

Hắn hiểu được, nhưng thần sắc lại càng thêm thống khổ hơn.

Nếu sớm biết... Nếu sớm xuất hiện, các huynh đệ của hắn sao có thể chết?

Hóa ra, trong lúc kích chiến tại Thiên Huyền nhai, hắn không chết, có thể từ trong đồng tử thi leo ra, cũng là bởi vì thứ này...

Hắn thân mang tới 17 chỗ tổn thương chí mạng, mà vẫn có thể còn sống, cũng là bởi vì thứ này.

Nhờ hạt sen nho nhỏ kia.

Vân Dương nhắm mắt lại, tâm tư trong lòng cuộn sóng, tình huống ngày nào lại xuất hiện trước mắt hắn.

...

Ngày hắn vừa mới gia nhập Cửu Tôn, thời điểm mới trải qua ba trận chiến, đột nhiên có thứ gì đó bất ngờ từ trên trời rơi xuống, đập vào đầu của hắn.

Đập hắn hôn mê tại chỗ.

Phải nhờ tám vị huynh đệ cứu trở về.

Sau đó mới phát hiện, thứ nện choáng hắn, lại là một viên hạt sen. Nho nhỏ hạt sen!

Hơn nữa nó còn cắm sâu vào đầu hắn.

Chuyện này, để Vân Dương thành trò cười lớn nhất cho các huynh đệ.

“Đường đường Cửu Tôn lão út, thế mà bị một viên Liên tử nện choáng! Ha ha ha...” Tiếng cười của các huynh đệ hiện còn quanh quẩn bên tai.

Vân Dương vừa thẹn vừa xấu hổ, đem hạt sen từ trên đầu lấy xuống muốn đập nát. Đại Tôn cười nói: “Lão cửu, ngươi đem thứ này cất giữ đi, trên chiến trường, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ngươi giữ lại, cũng có thể nhắc nhở bản thân, cẩn thận là trên hết. Phải biết, cho dù là một hạt sen, cũng có thể nện choáng Cửu Tôn...”

Mọi người lại cuồng tiếu một trận. Nhưng Vân Dương lại tiếp nhận đề nghị của đại ca, đem hạt sen lưu lại, dùng Băng Tâm Ti buộc vào hạt sen, rồi đeo trên cổ.

Khi rảnh rồi không có việc gì, liền lấy ra xem.

Dù sao, một hạt sen nhỏ đều có thể nện choáng bản thân, huống chi vô vàn bảo vật trên đời khác?

Từ đó về sau, hắn càng ngày càng cẩn thận. Từ lúc mới bắt đầu là lão cừu, từ từ trở thành Cừu Tôn hạch tâm, Quân sư... Ngay cả lão đại đều nói, lão cừu từ khi bị hạt sen nện ngất xỉu, càng ngày càng trưởng thành...

Mặc dù mỗi lần nói tất cả mọi người đều cười vang, nhưng trải qua mấy lần trêu đùa, các huynh đệ cũng không còn lấy chuyện này ra nói giỡn. Bởi vì, Vân Dương biểu hiện ra tâm tư kín đáo, tính toán không bỏ sót, đã khiến các huynh đệ tôn trọng từ trong nội tâm. Thậm chí các huynh đệ còn nói: Vân Dương chỉ cần có thể tiếp tục trưởng thành, tất nhiên sẽ trở thành nhân vật khiến toàn bộ Thiên Nguyên Đại Lục đều phải khiếp sợ!

Bản thân Vân Dương cũng cảm giác được. Hạt sen nhỏ này mang đến cho bản thân sự cảnh giác, thay đổi tâm tính của hắn, rất nhiều.

Cho nên hắn càng quý trọng nó.

Càng không muốn lấy xuống.

Thậm chí, Vân Dương đã từng thâm thê trong lòng: Khi thiên hạ thái bình, hắn sẽ buông bỏ tất cả về quê, dùng hết thầy biện pháp, trồng xuống hạt sen này, vì nó tạo một cái hồ nước lớn, để nó trong hồ mọc rễ nảy mầm, sinh thành một hồ hoa sen. Hắn sẽ xây nhà ngay bên cạnh mà ở, an độ quãng đời còn lại.

Nó, chính là hạt sen xuất hiện trong thức hải lúc này.

Hơn nữa hạt sen này, đã nảy mầm...trong thức hải của hắn!

Mà, không biết tại sao, danh tự của nó tự nhiên xuất hiện trong đầu hắn..

Sinh Sinh Tạo Hóa Liên!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thương Hải Tang Điền Trong Vòng Một Đêm!

(Biến đổi bất ngờ trong vòng một đêm)

Dịch Giả: Thiều Bàn Từ

Trong thức hải sinh hắn lúc này lại mọc lên một đóa hoa sen.

Có chuyện thần kỳ như vậy!

“Trong thiên hạ, thế mà còn có chuyện kỳ dị như vậy.” Vân Dương khiếp sợ không thôi. Hắn có thể khẳng định, loại việc như thế này, trên toàn bộ Thiên Huyền đại lục xưa nay chưa từng xảy ra qua!

Bởi vì nó căn bản là chuyện không có khả năng xảy ra!

Nhưng bây giờ lại xuất hiện trên người hắn.

“Vội ta mà nói, hoặc là đầy trời tai họa, từ đây bị khống chế trở thành ma đầu gì đó... Hoặc khoáng thế tiền duyên, từ đây có thể vô địch thiên hạ...”

Đối với sự tình ngoài ý muốn này, Vân Dương rất tỉnh táo.

Hắn có nhận thức rất thanh tỉnh rằng: Sự tình khác thường tất có biến.

Nếu phát sinh trên người mình, như vậy, không phải phúc thì là họa!

“Nhưng mặc kệ là phúc hay họa... Ta đều có thể坦然 tiếp nhận!” Trên khuôn mặt tựa mỹ ngọc của Vân Dương lúc này lộ ra vẻ tươi cười: “Chỉ cần có thể để cho ta hoàn thành được tâm nguyện của các huynh đệ chưa thực hiện được, đồng thời có thể báo được huyết hải thâm cừ, phúc, ta có thể hưởng. Họa, ta cũng có thể gánh!”

Vân Dương trên mặt lộ ra một tia hoài niệm.

Thế nội của hần lúc này chỉ có một tia huyền khí nhỏ bé, bắt đầu dựa theo Sinh Sinh Bất Tử Thần Công vận chuyển đi...

Đây là một tuyến đường hoàn toàn mới!

Nhưng Vân Dương lại không có chút nào vội vàng xao động.

“... Ân!” Vừa mới bắt đầu vận hành, Vân Dương cảm giác trong cơ thể như bị kim đâm, lấy khả năng thừa nhận của hần vậy mà cũng không nhịn được hừ nhẹ một tiếng.

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công này mỗi khi vận chuyển một chút sẽ mang đến thống khổ cực hạn, tựa như 10 vạn thanh đao nhỏ đâm thẳng vào xương tủy của hần.

Vân Dương hô hấp dồn dập, trên trán mồ hôi tuôn như suối!

Nhưng hần dừng lại không chút, một mực tại toàn lực vận hành! Thông qua đi!

Cho ta thông qua đi!

Đau sao, chẳng lẽ loại đau đớn này còn có thể hơn sự đau đớn trong lòng ta? Đau nhức, là sự sống!

Là hi vọng!

Càng về sau, ý thức Vân Dương đã mơ hồ. Nhưng vẫn có một tia lực lượng yếu ớt trong kinh mạch Vân Dương gian nan mà kiên định không ngừng tiến lên!...

Không biết qua bao lâu...

Đột nhiên!

Hần bỗng nhiên cảm giác thế nội âm vang chấn động, mầm sen trong thức hải tựa hồ lắc lư một cái, trên đỉnh đầu lại đau đớn một hồi.

Sau một khắc, oanh một tiếng...

Tựa hồ bình chương nào đó trong người đột nhiên mở ra...

Lập tức, linh khí trong thế nội tựa hồ đã tìm được lối thoát, mãnh liệt tràn ra.

Một chu thiên hoàn thành!

Mà trên đỉnh đầu của Vân Dương lúc này, cảm giác được một cách rõ ràng, khi hần tu luyện một cỗ linh khí cực kì tinh thuần tiến vào!

Cực độ mà vào!

“Khiếu huyết đột phá!”

Vân Dương trừng mắt tròn tròn.

Giờ khắc này, hần suýt nữa ngạt nhiên mà ngất đi! Bây giờ hần có cảm giác, cho dù thống khổ hơn gấp trăm lần, cũng đáng!

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công này, lại có công hiệu kinh thiên động địa!

Cái này...

Thân là Cửu Tôn, cũng từng là một trong những siêu cấp cao thủ, Vân Dương há có thể không biết, muốn đột phá khiếu huyết gian nan thế nào?

Người sống trên đời, không phải ai cũng có tư chất tu luyện! Mà người có tư chất tu luyện, cũng không phải là ai cũng có thể trở thành cao thủ!

Cái gọi là thiên sinh thể chất là tồn tại chân thực. Với võ giả ở Thiên Nguyên đại lục, thể chất phân chia vô cùng nghiêm ngặt.

Tựa như “Công phẩm thập nhị sơn, nhất sơn nhất trọng thiên”.

Cách biệt một tầng chính là thiên xa địa viễn, một trời một vực!

Võ giả tu luyện khiếu huyết gồm có cửu khiếu: Vĩ Lư khiếu, Khí Hải khiếu, Hội Âm khiếu, Mệnh Môn khiếu, Giáng Cung khiếu, Giáp Tích khiếu, Đỉnh khiếu, Ý khiếu, Thần khiếu!

Trong đó Võ giả được chia thành ba loại. Loại kém nhất là Nguyên Khí võ giả, trung cấp gọi Linh Khí võ giả, còn cánh tu luyện cao cấp nhất là Huyền Khí võ giả.

Đương nhiên trên đó còn có loại cao cấp hơn, những loại tồn tại đó hiếm có như phượng mao lân giác, trăm ngàn năm khó gặp.

Nguyên Khí võ giả. Trời sinh chưa khai khiếu hoặc chỉ khai một hai khiếu. Nhiều nhất chỉ thông Khí Hải khiếu cùng Mệnh Môn khiếu. Loại võ giả này tập trung rèn luyện gân cốt, tăng cường khí lực. Thiêu đốt tiềm lực bản thân để đạt được lực lượng tương ứng. Tiêu hao bản nguyên chỉ khí của bản thân tu luyện chủ tu nguyên khí. Loại võ giả này, tiềm lực hết thì ngưng tiến bộ, dù có cố gắng như thế nào, chung quy thành tựu cũng có hạn.

Linh khí võ giả. Còn có thể gọi là nội kinh võ giả. Trời sinh mở ra tam khiếu. Có được âm lực trong người, khi phát ra ngoài cơ thể có thể đã thương người khác. Khi tĩnh tọa có thể thu nạp thiên địa linh khí, hội tụ vào đan điền khí hải, người nào có tu vi thâm hậu đem hậu thiên lực lượng phát huy đến mức tận cùng thì có thể khai bia nứt thạch. Linh từ đó mà thành!

Huyền Khí cao thủ, chỉ ít lực khiếu thông, người như vậy có thể thu thiên địa chi linh, đập giang hải, tiếp thương khung. Còn gọi là Tiên Thiên, tu vi đạt đến cực hạn, có thể dung kim hóa thiết, leo núi lội nước như giẫm trên đất bằng. Tới vô ảnh đi vô tung. Như vậy là huyền! Huyền bí.

Vân Dương chính là thiên khai lục khiếu. Tại Thiên Nguyên đại lục, tuyệt đối thuộc hàng tuyệt đại thiên tài! Nhưng, chính vì vậy, hắn mới càng thêm biết, khiếu huyết đột phá vô cùng khó! Ân, không phải khó, mà là tuyệt đối không thể!

Bởi vì, một người có vài khiếu thông, cũng không phải là Hậu Thiên cố gắng liền có thể. Mà là... Cái này hoàn toàn là trời sinh liền vậy! Người sinh ra, nếu thành một tên đột đặc cán mai thì cả đời coi như vô vọng!

Này chính là cái mà người ta gọi là “Thiên phú”!

Vân Dương thiên khai lục khiếu: Vĩ Lư khiếu, Khí Hải khiếu, Hội Âm khiếu, Mệnh Môn khiếu, Giáng Cung khiếu, Giáp Tích khiếu. Đây là thể chất trời sinh. Vốn cho rằng thành tựu đời này của hắn, tới đa cũng chỉ trở thành một phurong cao thủ mà thôi, vô vọng đạt tới cấp độ thần thoại, nhưng nằm mơ cũng không có nghĩ đến, bản thân sau khi tu luyện Sinh Sinh Bất Tức Thần Công, trong thời gian ngắn như vậy, thể mà liền có thể đã thông một khiếu khác!

Đỉnh khiếu!

Loại này sự tình này tuyệt đối không có khả năng xảy ra, chưa từng có ai ghi lại trong lịch sử, dĩ nhiên điều thần kỳ như thế lại xuất hiện trên người mình!

Hiện tại, Vân Dương chính là thất khiếu mở!

Trong lịch sử của Ngọc Đường đế quốc, cũng không có mấy người khai được thất khiếu! Chỉ kém một khiếu, nhưng, đem ra so sánh với Vân Dương lúc trước, có thể dùng "Một trời một vực" để hình dung.

Hiện tại là đám mây, trước đó là bùn đất!

Sinh Sinh Bất Tức Thần Công này, chỉ một điểm này thôi, Vân Dương đã cảm giác được, không hổ danh là thiên địa thần công.

Trong quá trình tu luyện, có thể tăng lên tư chất!!

Này là thủ đoạn của Thần Tiên a!

Còn có, hiện tại hắn chỉ có một tia huyền khí, so với lúc trước cách biệt một trời một vực. Nhưng Vân Dương có thể cảm giác được rõ ràng, nếu như trước đó huyền khí của mình là dây gai, vậy thì bây giờ nó chính là Thiên Tầm Tỉ!

Chất lượng vô cùng khác biệt a!

Theo Đỉnh khiếu mở ra, thiên địa linh khí mênh mông, mãnh liệt mà tới. Vân Dương không ngừng vận hành công pháp, từng bộ vị trên thân thể, mỗi một lỗ chân lông, đều có vô số vết bản chậm rãi chảy ra...

Tẩy cân phạt tủy!

Đúng nghĩa tẩy cân phạt tủy.

Vân Dương tâm tư vận chuyển, nhưng, Sinh Sinh Bất Tức Thần Công lại một chút cũng không ngừng vận chuyển.

Vân Dương không biết là...

Trên bầu trời, bốn phương tám hướng linh khí tựa như là gập phải hổ đen, không ngừng tụ tập tới... Sôi trào mãnh liệt, sóng sau xô sóng trước...

Chung quanh, mấy vị võ giả đang tu luyện, đột nhiên sợ hãi bưng tỉnh.

Bởi vì, bọn hắn phát hiện, tại thời khắc này, khi hấp thu thiên địa linh khí rất ích ỏi, gần như không có!

Đây là chuyện gì?

Suru suru suru...

Từng đạo thân ảnh xuất hiện trên nóc nhà, đưa mắt nhìn bốn hướng, cảm giác thiên địa linh khí trên trời có dị động, tất cả đều một mảnh mờ mịt.

Tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự chấn kinh.

“Là vị Đại tông sư nào, thế mà đi tới Thiên Đường thành?!”

Thiên địa linh khí, bản thân ta sử dụng. Trăm dặm ngạt thở, Tông Sư chỉ cảnh!

Chỉ có trong truyền thuyết tuyệt đại tông sư, thời điểm luyện công, mới sinh ra khí tượng như vậy mà thôi. Nhưng Đại tông sư cấp bậc cao như vậy, toàn bộ Thiên Nguyên đại lục, có được mấy người?

Bây giờ, ở trong Thiên Đường thành, thế mà xuất hiện một vị?

Điều này đại biểu cái gì?

Vị đại tông sư này muốn làm gì?

Hướng Hoàng thành.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện giữa không trung, trong mắt người đó đều là kinh chấn, ánh mắt gắt gao nhìn về phía khí tức cường đại từ Tây Nam truyền đến, kinh nghi bất định.

“Là vị siêu cấp cường giả nào tới?”

Một bóng người khác phóng lên tận trời, bay tới bên cạnh hắn, sắc mặt vô cùng lo lắng. Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự kinh hãi trong mắt đối phương.

“Rất cường đại!”

“Nhưng, vậy mà không cách nào nắm bắt được phương hướng phát sinh dị tượng... Quái lạ.”

“Nói nhảm, loại tồn tại này, với tu vi yếu ớt của ngươi, còn muốn điều tra người ta?”

“Đây là ai?”

Lúc trước người kia một mặt cười khò: “Bất kể là ai, đều là nhân vật chúng ta không thể chọc nổi.”

...

Trong thức hải của Vân Dương, mầm sen nho nhỏ xanh nhạt kia, hiện tại vô cùng phấn chấn, trong bát chột, còn biến lớn một chút xíu...

Một cỗ sinh mệnh lực tinh thuần, chậm rãi tản ra.

Từ dưới đất... Xông thẳng lên bầu trời, mắt thường căn bản không thấy được tình cảnh này, trên không trung bỗng nhiên nổ vang...

Toàn bộ Thiên Huyền đại lục, tất cả thực vật, tại thời khắc này nghênh đón một lần sinh trưởng vượt bậc...

Trong vòng một đêm, thương hải tang điền, toàn bộ Nhân Gian, hoàn toàn thay đổi.

...

“Tứ Ngọc Sâm của ta, làm sao mới một đêm liền nở hoa rồi?” Tại nơi nào đó, một lão giả mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn viện tử của mình, trong Tứ Linh Trận, nụ hoa đã nở rộ, mùi thơm ngát truyền ra từ Tứ Ngọc Linh Sâm, lão không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tứ Ngọc Linh Sâm, chính lão cẩn thận chăm sóc đã được 20 năm, chưa hề có bất kỳ biến hóa nào, chớ đừng nói chi là nở hoa...

Nhưng bây giờ, vị lão giả này cơ hồ cho rằng Tứ Ngọc Linh Sâm của lão bị người ta đánh tráo.

...

Vô Tận Chi Sâm

Mấy người trong nhóm vừa tỉnh ngủ, từng tên nghện hợm nhìn trần trời.

Buổi tối hôm qua mọi người lo lắng có mãnh thú đột kích, cố ý bố trí mọi thứ cho an toàn, cắm trại trên một chạc cây lớn. Kết quả sáng sớm hôm nay thức dậy, phát hiện nhóm người mình trực tiếp bị cành lá rậm rạp bao vây!

Bốn năm người tính cả lều vải, đều bị lá cây bao lại như bánh chưng.

Mà những thứ này... Rõ ràng là hôm qua bọn hân đã xử lý gọn gàng cả rồi.

“Chuyện này là sao a...” Một người trong đó không hiểu ra sao, không ngừng gãi đầu: “Chỉ là ngủ một giấc mà thôi, sao lại thế này... Cảm giác đã trôi qua rất nhiều năm. A, nhìn, bên cạnh hai cái cây kia, ta hôm qua còn chặt hai cái cành cây to cắm xuống để trời dựa vào mà, làm sao... Hai cây kia đều lớn nhiều như vậy? Chỗ ta chém lúc trước,... Hình như nhánh cây đó mọc lại còn to hơn trước?”

Gia hỏa này thất kinh nắm chặt vạt áo của tên kẻ bên nói: “Huynh đệ, huynh đệ, chúng ta đến cùng đã ở trong này chờ đợi đã bao nhiêu năm rồi? Đáng thương ca ca ta thảng trước mới tân hôn, đừng nói khi trở về nương tử đã tóc bạc da mồi a..”

Bên cạnh mấy người cũng đều là ngậy ra như phồng..

Đúng vậy a, trong vòng một đêm, thương hải tang điền!

Cái này... Đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

...

Bình minh ánh nắng chiếu xuống mọi góc ngách.

Vân Dương nhẹ nhàng thở một hơi, cảm giác như thân thể được sinh ra thêm lần nữa, tỏa ra sức sống vô hạn, hân mỉm cười.

“Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, một lá cửu trọng thiên, năm đó sơ bao phun, Hỗn Độn thiên địa hiện, thương hải tang điền. Về sau, thiên duyên không biết năm, Kim Liên mở lại ngày, Ngọc Diệp thanh trọc thiên, vốn là Khai Thiên Chủ, vạn thế đợi hữu duyên, hôm nay tạo hóa mở, quân lâm trước đại đạo.”

Vân Dương hít một hơi, nói khẽ: “Sinh Sinh Tạo Hóa Liên...”

Đoạn văn này cũng không khó lý giải.

Năm đó sơ bao phun, thiên địa Hỗn Độn thành lập, nói cách khác, lần thứ nhất hạt sen này mầm nở hoa, mới có Hồng Mông Vũ Trụ. Lần thứ hai này mầm nở hoa, kết xuất chính là Tạo Hóa Ngọc Diệp, chính vì có Tạo Hóa Ngọc Diệp, mới có Thiên Đạo sinh ra. Mà Vân Dương lần này đạt được, chính là... Sinh Sinh Tạo Hóa Liên lần thứ ba mọc rễ này mầm!

Cho nên, hôm nay tạo hóa mở, quân lâm đại đạo!

“Bảo bối không tầm thường nha...”

Vân Dương cường ép đè nén kích động trong lòng.

Dùng thần thức xem mầm non kia, lập tức cảm giác thân thiết như tay chân xuất hiện.

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, chỉ là phúc lợi đầu tiên của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, công pháp cơ bản. Đến khi đạt đến điều kiện nhất định, lá sen thứ nhất đạt tới viên mãn, thời điểm lá thứ hai bắt đầu sinh trưởng, Bản thân sẽ nhận được thêm càng nhiều chỗ tốt...

Nhưng, như thế nào mới có thể để Sinh Sinh Tạo Hóa Liên sinh trưởng nhanh đây?

Vân Dương nhíu đầu lông mày.

Bởi vì hân căn bản không có bất kỳ tin tức về việc này.

Vân Dương lấy tay chống cằm, tĩnh tế trầm tư.

“Viên hạt sen này, từ trên trời đến rơi xuống, nên choáng ta. Sau đó ta làm vòng đeo lên cổ...”

“Mãi cho lần tử chiến trước đó, cũng không có một chút dị dạng. Mà sau khi chiến đấu, lúc đó ta hân phải chết đi, lại đột nhiên sống, mà còn là.. Vết thương ở lồng ngực cũng không còn, hạt sen cũng từ lúc đó biến mất.”

“Chắc là hạt sen dung hợp với huyết mạch của ta, vào lúc đó, tiến nhập thân thể của ta.”

“Nhưng chỉ là đi vào, cũng không có bất kỳ động tĩnh gì xuất hiện... Thương thể của ta một mực không có chuyển biến tốt đẹp, tu vi cũng một mực

không có nửa điểm khôi phục... Mãi cho đến hôm nay.”

“Tại thời điểm ta giết Ngô Văn Uyên, liền có cảm giác một cỗ lực lượng đột nhiên sinh ra... Mà cỗ lực lượng này, lại tựa hồ truyền tới từ thi thể của Ngô Văn Uyên...”

“Sau khi đạt được lực lượng này, hạt sen mới đột nhiên xuất hiện, để cho ta biết rõ mọi chuyện.”

“Sau đó, trong đan điền ta khôi phục sinh khí, bắt đầu sinh ra lực lượng, cũng có thể bắt đầu tu luyện Sinh Sinh Bất Tức Thần Công...”

Vân Dương trong mắt lóe lên một tia minh ngộ. Nhớ tới khẩu quyết: “... Hỗn Độn Vô Cực, Đại Đạo sinh nhất, từ không sinh có, sinh sôi không ngừng... Hút hết thiên hạ, bắt bình chi khí, thu ta sinh linh, vô tận oan khuất, trước đại đạo đi, không thẹn ân nghĩa, tìm sen mặc dù khổ, sinh dưỡng chi cơ, tâm ý làm đạo, vạn ác lui tránh... Tru ác đồ linh, hạt sen nảy mầm. Chiêu rọi hoàn vũ, bụi bay, tỏa sáng...”

“Từ không sinh có, sinh sôi không ngừng... Bắt bình chi khí... Tru ác đồ linh, hạt sen nảy mầm...”

Vân Dương lẩm bẩm nói ra: “... Là muốn ta giết người, mới có thể cung cấp năng lượng cho Sinh Sinh Tạo Hóa Liên? Mà... Tru ác đồ linh, nói rõ... Muốn ta giết ác nhân? Về phần hút hết thiên hạ bắt bình chi khí, thu ta sinh linh, vô tận oan khuất, liền dễ hiểu rồi...”

Vân Dương lẳng lặng trầm tư.

“Các huynh đệ, nếu là ta nghĩ không sai... Rất nhanh thôi... Ta liền có thể báo thù cho các người rồi...”

“Là phúc ta hưởng, là họa ta kháng. Chỉ cần có thể để cho ta có sức mạnh giúp chúng ta đòi lại nợ máu, mặc dù thành ma... Vân Dương ta có gì tiếc nuối!”

...

“Công tử, hôm nay là mừng chín tháng ba, nghi thức tế điện Cửu Tôn đã bắt đầu.” Lão Mai thanh âm từ bên ngoài truyền đến: “Hôm nay là những anh hùng hi sinh thời gian vừa tròn một năm. Qua một canh giờ nữa, hoàng đế bệ hạ và văn võ bách quan sẽ đến biểu Anh Hồn Bì.”

Vân Dương đang suy nghĩ trong nháy mắt trầm mặt, trong mắt lóe lên một tia đau đớn khó tả.

“Công tử, ngài có đi hay không?”

“Đi!”

Vân Dương hít một hơi thật sâu.

Vô số hình ảnh từ trong lòng chợt lóe lên.

Hắn cắn chặt bờ môi.

“Ta há có thể không đi để tiễn cho các vị huynh đệ một đoạn đường!”

“Chết, cũng phải đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Thế Gian Dơ Bẩn Khi Nào Mới Hết!

(Tội ác trên thế giới khi nào mới hết)

Thiên Đường thành.

Ngọc Đường đế quốc đô thành. Đây được coi là một thành phố lớn tính trên toàn bộ Thiên Huyền đại lục.

Tính cả cư dân xung quanh đô thành, có tới hơn tám triệu người.

Tường thành cao dày, dễ thủ khó công.

Lúc này đây, bên trong thành lớn cư ngụ mấy triệu người này, nhạc buồn nổi lên khắp nơi, đập vào mắt là vô số đám người từ bốn phương tám hướng dần dần xuất hiện, xếp thành từng hàng dài tựa trường long, hướng về trung tâm Thiên Đường thành mà tới.

Ở đó, là quảng trường Thiên Đường.

Thiên Đường quảng trường, là quảng trường to lớn nhất trong vô số thành thị được toàn bộ Thiên Huyền đại lục công nhận!

Năm đó khai quốc chi quân Ngọc Đường đế quốc tự mình hạ chiếu xây dựng. Ngày thường, nó được dùng làm Luyện Binh trường. Nhưng vào lúc đặc thù, nó sẽ mở ra đối với dân chúng, thì lại là Thiên Đường quảng trường.

Lúc trước, khai quốc hoàng đế bệ hạ từng nói một câu.

“Tất cả tướng sĩ luyện binh trong quảng trường này bất kể là hiện tại hay là tương lai, dù chiến tử trên chiến trường, đều là Thiên Đường chi khách! Vinh viễn không trăm luân, anh linh vĩnh tại!”

Thế là, quảng trường Thiên Đường liền xuất hiện. Kỳ thật lúc mới bắt đầu nó gọi là “Vô An quảng trường”. Nhưng sau một đoạn thời gian, liền đổi thành Thiên Đường quảng trường. Đồng thời, nguyên bản cái tên “Vô An thành” này cũng dần dần biến mất, biến thành Thiên Đường thành.

Vô số người như thủy triều từ bốn phương tám hướng tràn vào Thiên Đường quảng trường.

Mỗi người đều mang theo một gương mặt thành kính, có người đeo hoa trắng, cũng có người buộc hắc sa lên trên cánh tay. Hoặc mang theo một chùm hoa tươi. Hương nền các loại đồ vật dùng cho tế điện càng là vô số.

Ngày hôm nay không phải tế điện bình thường.

Mà là lấy toàn bộ danh nghĩa của quốc gia, để tế điện tất cả anh linh chiến tử trên chiến trường!

Nhất là Cửu Tôn!

Danh tự thần bí, tổ hợp thần bí.

Chín vị anh hùng thần bí. Không ai biết, bọn hắn họ tên là gì. Cũng không người nào biết, bọn hắn trông như thế nào. Nhưng, tất cả đều biết, chín người này, chính là cơ mật tối cao nhất của Ngọc Đường đế quốc. Cũng chính là thủ hộ thần che chở toàn bộ Ngọc Đường đế quốc.

Vô số lần quốc gia chinh chiến, vào thời khắc mấu chốt luôn có thân ảnh Cửu Tôn xuất hiện. Chỉ cần Cửu Tôn xuất hiện, mặc kệ là chiến tranh nguy hiểm cỡ nào, đều có thể biến nguy thành an.

Bọn hắn chính là tồn tại cam đoan thắng lợi trên chiến trường!

Nhưng vào năm ngoái, ngày mừng chín tháng ba. Ngày này, tất cả người Ngọc Đường Quốc đều sẽ không quên.

Bởi vì ngày đó, bọn hắn đã mất đi Cửu Tôn!

Khi mà Cửu Tôn suất lĩnh 800 tráng sĩ, chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật, bị người ta lập kế chặn giết tại Thiên Huyền nhai. 809 người, không một ai may mắn sống sót.

Đây vốn là một nhiệm vụ tuyệt mật, nhưng, lại không rõ tại sao lại để tin tức tiết lộ ra ngoài... Vì trận đó, Ngọc Đường đế quốc đã dày công điều tra cả năm trời!

Trên quảng trường.

Vô số tướng quân, vô số lão binh lệ nóng doanh tròng nhìn trung tâm Thiên Đường quảng trường, nơi chín tòa bia kỷ niệm đứng sừng sững cao lớn, liền kề cùng một chỗ.

Tựa như chín người đó, vẫn vai sánh vai đứng ở chỗ này như ngày xưa.

Khi bọn hắn còn sống, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau hi vọng ái ố. Bây giờ chết đi, cũng vĩnh viễn ở cùng nhau.

Trong đám người, thanh âm nghẹn ngào trầm thấp vang lên. Thanh âm đến từ hướng tây bắc quảng trường, bên kia là tàn quân căn cứ. Vô số lão binh an dưỡng quãng đời còn lại, ai nấy một thân có tàn tật nhưng vẫn đứng ở nơi này ai nấy đứng nghiêm kính cẩn!

Dù cho là những tàn quân mất cả hai chân, y nguyên ngồi thẳng tắp. Đối mặt anh hùng ân nhân của mình, sự tôn kính được phát ra từ trong nội tâm bọn hắn!

Trước mắt bọn hắn, tựa hồ xuất hiện hình ảnh năm đó Cửu Tôn trùng kích chiến trận. Khi đó uy phong vô hạn, làm lòng người cảm thấy phấn chấn, tràn đầy động lực.

Thỏ Long chuyển mình, đại địa tại đây dâng lên cao, quân địch người ngã ngựa đổ, đó là Thỏ Tôn đang phát uy. Ánh lửa đốt trời xanh, chứng minh Hỏa Tôn

tới. Sóng lớn ngập trời, là lúc Thủy Tôn hành động.

Khi mà bầu trời đang bình tĩnh, đột nhiên gió nổi mây phun, sấm chớp ùng ùng. Đó là khi Phong Tôn, Vân Tôn, Lôi Tôn cùng đến...

Cửu Tôn!

Trên bia kỷ niệm Cửu Tôn, đều có một câu.

Tất cả mọi người khi đi vào quảng trường, đều đọc thầm thật kỹ, cảnh tượng bí ẩn đến cực điểm.

Hậu Thổ vô cương, thể như bàn long. Thổ Tôn!

Duyệt kim trong tay, quần hùng cúi đầu. Kim Tôn!

Thủy lăng thao thiên, hoành hành thế gian. Thủy Tôn!

Cự mộc man thiên, trầm ổn bất định. Mộc Tôn!

Liệt diễm phản không, đánh đâu thắng đó. Hỏa Tôn!

Lôi minh cửu thiên, chấn nhiếp thiên hạ. Lôi Tôn!

Anh hùng chi huyết, trong mộng quan ai. Huyết Tôn!

Trường Thiên có gió, Thiên Đạo vô tình. Phong Tôn!

Cửu Tôn chi tâm, Vân vụ che trời. Vân Tôn!

Tên Cửu Tôn, được khắc trên từng tấm bia đá, tất cả mọi người tựa hồ lại thấy được chín vị anh hùng đầu mặt kia, họ vẫn như ngày nào ngạo nghễ đứng giữa thiên địa, đối mặt thiên quân vạn mã, bình tĩnh mà nói: “Tôi đi!”

Trước Mỗi một tòa bia kỷ niệm, đều có vô số người đứng nghiêm, ngẩng đầu, cung kính tưởng niệm. Nhất là... Trước bia Vân Tôn và Thổ Tôn, số người nhiều nhất!

Thổ Tôn, Cửu Tôn đứng đầu, là Đại Tôn.

Vân Tôn, Cửu Tôn chi vĩ, lại là Cửu Tôn quân sư, hạch tâm cả nhóm!

...

Mặt trời chậm rãi mọc lên đằng đông.

Loan giá của Hoàng đế bệ hạ dưới sự chen chúc của vô số văn võ bá quan, rốt cục đã xuất hiện. Nghi lễ, chính thức bắt đầu.

Vân Dương bình tĩnh đứng trong một góc nhỏ.

“Công tử, có cần ta bồi ngài cùng đi sao?”

“Không cần.”

“Cái này... Hiện tại ngài...”

“Không cần.”

“Vâng.”

Vân Dương cự tuyệt cùng tới với Lão Mai.

Bởi vì hắn biết, khi hắn đứng ở đó, tất nhiên sẽ thất thủ.

Nhưng hắn không muốn để cho bất luận người nào biết, hắn là một trong Cửu Tôn. Đương nhiên người chết thì được!

Trước báo thù cho các huynh đệ, hắn tuyệt không có mặt mũi tuyên cáo thân phận cho thiên hạ?

Hơn nữa, địch nhân vô cùng cường đại. Một khi có nửa điểm phong thanh tiết lộ, chính hắn hối hận cũng không kịp! Vân Dương cũng không dám làm bất cứ chuyện nào gây nguy hiểm cho bản thân, trước khi báo được đại thù, ít nhất hắn phải sống sót, càng ẩn giấu hắn càng dễ báo thù.

Bình tĩnh đứng tại một góc, ánh mắt thâm thúy nhìn chín tòa bia đá trên quảng trường, trong mắt ánh lên sự chua xót và tưởng niệm khó diễn tả được.

Các huynh đệ, ta tới.

Ta tới thăm đám các người.

Khoảnh khắc đó hẳn biến thành một người vô hình.

Đứng trong bóng tối, bình tĩnh nhìn về phía xa xăm.

Mùi hương của nền trần ngập không trung.

Thanh âm bi thống của Hoàng đế bệ hạ tuyên đọc tể văn, bên dưới, mọi người đều đang tận lực kiềm chế tiếng khóc, hai hàng lệ không thể ngăn cản, chảy dài trên từng gương mặt.

Vân Dương đứng phía xa xa, thân thể thẳng tắp, ánh mắt thâm thúy.

Không ngừng có người đi qua bên cạnh hắn, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể phát hiện, trong bóng tối, lại có sự tồn tại của một người sống sờ sờ.

Hắn biến thành một cái U Linh vô hình vô chất.

Cửu Tôn chi Vân Tôn Vân Ân chi pháp.

Hắn vẫn lặng lẽ đứng nơi đó, không nhúc nhích. Tiếng gió rít gào, khiến hắn tay áo tím đậm bay bay, một cổ phong vị điều hui bao lấy thân thể cô độc ấy.

Màn đêm dần dần giáng lâm.

Nghi thức sớm đã kết thúc.

Hoa tươi khắp nơi trên đất.

Mùi hương nền trần ngập thương khung. Phía trước Cửu Tôn Bì là máu me đầm đìa. Đó là máu tươi của đám dư đảng Ngô Văn Uyên. Đối với những người này, dân chúng không có bất kì nửa điểm thương hại, thậm chí, sau khi hành hình hoàn tất, có vô số dân chúng tức giận xông lên, đem thi thể đâm nát như!

Toàn bộ quá trình, lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn lặng lẽ âm trầm.

Bởi vì... Ngay ngày hôm qua, Ngô Văn Uyên đột nhiên biến mất trong thiên lao, đến nửa đêm lại bị người ta đem thi thể đưa trở về. Sau đó, thi thể và mẫu thân của Ngô Văn Uyên đều không thấy...

Liên tục phát sinh mấy chuyện, khiến cho lão nguyên soái vô cùng tức giận!

Hàng rào quân bộ sâm nghiêm, thiên lao lại có trọng binh trấn giữ, vô số cao thủ ẩn nấp chung quanh, thế mà để người ta hành động mà thần không biết quỷ không hay!

Quả thực trò cười cho thiên hạ!

Lão nguyên soái vì việc này đã đem nhân viên phụ trách thiên lao đổi ba lượt, đánh đánh gây mấy chục cây roi. Nhưng không có bất kì tác dụng nào...

...

Đám người trên quảng trường tốp năm tốp ba rời đi trong tiếng khóc lóc bi thống. Cứ như vậy quảng trường từ từ lại trống trải.

Vân Dương vẫn bất động như cũ, ánh mắt thâm thúy nhìn về xa xăm.

Đời này chinh chiến, da ngựa bọc thây. Duy nguyện các huynh đệ kiếp sau hi nhạc, một thế bình an!

Anh linh không xa, nhìn ta hành động!

Gió đêm gào thét.

Toàn bộ Thiên Đường quảng trường, hoàn toàn chìm vào hắc ám.

Vân Dương đứng ở đây, hắn nhắm mắt lại, lò mờ cảm giác được... Hắn vẫn đang ở trong 10 vạn chiến hữu mà điểm quân. Bên người, có vô số đồng đội. Loại cảm giác này, tồn tại rất chân thực. Huynh đệ của hắn, vẫn đang lớn tiếng cười đùa...

Gió đêm thổi tóc của hắn phiêu phiêu, gương mặt hoàn mỹ, trong bóng tối như là một pho tượng tạo hình tỉ mỉ, trầm ổn, cô độc, có một cổ bi thương kiềm chế không nói ra lời.

Tiếng khóc trầm thấp vang lên, từ phía trước một thiếu phụ áo trắng, ôm chặt một cô gái nhỏ, mặt mũi tràn đầy nước mắt, hư nhược đi tới.

Bên cạnh, một lão giả gương mặt trầm thống, nâng đỡ lấy nàng.

Nàng lao đảo nghiêng ngã đi tới, giống như hành thi tẩu nhục mất đi hồn phách. Bị thương tột cùng, khiến thân thể vốn yếu đuối của nàng càng mất đi hết thảy lực lượng.

“Vương Trang, chúng ta về nhà.”

Thiếu phụ lâm bầm nói, ánh mắt đờ đẫn, tử khí tràn ngập.

Thiếu phụ đi qua bên người Vân Dương, cũng không có phát hiện sự tồn tại của hắn, Vân Dương nhắm mắt chặt hai mắt lại, không dám gây ra bất kỳ động tác, nhưng khóe mắt lại mãnh liệt co quắp.

Tâm linh lảng lảng của hắn như bị ngàn mũi đao cắt xé.

Vương Trang Thiên Tướng thê tử.

Vân Dương còn nhớ rõ Vương Trang. Một năm trước lúc xuất chinh, khi đó Vương Trang mới tân hôn được hai năm, nữ nhi cũng vừa đầy tuổi tròn. Nhưng sau chuyến đi đó, rốt cuộc chưa có trở về.

Tướng sĩ vì nước chiến tử, chết cũng không hối hận. Nhưng, vợ con phụ nữ trẻ em trong nhà lại như thế nào?

Đã qua một năm, một nhà Vương Trang mất đi trụ cột gia đình, hiện tại... Sống ra sao?

Thân ảnh thiếu phụ từ sau lưng Vân Dương đi xa.

Vân Dương trong lòng im ắng thờ dài.

Lập tức, Vân Dương nhú nhú mày, tựa hồ cảm giác được cái gì đó không thích hợp. Hắn bỗng nhiên mở to mắt, lại phát hiện, có bốn bóng người, lén lút lút đi theo thiếu phụ.

Đó là mấy tên đại hán, từng tên ánh mắt thêm nhỏ dãi nhìn chăm chăm vào thân hình yếu đuối của thiếu phụ phía trước. Trong mắt chúng, dâm tà chi ý không hề che giấu.

Bọn hắn cực kỳ cẩn thận mượn màn đêm ẩn tàng thân thể, không nhanh không chậm đi sau lưng thiếu phụ khoảng vài chục trượng.

Sau một khắc, chúng lướt qua bên người Vân Dương.

Vốn dĩ ánh mắt Vân Dương đờ đẫn, bỗng nhiên hiện lên một trận cuồng bạo sát khí!

Bốn đại hán không biết lí do gì, đồng thời cảm thấy một luồng khí lạnh thổi qua sống lưng.

Tựa hồ trong bóng tối, có một tên Ác Quỷ đang nhìn chăm chăm bọn hắn.

“Chỗ này, hẳn là có cái gì đó a...” Một tên đại hán toàn thân nổi da gà, có chút hãi hùng khiếp vía, thì thào nói.

“Đừng đó... Chúng ta mau mau trở về, nơi này có rất nhiều tử quỷ a... Nó khiến ta không được thoải mái...” Một tên hán tử khác co rụt cổ lại.

Ánh mắt Vân Dương càng thêm băng hàn, thâm nhiên nhìn mấy tên đại hán.

Tử Quỷ quá nhiều?

Hừ, chỉ bằng một câu nói này, bọn hắn tội đáng muôn chết!

“Cũng may Vương Trang chết rồi, hắn chết thật tốt! Tên Quỷ chết tiết này chết một năm, lão tử cũng đã nhịn một năm. Bây giờ tể diện đại diện đã xong, mọi người cũng đều sẽ quên lãng...” Đại hán Cẩm đầu trầm thấp cười cười, một nụ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

“Đừng vậy a đại ca, tên tử quỷ này khi còn sống, ép chúng ta cái này không được cái kia cũng không cho, để các huynh đệ không thờ nổi, kết quả không phải là chính hắn chết không yên lành, biến thành cô hồn dã quỷ... Hắc hắc...”

“Hừ, khi Vương Trang còn sống, chúng ta đều bị hắn khi dễ, bây giờ, cũng là lúc phong thủy luân chuyển a...” Đại hán cẩm đầu nuốt nước miếng một cái: “Không thể không nói, lão bà của tên hỗn đản Vương Trang này, đáng ghét thật con mẹ nó ngon a... Nhất là hiện tại với bộ dáng nhu nhược bị thương này, càng làm cho ta tâm động, thân thể bé nhỏ, yếu đuối, e ấp kia... Hắc hắc...”

“Hắc hắc hắc...” Ba người khác cùng phát ra tiếng cười hèn mọn.

Bốn người đi qua bên người Vân Dương mà không biết, chúng đã có sẵn bốn cái vé đi từ môn quan.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, ngưng mắt hướng về quảng trường quan sát, tựa hồ có thể nhìn thấy, có vô số ánh mắt đang lảng lảng mà nhìn hần.

Trong những con mắt kia, có cái gì đó như là đang nhắc nhở.

Hần dùng sức gạt đầu, bờ môi mỏng nhấp một chút, lảng lảng quay người. Tay áo nhẹ nhàng đung đưa, lảng lảng đi phía sau mấy tên lưu manh.

Mặc kệ thời đại nào chẳng nữa, luôn có chút dư dáy bản thủ tồn tại! Trong lòng Vân Dương sát ý ngập trời. Nếu thật sự như vậy, liền để hần giết sạch toàn bộ đi!

Con đường càng đi càng hoang vu vắng vẻ.

Từ từ hướng tới biên giới Thiên Đường thành. Bốn phía cũng ngày càng âm trầm.

Thiếu phụ từng bước một vô ý thức dịch chuyển về phía trước, nàng căn bản không nghĩ mình bây giờ đang đi về phương nào, cũng chẳng biết tiếp đó sẽ đi đến đâu...

Nếu không phải có người nâng đỡ, chi sợ đã sớm hôn mê ngã trên mặt đất.

Tối gần.

Phương xa có ánh đèn đuốc mờ mờ, yếu ớt lấp lóe.

Đó là nhà của nàng.

Nhưng... Bây giờ không đã không còn trượng phu, nơi này còn có thể coi là nhà sao? Một năm a, Vương Trang, chàng ở dưới đất, vẫn khỏe chứ? Nếu không phải vì chiếu cố nữ nhi của chúng ta, thiếp đã sớm đi tìm chàng...

Một mình thiếp sống như thế, mệt mỏi quá, mệt mỏi quá chàng có biết không?

Khi nàng chuẩn bị đi qua một con đường tắt, đột nhiên một tiếng cười quái dị vang lên sau lưng, cảm giác như khi đang ở trong hoang sơn dã lĩnh đột nhiên nghe được tiếng cú mèo kêu.

“Nha... Tiểu nương tử, chớ có đi nhanh như vậy a...” Một cái thanh âm âm dương quái khí làm cho người thấy phản cảm: “Quay lại để đại gia thưởng thức... Chắc chắn... Tư thái này... Thật khiến cho người ta tiêu hồn...”

Thiếu phụ vẫn mắt nhắm tai ngơ, chờ đợi di chuyển về phía trước.

Đột nhiên nhoáng một cái, bốn tên đại hán ác hình ác trạng choàng vai bá cổ nhau, ngăn cản đường đi phía trước, nụ cười theo kiểu cười trên nỗi đau của người khác.

“Nha... Đêm tối không thấy đường... Đây không phải là Quyên nhi phu nhân của tướng quân Vương Trang sao? Chắc chắn... Trách không được quyền rũ như thế, hắc hắc... Nha... Quyên nhi, người người người... Người sao vậy? Làm sao trên đầu lại đeo hoa trắng rồi? Sao a? Nghe nói Vương Trang tướng quân uy phong lẫm lẫm của chúng ta, hiện tại đã biến thành một tên tử quỷ rồi? Thật là đáng tiếc...”

Câu nói này vô cùng độc ác, đánh thẳng vào tâm thần thiếu phụ.

Hai người một phụ một lão dừng lại.

Lão già Đờ nàng lập tức tức giận đến toàn thân run rẩy: “Vương Báo! Người muốn làm gì? Còn không mau tránh ra!”

Đại hán Vương Báo dẫn đầu phía đối diện cười hắc hắc cười: “Tránh ra? Dựa vào cái gì muốn ta nhường đường? Vương Trang khi còn sống có thể để lão tử tránh ra, lão tử cho hần mặt mũi, nhưng bây giờ... Hần biến thành quỷ đều rỗng rã một năm trời, chỉ bằng người cũng muốn để lão tử tránh ra?”

Hần cười ha ha một tiếng, đổi giọng nói: “Bất quá... Không thể không nói... Bộ trang phục này của Quyên nhi... Thật đúng là có một phong vị đặc biệt a, khóc khiến mắt đều sưng lên, ta thấy mà đau lòng muốn chết... Quyên nhi, Vương Trang không thương người, để ca ca tới yêu người...”

Lão già ngăn trở trước người thiếu phụ, nghiêm nghị nói: “Vương Báo, trượng phu của Quyên nhi vì Ngọc Đường Quốc chinh chiến mà chết, hần bảo vệ quốc gia, không màng sống chết, chính là quốc gia anh hùng. Người chịu sự bảo hộ của vô số anh hùng mới được an gia lạc nghiệp, vậy mà nói chuyện như thế, còn có một điểm lương tâm nữa hay không?”

Vương Báo hắc hắc nhe răng cười: “Anh hùng? Ha ha, ai bảo hần đi đánh trận? Ta cũng không nhờ hần a! Hần cũng không phải chiến tử vì ta, cái gì anh hùng? Trước mặt ta hết thấy đều là rắm chó!”

Dương cái bộ răng nham nhở Vương Báo cười nói: “Tên tử quỷ Vương Trang kia, khi còn sống, ép các huynh đệ chúng ta không thờ nổi, cái này cũng không được vcai kia không xong, lão tử đã sớm muốn giết hần, hiện tại hần cũng đã chết, vừa hay a! Hắc hắc, khi hần còn sống ta không làm gì được. Nhưng hiện tại hần đã chết! Hần chết, lão tử liền muốn chơi lão bà hần, xem hần còn có thể lại đến đánh ta hay không, ha ha ha...”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ta Có Dao Hạ Vô Tình Thiên!

(Dưới đao của ta, là một mảnh trời chí công vô tư)

Dịch giả: Thiều Bàn Tử

Đối với vị đại mỹ nhân danh tiếng vang xa này, mấy tên lưu manh bọn họ đều vô cùng nhớ thương. Nhưng, uy danh của Vương Trang truyền xa, quyền lực cao cả, ghét ác như cừu. Có hẳn ở đây, không ai dám nhìn thẳng vị phu nhân này chứ đừng nói là đụng chạm.

Hiện tại thì tốt rồi, tên hỗn đản Vương Trang kia rốt cục đã chết.

Chết trên chiến trường.

Đã chết rồi!

Mà hiện tại, tể lệ đại điển đã qua, đã tra rõ mọi việc, cũng đã bắt được gian tế, tất cả mọi việc đã sóng im biển lặng rồi.

Tâm tư đám lưu manh này lập tức trở nên thoải mái.

Lão già kia tức giận đến toàn thân phát run, nỗ dom đóm mắt nói: “Các ngươi còn có liêm sỉ hay không, hay lương tâm đã bị chó ăn cả rồi? Vương Trang vì nước chinh chiến, thi cốt chưa lạnh, vậy mà lúc này các ngươi còn đến đây ức hiếp quả phụ của hắn! Vương Báo, ngươi sẽ chết không được yên lành!”

Vương Báo nghe răng cười một tiếng, hắn le lưỡi ra liếm môi trên, cười lạnh nói: “Ta sẽ chết không yên lành, cũng không cần nhọc Già lão đầu ngươi phải bận tâm, ngược lại tên Vương Trang kia... Mới là người chết không yên lành. Già lão đầu, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi không tránh ra, đến ngươi lão tử cũng đánh!”

Nói xong, thân thể hắn tiến lên phía trước, đưa tay sờ lên khuôn mặt của Quyên nhi, cất tiếng nói: “Quyên nhi, ngươi nói xem ngươi theo tên quỷ nghèo Vương Trang này, có chỗ tốt gì chứ? Bây giờ, hắn không chỉ là quỷ nghèo, mà còn là quỷ chết luôn rồi... Ngươi nếu như lúc trước đồng ý đi theo ta, thì sao có chuyện như hôm nay? Mấy năm này, tâm tư ta đối với ngươi...”

Quyên nhi ánh mắt phẫn hận đến cực điểm nhìn Vương Báo, nghiêng lợi nói: “Vương Báo, ngươi sẽ chết không yên lành!”

Vương Báo nghe răng cười một tiếng: “Lão tử trước kia không thể động vào ngươi, nhưng hiện tại... Ta sẽ chết không yên lành? Tối nay, ta sẽ cho ngươi khoái hoạt tới chết!”

Một tiếng cười quái dị phát ra từ hư vô.

Đột nhiên.

Trong bóng tối, một thanh âm nặng nề vang lên: “Vương Báo, buổi tối hôm nay, ta liền cho các ngươi khoái hoạt đến chết!”

Khi nói câu này, Vân Dương mặc một thân áo tím đậm, từ trong hư không xuất hiện bên ngõ hẻm.

Hắn xuất hiện chắn trước người Quyên nhi, ngăn trở ánh mắt của Vương Báo.

Hai đạo ánh mắt đầy băng lãnh nhìn tới.

Trong lòng Vân Dương lửa giận trùng thiên, cơ hồ muốn bạo tạc cơ thể hắn. Sát ý trong lòng hắn bây giờ đã không có cách nào ngăn chặn được. Tướng sĩ đổ máu sa trường, bách chiến mà chết. Nhưng ở hậu phương mà bọn hắn đang liều mạng bảo vệ, thế mà có người dám ức hiếp người nhà của bọn hắn?!

Thứ rác rưởi như vậy, phải giết!

Vương Báo cùng ba tên thủ hạ ngước mặt lên, nhìn thấy ánh mắt Vân Dương phía đối diện, băng lãnh mà vô tình.

Một cỗ sát khí mãnh liệt đột nhiên tuôn ra, không khí khuấy động. Giờ khắc này, giống như vạn quỷ xuất hiện!

Bốn tên lưu manh, tại thời điểm này đồng dạng có một loại cảm giác, tựa hồ bản thân đột nhiên bị dày xuống Địa Ngục, nhìn thấy Ác Quỷ gào thét bên tai. Ngay cả linh hồn cũng lập tức bị đông cứng.

Một tên lưu manh trong nhóm kinh hô lên, chỉ cảm thấy dường như bị nhấn chìm trong biển lửa, chỉ với một ánh mắt, không ngờ hắn không tự kiềm được mà tiểu trong quần, toàn thân run rẩy.

Vân Dương đứng ở nơi đó, ánh mắt đầy sát cơ.

Bốn tên lưu manh sắc mặt tái nhợt, đồng thời lao đảo lui lại. Hắn từng trải qua núi thây biển máu luyện ra khí thế hung sát, mấy tên lưu manh nhỏ nhẻ này như thể nào có thể thừa nhận nổi?

Ánh mắt Vương Bảo lóe lên tia kinh sợ, liền muốn quay đầu đào tẩu.

Nhưng dưới ánh mắt âm lãnh của Vân Dương, hai cái đuôi tựa như hóa đá, thế mà không cử động được.

Sau một khắc, hắn tràn đầy sợ hãi nhìn rõ khuôn mặt của Vân Dương, đột nhiên trong lòng nhẹ nhõm một trận.

Vân Dương sắc mặt tái nhợt, bước chân phù phiếm, rõ ràng bị trọng thương hoặc có bệnh trong người, mà tuổi lại trẻ, hắn thở dài một hơi, miễn cưỡng cứng rắn nói: “Người nói cái gì?”

Sau khi hỏi xong câu này, hắn có chút không thể tin. Đến lúc này, hắn mới có thể miễn cưỡng tỉnh táo một chút sau khi mới bị dọa ngất.

Vân Dương nghe Vương Bảo tra hỏi, cười băng lãnh một tiếng, đột nhiên giơ tay, một tát xuất ra.

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn, thân thể Vương Bảo giống như bao tải bỗng bay lên cao hơn ba thước, thân thể to lớn xoay trên không trung tận ba vòng mới rơi xuống đất.

Oa một tiếng, hắn liền phun ra một ngụm máu tươi, đinh đing đang đang, khoản mười cái răng rơi trên mặt đất, nhất thời trời đất quay cuồng, ngôi sao đầy trời.

Cánh tay nhìn qua không có gì đặc biệt, thế mà có thể đem một đại hán nặng gần 200 cân tát bay.

Một tát này thật hung ác!

Vân Dương bước nhanh đến phía trước, một chân giẫm trên mặt Vương Bảo, tiếng răng rắc rõ ràng vang lên, cái mũi bị giẫm nát. Lập tức, một mảnh máu thịt be bét.

“Ta nói cái gì người nghe không rõ đúng không?” Chân Vân Dương hung hăng giẫm lên mặt Vương Bảo, có thể nghe tiếng gãy xương răng rắc không ngừng truyền tới, nói khẽ: “Có muốn ta nói lại một lần nữa hay không?”

“Không... Không... Ô ô...” Vương Bảo ngao ngao rên thảm, loại đau đớn khoan tìm thấu xương như thế này để cho hắn muốn ngắt cũng không ngắt được.

Muốn xin tha lại bị dẫm lên miệng, nói không ra lời, trong miệng ô ô vài tiếng không biết đang nói gì.

Thậm chí trong lòng hắn bây giờ còn có chút mơ hồ, chuyện gì xảy ra... Mới vừa rồi ta còn vênh váo tự đắc... Tiểu tử xuất hiện như thế nào? Làm sao đột nhiên liền... Xảy ra tình huống như vậy rồi?

Vân Dương vẫy tay với ba tên lưu manh còn lại nói: “Tới!”

Ba tên lưu manh nhìn một màn máu me trước mặt, đã sợ tới choáng váng. Mặc dù bọn hắn hoành hành trong thôn, cũng coi như làm qua nhiều việc ác, nhưng chưa từng thấy qua thủ đoạn tàn khốc dứt khoát như vậy?

Nghe được câu này, cả đám nhin không được hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa đã quỳ xuống.

Một tên trong đó hú lên quái dị sau đó quay người bỏ chạy.

Vân Dương hừ một tiếng: “Còn dám chạy!”

Tiện tay vung lên, một khối bạc vụn bay ra ngoài, nhanh như thiểm điện đánh lên đuôi tên đó.

Trước mắt mọi người, lưu manh kia vừa chạy được hai bước, liền bị bạc vụn đánh trúng, đột nhiên hét thảm một tiếng, nương theo tiếng tách tách của miếng bạc vụn rơi xuống đất, phốc một tiếng liền té nhào xuống mặt đất.

Mà bắp đùi kia của hấn, thế mà bị đánh cong queo.

Đánh cho đùi của hấn thành góc vuông!

Hai tên lưu manh khác lập tức kinh hô một tiếng, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, suýt nữa liền dọa cho đại tiện tiểu tiện đều xả. Trong lúc nhất thời hai tên lưu manh hồn phi phách tán: Xem ra bọn hấn đã gặp cao thủ tuyệt thế trong truyền thuyết?

Bên kia truyền tới tiếng kêu thảm thấu tim gan, tên lưu manh bị đánh gãy chân kia trên mặt đất ôm bắp đùi mình lăn lộn, phát ra tiếng kêu thảm không giống người.

“Còn không qua đây?” Vân Dương một chân vẫn còn giẫm trên mặt Vương Báo không nhúc nhích, đối với hai tên lưu manh còn lại nói ra: “Thế nào, cũng muốn để cho ta ra tay tiếp?”

Hai tên lưu manh toàn thân run lên, hoảng sợ nhìn trên tay Vân Dương còn hai khối bạc vụn đang bị hấn đảo qua đảo lại.

Không khỏi toàn thân mềm nhũn, bịch một tiếng quỳ xuống: “Đại... Đại hiệp... Xin... Xin... Tha mạng a...”

“Tha mạng?”

Vân Dương điềm nhiên nói: “Nếu ta tha cho các ngươi, ta như thế nào có thể nhìn mặt những huynh đệ tử chiến kia đây!”

Trong miệng Vương Báo phát ra tiếng kêu đau đớn, thanh âm nghẹn ngào cầu xin tha thứ: “Hảo hán tha mạng.. Chúng ta, chúng ta chính là môn hạ của Thanh Xà bang, hết thầy, hết thầy đều có thể thương lượng..”

“Thanh Xà bang?”

Thế mà còn có bang phái? Vân Dương trong mắt hàn quang lóe lên: “Đứng lên, đi theo ta! Ta thật sự muốn lãnh giáo một chút, Thanh Xà bang này rốt cuộc là cái thứ gì!” Hấn quay đầu, đối với Quyên nhi gật đầu chào nói: “Các ngươi tạm trở về đi, việc này không liên quan tới các ngươi.”

Quyên nhi kinh ngạc nhìn hấn, đột nhiên trên mặt kích động nói: “Ngươi... Là Vương Trang huynh đệ?”

Vân Dương trầm mặc một chút, nói: “Yên tâm, về sau, sẽ không bao giờ có ai dám khi dễ gia quyến của tướng sĩ!”

Hấn không trả lời thẳng, mà là trực tiếp quay người, áp giải bốn tên lưu manh vào một cái biệt viện hoang phế, đem đại môn đóng lại.

“Thanh Xà bang, bang chủ là ai? Bao nhiêu người? Tổng đà ở đâu?”

Bọn người Vương Báo toàn thân đau đớn muốn chết, nhưng lại không dám lãnh đạm chút nào, trả lời cực nhanh.

Trước mắt những người này, hấn quả thực là Ác Ma.

Bọn hấn không hoài nghi chút nào, bản thân chỉ cần trả lời chậm một chút, sẽ bị gia hỏa này đánh chết tại chỗ.

Hỏi qua hết thầy một lần, trên mặt Vân Dương lộ ra ý cười: “Thanh Xà bang... Hắc hắc, chớ có nói một cái Thanh Xà bang nho nhỏ, xem như các ngươi là thái tử của đường kim hoàng thượng, dám ức hiếp quả phụ tướng sĩ như thế, trong tay ta cũng chỉ có một con đường chết!”

Rời khỏi chỗ đó, chính là vì để tránh cho Quyên nhi chọc phải phiền phức, cũng là vì hấn muốn moi chút tin tức của cái gọi là Thanh Xà bang này. Nếu đã biết rõ, thì không còn chỗ cớ kỵ nữa rồi!

Vân Dương sát ý như bão táp.

Một đạo sáng như tuyết thoáng hiện.

Máu me tung tóe!

Bốn cái đầu người, chính tề rơi xuống đất.

Thanh âm Vân Dương vang lên lạnh lẽo.

“Thế gian dơ bẩn trừ không hết, ta có Đạo Hạ Vô Tình Thiên!”

“Huynh đệ trên chiến trường, đồng sinh cộng tử. Khi chiến đấu, tất cả như anh em một nhà. Giết một mình ta, như giết cha ta. Nhục một mình ta, như nhục mẹ ta. Vương pháp khó chịu, hình luật khó từ. Trong tay có đao, trong lòng có nghĩa. Đề ta phát hiện, giết không lưu tình! Rút đao vô hồi, không thẹn kiếp này.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Vương Pháp Không Giết Người, Ta Giết Người!

(luật pháp không quy định người phải chết, nhưng phạm vào máu chót của ta thì ắt đều phải chết)

Người Anh hùng đã đổ máu sa trường, người nhà của hắn không thể lại bị khi dễ nữa. Dù chỉ là một chút phiền phức, cũng không được.

Trên điểm này, Vân Dương tuyệt không nhượng bộ. Cũng rất cẩn thận.

Chính như câu hắn nói với Quyên nhi, từ nay về sau, không người nào được phép khi dễ gia quyến của tướng sĩ đã hi sinh.

Có bao nhiêu kẻ vi phạm, hắn quyết giết bấy nhiêu!

...

Vân Dương ngửa đầu hít một hơi thật dài, lẩm bẩm nói: “Đại ca, đệ rút cuộc đã rõ, ý nghĩa câu nói kia của người, cũng minh bạch, vì sao huynh để cho đệ trở về, làm một người chấp hành ngoài vòng pháp luật... Nguyên lai, thế gian này, có nhiều dơ bẩn ghê tởm như vậy... Những thứ này... Cái gọi là quan phủ vương pháp, cũng không có khả năng diệt được hết...”

“Anh hùng đã đổ máu, quyết không thể để họ lại roi lệ. Huynh nói đúng.” Vân Dương lẩm bẩm nói: “Đại ca, huynh yên tâm, lời của huynh, đệ đã nhớ kỹ!”

Vân Dương vừa muốn quay người, đột nhiên toàn thân chấn động, hắn lập tức dừng lại. Bởi vì... Hắn cảm giác được rõ ràng, lại có mấy cỗ huyền ảo khí tức yếu ớt, từ trên thân bốn người Vương Báo phát ra, sau đó bị hắn hấp thu...

“Quả là thế.” Thần thức Vân Dương chìm vào thức hải, nhìn gốc mầm sen nhỏ kia, ngay lúc này lại khẽ đung đưa, tựa hồ... Trưởng thành một chút?

“Quả nhiên, hấp thụ nhân gian bất bình chi khí, có thể làm cho lá sen sinh trưởng, suy đoán của ta không có sai.” Vân Dương nghĩ ngợi: “Nói như vậy, ta giết ác nhân càng nhiều, Sinh Sinh Tạo Hóa Liên trưởng thành cũng càng nhanh? Mà Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, tiến bộ cũng càng lớn?”

“Trong thiên hạ, thế mà còn có chuyện kỳ dị như vậy, công pháp như vậy quả là phù hợp tâm ý ta!”

“Loại căn bản này, coi như không có công pháp như vậy, ta cũng muốn giết! Ngược lại coi như tận dụng phế vật...”

Đêm đã khuya.

Vân Dương thu thập một chút, biến mất tại trong màn đêm.

Cái gọi là Thanh Xà bang, lại chứa chấp loại tâng tận thiên lương như Vương Báo, Cửu gia ta liền đi xem Thanh Xà bang này đến cùng là loại đầu trâu mặt ngựa nào.

Nếu trên dưới đều là cá mè một lứa, như vậy, ta không thể nói trước có muốn làm một cái trảm thảo trừ căn hay không a. Thuận tiện, cung cấp chút chất dinh dưỡng cho Sinh Sinh Tạo Hóa Liên...

...

Trong tổng đà Thanh Xà bang, có bảy tám người đang ngồi, thương nghị cái gì đó.

Dưới ánh đèn mờ mờ, lộ ra mấy người sắc mặt dữ tợn đáng sợ.

Cái gọi là tổng đà, bất quá chỉ là một cái sân nhỏ bị bỏ hoang, sau đó bị đám lưu manh này chiếm cứ.

“Bây giờ, đại chiến đã dứt, quốc gia tất nhiên sẽ trọng điểm chiếu cố đối với đám lính này, cấp cho bọn hắn ngân lượng trợ cấp. Số ngân lượng này, chính là một lượng lớn tiền tài chờ chúng ta thu gặt a.”

Vết đao trên mặt Thanh Xà lay động: “Muốn cướp bóc những người thân thể khỏe mạnh có võ công kia, chúng ta tự nhiên không làm được, nhưng có thể làm giống như trước kia, cướp bóc những kẻ đã tàn phế trên chiến trường... Chẳng lẽ chúng ta còn không đoạt được mấy tên phế nhân? Số tiền này, quả thực là để quốc đặc biệt phát cho chúng ta a!”

Ánh mắt Mấy tên lưu manh đồng thời sáng rõ.

Chuyện này bọn hán đã làm qua không ít, đích thật là đơn giản dễ dàng a!

“Đám tàn binh này, mỗi người đều cầm lượng lớn ngân lượng về nhà...” Nước bọt Thanh Xà đều muốn chảy ra: “Theo ta được biết, ngay tại trong mấy ngày tới, trợ cấp năm nay hán là sắp tới tay... Chờ bọn hán cầm được khoản ngân lượng này, chính là thời điểm chúng ta xuất động.”

“Đại ca thật sự là nhìn xa trông rộng.” Mấy tên lưu manh đồng thời lộ ra bộ mặt thèm nhò dãi. Không sai, cướp bóc mấy tên tàn phế, có cái gì khó? Nhất là những kẻ gãy chân kia... Để bọn hán đuổi đều đuổi không kịp!

Chủ ý này thật sự rất tốt rồi...

“Lý Tam Nhi, phía ngươi có mấy tên, nhanh điều tra cho xong đi. Độc Đầu, Tôn Ngũ, các ngươi cũng đều đi thăm dò một chút, chờ lúc bắt đầu hành động, hãy trao đổi mục tiêu, ngươi cướp mục tiêu của hán, hán cướp mục tiêu của ngươi, như vậy mới không khiến người ta hoài nghi.”

Thanh Xà chỉ huy kế hoạch nói.

“Ân, mấy huynh đệ chúng ta, sắp giàu to rồi!” Mấy tên lưu manh hai mắt tỏa ánh sáng.

“Tên hỗn đản Vương Báo kia làm sao đến bây giờ còn không đến?” Thanh Xà bất mãn nói ra: “Thời điểm Trọng yếu như vậy, còn ra ngoài lêu lổng, tên vương bát đản kia sớm muộn sẽ chết trên bụng nữ nhân.”

Àm!

Một tiếng vang thật lớn.

Đại môn đột nhiên tại hoàn toàn bế nát, một người áo đen bỗng nhiên hiện thân, như U Linh hành tẩu trong đêm tối, chậm rãi tiến tới.

Trong tay người này, một cây đao hàn quang lấp lóe.

Bọn Thanh Xà giật nảy cả mình, đồng thời nhảy dựng lên: “Ngươi là ai? Hỗn trưởng, dám tìm đến gia gia gây phiền phức, không muốn sống a?!”

Kỳ thật Vân Dương mới xuất hiện không bao lâu, chỉ mới nghe Thanh Xà an bài mấy câu cuối cùng, nhưng cũng không thể kìm được phần nộ.

Vì nước chinh chiến mà tàn tật, đám hỗn đản kia không biết tôn kính đội ơn thì cũng thôi đi, lại muốn cướp bóc tàn quân! Rác rưởi Như vậy, quả thực là thiên lý nan dung!

Hắn Dứt khoát liền trực tiếp đạp cửa vào.

“Bất hán lại!”

Thanh Xà nổi giận gầm lên một tiếng.

Hai cái lưu manh Cạnh cửa hét lớn một tiếng, lập tức nhào tới.

Vân Dương không nói một lời, từng bước một tiến về phía trước, ánh mắt u lãnh.

Hai tên lưu manh đã đến trước người hắn. Vân Dương khước miệng tàn nhẫn nhếch một cái.

Đao quang lóe lên.

Hai viên thủ cấp đột nhiên bay lên tận trời, hai đạo cột máu từ khoang cổ phun ra ngoài, Vân Dương mỗi cước một cái, phốc phốc hai tiếng đem hai cổ thi thể không đầu đá văng sang một bên, trầm mặc tiếp tục đi tới.

Mỗi đi một bước, Thanh Xà đều cảm giác được, Từ Thần đến gần thêm một bước.

Nhất thời sắc mặt hắn đều dọa đến trắng bệch, năm sáu tên bên người toàn thân run rẩy, ánh mắt sợ hãi nhìn người áo đen trước mắt.

Đây là ai, hung tàn như vậy?!

Tiến một bước liền giết người, lạnh lùng một lời đều không nói.

“Ngươi là ai? Ngươi là ai?” Thanh Xà hồn phi phách tán, chật vật lui lại: “Hảo hán, có chuyện hảo hảo nói... Ta... Ta không biết đắc tội hảo hán chỗ nào...”

Vân Dương không nói một lời đi tới, ánh mắt lạnh lẽo. Hung sát chi khí Trong không khí, cùng với từng bước đi của hắn, dần dần cơ hồ muốn ngưng tụ thành thực chất.

Mấy tên lưu manh gần cửa nhất bị dọa đến sợ đến vỡ mật, xoay người một cái muốn chạy trốn.

Đao quang Sáng như tuyết bỗng nhiên lại lóe lên một cái trên không trung, hai tên mới chạy đến cửa thì đã bay đầu, thân thể chúng nhờ quán tính vẫn chạy về phía trước ba bước rồi mới té ngã trên đất.

Thanh Xà dọa đến đại tiểu tiện không thể kiềm chế, mùi xú uế lan tỏa khắp nơi, run run rẩy rẩy: “Hảo hán... Hảo hán... Cái này, chuyện này rốt cuộc là như thế nào a... Người là ai? Cái này... Đến có việc gì a...”

Vân Dương vẫn trầm mặc, không nói một lời tiếp tục đi về phía trước,, máu me đầm chảy xuôi trên đoàn đao trong tay

Phốc, phốc, phốc...

Đây là thanh âm máu tươi từ trên thân đao nhỏ giọt xuống.

Tựa như Diêm Vương gia Thôi Hồn lệnh, khiến người nghẹt thở.

Ba tên lưu manh Trong phòng còn lại sợ hãi kêu một tiếng, đột nhiên quỳ xuống: “Hảo hán tha mạng... Đại hiệp tha mạng... Đáng thương tiểu nhân trên có 80 lão mẫu, dưới có hài nhi ba tuổi...”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Nhất Diệp Khai, Thiên Huyền Linh Hầu!

(Một lá sen mở ra, Thiên Huyền linh hầu)

Vân Dương sắc mặt lạnh lùng, thờ ơ, đao trong tay quét xuống.

Đầu ba người như dưa hấu lăn ra ngoài.

Trong phòng, cũng chỉ còn lại có Thanh Xà một người.

Từ lúc Vân Dương vừa vào cửa liền bắt đầu giết người, không nói một lời, không có bất kỳ gián đoạn, đã giết bảy người. Cái gọi là Thanh Xà bang, Vân Dương điều tra được hết thấy chỉ có mười hai người.

Tăng thêm bốn người Vương Báo chết trong tay hắn lúc trước, hiện tại cũng chỉ có Thanh Xà bang bang chủ Thanh Xà còn sống.

Phốc, phốc...

Vân Dương bước từng bước từng bước đến trước mặt Thanh Xà.

Thanh Xà tê liệt trên mặt đất, bị dọa đến toàn thân rã rời. Căn bản nghĩ không ra, bản thân đắc tội vị Sát Thần này lúc nào?

Từ đầu đến cuối một câu đều không nói liên tiếp giết người.

Hắn thấy gầy Vân Dương đã đến trước mắt mình, biết bản thân tuyệt đối không có bất kỳ đường sống, giờ khắc này, Thanh Xà đột nhiên cuồng loạn đứng lên.

Đao của Vân Dương đã giơ lên.

“Chậm đã!” Thanh Xà bị phần hét lớn: “Đây... Đây là Thiên Đường thành, dưới chân Thiên tử, chúng ta mặc dù không phải người tốt, nhưng tội phạm phải tuyệt đối không đến mức chết! Người, người rút đao giết người, chẳng lẽ không sợ vương pháp a!”

Vương pháp?

Vân Dương đảo tròn mắt lòng vòng, một mặt hồ hững.

Đao trong tay nhấc lên.

Thanh Xà nước mắt đều chảy ra: “Người... Người coi như muốn giết người, nhưng... Cũng nên cho ta một cái lý do a? Vì, vì cái gì?”

“Vì cái gì?” Vân Dương dừng hành động, thản nhiên nói: “Người có một tên thù hạc, gọi là Vương Báo a?”

Thanh Xà mở to hai mắt, tròn mắt cơ hồ lờ ra: “Đạ... Có...”

“Àn, Vương Báo ức hiếp cô nhi quả mẫu... Cho nên, ta liền đến xem người khác có phải cũng giống vậy hay không.”

Thân thể Thanh Xà lập tức cứng đờ, bị phần trong mắt ngưng tụ thành thực chất, oan uổng đến cực điểm quát to một tiếng: “Lão thiên a... Vương Báo khi dễ cô nhi quả mẫu... Ngươi liền đến giết ta...”

Thanh Xà cuồng loạn kêu một tiếng: “... Chuyện đó... Liên quan ta cái rắm a...”

“Ta oan uổng...”

Vẫn chưa nói xong, một đạo hàn quang hiện lên, đầu Thanh Xà đã rơi trên mặt đất, lăn hai vòng, hai mắt trừng lên trời, bị phần biệt khuất.

Hắn đến chết đều không có nghĩ ra, Vương Báo khi dễ cô nhi quả mẫu, cùng bản thân có quan hệ gì? Tại sao phải tới giết hắn?

Vân Dương đem đao của mình xoa xoa lên trên bộ quần áo của thi thể, sau đó thu lại.

Nhìn thi thể đầy đất, ánh mắt Vân Dương hiện lên một đạo lãnh quang.

“Vương pháp... Đám tạp toái này thể mà còn dám cùng ta đàm luận vương pháp.”

Vân Dương thì thào: “Quốc nạn lâm đầu, nội loạn lưu manh mất đi lương tri, dù theo vương pháp hình luật, tội không đáng chết, nhưng dám ức hiếp tàn tật tướng sĩ, nên giết! Tất sát!”

“Ngươi nói không sai, trong thành này có vương pháp. Dựa theo vương pháp hình luật, ngươi thật sự tội không đáng chết! Vương pháp không giết ngươi, nhưng ta sẽ giết ngươi!”

Vân Dương đậm mặt xoay người, cất bước rời đi.

Bỗng nhiên lại cảm giác được, giữa thiên địa, có mấy cỗ sức mạnh kỳ diệu, lập tức chui vào thân thể của hắn.

Trong thức hải một mảnh chấn động, Vân Dương kinh ngạc phát hiện, mảnh chồi non nho nhỏ của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, chấp chòn nhanh chóng lớn lên..

“Tội ác tày trời không thể lưu, một đao tru tuyệt khoái ý đi, thu lại nhân gian bất bình khí, Tạo Hóa Kim Liên nhất điệp thành.”

Vân Dương chỉ cảm thấy toàn thân tê ngứa, dễ chịu không diễn tả được.

Trong thức hải, lá sen xanh xanh bát ngát, chấp chòn lớn lên, chỉ một chút đã lớn bằng cái bát con. Lá sen mỏng đầu khá nhọn.

Vô số tin tức huyền bí, vọt vào trong đầu Vân Dương như lũ quét xả xuống. Hắn cảm giác đầu của mình có chút lớn lên một vòng..

Vân Dương triển khai thân pháp, thừa dịp bản thân còn có thể tỉnh táo, chạy như bay hướng Vân phủ..

Một đường của hắn, bởi vì Sinh Sinh Tạo Hóa Liên sinh trưởng, vô số tinh thuần sinh mệnh chi khí dâng trào, cỏ cây không ngừng phát ra... Lớn lên mệnh mẽ!

Toàn bộ Thiên Đường thành đều trở lên hỗn loạn.

...

Người mặc dù là vạn vật chi linh, nhưng đối với vũ trụ linh khí biến hóa, cũng không phải rất miễn cảm. Mà miễn cảm đối với linh khí sinh khí nhất... Không thể không kể đến Thiên Huyền đại lục Huyền thú!

Càng là cao giai Huyền thú, đối với tinh thuần sinh mệnh chi khí cùng linh khí biến hóa, lại càng miễn cảm.

Thiên Đường thành là thành thị xếp ba hạng đầu làm trên toàn đại lục, trong thành tàng long ngọa hổ. Huyền Khí cao thủ, giang hồ hào kiệt, thoái ẩn danh túc... Các đại thế gia,... Vô số kẻ.

Mà trong những người này, rất nhiều người, đều nuôi mộ thai đầu Huyền thú làm chiến sủng.

Chiến sủng, không phải là sủng vật, mà là đồng bạn chiến đấu. Sức chiến đấu của Huyền thú rất cường đại, đó là thường thức mọi người đều biết.

Một đầu cửu cấp Huyền thú, sức chiến đấu thậm chí không kém tông sư.

Đương nhiên, cửu cấp Huyền là tồn tại trong truyền thuyết là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nhưng, Tam tứ ngũ lục...

Cấp Huyền thú đầy rẫy trong Thiên Đường thành a...

Thậm chí, thất cấp Huyền thú cũng không ít...

Giờ khắc này, toàn bộ Huyền thú Thiên Đường thành, đều trở nên hưng phấn!

Phẩm giai càng cao, thì càng hưng phấn...

Nhất thời, toàn bộ Thiên Đường thành gà bay chó chạy...

...

Phòng số một chữ Thiên của Lăng Vân khách sạn, Thiên Đường thành.

Một thiếu nữ quần áo màu xanh hai tay chống cằm, mặt mày hớn hờ đùa nghịch súng vật trước mặt. Cũng chỉ có trước mặt súng vật của mình, nàng mới có thể buông lỏng như vậy.

Đây là một tiểu gia hỏa dài hơn ba xích, trên đầu dài mọc hai cái sừng trong suốt như ngọc, hai con mắt đỏ bùng, linh động đến cực điểm. Sau lưng lại có ba cái đuôi, toàn thân da lông bóng loáng như là tơ lụa, lúc này đây uể oải nằm lỳ ở trên giường, thần thái cực kỳ hài lòng.

Nếu có người nhìn thấy, tất nhiên sẽ kinh hô một tiếng: “Thiên Huyền Linh Hầu!”

Huyền thú khó được, ấu thú càng thêm khó! Thọ sản có thể Huyền thú có thể giết chết Huyền thú. Nhưng trước khi chết, nó sẽ tự tay giết con của mình.

Bọn chúng tình nguyện tự tay giết chết con của mình, cũng không muốn con của mình bị nhân loại nô dịch. Càng cấp cao Huyền thú, thì lại càng ác liệt.

Thiên Huyền Linh Hầu trong số đó đều xếp hạng đầu.

Một ấu thú Thiên Huyền Linh Hầu, dùng bốn chữ “Giá trị liên thành” Cũng chưa đủ để hình dung!

Thiên Huyền Linh Hầu thuộc về bát phẩm Huyền thú, trong số Huyền thú được ghi chép của Thiên Huyền đại lục, hoàn toàn đứng trên đỉnh chuỗi thực vật. Hơn nữa, Thiên Huyền Linh Hầu có thể tấn cấp... Mặc dù hi vọng rất nhỏ, nhưng thực sự tồn tại.

Thế mà lại xuất hiện một đầu trong Thiên Đường thành này. Nếu để cho người khác biết, chỉ sợ sẽ gây nên một hồi tranh đoạt tinh phong huyết vũ.

Ngay sau đó, Thiên Huyền Linh Hầu bỗng nhiên đứng thẳng người lên, đôi lỗ tai trực lăng lăng dựng lên, con mắt đỏ ngầu, lập loè từng vòng quang hoa... Dường như đang hưng phấn cực hạn!

Ngay cả sừng trên đầu, đều đang lập loè tỏa sáng!

“Linh Linh, sao vậy?” Nữ tử kinh hãi, kinh hô một tiếng: “Linh Linh, ngươi sao vậy? Ngươi... Ngươi muốn đi đâu... Người đâu tới đây này... Người đâu mau tới đây...”

Thiên Huyền Linh Hầu đột nhiên đứng lên, ba cái đuôi duỗi xuống, từ cửa sổ nhảy ra ngoài phi như mũi tên.

Đây chính là tầng tám, nhưng Thiên Huyền Linh Hầu như giẫm trên đất bằng, vừa tung người, ngay trong màn đêm biến mất vô tung vô ảnh. Nữ tử bối rối, không tự chủ được kêu lên.

Hồ xong mới nhớ tới, lần này nàng một mình rời nhà trốn đi, căn bản không mang theo người.

Tâm hoảng ý loạn, không chút nghĩ ngợi từ cửa sổ nhảy xuống.

...

Ở chương 2 có nhắc đến lục giai Huyền thú, ở chương này lại nhắc đến bát phẩm huyền thú.

Vậy giai và phẩm ở đây là như thế nào?

Đầu tiên nên nói đến giai, giai ở đây là cấp độ tu vi của Huyền thú, giai càng cao thì Huyền thú càng mạnh.

Còn phẩm, phẩm được coi là tiềm lực của một con Huyền thú, phẩm sinh ra đã có và được quyết định bởi huyết mạch của phụ mẫu. Phẩm đại diện cho thành tựu cực hạn một đời mà Huyền thú có thể đạt được, nếu như không có cơ duyên kinh thiên nào đó.

Vd một con Huyền thú lục phẩm, vậy cả đời nó chỉ có thực lực tối đa là lục giai mà không thể đột phá thất giai!

Nhưng ở đây Thiên Huyền linh hầu là bát phẩm Huyền thú, vì vậy nó trưởng thành cực hạn là bát giai. Nhưng linh hầu này có cơ hội rất nhỏ có thể tự nhiên trưởng thành thành cửu giai! Điều đó làm nên giá trị của nó!

Vân Dương chỉ cảm thấy toàn thân tê ngứa dễ chịu, đầu óc phình to, vô số tin tức vọt vào đại não. Nhưng hắn cũng không có tâm trạng xem xét kĩ.

Mau chóng về nhà.

Tới đây, chỉ cần qua một cái giao lộ, liền có thể trở về Vân phủ, đột nhiên, một tiếng “Chi chi” Kỳ quái vang lên, tựa hồ thứ gì đang gọi hắn. Sau một khắc, chỉ thấy giữa không trung, một tia trắng như chớp giạt hướng về hắn lao đến.

Tốc độ nhanh đến cực điểm.

Vân Dương tâm niệm vừa lóe lên, đạo bạch tuyến đã đến trước người.

Vân Dương xem xét, chỉ thấy một con khí con màu vàng xinh xắn, nhu thuận ngồi xổm dưới chân, ngẩng đầu, ánh mắt linh động bức thiết quan sát hắn.

“...” Vân Dương không còn gì để nói.

Trong đêm tối đen kịt, lại có một con khí con, đột nhiên nhảy đến trước người của hắn.

Chuyện gì xảy ra?

Còn bày ra một tư thái quen như vậy, ánh mắt thân thiết như vậy... Ta và người là lần thứ nhất gặp mặt có được không?

Vân Dương cơ hồ muốn quay đầu nhìn xem, đây rốt cuộc là Thiên Đường thành hay là đang ở Huyền Thú sâm lâm nha?

Khi nhỏ thấy Vân Dương không để ý tới nó, chi chi kêu lên, một bộ lo lắng khát vọng, gãi đầu một cái, ôm lấy hai chân Vân Dương. Ngẩng cái đầu nhỏ nhỏ, ý là để Vân Dương ôm lại nó.

Chi là, nó vò đầu một cái, lại khiến Vân Dương giật nảy mình. Ẩu dưới lông vàng là hai cây ngọc giác màu trắng tinh xảo.

Đầu mọc sừng rồng, sau lưng nhiều đuôi. Bạch ngọc vi cốt, huyết hải đồng tử. Thế gian linh vật, Thiên Huyền Linh Hầu!

Con khí trước mắt này, lại là ấu thú Thiên Huyền Linh Hầu.

“Sao có thể a...” Vân Dương cũng gãi đầu một cái: “Đi dạo một vòng, lại có Thiên Huyền Linh Hầu chủ động tìm đến nương tựa... Ngại ngừng.. Hôm nay nhân phẩm bạo phát a?”

Nhìn thấy khi nhỏ gấp rút vò đầu bứt tai đáng thương, trong lòng Vân Dương mềm nhũn, đưa tay đem Thiên Huyền Linh Hầu bế lên.

Khi nhỏ lập tức tỏ vẻ hài lòng, thư thư phục phục cuộn tròn trong ngực Vân Dương, cánh tay nhỏ bé óng mượt mở ra, ôm lấy Vân Dương, trong cổ họng phát ra thanh âm “Hô hô” Hài lòng, ánh mắt híp lại, ngủ thiếp đi...

Ngay cả ba cái đuôi đều thuận thế nhét vào trong ngực Vân Dương.. Toàn bộ thân thể cuộn mình thành một quả bóng lông mềm mại..

Vân Dương có chút phát mộng.

Thiên Huyền Linh Hầu a, bát phẩm Huyền thú a!

Mặc dù chi là con non có ba cái đuôi. Nhưng, linh trí tuyệt đối không thấp a. Thiên Huyền Linh Hầu trong truyền thuyết hung hãn, táo bạo, cự lực vô biên lại thiện thiên biến vạn hóa... Vậy mà đáng yêu như thế? Đang nhiên đang lành, thấy hắn liền nhảy vào trong ngực?

Một bộ dáng vẻ an cư lạc nghiệp, có vẻ rất hài lòng a.

“Con khi nhỏ này không phải bị nhược trí đi...” Vân Dương trừng mắt xem khi nhỏ trong ngực, có chút vô si nghĩa thâm.

Ngay lúc đó, một trận khí tức lạnh lẽo, báo phủ lấy hắn mà tới. Một cỗ sát khí sắc bén.

Vân Dương có thể cảm giác được, có một thanh kiếm sắc bén, đang chỉ bản thân. Nếu như hắn có chút dị động, liền dẫn tới tai hoạ ngập đầu. Hiện tại thực lực của hắn, còn chưa khôi phục đến một thành, đối mặt sát khí như vậy, căn bản không có nửa điểm hoàn thủ.

Nhưng, lực lượng Sinh Sinh Bất Tức Thần Công trong kinh mạch bỗng nhiên vận hành.

Tựa như Đế Vương gặp phải tuyệt đại khiêu khích, mặc dù thực lực nhỏ yếu, nhưng địa vị quân lâm thiên hạ không dễ khinh nhờn!

“Người... Là tặc tử phương nào!” Từng quát tiếng lạnh truyền đến: “Mau buông Linh Hầu của ta xuống!”

Vân Dương xạm mặt lại.

Tặc tử?

Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy trong sương đêm phía trước, một đạo thân ảnh yếu diệu đột nhiên xuất hiện.

Tựa hồ là một đoàn nồng vụ, lập tức ngưng tụ thành một vị mỹ nhân. Tiếp đó, một bước liền từ trong sương mù dày đặc đi ra.

Trên tay của nàng cũng không có kiếm, nhưng sắc bén kiếm khí, lại không chút nào yếu bớt.

Một cỗ mùi thơm nhàn nhạt như lan xạ, chậm rãi tràn ngập trong sương đêm. Nữ tử dáng người yếu đuối, cứ như vậy đứng trong mây mù, cho người cảm giác như là Vân Trung tiên tử, thần thánh cao khiết.

Nhưng Vân Dương đối với nàng hoàn toàn không có cảm giác. Đối với hắc hiện tại mà nói, Linh thú, mỹ nữ, đều không chút nào để ở trong lòng. Hắc khẽ ngẩng đầu, lạnh nhạt nói: “Thiên Huyền Linh Hầu này là của cô?”

Nữ tử ẩn thân trong sương mù dày đặc, thanh âm lạnh nhạt: “Chẳng lẽ là của ngươi?”

Vân Dương thân nhiên nói: “Nó không phải của ta, bắt quá, hai chữ tặc tử này, xin miễn thứ cho kẻ bất tài không dám nhận, còn xin cô nương thu hồi lại.”

Hắn mặc dù cảm giác nữ tử này sâu không lường được, tu vi cao cường, nhưng cũng sẽ không nhượng bộ. Chuyện gì cũng có thể, nhưng khí của người chủ động tìm ta, đuổi đầu đuổi không đi, người lại mắng ta là tặc tử?

Nữ tử một bước phóng ra, vốn là tức giận sôi sục, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lập tức trừng lớn con mắt xinh đẹp, miệng nhỏ kinh ngạc mở ra, nhìn khí nhỏ thành thành thật thật, thư thư phục phục trong ngực Vân Dương, không thể tin tưởng vào hai mắt của mình.

Nếu không phải có một đoàn nồng vụ che khuất mặt của nàng, biểu cảm chán kinh, tất nhiên sẽ bị Vân Dương nhìn thấy.

Nhưng dù như vậy, thân thể mềm mại vẫn lao đảo một chút.

Ta thấy cái gì?

Thiên Huyền Linh Hầu a!

Ta hầu hạ nó ba tháng, nó cũng không cùng ta quá thân cận. Tên trước mắt này, rõ ràng lần thứ nhất gặp mặt khi con, thế mà khiến nó ngoan ngoãn nằm nhòai trong ngực như vậy!

Nàng có thể thấy, người này cũng không có bất kỳ hành động cường chế linh hầu, hết thấy, đều là Thiên Huyền Linh Hầu tự nguyện! Hơn nữa khi nhìn thấy nàng đến đây, tiểu gia hỏa này thế mà lần nữa rụt rụt, đem đầu đều nhét vào trong vạt áo Vân Dương.

Quay ngoắt cái mông hồng về phía chính chủ nhân của mình.

Trong lòng nữ tử nhất thời trầm tĩnh lại, áy náy nói: “Không có ý tứ, tiểu gia hỏa này đột nhiên chạy mất, ta có chút nóng nảy... Vừa rồi nói hơi nặng lời, còn xin công tử thứ lỗi.”

Vân Dương có chút ngoài ý muốn.

Nữ tử này tu vi sâu không lường được, lại là một vị nữ tử tuổi trẻ. Tuổi trẻ thì khí thịnh, hắn lại nói lạnh nhạt như vậy, mà nàng lại có thể không chế tính tình của bản thân, hướng hắn xin lỗi.

Đây quả thật là một chuyện khó có được.

Bình thường nữ tử như thế này, có ai mà không phải là bị trường bối chiêu đến buồng bình, ai nấy đều mắt cao hơn đỉnh, tâm cao khí ngạo?

Nữ tử này vừa nói xin lỗi, ngược lại khiến cho Vân Dương có chút ngượng ngùng, nói: “Nếu là linh vật của cô nương, xin mời thu hồi.”

Thiên Huyền Linh Hầu tự nhiên là Thiên Địa linh vật, nhưng đối với Vân Dương mà nói, nửa điểm cũng để ở trong lòng.

Coi như Thiên Huyền Linh Hầu thành niên, Vân Dương cũng tuyệt đối sẽ không đồ mắt, huống chi là một chỉ ấu thú? Nhìn dáng vẻ tiểu gia hỏa này, muốn trưởng thành đến Thất Vi Thiên Huyền Linh Hầu, không mất bảy tám chục năm, căn bản không có khả năng.

Bảy tám chục năm... Ca đều già rồi!

Một cái lão đầu, bên người mang một con khí?

“Uy, chủ nhân ngơoi tới.” Vân Dương nắm lấy lông vàng trên đỉnh đầu Thiên Huyền Linh Hầu trong ngực: “Mau trở về!”

Trong sương mù dày đặc, một đôi mắt đáng yêu mở tròn vo: Hắc... Hắc dám nắm huyền mao trên đỉnh đầu Thiên Huyền Linh Hầu?

Đây chính là chỗ cảm kị của Thiên Huyền Linh Hầu. Coi như chủ nhân Thiên Huyền Linh Hầu, đồng bạn thân mật sớm chiều chung đụng, cũng tuyệt đối không dám nắm như thế! Như vậy sẽ khiến Thiên Huyền Linh Hầu trực tiếp nổi giận phát cuồng!

Chuyện kể tiếp, khiến nữ tử càng thêm chán kinh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Thiên Ý Như Dao, Thiên Ý Chi Dao!

Dịch Giả: Thiều Bàn Từ

Thấy còn khi nhỏ chơi xấu cuộn tròn cả người lại, thế mà bị tên gia hỏa này nắm đỉnh đầu xách lên, hai cái chân trước còn bấu chặt vạt áo của hắn, lo lắng chỉ chi thét lên.

Trong mắt nó chỉ có cầu khẩn, ủy khuất tới nỗi nước mắt nhấp nhô trong hốc mắt, sống chết cũng không nguyện ý rời khỏi ngực hắn.

Không nổi giận, không phản kháng, ngược lại còn cầu khẩn nữa.

Làm chủ nhân của Thiên Huyền Linh Hầu, nữ tử này tự nhiên minh bạch động tác này của Thiên Huyền Linh Hầu có ý tứ gì: “Van cầu ngươi, đừng để ta đi, ta chỉ muốn ở ngực của ngươi ô ô ô...”

Vân Dương không nhịn được nói: “Ngươi cũng không phải sủng vật của ta, theo ta làm cái gì?”

Sau đó hắn đưa tay vỗ vào mông Thiên Huyền Linh Hầu một cái bốp, nâng nó lên, ném nó bay đi như ném tú cầu.

Ném thẳng hướng ngực nữ tử áo xanh.

Nữ tử áo xanh theo bản năng giơ tay tiếp được. Chỉ thấy con khi nhỏ dầy dụa, liều mạng muốn chạy ra ngoài, nằng nệ vàng kếu to, xem ra, nó rất muốn trở lại trong ngực của tên nam tử đó...

Miệng nữ tử này không khỏi co quắp một chút, ôm chặt lấy nó nói: “Đa tạ công tử, xin hỏi tôn tính đại danh của công tử?”

Kẻ trước mắt này, nếu như không phải một cái Tuần Thú sư tồn tại trong thần thoại, thì chính là mang theo thiên tài địa bảo, mới đưa tới phản ứng điên cuồng của Thiên Huyền Linh Hầu như vậy!

Trong lúc đang nói chuyện, thần niệm cường đại của nữ tử quét qua người Vân Dương không biết bao nhiêu lần. Nhưng lập tức hiện lên vẻ nghi hoặc, sau đó lại buồn bực.

Cái gì cũng không có!

Mà tu vi của hắn, cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, tuyệt đối không được tính là cao thủ. Cũng tuyệt đối không phải Tuần Thú sư.

Như vậy, vì sao khiến Thiên Huyền Linh Hầu hành động như vậy?

Bản thân nuôi nấng nó thời gian dài như vậy, nó cũng không thân thiết với mình như vậy...

“Không dám, tại hạ Vân Dương.” Vân Dương gật gật đầu: “Nếu vật đã quy nguyên chủ, tại hạ liền cáo từ. Ân, trước khi đi, không thể không cho cô nương một lời khuyên.”

“Lời khuyên?” Nữ tử áo xanh kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy... Cô nương, hay là cô đổi sủng vật đi.” Vân Dương gật gật đầu, nhìn qua con khi đang khát vọng nhìn mình, làm cho nữ tử kia trong mắt đầy hiếu kỳ, nhãn châu xoay động: “Cái này, trên bờ vai một đại cô nương có một con khi... Nhìn không được phong nhã. Là khi nha... Lão đầu chơi khi mới là tốt nhất.”

Gật gật đầu, cười nhe nhả một tiếng, quay người không chút lưu luyến đi mất. Thân ảnh cao ráo, nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Đối với vị mỹ nữ này, đối với Linh thú trong truyền thuyết, vậy mà như kị răn, vứt bỏ như giấy rách.

Dựa theo lẽ thường mà nói, mỹ nữ chủ động hỏi tên của ngươi, như vậy, ngươi cũng phải hỏi lại tên của người ta a?

Nhưng Vân Dương lại hoàn toàn không có khái niệm này. Một bộ dạng nếu như hắn đi chậm sẽ bị mỹ nữ quất lấy vậy... Trước khi đi còn muốn chọc giận nàng nữa.

Đôi sủng vật?

Nữ tử áo xanh muốn phát rồ. Đây chính là bát phẩm Huyền thú a!

Đôi một cái?

Nhìn thân ảnh Vân Dương đi xa, thần sắc trong mắt lóe lên, nói khẽ: “Vân Dương... Năm nay 19 tuổi. Chính là con trai độc nhất của Thiên Ngoại Hầu của Ngọc Đường Đế Quốc. Năm tuổi được nhận làm nghĩa tử, lai lịch trước đó không rõ. Trong năm năm, người có quan hệ với vị Vân công tử này, cũng chỉ có mười mấy người... Có thể thấy được hần phần lớn thời gian đều không ra khỏi cửa? Hoặc không có ở nhà?”

“Chỉ là, Ngọc Đường Thiên Ngoại Hầu mặc dù là một người thần bí khó lường, nhưng thân phận chân thật hẳn là Kiếm đạo cao thủ Thất Bộ Sát Sinh Kiếm Vân Tiêu Dao nổi tiếng trên giang hồ. Nhưng từ khi nào Vân Tiêu Dao có một nhi tử lớn như vậy, lại còn che giấu trước bàn dân thiên hạ...”

Tùy tiện suy nghĩ một chút làm cho đôi mi thanh tú của nàng cau lại, trăm mối vẫn không có cách giải.

Vốn là một nhi tử rất bình thường của Hầu Thiên Ngoại, nhưng, lại bao phủ trong một tầng sương mù thần bí.

Vô luận từ phương diện nào, đều có thể nói là bình thường. Bình thường đến bất thường!

“Một nhân vật kỳ quái.” Nữ tử áo xanh lắc đầu cười cười: “Một vị nữ tử tuổi trẻ, mang theo một con ấu thú Siêu Phẩm Huyền Thú, đơn độc đi vào Thiên Đường thành... Đôi lại bất luận kẻ nào, chỉ sợ đều có tâm tư gấp gáp rình mò, nhưng gia hỏa này thế mà không có cảm giác gì... Cũng coi như là một người hiếm thấy...”

“Còn nữa, Thiên Huyền Linh Hầu này đối với bất kỳ ai đều lạnh nhạt, thế mà không hiểu sao đối với vị công tử này lại thân mật như vậy...”

Thiên Huyền Linh Hầu trong ngực nàng u oán nhìn phương hướng Vân Dương đi xa, ừy khuất roi lệ. Người tốt, người sao có thể vứt bỏ ta a...

Vì sao không mang ta đi theo...

Ta rất muốn đi theo người a, ta không muốn ở cùng với người này nữa...

“Trước khi đi còn cố ý khích ta một cái, hiển nhiên là nhìn ra Thiên Huyền Linh Hầu thân cận với hần, sợ gây ra phiền toái? Cố ý chọc giận cho ta không mang theo Linh Hầu đi tìm hần?”

“Xem ra, vị Vân công tử này...” Nữ tử áo xanh trong mắt có quang mang chớp động: “Ngược lại ta phải nhận thức thêm lần nữa rồi...”

Thanh âm mờ mịt, lập tức, dáng người yếu điệu xoay tròn, cả người biến mất trong sương mù.

Thời điểm sương mù theo gió tản ra, thân ảnh của nữ tử cũng đã biến mất vô tung vô ảnh.

...

Vân Dương ba chân bốn cẳng trở lại Vân phủ, lúc này Lão Mai đã gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

Công tử trọng thương chưa lành đi ra ngoài, thân thể không có nửa điểm lực lượng, lẻ loi một mình đi tham gia tế tự đại điển, bây giờ, tế tự đại điển sớm kết đã thúc, công tử vẫn chưa về.

Bây giờ đêm đã khuya.

“Công tử ngài đi đâu vậy?”

“Làm sao trở về muộn như vậy...”

“Hiện tại thời buổi rối loạn, bên ngoài không an toàn đâu...”

Vân Dương vừa vào cửa, Lão Mai liền lú lo không ngừng đứng lên phản nản.

Vân Dương an ủi hai câu, cuối cùng cũng chán an được Lão Mai, lập tức như bị hung thú đuổi sau lưng, vội vội vàng vàng tiến vào gian phòng của mình, bịch một tiếng đóng cửa lại.

Sinh Sinh Tạo Hóa Liên mảnh lá thứ nhất đã trưởng thành, Vân Dương không kịp chờ đợi muốn biết. Bản thân sẽ nhận được chỗ tốt gì nữa. Từ khi giết những người của Thanh Xà bang, biến hóa trong cơ thể, giống như thủy triều đánh tới.

Khiến Vân Dương căn bản không kiểm được tâm tư tò mò.

Đang muốn về nhà, lại gặp Thiên Huyền Linh Hầu cùng nữ tử kia. Thật vất vả mới thoát khỏi. Vân Dương đã gấp không thể chờ nổi nữa rồi.

Quay về phòng, không kịp chờ liền khoanh chân ngồi xuống, thần niệm tiến vào trong thức hải.

Chỉ thấy trong đó là một biển sương mù màu tím. Một lá sen màu xanh lớn ở đó, trôi nổi trong thức hải của hắn, tản mát ra lục sắc quang mang khắp thức hải.

Loại lục sắc tràn đầy sinh mệnh này, để cho người khác liếc nhìn liền khiến tâm thần thanh thản. Khí tức lục sắc tiến vào trong thức hải, tiến vào kinh mạch, trong chốc lát, Vân Dương cảm giác được toàn thân đều nhẹ nhàng.

Thời điểm Vân Dương dùng thần niệm đi vào, phiến lá sen đã thành hình kia đột nhiên bỗng bành rung động hai lần, từ trên thân Sinh Sinh Tạo Hóa Liên thoát ly ra.

Bỗng bành hướng về Vân Dương bay tới, Vân Dương theo bản năng vươn tay ra nắm phiến lá vào tay.

Mà trên thân Sinh Sinh Tạo Hóa Liên ở vị trí cũ lúc này, thỉnh thoảng xuất một hư ảnh lá sen. Chỉ lớn bằng nửa bàn tay, các đường vân trên lá có thể thấy rõ ràng.

Trong thức hải của hắn bỗng chấn động ầm vang, thần thức Vân Dương không tự chủ được thối lui ra khỏi thức hải.

Vân Dương ngồi khoanh chân ở trên giường, có chút mê mang mở mắt, cảm giác trong tay mát lạnh, rất là dễ chịu. Vô ý thức cúi đầu xem xét.

“A...!”

Vân Dương kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy trong tay mình lúc này xuất hiện một lá sen bất ngát lục sắc!

Lá sen trước mặt hắn tản ra ánh sáng nhu hòa, ần ần có hào quang màu tử kim lấp lóe.

Hào quang màu tử kim?

Trong lòng hắn run lên, chăm chú nhìn lại. Chỉ thấy trên mặt chiếc lá thể mà viết từng hàng chữ nhỏ, trong mắt Vân Dương lúc này, từng hàng chữ nhỏ kia lại đột nhiên xoay tròn, xoay tròn một lúc liền bay ra khỏi lá sen, đằng không mà lên, trên không trung hóa thành một vệt kim quang, bắn vào mi tâm của hắn.

“... Từ không sinh có, sinh sinh bất tức... Tru trừ thập ác, Liên Sinh nhất mạch. Thượng ứng thiên ý, hạ thuận lòng người...”

Vân Dương nhìn lại, lập tức minh bạch.

Mảnh lá thứ nhất của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, cần chém giết mười tên ác nhân, thu hoạch nhân quả bất bình chi khí, mới có thể trưởng thành. Mà lúc trước hắn giết bốn người Vương Báo, lại giết thêm tám người Thanh Xà bang, tổng cộng giết 11 người.

Trách không được không chỉ mảnh lá sen thứ nhất trưởng thành, mà ngay cả mảnh lá sen thứ hai, cũng đã lộ ra búp nhỏ.

“... Thiên Ý Liên Diệp, như ý như ý. Thiên ý như đao, đao đao bất tức.”

Vân Dương nhìn lá sen trong tay, nhũ mỳ trầm tư.

Thiên Ý Liên Diệp này, là kiện bảo bối thứ nhất Sinh Sinh Tạo Hóa Liên tặng cho hắn. Rất hiển nhiên, từ trong những chữ mà hắn đọc được lý giải ra, chính là... Người muốn nó biến thành cái gì, nó liền biến thành cái đó.

“Nếu thiên ý như đao, như vậy, người liền biến thành một cây đao đi.” Vân Dương nhìn lá sen đang tỏa ra quang mang lục sắc thử nghiệm nói.

Hắn cho tới bây giờ đều có chút không tin, một mảnh này lá sen, sẽ biến thành một thanh đao sắc như thế nào?

Nhưng câu nói còn chưa dứt, hắn chỉ cảm thấy tay trầm xuống. Cúi đầu xem xét, lá sen đã biến mất, xuất hiện trong tay hắn lúc này lại là một thanh đao hàn quang lấp lóe!

Một thanh đao để Vân Dương nhìn qua một lần, liền có một loại ưa thích xuất phát từ nội tâm.

Toàn thân đao màu tím xanh, cuối chuôi đao, là một nụ hoa sen chưa nở, tay cầm giống như thân sen, trong đó còn có một chỗ nhô lên nhỏ xíu.

Chút nhô lên này, khi Vân Dương dùng tay cầm lên, không những không có cảm giác lồi lõm, ngược lại có xúc cảm chặt chẽ. Bên trong tựa hồ có vô tận không gian, thời điểm Vân Dương cầm đao, ần ần cảm giác có một cỗ phong bạo thanh lương.

Hắn có một loại cảm giác: Vô luận tay mình tiết ra mồ hôi như thế nào đi nữa, hoặc trên tay có thoa thứ gì trơn trượt như thế nào, cũng không thể xuất hiện bất kỳ hiện tượng trơn trượt nào khi sử dụng thanh đao này.

Chỗ nối tiếp giữa cán và thân đao là một miếng hình bầu dục, ngoài nhô trong lõm, hình thành độ cong vi diệu. Vừa có thể ngăn máu của địch nhân chảy xuống, còn có thể dùng để đỡ đòn.

Lưỡi đao rét lạnh, mỏng như cánh ve. Sóng đao hơi dày, lưỡi đao dài hai thước bảy hai thước tám, nhưng điểm kỳ quái chính là, nửa thân trước như hư ảo, cơ hồ không thể nhìn thấy, mà từ nửa thân sau nhìn lên, lại thấy mũi đao.

*Cây Đao này có 2 mũi đao. Mũi thứ nhất bình thường, còn mũi thứ mai nô ra từ nửa thân sau chia lên gần mũi thứ nhất. Ae nào không hiểu có thể hỏi ở bình luận.

Đao hai cái mũi đao?

Mũi đao rất bén nhọn, so với đao bình thường thì nó như hai ngon tay. Nhưng thân đao so với bình thường mỏng hơn một chút. Trên thân đao có ánh sao lấp lánh, tựa như thương khung vũ trụ tinh thần đều tụ tập trên thân đao. Nhìn sơ qua giống như có vô số cái hồ nhỏ, nhưng khi nhìn kỹ lại, lại không có cái gì. Một mảnh bóng loáng!

Cả thanh đao tạo hình đường cong trôi chảy, dị thường hoàn mỹ. Cả độ cong cũng tràn đầy mỹ cảm.

Không phải kiểu dáng của loại đao bình thường, nhưng tuyệt đối không thể gọi là quái dị. Bất luận kẻ nào khi nhìn thấy cây đao này, chắc chắn đều sợ hãi thán phục, đây dường như là một tác phẩm nghệ thuật chứ không phải vũ khí giết người vậy.

Lộng lẫy!

Dưới ánh mắt của Vân Dương tìm một chút khuyết điểm, cũng tìm không ra nửa điểm khuyết thiếu!

“Thiên Đạo Chi Nhận!”

Trong đầu Vân Dương nhảy ra bốn chữ này. Ngoại trừ Thiên Đạo tạo ra, vì người rèn đúc. Nếu không, sợ là không có bất cứ đại sư nào có thể làm ra một cây đao hoàn mỹ như vậy!

Thiên Đạo Chi Nhận, danh xứng với thực!

“Thiên ý như đao, Thiên Ý Chi Đao, một đao đồ linh, thay trời hành đạo!”

Vân Dương cầm cây đao trong tay, chậm rãi tiến vào trạng thái vong ngã. Trong đầu của hắn lúc này đang có một bóng người đang chậm rãi triển khai đao pháp.

“Thiên Ý Đao Pháp, đao thứ nhất.”

“Ngưng tâm thần vào chuôi đao. Lặng lẽ nhìn bát bình của nhân gian. Người hoành hành ác độc, thiên ý dưới đao bất dung tình!”

“Một đao hai thức. Thức thứ nhất, Đao Bất Dung Tình. Thức thứ hai, Đao Bất Dung Tình!”

Vân Dương chỉ cảm thấy bản thân tiến nhập một thế giới võ đạo kỳ diệu. Thiên Ý Đao Pháp này, vượt ra khỏi tất cả chiêu pháp trên thế gian mà Vân Dương có thể lý giải.

Lúc này mới chỉ là đao thứ nhất!

Trong đó có nhiều chỗ ảo diệu tới nỗi, Vân Dương có cảm giác, chỉ cần mình có tu vi, trong thiên hạ, không có bất kỳ người nào có thể từ dưới đao của mình chạy trốn!

Chỉ tiếc, nhìn tu vi trước mắt của hắn mà nói, nhiều nhất chỉ khôi phục một phần mười trước. Hết thầy, đều phải bắt đầu lại.

Thời gian chậm rãi trôi qua...

Thiên Ý đao thứ nhất biến hóa, Vân Dương đã hiểu rõ.

Mặc dù chỉ là một chiêu đao pháp, nhưng phải lấy thân pháp, bộ pháp, tâm pháp, hoàn toàn hòa làm một thể, mới có thể hoàn mỹ xuất một đao này.

Vân Dương cầm thanh đao, trong phòng diễn luyện hết lần này tới lần khác, chỉ khi luyện đến mồ hôi đầm đìa, toàn thân muốn hư thoát. Hắn vẫn có cảm giác chiêu này rất khó phát ra.

“Xem ra cũng chỉ có từ từ cảm ngộ mà thôi.” Vân Dương thu đao, suy nghĩ nói: “Tu vi của ta bây giờ, một chiêu này uy lực ta tới đa cũng chỉ có thể phát huy nửa thành của thức này, còn phải có thời gian chuẩn bị... Thiên Ý đao thứ nhất uy lực, quả nhiên kinh thiên động địa!”

Hắn nhìn thanh đao màu xanh tím trong tay như tinh quang trong bầu trời đêm, ầm ầm cười một tiếng, chậm rãi cất vớ cỏ tay của mình, để cho máu tươi chảy ra.

Hắn dùng ngón tay đem máu tươi của mình chậm rãi bôi trên thân đao, nói khẽ: “Thiên Đạo Chi Nhận, từ nay về sau, ngươi sẽ là đồng bạn cả đời của ta... Hãy để ta dùng ngươi, giết sạch bất bình của nhân gian này!”

Trong con mắt của hắn, tựa hồ hiện lên huyết hỏa đầy trời của chiến trường, thấy được vô số chiến sĩ, đang reo hò chém giết, tứ bề báo hiệu bất ổn, phong hỏa khắp nơi trên mặt đất.

Khuôn mặt tám vị huynh đệ từng cái xuất hiện trước mặt hắn, cuối cùng là Thiên Huyền nhai, trận chiến khắc vào linh hồn của hắn...

Sau đó là... Hình ảnh của gia quyến anh hùng, trẻ mồ côi, quả phụ của liệt sĩ bị ức hiếp...

Toàn thân sát khí, bỗng nhiên bốc lên một trận.

Thiên Ý Chi Nhận toàn thân chấn động, phát ra từng tiếng đao ngâm, toàn thân phát ra hào quang sáng chói, thật lâu cũng không tiêu tan.

Tựa như là ngôi sao trên bầu trời, đột nhiên tiến đến nhân gian. Từng đạo cầu vồng, cứ như vậy quanh quẩn lấy thân đao... Sau một hồi lâu, không gian kể bên hắn chấn động, tựa như thân đao tồn tại một cái vòng xoáy, đem tất cả tinh quang mỹ lệ đều thu vào!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Danh Tự Thật Tốt!

(Họ đẹp, tên hay)

Đêm nay, Vân Dương khó lòng bình tĩnh mà ngủ được. Nhưng ở một nơi khác, cũng có một người càng không thể bình tĩnh.

Phủ nguyên soái.

Hai chân mày lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn nhíu lại.

“Rốt cục là ai, kẻ nào cướp đi Ngô Văn Uyên, nhưng sau cùng lại giết hắn, đem thi thể trả lại?”

“Ai, ai, ai đã cứu mẫu thân và thi thể của Ngô Văn Uyên?”

Hai vấn đề này, khiến lão nguyên soái có nghĩ mãi cũng không thể biết lời giải. Nếu đã giết Ngô Văn Uyên, sao lại còn cứu đi thi thể và mẫu thân của hắn? Mà nếu đã có thể cứu đi thi thể mẫu thân Ngô Văn Uyên dễ dàng như vậy, sao lại không cứu nốt mấy đứa con trai con gái của Ngô Văn Uyên?

Loạn, loạn hết cả rồi!

Hơn nữa, thiên lao vốn được canh gác nghiêm mật là thế, mà kẻ địch lại có thể đem người mang ra ngoài, sau đó trả lại, lại mang người khác ra ngoài... Chuyện này, tạo cho Thu lão Nguyên soái một cảm giác khủng hoảng trong vô hình.

Cái gì càng không biết, thì nó càng thêm đáng sợ.

Tại sao?

Đây chính là thiên lao a!

Một trong những nơi được đề phòng sâm nghiêm nhất trong Kinh thành.

Vậy mà để cho người ta ra ra vào vào như như chốn không người vậy?

Bên cạnh, là một người trung niên một thân nho phục, diện mạo nho nhã, thần thái thoải mái, tựa hồ có bất cứ chuyện gì xảy ra trước mặt hắn, cũng chỉ như mây trôi nước chảy, hoàn toàn không đáng để trong lòng.

“Nguyên soái, ta cảm thấy, tìm ra hung thủ cũng không mấy quan trọng. Dù sao, đáng chết đều đã chết...” Người Trung niên nhân nhật mỉm cười: “Trong mắt của ta, còn có một vấn đề khác quan trọng hơn nữa.”

“Hả?” Thu Kiếm Hàn mày rậm nhăn lại.

“Giết Ngô Văn Uyên, đưa về thi thể, cứu đi Ngô Văn Uyên thi thể lão mẫu...” Trung niên nho sĩ nói: “Người làm những chuyện này, rõ ràng phải là một người, hoặc có thể... Cùng một tổ chức. Tổ chức này cũng không phải tổ chức mà Ngô Văn Uyên tham gia. Nếu là đồng bọn, chúng tuyệt sẽ không giết Ngô Văn Uyên.”

Thu Kiếm Hàn nói: “Tiếp đi?”

“Ta phỏng đoán, sở dĩ kẻ nà giết Ngô Văn Uyên, nhưng lại cứu đi thể tử và lão mẫu của hấn, chẳng qua là một điều kiện trao đổi.” Trung niên nho sĩ mỉm cười: “Cứ như vậy, liền có thể giải thích mọi chuyện dễ dàng.”

“Việc hấn không cứu nhi nữ của Ngô Văn Uyên, nói rõ hấn và Ngô Văn Uyên quan hệ là địch nhân. Hấn cũng không muốn để huyết mạch Ngô Văn Uyên kéo dài.”

Trung niên nho sĩ nói: “Vì vậy hấn mới làm ra chuyện khó lý giải như vậy. Tổng thể mà nói, tiểu đệ cho rằng, người này cùng một phương này với chúng ta, ít nhất là bạn mà không phải địch. Dù phong cách làm việc có chút quái đản, không coi ai ra gì. Nhưng cũng có thể thông cảm được.”

Thu Kiếm Hàn chậm rãi gật đầu: “Nếu đã như thế, những chuyện khác phải nói như thế nào?”

“Những chuyện khác...” Trung niên nho sĩ nói: “Về Ngô Văn Uyên tự nhiên chứng cứ vô cùng xác thực, trùng phật đúng tội. Nhưng sau lưng Ngô Văn Uyên tất nhiên phải có một thế lực khổng lồ chống đỡ. Mà mãi đến khi Ngô Văn Uyên chết đi. Hấn cũng không có tiết lộ bất cứ tin tức gì về thân phận đó!”

“Sau buổi tế điện Ngày hôm nay, không biết Nguyên Soái đã xem qua ghi chép báo cáo của quan giữ cửa thành chưa.” Trung niên văn sĩ trên mặt hiện lên vẻ nhàn nhạt lo lắng: “Có rất nhiều... Giang hồ nhân sĩ, từ khắp nơi, tiến vào Thiên Đường thành. Bốn cửa đều có. Trong những người này, rất nhiều người đều là thuộc về hàng ngũ cao thủ, nhưng, nhưng không có bất luận ghi chép nào về thân phận của bọn hấn...”

“Đủ thấy thân phận của những người này, đều là giả.”

“Vào thời gian khi mà ta vừa mới chém Ngô Văn Uyên, đột nhiên có nhiều người che giấu tung tích cái trang ăn mặc như vậy, tiến vào Thiên Đường thành... Chuyện này, không đơn giản!”

“Chỉ sợ là... Tổ chức thần bí kia vì trả thù mà tới. Hoặc là nói, có ở một mục đích nào đó khiến chúng không thể không xuất động đại lượng nhân mã.” Văn sĩ trung niên nói: “Liên quan tới vụ việc này, đại soái không thể không đề phòng.”

Thu Kiếm Hàn nặng nề gật đầu.

“Chỉ là ta vẫn cảm thấy...” Thu Kiếm Hàn nói: “Việc ở thiên lao kia, có chút kỳ quái.” “Ta cảm giác...” Do dự một hồi, văn sĩ trung niên nói: “Chuyện lần này, cùng... Năm đó... Khi mà Cừ Thiên lệnh phát ra... Có chút tương tự...”

Hấn không dám xác định cau mày, thấp giọng nói: “Cái kia một cổ... Cảm giác... Quen thuộc, sóng ngầm nổi lên không người nào có thể ngăn cản...”

“Cái gì?”

Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đột nhiên vươn người đứng lên, trong mắt bộc phát ra hào quang kinh người: “Cừ Tôn?!”

...

Sáng sớm.

Thiên Đường thành có chút rối loạn.

Đột nhiên bạo phát đại án liên quan tới 12 nhân mạng, nha môn trị an Thiên Đường thành lập tức bận bịu đến không kịp thở. Sai dịch sứt đầu mẻ trán đi bốn phía điều tra, kết quả sau đó điều tra lại khiến người người hai mặt nhìn nhau, một cảm giác cùng lúc hiện lên trong suy nghĩ của mọi người: Đây không phải chuyện lớn gì.

Mấy người Chết đều là lưu manh căn bản tội ác chồng chất. Trong những người được nha môn đi thăm hỏi lấy lời khai bằng chứng, trong giọng điệu của họ, đều mang mọi loại cảm giác: Vô cùng khoan khoái! Vương bát đản rốt cục đã chết! Mấy tên này rốt cục cũng bị người xử lý...

Biểu hiện như vậy.

Thậm chí có một số người tràn đầy hưng phấn, mua thịt rượu chiêu bằng hữu gọi bạn: “Tới tới tới, uống chút, hôm nay có chuyện vui. Tâm tình đại sướng a...”

Thậm chí còn có người phàn nàn: “Những tên vương bát đản bên Chúng ta sao không có bị thu thập...”

Sau khi Sai dịch điều tra, dù không có đạt được bất luận tin tức nào có giá trị, chỉ lấy được một mảnh phản hồi hưng phấn. Hồi bẩm phủ doãn đại nhân, phủ doãn đại nhân rút rút khóe miệng, không đau không ngứa nói một câu: “Không có manh mối, từ từ tra nha...”

Tốt a, từ từ tra.

Vậy chúng ta liền từ từ tra...

Sai dịch lui ra, trong lòng buông lỏng: Đám chó hoang này, chết hết mới tốt, có quỷ mới đi điều tra cho các người nhé.

...

Đạo phong trong viện gào thét, Vân Dương vẫn đang luyện tập hòng quen thuộc đạo pháp.

Việc luyện đạo pháp, hần tất nhiên là không nỡ dùng Thiên Ý Chi Nhận.

Thiên Ý Chi Nhận, bây giờ đã hóa thành một đóa hoa sen màu tím thêu tinh xảo trên ống tay áo hần.

Bình khí Thân kỳ như vậy, tự nhiên nên để ở nơi dễ dàng âm người nhất khi cần mới đem ra sử dụng thì mới đáng giá a. Sớm lộ ra, vậy làm gì còn có ý nghĩa?

Còn muốn mỗi ngày treo ở trên thất lưng rêu rao khắp nơi... Như vậy không phải ngu đần sao...

“Thứ thứ nhất, Đạo Bất Dung Tinh.” Mũi chân Vân Dương xoay chuyển, đầu gối khẽ trùng, bắp chân xoay tròn kéo theo phần eo trực xoay, thân thể nghiêng nửa vòng, đạo gỗ trong tay nghiêng nghiêng từ dưới chém lên, xoát một tiếng, xé toang không gian.

Lăn qua lộn lại cũng chỉ luyện một thức này, cũng đã luyện được trăm ngàn lần.

Lão Mai ở một bên quan sát, không ngừng bĩu môi.

Chiều này... Trông thì có vẻ rất đẹp. Chỉ tiếc, không có tác dụng trong thực chiến...

Bất quá, công tử luyện công thật đúng là liều mạng...

“Hô...” Một điểm khí lực cuối cùng cũng bị tiêu hao sạch, Vân Dương đặt mông ngồi tại chỗ. Mồ hôi Toàn thân như thác nước đổ, dưới thân lập tức ướt một mảnh.

Dịch: xonevictory

Họ đẹp, Tên hay! (hạ)

Hần ngậm chặt miệng, cố gắng dùng lỗ mũi hô hấp, sử dụng Sinh Sinh Bất Túc tâm pháp dẫn động một tia huyền khí trong đan điền, du tẩu trong kinh mạch toàn thân. Mặc dù kim nén đến gần như ngạt thở, nhưng hần cũng không hé miệng há mồm thở dốc vào thời điểm như vậy.

Bởi vì nếu như vậy, thành quả tu luyện vất vả từ sáng sớm, mười không còn một.

Sau thời gian uống cạn nửa chén trà, hô hấp Vân Dương chuyển thành bình ổn, sắc mặt tái nhợt, cũng dần dần trở nên đến hồng nhuận.

Thần sắc Lão Mai càng ngày càng tôn kính vị công tử này của mình.

Không phải ai cũng đều có thể đối với mình hung ác như vậy.

Từ khi công tử bắt đầu luyện đạo, cho tới hiện tại hô hấp đã khôi phục bình tĩnh. Trong đó đã đột phá vài chục lần nhân thể cực hạn. Mà vài chục lần đột phá này, sẽ thành tiền bộ vĩnh viễn của Vân Dương, tuyệt đối sẽ không mất đi.

Bởi vì, hần tại thời điểm mệt mỏi nhất, lựa chọn phương pháp luyện công gian nan nhất!

“Tâm trí Công tử như vậy, ngày sau tất thành đại khí. Chỉ là...” Trong lòng Lão Mai bấy lâu nay có một nghi hoặc: “Khi Công tử làm việc, từ trước tới giờ đều là bày mưu rồi mới hành động, tuyệt không xúc động, mà lại xu lợi tránh hung, mưu trí kinh thiên. Đến tốt cùng là nguyên nhân gì, khiến công tử năm ngoái bị thương nặng như vậy? Toàn thân tu vi một mất đi sạch sẽ?”

“Công tử đã trải qua chuyện gì?” Lão Mai cảm giác mình mặc dù đã đi theo công tử ba năm, nhưng, nhưng xưa nay không có thực sự hiểu rõ vị công tử của mình.

Trên người hần, lúc nào cũng đều bao phủ một tầng mê vụ thần bí. Để cho người ta căn bản không thể rõ về bản thân hần.

Còn có một chút kỳ quái chính là... Ngọc khí trên người Công tử, tựa hồ đã biến mất? Nguyên bản công tử vô cùng thích Hàn Băng Ngọc, có thể tinh tảo tâm thần... Nhưng bây giờ, rõ ràng một khối đều không thấy.

Đi đâu rồi?

Vòng cửa bị gõ vang.

“Xin hỏi Vân công tử có nhà không?”

Một thanh âm thanh thúy truyền đến.

Vân Dương cùng Lão Mai đồng thời ngậy người.

Thế mà có khách tới thăm?

Đây chính là một chuyện vô cùng ly kỳ.

Vân phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, xưa nay không người vãng lai. Người Thiên Đường thành ai ai cũng biết chuyện này. Đã bốn năm nay không có bất kỳ vị khách nào tới thăm rồi.

Hôm nay thế mà có người đến...

“Chi chi...” Một thanh âm hưng phấn truyền đến.

Chỉ thấy một con khỉ con toàn thân lông vàng, nhảy tung tăng vọt vào, xe nhẹ đường quen từ cửa chính bay thẳng tới Vân Dương tiểu viện tử, phủ một tiếng liền vọt vào lồng ngực Vân Dương, hưng phấn khoa tay múa chân.

“...”

Trên mặt Vân Dương, tỏ rõ vô cùng nghi hoặc.

Tối hôm qua vừa gặp được, hôm nay sao lại tìm tới? Ta sao lại khiến khỉ con kia ưa thích? Tối hôm qua rõ ràng ta còn làm nữ tử kia tức giận, hiện tại saolại tìm đến?

Nhìn khi nhô trong ngực, vênh lên cái mông đỏ búng, trong ngực hấn bò qua bò lại, nhảy một cái liền lên đầu vai, sau đó từ phía sau lưng tuột xuống, sau một khắc lại từ trong đũng quần bò lên, chui vào trong ngực...

Lòng trắng con mắt Vân Dương xoay loạn.

Cửa chính một làn gió thơm thoï tới, thấm vào ruột gan.

Chỉ thấy một nữ tử duyên dáng yêu kiều, đang đứng tại cửa chính, nhìn Vân Dương mỉm cười.

Nữ tử này dáng người yếu điệu, trên dưới cân xứng, một thân phở thông áo xanh mặc ở trên thân nàng, không gió mà lay, trên thân tràn đầy chung linh lưu tú chi khí, hoàn toàn không giống như là người trong hồng trần thế tục.

(Linh là linh động, lunh linh. Tú là tinh tú, đẹp đẽ)

Chỉ là... Một khuôn mặt lại quá mức bình thường hoàn toàn không phù hợp phong thái yếu điệu của nàng...

Vân Dương đương nhiên sẽ không cho rằng đây là diện mục chân thật của nữ tử này, nữ tử có được linh tú chi khí như thế, diện mạo sao có thể bình thường được?

“Vân công tử, mạo muội tới chơi, xin đừng trách.” Nữ tử thanh âm thanh thúy, để cho người ta nghe chút nói cũng dễ chịu không diễn tả thành lời.

“Không dám không dám, cô nương phương giá chịu đến hàn xá, quả là rộng đến nhà tôm.” Vân Dương tao nhã mỉm cười: “Xin mời.”

“Tạ ơn công tử.” Nữ tử thông dong cười một tiếng, bước tới vài bước. Thấy Thiên Huyền Linh Hầu từ khi thấy mặt Vân Dương liền ở lại trên người hấn không xuống, trong mắt ánh lên một tia dị sắc.

“Đêm qua thất lễ, quên thỉnh giáo cô nương tôn tính đại danh.” Vân Dương có chút khiếm nhiên nói ra.

Nữ tử áo xanh nhin xúc động mắt tròn trắng, thầm nghĩ: Nếu hôm nay ta không đến, chỉ sợ người cả đời này cũng sẽ không nghĩ đến chuyện này. Chắc là thấy ta đến đây, lại không có lời nào để nói, dứt khoát dùng câu hỏi làm lời dạo đầu.

Đây quả thực là một nam tử thông minh nhưng không rành tình cảm, một chút cũng không để ý tâm lý của con gái!

“Công tử chê cười. Tiểu nữ tử họ Kê, kẻ trong mưu kế.” Nữ tử áo xanh nói.

“Dòng họ tốt!” Vân Dương vỗ tay, dùng một biểu cảm khoa trương cùng khẩu khí kinh ngạc, lớn tiếng khen ngợi: “Chỉ một chữ này, liền khiến Vân mỗ nghĩ đến, tất cả những người thành đại sự từ cổ chí kim, đều dụng kẻ. Kê, mới là căn bản của cả nhân gian a. Cái gì mà vương đồ bá nghiệp, sử sách long son, không thể thoát một chữ... Kê!”

“Công tử quá khen.” Nữ tử áo xanh rốt cục nhin không được liếc mắt.

Nếu không phải vì Thiên Huyền Linh Hầu cùng đại sự của bản thân, nàng chắc chắn sẽ nhấc chân rời khỏi nơi này, thế không bao giờ quay trở lại.

Chỉ một cái họ, người liền dùng đạo lý của vĩ nhân mà khen ngợi. Hơn nữa, quan trọng là cái giọng điệu đáng ghét, cố tình khoa trương để cho người ta nhân ra người khen chính là một lời dối trá! Gia hỏa này quả thực cần ăn đòn!

Vân Dương vuốt vuốt cái mũi, nói: “Xin hỏi phương danh cô nương?”

Kế cô nương tức giận nói ra: “Tên một chữ một chữ ‘Linh’.”

“Tên rất hay!” Vân Dương lớn tiếng tán dương: “Phạm dụng kế, nhất định phải linh (động) a! Danh tự Cô nương quả nhiên tuyệt diệu! Có câu nói rất hay, Kế Linh Kế Linh, kế mất linh không phải kế, Kế Linh mới là kế, tên rất hay a tên rất hay. Danh tự Cô nương, thế mà thể hiện ảo diệu của tất cả những người thành công từ xưa đến nay a...”

“...”

Kế Linh cô nương chỉ thấy một cỗ lửa nóng xông lên đầu. Một cỗ xúc động muốn lật bàn tự nhiên mà sinh ra!

Nếu không phải trở ngại thân nữ nhi phần không tiện nói lời thô tục, giờ phút này đã mắng hấn máu chó xối đầu, phun tên hỗn đản này đầy đầu đầy mặt nước bọt!

Biết người không chào đón.

Nhưng người cũng không cần làm người buồn nôn như vậy a?!

Dù nói thế nào ta cũng là nữ tử, chẳng lẽ hỗn đản này, ngay cả một chút phong độ tối thiểu cũng không có?

Lão Mai đứng một bên, có một loại xúc động muốn ngửa mặt lên trời thò dài.

Công tử, trách không được ngài đáng đáp anh tuấn như vậy, mà mãi cho đến 19 vẫn là một người cô đơn. Không có bất kỳ một vị hồng nhan tri kỷ... Tất cả không phải không có lý do a.

Chỉ cần nhìn EQ ngài biểu hiện ra khi nói chuyện cùng vị cô nương này, nếu hiện tại ngài mà đã thành gia lập thất, đó mới là kỳ quặc quái gở a!

*EQ là viết tắt của Emotional Quotient có nghĩa là chỉ số cảm xúc - Một tính trạng số lượng được dùng để đo lường trí tưởng tượng, sáng tạo của một người. Người có EQ cao có khả năng nhận biết, đánh giá và điều tiết cảm xúc của bản thân và mọi người rất tốt, do vậy thường trở thành những nhà lãnh đạo giỏi.

Ở đây ý nói là Vân Dương không có kinh nghiệm trong tình cảm, không hiểu phụ nữ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Người Là Đại Phiền Toái!

Dịch Giả: Thiều Bàn Từ

Cuộc nói chuyện lập tức lâm vào cục diện bế tắc.

Vân Dương tỏ vẻ không quan tâm.

Nữ tử áo xanh Kế Linh phần nộ ra mặt, nghiêng răng nghiêng lợi. Đêm qua sau khi trở về khách sạn, khi nhớ của nàng liên rầu rĩ không vui, không ăn không uống, một bộ tâm sự nặng nề...

Kế Linh đột nhiên có chút ý tưởng, mới phải tìm tới tận cửa nhà hấn, không nghĩ tới con hàng này lại có thái độ như vậy.

Lão Mai ở bên cạnh, trên mặt nói không nên lời lúng túng mà cười gượng. Chính vì công tử nhà mình có EQ cực thấp nên khi hấn đối thoại, trong lòng lão đã lạnh băng.

Chỉ có Thiên Huyền Linh Hầu, trên người Vân Dương leo lên xong lại leo xuống, khoái hoạt nói không ra lời. Phát ra tiếng kêu chi chi hưng phấn, tinh thần phấn chấn.

Hai người, ngồi đối diện nhau trên một cái bàn đá.

Khục, Vân Dương tự nhiên không ngại gì. Nhưng Kế Linh lại ngượng muốn chết.

Bình sinh nàng chưa từng gặp qua loại tình huống này!

“Thật có lỗi.” Vân Dương rất khiêm nhường nói: “Hàn xá đơn sơ, đã lâu không có khách nhân ghé thăm. Cho nên trong phủ ngay cả một lá trà cũng không có... Chiều đãi không chu toàn, xin cô nương thứ lỗi.”

Lão Mai thiếu chút nữa ngất luôn.

Ai nói nhà ta không có lá trà?

Kế Linh hai con mắt trừng lớn về phía Vân Dương nhìn khuôn mặt hần tuấn tú đến nỗi tất cả nữ nhân trong thiên hạ cũng không tìm được bất kỳ khuyết điểm nào, nàng im lặng nhưng trong lòng sớm đã nổi sóng!

Một hồi lâu sau...

“Ha ha ha...” Kế Linh một bên cười, một bên lắc đầu: “Không sợ Vân công tử chê cười, Kế Linh từ nhỏ tới lớn, với loại đãi ngộ này của Vân công tử là lần đầu gặp phải. Hoặc là nói, cũng là lần cuối của ta.”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Cô nương sai rồi.”

Kế Linh nói: “Ừm?”

Vân Dương nói: “Mọi thứ, đã có lần thứ nhất, liền sẽ có lần thứ hai! Đây là một loại quy luật rồi. Có lẽ cô nương hôm nay là lần đầu gặp được đãi ngộ bực này, nhưng, về sau sẽ thường gặp mà thôi.”

Hần mỉm cười: “Cô nương, từ từ ngươi sẽ phát hiện... A, kỳ thật loại đãi ngộ này... sớm đã thành thói quen luôn rồi...”

Kế Linh cặp mắt trắng dã trừng to, gắt gao nhìn khuôn mặt tới nữ nhân cũng phải ganh tỵ này, trong lòng nàng đã không còn bất kỳ cảm giác kinh diễm nữa.

Hiện tại nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là hung hăng nện một quyền vào khuôn mặt tuấn tú của hắn!

Trực tiếp đập nát!

“Bản cô nương từ trước tới nay chưa từng gặp qua nam tử nào ác liệt như vậy.” Kế Linh thân thể mềm mại run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi. Nàng hàm dưỡng tự nhận đã rất không tệ, nếu so sánh với người đồng lứa, không biết vượt qua bao nhiêu người. Nhưng, kẻ trước mắt này chỉ thuận miệng một câu, lại có thể làm cho nàng kim lòng không được có xúc động muốn giết người!

“Cô nương về sau sẽ thấy được càng nhiều.” Vân Dương dào dạt tự nhiên, nói: “Trong nhân thế, nào có nhiều quân tử để cô nương gặp được chứ? Cũng nên kiên nhẫn một chút những người không phải quân tử a.”

Kế Linh lạnh lùng hừ một tiếng, giễu cợt nói: “Xem ra Vân công tử cũng tự hiểu được, còn biết mình không phải là quân tử.”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Cô nương, xin đừng nên vũ nhục ta.”

Kế Linh nói: “Chính ngươi thừa nhận mình không phải quân tử, còn có thể trách bản cô nương vũ nhục ngươi?”

Vân Dương nghiêm túc nói ra: “Bản công tử có ý tứ là... Xin đừng nên dùng hai chữ quân tử này để vũ nhục ta. Mặc kệ ngươi nói ta không phải quân tử, hoặc nói ta là quân tử, đối với ta đều là một loại vũ nhục.”

“...”

Kế Linh ghen hờn nhìn trần trời.

Còn có người vô liêm sỉ như vậy, hơn nữa còn có thể nói lẽ thẳng lý hùng như vậy, Kế Linh thừa nhận, đây là người đầu tiên nàng bình sinh mới thấy qua.

Sửng sốt nửa ngày, đột nhiên nàng cười khanh khách.

Vân Dương sững sốt.

Nữ tử này hẳn phải rất giận dữ đi? Làm sao lại cười?

Kế Linh một bên cười, một bên nói: “Ta biết Vân công tử không chào đón ta, nhưng ta lại rất hiếu kì, có thể thỉnh giáo Vân công tử mấy vấn đề hay không?”

Vân Dương bất đắc dĩ nói: “Vấn đề gì?”

“Công tử cùng ta vốn không quen biết, chỉ là tối hôm qua gặp qua một lần. Nhưng không biết vì sao?” Kế Linh mặt đầy hứng thú hỏi: “Ước gì ta có thể gặp tức rời khỏi nơi này, cao chạy xa bay, từ đây không thấy nhau nữa. Ta xác thực không rõ, Vân công tử, đây là vì sao?”

Vân Dương nhếch miệng cười một tiếng, đang muốn nói chuyện, đã thấy Kế Linh phía đối diện dựng thẳng bàn tay nói: “Vân công tử, nếu còn nói hươu nói vượn nữa thì không cần nói nữa rồi. Nếu là Vân công tử chịu giải thích cho ta biết, như vậy, ta liền xoay người rời đi, tuyệt sẽ không làm một khách nhân để chủ nhà chán ghét.”

Vân Dương trầm ngâm một chút, ánh mắt dò xét nhìn nàng.

Kế Linh nghiêm túc gật đầu, biểu thị bản thân tuyệt đối không nói láo.

Vân Dương thần sắc cũng trịnh trọng lên, cười yếu ớt nói: “Nguyên nhân đầu tiên, chính là bởi vì Vân mỗ không thích có người tiến vào cuộc sống của ta. Ta thích thanh tĩnh. Cái thứ hai cũng là nguyên nhân trọng yếu nhất, chính là vì cô nương đến đây, đại biểu cho một cái đại phiền toái, mà Vân mỗ bình sinh sợ nhất, chính là phiền phức.”

Kế Linh không hiểu nói: “Giải thích thứ nhất, ta có thể tiếp nhận được. Nhưng cái thứ hai... Người làm sao xác định, ta sẽ mang theo đại phiền toái?”

Vân Dương nở nụ cười nhàn trả lời: “Thứ nhất, quá trình cô nương và ta gặp nhau, kỳ thật cũng không phải một chuyện vui vẻ gì. Thứ hai, cô nương mang theo Thiên Huyền Linh Hầu là Thiên Địa linh vật, biểu thị cho thân phận cô nương tuyệt đối không tầm thường.”

Kế Linh gật đầu thừa nhận.

Bình thường trong gia tộc, ai lại để cho một tiểu cô nương mang theo một bát cấp huyền thú bên người đi khắp nơi?

“Thứ ba, dung mạo hiện tại của cô nương là giả. Thứ tư, tên của cô nương bây giờ, cũng là giả.” Vân Dương khẳng định nói.

Con mắt của Kế Linh xoay vòng nói: “Khục, không phải thật... Tốt a, coi như người nói có chút đạo lý đi.”

“Ừm, cô nương mai danh ẩn tích, lại tới đây. Thân phận không tầm thường, lại là lẻ loi một mình... Bình thường lấy thân phận của cô nương, khi xuất hành hẳn sẽ có cao thủ đi theo bảo vệ... Nhưng hiện tại không có. Cho nên... Cô nương hẳn là rời nhà ra đi. Đây là vấn đề thứ năm.”

Kế Linh ho khan hai tiếng, chột dạ khẽ gật đầu.

“Chỉ bằng những điều này thôi, đã tạo thành một cái siêu cấp đại phiền toái.” Vân Dương thở dài.

“Chẳng lẽ còn có chuyện khác?” Kế Linh hỏi.

“Đương nhiên là còn.” Vân Dương tiếp tục thở dài: “Thứ sáu, cô nương mặc dù dịch dung, nhưng hai mắt Vân mỗ không bị mù. Cô nương ánh mắt thanh chính, song mi nồng đậm, cái cằm nhọn, nhưng, hai bên da dưới cằm lại không giống nhau. Một bên hơi có chút trắng bệch, một bên thì bình thường. Chênh lệch cực kỳ bé nhỏ.”

Kế Linh mặt đỏ lên nói: “Cái này là sao?” Nếu không phải Vân Dương nói, chính nàng cũng sẽ không chú ý tới, màu sắc hai bên cằm không giống nhau?

“Chuyện này chỉ có thể chứng minh một điều, cô nương là một người cực kỳ cao ngạo, hơn nữa, bình thường người có thể được cô nương để ở trong mắt, trên cơ bản không nhiều.” Vân Dương nói: “Cho nên cô nương đã dưỡng thành một cái thói quen, đó chính là... Thói quen quay đầu, giờ lên một bên cái cằm nhìn người.”

Kế Linh nhú mày nghĩ nghĩ, có vẻ như gia hỏa này nói cũng có chút đạo lý? Bản thân lúc bình thường khi nhìn đám người kia, há không phải ngoẹo đầu, giờ lên cái cằm, nghiêng nghiêng nhìn?

“Lấy cô nương với loại tính cách như vậy, hẳn là một lời không hợp, liền giận dữ mà đi.” Vân Dương nói: “Hơn nữa, tuyệt đối chịu không nổi một chút xúi xẻo khuất.”

“Không biết ta nói, có đúng hay không?” Vân Dương mỉm cười nhìn Kế Linh.

“Người nói... Đại khái... Không sai biệt lắm.” Kế Linh có chút chột dạ. Bởi vì Vân Dương thế mà toàn nói đúng. Nói mình cao ngạo, cũng tính là uyển chuyển, nhưng trên thực tế hẳn phải gọi là kiêu căng mới đúng..

“Ừm, nhưng cô nương quật cường như vậy, tính cách cao ngạo, đêm qua gặp nhau cũng không mấy vui vẻ, thế mà sáng sớm hôm nay đến nhà ta bái phỏng.”

Vân Dương nói: “Còn nữa, khi chịu lạnh nhạt, mặc dù lửa giận ngút trời, vẫn áp chế cơn giận trong người mà tới đây, chuyện này đối với cô nương mà nói thật đáng quý.”

“Nếu cô nương đã chịu thiệt thòi, cũng muốn đi tới chỗ này, như vậy... Tất nhiên là có một chuyện cực kỳ quan trọng rồi.” Vân Dương nói: “Kết luận thứ tám là... Có thể làm cho một người có thân phận cao quý như cô nương, rời nhà trốn đi, tính cách quật cường, tùy hứng nhân vật, không tiếc làm oan bản thân cũng muốn làm chuyện khản yếu... Mà chuyện đó lại liên quan tới ta, như vậy, không phải ta chọc đại phiền toái thì là gì đây?”

Vân Dương thở dài: “Vội gia tộc không lỗi của cô, phiền toái như vậy, lấy thân phận cùng địa vị Vân mẫu bây giờ mà nói, nào dám dính vào? Cho nên... Cô nương vẫn là đi sớm một chút a. Khách đi chủ an a.”

Kế Linh sùng sốt.

Đối phương lại nhận định mình là phiền phức..

“Người nói không sai. Ta đúng là có chuyện muốn tìm người hỗ trợ.” Kế Linh không khỏi nở nụ cười: “Lợi hại, ngay cả điểm này cũng nhìn ra được.”

Vân Dương cau mày nói: “Tại hạ đã giải thích rõ ràng. Mà lúc này cô nương cũng nói rõ, tại hạ nói có đạo lý, như vậy, xin mời cô nương thực hiện hứa hẹn, mau mau rời đi.”

Mắt Kế Linh giật giật mấy cái nói: “Nhưng người hẳn phải biết, ta tìm người có chuyện gì đi?”

Vân Dương khuôn mặt bất động nói: “Rất xin lỗi, ta cũng muốn biết. Cái ta muốn bây giờ, chính là cô nương dựa theo lời vừa hứa lúc này, chỉ cần ta giải thích rõ ràng, người liền xoay người rời đi. Sẽ không làm một ác khách để chủ nhân chán ghét.”

Kế Linh cười khan một tiếng, thận trọng nói: “Đúng vậy a, vừa rồi ta nói chính là... Chỉ cần người giải thích rõ, ta liền xoay người rời đi. Nhưng bây giờ vấn đề là... Ta không quay người a.”

“...”

Vân Dương trợn mắt. Nhìn nữ tử nuốt lời trước mặt, trong lúc nhất thời, không còn lời nào để nói.

Kế Linh nhăn chau xoay chuyển, hi hi cười nói: “Người nhìn, ta không quay người... Làm sao đi được? Người nói đúng không?”

Nàng quay đầu nhìn Lão Mai nói: “Ách, lão quân gia này, người nhìn công tử nhà người nói nhiều như vậy, tất nhiên đã khát rồi... Người nhìn trên đầu hần đổ nhiều mồ hôi như vậy. Nhanh đi pha chút nước trà mang tới đi a.”

Lão Mai nhìn biểu lộ của Vân Dương, chỉ cảm thấy bụng mình run rẩy.

Có thể nhìn thấy công tử nhà mình kinh ngạc như vậy, bản thân cũng là bình sinh mới thấy qua.

Trên trán công tử toát đầy mồ hôi? Đây không phải là khát, đó là gấp! Cô nãi nãi ngài nói chuyện không tính toán gì hết, hẳn có thể không vội sao?

“Người vì sao nói không giữ lời?” Vân Dương tức giận thở hổn hển. Bản thân mang nhiều bí mật như vậy, còn nhiều chuyện phải làm, há có thể để tiểu nha đầu này cuốn lấy?

“Ta...” Kế Linh xoay động nhăn chau nói: “... Vì cái gì nói chuyện phải giữ lời?”

“Nói không giữ lời, tính là anh hùng hảo hán gì chứ.”

Vân Dương khí mòng. Đối phương thế mà lẽ thẳng khí hùng thừa nhận mình nói không giữ lời!

“Ta vốn cũng không phải là anh hùng hảo hán gì.” Kế Linh nghĩa chính từ nghiêm: “Ta là tiểu nữ tử, không phải anh hùng hảo hán, hi hi...”

Vân Dương xoa huyệt Thái Dương, trợn trắng mắt nhìn trời.

Thiên Huyền Linh Hầu coi Vân Dương là người tốt muốn chơi cùng hẳn, hưng phấn bò lên đỉnh đầu của hẳn, đặt mông rũ xuống. Cái mông hồng hồng, hướng về phía con mắt của hẳn.

“Nha...” Vân Dương kêu lên một tiếng rên rỉ, trong chốc lát chỉ cảm thấy một trận đau đầu.

Lão Mai đã đi chuẩn bị nước trà... Vân Dương cảm giác mình phải cắt tiền lương của lão? Minh chưa đồng ý cho lão đi mà...

“Người vẫn nên kiên nhẫn nghe một chút, ta muốn tìm người làm chuyện gì, Vân công tử a.” Kế Linh hi hi cười một tiếng. Nhìn thẳng vào mắt Vân Dương, nụ cười này, cực kỳ giống tiểu hồ ly ăn trộm gà thành công.

Hiển nhiên, bản thân hẳn hiện tại chính là con gà con đáng thương kia.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chuyện Khó Khăn Nhất Trong Đời Người!

Chuyện khó khăn nhất trong đời người, đó là nói đạo lý với nữ nhân. Nếu như người muốn nói đạo lý cùng một nữ nhân hơn nữa còn muốn thuyết phục nàng, để nàng thừa nhận người đứng. Như vậy, với tư cách là một thằng đàn ông, ta thấy người hết thuốc chữa rồi.

—— Vân Dương tâm đắc.

...

Vị Kế Linh cô nương này tựa hồ đã quyết tâm không đạt mục đích thì không bỏ qua. Ngay cả sủng vật của nàng, cũng tỏ ý nguyện muốn muốn an ổn ở lại —— một người một thú này xem ra là đuổi không đi a.

“Cô nương, người thân là nữ nhi nếu cứ ở trong phủ của ta, e là sẽ có hại đối với danh dự của nàng a a.” Vân Dương tiếp tục cố gắng: “Dù nói thế nào thì nơi này... Cũng là trong nhà nam nhân a...”

“Đúng a.” Kế Linh nháy mắt cười nói: “Vì vậy người nên chú ý lời ta nói a. Hai ta mau mau thống nhất ý kiến, như vậy ta có thể nhanh chóng rời đi. Vạn nhất ta ở lại chỗ người quá lâu, ảnh hưởng tới danh dự bản thân, tin tức này mà truyền ra ngoài, để cho gia tộc của ta biết, ta đoán chừng thời gian tới của Vân công tử ngài sẽ không dễ chịu nha...”

“Phốc!”

Vân Dương phụt ra ngụm nước đang uống dở.

Ngón tay run rẩy chỉ vào tiểu hồ ly trước mặt, bị phản nói không ra lời.

Vốn là hấn uy hiếp người khác, kết quả bị uy hiếp ngược lại...

“A, quên nhắc nhở ngài, gia tộc của ta rất lớn nha... So với mấy cái gọi Xuân, Hạ, Thu, Đông, Đông, Nam, Tây, Bắc đều lớn hơn a...” Tiểu yêu tinh nháy mắt.

Vân Dương triệt để im lặng.

Một bên Lão Mai lắng a a hỏi: “Cô nương nói vậy, không khỏi có chút phóng đại a? Phải biết hiện tại trên cái Thiên Huyền đại lục này, bát đại gia tộc không lồ nhất, chính là Xuân, Hạ, Thu, Đông, Đông, Nam, Tây, Bắc. Chẳng nhẽ còn có gia tộc nào còn lớn hơn bát đại gia tộc này?”

Kế Linh bĩu môi, nói: “Đại lục này rất khổng lồ, chẳng lẽ người không biết đạo lý cái gì công khai, chỉ là hàng thứ phẩm thôi sao...?”

Vân Dương thở dài.

Câu nói này không sai.

Ví như trong một thành thị, người nào đó được coi là giàu nhất... Nhưng trên thực tế, ngay trong cái thành phố đó còn có rất nhiều người nhiều tiền hơn!

Chỉ là họ không khoe khoang mà thôi.

(Đạo lý này có chút khó hiểu, đơn giản vậy đi: ai cũng biết Bill Gates giàu nhất thế giới, nhưng thực tế đó chỉ là tài sản ảo tài sản chứng khoán mà thôi, còn người giàu nhất phải kể đến hoàng gia Ả Rập, Hoàng gia Dubai, các gia tộc lớn như Gia tộc Rothschild...)

“Ta tin.” Vân Dương nói.

“Người tin, tại sao?” Lần này lại đến phiên Kế Linh kinh ngạc. Gia hỏa sao lại dễ dàng tin tưởng mình như vậy? Chẳng lẽ không sợ mình khoác lác lừa dối hắn?

“Khí chất của cô nương cao quý, luôn vành mặt hắt hãm sai khiến. Tâm cao khí ngạo, hành động không đem bát đại gia tộc để ở trong mắt, chính là xuất phát từ nội tâm.” Vân Dương chậm rãi nói ra: “Hơn nữa Thiên Huyền Linh Hầu mặc dù không phải đỉnh cấp Linh thú, lại là Linh thú có thể trưởng thành phát triển, tương lai bất khả hạn lượng. Cô nương mặc dù yêu thích nó, nhưng cũng chỉ xem nó như sủng vật, cũng không bồi dưỡng nó thành đồng bạn chiến đấu. Cứ vậy ta có thể khẳng định, nội tình gia tộc của cô nương, gia tộc bình thường không thể so sánh.”

“Cho dù là bát đại gia tộc có khả năng kiếm được Huyền thú cùng cấp bậc với Thiên Huyền Linh Hầu, nhưng.. Phương hướng bồi dưỡng phát triển, tất nhiên sẽ khác biệt. Coi như công tử, tiểu thư của bọn họ muốn bồi dưỡng thành sủng vật, thì trưởng bối gia tộc cũng sẽ không đồng ý.”

Vân Dương càng nói sắc mặt càng khó coi, rốt cục nhịn không được thở dài một hơi: “Xem ra ta thật sự đã gặp phải một cái siêu cấp đại phiền toái... Nhưng ta cũng không có làm gì ai a...”

Vân Dương buồn nản đến cực điểm. Từ đêm hôm qua khi gặp được nàng, hắn đã cảm thấy đó là một cái đại phiền toái, cho nên dứt khoát lạng lẹ chuyển.

Nhưng hẳn không có tính tới cuối cùng vẫn là trốn không thoát.

“Cô nương, ngài đến cùng có chuyện gì cần ta hỗ trợ?” Vân Dương ủ rũ: “Có chuyện xin mời nói thẳng, nếu làm không được, ta tuyệt không miễn cưỡng.”

Làm không được tuyệt không miễn cưỡng?

Kế Linh đảo mắt một vòng, nói: “Chuyện này, đối với người mà nói dễ như trở bàn tay.”

“Chưa hẳn.” Vân Dương nhếch nhếch miệng.

“Ừm, mỗi năm một lần các thế gia đại tộc sẽ tổ chức một lần giới trẻ Linh thú thi đấu, lần này sẽ cử hành tại Thiên Đường thành.” Kế Linh nói: “Lần này, có rất nhiều ẩn thế gia tộc, kể cả bát đại gia tộc, đều sẽ tham gia. Đây là một hội thịnh sự dành cho thế hệ trẻ các thế gia đại tộc. Vì vậy, mấy nữ tử cùng độ tuổi với ta, cũng phải phấn cao thấp, quyết thắng bại a.”

“Tất cả có mấy vị tiểu thư?”

“Ách, tính cả ta... Hẳn có chừng 30 người a?” Kế Linh có chút do dự nói ra.

Vân Dương càng nghe, sắc mặt liền càng khó coi. Càng về sau cơ hồ muốn khóc.

Chừng 30 đại tiểu thư!

Vốn cho rằng gặp một vị đại tiểu thư đã đủ phiền toái, không nghĩ tới lần này lại rơi vào trong một ổ đại tiểu thư.

“Chuyện này... Không được đâu...” Vân Dương nhắm mắt nói: “... Người xem ta... Đẹp trai như vậy... Vạn nhất những vị đại tiểu thư kia đều thích ta... Không phải ta chết chắc a?”

“Phốc!”

Kế Linh sắc một ngụm nước, thần sắc trở nên cực kỳ đặc sắc.

Nàng trừng mắt nhìn Vân Dương, sau đó thề mà gật gật đầu, nói: “Nói cũng đúng... Tiểu tử người đúng là có chút nhan sắc... Bất quá người yên tâm, có ta ở đây, dù xảy ra chuyện gì người cũng không cần sợ! Nếu khi đó người có thích một người nào đó trong số họ, ta có thể giúp người làm chủ, coi như trả công người hỗ trợ ta a.”

Vân Dương giờ tay lên: “Dừng lại! Ta vẫn không có đáp ứng sẽ giúp a... Người còn chưa nói rõ cực muốn ta làm cái gì.”

“Chuyện này, rất đơn giản.” Kế Linh dương dương đắc ý: “Ta phát hiện, Linh Linh rất thân thiết đối với người, điều đó cho thấy người có thể khiến Huyền thú cảm thấy dễ chịu. Đây là thể chất trời sinh, chính là ân huệ của lão thiên gia dành cho người, người có thể lợi dụng điểm này, kiến tạo một sự nghiệp hùng vĩ a.”

Thanh âm và ngữ điệu của nàng, cực kỳ giống với lão vu bà đang dụ dỗ nàng cống chúa ngậy thơ trong truyền thuyết a.

Vân Dương hừ một tiếng: “Chỉ là khi con của người cảm thấy vậy mà thôi, những Huyền thú khác đối với ta không có cảm giác này.”

Kế Linh cười hắc hắc: “Tình cảnh giác của Thiên Huyền Linh Hầu, từ xưa đến nay đều đứng đầu trong số Huyền thú! Cho dù cửu giai Huyền thú, tình cảnh giác chưa hẳn có thể so được với nó, cho nên, nếu Thiên Huyền Linh Hầu có thể thân thiết đối với người như vậy, Huyền thú khác cũng sẽ không kém nhiều.”

“Lần Huyền thú thi đấu này, mỗi người tỷ muội chúng ta đều chuẩn bị một con Huyền thú từ ngũ giai trở xuống. Khi thi đấu còn có tiết mục đặt cược. Còn có tặng thưởng ngoài định mức.”

Kế Linh hừ hừ: “Bản tiểu thư đã thua liên tục năm lần. Năm nay, ta nhất định phải thắng!”

Liên tục thua năm lần, chính là năm năm a... Như vậy hẳn là người đã sớm thành thói quen. Trong lòng Vân Dương oán thầm.

“Đấu như thế nào?” Vân Dương mặt ủ mày chau hỏi.

“Rất đơn giản. Mỗi người chúng ta đều không được phép gian lận chọn sẵn Huyền thú, vì như vậy có thể nhận Huyền thú từ trường bối, như vậy sẽ không công bằng hoặc nói là thi đấu của đời trước chứ không phải thế hệ trẻ nữa.”

“Tất cả mọi người sau khi tới Thiên Đường thành, sẽ tự mình đi mua Huyền thú ở cửa hàng. Mười ngày kế tiếp là thời gian để thuần dưỡng nó cùng với để huấn luyện năng lực phối hợp với chủ nhân sao cho ăn ý”

“Như vậy chúng ta sẽ so tổng cộng bốn hạng mục. Đầu tiên là mức độ thuần dưỡng của Huyền thú. Thứ hai là độ phối hợp giữa người và thú. Thứ ba là so năng lực của Huyền thú, Ân, không phải là so thiên phú, mà là so năng lực mới mà chủ nhân mới dạy cho nó. Thứ tư, so sánh tính ý lại của Huyền thú đối với chủ nhân.”

Kế Linh khỏ não nói ra: “Cái đó, rất khó...”

“Xác thực rất khó.” Vân Dương đồng ý.

“Khó thì ta mới tìm người a.” Hai mắt Kế Linh phát sáng nhìn Vân Dương.

“...” Vân Dương không còn gì để nói, liên tục khoát tay: “Chuyện này, ta không giúp được, người tìm cao nhân khác đi. Tuần Thú sư trên đại lục nhiều như vậy, người tùy tiện tìm một tên không phải là được sao?”

“Tuần Thú sư mà có tác dụng, ta còn tìm người làm gì?” Kế Linh liếc mắt.

“Không giúp là không giúp.” Vân Dương đứng dậy, hần nào dám tiến trong cái ổ ong vò vẽ này? Đừng nói hiện tại hần chỉ có một mình, chỉ sợ khi Cửu Tồn huynh đệ đều tề tụ, cũng tuyệt đối không dám dính vào cái vũng nước đục này.

Hơn ba mươi thiên kim tiêu thụ của các đại gia tộc...

Mấy cái gia tộc này cũng không phải gia tộc bình thường!

Mà là đỉnh cấp gia tộc giậm chân một cái khiến cả đại lục chao đảo a!

Cho dù hần chộc phải bắt kì một gia tộc nào, cũng khiến hần ăn đủ. Vân Dương hần hiện tại cần nhất là bo bo giữ mình, ít nhất chờ tu vi khôi phục ít nhiều, nên làm sao có hứng thú dính vào vụ này?

“Mời cô nương đi tự nhiên.” Vân Dương thẳng thắn đưa tay, muốn đem nàng đẩy ra ngoài: “Thứ ta không thể giúp, xin mời, chúc cô nương thượng lộ bình an...”

Vân Dương thấy Kế Linh không có dấu hiệu di chuyển, lập tức đổi giọng “Đi mau... Nếu người không đi ta gọi người a...”

“Người thật không muốn giúp?” Đôi mắt xinh đẹp của Kế Linh híp lại.

“Không giúp!” Vân Dương lắc đầu như trống bỏi.

“Người lợi hại.” Kế Linh dậm chân một cái, quay người bước ra hai bước, cắn răng nói ra: “Vân công tử, người nên nghĩ cho kĩ. Hiện tại người giúp ta, chính là chỉ giúp một mình ta... Chỉ có ta biết, trời biết đất biết ngoài ra không ai biết... Nhưng nếu người không giúp ta... Ta liền thay người quảng cáo một chút, đến lúc đó không chỉ có ta, mà hơn 30 vị tỷ muội khác cũng sẽ tìm đến người. Hơn nữa... Tin tưởng rằng các vị thế gia công kia, cũng sẽ mong người hỗ trợ... Hi vọng đến lúc đó, người có thể ứng phó được.”

“Có câu trăm nghe không bằng một thấy, trăm thấy không bằng một thử, dưới sự cổ vũ của ta, bọn hần nhất định sẽ tìm đến người thử chút thực hư a.” Kế Linh xoay người rời đi: “Đến lúc đó, dù người giúp bất kì ai, chính là đắc tội với toàn bộ số còn lại! Nếu ai người cũng không giúp, lúc đó hần phải chết không thể nghi ngờ. Hừ...”

“Ai...” Đầu Vân Dương phình lên như cái đầu: “Kế cô nương đừng bước...”

Khóe miệng Kế Linh lộ ra một nụ cười đắc ý như tiểu hồ ly: “Sao? Vân công tử có chuyện gì cần ta giúp?”

“Khục.” Khóe miệng Vân Dương lộ ra nụ cười ôn nhu hiền hòa: “Lão Mai a, mau dâng trà, lấy trà ngon mà ta trân tàng. Kế cô nương, ta cảm thấy, chuyện này, chúng ta vẫn có thể thương lượng một chút.”

“Hi hi...” Kế Linh vênh vao tự đắc xoay người lại, đắc ý nói: “Nghĩ kỹ sao?”

Vân Dương bị phẫn gật gật đầu: “Bất quá, ta có thể hỏi một chút, tiền cược của các người là gì? Còn nữa, người dự định trả thù lao cho ta như thế nào? Không phải... Để ta hỗ trợ không công a?”

“Đám Nam nhân kia, tiền đặt cược rất lớn. Còn đám Con gái ta a, chỉ là chơi đùa nhỏ.” Kế Linh ngoẹo đầu cười cười: “Người khác không nói, cược đều là một ít linh đan, huyền thạch, công pháp, hoặc thất bát giai huyền đan... Cũng phải rất lớn... Nhưng trong nhóm bảy vị tỷ muội kết nghĩa của ta, ngoại trừ những thứ này, sẽ căn cứ thứ tự thắng thua, quyết định bài vị trước sau...”

Kế Linh vẽ mặt đau khổ: “Ta đã làm lão út liên tục năm năm...”

Vân Dương mặt như đáy nồi.

Mặt xạm lại.

Cược một ít linh đan... Huyền thạch... Công pháp... Thất bát giai huyền đan các loại... Còn không phải cược lớn... Chỉ là... Chơi nhỏ!

Chơi nhỏ!

Ngươi biết một viên linh đan, liền có thể khiến tuyệt đại đa số người của Thiên Đường thành đánh nhau vỡ đầu? Ngươi biết một khối huyền thạch, liền có thể nhắc lên tinh phong huyết vũ trong giang hồ? Ngươi biết một bộ công pháp, có thể làm cho cả giang hồ đẩy lên phong ba bão táp? Ngươi có biết một viên thất, bát phẩm huyền đan...

Được rồi, vẫn là không nói nữa.

Vân Dương cảm thấy ngực hẫng đau quá man.

Lần đầu hẫng thấy, hẫng nghèo như vậy! Hơn nữa còn có cảm giác mình là đồ nhà quê chưa từng va chạm xã hội!

Nữ hài tử mà đánh cược kinh thiên động địa như vậy, vậy giữa đám thế gia công tử kia, không biết sẽ đánh cược bằng gì a?

Sắc mặt Vân Dương cứng lại: “Vậy thù lao của ta đâu?”

“Chỉ cần ta thắng! Đồ vật đạt được, có thể cho ngươi tùy ý chọn một nửa!” Kế Linh khẳng khái hào phóng nói: “Thế nào?”

Vân Dương rất muốn nói là không đủ.

Nhưng, chỗ đó không thể không đủ a...

“Thành giao!” Vân Dương nói: “Bất quá, nếu ta giúp ngươi thắng, ngươi phải cung cấp cho ta một tin tức, thế nào?”

Tin tức về Tứ Quý lâu, người khác có thể không biết, người trong thiên hạ có thể không biết, nhưng đối với những siêu cấp gia tộc này mà nói, chắc chắn không phải là vấn đề gì quá khó a?

Tiền nghi đưa đến trong tay, không dùng một lát, há không phải rất đáng tiếc.

“Tin tức gì?” Kế Linh nghi hoặc nhìn hấn.

“Đến lúc đó lại nói. Nếu như Ta không thể giúp ngươi thắng, có nói cũng mất công a.” Vân Dương nói: “Nhưng nếu ngươi thắng, tiền đặt cược khác có đưa hay không cũng được, chỉ cần ngươi giúp ta tìm hiểu tin tức này là được.”

“Tốt! Một lời đã định!”

Kế Linh nghĩ một chút, cảm thấy không phải vấn đề gì lớn, sáng khoái gật đầu.

“Thành giao!”

“Đùng đùng!”

Hai người vỗ tay thề.

“Ta phát hiện, tay của ngươi... So tay đại cô nương còn trắng non hơn a, rất đẹp.” Kế Linh tựa hồ phát hiện đại lục mới, đột nhiên đưa tay lên mặt Vân Dương: “Đề ta nhìn kỹ một chút, ngươi có phải là nữ giả nam trang hay không?”

Vân Dương mặt như nặng trĩu. Hận không thể đem gia hỏa này đánh một trận, cắn răng hung tợn nói: “Có cần ta cởi quần cho ngươi xem hay không?”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Dạ Biến, Cảnh Cáo, Hoàn Khố

Hợp tác thành công.

Kế Linh danh chính ngôn thuận ở lại Vân phủ.

“Nhà của các ngươi lớn như vậy mà chỉ có hai người các ngươi a?” Kế Linh nói: “Vậy thì không khỏi vắng lạnh đi! Ta ở nơi tốt rồi.”

“Cô nam quả nữ, tình ngay lý gian, có nhiều bất tiện. Kế cô nương hay là ở khách sạn tốt hơn.” Vân Dương lấy tay xoa xoa con mắt bầm tím nói. Đây là

hậu quả của việc lúc nãy hắn dám nói một câu đùa giỡn với nàng.

“Ta muốn nói cho bọn tử muội, ngươi đối với Huyền thú có lực tương tác a...”

“Được rồi, ngươi muốn ở gian phòng nào?”

...

Vân Dương than thở đi ăn cơm.

Đối diện hắn, Kế đại tiểu thư khuôn mặt kinh sợ nhìn hắn ăn cơm, tròn mắt muốn trợn trắng.

“Ngươi ngươi ngươi... Một mình người ăn nhiều như vậy?” Kế Linh nhìn đồng thịt Huyền thú chất như núi nhỏ thế mà bị Vân Dương dùng cách ăn vô cùng ưu nhã ăn hết, cả người nàng như phát điênpp.

Đây là... 40 cân? Hay 50 cân? Hay là...

“Nhanh ăn đi.” Lão Mai nắm chặt thời gian bắt một khối thịt lớn nhét vào trong miệng: “Một hồi nữa thì không còn gì để ăn đâu...”

“...”

Kế Linh như đang mơ.

...

Vân Dương đối với cuộc so đấu của mấy đại tiểu thư này không có chút hứng thú, nhưng mà...

“Những thế gia công tử này so đấu, lại có chút thú vị.” Trong mắt Vân Dương lóe lên thần sắc âm trầm: “Ta hiện tại muốn đối phó Tứ Quý lâu, nhưng không biết ra tay ở đâu... Hữu tâm vô lực, dù có lực cũng không có chỗ phát. Ngược lại ra tay với mấy tên thiếu gia này thì cũng không có gì ngại...”

Nghĩ đi nghĩ lại, mắt Vân Dương càng sáng lên.

“Phương hướng sai có thể điều chỉnh lại, nhưng ta không làm chuyện gì mà không thể hoàn thành.” Nghĩ đến nên làm như thế nào, trong mắt hắn hiện lên một tia quỷ dị.

Vân Dương trong lòng suy nghĩ: Nếu là thi đấu Huyền thú, như vậy lúc này, cũng đã có không ít tên công tử tới rồi?

Kế Linh trong lòng đắc ý: Để cho ngươi chọc ta, để cho ngươi đuổi ta, hừ, đến cuối cùng còn không phải giúp ta hay sao?

Nhưng nàng lại không biết, Vân Dương đã đem nàng như một bậc thang để bước lên mà thôi, hiện tại không chỉ mình nàng mà hắn còn tính toán luôn tất cả công tử thế gia tham gia lần này.

Thậm chí, ngay cả những gia tộc này... Khi bắt đầu cuộc thi này, cũng bắt đầu rung chuyển.

Đối với cái gọi là uy hiếp của Kế Linh, kỳ thật hắn chỉ cần nói một câu là có thể giải quyết: Không quan trọng, mặc kệ ngươi nói cho ai biết, ta chỉ cần cam đoan ngươi thua là được rồi.

Nhưng Vân Dương sao có thể làm như vậy.

Nếu Kế Linh không đến đây, Vân Dương còn không nghĩ tới những chuyện này. Nhưng, lúc này nàng tới đây, trước mặt Vân Dương đột nhiên xuất hiện lối tắt thông tới đại lộ.

Là Ngoại lực!

Ngoại lực a. Ngay cả địch nhân của hắn, cũng không biết bọn hắn có bất cứ ngoại lực nào, đó mới là sự nguy hiểm của nó.

Xem ra Thiên Đường thành này, mình phải đi ra ngoài đi dạo vài vòng mới được.

“Ngày mai, đi chọn lựa một con Huyền thú.” Vân Dương nói.

“Được.”

...

Đêm khuya.

Trong phủ của Nguyên soái Thu Kiếm Hàn.

Lão nguyên soái ở trong thư phòng, đang nhìn bức họa trên tường tới xuất thần.

Đó là một chiến trường. Chín loại màu sắc khác nhau, ở trong chiến trường tàn sát bừa bãi, thổ địa bốc lên, sấm chớp, một bên ánh thì lửa ngút trời, một bên sóng lớn vô biên, một bên cuồng phong gào thét, một bên mây vay khắp thương khung, một bên...

Cửu Tôn.

“Chín tên tiểu gia hòa các ngươi...” Lão nguyên soái hốc mắt ướt át: “Luôn cẩn thận... Nhưng vì sao lần này lại...”

Trong tranh, chín người bịt mặt trên chiến trường bá khí thôn thiên.

Lão nguyên soái thật sâu sau thở dài một tiếng.

Bỗng nhiên.

Trong trời cao vang lên một tiếng kêu to.

Bên ngoài phát ra một tiếng quát chói tai: “Ài!”

Lập tức, toàn bộ phủ đệ đều loạn cả lên.

Một đạo kiếm quang lóe sáng, cách tường viện mười trượng lăng lệ bay tới, oanh một tiếng, đem nóc phòng của phủ nguyên soái đánh thành mảnh nhỏ.

Bạch quang lóe lên, cắm ở trên khung cửa, phía trên là một trang giấy, đang phát ra tiếng phàn phật.

Một thanh âm âm trầm vang lên: “Thu Kiếm Hàn! Chuyện của Ngô Văn Uyên bỏ qua, chúng ta cho ngươi mặt mũi, bắt quá, làm người nên biết thức thời, nếu ngươi còn khư khư cố chấp, cẩn thận người đứng sau ngươi cũng không giữ được cái mạng già của ngươi!”

Kiếm quang lóe lên, mấy tên hộ vệ đồng thời kêu rên. Kiếm quang phóng lên tận trời, hiện lên một bóng đen như có như không, phía dưới, vô số hộ vệ phi thân theo truy kích.

Kiếm quang trên không trung xoay động, một chùm mưa kiếm rơi xuống, hào quang rực rỡ, như là lưu tinh bạo tạc. Bọn hộ vệ kinh hãi, huy kiếm tự vệ, kiếm quang biến mất chỗ, chỉ thấy Tinh Hà sáng rõ, thân ảnh người áo đen đã biến mất vô tung vô ảnh.

Thu Kiếm Hàn từ đầu đến cuối liên tục đứng ở cửa ra vào, sắc mặt trấn định, ánh mắt bề ngoài, ngạo ngễ đứng chấp tay.

“Đem lại đây ta xem.”

Tờ giấy kia rơi vào tay Thu Kiếm Hàn, mở ra, phía trên chỉ có một câu, dùng máu tươi để viết.

“Cửu Tôn đã chết, không oán không cừu!”

Ầm!

Thu Kiếm Hàn đem giấy trắng xé tan thành từng mảnh, nghiêm nghị hét lớn: “M ối thù của Cửu Tôn, không đội trời chung!”

Thanh âm nghiêm khắc ác liệt, xa xa truyền đi, chấn động đến không khí cũng ồ ồ tác hưởng.

“Hắc hắc hắc...”

Xa xa truyền đến âm thanh phiêu miểu bất định âm trầm cất lên: “Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, hãy đợi đấy!” Nói xong câu đó cũng không xuất hiện bất kỳ âm thanh nào nữa.

Thu lão Nguyên soái ngửa mặt lên trời thét dài, tròng mắt muốn nứt ra: “Không chết không thôi!”

Âm thanh khiến cho hơn một nửa dân chúng trong kinh thành tỉnh giấc.

Lão nguyên soái tức giận đến nói không ra lời.

Hắc thủ phía sau màn chỉ bị ta điều tra ra mấy tên mà thôi, dám tỏ thái độ uy hiếp với ta? Vậy Cửu Tôn chết, người nào trả lại công đạo cho bọn hán đây!

...

Nhà Vân Dương cách phủ nguyên soái cũng không xa, lão nguyên soái dùng huyền khí tức giận quát lớn như vậy, cơ hồ chấn động toàn bộ kinh thành, Vân Dương tự nhiên cũng nghe được rõ ràng.

Hắn lọc cọc một tiếng xoay người ngồi dậy, trong tay một mảnh huyền ảo hoa quang hiện ra, nhanh chóng lên viết mấy chữ, mấy chữ này mang theo một

tia huyền khí, quỹ dị biến mất trên không trung.

“Tra sự tình đêm qua của phủ Nguyên soái!”

...

Sáng sớm.

Chợ bán Huyền thú.

Vân Dương mặc một thân tử sắc trường bào, nhân nhả như đi dạo. Mặc dù qua có vẻ không tình nguyện tới nơi này, nhưng, khí độ ung dung, lại không chút nào giảm bớt.

Bốn phía tất cả đều là cửa hàng.

Thị trường giao dịch Huyền thú, hoàn toàn khác với thị trường giao dịch sùng vật. Nơi này rất sạch sẽ, căn bản người không thấy mùi gì khác. Mà giao dịch ở đây, đều là Huyền thú nhị giai trở lên.

Huyền thú nhị giai trở lên, đã sơ thông linh trí. Bản thân cũng không chịu được dơ bẩn.

Kẻ Linh đi cùng Vân Dương, trên vai hấn là Thiên Huyền Linh Hầu đang nằm nhòai chồi dừa, một bộ dáng vẻ không tìm không phổi. Vân Dương biết, cô nàng này cũng không phải mặt hàng có thể trêu chọc.

Dạ biến, cảnh cáo, hoàn khổ (Hạ) Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Chỉ mình nàng cũng có thể gây nguy hiểm cho hấn, có thể tìm đúng xương sườn mềm của hấn mà uy hiếp, cũng không phải một người bình thường có thể làm được.

Hiện tại Thiên Huyền Linh Hầu có dáng vẻ vô hại, sừng trên đầu cũng không biết dùng biện pháp gì co rút lại, đuôi cũng chỉ xuất hiện một cái, nhìn sơ qua chỉ là một khi con ấu niên bình thường.

Trên đường đi hai mắt đỏ bừng hết nhìn đông tới nhìn tây, nhưng, mặc kệ là thấy đồ vật hấp dẫn gì đi nữa, nó cũng tuyệt đối không chịu rời khỏi ngực Vân Dương.

“Tê tê tê...”

Một trận thanh âm kỳ lạ vang lên.

Thời điểm đi qua cửa hàng đầu tiên, đột nhiên, mấy cái đầu rắn như làm từ hoàng kim ở trong lòng của cửa hàng bỗng nhiên ngược lên, hướng về phía Vân Dương le lưỡi tê tê, dùng thân thể đánh về cái lòng, dáng vẻ như rất muốn đi ra.

Trong lòng Vân Dương cười khổ: Việc ta có thể hấp dẫn Huyền thú, mặc dù cũng không phải là chuyện xấu gì, nhưng, thường xuyên bạo lộ ra như vậy, cũng không phải chuyện tốt! Nhất định phải nghĩ biện pháp che giấu loại năng lực này mới được.

Đôi mắt đẹp của Kẻ Linh bỗng nhiên sáng lên.

Quả nhiên a...

Vân Dương mặc dù không tu luyện, nhưng hương vị tươi mát trên người của hấn, là sinh mệnh chi khí đối với Huyền thú mang lại lợi ích vô cùng lớn, lại không thể che giấu được.

“Kim Tiết Xích Luyện Xà.” Vân Dương bữu môi, dáng vẻ không quan tâm tiếp tục đi về phía trước.

Kim Tiết Xích Luyện Xà, thân chứa kịch độc, là tam giai Huyền thú. Nhưng đối với Vân Dương mà nói, hấn không có chút hứng thú nào.

Sau đó là cửa hàng thứ hai, cửa hàng thứ ba...

Vân Dương chỉ cần đi ngang qua, thì ngay lập tức dẫn động một đám Huyền thú ở đó.

Trong lòng hấn bắt đầu suy nghĩ.

Điều kiện chọn lựa Huyền thú cho cuộc so đấu không thể nói là không cao, thứ nhất, so là so thuần dưỡng. Thứ hai, là sự ăn ý với chủ nhân. Thứ ba, dạy nó sử dụng năng lực mới, thứ tư, là sự ỷ lại đối với chủ nhân...

Còn không thể cao hơn ngũ giai.

Chỉ với năm cái điều kiện này. Trong vô số loại Huyền thú không tới ngũ giai, có thể đồng thời thỏa mãn hết những điều kiện này... Thật sự là... Không có nhiều.

Mà cái điều kiện khó nhất đối với Vân Dương chính là Huyền thú phải do nữ tử này bồi dưỡng. Điều kiện này nhìn sơ qua thì thấy có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng trên thực tế nó lại rất trọng yếu.

Đây là lần đầu tiên Vân Dương tới thị trường giao dịch Huyền thú. Hẳn từ trước tới giờ vẫn chưa tới địa phương này, ăn thịt dê giai Huyền thú, cũng đều do Lão Mai tự mình đi mua, không cần đến Vân Dương động thủ.

Lần này đi tới đây nhìn một chút, không ngờ ở đây lại là náo nhiệt đến cực điểm. Người Tới tới lui lui, như nước chảy. Giống như mở hội vậy.

Phía trước có mấy tên gia hỏa mặc áo trắng như tuyết đang đưa cái quạt xếp, một bên cao đàm khoát luận, một bên đi về phía trước với dáng vẻ không coi ai ra gì.

Vân Dương nhìn lại, kém chút bật cười.

Người quen a.

Chỉ thấy Mã công tử cùng Tần công tử riêng phần mình mang theo một đám tùy tùng, mặt mày hớn hở nhìn đông một cái, lại nhìn tây, ánh mắt luôn xoay chuyển, tám phần là không nhìn Huyền thú ở đây, ngược lại dán sát vào thân thể của các mỹ nữ đi ngang qua.

Vị Mã công tử này trong ngực không ngờ ôm một đầu ấu thú? Trông mắt sáng lấp lánh có thể dùng từ “Thiên Chân Vô Tà” để hình dung..

A... Vân Dương hai mắt tỏa sáng.

“Ai, tiểu nương tử, ta hình như đã gặp ngươi ở nơi nào rồi thì phải...” Mã công tử đưa tay ngăn đường một nữ tử yếu điệu đang đi qua, một mặt trầm tư nói: “Nhà nàng ở đâu? Để cho ta ngắm một chút mình gặp nhau ở đâu a...”

Nữ tử xì một tiếng khinh miệt, mặt đầy căm ghét xoay người, đi hướng khác.

“Ai ai, đừng đi mà... Ta nhớ ra rồi... A, sao người bỏ đi rồi? Thật phiền muộn, vì sao tiểu nương tử hôm nay gặp ta lại có thái độ như vậy rồi.. Thật không có ý tứ...”

Mã công tử mặt đầy phiền muộn.

“Ai, cô nương, ta hôm nay vừa nhìn thấy ngươi, đột nhiên trái tim rung động, ta liền muốn vì nàng làm một bài thơ... Ai, ngươi đừng đi...” Tần công tử vẻ mặt thất bại nói: “Để cho chiêm ngưỡng tài năng của ta a... Ai, ai...”

Hai tên cầm thú này sau đó liền buông lỏng hai tay, nhún nhún vai, tuyệt không để ý, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu kế tiếp.

Vân Dương suýt nữa bật cười.

Hai tên khốn kiếp này!

Không hổ hai chữ “Hoàn khổ”!

“Hai người này thật đáng ghét.” Kế Linh nhú đôi mi thanh tú lại, nhìn hai người này.

Trong khi đang nói chuyện với nhau, Tần công tử cùng Mã công tử vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Kế Linh. Kế Linh hiện đang nghiêng người, không nhìn thấy mặt, chỉ thấy một dáng người vô cùng hoàn mỹ.

Trong chốc lát, hai đại cầm thú lập tức ánh mắt phát sáng, ba chân bốn cẳng lao tới.

Hai người này sắc mê tâm khiếu lao tới, vậy mà không nhìn thấy Vân Dương đứng kế bên, một trái một phải vây quanh Kế Linh: “Cô nương, ha ha ha... Cô nương, ta thấy ngươi trông rất quen...”

“Khục hừ!” Vân Dương ho khan một cái.

Nếu còn không ngăn cản, hai người này đoán chừng có thể sẽ bị Kế Linh đánh chết tươi.

“Ây... Vân công tử?” Mã công tử vừa quay đầu lại nhìn, bỗng như gặp quý mà hú lên quái dị. Một bên khác, Tần công tử đang a du trên ghẹo Kế Linh ngạc nhiên quay đầu lại, lập tức khuôn mặt cũng thay đổi thành mướp đắng, hú lên quái dị: “Vân huynh... Ha ha ha... Thật sự là nhân sinh a, nơi nào cũng có thể gặp được...”

Vân Dương hừ một tiếng: “Hai người các ngươi chơi rất sung sướng a.”

Mã công tử cúi đầu khom lưng cười lạnh: “Vân huynh nói giỡn, hai chúng ta sao có thể chơi bởi sung sướng được, tính ra cũng không bằng Vân huynh ngươi a... Đi ra ngoài còn mang theo mỹ nữ, thật sự là bản sắc anh hùng, danh sĩ phong lưu ha ha ha...”

Tần công tử cũng nặng ra một nụ cười: “Đúng vậy a đúng vậy a, Vân huynh quả nhiên là diễm phúc không cạn...”

Ngay lúc này, Kế Linh một mặt sương lạnh xoay đầu lại, ánh mắt nhìn về phía hai người Tần, Mã công tử.

Tần công tử cùng Mã công tử đang muốn cười chào lại, đột nhiên đình chỉ.

Khuôn mặt lập tức cương cứng.

Nữ tử này nhìn sơ qua thân hình tuyệt hảo như thế, khí chất như vậy siêu quần, lại có loại khí chất thanh lãnh Tiên linh làm cho người khác phải say mê điên đảo, làm thế nào... Lại có khuôn mặt khó coi như vậy?

Để cho hai người chuẩn bị một bụng từ ngữ “Hoa nhường nguyệt thẹn quốc sắc thiên hương” Mã khen tặng, đột nhiên nhìn thấy mặt nàng xong lại héo queo, chết từ trong trứng nước. Một chữ cũng nói được không ra ngoài.

*Chúng ta gửi lời cảm ơn tới lãngphong, cảm ơn đạo hữu đã donate ủng hộ cho bọn ta. Cũng gửi lời cảm ơn tới tất cả ai đã bỏ thời gian ra đọc truyện này. Chân thành và quyết thắng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đây Không Phải Là Thiểm Điện Miêu!

“Quần là áo lượt! Hạng người vô sỉ!” Kế Linh lạnh như băng nói ra tám chữ, sau đó ngẩng cao đầu đi thẳng về phía trước.

Mã công tử thấy Kế Linh đã đi, mắt hần ánh lên một tia kỳ quái nhìn qua Vân Dương nói với giọng sùng bái: “Ha ha... Không hổ là Vân huynh..., sở thích của huynh cũng thật đặc biệt... Khụ khụ, quả là không tầm thường ha ha ha...”

Tần công tử cũng tỏ vẻ thôn thức: “Đáng tiếc, đáng tiếc... Thật sự là rất đáng tiếc a...”

Đáng tiếc cái gì?

Đương nhiên là đáng tiếc cái vóc dáng ma quỷ kia. Còn khí chất khiến cho người ta vừa xem liền mất hồn mê mẩn kia...

Vân Dương cơ hồ bật cười, chỉ vào ấu thú trong ngực Mã công tử, nói: “Mã huynh, người đây là?”

Mã công tử cười ha ha một tiếng, nói: “Một cái Thiểm Điện Miêu mà thôi, ta mua cũng chỉ cho vui a. Ân, chủ yếu là thấy bộ lông nó trắng như tuyết, trông đẹp mắt, hơn nữa rất nghe lời, nhu thuận, mà... Ha ha, Thiểm Điện Miêu bình thường, giá chỉ khoảng một ngàn năm trăm lượng bạc, cái con này giá lên tới hai ngàn lượng, đắt như vậy... Ta mua về nghiên cứu một chút...”

Trong chốc lát Vân Dương không còn gì để nói, hóa ra con hàng này thấy giá đắt mới mua... Quả là có tiền mà không chỗ tiêu rồi. Xem ra lần trước ta vẫn quá nương tay nha!

Lại nói, người nói nó là...

Thiểm Điện Miêu?

Vân Dương lập tức xạm mặt lại.

Cái này mà là Thiểm Điện Miêu?

Thiểm Điện Miêu tối đa trưởng thành cũng chỉ là tam giai Huyền thú, còn con vật trước mắt này mới chỉ là ấu niên kỳ, mà cũng đã đạt đến tam giai,... Thế mà người gọi nó là Thiểm Điện Miêu sao?

Con hàng này gặp may mà không biết?

“Con mèo này không tệ.” Vân Dương nói.

“Vân huynh ưa thích?” Mã công tử lập tức cảm thấy mừng rỡ, thường ngày hắn muốn vuốt mông ngựa Vân Dương mà không biết nên bắt đầu từ đâu, vậy mà hôm nay lại phát hiện, Vân Dương cũng có thứ yêu thích? Lập tức nắm lấy mèo con trong ngực đưa tới: “Còn xin Vân huynh vui vẻ nhận lấy.”

Vân Dương không còn gì để nói, thấy vật nhỏ đã bị cưỡng ép nhét vào trong lòng ngực của mình, gãi gãi đầu, không biết nói cái gì cho tốt.

Đây tuyệt đối không phải Thiểm Điện Miêu.

Mà hẳn là... Một loại Huyền thú không biết tên. Hơn nữa... Chắc chắn không phải là Ngũ phẩm Huyền thú, chỉ nhìn nó còn chưa đầy tháng đã đạt đến tam giai, coi như nói nó là bát phẩm thậm chí cửu phẩm đỉnh phong Huyền thú, đều sẽ có người tin tưởng...

Bỏ ra hai ngàn lượng bạch ngân, có thể mua được thứ tốt như thế này, quả thực là nhân phẩm bạo phát!

Phản mộ tổ tổ tiên bốc khói xanh a!

Vị Mã hoàn khố này phải bỏ số tiền lớn mới mua được, thế mà vừa đến tay lại đem đi tặng...

“Thật ngại quá...” Vân Dương thẹn thùng: “Dù sao cũng là đồ vật Mã huynh yếu thích...”

Mã công tử hào sảng cười to một trận: “Cái này có là gì! Bất quá chỉ là một con mèo! Vân huynh đem đi, nó còn có thể sống thêm mấy ngày, còn nếu để ta cầm về, mấy ngày nữa mua thêm một con Kim Lân Xà, lúc đó lại thành một nòi long hổ đấu...”

Long hổ đấu...

Mồ hôi Vân Dương trên trán tích tích cộc cộc rơi xuống.

Lúc này đây Vân Dương rất muốn hỏi tên họ Mã một câu: Có phải cho người một đầu Tiểu Long.. Người cũng có thể nấu hay không?

Ngoài ăn ra, người còn có thể làm cái gì?

“Đã như vậy, ta liền nhận lấy.” Vân Dương giả bộ khách khách khí khí nói: “Có cần ta trả lại cho người hai ngàn lượng bạc hay không?”

Mã công tử đại khí vung tay: “Vân thiếu gia, sao huynh có thể nói vậy? Chút tiền nhỏ này mà còn bắt huynh trả lại cho ta, không phải là mắng ta keo kiệt a? Giữa hai Huynh đệ chúng ta có giao tình bao năm? Đừng nói là một con mèo, coi như người muốn lão bà ta... Khụ khụ khụ, đương nhiên, không có khả năng người muốn lão bà ta, nhưng coi như người...”

Vân Dương xạm mặt lại ngắt lời hắn: “Đa tạ đa tạ... Chuyện không liên quan cũng không cần nói... Ân, Mã thiếu, ta thiếu người một cái nhân tình.”

Mã công tử lập tức mặt mày hớn hở.

Nhân tình của Vân thiếu gia a... Không phải là nói...

Vừa nghe câu nói này, hai mắt Tần công tử ngay bên cạnh đã trừng lớn như một hạt linh đan, gấp rút nói: “Vân thiếu gia, chỗ ta còn có một con...”

Vân Dương quay sang quan sát, chỉ thấy trong ngực hộ vệ sau lưng Tần công tử, ôm một đầu ngốc ngếch tiểu hắc hùng, liên tục giẫy dụa, trong miệng ô ô thét lên, ngạch, là tam phẩm Huyền thú...

Hắn khoát khoát tay: “Thật ngại quá, ta đã lấy mèo nhỏ của Mã công tử, thật sự không muốn làm phiền Tần huynh a...”

“Không có gì, không có gì...” Tần công tử vừa ôm lấy tiểu hắc hùng, cường ép nhét vào trong ngực Vân Dương: “Giữa Huynh đệ chúng ta cũng đừng khách khí, chỉ cần huynh muốn là được rồi...ha ha ha ha...”

Vân Dương vừa ôm tiểu hắc hùng, một trận choáng xồng thẳng lên não.

Ta muốn con mèo này là bởi vì nó có tiềm lực, còn con gấu của người thì có tác dụng quái gì?

“Cái này... Con mèo này, các người mua ở đâu?” Vân Dương giả bộ như vô tình hỏi: “Còn có hay không?”

“Có! Còn rất nhiều a!” Mã công tử nói một câu khiến cho Vân Dương quá đổi vui mừng. Huyền thú Bực này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, thế mà còn có rất nhiều? Quá tốt rồi!

“Ngay ở nhà bên kia, tính từ đây, một hai ba bốn năm... Nhà Thứ chín hoặc là nhà thứ mười gì đó... Có một cái sọt lớn, bên trong tất cả đều là mèo con như thế này.”

Mã công tử vừa nói xong, lại thấy một bóng người lấp lóe trước mặt, Vân Dương vốn đứng sờ sờ trước mặt họ vậy mà đã không thấy cả cái bóng...

“Người đâu?”

Mã công tử gãi đầu: “Đi đâu rồi?”

“Không biết.” Tần công tử cúi đầu, dáng vẻ có chút nản lòng thoái chí: Vân Dương đi rồi. Nhưng lại đem tiểu hắc hùng để lại.

Vân Dương không thu quà của mình...

Tần công tử cảm giác thế giới này đang chống lại hắn. Vì cái gì người thu mèo của họ Mã, lại không thu gấu của ta? Gấu của ta, ít nhất hơn so với mèo của hắn à? Coi như đem đi nấu ăn, cũng có thể làm nhiều mấy đĩa a...

Mã công tử khoái chí. Hừ hừ theo điệu hát dân gian: “Tần huynh, ta mời người uống rượu, chúc mừng một chút, oa ha ha...”

“Lão tử không rảnh!” Tần công tử oán hận liếc hắn một cái, quay người rời đi.

...

Dưới chân Vân Dương động tác nhìn như đi rất chậm, tựa như đang nhàn nhã tản bộ vậy, nhưng tốc độ lại vô cùng nhanh chóng.

Trong chớp mắt, liền vọt ra khỏi vị trí cũ vài chục trượng.

Gió lốc cuốn đến, Vân Dương dùng vạt áo che chắn cho mèo con trong ngực.

Nếu bị người trong nghề thấy ra, lấy tu vi bây giờ còn chưa khôi phục của hắn, tuyệt đối sẽ không giữ được.

Vì vậy.

Vân công tử vừa sai bước đi, tay trái đem tiểu bạch miêu cất kỹ, một chỉ tiểu kim hầu ngời xôm trên bờ vai, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Kế Linh Sau lưng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, mơ mơ hồ hồ chạy theo Vân Dương, không biết tên này bị cái gì. Mới rồi còn rất tốt mà, tự nhiên đột nhiên phát điên?

Không phải đã nói đến đây tuyển sủng vật cho ta sao? Thế nào, nhìn cảnh này lại giống như ta đi theo hầu hắn vậy...

Trong mắt Vân Dương rất tập trung, khi mặt tiền cửa hàng của gian nợ vừa mới xuất hiện trong tầm mắt của hắn, Vân Dương liền nhận ra. Đơn giản, chỉ vì ngay trước mặt tiền cửa hàng, có một cái giỏ trúc lớn.

Bên cạnh Giỏ trúc, còn dựng thẳng một cái thẻ bài: Trân quý Huyền thú, con non Thiểm Điện Miêu.

Trong giỏ trúc, có một đám mèo nhỏ trắng như tuyết hoạt bát leo lên leo xuống.

Vân Dương lấy tốc độ trăm mét bắn vọt tới.

Vừa tiến lên, liền không nhận được có chút mắt tròn.

Bởi vì... Phía trước giỏ trúc kia, đã có mấy người trẻ tuổi đứng đó, họ đang đưa tay đùa nghịch mấy con mèo nhỏ. Khi Vân Dương vừa nhìn thấy mấy người này, đồng thời Kế Linh cũng nhìn thấy.

Kế Linh biến sắc, xoát một tiếng ngoặt một cái, không biết đã biến mất ở nơi nào...

Mấy người này thân mặc cẩm y hoa phục, ánh mắt sắc bén, toàn thân mang theo một loại khí thế vô danh. Mặc dù không nói lời nào, nhưng dáng vẻ ung dung cùng ngạo khí đã tan vào tận trong xương tủy, vô luận như thế nào cũng không thể che giấu.

Không có ngoại lệ.

Chính vì như thế, Vân Dương có thể dễ dàng suy đoán trước những người trước mắt này là ai, căn bản không cần hỏi thăm này nọ.

Công tử ca trong Thiên Đường thành này, có ai mà Vân Dương không quen biết?

Kế Linh đã nói qua, Huyền thú thi đấu mỗi năm một lần, khi đó các thiếu gia tiểu thư của các đại gia tộc đều sẽ tham gia... Mà năm nay, tổ chức tại Thiên Đường thành.

Những người trước mắt này, rất hiển nhiên, chính cái gọi là thế gia công tử.

Mà đám gia hoả này, đều có chút con mắt.

Vân Dương giật mình, trên mặt cũng không lộ ra vẻ gì khác thường, xẹt tới. Chỉ thấy trong đám mèo nhỏ bên trong giỏ trúc kia, quả nhiên còn có ba con mèo con không giống bình thường, nhìn qua bề ngoài thì dường như là một, toàn thân tuyết trắng, tròn mắt mơ hồ xanh lam. Mặc dù hình thể còn nhỏ, lại mơ hồ có một loại thái độ cao ngạo khinh thường ở cùng với những con mèo khác.

Vân Dương nhìn kỹ lại, chỉ thấy ba con kia hiển nhiên cũng không có bằng con mèo trong lòng ngực hắn, nhiều nhất, cũng chỉ là Huyền thú còn tới nhị giai...

Nhưng cũng đã rất hiếm thấy.

Ba tên công tử ca kia cũng đang nghi hoặc.

“Mấy con mèo con này rất kỳ quái.” Một tên áo xanh lam trong ba người nói.

“Ừm, đúng vậy... Hẳn là ăn được thiên tài địa bảo nào đó?” Một tên áo trắng nói.

“Nhỏ như vậy, đã là nhị giai. Có vẻ như...” Một cái áo xanh nói.

“Đáng tiếc... Chi là Thiểm Điện Miêu...” Thanh niên mặc áo lam có chút tiếc hận chép miệng một cái: “Cho có cơ duyên cỡ nào, ăn được thiên tài địa bảo gì dẫn tới được như vậy, cũng bất quá là Thiểm Điện Miêu mà thôi...”

Vân Dương thở dài một hơi.

Chi là Thiểm Điện Miêu mà thôi?

Xem ra mấy tên này cũng không có mắt nhìn. Như vậy dễ làm hơn nhiều a.

Vân Dương tưởng tượng, chuyện này cũng bình thường. Nếu không phải Bát ca Phong Tôn có một bản «Sơn Hải Dị Thú Đồ Chí», khi hắn rảnh rỗi liền đọc một chút, thì hiện tại chắc chắn cũng sẽ không nhận ra. Dù sao, nó quá thừa thớt, trong truyền thuyết tuy có, nhưng người đã chứng kiến lại rất ít, mà người nhìn thấy cơ bản là thấy bộ dạng khi trưởng thành vô cùng hung ác của nó.

Càng không cần nói, mấy tên tiểu gia hỏa sống trong nhung lụa từ nhỏ này, sao có thể phát hiện ra bất thường khi còn có hai đạo thủ pháp che dấu cao minh...

“Mấy con tiểu bạch miêu này thật sự là không tệ...” Vân Dương mang theo tiểu kim hầu đang ngồi xổm bờ vai, phẩn khởi ngồi xổm xuống... Thuận tiện giấu kín mèo con trong ngực, đồng thời tản mát ra một đạo khí tức của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, nhập vào thân thể mèo con trong ngực.

Mèo con thoải mái cuộn tròn thân thể, gặm gù khê khê nhưng cũng không chút động đậy...

Cùng lúc đó, ba đạo lực lượng yếu ớt khác của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, cũng đã rơi vào trên thân ba con mèo con trong giỏ trúc. Lại phóng ra ý trấn an.

Ba con mèo con vừa mới ngẩng đầu muốn bò qua chỗ Vân Dương lập tức lại nằm xuống uể oải bất động.

Mặc kệ những người này là ai, mặc kệ kế hoạch đã định của hắn là cái gì. Nhưng, mấy tiểu gia hỏa này, nhất định phải cướp đến tay!

Trong lòng Vân Dương thầm quyết tâm

“Ta muốn mua!” Tất cả hành động của Vân Dương, đã thuyết minh rõ ràng ba chữ này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Có Dám Đánh Cược Với Ta?

Dịch Giả: Thiều Bàn Từ

Hết thấy thời điểm Vân Dương hành động cũng không chú ý tới, ba tên công tử khi nhìn con khi trên đầu vai của hắn, sắc mặt tất cả đồng thời biến đổi, ánh mắt lộ ra thần sắc kinh nghi bất định, cẩn thận dò xét lại Vân Dương, ánh mắt không ngừng đảo qua tiểu kim hầu trên người hắn.

“Chương quý!” Vân Dương đứng lên, trực tiếp hỏi: “Mấy con mèo nhỏ này tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Chương quý vui mừng quá đỗi, Khuôn mặt mập mạp của hắn cười như hoa: “Công tử thật sự là hảo nhân lực, mấy con này chính là ấu thú Thiểm Điện Miêu rất trân quý, là ta bỏ giá tiền rất lớn mua lại...”

“Bớt nhiều lời đi, người nói thẳng bao nhiêu tiền một con chẳng phải xong rồi sao?” Vân Dương đã có chút không nhịn được nói: “Thiếu gia ta mua về đưa cho mỹ nhân chơi đùa, dù sao ta cũng không thiếu tiền!”

Chương quý trong lòng vui mừng, vừa rồi mới có một tên hoàn khổ mua một con, hiện tại lại tới một tên hoàn khổ khác! Loại người này, đều là siêu cấp dê béo a... Nghĩ vậy lão liền thận trọng nói: “Cái này, không biết công tử thích con nào?”

Vân Dương đứng đấy thẳng tắp, bày ra dáng vẻ đại tài khí thô, tiện tay chỉ chỗ nói: “Cái này, cái này, cái này, cái này, cái này... Nếu như giá tiền phù

hợp, ta liền mua hết.”

Hắn chọn năm con, ngoại trừ ba con về ngoài có vẻ đặc biệt ra, còn có hai con là Thiểm Điện Miêu chân chính.

Béo chừng quỹ lập tức vui mừng quá đổi nói: “Công tử nếu muốn mua nhiều như vậy... Ta có thể thêm ưu đãi a...”

“Chậm đã!”

Một vị công tử mặc lam bào ung dung nói: “Vị huynh đài này, mấy con mèo con này là chúng ta nhìn thấy trước.”

Vân Dương quay đầu: “Vị công tử này không biết có ý gì?”

Thanh niên mặc áo lam từ từ nói: “Ý tứ rất đơn giản, mấy con mèo con này, ta muốn.” Hắn mặc dù không biết mấy con mèo này có chỗ không tầm thường. Nhưng khi nhìn thấy Vân Dương đi tới với dáng vẻ con nhà giàu muốn mua sạch, trong lòng hắn có chút không thoải mái, theo bản năng muốn đối đầu một chút.

Mà hắn lại mơ hồ cảm giác được: Đây là một cơ hội, nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, bản thân sẽ hối hận.

Thanh niên mặc áo lam luôn luôn tin tưởng trực giác của mình. Lần này mặc dù không rõ một con Thiểm Điện Miêu nho nhỏ có tư cách gì để mình cảm thấy hối hận, nhưng hắn vẫn tuân theo trực giác mà làm việc.

Vân Dương cười hi hi, nói: “Xin hỏi vị huynh đài này, người nói là người nhìn thấy trước, như vậy, xin hỏi người đã hỏi giá chủ tiệm chưa?”

Thanh niên mặc áo lam khuôn mặt có chút hung ác đứng lên, lắc đầu nói: “Ta chưa hỏi giá!”

Vân Dương mỉm cười: “Xin hỏi người, đã đưa tiền đặt cọc chưa?”

Công tử áo lam cau mày nói: “Không hỏi giá, làm sao có thể đưa tiền đặt cọc được?”

“Thì ra là thế.” Vân Dương ồ một tiếng, thản nhiên nói: “Xem ra, vị công tử này có ý tứ là... Người căn bản không muốn mua, nhưng khi thấy ta mua, lại đột nhiên muốn mua... Có phải đạo lý này hay không?”

Thanh niên áo lam nhất thời nghẹn họng.

Sự thật là như thế, trong mắt mọi người xung quanh, cũng chính là như vậy.

Ba người các người đứng ở chỗ này xoi mói, nhìn một hồi lâu cũng không mua. Hiển nhiên không có ý tứ muốn mua sắm. Hết lần này tới lần khác vị công tử áo tím tới hỏi giá, thời điểm người ta muốn mua, các người lại chặn ngang nói mình muốn mua, mà còn là mèo bị bọn hắn nhìn thấy trước!

Đây không phải có chủ tâm quấy rối thì là cái gì?

Ánh mắt của ba tên gia hỏa đồng thời lảng lệ, như sáu thanh đao, đánh vào mặt Vân Dương.

Vân Dương lập tức cảm giác trên mặt đau nhói, giống như mặt của hắn bị lưỡi đao chém trúng vậy.

Thanh niên mặc áo lam khẩu khí thanh đạm, chậm rãi nhưng ẩn chứa uy hiếp nói: “Vị công tử này nói chuyện, có chút cường từ đoạt lý. Ta nếu không mua, sao có thể đứng nhìn lâu như vậy được? Sở dĩ không lập tức mua đi, chẳng qua là muốn chọn lựa một chút mà thôi...”

Hắn dừng một chút nói: “Huống hồ, dù cho lúc trước ta không muốn mua đi chẳng nữa, nhưng hiện tại bản công tử đột nhiên có hứng thú, muốn mua thì sao... Đó chính là muốn mua! Bản công tử nhìn thấy trước, tự nhiên là thuộc về bản công tử.”

“Người nhìn thấy trước, liền thuộc về người?” Vân Dương cười một tiếng.

“Đó là đương nhiên!” Thanh niên mặc áo lam hừ một tiếng.

Vân Dương cười ha ha nói: “Xin hỏi công tử có biết thiên hạ đệ nhất mỹ nữ năm đó Thủy Lam Thanh hay không?”

Hắn đột ngột chuyển chủ đề.

Thanh niên mặc áo lam con người co rụt lại, nói: “Người có ý gì?”

Vân Dương thản nhiên nói: “Thủy Lam Thanh vào thời điểm 30 năm trước, được giang hồ công nhận là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ. Trước khi nàng gặp được trượng phu của nàng, thì cô vô số người ái mộ nàng ta, trong đó bao gồm cả đệ nhất cao thủ thời đó Lăng Tiêu Túy. Nhưng cuối cùng nàng vẫn gả cho một người khác cũng chính là trượng phu hiện tại của nàng đó thôi.”

Thanh niên mặc áo lam sắc mặt bỗng thay đổi.

Vân Dương thản nhiên nói: “Nếu như ta vào thời điểm đó mà gặp được Thủy Lam Thanh, ta cũng sẽ... Ái mộ nàng. Mặc dù, nàng chưa hẳn để ý tới ta.

Nhưng ta có thể nói, ta nhìn thấy trước, Thủy Lam Thanh chính là của ta hay không?”

Thanh niên mặc áo lam sắc mặt càng khó coi hơn.

Lăng Tiêu Túy, Thủy Lam Thanh.

Đây là một đôi thần tiên quyền lực mà Thiên Huyền đại lục công nhận. Trong đó Lăng Tiêu Túy là một vị nhân vật trong truyền thuyết, được mọi người công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ!

Thần Long yêu kiều, hồng trần diêu.

Nhất hồ nhất kiếm, túy lăng tiêu Tứ Hải Bát Hoang, ứng vô số Anh hùng thiên hạ tôn chí cao!

Vân Dương vậy mà dám đem vị nhân vật này ra so sánh, thật sự phải nói là gan to bằng trời.

Dựa theo tính cách luôn trầm ổn của Vân Dương, nếu chỉ là mấy con mèo con này không có chỗ đặc biệt mà nói, đối mặt với đệ tử thế gia vọng tộc, Vân Dương tất nhiên sẽ lui một bước, cũng không cho rằng bản thân bị mất mặt bao nhiêu cả.

Dù sao trên đời này cường giả rất nhiều. Có rất nhiều ân oán oán từ những chuyện vụn vặt mà nảy sinh. Loại phiền phức như thế này, Vân Dương tất nhiên sẽ không nguyện ý đi truỵ lạc.

Nhưng, giờ phút này vì mấy con mèo con, Vân Dương lại không thể không tranh!

Cũng không phải vì cuộc đánh cược của Kế Linh. Mà là... Mấy con mèo được bị gọi là “Ấu thú Thiểm Điện Miêu” Đây thật sự là một tồn tại đáng gờm!

Một khi trưởng thành, tất nhiên là một trợ lực cực kỳ kinh bố cho hắn!

Cơ hội bực này, có lẽ trong cả đời hắn, cũng chỉ có thể gặp được một lần mà thôi, Vân Dương há có thể không cố gắng tranh giành đến cùng?

Mà nếu như... Không tranh... Làm sao có thể đạt được thứ mình muốn... Đây là một cơ hội cho hắn!

Thanh niên mặc áo lam ánh mắt hung ác nham hiểm gắt gao nhìn chằm chằm Vân Dương một hồi lâu rồi nói: “Đã như vậy, thì đấu giá đi, người nào trả giá cao liền được, cái này cũng không thể nói ta khi dễ người a?”

Hắn rất tức giận, nhưng không biết vì cái gì, lại đem lửa giận áp chế lại.

Vân Dương thân nhiên nói: “Người có thể nói ra câu nói này, liền biểu thị rằng, người rất tự tin tiền của người so với ta nhiều hơn, nhất định ta sẽ đấu không lại. Nhìn qua tự như công bằng, nhưng kỳ thật chỉ là sửa lại loại phương thức khác, từ ý thế hiếp người, thì bây giờ biến thành dùng tiền nện người mà thôi. Người nói xem, như vậy có gì gọi là công bằng?”

Thanh niên mặc áo lam hít một hơi thật sâu: “Mấy con mèo con này, ta nhất định phải đạt được!”

“Người nhất định phải đạt được, ta cũng vậy. Tất cả mọi người là tính khí như nhau, cũng không có cách nào khác. Như vậy đi, người có dám cùng ta cược một ván hay không?” Vân Dương trầm ngâm một chút, nói: “Dùng một loại phương thức tuyệt đối công bằng! Có chơi có chịu, như thế nào dám không?”

Thanh niên mặc áo lam hỏi: “Cược? Đánh cược như thế nào?”

Vân Dương nói: “Đem mấy con mèo con này ra cược. Người và ta đều là lần đầu tiên nhìn thấy mấy con Thiểm Điện Miêu này. Vậy thì cược như vậy, mấy con mèo con này nguyện ý đi theo ai thì của người đó. Chúng ta có dùng bất kỳ vật gì có thể hấp dẫn Huyền thú, hoặc là đồ ăn, hoặc là linh dược. Để hấp dẫn mấy con mèo con này. Cho bọn chúng tự mình nhận định chủ nhân! Như thế nào?”

Thanh niên mặc áo lam hít một hơi thật sâu.

Nhìn giỏ trúc nhốt một đám mèo con, thần sắc trong mắt biến ảo.

Vân Dương cảm giác được trong nháy mắt, có bảy tám đạo thần niệm quét qua thân thể của hắn.

Trên dưới trái phải.

Loại thần niệm này, mục đích là tìm kiếm. Vân Dương từ những loại thần niệm này có thể nhận thấy hương vị Tầm Bảo. Lập tức minh bạch.

Đây là bọn hắn muốn nhìn tra xem trên người hắn có thiên tài địa bảo có thể hấp dẫn Huyền thú hay không. Hắn thân nhiên đứng đấy, mỉm cười nói: “Làm sao? Vị công tử này, người không dám đánh cược hả?”

Hắn từ khi bắt đầu tranh đoạt, đã không còn nghĩ tới việc làm hòa với đối phương rồi.

Chỉ nhìn dáng vẻ của những người này, đều là một đám công tử thế gia tự cho mình là cao siêu. Nếu muốn hai bên cạnh tranh mà không có điều tra nhau

một chút, gần như không thể.

Nhưng nếu thật sự trở mặt, dù sao cũng đã đem người ta đắc tội rồi, vậy thì, bản thân cũng phải tranh thủ thu thêm một chút lợi ích nữa a.

Hiện tại, đã đến thời khắc thu lưới rồi.

Tâm tư của Cửu tôn, há có thể dễ xúc động như vậy.

Đối diện hắn, trên mặt thanh niên áo lam lộ ra nụ cười sâu xa khó hiểu, ánh mắt của thanh niên đó giống như ánh mắt của một con chim ưng nhìn hắn vậy.

Hắn đã xác định.

Tên gia hỏa này trên người cũng không mang đồ vật nào có thể hấp dẫn Huyền thú. Xem ra, đánh cược lần này mình thắng chắc! Không khỏi tâm tình cũng buông lỏng xuống.

“Người thật sự muốn cùng ta cược?” Thanh niên mặc áo lam đáng vẻ không biết nên khóc hay cười nữa. Bên cạnh hắn, hai người đồng bạn cũng trưng một dáng vẻ xem kịch vui.

Thanh niên mặc áo lam này mặc dù không phải Tuần Thú sư, nhưng là thuở nhỏ cũng đã tiếp xúc qua nghề thuần thú này rồi, còn chìm đắm vào nó thời gian không ngắn nữa, một Tuần Thú sư bình thường, chỉ sợ cũng không đạt được trình độ như hắn.

Mấy tên hộ vệ phía sau hắn nháy mắt lẫn nhau. Một người trong đó lập tức rời đi.

“Bất quá, tiền đặt cược của bản công tử rất cao, không phải bình thường người có thể tiếp nhận được.” Thanh niên mặc áo lam cười tùm tùm nhìn Vân Dương, đáng vẻ như mèo đùa giỡn chuột vậy.

Vân Dương nhú mày nói: “Vị công tử này nói đùa sao? Tiền đặt cược của chúng ta, chẳng phải là đã sớm định rồi sao? Chính là mấy con mèo con này a? Người nào thắng, liền thuộc về kẻ đó.”

Thanh niên mặc áo lam thận trọng cười cười, từ từ nói: “Chỉ là mấy con Thiểm Điện Miêu mà thôi, còn không đáng để bản công tử đánh cược.”

Vân Dương nhìn có chút ngập ngừng, nhưng sau đó, trong mắt cũng lóe ra ánh sáng sắc bén, thân nhiên nói: “Nếu là vị công tử này nhất định phải bức ta đặt thêm một chút bảo vật khác, thì bản công tử cũng chỉ có thể vui vẻ tiếp nhận mà thôi.”

Thanh niên mặc áo lam cười cười: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

Ở một góc bên vệ đường, Kế Linh che miệng cố gắng không cho bản thân cười ra tiếng, trong có vẻ rất chật vật.

Thời điểm nàng nghe Vân Dương nói muốn mua mấy con mèo con kia, Kế Linh cũng cảm giác được tên gia hỏa Vân Dương này chỉ có một bụng ý nghĩ xấu mà thôi, khẳng định đang gài bẫy đối phương. Kế Linh căn bản không cho rằng mục đích thật sự của Vân Dương chỉ là mấy con Thiểm Điện Miêu tầm thường đó.

Nghe thấy Vân Dương nói muốn đánh cược, mà lại dùng phương thức đánh cược như thế. Kế Linh xém chút nữa đau bụng.

Tới siêu giai Huyền thú như Thiên Huyền Linh Hầu cũng đối với Vân Dương ngoan ngoãn như thế, mấy tên này lại muốn so độ tán thành của Huyền thú với hắn? Đây không phải đưa tiền cho người ta hay sao?

Sau đó nàng nhìn thấy Vân Dương từng bước từng bước bị gã kia ép sát, nhưng lại lấy lui làm tiến, thế mà đem tên gia hỏa kia vào bẫy. Kế Linh tròn trăng mắt, chỉ cảm thấy không biết nói gì cho phải.

Mấy tên thế gia công tử này gặp phải Vân Dương, quả nhiên bất hạnh.

Bị Vân Dương coi như heo làm thịt, mà tên gia hỏa này lại muốn buộc Vân Dương đặt thêm. Chuyện này, kỳ diệu đến cực điểm. Người mà thua thì cũng không chiếm lại được...

Tại sao trên đời này lại có người tự hành hạ mình như thế?

Kế Linh cảm giác mình thật sự mở rộng tầm mắt. Bẫy rập của người ta còn chưa đào xong thì bản thân liền gặp không thể chờ được nữa lao vào giúp hắn đào hố, rồi cũng tự mình nhảy vào luôn... Thật đúng là trên đời này không có người dùng cảm như vậy a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thu Lưới

Ngay sau đó, một tên hộ vệ tiến lên, nói thăm mấy câu bên tai thanh niên áo lam.

Mắt hắn đột nhiên sáng lên, ngẩng đầu nhìn Vân Dương, mỉm cười, nói: “Bản công tử còn tưởng... Ha ha, hóa ra cũng không phải hạng người vô danh. Vân công tử, ngưỡng mộ đã lâu.”

Vân Dương lộ ra một tia ngoài ý muốn: “Ách?”

Thanh niên áo lam tựa như hết thấy đều là nắm trong tay, trầm chậm nói: “Thiên Ngoại Tiêu Dao Hầu công tử, Thiên Đường thành đại danh鼎鼎 a... Ha ha, nếu Vân công tử có thân phận như thế, như vậy, tiền cược lần này, bản công tử cũng không cần lo lắng.”

Con người Vân Dương co rụt lại: “Người điều tra ta?”

“Không nên nói điều tra nặng như vậy, bất quá, biết người biết ta, bách chiến bách thắng.” Thanh niên mặc áo lam nói: “Không biết Vân tiểu hầu gia dùng cái gì để cược với ta đây?”

Vân Dương nhú mày, lộ ra một bộ dáng vẻ do dự.

Khóe miệng Thanh niên mặc áo lam khẽ nhếch lên bao hàm một tia khinh thường, nói: “Nếu Vân công tử đã muốn cùng bản công tử đánh cược, không phải... Ngay cả tiền đặt cược cũng không bỏ ra được a?”

Vân Dương nhướng mày lên: “Chúng ta cược trăm vạn...”

Thanh niên mặc áo lam trào phúng cười một tiếng, ngắt lời Vân Dương, nói: “Mọi người đều là người trong giang hồ, vàng bạc với chúng ta mà nói chỉ là đồ vật thế tục, đem ra đánh cược không khỏi có chút không thích hợp a. Vân công tử vẫn là nên đổi mấy thứ khác.”

Hai tên thể gia công tử khác nhìn không được ha ha cười.

Mỗi lần nhìn thấy lam bào công tử dùng thủ đoạn, ép người ta vào đường cùng, khiến đối phương không còn cách nào khác, cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn rơi vào sắp đặt của bọn chúng. Mấy tay công tử ca luôn có một cảm giác khoái cảm khác thường.

Hôm nay cũng vậy.

Hiển nhiên, vị Thiên Đường thành Tiêu Dao Hầu công tử này, đã bị bằng hữu của bọn hắn ép đến tuyệt lộ.

Ắt hẳn táng gia bại sản, đối phương cũng phải giữ lại chút danh dự.

Vân Dương do dự một chút, tỏ vẻ ngoài mạnh trong yếu, nói: “Có điều, hai ta đánh cược lớn như vậy, cho dù bên nào may mắn thắng, không khỏi đều sẽ tổn thương hòa khí... Chúng ta vẫn là... Cho qua vấn đề này được chứ?”

Thanh niên mặc áo lam dễ gì mới thấy ép được Vân Dương lại bỏ qua? Mắt thấy một con cá lớn liền muốn lên câu, há có thể để hắn chạy trốn? Sầm mặt lại, sầm nhiên nói ra: “Vân công tử xem thường tại hạ sao? Người nói cược, liền cược. Bây giờ người nói không muốn cược, liền không cược? Ha ha... Mặc dù Vân công tử tại Ngọc Đường đề quốc quyền cao chức trọng, nhưng cũng không thể tiêu khiển người khác như vậy...”

Ánh mắt hắn nhú lại, từng chữ nói: “Huống chi... Tây Môn Vạn Đại Ta, cũng không phải đối tượng mà Vân công tử người có thể trêu đùa.”

Tây Môn Vạn Đại.

Hắn rốt cục vẫn là nói ra tên của mình.

Vân Dương gật gật đầu, tựa hồ cái gì cũng không biết, nói: “Nguyên lai là Tây Môn công tử, xem ra, hôm nay Tây Môn công tử không đánh cược với tại hạ liền không bỏ qua?”

Nhưng trong lòng hắn lại run lên.

Tây Môn. Ân, thiên hạ bát đại gia tộc, Đông Nam Tây Bắc, Xuân Hạ Thu Đông. Xem ra, Tây Môn Vạn Đại này chính là người Tây Môn gia tộc?

Đang suy nghĩ, chỉ nghe Tây Môn Vạn Đại ngạo nghễ nói: “Không muốn cược, cũng phải cược!”

Mắt thấy Vân Dương đã bị bản thân dồn đến tuyệt lộ, Hắn sao chịu buông tay?

Tây Môn Vạn Đại đối với thủ đoạn của mình cũng không nhận được cảm thấy kiêu ngạo. Từ đầu hắn vốn là đuổi lý. Đồ vật mà người ta muốn mua, hắn chặn ngang một cước, căn bản là hắn không chiếm được đạo lý.

Nhưng một hồi, hắn phát hiện, a, tài ăn nói của bản thân lại tốt như vậy, từng bước từng bước dồn ép đối phương theo ý mình, hơn nữa còn muốn đánh cược... Đây không phải cơ hội tốt chỗ tốt dễ dàng a?

Hắn vùng tay lên, giữu cột nói: “Thế nào, chẳng lẽ Vân công tử... Lại không đánh cược nổi?” Ngụ ý câu này, chính là ngời mở lời khiêu khích đánh cược, ta ứng chiến, ngời lại không dám cược nữa?

Khuôn mặt Vân Dương lập tức đỏ bừng lên, cả giận nói: “Ai không đánh cược nổi? Ngươi muốn đánh cược gì, bản công tử đều tiếp!”

Trúng phép khích tướng của bản công tử.

Trong lòng Tây Môn Vạn Đại thầm mừng rỡ, nhân cơ hội một câu xúc động của Vân Dương vừa ra khỏi miệng, nói thẳng: “Bản công tử ra thất giai huyền đan một viên, huyền thạch 100 khối, một thanh Phượng Minh bảo đao trong Thất Kiếm Tam Đao mà đệ nhất thợ rèn Âu Hồn Tử ngàn năm trước tạo thành... Bất quá, không biết Vân công tử có thể dùng cái gì để cùng ta đánh cược?”

Tây Môn Vạn Đại vừa dứt lời, tiếng bàn luận liên theo đó mà vang lên khắp toàn trường.

Thất giai huyền đan một viên! Thất giai Huyền thú huyền đan, nếu là quy đổi thành hoàng kim, chỉ ít cũng trăm vạn trở lên. Giá trị quả là liên thành. Còn có huyền thạch, càng là siêu cấp thuốc bổ dành cho huyền giả tu luyện. Năng lượng trong một viên huyền thạch, có thể hấp thu trong vòng ba ngày, sau khi hấp thu hết, công hiệu không kém bẻ quan tu luyện một năm! Đây càng là đồ tốt có tiền mà không mua được.

Về phần Thất Kiếm Tam Đao mà Âu Hồn Tử tạo thành, càng là thần binh lợi khí cả thế gian công nhận. Trong đó có Thiên Tuyền bảo kiếm. Hiện tại chính là trấn quốc chi bảo của Đông Huyền đế quốc, từ đó có thể suy đoán giá trị Thất Kiếm Tam Đao này.

Ba món đồ này, mỗi một thứ đều là trân phẩm tuyệt đại đa số người trên đời này cả đời cũng chưa chắc có thể nhìn thấy một lần! Vân Dương có cái gì tương ứng để cược a?

Ánh mắt Vân Dương quả nhiên có chút trù trừ.

Còn có chút chán kinh.

Đây là sự thực. Bởi vì hắn cũng không nghĩ tới, gia hỏa này lại đem tiền đặt cược ép lớn như vậy. Đối với Vân Dương mà nói, quả là thiên hàng hoành tài a!

(tiền bạc trên trời rơi xuống)

Đã như vậy, chính hắn không ngại chơi một ván lớn.

Thấy Vân Dương chán kinh, Tây Môn Vạn Đại càng thêm đắc ý.

“Vân công tử nghĩ thế nào?” Tây Môn Vạn Đại chậm rãi nói: “không bằng Vân công tử chỉ chọn một loại trong đó để cược, cũng được a.”

Vân Dương hít một hơi thật sâu, nói: “Những thứ này của Ngươi còn chưa đủ!”

Tây Môn Vạn Đại cùng hai tên đồng bạn đồng thời sùng sốt. Những thứ này còn chưa đủ?

Ngươi chỉ là một tên nhitừ của hầu tước, lại còn là hầu tước của quốc gia thế tục, có thể xuất ra vật gì tốt?

Vân Dương do dự một chút, mới nói: “Ta dùng một đầu ấu thú cừ phẩm Huyền thú đánh cược với ngươi! Những thứ này, giá trị chưa đủ!”

Trong lòng Vân Dương cũng hít vào một hơi thật dài, hắn biết câu nói này phun ra, bản thân hắn sẽ bị vô số người chú ý! Nhưng có như vậy thì sao.

Đánh cược, đầu chỉ vì thắng chút đồ a? Hừ...

Cừ phẩm Huyền thú ấu thú!

Ngay cả Tây Môn Vạn Đại cũng bị mấy chữ này chấn tê cả da đầu.

Trong truyền thuyết cừ phẩm Huyền thú a! Dù là trong rừng rậm hay là xã hội loài người, đều là Vương giả tồn tại đứng tại đỉnh Kim Tự Tháp!

“Ngươi có cừ phẩm Huyền thú ấu thú?” Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại lập tức trở nên nóng rực. Mơ hồ tham lam, căn bản không che giấu.

“Đương nhiên.” Vân Dương tựa hồ có chút hối hận: “Nhưng nếu ngươi không dám đánh cược vậy coi như...”

“Ta cược!” Tây Môn Vạn Đại bỗng nhiên ngắt lời Vân Dương, ánh mắt sáng rực: “Nhưng ấu thú cừ phẩm Huyền thú của ngươi, ở đâu?”

Cho dù là cừ phẩm Huyền thú thiên phú yếu nhất, trước mặt cao thủ bình thường, đó cũng là tồn tại vô địch a.

Cừ phẩm Huyền thú ở đâu?

Trong lòng Vân Dương bật cười.

Hắn rất muốn nói, ngay tại trong giò lớn trước mắt người.

Mấy con mèo con này chính là...

Mấy tiểu gia hỏa này, không biết vì có gì luân lạc tới nơi này, hơn nữa Tiên Thiên suy yếu, lại còn trước khi đến đây, trên thân bị cha mẹ của bọn chúng hạ cấm chế, làm cho người khác không thể phân biệt được.

Nhưng chỉ cần đến trong tay hắn, thời gian một đêm, liền có thể để bọn chúng khôi phục nguyên dạng, trở thành ấu thú cừ phẩm Huyền thú giá trị liên thành.

“Nếu Tây Môn công tử tin tưởng, vậy liền cược.” Vân Dương thần nhiên nói: “Ấu thú cừ phẩm Huyền thú, hiện tại mặc dù không ở trên tay của ta, nhưng ta nói có, chính là có.”

Hắn ngẩng đầu, mỉm cười: “Nếu ta lừa gạt người, chỉ sợ ta nhận không nổi Tây Môn gia tộc lừa gạt a.”

Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại sáng lên, lạnh lùng nói: “Người biết là tốt!”

Vân Dương nói tới mức này, Tây Môn Vạn Đại đã tin tưởng không nghi ngờ.

Hiện tại đến phiên hắn phát sầu.

Có cái gì, có thể so sánh với giá trị ấu thú cừ phẩm Huyền thú?

Đó là tồn tại có thể trưởng thành thành Cừ giai Huyền thú a. Trước đó chính hắn có nói tới thất giai huyền đan, 100 huyền thạch. Cùng với một cây đao, căn bản là không đủ.

Những thứ này có thể cho một người nhanh chóng phát triển, nhưng cũng chỉ thế thôi. Cùng cừ giai Huyền thú mà so sánh... Tất cả chỉ là phù du. Dù sao, chính Tây Môn gia tộc của hắn, khi trước có thể trở thành một trong bát đại gia tộc, cũng bởi vì tiền bối gia tộc có một đầu cừ giai đỉnh phong Huyền thú làm đồng bạn chiến đấu.

Nhờ đó mới từng bước một đặt vững cơ sở cho Tây Môn gia tộc quật khởi sau này.

Bây giờ, Tây Môn gia tộc đã tồn tại gần 1500 năm!

Từ đó có thể thấy, dù là 100 đầu bát giai đỉnh phong Huyền thú, cũng so ra kém một đầu cừ phẩm sơ giai Huyền thú!

Đây là cấp độ áp chế, Thương Thiên pháp tắc, không thể thay đổi.

Nếu hắn có được ấu thú cừ phẩm Huyền thú, như vậy... Không chỉ là bản thân trở thành người thừa kế số một trong gia tộc, mà... Toàn bộ Tây Môn gia tộc, sẽ từng bước phát triển lớn mạnh, trở thành đứng đầu bát đại gia tộc trên đại lục, thậm chí càng siêu việt một bước!

Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại càng ngày càng nóng.

Hai tên công tử ca bên cạnh hắn sắc mặt lập tức cũng thay đổi!

Đều là công tử thế hệ trẻ tuổi thân phận ngang nhau, há có thể không biết tầm quan trọng của cừ phẩm Huyền thú?

Nếu cừ phẩm Huyền thú bị Tây Môn Vạn Đại lấy được... Cái này...

Ánh mắt Hai người nhìn Vân Dương lập tức trở nên nguy hiểm.

“Ta ra hai viên thất giai Huyền thú nội đan!” Tây Môn Vạn Đại đã gần như điên cuồng: “Lại thêm 500 huyền thạch, 30 Huyền Tinh. Một thanh bảo đao trong Thất Kiếm Tam Đao, lại thêm... Một cái hứa hẹn cam đoan Vân gia các người an toàn! Hứa hẹn này, dù là ta cược thắng, hay thua, đều tuyệt đối hữu hiệu! Ta có thể phát thế đối với Thương Thiên đại địa!”

Huyền đan tăng gấp đôi, huyền thạch tăng thêm bốn lần. Hơn nữa còn tăng thêm 30 Huyền Tinh, phải biết, giá trị một khối Huyền Tinh, có thể so sánh với 100 khối huyền thạch! Nhưng thực tế hoàn toàn không thể đánh đồng.

Vị Tây Môn Vạn Đại công tử này, rõ ràng đã dốc hết toàn lực.

Nhưng câu cuối của hắn xuất ra, ngay cả Kế Linh ẩn thân từ một nơi bí mật gần đó cũng có chút bội phục.

Vị Tây Môn Vạn Đại công tử này, cũng là không phải người không có đầu óc.

Vân Dương dưới phép khích tướng của hắn, lộ ra cừ phẩm Huyền thú. Chỉ sợ sau này tất trở thành mục tiêu công kích của vô số người. Vấn đề an toàn, chính là vấn đề lớn nhất. Tất cả những thứ mà Tây Môn Vạn Đại nói tới trước đó, cũng không sánh nổi giá trị một đầu cừ phẩm Huyền thú. Nhưng tăng thêm hứa hẹn cuối cùng bảo hộ Vân gia an toàn, lại có thể xứng đôi.

Đù thấy đầu óc Tây Môn Vạn Đại vẫn là rất linh hoạt, có thể nắm được trọng điểm chân chính.

Kể Linh thờ dài thật sâu: Chỉ tiếc, người không có bất kỳ hy vọng thắng lợi! Tiền đặt cược càng nhiều, cũng chỉ có thể chứng minh Vân Dương thắng lại càng phong phú.

Có điều, Vân Dương lấy đầu ra ấu thú cừ phẩm Huyền thú?

Kể Linh cảm thấy, lúc này chính là lúc Vân Dương có thể chấp nhận tiền cược.

Quả nhiên.

Chỉ thấy Vân Dương hít vào một hơi thật dài, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn: “Cược!”

Mọi như Có thể ném ra, đều đã ném ra ngoài, chỗ tốt có thể lấy được, đã cơ bản đào móc đến tầng dưới chót nhất. Mục đích ngoài định mức hẳn muốn đạt được, cũng đã đạt được.

Giờ là lúc có thể thu lưới a.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bẫy Rập Của Người Là Do Ta Thiết Kế

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Chương 17: Bẫy rập của người là do ta thiết kế.

Mọi người vây xem không ai nghĩ ra được, chỉ tại thị trường giao dịch Huyền thú nhỏ nhỏ như thế này, mà có thể thấy một cuộc đồ ước kinh thiên động địa tới vậy! Trong lúc nhất thời, tất đều là trợn mắt hốc mồm!

Trước mắt bao người, hai người riêng phần mình tiến lên phía trước ba bước, vỗ tay thề, để định đồ ước.

Đồ ước chính thức thành lập.

Ánh mắt mọi người, đều chú ý tới giờ phút lớn kia.

Chỉ là mấy con Thiểm Điện Miêu bình thường, nhưng bọn hắn lại chọn nó để quyết định thắng bại một trận cược kinh thiên!

Từ lúc bắt đầu mọi chuyện tới giờ, tràn đầy một loại cảm giác hoang đường không chân thực.

Thậm chí, người chung quanh mặc dù tận mắt nhìn toàn bộ quá trình phát sinh, nhưng trong đầu bọn hắn vẫn có chút mơ hồ —— đến tận cùng là vì cái gì đột nhiên xảy ra một trận đánh cược lớn như vậy?

Nếu mà nói Vân Dương chủ động khiêu khích, có nói muốn cùng đối phương cược một trận. Nhưng khi hắn nghe tiền đặt cược có chút lớn liền muốn rút lui. Điểm này là tất cả mọi người nhìn ở trong mắt. Đến cuối cùng cũng là bị Tây Môn Vạn Đại đưa vào tuyệt lộ, mới bắt đầu đánh cược một lần. Như vậy nhìn lại, cũng không phải Vân Dương chủ động cược nữa rồi.

Muốn nói là Tây Môn Vạn Đại chủ động, có vẻ như cũng không phải. Hẳn hẳn là muốn khi dễ người khác một chút thôi, nhưng lại thực sự không nghĩ tới, khi dễ người ta một chút lại lâm vào cảnh đồ ước Huyền thú như vậy!

Tất cả con em thế gia nhìn Tây Môn công tử, ánh mắt đều là tràn đầy hâm mộ và ghen ghét.

Gia hỏa này làm sao có vận khí cứt chó như vậy? Tùy tiện dạo một vòng thị trường Huyền thú, thế mà có thể gặp được loại đồ ước may mắn này! Là Cừ phẩm Huyền thú a!

Nếu đánh cược độ tán thành của Huyền thú với tên gia hỏa này, chẳng phải là dễ như trở bàn tay? Một cái... khụ khụ hầu tước chi tử của Ngọc Đường đế quốc, thế nào lại là đối thủ của con cháu của Tây Môn gia tộc một trong bát đại gia tộc chứ?

Tây Môn Vạn Đại có thể nói là tự nhiên kiếm được một cơ hội vùng lên cho gia tộc a...

...

Giữa không trung quang mang lóe lên, suu suu mấy đạo nhân ảnh giống như Thiên Ngoại Phi Tiên bay tới. Chính là người Tây Môn gia tộc đến!

Tây Môn Vạn Đại rất cục yên tâm, có chút đắc ý nhìn hai vị đồng bạn phía sau, nhếch cằm ngửa đầu nhìn Vân Dương bằng cái mũi nói: "Bắt đầu đi."

Vân Dương hít một hơi thật sâu, ánh mắt phức tạp nhìn Tây Môn Vạn Đại, thật lâu không nói gì.

Tây Môn Vạn Đại nhú mồm: "Hà?"

Một cỗ không khí áp bức bỗng nhiên xuất hiện.

Ngươi dám không cá cược?

Ta sẽ giết chết ngươi!

Vân Dương bắt đắc dĩ nói: "Bắt đầu! hươu chết vào tay ai còn chưa biết." Hắn còn làm ra bộ mặt nghiêng răng nghiêng lợi.

Làm cho Kế Linh núp một bên góc phố nhìn thấy, suýt nữa liền bật cười.

Con hàng này đã đem người ta đá vào hố, thế mà còn làm ra vẻ như mình rất bắt đắc dĩ..

Chương quỹ cửa hàng này rõ ràng cũng bị hù dọa. Khi mở giỏ trúc thả Huyền thú, Hai đùi hắn đều đang run rẩy.

Đứng sau lưng Tây Môn Vạn Đại có một lão giả mũi ưng, hai tay lão giả chậm rãi hất nhẹ một cái, một cỗ lực lượng vô hình phát tán ra, đám người chung quanh xoát một tiếng như đụng phải một lực lượng không thể kháng cự, đột nhiên hướng về bốn phía tán ra. Làm cho khu vực này đột nhiên xuất hiện một mảnh đất trống.

Tây Môn Vạn Đại đề nghị đem giỏ trúc lớn đặt ở giữa, sau đó hai người đứng cách đó 10 trượng, bắt đầu dẫn dụ mèo con.

Vân Dương nghĩ nghĩ một chút liền đáp ứng.

Nhìn thấy điều này càng khiến Tây Môn Vạn Đại mừng rỡ trong lòng.

Bẫy rập của ta, đã hoàn toàn thành công! Mà cái tên ngu đần này, đã một cước đạp vào! Ha ha ha...

Trong đám người vây xem, cũng không ít người giẫm chân thờ dài: Cái tên ngu đần này, trên thân của ngươi bây giờ không có gì cả. Tương đương không có chuẩn bị bất kỳ thứ gì. Mà Tây Môn đại thiếu gia vì cuộc so đấu Huyền thú mà tới đây, há có thể không chuẩn bị một số thiên tài địa bảo hay sao? Ngươi đáp ứng trận này, chẳng khác nào đã thua chín thành chín!

Chủ cửa hàng đứng ở giữa run lẩy bẩy, tám con mèo con chờ đợi hiệu lệnh.

Vân Dương ngoài mười trượng khoanh chân ngồi xuống.

Kế bên hắn, trong tay Tây Môn Vạn Đại xuất hiện một đồng đan dược tuyết trắng, cùng một cái chuông tinh xảo, linh động. Dường như hắn đã tính trước rồi.

"Xong xong, họ Vân đầu đất kia khẳng định thua!" Có người ai thán.

"Đúng vậy a... Tây Môn Vạn Đại trong tay có Huyền Thú Đan, hơn nữa còn là cấp bậc cao nhất... Không chỉ có thế, hắn còn có *Huyền Thú Hồn Linh, đây là lợi khí chung cực để đối phó Huyền thú a! Họ Vân kia có cái gì để tranh cùng hắn chứ... Ài, vô có làm lợi cho Tây Môn gia tộc..."

*Huyền Thú Hồn Linh là một cái chuông!

Một vị thế gia công tử khác thờ dài.

Ngay từ đầu đám gia hoả này còn ngóng trông Vân Dương có thể làm ra một cái gì đó hay ho. Tuyệt đối không thể để cửu phẩm Huyền thú kia rơi vào tay của Tây Môn gia tộc. Nhưng xem điệu bộ này của hắn, cả đám lập tức tuyệt vọng.

"Mọi người có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào." Tây Môn Vạn Đại ra vẻ đạo mạo nói: "Hiện tại chúng ta bắt đầu dẫn dụ Huyền thú, xem coi đám Huyền thú này sẽ chọn ta, hay chọn ngươi."

Vân Dương ghen hờn nhìn trần trời, một bộ bi phần mà thốt lên: "Tây Môn công tử, ngươi làm vậy, khó tránh khỏi có chút không công bằng a?"

Tây Môn Vạn Đại dương dương đắc ý nói: "Không có cái gì không công bằng ở đây cả. Ta vẫn là ta, ngươi vẫn là ngươi. Từ lúc bắt đầu tới giờ, ta cũng không có mượn nhờ ngoại lực, không lấy thêm bất kỳ vật gì, tất cả mọi thứ, đều là chính là vật trên người mình mà thôi. Mà ngươi cũng phải như thế. Nói cách khác, ngươi và ta chỉ có thể dựa vào thủ đoạn của mình mà thôi, khi Vân công tử ngươi đưa ra trận cá cược này. Ta và ngươi đều không dùng ngoại lực, cho nên bốn công tử cảm thấy..."

"Tất cả đều hợp lý, cũng không có bất kỳ sự mờ ám nào trong cuộc đổ ứớc a." Tây Môn Vạn Đại nghiêm mặt nói: "Trong tình huống này, nếu như ta thua, ta tự nhiên có chơi có chịu."

Vân Dương toàn thân run rẩy: "Ngươi!"

Tây Môn Vạn Đại nhú mồm, gằn từng chữ nói: "Cuộc đánh cược của chúng ta, chính là thiên địa làm chứng! Chẳng lẽ... Vân công tử muốn bội ứớc hay sao?"

Vân Dương làm bộ bức mình mà chẳng dám nói ra, nói: "Đã như vậy, Vân mỗ nếu như có thua, cũng là có chơi có chịu, xem như kết giao thêm một người bạn vậy."

Tây Môn Vạn Đại cười to: "Vân công tử suy nghĩ thật thoáng! Đã như vậy, chúng ta bắt đầu đi."

Vân Dương mặt âm trầm nói: "Bắt đầu, thắng bại do trời!"

Tây Môn Vạn Đại đắc chí, trong lòng cười lớn, hiệu lệnh phát ra hiệu lệnh.

Chủ cửa hàng Huyền thú đem giỏ trúc lớn kia xốc lên, lập tức, tổng cộng là chín con mèo nhỏ tựa hồ mới sinh được khoảng mười ngày, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Khuôn mặt non nớt, sợ hãi nhìn chung quanh, meo meo kêu.

Bên kia, Tây Môn Vạn Đại đã đem một nắm lớn Huyền Thú Đan vẩy xuống mặt đất, đồng thời, tay trái vận công, phát ra một cỗ phong lực, đem viên hương khí đan được thổi qua tới.

Mà tay phải cũng đồng dạng vận công, một luồng năng lượng dọc theo mặt đất vô thanh vô tức tràn ra, mục đích để ngăn cho Vân Dương có bất kỳ động tác nào khác.

Trong cùng một khoảng thời gian đó, Huyền Thú Hồn Linh ở cổ tay hắn không ngừng vang lên tiếng leng keng, phát ra từng đợt tiếng chuông kỳ ảo, tựa hồ mang theo một loại âm luật kỳ diệu...

Tam đại sát chiêu đều xuất hiện!

Tây Môn Vạn Đại nhất định phải thắng.

Vân Dương trên mặt vẫn là một bộ dáng vẻ không phục, không cam lòng bị người ta lừa gạt, hắn khoanh chân ngồi xuống, thể nội Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đã bắt đầu toàn lực vận chuyển. Sinh Sinh Tạo Hóa Liên lá non nhỏ nhỏ chập chòn, tàn mất ra Sinh khí mãnh liệt...

Đồng thời trên mặt Vân Dương hiện ra vẻ lo lắng, con mắt nhìn chăm chăm vào chín con mèo nhỏ, trong miệng lo lắng kêu gọi: "Con mèo... Nhanh, đến chỗ của ta... Đến đây đến đây... Ta sẽ bảo vệ các ngươi thật tốt..."

Bốn phía nổi lên một trận cười to.

Ngươi này cũng quá ngây thơ đi...

Có con mèo con nào có thể hiểu được lời của ngươi nói chứ?

Mùi thơm nồng đậm của Huyền Thú Đan, cơ hồ đã bao trùm toàn trường.

Mấy con mèo con đứng chen chúc một chỗ, khiếp đảm hết nhìn bên này lại nhìn bên kia, tựa hồ đang do dự, không biết làm sao...

Nụ cười trên mặt Tây Môn Vạn Đại ngày càng tươi.

Bởi vì hắn rõ ràng nhìn thấy, mấy con mèo nhỏ này nhìn về phía mình ngày càng nhiều, ngày càng tập nập a...

Sau lưng hắn truyền tới thanh âm thờ dài.

Biểu hiện trên mặt Tây Môn Vạn Đại vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt hắn lại toát ra vẻ tàn khốc. Những tên thờ dài, đều là những người không hy vọng Tây Môn gia tộc đạt được cửu phẩm Huyền thú.

Bình thường bọn hắn gặp nhau xưng huynh gọi đệ, thật sự nghĩ không ra sau lưng bọn hắn đều có dị tâm. Sau việc này, ta phải thay đổi thái độ với bọn họ một chút...

Ngay vào lúc này, một tràng âm thanh không thể tưởng tượng nổi kinh hô!

Tây Môn Vạn Đại đột nhiên biến sắc, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong chín con mèo con kia, có hai con do dự một chút, liền có động tác. Đầu tiên là hướng về phía mình tiến lên hai bước, sau đó ngừng lại. Có vẻ do dự...

Cái đuôi bông bành lắc lư, trong miệng phát ra tiếng kêu non nớt yếu ớt, bộ dáng xem ra có vẻ chưa quyết định rõ ràng được.

trong lòng Tây Môn Vạn Đại lập tức khản trương!

Ta chiếm cứ ưu thế lớn như vậy, các người còn do dự? Do dự cái gì!

Còn không mau tới đây!

nhìn qua phía đối diện, Vân Dương bên kia còn đang phí công kêu gọi: "... Mèo con mau tới đây, mau tới đây mèo con của ta a..."

Nhưng, chính là dưới tiếng kêu to nghe qua có vẻ buồn cười này, vậy mà khiến cho hai con mèo con chậm rãi quay người... Hướng về phía Vân Dương đi tới!

Tất cả người ở chỗ này như hóa đá!

"Trở về a!" Tây Môn Vạn Đại lo lắng hét lớn một tiếng, mồ hôi trên trán từng giọt tuôn ra.

Nhưng khi hân vừa hô xong, hai con mèo con kia giống bị giật mình, ngược lại hướng về phía Vân Dương chạy nhanh hơn! 10 trượng khoảng cách cũng không tính là dài, hai cái con mèo nhỏ đung đưa cái đuôi nhỏ, thất tha thất thểu chạy tới, nháy mắt đã đến trước mặt Vân Dương, bốn cái vuốt nhỏ của hai chi trước bọn nó đồng loạt giơ lên, vậy mà lại thân thiết ôm lấy bắp chân của hân, giữa đầu kêu to meo meo, tựa hồ muốn nói: "Người tốt, nhanh bảo hộ chúng ta đi, tên kia sắp hù chết chúng ta rồi... Cái miệng của hân thật đáng sợ... Tựa như người điên a..."

Vân Dương "Vui mừng quá đỗi" ôm lấy hai cái con mèo nhỏ, mặt mày hớn hờ, không ngừng vuốt ve, thân thiết đến cực điểm. Mà hai cái con mèo nhỏ cũng càng thêm thích thú trên người Vân Dương cọ qua cọ lại, phát huy sở trường nịnh nọt của chúng tới cực điểm.

Tham lam hô hấp mấy hơi trên người của hân, trên mặt mèo hiện ra một mảnh thỏa mãn.

Bốn phía thì lại một mảnh hóa đá!

Tròng mắt tất cả mọi người đều trừng lớn.

Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?

Làm sao... Người ta chuẩn bị trang bị tận răng thì có dấu hiệu thất bại, ngược lại Thiên Đường thành Vân công tử không có một chút tu vi, không có thủ đoạn gì, càng không có linh đan diệu dược, nhìn qua không có một phương diện nào chiếm thượng phong cả.

Đã có hai con mèo lựa chọn chủ nhân cho mình.

Tất cả mọi người càng căng thẳng hơn. Ở đây hiện tại có khoảng hơn trăm người đang vây xem, thế mà không ai dám lên tiếng!

Tây Môn Vạn Đại cố gắng thúc giục huyền khí của chính mình, đem mùi thơm của đan dược thôi phát đến cực hạn, trên mặt mồ hôi tích tích rơi xuống...

Chỉ mới hai con, còn có hi vọng!

Còn có hi vọng a!

Nhanh tới đây với ta a...

Trong lòng Tây Môn Vạn Đại cầu nguyện.

Nhưng tất cả lại không như mong muốn.

Lại có một con con mèo nhỏ màu trắng nữa có động tác, nâng lên móng vuốt do dự một chút, đột nhiên xoay thân.

Hướng về phía Vân Dương chạy như bay!

Lại là một mảnh yên lặng!

Lần này càng nhanh hơn! Cơ hồ trong nháy mắt, con mèo nhỏ nhảy vào trong ngực Vân Dương, khoái hoạt, hài lòng meo meo kêu to.

Sắc mặt của Tây Môn Vạn Đại đã biến thành đáy nồi!

Ba con!

Chính mình vẫn chưa không thu được con nào.

Cả đám người đứng ở ngoài quan sát lúc này ai cũng miệng chữ O mắt chữ A, giống như một đám con rối, cả đám đều cảm giác mình giống như đang nằm mơ.

Quá bất hợp lý đi!

Ta nhìn thấy, nhất định không phải thật sự!

Làm sao có thể phát sinh một sự tình không thể tưởng tượng như vậy chứ.

"Công tử chó lẳng, vẫn còn sáu con mèo a." Lão giả mặt đen của Tây Môn gia tộc lên tiếng an ủi: "Chúng ta vẫn còn hi vọng rất lớn!"

Tây Môn Vạn Đại khẩn trương gật đầu, trong lòng bàn tay hắn lúc này đã túa đầy mồ hôi.

Sau một khắc...

Sáu cái mèo con còn lại đột nhiên có động tác.

Ba con trước đó, là thứ mà Vân Dương chân chính muốn. Còn lại sáu con kia, mới thật sự là Thiểm Điện Miêu.

Nhưng, dù cho là tam phẩm Huyền thú, đó cũng là Huyền thú! Tuy có chút trì độn, nhưng vẫn có thể cảm nhận được thiên địa có đồ vật nào đối với mình có lợi nhất!

Chỉ thấy sáu cái mèo con đồng thời meo một tiếng, quay người, cất bước đầy ưu nhã hướng về phía Vân Dương đi tới, càng chạy càng nhanh!

Trong mắt cả bọn mèo lúc này đều lóe lên thần sắc vui mừng, từng cái đuôi vui sướng lay động.

Tây Môn Vạn Đại mặt như màu đất, mồ hôi trên trán như thác nước chảy xuống!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ta Chọn Cho Ngươi Thứ Càng Tốt Hơn!

“Đáng giận!”

Tây Môn Vạn Đại đột nhiên cuồng bạo hét lớn một tiếng, vρον người đứng đây, sắc mặt dữ tợn, một chưởng hung mãnh vuron ra!

Một mảnh hào quang màu vàng thoáng hiện!

Ngay lập tức vài tiếng kêu thảm non nớt vang lên!

Sáu con Thiểm Điện Miêu đang vô cùng vui sướng chạy về phía Vân Dương, trong nháy mắt liền bị đánh bay vào không trung. Máu tươi bắn ra như mưa rải khắp không gian.

“Dừng tay!”

Vân Dương giận dữ quát lớn, lách mình tiến lên.

Có điều động tác của hắn dù nhanh, nhưng tu vi cách Tây Môn Vạn Đại quá xa, chỉ kịp đưa tay bắt lấy một con mèo nhỏ, huyền khí liền bao phủ toàn thân mà tới.

“Oa!”

Thân thể Vân Dương run lên, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu, mặt như giấy vàng.

Hiện tại tu vi của hắn căn bản không có khôi phục, đối mặt lực lượng như vậy, gần như không thể chống lại dù chỉ một kích.

Nhưng một đôi mắt, y nguyên lẳng lẹ nhìn phía đối diện: “Tây Môn công tử, thua không nổi rồi hả?”

Toàn thân Tây Môn Vạn Đại run rẩy, con mắt dữ tợn nhìn Vân Dương chằm chằm.

Hắn rất muốn không thừa nhận kết quả này. Nhưng... Đồ ước lại là thiên địa chứng kiến. Căn bản không thể để hắn chơi xấu.

“Nguyên cục... Chịu thua!” Tây Môn Vạn Đại sắc mặt dữ tợn, tựa như ác quỷ: “Những thứ này... Đều là của ngươi!”

Tất cả mọi người đương tràng hiện tại đều chưa lấy lại tinh thần từ trong ngạc nhiên.

Từng người ngậy ra như phồng.

Thật sự nghĩ không ra, kết quả lại quý dị như vậy, đến tột cùng là như thế nào!

Tây Môn Vạn Đại nhìn từ đồ vật trên tay mình giao ra, trái tim đều run rẩy, trong mắt hắn mà lộ ra thần sắc tuyệt vọng.

Hai viên thất giai Huyền thú huyền đan. 500 mai huyền thạch, 30 mai huyền tinh, một thanh bảo đao!

Sau khi giao ra những thứ này, coi như chính Tây Môn gia tộc, cũng phải thương cân động cốt.

Đây là một khoản tài nguyên khổng lồ a.

Ngoại trừ thanh bảo đao này là chính hắn vất vả cầu khẩn gia chủ phụ thân của hắn mà đạt được, cũng là thứ duy nhất thuộc về chính hắn, ngoài ra mấy thứ kia, đều thuộc về tài nguyên gia tộc!

Giao ra những thứ này, chỉ sợ hắn trong thời gian tới ở trong gia tộc sẽ chịu vô số áp lực. Đừng nói là tiến thêm một bước, ngay cả duy trì địa vị hiện tại cũng tuyệt đối không làm được...

Sắc mặt Vân Dương tái nhợt, mỉm cười nói: “Tây Môn công tử quả nhiên là người đáng tin. Đa tạ đa tạ. Còn có... Về sau an toàn của hân xả, còn xin nhờ Tây Môn gia tộc...”

Tây Môn Vạn Đại cơ hồ nhìn không được phun một ngụm máu ra ngoài, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Vân Dương, cất tiếng nói: “Đó là đương nhiên, đồ ước đã nêu rõ, ta tất nhiên tận lực hoàn thành.”

Ánh mắt mọi người nhìn Vân Dương đều rất phức tạp.

Gia hỏa này, cứ như vậy thắng?

Nhưng, đến tột cùng là vì cái gì mà thắng?

Huyền Thú Đan của Tây Môn Vạn Đại còn tán lạc trên mặt đất, nghi vấn của mọi người vẫn chưa có lời giải.

Người Tây Môn gia tộc rời đi rất nhanh chóng, người vây xem cũng dần tán đi. Mặt khác ánh mắt mấy vị công tử ca nhi phức tạp đánh giá Vân Dương một hồi, cũng đều rời đi.

Vân Dương trong ngực ôm một cái Thiểm Điện Miêu. Con mèo con này là hắn vừa mới cứu giúp được, nhưng cũng đã bị trọng thương, hiện tại thần sắc uể oải, hai mắt như nhắm như không, trong miệng yếu ớt rên rĩ.

Vân Dương đưa một cổ huyền khí vào thân thể mèo con nhỏ nhắn xinh xắn, miễn cưỡng thay nó duy trì tính mệnh.

Mặt khác, ba con tuyết trắng mèo con đều tụ tập dưới trước chân Vân Dương, xếp thành một hàng, ngoẹo đầu quan sát Vân Dương, hai đôi mắt hắc bạch phân minh.

Vân Dương cười cười, mấy tiểu bảo bối này cuối cùng cũng tới tay.

Hiện tại, chính hắn thế mà lại có tới bốn chỉ!

Suy nghĩ một chút đều cảm thấy có chút không thể tưởng tượng.

“Công tử, cái này...” Chương quý về mặt cầu xin.

“Không có việc gì, kể cả mấy con đã chết, đều tính cho ta.” Vân Dương nói: “Bất quá, chương quý, ta hỏi ngươi một chuyện.”

Chương quý vui mừng quá đỗi, Tây Môn Vạn Đại đánh chết mèo con của hắn, chưa bồi thường liền ngênh ngang rời đi, chương quý tự biết không thể trêu vào, đã chuẩn bị cam chịu không may, nghĩ không tới Vân Dương lại có thể sẵn sàng bồi thường, vậy thì thật là quá tốt rồi, lập tức cảm kích nói: “Công tử xin hỏi.”

Vân Dương trầm ngâm một chút nói: “Bốn con mèo con này... Ngươi là phát hiện ở đâu?”

Hắn chỉ vào bốn chỉ mèo con màu lông đặc biệt óng ánh tuyết trắng.

Chưởng quỹ lập tức có chút xấu hổ, nói: “Cái này... Là thời điểm nửa tháng trước, lúc rạng sáng, trước cửa nhà tại hạ đột nhiên xuất hiện một người bất tỉnh, sau đó ta đem hắn cứu vào, trong ngực của hắn, có bốn con mèo con này... Ta thấy đều là Thiểm Điện Miêu con non, liền dứt khoát để ở chỗ này bán... Khụ khụ...”

Ánh mắt Vân Dương sáng lên: “Người kia đâu?”

Chưởng quỹ thở dài, nói: “Từ khi ta cứu được hắn, hắn vẫn hôn mê, cho tới bây giờ, cũng không có tỉnh lại... Trong mỗi ngày chỉ là cưỡng ép rót một chút nước canh... Duy trì sinh mệnh. Cũng từng cho hắn cầu y vẫn được, nhưng... Ta... Tiểu nhân thực sự thanh toán không nổi được phí không lộ kia... E rằng hắn cũng không chịu được lâu...”

Vân Dương nói: “Mang ta đi xem.”

Nếu Vân Dương đoán không sai, có thể mang theo người bốn con Huyền thú con non này, tất nhiên là từ chỗ sâu trong Huyền Thú Chi Sâm trở về, hơn nữa, không biết đã trải qua bao nhiêu hung hiểm, thậm chí có thể đã xử lý hai đầu Huyền thú trưởng thành, mới lấy được mấy con non này trở về...

Người như vậy, ắt hẳn là tồn tại kinh thiên động địa?

Thế mà lại hôn mê trước một cái Huyền thú cửa hàng, còn được chủ cửa hàng cứu, hơn nữa còn đem Huyền thú con non của hắn thành Thiểm Điện Miêu mà bán ra...

Chủ cửa hàng mang theo Vân Dương đi vào.

Trong ngực Vân Dương ôm Thiểm Điện Miêu đã thụ thương, bốn con mèo con khác nhu thuận xếp thành một hàng đi sau lưng Vân Dương, một tác cũng không rời. Thiên Huyền Linh Hầu thành thành thật thật ngồi xổm ở đầu vai hắn.

Thời khắc này, nhìn Vân Dương như là một tên nhân viên của gánh xiếc thú...

Kẻ Linh chẳng biết lúc nào đã đi theo bên người Vân Dương, cười tủm tỉm quan sát Vân Dương, một bức: Tiểu tử, chờ sau khi về nhà, ngươi phải giải thích cho ta... Tất cả.

Người khác có thể không biết, nhưng Kẻ Linh lại là rõ ràng.

Vân Dương lần này, đem Tây Môn gia tộc lừa thảm a!

Nhưng Kẻ Linh lại có một chuyện nghĩ mãi mà không rõ: Lấy thân phận Vân Dương bây giờ, hắn vì sao lại muốn đắc tội Tây Môn gia tộc đây? Căn bản là người của hai thế giới a.

Vân Dương, có điểm nào đắc tội nổi?

...

Tại trong sương phòng phía sau Huyền thú cửa hàng, mùi thuốc xông vào mũi. Một người gầy trơ cả xương, hô hấp yếu ớt nằm ở trên giường. Mặt như giấy vàng, sắc mặt đã là một mảnh màu tro tàn.

“Mất thấy mệnh không lâu dài, nhưng... Ta thật sự là cứu hắn mà không được, dứt khoát để hắn thống khoái mà đi, nhưng lại không hạ thủ được...”
Mập mạp chưởng quỹ một mặt phiền muộn: “Mấy ngày nay sâu chết ta a.”

Vân Dương đến gần, quan sát một chút, nhíu mày, lập tức kiệt lực vận công, truyền chút sinh mệnh chi khí đi qua, nói: “Ngươi không cứu nổi hắn, để ta đem hắn mang đi.”

Chưởng quỹ lập tức đại hãi!

Đối với củ khoai lang bỏng tay này, hắn đã sớm buồn muốn chết, Vân Dương chịu tiếp nhận, thật là vô tận niềm vui: “Đa tạ công tử, đa tạ công tử.”

Vân Dương gật đầu: “Àn, chờ hắn tốt, ta sẽ nói cho hắn biết, là ngươi cứu hắn.”

“Không cần không cần.” Chưởng quỹ một lòng chỉ nghĩ đến tranh thủ thời gian đưa tiền củ khoai lang bỏng tay này, sao còn ham cái gì báo đáp: “Tất cả là công tử trạch tâm nhân hậu. Cái gì tiểu nhân cũng không làm, thực sự không dám giành công.”

Vân Dương nhìn hắn thật sâu, nói: “Như vậy, cũng tốt.”

Vị chưởng quỹ này cũng không biết chính hắn buông tha cơ duyên như thế nào. Không nói bốn chỉ cừu phẩm Huyền thú con non, chỉ riêng một cái nhân tình của đỉnh phong cao thủ, liền đủ để hắn hưởng dụng không hết.

Bất quá Vân Dương cũng không có dự định hoàn toàn bỏ qua.

Người này mặc dù nhát gan nhu nhược, nhưng, nhìn thấy nguy nan có thể viện thủ. Nhìn thấy người sắp chết, dù chính mình bất lực nhưng vẫn hết sức duy trì... Bản chất cũng không xấu.

Thanh toán tiền bạc, Vân Dương liền bỏ thêm một ngàn lượng, sau đó thuê một bộ cáng cứu thương, đem người đặt lên, hướng về Vân phủ mà đi.

Kế Linh cười mỉm đi theo.

Một đường không nói chuyện.

...

“Ngươi hôm nay thế nhưng phát tài, ngươi muốn cảm tạ ta thế nào?” Thấy Vân Dương đã thu xếp tốt, Kế Linh rút cục chấp tay sau lưng đi lên tranh công.

“Cảm tạ ngươi?” Vân Dương bĩu môi: “Vì sao lại phải cảm tạ ngươi? Hôm nay thấy ta bị người khác khi dễ, ngươi không ra hỗ trợ làm rùa đen rút đầu thì cũng thôi đi, thế mà còn muốn để ta cảm tạ ngươi?”

Kế Linh lập tức cả giận nói: “Nếu không phải ta, ngươi sao có thể thắng?”

Vân Dương liếc mắt, càng ngày càng cảm thấy, nữ nhân thật sự là động vật không thể nói lý: “Chẳng lẽ không có ngươi ta liền không thắng được?”

Kế Linh dậm chân: “Tên ngu ngốc nhà ngươi. Những người kia đều là người quen của ta, nếu ta xuất hiện, vụ cuộc này chắc chắn sẽ không thành. Đây là thứ nhất.”

“Vậy thứ hai đâu?”

“Thứ hai, nếu không phải Thiên Huyền Linh Hầu của ta ở trên thân thể ngươi, bọn hán sao lại khách khí đối với ngươi như vậy?” Kế Linh hừ hừ nói.

Vân Dương suy nghĩ, có vẻ như... Có đạo lý? Ngay từ đầu ánh mắt mấy tên kia không ngừng quét trên người Thiên Huyền Linh Hầu, một bộ kinh nghi bất định, thì ra là thế?

“Bọn hán khách khí với ta là thấy ta đáng đáp đẹp trai!” Vân Dương đương nhiên sẽ không thừa nhận, nói: “Bất quá ngươi muốn truy cứu như vậy, rốt cục muốn gì?”

Kế Linh nói: “Đưa cho ta một con tiểu bạch miêu, coi như là cảm tạ ta.”

“Không được!” Vân Dương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt: “Mơ tưởng!”

Đây chính là cửu phẩm Huyền thú con non chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, ngươi cứ như vậy muốn một cái miễn phí, sao có thể? Ta và ngươi rất quen a?

Thấy Vân Dương cự tuyệt, Kế Linh lập tức giận sôi lên: “Ngươi ngươi ngươi... Ngươi người này thật không thể nói đạo lý, rõ ràng là ngươi theo giúp ta đi mua Huyền thú, kết quả ngay cả cùng lòng Huyền thú cũng không mua cho ta, ngược lại là chính ngươi chiếm lợi ích lớn trở về, ngày hôm nay, ta muốn ngươi một chỉ tam phẩm Linh thú con non, ngươi thế mà còn không nguyện ý!”

Kế Linh trừng trừng mắt: “Ngươi vì sao keo kiệt như vậy?”

Vân Dương cười khò: Hẹp hòi? Chuyện này thật là là hào phóng không nổi a. Ngươi nếu là ta lão bà ta ngược lại có thể cho ngươi một cái hộ thân, nhưng ngươi cũng không phải...

Đương nhiên lời này hán không dám nói ra khỏi miệng.

“Không phải không cho ngươi, mà là tam phẩm Thiểm Điện Miêu này, có chút quá...” Vân Dương nhún châu xoay động, nói: “Kỳ thật hôm nay, ta một mực thay ngươi tìm kiếm, đã sớm chọn tốt mực tiêu, so với cái này tốt hơn nhiều... Tại cửa hàng kia đối diện, có một đầu ngũ phẩm đỉnh phong Ngân Nguyệt Thiên Lang. Ta cảm thấy, cái kia tương đối tốt. Ngươi nếu là tuyển chọn nó, lại muốn Thiểm Điện Miêu này, chẳng phải đem Thiểm Điện Miêu làm lương thực cho Ngân Nguyệt Thiên Lang? Vậy còn có ý gì?”

Vân Dương uốn ba tấc lưỡi, nói tới sen nở đầy trời, cố gắng thuyết phục Kế Linh.

“Ngân Nguyệt Thiên Lang?” Lực chú ý của Kế Linh quả nhiên bị hấp dẫn.

“Không sai, Ngân Nguyệt Thiên Lang, toàn thân da lông màu bạc, nhìn vào sáng bóng. Hơn nữa, nhìn nhu thuận đáng yêu, người vật vô hại, có thể coi như súng vật, thời điểm then chốt, lại có thể hộ chủ. Trọng yếu nhất chính là... Ngũ phẩm đỉnh phong Ngân Nguyệt Thiên Lang con non, dễ nuôi, là có thể tiến giai... Mà một phát sinh biến dị, tương lai có thể đi bao xa, liền không nói được rồi. Dù là vào bát giai cửu giai, cũng chưa chắc không có khả năng, mẫu chốt chính là thuần dưỡng thế nào, chồng chất bao nhiêu tài nguyên a.”

“Ngoài ra ta đã chú ý, Tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang kia, còn chưa đủ tháng... Đây là thời điểm tốt nhất...”

Vân Dương một bên nói, một bên nhìn con mắt Kế Linh càng ngày càng sáng, miệng hán như gấn thêm một đồng lò xo nói: “Đương nhiên, tài nguyên bồi dưỡng Ngân Nguyệt Thiên Lang sẽ là con số trên trời, bức này tài nguyên, người bình thường không có, nhưng đối với cô nương ngươi mà nói, cũng

không coi vào đâu a?”

“Không sao không sao!” Kế Linh hưng phấn hai mắt phát sáng.

“Ngươi nghĩ một chút, nếu Ngân Nguyệt Thiên Lang có thể phát sinh tiến giai trên tay ngươi...” Vân Dương mỉm cười, chỉ nói nửa câu.

Kế Linh đã mặt mũi tràn đầy hớn hở.

Có thể tưởng tượng, chuyện kia có bao nhiêu mặt mũi a...

“Đương nhiên, nếu là ngươi muốn Thiểm Điện Miêu này, ta đưa ngươi một cái cũng không có gì, ta hét thầy có năm con đây. Cũng không tính là chuyện lớn gì...” Vân Dương nói: “Như vậy, Ngân Nguyệt Thiên Lang kia liền thuộc về ta...”

“Không được!” Kế Linh quát to một tiếng, cả giận nói: “Ngân Nguyệt Thiên Lang là của ta! Ta hiện tại liền đi mua ngay!”

Xoay người, vèo một tiếng liền chạy vội ra ngoài.

Vân Dương ho khan một cái, nhìn vị đại tiểu thư này xoát một tiếng liền không còn bóng dáng, mới vuốt mồ hôi trên đầu.

Đi mua Ngân Nguyệt Thiên Lang đi, trở về ta giúp ngươi thuận đường một chút, sau đó nhanh chóng đem vị cô nãi nãi này đưa tiễn là tốt nhất a. Miễn cho lại một ngày nằng biết, đã từng có bốn chỉ cửu phẩm Huyền thú con non ngay dưới mí mắt nàng, nàng lại sừng sốt thờ ơ...

“Đoán chừng khi đó ta sẽ không may...” Vân Dương nhếch nhếch miệng, thờ dài: “Nữ nhân không dễ chọc a... Nhất là nữ nhân thẹn quá hóa giận càng không dễ chọc a...”

“Bất quá đó là chuyện sau này, hiện tại mấu chốt nhất là... Hắc hắc, bốn tiểu gia hỏa này, đều là của ta!”

Vân Dương nhìn bốn con mèo nhỏ vây quanh đồng quanh bản thân, nhin không được cười đến híp cả mắt.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Lục Lục Ăn Trộm

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Mấy tiểu gia hỏa này, cuối cùng cũng đến tay.

Vân Dương dựa theo quyền «Son Hải Dị Thú Đồ Chí» của Phong Tôn đối chiếu một phen, nhéo lỗ tai, nhìn cái bụng, lật mí mắt, nhìn lỗ mũi, nhìn yết hầu, đưa huyền khí vào người chúng nó xem xét... Liên tục mười mấy loại nghiệm chứng, đều phù hợp tiêu chuẩn!

Hắn rốt cục cũng xác định được, đây chính là cửu phẩm sơ giai Huyền thú Thôn Thiên Báo không thể nghi ngờ!

Thôn Thiên Báo, hành tẩu như gió, ẩn nấp tốt, săn giết cấp tốc, từ trước đến nay có danh xưng “Thích khách trong Huyền thú”. Sau khi thành niên, có thể nuốt kim ngọc làm thức ăn, mình đồng da sắt, không thể phá vỡ.

Vân Dương càng thêm mừng như điên.

Nhưng cùng lúc đó trong lòng hắn cũng có một nỗi nghi hoặc: Bát ca Phong Tôn của hắn, thân phận chân thật đến cùng là gì?

Người của Tây Môn gia tộc, một trong bát đại gia tộc, cộng thêm đồng bạn của Tây Môn Vạn Đại, tất nhiên bọn họ có địa vị không kém hơn hắn, đám tùy tùng phía sau bọn hắn, cả đám đều là cao thủ.

Bọn hắn thế mà ngay cả một chút hoài nghi đều không có. Mà chính mình chỉ dựa theo một quyển sách, liền có thể tùy tiện nhận ra.

Bát đại gia tộc mỗi một cái đều có nội tình hơn ngàn năm, nhưng với kiến thức của bọn hắn, thế mà cũng không bằng một quyển sách của Phong Tôn thường được mình dùng để gối đầu mỗi tối?

Xem như bát ca đã từng tạo thấy qua Huyền thú này đi, nhưng điều này cũng không phải đơn giản.

Vân Dương đem sự nghi ngờ này đặt sâu trong đáy lòng.

Thân phận của bát, ta nhất định phải điều tra rõ, tất cả sự tình huynh ấy không hoàn thành được, mọi thứ ta đều sẽ thay hắn hoàn thành!

Nhưng điều kiện tiên quyết là... Chính mình phải khôi phục thương thế cái đã, lại đem tu vi đề cao, mới có thể ứng phó được đám địch nhân vô cùng vô tận này! “Công tử, người đây là...” Lão Mai tròn tròn mắt.

Mấy ngày trước, công tử đi ra ngoài, thời điểm trở về, liền mang theo một con khỉ. Ách, còn mang thêm một vị mỹ nữ nữa.

Hôm nay, công tử lại đi ra ngoài một lần nữa, thời điểm trở về mang thêm năm con mèo! Ách, còn có một tên nam nhân nữa chết nữa sống.

Lão Mai có chút hiếu kỳ: Công tử ngài lần sau đi ra ngoài, có thể mang về một đàn sói trăm ngàn con không nữa? Hoặc mang về một đám nam nữ nữa? “Ừm, không có gì, mấy cái tiểu súc vật mà thôi.” Vân Dương nói: “Người thông báo cho bọn Mã Tàn, ban đêm đến Vân phủ đến một chuyến, khục, nói với bọn hắn lần này có chuyện tốt.” Lão Mai tức xạm mặt lại.

Còn muốn thông báo cho bọn hắn nữa chứ?

Bọn hắn còn dám tới đây sao?

Mấy con hàng kia hẳn là có bóng ma tâm lý rồi đi? “Không có việc gì, lần này bọn hắn khẳng định tới.” Vân Dương khẳng định nói. “...” Lão Mai lo ngại, vừa muốn lui ra, thì thấy Vân Dương sờ sờ vào trong ngực móc ra một cái túi đưa cho mình: “Trong này có một chút vật tư để tu luyện, người cầm lấy. Nếu có thể sớm ngày đột phá lên đệ lục sơn thì tốt.” Lão Mai tiếp nhận cái túi, đầu óc có chút mơ hồ.

Chờ đến khi hắn rời đi, lão mới mở túi ra xem xét, nhìn không được kinh hô một tiếng.

Tay run một cái, suýt nữa đem túi nhỏ ném ra ngoài.

Chỉ thấy bên trong quang hoa sáng chói, linh khí mờ mịt, Không ngờ trong đó có tới 50 mai huyền thạch, còn có mười huyền tinh!

Đây chính là chỉ bảo phụ trợ tu luyện a! “Công tử những vật này từ nơi nào mà có vậy? Lại có nhiều như thế nữa.” Lão Mai nghĩ đi nghĩ lại cũng không có lời giải, trong lòng âm ảm. Chính mình bị kẹt tại bình cảnh đệ ngũ sơn đã bốn, năm năm nay.

Bây giờ có những vật này, lão nhất định có thể đột phá đệ lục sơn!

Võ giả tu luyện, muốn đặt chân vào hàng ngũ cao thủ chân chính, điều kiện đầu tiên, chính là: Lục khiếu khai, mới có thể được cánh cửa tiến vào hàng ghế Huyền giả. *Thiên định ba phần hăng mệnh số, tự chủ bảy thành vận thế cơ. *muốn trở thành cao thủ, ba phần là do tư chất trời sinh, bảy phần là do chính bản thân cố gắng.

Nói cách khác, nhất định phải là khai mở lục khiếu trở lên, mới có thể tiến vào cấp độ Huyền giả. Mà trời sinh đã khai mở lục khiếu, cho dù không cố gắng cũng sẽ trở thành cao thủ.

Sau đó mới tới... Công phẩm thập nhị sơn, nhất sơn nhất trọng thiên!

Tiên hiền có nói: Võ giả tu luyện, giống như leo núi vậy. Khi leo lên đỉnh của một ngọn, ta mới có thể nhìn thấy tòa sơn phong tiếp theo nằm ở nơi nào.

Ở trong mắt mỗi người, mãi mãi đều tồn tại một ngọn núi cao. Trước khi leo lên tòa núi cao thứ nhất, thì người vĩnh viễn sẽ không biết, trên đời này, còn có ngọn núi cao hơn nữa mãi mãi cũng không có điểm dừng.

Loại không biết này, được gọi là thức chướng.

Cho nên nhân gian có một câu như thế này: Muốn lên trời, phải giành trước một núi. Lấy một ngọn núi làm một trọng thiên.

Ý tứ chính là: Chỉ có leo lên một ngọn núi này, người mới có thể nhìn thấy một vùng thiên địa mới khác.

Cho nên nói, công phẩm thập nhị sơn, nhất sơn nhất trọng thiên. Trước có mười hai núi, sau lại bàn về cửu trọng thiên!

Nhìn qua thì dễ hiểu, nhưng lại hơi hơi tục trần, nhưng đây chính là một con đường dẫn tới đại đạo! ... “Ta đã trở về!” Trên bờ vai Kế Linh vác một con vật nhỏ toàn thân màu bạc, hào hứng búng búng vọt tới. “Nhìn, Ngân Nguyệt Thiên Lang ta đã mua về rồi. Thế nào? Người xem một chút có phải tiểu gia hỏa này hay không?” Vân Dương tiến lên xem xét, liên tục gật đầu: “Không tệ không tệ, chính là nó! Cô nương vận khí thật đúng là không sai, thời gian dài như vậy thế mà không có bị người khác mua đi.” Kế Linh lập tức hí hóp mắt lại, ngoài miệng nói: “Cái này thật đúng là đa tạ người, toàn bộ thị trường hiện tại cũng đang đàm luận cuộc đồ ước kinh thiên của người, còn người nào có tâm tình buôn bán nữa...” “Ha ha...” Vân Dương cười to hai tiếng, nói: “Ngày mai bắt đầu cho dạy cho người cách chăm sóc súc vật.” “Vây hôm nay...” Kế Linh chưa nói xong, liền bị Vân Dương không chút khách khí đuổi đi. “Hôm nay ta còn có việc, không thấy nơi này còn có người bị trọng thương à?” “Hỗn đản này thật sự là không có nửa điểm phong độ nam nhân! Đối đãi với mỹ nữ mà không không chút nhượng bộ nào cả. Kế Linh lâm lâm, tức giận dậm chân, miết miệng đi ra ngoài.

Câu nói này thanh âm không nhỏ, Vân Dương tự nhiên nghe được, khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười khinh thường.

Phong độ nam nhân là cái gì? Có thể ăn được sao? Vì cái gì đối đãi với mỹ nữ phải cần có phong độ nam nhân? Phải cần nhượng bộ? Nếu như vị mỹ nữ đó sau này có thể làm vợ của tên nam nhân đó thì nhường một bước cũng không quan trọng. Nhưng, cũng không phải tất cả nữ nhân mà vị nam nhân đó gặp được đều có thể trở thành lão bà của hắn?

Như vậy, dựa vào cái gì muốn ta phải nhượng bộ cho người?

Cũng bởi vì người là nữ nhân sao?

Gọi chính xác: Cũng không phải là nam nhân phong độ nam nhân!

Những lời này hắn chỉ nghĩ trong lòng cũng không nói ra. Đương nhiên, nếu là bị Lão Mai biết Vân Dương có loại ý nghĩ này, tất nhiên sẽ đâm ngực đâm chân than thở nói: Công tử, ngài 19 tuổi còn độc thân cũng không phải không có đạo lý a... ..

Vân Dương đi vào sương phòng.

Trong khi đi vào hắn ần ần có cảm giác điều gì đó không thích hợp. Nhưng, một mực không nhớ ra được. Sau khi đi thẳng tới trước giường bệnh của kẻ sắp chết kia, hắn mới chợt nhớ ra.

A...

Trong ngực của ta tại sao lại rơi ra bột phấn thể này?

Hắn vô thức moi moi trong vạt áo.

Đột nhiên hắn hít sâu một hơi, đem cái một cái túi trong ngực ra.

Chỉ là... Nguyên bản cái túi rất lớn, nhưng hiện tại rút lại chỉ còn một nửa.

Con mắt hắn trừng lớn như chuông đồng: rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Mở túi ra xem xét, đồng Huyền thạch, Huyền tinh,... sáng nay hắn mới thắng được.

Huyền đan còn tốt, hai cái còn đúng hai.

Chỉ là... Huyền thạch đâu? Làm sao thiếu đi 200 viên? Còn nữa, sao mấy viên còn lại đã nhỏ đi rồi?

Huyền tinh đâu? Tổng cộng có 30 mai, ta cho lão Mai 5 mai, vì sao giờ chỉ còn 13 mai?

12 mai kia đi tới nơi nào rồi?

Ngoài ra, trong túi có một đồng bột phấn...

Vân Dương nhìn thoáng qua, trong chốc lát cũng có chút choáng đầu hoa mắt.

Nếu những huyền thạch, huyền tinh kia biến mất... Sẽ không có bột phấn trong túi đi?

Tây Môn Vạn Đại này chẳng lẽ đưa ta hàng giả? Thế nhưng ta rõ ràng đã nghiệm chứng qua, ta coi như mù, cũng không thể nhận lầm a.

Chẳng lẽ là...

Vân Dương lòng như lửa đốt tiến nhập vào không gian ý thức, xem xét, chỉ thấy lá cây xanh nhạt của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên kia chập chờn, lộ ra đáng vẻ rất là hân hoan.

Mặc dù mảnh lá sen thứ hai cũng không có lớn lên. Nhưng, có thể nhìn ra được lá thứ nhất trở nên trắng kiện hơn rất nhiều, màu sắc cũng đậm hơn trước...

Ở phần rễ của Sinh Sinh Tạo Hóa Liên, có một ít sương mù tỏa từ quang ngưng tụ thành thực chất, Vân Dương nhìn kỹ lập tức đau lòng, cả người run lên một cái.

Cái này... Huyền khí tinh thuần của Huyền Tinh và Huyền thạch sao?

Làm sao mà mấy viên Huyền tinh của ta có thể biến thành bột phấn, nguyên lại là có kẻ trộm! “Tên tiểu đầu đáng giận!” Vân Dương trừng mắt nhìn mằm non này, đầu óc cơ hồ phát điên.

Dưới cơ duyên xảo hợp, đắc tội với Tây Môn gia tộc, mới được một chút tài nguyên tu luyện, thế mà trong thời gian ngắn như vậy, bị Sinh Sinh Tạo Hóa Liên này nuốt một nửa!

Tựa hồ cảm giác được Vân Dương tức giận, chồi non mà nhẹ nhàng lắc lư một chút, giống như đuối lý mà cuốn lại phiền là, vậy mà... giống như đang

thẹn thùng.

Giống như một tiểu hài tử làm sai đang làm nũng nhận lỗi: ai nha nha, người ta nhận sai à nha...

Vân Dương giống như bị sỏi một xô nước lạnh, tức giận trong bụng bỗng chốc biến mất. “Mấy ngày trước, những Hàn Băng Ngọc dùng để trấn định tâm thần ta đeo trên cổ, trên tay, đặt dưới gối,... Có phải cũng là mi trộm hay không?” Lá cây cuống lại chặt hơn, cơ hồ tạo thành một cái lá dài mảnh, nhẹ nhàng lay động.

Vân Dương vừa bức mình vừa buồn cười, hẳn rồi cuộc đã minh bạch.

Xem ra tiểu gia hỏa này, cũng không phải chỉ thu nạp được bất bình chi khí mới có thể sinh trưởng, những thiên địa linh khí, thiên tài địa bảo nó cũng có thể hấp thụ.

Chỉ khác nhau ở điểm khi hấp thụ bất bình chi khí nó mới có thể sinh là mới, tấn cấp. Mà thiên địa linh khí cùng thiên tài địa bảo thì chỉ có thể giúp nó khỏe mạnh hơn một chút mà thôi. “Ừm, giống như tiểu hài tử vậy, muốn cao dài, cũng muốn đáng đáp cường tráng...” Vân Dương minh bạch: “Được rồi, về sau đừng len lén hấp thụ nữa, cứ quang minh chính đại cầm lấy là được. Bất quá khi ta cần tới, ngươi cũng không thể động vào đồ của ta, bằng không, về sau không cho ngươi ăn nữa!” Hoa một tiếng, phiến lá lập tức giãn ra, chồi non cùng dây leo vui sướng chấp chòn, giống như là đang ăn mừng mà khiêu vũ vậy.

Vân Dương có thể cảm giác được rõ ràng, sự vui vẻ toát lên trong nó, nhìn không được khoe miệng cũng cong lên lộ ra nụ cười.

Àn, một gốc hoa sen có thể nghe hiểu ta nói chuyện?

Nghĩ nghĩ, hẳn liền phì cười.

Nói ra, ai sẽ tin đây?

Giống như ban thường, Vân Dương chỉ thấy dây leo lắc một cái, một đạo lục sắc quang mang bay ra chui vào trong kinh mạch của hắn.

Lập tức hắn cảm thấy toàn thân có một cảm giác sáng khoái, một cỗ sinh mệnh lực mạnh đến khó tả tràn vào trong kinh mạch của hắn. Lúc trước, hắn bị Tây Môn Vạn Đại đánh một chương gây tổn thương, bây giờ liền khỏi hẳn.

Đồng thời, tinh thần phấn chấn, đầu óc cũng vô cùng thanh minh.

Àn, gia hỏa này có thể làm cho ta khôi phục thương thế? Trong lòng Vân Dương lập tức vui mừng, hỏi: “Có thể để cho tu vi của ta nhanh chóng hồi phục tới một năm trước hay không?” Đối với thực lực, Vân Dương khát vọng đã quá lâu!

Không có thực lực, cái gì cũng không thể làm a.

Chồi non chậm rãi chấp chòn, tựa hồ đang lắc đầu, lại giống như đang khinh thường...

Vân Dương liên tục hỏi nửa ngày, mới hiểu rõ.

Tu vi lúc trước, sợ rằng không hồi phục được.

Hạt sen tan vào huyết mạch của hắn, đem tu vi của hắn toàn bộ thôn phệ, mới nảy mầm sinh cơ. Chờ đợi bất bình chi khí, nước chảy thành sông mà nảy mầm...

Mà còn là, chồi non kia tựa hồ đang biểu thị ý tứ: lực lượng lúc trước của ngươi, đơn giản chỉ là rác rưởi... Không cần hồi phục lại a.

Vân Dương dở khóc dở cười.

Cũng được, liền bắt đầu lại từ đầu đi. “lúc trước đều kêu mi là chồi non, hoặc là Tạo Hóa Liên, đều có chút khó đọc, nếu được không bằng ta đặt tên cho mi lần nữa đi” Hắn thương lượng nói: “Ngươi có hình dạng dây leo, còn có lá cây. Gọi là Đằng Đằng? Mạn Mạn? Hoa Hoa? Diệp Diệp? Liên Liên? Lục Lục?” Chồi non chỉ không ngừng lắc lư biểu thị không đồng ý.

Nhưng, chờ đến cái danh tự cuối cùng là “Lục Lục” xuất hiện, nó lại đình chỉ lắc lư, sau nửa ngày, không ngờ nổi lên một cái mầm.

Vậy mà thích cái tên này?

Vân Dương một trận đau răng.

Nhiều danh tự như vậy, hẳn cho rằng cái tên khó nghe nhất chính là Lục Lục.

Cho nên mới nói cuối cùng.

Nào nghĩ tới cái danh chính mình cảm giác khó nghe đến cực điểm này, ngược lại được công nhận.

Lục Lục... “Ây... Ông trời của ta... Lục Lục...” Vân Dương vỗ vỗ trán của mình, một trận im lặng: “Đây là một cái danh tự buồn nôn tới cỡ nào chứ...” Trong thức hải, Lục Lục khoái hoạt vũ động, một đầu Tu Đẳng, được nó làm thành các hình dạng, biểu thị mừng rỡ vì có tên mới. “Lục Lục!” Vân Dương sục đồ nói: “Người phải nghĩ ra biện pháp giúp người nằm trong phòng kia sống lại.” Lục Lục sùng sốt một chút, lập tức dây leo lại vũ động một trận. “Không có vấn đề!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Có Tiền Mọi Người Cùng Kiếm, Bố Cục!

Vân Dương nhìn người hôn mê bất tỉnh trên giường.

Đây là một gia hỏa khôi ngô, thân cao dáng lớn, chỉ nhìn khoảng không gian hân nằm ở trên giường cũng có thể thấy được ót nào, người này một khi đứng lên, tất nhiên là một tên hán tử uy vũ hùng tráng.

Vân Dương kiểm tra tí mĩ một lần, không khỏi cảm thán một tiếng. Con hàng này có thể sống đến bây giờ, quả là kỳ tích a.

Xương cốt Toàn thân gãy ít nhất hai thành, nội tạng gần như chia năm xẻ bảy, đan điền phá toái, trên đầu rất rõ ràng bị cự lực va chạm, một góc đã bị đánh tới lõm vào.

Trên vai trên lưng có vô số vết trảo, mỗi một vết đều sâu tận xương..

Còn có hai vết thương đục lỗ từ trước ngực tới sau lưng!

“Bị thương nhường này, thế mà hân còn có thể kiên trì đến Thiên Đường thành mới hôn mê...” Vân Dương cau mày: “Chỉ ít cũng hân là cao thủ cùng cấp bậc với Lão Mai.. Thậm chí, khả năng còn cao hơn Lão Mai, phi thường lớn.”

Tay của hân đưa đến uyển mạch trên người này, trầm giọng nói: “Lục Lục!”

Lập tức, một cỗ sinh mệnh chi khí tinh thuần, lấy tay của hân làm môi giới, từ trong Sinh Sinh Tạo Hóa Liên dừng mãnh lao ra, tiến vào thân thể đại hân.

Sau khi đưa qua một cỗ, Lục Lục liền cắt đứt cung ứng.

Khẽ đung đưa, dù Vân Dương thúc giục, sống chết không chịu lại truyền tiếp: “Đủ rồi, đủ nha, đủ đâu...”

“Hóa ra không chỉ có là tên trộm, còn là quỷ hẹp hòi!” Vân Dương không còn gì để nói.

Nhưng, ra sinh mệnh chi khí Lục Lục truyền ra cường hân cỡ nào. Mặc dù chỉ là một chút nhỏ bé. Nhưng, Vân Dương đã cảm giác rõ ràng được, hô hấp của người này có lực hơn trước, mạch đập cũng đều đặn mạnh mẽ hơn.

Thậm chí sắc mặt, cũng hồng hào hơn rất nhiều.

Một bên Vân Dương luyện công, một bên chờ người này tỉnh lại. Thiên Huyền Linh Hài cùng năm con con mèo nhỏ, đều vây quanh bên cạnh hân... Ở chung một chỗ, một con khi con, một con Thiểm Điện Miêu, bốn chỉ cao giai ấu thú, thế mà lại đoàn kết hữu ái như là người một nhà, gần nhau không kể hở.

Sau một hồi lâu..

Người trên giường phát ra một tiếng yếu ớt đề nén: “Đây là... Chỗ nào?”

Vân Dương thu công.

Mở mắt nhìn lại. Chỉ thấy người này đã tỉnh lại, mở mắt, trông mắt gian nan chuyển động, đánh giá chung quanh.

“Đây là nhà ta. Người trọng thương, vừa mới tỉnh lại, nên điều dưỡng cho tốt đã.” Vân Dương nói.

“Đa... Tạ!” Người này nhẹ giọng nói ra.

“Không cần.” Vân Dương đứng dậy: “Chỉ là hơi tận sức mọn. Người cứ yên tâm dưỡng thương đi.”

Nói xong liền đi ra ngoài.

Mặc dù biết rõ người này có thể là một cao thủ, nhưng, trước khi rõ ràng lai lịch, tính cách của người này, Vân Dương sẽ không biểu hiện quá nhiệt tình.

...

Dưới giàn hoa.

Vân Dương châm một bình trà, từ từ thưởng thức.

Trong phòng cạnh đó, Lão Mai luyện công. Một cỗ huyền khí chấn động, lặng yên phát ra làn tỏa không trung.

Mặt Trời chiều treo ở chân trời, ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Tiếng gió ào ào, một làn gió thơm bay tới, thân ảnh Kế Linh thanh tú động lòng người xuất hiện ở bên cạnh hắn, tò mò hỏi: “sao lại thất thần một mình vậy?”

Vân Dương nói: “Bởi vì ta biết, cô sẽ tìm ta.”

Kế Linh sững sờ, lập tức cười chế nhạo: “Người nói người hộ pháp cho quân gia thì cũng thôi đi, lại còn dám khẳng định ta sẽ tìm người. Vân công tử, bản lĩnh nói dối của người, còn cần luyện một chút.”

Vân Dương bất động thanh sắc nói: “Nếu cô không tìm ta, vậy sao cô lại xuất hiện vào lúc này ở chỗ này?”

Kế Linh ngẩn người, nhin không được tức giận dậm chân: “Tốt a, ta đúng là muốn tìm người.”

Vân Dương nhú mày: “Chuyện gì?”

Kế Linh hừ một tiếng, nói: “Ta chỉ là có chuyện không thể hiểu nổi.”

Vân Dương nói: “Tổng cộng hẳn là có ba chuyện cô đang thắc mắc a?”

Kế Linh: “Ồ? Người biết ta có thắc mắc cái gì?”

Vân Dương bĩu môi, thản nhiên nói: “Chuyện thứ nhất, chính là... Vì sao ta đột nhiên xung đột cùng Tây Môn Vạn Đại? Bắn vào nhân lực, lịch duyệt, trí lực của ta chắc chắn sẽ đơn giản nhận ra lai lịch của hắn bất phẩm của hắn, biết như vậy còn muốn xung đột? Đúng không?”

Kế Linh rất ngạc nhiên: “Không sai, đích thật là như vậy! Người không phải là người lỗ mãng như thế.”

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “chuyện không hiểu thứ hai chính là, sau khi Tây Môn Vạn Đại đã báo ra tên tuổi của bản thân, vậy mà ta còn không lui, kiên trì muốn cược. Sau đó tiền đặt cược đều lấy đi, vì thế đắc tội Tây Môn gia tộc. Đúng không?”

Kế Linh càng thêm ngạc nhiên: “Không sai!”

“Chuyện nghi vấn thứ ba, hẳn là... Ta rõ ràng không có cừu phẩm Huyền thú con non, lại dùng ngôn ngữ lừa gạt khiến Tây Môn Vạn Đại tin tưởng mà không nghi ngờ, sau đó lấy ra đại giới đánh cược... Hơn nữa, chuyện ta có cừu phẩm Huyền thú, lại bị rất nhiều người biết được. Những người này, đều là kẻ nguy hiểm... Chuyện này không thể nghi ngờ là đem chính ta và Vân phủ, dính vào mối nguy hiểm cực độ, trở thành trung tâm chú ý của vô số người... Rốt cục vì cái gì. Đúng không?”

Giọng điệu Vân Dương bình thản, nói đầu vào đấy.

“Những người này biết ta có cừu phẩm Huyền thú con non, tất nhiên sẽ nghĩ biện pháp để cướp đoạt, mà thực lực ta bây giờ, chắc chắn không thể chống lại được. Thậm chí có khả năng ngay tính mạng cả nhà còn không giữ nổi, tại sao phải làm như thế? Đúng không?”

Trên mặt Vân Dương lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Dưới ánh trăng, nụ cười của hắn vậy mà trong sáng như ánh trăng.

Kế Linh càng thêm ngạc nhiên, cũng càng thêm sốt ruột tức giận, nói: “Không sai, chính người đều biết rõ ràng rằng, nhưng vì sao người lại làm như vậy! Nguyên nhân là gì? Người sao có thể ngăn cản Bất đại gia tộc được? Đây không phải tự tìm đường chết sao?”

Vân Dương vẫn chỉ cười cười, không nói lời nào.

“Đến cùng vì cái gì?” Kế Linh vô cùng nôn nóng. Chuyện này, nàng càng lúc càng nghĩ không thông. Vốn cho rằng, Vân Dương có thâm ý khác. Nhưng cho tới bây giờ, nghĩ đến đâu cả đầu, cũng không thể nghĩ ra được lý do nào thích hợp, thực sự nhin không được liền gấp trực tiếp hỏi Vân Dương.

Không nghĩ tới gia hỏa này dầu nước không vào, khiến nàng càng nhìn càng tức giận, hận không thể đánh một trận thỏa sức.

“Ta ngăn không được, không phải còn có người a?” Vân Dương mỉm cười.

“Ta mới mặc kệ đâu!” Kế Linh cá giận nói: “Tất nhiên không phải cái này, ngươi nói nhanh một chút.”

“Ngươi muốn biết?” Vân Dương rốt cục quay sang, nghiêm túc nhìn nàng.

“Muốn!” Kế Linh không e dè lòng hiếu kỳ của bản thân.

“Nhưng ta lại không muốn nói cho ngươi...” Vân Dương thân thiết cười cười.

“Ngươi...” Kế Linh rốt cục phát điên, bay lên một cước đem băng ghế đá đá ra ngoài: “A a a a... Tức chết ta rồi a a a...”

Vân Dương cười cười, đương nhiên, dưới góc độ của Kế Linh, nụ cười của Vân Dương, chính là đang gọi đòn.

Nhưng trong lòng Vân Dương cũng là một mảnh bất đắc dĩ.

Đắc tội Tây Môn gia tộc, thả ra tin tức cừu phẩm Huyền thú ấu thú. Đương nhiên là hấn cố ý gây ra.

Nhưng, mục đích thật sự của hấn, bây giờ chưa thể nói.

...

“Nếu muốn đối phó quái vật không lồ Tứ Quý lâu, nhất định phải khiến bản thân đủ cường đại đã.” Đây là suy nghĩ trước này đều chưa từng thay đổi của Vân Dương.

Kể từ khi biết Tứ Quý lâu tồn tại, kể từ khi biết 800 thuộc hạ cùng tám vị huynh đệ của bản thân đều là chết dưới sự thiết kế của Tứ Quý lâu, Vân Dương đã quyết định sẽ phải làm thế nào.

Chính diện đối kháng, tuyệt đối là không được.

Coi như Cừu Tôn phục sinh tề tụ, phát ra năng lực lớn nhất, chỉ sợ cũng không phải đối thủ của Tứ Quý lâu thần bí.

Thậm chí toàn bộ Ngọc Đường đế quốc dốc hết quốc gia chi lực đối phó Tứ Quý lâu, cũng không thể đem tổ chức thần bí này nhổ tận gốc! Bởi vì cho tới bây giờ hấn giờ đều chưa từng xuất hiện trước mặt người khác.

Ngươi căn bản không biết, ai mới là người Tứ Quý lâu.

Vì vậy, Vân Dương đã quyết định rõ con đường phải đi.

Hấn là Vân Tôn, thân phận này không thể bại lộ, nhưng, bản thân Vân Dương hấn trong thời gian này sinh hoạt quá an dật.

Cho nên, hấn muốn thiết lập một hoàn cảnh, đặt bản thân trong nguy cơ, từ đó rèn luyện bản thân.

Nếu như hấn không chịu nổi, bị kinh đào hải lăng xoắn tới thịt nát xương tan, vậy sao còn có thể đối phó Tứ Quý lâu hùng mạnh kia.

Nhưng nếu là bản thân có thể từ trong kinh đào hải lăng giết ra một con đường, đến lúc đó, hấn đã đủ cường đại.

Hơn nữa, bốn chữ cừu phẩm Huyền thú này, sẽ hấp dẫn vô số thế gia, thế lực tạo thành vô số phân tranh. Những thứ này, đều có thể trở thành quân bài để cho hấn lợi dụng!

Quan trọng là hấn lợi dụng như thế nào mà thôi.

Khóe miệng Vân Dương lộ ra một tia cao thâm mặt trắc ý cười.

Làm xiếc trên vách đá, chuyện như thế, hấn đã làm quá nhiều!

...

Ban đêm.

Thất đại công tử tề tụ tại tiểu viện của Vân Dương, quả nhiên đến rất đầy đủ, hơn nữa đều rất hưng phấn. Là hưng phấn từ trong nội tâm, chứ không phải miễn cưỡng như mọi lần.

Tin tức Vân Dương vừa mới phát đại tài, tuyệt đối không phải bí mật.

“Tìm các huynh đệ đến đây, là có vụ mua bán cần giúp đỡ.” Vân Dương mỉm cười nâng chén: “Trước khi nói, chúng ta cạn một chén, chúc chúng ta hợp tác vui vẻ.”

“Uống!” Thất đại công tử đều uống một hơi cạn sạch.

“Ta vừa thắng hai cái thất phẩm huyền đan, cái này các ngươi biết, ngoài ra còn có 500 mai huyền thạch, 30 mai huyền tinh.” Vân Dương cười nói: “Tự nhiên, huyền thạch ta muốn lưu lại 300 mai, cho nên, còn có 200 mai, cần các huynh đệ giúp ta đi bán ra. Huyền tinh ta muốn lưu lại 20 mai, còn mười cái, cũng cần mọi người hỗ trợ.”

Ánh mắt Thất đại công tử đều là đột nhiên sáng lên.

Tài sản to lớn a!

“Tất cả những thứ này, ta chỉ cần hoàng kim, ba trăm vạn lượng, lợi ích còn lại, liền chia đều cho bảy vị huynh đệ đi.” Vân Dương mỉm cười nói: “Bắt chẹt các ngươi mấy lần, rốt cục cũng đến lúc đưa chút chỗ tốt cho mọi người a.”

Lời nói rất chính trực.

Nhưng hẳn càng nói chính trực, ánh mắt bảy vị công tử cũng càng sáng.

Những vật này, dù là không đem đi đấu giá, chính bọn hắn lưu tại cất giữ, cũng hoàn toàn đáng giá!

Chỉ riêng hai viên thất phẩm huyền đan, giá trị không dưới trăm vạn hoàng kim. Còn có 200 huyền thạch, mỗi một khối định giá chắc chắn một vạn lượng hoàng kim, thậm chí hàng còn không đủ bán. Mặt khác mười khối huyền tinh còn lại, giá trị càng không thể đo lường!

Cuộc mua bán này, bảy người, mỗi người có thể đem về 20 vạn lượng hoàng kim trở lên. Chẳng khác nào Vân Dương tặng không mỗi người mấy trăm vạn lượng bạch ngân!

Hơn nữa chỉ tính theo giá thấp nhất!

Sau một hồi kinh hỉ, bảy vị công tử ngược lại có chút mờ mịt.

Mọi người vốn là bị Vân Dương bắt chẹt thành quen, chưa bao giờ thấy Vân Dương hào phóng như thế? Sự bất thường tất có yêu?

“Vân thiếu gia, có chuyện gì à?” Lăng công tử ngạc nhiên hỏi lại: “chuyện này... Có vẻ như huynh bị thua thiệt chút...”

“Có tiền mọi người cùng chia a.”

Vân Dương âm áp mỉm cười: “Lấy của các ngươi nhiều như vậy, ta cũng nên hồi báo một chút, có cái gì đáng giá ngạc nhiên? Càng không thể nói các ngươi chịu thiệt... Đương nhiên, trừ việc đó ra, mấy nhà các ngươi có một số con đường, khi ta cần đến, vẫn mang giúp ta một chút, như vậy là được. Thế nào?”

Bảy người nhìn nhau, trong nháy mắt đều nhìn thấy đối phương đang suy nghĩ gì. Không hẹn mà cùng đồng thời gật đầu: “Thành giao!”

Mặc dù mọi người đều rõ, vị Vân thiếu gia này làm việc gì, từ xưa tới nay cũng sẽ không chịu thua thiệt bao giờ. Lần này hắn đưa ra lợi ích lớn như vậy, chỉ yêu cầu mọi người khi cần có thể giúp một chút... Cuộc mua bán này, dù như thế nào cũng có thể làm!

Dù là đến lúc đó Vân Dương yêu cầu làm việc gì đó sinh ra lợi ích vượt xa khỏi lợi ích lần này, nhưng hiện tại cái hứa hẹn này, cũng nhất định phải có! Đến lúc đó, cũng nhất định phải giúp.

Vân Dương thỏa mãn cười.

“Mọi việc chính là đơn giản như vậy.” Vân Dương nói: “Liên quan tới 300 vạn hoàng kim này, mọi người có thể dùng hai loại phương thức để thanh toán, loại thứ nhất chính là, lấy một bộ phận cho ta trước, phần còn lại chờ các ngươi sau khi hoàn thành mua bán rồi lại đưa. Loại thứ hai, càng đơn giản, chính là bảy nhà các ngươi cùng gom tiền lại, đem toàn bộ ba trăm vạn lượng cho ta, về sau các ngươi bán thế nào, bán bao nhiêu tiền, ta hoàn toàn mặc kệ!”

Bảy người lại là hai mắt nhìn nhau.

Câu nói của Vân Dương này, thâm ý sâu sắc.

Loại thứ nhất, ta là muốn quản. Loại thứ hai, ta hoàn toàn buông tay. Đây chính là lời ngầm.

Ai nguyện ý khi làm việc còn bị người sau lưng cản trở?

“Chúng ta chọn loại thứ hai!” Mã công tử nhảy dựng lên: “Vân thiếu gia, tối nay liền có thể đem hoàng kim đưa tới cho ngươi!”

“Tốt!”

Về phần những tư nguyên này, bảy đại gia tộc phân chia làm sao, cũng không phải việc mà Vân Dương quan tâm, hắn chỉ phụ trách đem những thứ này đưa cho họ là được rồi.

Rõng rã một đêm, thất đại công tử đầu võ mồm, ai nấy tranh đến mặt đỏ tới mang tai, cuối cùng rốt cục đều không cam lòng nắm chặt tay, hậm hực nhìn đối phương, sau đó lại a dua cười cười đối với Vân Dương, sau đó tự mình nghênh ngang về nhà chuẩn bị hoàng kim.

Từng đoàn hộ vệ đại quân gia tộc, đã sớm tập hợp tại trước cửa Vân phủ. Tài phú lớn như vậy một người sao có thể an toàn vận chuyển? Coi như dù là thời thái bình thịnh thế, thất đại công tử cũng không có lá gan này...

Trước khi trời sáng, ba trăm vạn lượng hoàng kim, đã đến trong tay Vân Dương.

Tất cả đều là vàng thật, không có kim phiếu ngân phiếu. Vân Dương không cần mấy tờ giấy lộn đó!

Hoàng kim lập lòe, chồng chất như núi!

Toàn bộ hậu viện Vân phủ, giờ phút này kim quang trùng thiên!

Dịch: xonevictory

Nguồn: YY

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Làm Người Không Thể Ngây Thơ!

Dịch: Thiều Bàn Tử

App.

“Ta thật không biết nói như thế nào với ngươi.” Một thanh âm trào phúng phát ra từ phía sau hắn.

Vân Dương không nói gì. “Nên gọi ngươi là ngu xuẩn hay là ngốc đây?” Kế Linh đứng sau lưng Vân Dương than thở: “Nhưng mặc kệ ngươi ngu xuẩn hay ngốc thì tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay không phải một người bình thường có thể làm được.” Vân Dương cười nhạt, cũng không giải thích điều gì. “Ngươi đem lượng lớn tài nguyên tu luyện, có thể đem một người bình thường tăng tu vi lên tam sơn, vậy mà đem toàn bộ đi đổi thành hoàng kim, hoàn toàn vô dụng này.” Ánh mắt hiện tại của Kế Linh nhìn hắn, giống như nhìn một tên đại ngốc: “Ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?” Trong thanh âm của nàng, có lẽ chính nàng cũng không phát giác được, có không hiểu, nghi hoặc, tức giận, còn có... Thất lạc! Thất vọng! “Ta tự nhiên biết ta đang làm cái gì.” Vân Dương cũng không quay đầu, nói: “Cho nên nói, ta và các ngươi, là người của hai thế giới.” Thanh âm của hắn cũng rất lãnh đạm.

Kế Linh rốt cục nhìn không được, tức giận nói: “Ta không rõ, ngươi vì sao lại thiên cận như vậy! Hoàng kim nhiều hơn nữa, cũng có làm được cái gì chứ? Coi như ngươi đem tất cả hoàng kim trong thiên hạ, toàn bộ thu hết thì ngươi cũng có được lợi ích gì đâu?!” “Ngươi chẳng lẽ không biết, trong lòng của một Huyền giả, một khối huyền thạch thôi nếu so với hoàng kim của toàn bộ thiên hạ đều quý hơn? Bởi vì huyền thạch có thể gia tăng lực lượng! Gia tăng tiền vốn để bảo mệnh, mà hoàng kim lại không thể!” Kế Linh hít một hơi thật sâu, áp chế nổi kích động của chính mình. Nàng đang cố gắng khắc chế chính mình, ta không nên nổi giận, chuyện này, vốn dĩ không liên quan gì đến ta.

Nhưng nàng vẫn không nhìn được tức giận ngập trời.

Nhưng nàng vẫn kiềm nén không được.

Vân Dương tỉnh táo quay đầu lại, nhìn thật sâu vào ánh mắt tức giận của nàng, thật lâu sau mới lạnh lùng nói: “Người của hai thế giới, thảo luận cái chuyện này có ý nghĩa gì chứ?” Kế Linh lập tức đình chỉ. “Đối với ngươi mà nói, hoàng kim là vô dụng, mà huyền thạch và huyền tinh mới có tác dụng chân chính.” Ánh mắt hắn chỉ có lạnh nhạt, nói: “Nhưng với ta mà nói... Hoàng kim, so huyền thạch hữu dụng hơn, hoàng kim có thể mua gạo, mua cơm, mua được thức ăn lấp đầy bụng ta. Mà huyền thạch, lại không thể.” “Hoàng kim có thể trả tiền thừa, huyền thạch không thể.” “Cho nên chúng ta là hai loại phương thức tư duy.” Vân Dương nói: “Đây không phải việc có thể tranh luận. Đêm đã khuya, ngươi sớm đi nghỉ đi.” Hắn quay người bỏ đi.

Kế Linh sau lưng hắn lớn tiếng nói: “Vậy ngươi vì sao không đem tất cả huyền thạch và huyền tinh toàn bộ bán đi? Chỉ bán một nửa làm gì? Bán đi toàn bộ có thể đạt được nhiều hoàng kim hay sao?” Vân Dương thầm cười khò một tiếng.

Ta sao không muốn bán nhiều hơn chứ? Vấn đề là... Những huyền thạch, huyền tinh kia đã bị Lục Lục trộm mất rồi.

Huyền thạch, tự nhiên hữu dụng. Có thể làm cho chính mình mạnh lên, nhưng hoàng kim lại có thể làm cho người nhà của các huynh đệ đã chết của ta ăn no! Tại ta không có lực lượng, cũng không có đầy đủ vốn liếng...

Kế Linh hậm hực trở về phòng đi ngủ. Trong phòng, khi nằm trên giường, trong lòng của nàng đang không ngừng vang lên một câu nói: “... Người của hai thế giới!” “Người của hai thế giới!” “Nguyên lai... Vẫn là người của hai thế giới a.” Kế Linh có chút thất lạc nghĩ: “Quan điểm giá trị, cũng không giống nhau... Có lẽ hắn nói có đạo lý, suy nghĩ của hai thế giới, có thể tranh luận cái gì đây? Ai...” ...

Nửa đêm về sáng.

Một nhóm mười người áo đen, lặng yên không một tiếng động đi tới trước mặt Vân Dương. “Đem những hoàng kim này, toàn bộ đổi thành bạch ngân.” Vân Dương thấp giọng phân phó, tâm tình của hắn trầm thấp, trong mắt u lãnh, tựa hồ sâu không thấy đáy, ai cũng không biết, giờ khắc này tâm tình của hắn đến cùng là gì. “800 gia đình kia... Mỗi một nhà, một ngàn lượng bạch ngân. Tối nay toàn bộ phải phát đi.” Vân Dương trầm thấp phân phó. “Vâng công tử.” “Ngoài ra, phàm là liệt sĩ gia quyến, tàn quân gia đình của Thiên Đường thành... Mỗi một hộ một trăm lượng bạch ngân.” Vân Dương tiếp tục phân phó. “Vâng.” “Muốn làm thế nào, không cần ta nói rõ chứ?” Vân Dương ánh mắt u lãnh nhìn đám hắc y. “Cần tuân công tử phân phó, sẽ không xuất hiện việc ngoài ý muốn, cũng sẽ không xuất hiện bất luận tranh chấp gì, càng không thể xuất hiện bất kỳ cường đạo nào!” Tên cầm đầu trong đám lên tiếng. “Ừm, đi đi.” Vân Dương nói: “Còn có, chuyện ta phân phó, tiếp tục chú ý, một khi có người vi phạm hoặc tiết lộ, phải bẩm báo cho ta!” “Vâng!” Đám người áo đen đi đi về về, mới đem chín thành hoàng kim trong phủ của hắn đem đi. Trong tính toán của bọn hắn, còn dư 1 thành cũng đã rất nhiều rồi.

Vân Dương đem số hoàng kim để ở ngoài sân, trở về phòng.

Ánh trăng lạnh lẽo, hậu viện Vân phủ, vàng óng một mảnh... ..

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, Kế Linh tựa hồ rất tức giận, đang trong phòng dạy dỗ Tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang, bực tức không chịu gặp mặt Vân Dương, trong lòng Vân Dương mừng rỡ vì được thanh tĩnh. Đi xem tình người trọng thương kia một chút, sau đó lại đi luyện công, luyện đao.

Hạt giống phiền phức đã trồng xuống, bất cứ lúc nào cũng có thể nảy mầm. Từ lúc bắt đầu tới giờ hắn đã chuẩn bị tốt rồi. ...

Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn vừa mới kết thúc triều hội, tâm sự nặng nề trở lại trong phủ.

Triều hội truyền đến tin tức của địch quốc, Đông Huyền đế quốc cùng Đại Nguyên đế quốc đều tại rục rịch, mục tiêu tự nhiên là Ngọc Đường đế quốc, khối thịt mỡ lớn nhất trong mắt các quốc gia này.

Nhiều năm chiến hỏa liên miên như vậy, cơ hồ không có đình chỉ lần nào. Nếu như lần này chiến tranh, Ngọc Đường đế quốc tuyệt đối không lạc quan a...

Lão nguyên soái ngửa mặt lên trời thở dài. “Nguyên soái, đêm qua lại phát sinh một chuyện kỳ quái.” Trong phủ nguyên soái, Vương tiên sinh là bằng hữu của lão nguyên soái đang mỉm cười nhìn lão, bình tĩnh ôn hòa nói: “Người đoán xem là chuyện gì?” Thu lão Nguyên soái thở dài, ta hiện tại trong lòng phiền muộn muốn chết, còn đoán cái gì? “Có chuyện gì vậy?” Vương tiên sinh mẫn cảm, cảm giác được lão nguyên soái hôm nay tâm tình không được tốt, cũng không vòng vo nữa, nói: “Trong vòng một đêm, toàn bộ Thiên Đường thành, lại đột nhiên rơi *kim vũ.” *mưa tiền Lão nguyên soái ánh mắt bỗng nhiên sáng lên: Hử?” “Người nhà của 800 tráng sĩ đi theo Cửu Tôn xuất chinh có hơn một nửa, trong nhà đột nhiên xuất hiện một lượng lớn bạc... Sau khi tỉnh ngủ, bạc liền xuất hiện, ai cũng không biết từ đâu mà tới...” Vương tiên sinh từ từ nói. “Lại một lần xuất hiện chuyện như thế...” Lão nguyên soái ánh mắt kỳ dị. “Ừm, không chỉ như vậy, còn có không ít liệt sĩ gia quyến, tàn quân trong nhà, đều xuất hiện bạc, giống như có người có hảo tâm muốn giúp đỡ vậy...” Vương tiên sinh cười rất là vui vẻ.

Đôi mắt Thu Kiếm Hàn sáng lên: “Vương huynh đệ, theo ý ngươi... Chuyện này, có mấy phần là... Cửu Tôn có người còn sống?” Vương tiên sinh trầm ngâm một chút nói: “Chuyện này... Chứng minh không được Cửu Tôn còn có người sống. Nhưng cũng có hi vọng vô cùng lớn.” Ngừng nửa câu đầu, lão nguyên soái ánh mắt có chút tối nhạt, nhưng khi nghe nửa câu sau, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên đứng bật dậy. “Bất quá người này rõ ràng không muốn bại lộ thân phận.” Vương tiên sinh chậm rãi nói.

Thu Kiếm Hàn thở dài, nói: “Cái chết của Cửu Tôn, chính là một thiên đại âm mưu, bằng vào lực lượng của quốc gia, cũng không điều tra được gì... Người này có thể là một trong Cửu Tôn hoặc có quan hệ tốt với bọn hắn, nhưng hắn sao lại dám... . Tùy tiện bại lộ thân phận đây?” Lão một môi phát phát tay, nói: “Hay là dựa theo phương pháp trước đó, mặc kệ, không hỏi nữa, chuyện này... Đem những vết tích, toàn bộ lau sạch đi!” Vương tiên sinh gật đầu: “Tốt!” “Phải đem hết thầy manh mối điều tra rõ” Lão chém đinh chặt sắt nói.

Vương tiên sinh nói: “Ta đã phân phó.” “Vây là tốt rồi.” Lão nguyên soái thương cảm nhắm mắt lại, nói khẽ: “Chín tên tiểu tử các ngươi còn có kẻ sống sao, dù ẩn trốn thế nào đi nữa, ta vẫn muốn gặp mặt các ngươi...” “Lão phu rất nhớ các ngươi...” Khóe mắt lão bắt đầu ướt, từng giọt nước mắt chảy xuống.

Vương tiên sinh trong lòng thở dài một tiếng, lặng yên không một chút tiếng động lui ra ngoài. Thối lui tới cửa ra vào, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, nói: “Nguyên soái, về chuyện các đại gia tộc thi đấu Huyền thú tại Thiên Đường thành...” Thu Kiếm Hàn nhắm mắt lại khoát khoát tay, một môi nói: “Tùy ý bọn hắn.” Vương tiên sinh biết Thu lão Nguyên soái hiện tại không muốn nói chuyện, nhưng vẫn không nhịn được nói thêm một câu: “Nghe nói... Hôm qua, Vân Hầu gia công tử Vân Dương, ở thị trường Huyền thú cùng người của Tây Môn gia tộc xung đột, đánh cược một trận lớn, khiến cho vị Tây Môn kia cơ hồ tàn gia bại sản...” Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái thở dài: “Chuyện này... Cũng tùy bọn hắn đi thôi. Vị Vân Hầu công tử kia, chưa bao giờ an phận. Chuyện này... Để cho Vân Hầu giải quyết đi.” Vương tiên sinh nghĩ nghĩ, muốn nói chuyện này tựa hồ có chút kỳ quái. Nhưng nhìn thấy lão nguyên soái ưu sầu như vậy, cũng nuốt xuống câu nói này, lui ra ngoài.

Nhưng qua ngày hôm nay, hắn cũng đã không để ý tới việc nhỏ như thế này nữa —— một cái là hoàn khổ công tử của Thiên Đường thành, một cái là hoàn khổ công tử của Tây Môn gia tộc, có thể có việc gì đây? ...

Trong phòng, truyền tới tiếng thở hì hục. Đây là do người bị trọng thương kia đang nỗ lực điều tức, cố gắng điều động huyền khí của chính mình, tiến hành trị liệu.

Vân Dương đối với điều này không ngạc nhiên chút nào, vẫn bình chân như vại.

Một cánh cửa khác mở ra.

Lão Mai bộ pháp nhẹ nhàng đi ra. “Đột phá rồi sao?” “Không có. Chỉ là, đập nửa bước vào mà thôi.” Lão Mai rất hưng phấn: “Trong vòng nửa tháng, nhất định có thể đột phá! Ta muốn tích lũy nhiều một chút, thời điểm đột phá, cũng sẽ tăng nhanh hơn.” Vân Dương gật đầu.

Đột phá bình cảnh, chỉ là một phương diện, chỉ cần có cảm giác, đột phá liền không khó khăn. Mà mấu chốt chính là... Sau khi đột phá bình cảnh, tu vi sẽ đột nhiên tăng mạnh.

Mà sự tăng mạnh đột ngột này, là do sự tích lũy lúc trước của bản thân. Dù sao, trong tay Vân Dương cũng không có loại linh dược cũng cố căn cơ đẩy nhanh cấp độ. “Công tử, người bị thương kia... Có vẻ như không đơn giản a.” Lão Mai thấp giọng nói. “Đúng là không đơn giản.” Vân Dương gật đầu. “Công tử muốn... Kết một phần thiện duyên sao?” Lão Mai thử hỏi: “Hay là muốn... Thu phục hắn?” Vân Dương tươi cười: “Một phần thiện duyên này, kết không thành.” Lão Mai: “Ách?” Vân Dương lắc đầu cười cười. Người này bị nguy hiểm đến tính mạng, thiên tân vạn khổ, mới đạt được bốn đầu cửu phẩm Huyền thú con non, nhưng vừa tỉnh lại, liền thấy bọn chúng rơi vào trong tay mình. Phần thiện duyên này... Làm sao có thể kết đây?

Đối phương chỉ cần vừa khôi phục thực lực, chỉ sợ sẽ lập tức lấy oán trả ơn đem bốn đầu Huyền thú này cướp đi. “Ta muốn thu phục hắn.” Vân Dương rất thẳng thắn nói: “Ta hiện tại rất thiếu nhân thủ.” Lão Mai nói: “Nếu như không thể thu phục thì sao?” Vân Dương nhìn Lão Mai một chút, ánh mắt lộ ra ý cười, chậm rãi nói: “Người cứ nói đi?” Lão Mai chỉ cảm thấy cả người giống như bị một cỗ hàn phong thổi qua, lạnh lẽo tận xương cốt. “Công tử nếu muốn thu phục.” Lão Mai đề nghị: “Hiện tại bản thân hắn bị trọng thương, không thể hành động, đây là thời điểm có thể thu nhất nhân tâm a.” Vân Dương lắc đầu, dường như đã tính trước nói: “Cao thủ bậc này, loại thủ đoạn này tuyệt đối không thích hợp. Phải dùng thủ đoạn càng thêm xảo diệu mới được.” Vân Dương trong lòng cười thầm: “Một tên có thể một mình xuất nhập Huyền Thú sâm lâm, một cao thủ có thể thắng được cửu phẩm huyền thú... On huệ nhỏ nhặt thế này có thể khiến hắn cuối đầu sao?” “Phải dùng thủ đoạn càng thêm xảo diệu?” Lão Mai ngạc nhiên.

Vân Dương mỉm cười: “Cái gọi là ân cứu mạng, dùng thân báo nghĩa... Lão Mai à, loại sự tình như vậy, chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết mà thôi. Cũng tỷ như nói người đi, người bây giờ bị thương nặng, sắp chết, được một người khác cứu, đồng thời đối với người rất tốt, hỏi han ân cần cẩn thận, người có thể bởi vậy mà làm nô tài cho hắn hay không?” “Cho nên, truyền thuyết là truyền thuyết, cổ sự là cổ sự, nhưng chúng ta làm người, lại không thể ngây thơ như thế.”

Nụ cười Vân Dương mang theo một cổ quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Đan Tâm Ngọc Kiếm. Chấn Trụ, Phản Chấn!

Lão Mai gãi đầu, một bộ xấu hổ.

Chính lão cũng cao tuổi rồi, thế mà bị thiếu gia mới 19 tuổi nói ngây thơ... Chuyện này thật là có chút...

Nhưng trong lòng Lão Mai cũng hoàn toàn cảm giác được, bản thân lão cùng thiếu gia mà so sánh, quả là... Có chút ngây thơ?

Mấy năm trước, chính lão cũng không cảm giác gì. Mặc dù có đôi khi thấy công tử nhà mình có chút thần bí, võ lực cao cường mà lại không công khai ra ngoài. Luôn tỏ ra là một vị công tử ca chơi bởi lêu lổng.

Hơn nữa thường xuyên chơi trò mất tích. Một lần biến mất có khi hơn mấy tháng mới xuất hiện.

Hắn biết công tử nhà mình tuyệt không bình thường. Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Nhưng, từ một năm trước, công tử sau một lần biến mất trở về, từ đó cũng chưa từng biến mất qua.

Nhưng lấy võ giả trực giác của lão, có thể nhận ra công tử bị trọng thương. Hơn nữa, giống như một thân tu vi toàn bộ bay hơi. Những thương thế đó, bất cứ lúc nào cũng đều uy hiếp tính mạng của hắn.

Nhưng có vẻ công tử cũng không thêm để ý, mỗi ngày vẫn một bộ dáng vẻ chơi bởi lêu lổng, chỉ là, ngẫu nhiên vào đêm khuya, lão có đôi khi từ đằng xa nhìn công tử ngồi một mình một chỗ, không khí thì lương cùng cô độc kia, thỉnh thoảng trong mắt bộc phát u lãnh quang mang...v

Tất cả cho lão biết, trong lòng công tử, tuyệt đối có một bí mật lớn.

Đến tận cùng chuyện gì xảy ra, Lão Mai cũng không dám hỏi. Hắn biết dù có hỏi công tử cũng sẽ không nói.

Nhưng uy thế công tử trên người, càng ngày càng nặng. Sát khí tựa hồ muốn trào ra tàn phá thiên hạ, cũng càng ngày càng nặng...

Ngoài ra, Lão Mai đột nhiên phát hiện.

Khả năng tính toán của công tử, đã đột phá giới hạn tưởng tượng của lão. Bất kì việc chẳng nữa, không có việc gì hần nhìn không thấu, không có việc gì hần không giải quyết được.

Nếu nói như đánh cò.

Người bình thường có thể nhìn ba bước bốn bước đã coi như là cao thủ, nhưng công tử lại có thể nhìn thấy vài chục bước sau, nhưng hần chưa bao giờ tự mãn qua.

Đã qua một năm, mỗi một việc công tử làm, đều có một thâm ý nào đó. Nhưng hết lần này tới lần khác chính lão một chút cũng nhìn không thấu.

Công tử nói ta ngây thơ... Có vẻ như, ta thật sự có chút ngây thơ a?

Bất quá công tử rốt cuộc muốn dùng thủ đoạn như thế nào, để thu phục người trọng thương trong đông sương phòng đây?

...

“Năm con mèo con này...” Lão Mai nhìn năm con tuyết trắng con mèo nhỏ sau lưng Vân Dương một tác cũng không rời, ho khan một cái, sờ cái cằm đầy râu.

Mới có một ngày thôi, Vân phủ liền trở thành vườn bách thú.

“Ừm, coi như là... Thiêm Điện Miêu đi.” Vân Dương nói: “Thật đáng yêu.”

“Đáng yêu...” Loại từ ngữ như vậy, từ trong trong miệng công tử “Đa mưu túc trí” nói ra, Lão Mai cảm giác đột nhiên mọi thứ đều trở nên bất thường.

Thiên Huyền Linh Hầu ngồi trên vai Vân Dương. Mấy ngày nay, tiểu gia hỏa này vẫn đi theo Vân Dương, một tác cũng không rời, nhưng... Rõ ràng không hoạt bát bằng trước đó...

Hơn nữa, chỉ cần bốn con mèo nhỏ kia ở phía dưới, Thiên Huyền Linh Hầu liền sẽ không xuống đất. Đôi mắt, tràn đầy vẻ đề phòng. Nếu không phải nó thật sự là không rời khỏi Vân Dương, chỉ sợ sớm đã bỏ trốn mất dạng.

Loại áp chế về cấp bậc huyết mạch, mặc dù chỉ là hơn kém một bậc, nhưng, Thiên Huyền Linh Hầu y nguyên cảm giác... Có uy hiếp.

Chỉ là, điểm này không có ai chú ý tới.

Vân Dương sớm đã len lén tra xét bốn đầu Thôn Thiên Báo, một đầu đã đạt đến tứ giai Huyền thú, còn có hai đầu, hiện tại cũng đã là tam giai Huyền thú. Cuối cùng một đầu tương đối suy nhược, cũng đã ổn định ở nhị giai.

Có điều, mấy tiểu gia hỏa này rõ ràng đều bị hạ huyết mạch ẩn hình pháp. Đó là thủ đoạn bảo vệ tốt nhất mà cao giai Huyền thú áp dụng đối với hậu đại của mình, dùng huyết mạch của bản thân đặt một tầng chướng nhãn pháp vào hậu đại, khiến cho người khác nhìn thấy cũng chỉ là tiểu Huyền thú không đáng chú ý.

Cứ như vậy, trước khi chúng nó trưởng thành, không có người nào có ý đồ với chúng. Như vậy sẽ an toàn rất nhiều.

Nhưng loại huyết mạch ẩn hình này, thấp nhất phải là cửu phẩm Huyền thú mới có thể thi triển. Vân Dương đã là hoàn toàn xác định. Nhưng hiện tại hần cũng có ý định giống phụ mẫu bốn tiểu gia hỏa này, đều không muốn đem tầng huyết mạch ẩn hình này loại bỏ.

Nếu là một khi giải khai, nếu bị người ta phát hiện bên cạnh hần có bốn đầu cửu phẩm Huyền thú ấu thú đi theo, hơn nữa thực lực của hần còn rác rưởi như thế...

Vân Dương dám khẳng định, hần tuyệt đối sống không nổi một canh giờ!

“Vì lý do an toàn, các người tiếp tục làm mèo đi.” Vân Dương vuốt vuốt cái đầu lông xù của bốn đầu Thôn Thiên Báo, nhận lấy bốn cái đầu lưỡi phấn hồng liếm liếm tay hần, tê tê ngứa ngứa.

Một đầu Thiêm Điện Miêu chân chính còn lại meo meo kêu, nó còn chưa phục hồi như cũ, co quắp nằm một bên, không cách nào đi tranh thủ tình cảm, gấp tới kêu meo meo.

Vân Dương bật cười: “Đúng, nơi này còn có một cái.” Cũng sờ lên đầu nhỏ của Thiêm Điện Miêu, lập tức tiểu gia hỏa hài lòng nằm xuống, xoay người lộ ra cái bụng trắng trắng.

Theo thường lệ, hần lại vì mấy tiểu gia hỏa này truyền qua một đạo sinh mệnh khí tức. Ngay sau đó từng cái tiểu nhưng cầu tuyết trắng khoái hoạt lăn qua lăn lại đầy đất.

Thiên Huyền Linh Hầu trên bả vai hần lo lắng chỉ chỉ gọi, Vân Dương bắt đắc dĩ cũng đưa qua một đạo. Cảm thụ được Sinh Sinh Bất Tức linh khí

vốn đã ý ới nay càng không có nhiều, Vân Dương liền đình chỉ.

Thiên Huyền Linh Hầu cũng đã thỏa mãn. Quan sát một vòng, vèo một tiếng từ trên bả vai hần nhảy xuống, hướng về gian phòng của Kế Linh chạy như bay.

Vân Dương đột nhiên cảm giác được, tựa hồ có hai đạo ánh mắt sắc bén, đang quan sát hần. Hần vừa quay đầu, khi thấy cửa sổ đông sương phòng lộ ra một người đầu, hai con mắt, như hai tia chớp lạnh lẽo.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, quay người hướng về đông sương phòng đi tới.

...

Người kia đã ngồi dậy, dựa nghiêng ở đầu giường, nhìn Vân Dương tiến vào, cố gắng rặn ra một nụ cười.

Vân Dương phát hiện, tóc trên đầu người này, đã không còn rối tung giống khi hôn mê, đã được sửa sang lại một chút. Mặc dù chỉ là đơn giản buộc lại, nhưng lại nhìn ra người này rất chú ý hình tượng.

Vân Dương còn phát hiện, tay của người này rất sạch sẽ.

Một người vừa từ trong hôn mê tỉnh lại, trong khe móng ngón tay không có một chút dơ bẩn.

“Có thể... Giúp ta lau lau mặt hay không?” Người này nhìn thấy Vân Dương, sau khi mỉm cười, câu đầu tiên lại nói: “Dùng nước lạnh là được.”

Vân Dương gật đầu: “Tốt!”

Quay người ra ngoài bưng một chậu nước tiến đến, quả nhiên là nước lạnh, nhưng xuống một cái khăn lông, vắt khô, thoa lên trên mặt người này, thấy khăn lau qua trở nên hơi khô, lấy xuống, lại dùng nước thấm một lần, thoa lên trên mặt hần, cứ như vậy năm lần, mới bắt đầu dùng khăn lông giúp hần lau lại kĩ càng mỗi góc một lượt.

Trong quá trình, người này luôn rất bình tĩnh.

“Ngươi rất trẻ.”

Hần lẳng lặng nói ra: “Nhưng rất hiểu chăm sóc người khác.”

“Nhưng, ta nghe người gọi ngươi là công tử.”

“Chúng tôi, ngươi không phải một người chuyên đi chăm sóc người khác, nhưng lại biết rõ cách làm.”

“Nơi này là một cái đại trạch viện của Thiên Đường thành. Nhân số trong viện không nhiều, không thấy có thị nữ, cũng không có hộ vệ. Ngoài ra, ta từng nghe thanh âm một nữ nhân, gọi ngươi là Vân Dương.”

Người này lại tiếp tục nói ra: “Xem ra, ngươi chính là Thiên Đường thành, Vân Hầu gia công tử? Vân Dương?”

“Nhưng một Hầu gia công tử như ngươi, sao lại biết cách chăm sóc người a?”

Người này hỏi.

Vân Dương giúp hần lau mặt, nhân nhát nói ra: “Ngươi tuổi tác không nhỏ, mặc dù trọng thương nên trông khá tiều tụy, nhìn qua bất quá khoảng 40 tuổi. Nhưng số tuổi thật sự, hần là 80 tuổi trở lên. Ở trong giới thế tục, trên 80 tuổi, đã coi như là lão nhân. Mặc dù lấy tu vi của ngươi mà nói, 80 tuổi mới là độ tuổi tráng niên, nhưng một người đã 80 tuổi còn có lòng hiếu kỳ như vậy, ngươi cũng thật đặc biệt a.”

“Còn có, ngươi rất thích sạch sẽ, rất chú trọng dáng vẻ. Nhìn thấy được, cho dù là chết, ngươi cũng muốn chết sạch sẽ. Người như ngươi, trên thế giới cũng không nhiều.”

“Bộ vị ngươi chú trọng nhất, là tay của ngươi.” Vân Dương vắt cái khăn mặt: “Dù cho thời gian hôn mê rất lâu, móng tay vẫn tự nhiên sinh trưởng đến bây giờ, lại rất chính tề, xem ra bình thường ngươi sửa sang, rất chú ý đi.”

“Ngón cái, ngón trỏ, ngón giữa tay phải của ngươi, so với cổ khác đều mềm mại hơn. Bình thường mà nói, nơi này dùng sức nhiều nhất. Nếu là võ giả, mặc kệ luyện đao hay là luyện kiếm, đều sẽ có vết trài, mà ngươi lại không có, cũng không phải là chưa từng sinh trưởng. Mà là tu luyện đến mức nhất định, tiến vào Tiên Thiên cảnh giới, toàn thân tẩy tịnh phạp tùy, chỗ đó đều được huyết nhục trùng sinh. Cho nên mới so với chỗ khác khác càng thêm non mịn.”

“Ngón trỏ, ngón giữa tay trái của ngươi không có vết tích chịu lực. Rất hiển nhiên, tay trái của ngươi luôn luôn cầm kiếm. Cũng chưa từng luyện qua chương pháp quyền pháp các loại, nếu không nhất định sẽ có vết tích.”

“Ngươi là một người rất mạnh mẽ, cho nên quen ở trên cao nhìn xuống nói chuyện với người khác. Thời điểm ngươi nói chuyện, tràn đầy phong duệ chi khí.”

“Vị vậy, người hân là kiếm khách.”

“Nhưng bả vai trái của người có vết tích nhô lên, chứng tỏ sau vai quanh năm suốt tháng đều bị đè ép. Cho nên, kiếm của người không phải đeo bên hông. Mà là đeo nghiêng bên vai trái.”

“Vị trí này, tất nhiên là vị trí tốt nhất cho người xuất kiếm, vì thế vai trái của người mới như vậy.”

“Huyền khí trong cơ thể người, người đã có một nửa chuyển thành kiếm khí.” Vân Dương tiếp tục nói ra: “Cho nên, với người kiếm là tồn tại duy nhất, cái khác có hay không không quan trọng.”

“Ánh mắt của người rất sắc bén, ánh mắt đó hun đúc bởi thói quen của người, lúc nào cũng nhìn chăm chăm mũi kiếm. Ngay cả thời điểm luyện kiếm cũng vậy. Cho nên mặc dù người bây giờ không dùng kiếm, trong tay cũng không có kiếm, lại bị thương nặng, không thể dùng lực lượng, cũng vẫn còn loại khí thể bức người này.”

“Trông mắt người hắc bạch phân minh, rất rõ ràng. Cho nên người không phải là dạng tiểu nhân ác độc, càng không phải là người vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn.”

“Kiếm của người không ở bên người, gan bàn tay tay phải của người rách rất nghiêm trọng. Xương cốt cũng gãy, cho nên, ta đoán kiếm của người đã gãy.”

“Không có kiếm, người không chịu lộ thân phận. Ta đoán không ra thân phận cụ thể của người.”

“Chỉ dùng kiếm, không luyện quyền, đeo kiếm, xuất kiếm quải dị, kỳ môn thủ pháp, ngay thẳng, không cướp không đoạt, thích sạch sẽ, rất chú trọng dáng vẻ, chỉ bằng thực lực hai tay kiếm com, nhưng cũng tuyệt đối là người giang hồ, không phụ thuộc bất kỳ quốc gia nào, nhưng từ bề ngoài của người có thể thấy, người không phải sát thủ hay thích khách gì đó, mà thực lực rất cao...” Vân Dương nói: “Theo ta được biết người giống như người, tất cả có ba người.”

Ánh mắt người này trở nên ngạc nhiên cực kỳ, không khỏi hỏi: “Là ba người nào?”

“Một người trong đó đã chết.” Vân Dương nói: “Nhưng nếu là hân, dù đốt thành tro ta cũng nhận ra được. Mà một người khác, chính là nhân vật trong truyền thuyết, đỉnh phong cao thủ. Cao thủ như vậy, sẽ không bị thương thế này.”

“Mà người, lại có quan hệ cùng Huyền thú.”

“Cho nên người phù hợp thân phận của người cũng chỉ còn lại có một cái.” Diệp Tiểu mỉm cười nói: “Trừ danh Huyền thú lập sát giả, Đan Tâm Ngọc Kiếm Phương Mặc Phi, Phương lão gia tử, không biết ta đoán đúng hay không?”

Người trọng thương trên giường đã chấn kinh mở to hai mắt, nhìn Vân Dương, giống như gặp quỷ!

Hắn tự nhận bản thân một mực điều thấp, thanh danh không lộ ra ngoài. Hơn nữa từ trước đến nay luôn luôn độc hành. Càng không có bằng hữu, độc lai độc vãng. Hắn là không có bao người nhận biết bản thân.

Nhưng, thiếu niên trước mắt này, không quen không biết, chưa từng gặp mặt. Chính hắn dưới tình huống trọng thương không thể dịch dung. Thế mà nhò vào một đôi mắt quan sát, liền có thể đoán được thân phận của hắn!

Hắn biết, thiếu niên này trước đó cũng không điều tra thân phận lão, mà là một bên quan sát, một bên phân tích, liền đoán được lai lịch của lão.

Mặc dù nội dung có chút lộn xộn, kết quả cuối cùng lại không sai.

Đây quả thực là chuyện không thể tưởng tượng nổi!

Phương Mặc Phi xưa nay không rõ, trên người lão, thế mà tồn tại nhiều sơ hở vậy!

Lão biết, thiếu niên này sở dĩ nói dài như thế. Sau đó lại suy luận thân phận của lão, bởi vì, khi lão vừa nhìn Vân Dương, suy luận thân phận của hắn!

Cho nên hắn mới đáp trả như vậy!

Lão vừa rồi dựa vào suy luận, đoán ra thân phận của thiếu niên này, bất quá chỉ muốn lớn tiếng dọa người, trấn trụ gia hỏa nhìn như kinh nghiệm sống chưa nhiều này. Dựng nên hình tượng cao nhân thần cơ diệu toán, mục đích chuẩn bị mở một cửa hàng sau này.

Nhưng tuyệt đối không ngờ rằng, chính lão không thể trấn trụ người ta, ngược lại bị người ta làm cho bản thân triệt triệt để để chấn kinh!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Tứ Đại Công Tử

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Phurong Mặc Phi trừng mắt thật lâu, có chút không thờ nổi. Mà điểm Vân Dương thấy buồn cười chính là, vị Phurong đại kiếm khách này, thế mà trừng trừng mắt tới hôn mê bất tỉnh.

Thân thể của hắn dù sao cũng quá hư nhược. Lại chịu nổi khiếp sợ mãnh liệt, tinh thần chịu đựng không được. Cho nên ngất đi... “Vì cái gì khi gặp mặt nhau lại như thế này a, cũng phải chờ một chút cho ta chiếm chút ưu thế chứ?” Vân Dương lầm bầm nói.

Phurong Mặc Phi bị dọa ngất, tại thời điểm không thể động đây, lão muốn dùng trí tuệ của mình tra ra thân phận của Vân Dương. Mà khi đó Vân Dương cũng muốn dùng ưu thế tâm lý áp đảo lão!

Trong viện.

Kế Linh đã mang theo Ngân Nguyệt Thiên Lang đi ra. Ngân Nguyệt Thiên Lang nhỏ bé toàn thân tuyết trắng, hấp tấp đi theo sau nàng, đi được vài bước lại té.

Hiển nhiên đã đối với nàng rất ỷ lại. “Những thế gia đệ tử này, quả nhiên bất phàm.” Vân Dương đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, trong lòng thầm nghĩ: “Chỉ một đêm công phu, liền đề chỗ Ngân Nguyệt Thiên Lang có tiếng kiết ngạo bất tuân quy phục.” “Vân Dương!” Kế Linh trong sân hô: “Người mấy con mèo này có gì đó quái lạ a.” Vân Dương nhìn trong viện, con Ngân Nguyệt Thiên Lang đang sợ hãi rụt rè nhìn bốn con Thôn Thiên Báo, không khỏi khóe miệng co giật một chút.

Vân Dương ra ngoài.

Nhìn Kế Linh tâm trạng đã trở lại bình thường, Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt. Hắn có thể cảm giác được, Kế Linh trong đoạn thời gian này, có chút biến đổi.

Đó là một loại xa cách như có như không.

Xa cách của hai thế giới...

Vân Dương cười thầm trong lòng, mặt ngoài lại làm vẻ không có chuyện gì xảy ra, nói: “Làm sao?” “Sói của ta vì sao không dám đi qua?” Kế Linh hỏi. “Sói là động vật quần cư, quen thuộc hoạt động bầy đàn, đứa nhỏ này không có đồng bạn, chưa từng chiến đấu qua, khi đối mặt với năm con mèo hình thể không sai biệt lắm với nó, dám tới mới là lạ.” Vân Dương liếc mắt. “Vậy người dự định giúp ta đoạt thắng lợi thế nào?” Kế Linh hỏi. “Đó là bí mật.” Vân Dương uể oải nói: “Ta chỉ cam đoan người thắng lợi là được rồi. Còn nữa... Người cũng phải cam đoan, đáp ứng chuyện của ta, không thể nuốt lời.” Kế Linh tròn trĩnh mắt, nói: “Người đúng là quỷ hẹp hòi. Đi, ta tất nhiên nhớ kỹ!” Vân Dương nhìn Tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang, ngồi xổm người xuống, vẫy tay với nó nói: “Tiểu gia hỏa, tới đây nào.” “Nó cũng không nghe người dễ dàng như vậy đâu.” Kế Linh cười cười: “Hôm qua ta phải cực khổ...” Nàng còn chưa nói xong câu này, đột nhiên tròn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy con Ngân Nguyệt Thiên Lang kia đột nhiên bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, nhìn Vân Dương, cái đuôi thế mà vênh lên, lắc lư giống như chó. Lập tức, giống lao tới giống như mũi tên về phía Vân Dương.

Trong miệng nó còn phát ra tiếng ô ô hưng phấn.

Kế Linh ngốc trệ.

Chuyện này cũng quá khinh người đi!

Chính mình thiên tâm vạn khổ nịnh nọt nó, ngay cả linh dược *áp đậy hòm cũng đã lấy ra, mục đích cũng chỉ để tiểu gia hỏa này thân với nàng hơn một chút. *ò đây có nghĩa là vật rất quý.

Không ngờ, tên này chỉ ngoác ngoác ngón tay thôi, mà tiểu gia hỏa này đã vui mừng hơn hờ giống như nhìn thấy mẹ ruột mà chạy tới.

Còn chút thiên lý nào trên đời này nữa hay không đây a!

Chỉ thấy Vân Dương ôm Ngân Nguyệt Thiên Lang, tay phải nhẹ nhàng vuốt ve lưng nó. Sau đó ụcch một phát, đem thân thể nho nhỏ của nó lật lên, tay chỉ nắm chân trái của nó treo lơ lửng trên không trung.

Thế mà còn lắc lư nữa. “Người muốn làm gì?” Kế Linh hét lên một tiếng, muốn xông tới. Nó chỉ là ấu thú mà người dám đùa như vậy? Dùng sức lớn hơn một chút liền có thể giết chết...

Nhưng trái lại nàng chỉ nhìn thấy tiểu Ngân Nguyệt Thiên Lang đang hưng phấn tru lên ngoào ngoào ô ngoào ô, thế mà lắc đầu vẫy đuôi trông có vẻ khoái hoạt cực kỳ.

Vân Dương ném nó đi, thân thể nho nhỏ tựa như một cái tú cầu bay lên không trung, tay phải duỗi ra, lại bắt lấy chân phải của nó...

Kế Linh: “...” Một trái tú cầu đang tung bay trên không trung, chân trái...

Lại bay... Tới chân phải...

Lại bay... Gáy...

Kế Linh cơ hồ muốn phát điên, đây là sói a! Không phải mèo! Người nắm lấy da phần gáy của nó quăng lên như vậy có chút ý tứ sao?

Kế Linh thậm chí nghe được rõ ràng, xương cốt trên người con sói đang vang lên rắc rắc. “Sói con của ta...” Kế Linh đau lòng hộc mắt đều đã đỏ lên.

Cuối cùng, nàng nhìn thấy Vân Dương quăng con sói lên, lần này hẳn nắm cái đuôi của nó, hung hăng xoay mấy vòng, sói con kêu to, hưng phấn tới độ khoa tay múa chân. Bốn chi tuyết trắng khua loạn.

Hồ hồ sinh phong! “Vân Dương!” Kế Linh không thể nhịn được nữa: “Người lấy sói của ta chơi gánh xiếc a?” Vân Dương quay đầu cười một tiếng: “Người không thấy được tiểu gia hỏa này cao hứng tới phát điên rồi hay sao?” Kế Linh: “...” “Tốt.” Vân Dương nói: “Đem tiểu gia hỏa này giao cho ta hai ngày, hai ngày sau liền có thể để cho người đi dự thi. Đến lúc đó nếu người không thắng được, người muốn ta làm gì cũng được. Đương nhiên, nếu như người thắng, thì phải đáp ứng điều kiện của ta.” Kế Linh không nhịn được thở dài: “Người liền nhất định phải đem điều kiện này điều kiện nọ treo bên miệng a?” Vân Dương cười híp mắt nói: “Làm người, nên thực tế một chút sẽ tốt hơn.” Kế Linh dường như có điều suy nghĩ.

Thật lâu, nàng ôm Thiên Huyền Linh Hầu trở về phòng.

Vân Dương cười híp mắt ôm sói con đi vào phòng.

Sờ đầu nó nói: “Ta biết tiểu gia hỏa người nghe hiểu được tiếng của ta, àn, chính là như vậy, hôm nay chơi vui như vậy... Nếu người giúp cho chủ nhân của người chiến thắng, sau khi trở về ta sẽ chơi với người lần nữa, làm tốt sẽ ban thưởng. Hiểu chưa?” Ánh mắt con sói sáng lấp lánh nhìn hấn vẫy vẫy cái đuôi. “Không hiểu?” Sắc mặt Vân Dương tối đen, nắm chặt gáy của con sói nhắc lên, nói: “Nghe hiểu không? Thắng liền xách mi lên một một lần. Đã hiểu chứ?” Ánh mắt nó long lanh chớp chớp hai lần, đột nhiên nâng lên chân trái, thẳng tắp giơ lên. Lại nâng lên chân phải, giơ lên, sau đó hai chân sau, lần lượt giơ lên. Xoay người, dùng cái mông hướng phía Vân Dương, cái đuôi nhổng lên thật cao.

Sau đó buông xuống, nhảy nhảy rạo rức, ra hiệu bị tung hứng rất vui, sau đó dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn hấn: “...” “Đúng!” Vân Dương xạm mặt lại. “Ngao ô...” Sói con phát ra tiếng tru non nớt.

Điều kiện đã thành.

Vân Dương nhẹ nhàng thở ra. Trí thông minh của Huyền thú quả nhiên không thấp.

Bất quá... Con Ngân Nguyệt Thiên Lang này trí tuệ cũng có chút vượt quá dự đoán của hấn. Nhìn con người hắc bạch phân minh của nó, Vân Dương lẩm bẩm nói: “Đây không phải là hậu đại của Lang Vương đi... Nha đầu này vận khí hẳn không tốt như vậy...” ... “Xin hỏi Vân Dương Vân công tử có ở nhà hay không?” Bên ngoài truyền tới một thanh âm mười phần trung tính.

Lão Mai đáp lại: “Là ai?” Bên ngoài thanh âm kia nói: “Thỉnh cầu bẩm báo Vân Dương công tử, Tây Môn gia tộc Tây Môn Vạn Đại. Đông Phương gia tộc Đông Phương Minh Thiên, Nam Cung gia tộc Nam Cung Bất Bại. Bắc Dã gia tộc Bắc Dã Thanh Không. Bốn người đến đây bái phỏng.” Lão Mai sắc mặt lập tức thay đổi.

Tây Môn Vạn Đại, Đông Phương Minh Thiên, Nam Cung Bất Bại, Bắc Dã Thanh Không.

Đông Nam Tây Bắc.

Hoặc là danh tự của bốn người này cũng không phải quá vang dội, tối thiểu Lão Mai cũng chưa từng nghe nói qua. Nhưng là, bốn họ này mang lại cảm giác quá rung động!

Bốn gia tộc trong Bát đại gia tộc!

Mà người cùng công tử đánh cược chính là Tây Môn Vạn Đại. Tây Môn Vạn Đại chính là công tử Tây Môn gia tộc. Bởi vậy có thể thấy được, đám người Đông Phương Minh Thiên, Nam Cung Bất Bại, Bắc Dã Thanh Không... Chắc hẳn chính là ba vị công tử của ba đại gia tộc khác.

Mặc dù chưa chắc là dòng chính, nhưng, cái thân phận này vẫn cao cao tại thượng.

Vân Dương vung tay lên, nắm con con mèo nhỏ ngoan ngoãn chạy vào trong sường phòng. “Xin mời bốn vị công tử vào.” Vân Dương nói: “Phòng khách dâng trà.” Cái gọi là phòng khách, dĩ nhiên chính là giàn hoa ghê đá của hấn.

Hoa ảnh lượn quanh, hương thơm đầy đất.

Vân Dương một tay châm trà, ung dung tự nhiên mà nói: “Bốn vị công tử đại giá quang lâm, bông tạt sinh huy. Đây là trà xuân mà năm nay Vân mỗ mới lấy được. Lấy từ đỉnh núi tuyết chi, phong tuyết trong sương mù, chồi non của Thường Thanh Đằng, cần phải hái xuống khi sương bao phủ, lại ở Hàn Sơn hong khô, tại chỗ thoáng mát bồi chế. Sau ba lần chưng, ba lần phơi, lại đặt ở hầm băng Hàn Sơn, hấp thụ linh tú băng hàn chi khí, trong nháy mắt

nhệt độ cao hong khô, sau đó lập tức thành trà, hương vị tuyệt vời. Điểm hạn chế duy nhất là trà này không thể giữ lâu, chỉ có thời hạn một tháng, nếu không, hàn khí ẩm, thì trà sẽ hư!” Vân Dương đem lá trà xanh biếc như bích ngọc, bỏ vào trong chén trà, trong nháy mắt ngưng tụ thành một màu xanh thanh khiết giống như mỹ ngọc. Phía trên ly trà, sương mù mỏng lung như mộng như ảo. “Trà này, tên là Hàn Sơn Phong Tuyết.” Vân Dương nâng chén, mỉm cười: “Xin mời, xin mời dâng trà.” Tứ đại công tử đi vào Vân gia, một câu còn chưa kịp nói, liền bị quán thủ một phen Trà đạo. Hơn nữa còn giảng đạo lý rõ ràng, có chút làm cho người khác mê say.

Thường thức chén trà này, đều là ngũ vị tạp trần.

Tây Sương phòng, Kế Linh đứng ở cửa sổ nhìn về phía bên này, trong lòng thờ dài. Loáng thoáng cảm giác được: Tựa hồ... Trong năm người uống trà tại phòng khách này, tên có thân gia thấp nhất, nội tình nhất cạn, không có một chút thực lực như Vân Dương lại càng giống một tinh anh đệ tử của thế gia đại tộc.

Phong thái kia, khí độ kia, sự thông dong kia... So tứ đại công tử trước mặt hắn thì không biết đã cao hơn bao nhiêu cấp độ rồi!

Đơn giản là vô pháp so sánh.

Kế Linh tinh tế hồi tưởng lại, tựa hồ... Dòng chính trung kiên của Bát đại gia tộc, người thừa kế kia... Cũng chưa chắc có thể có phong thái cùng thông dong như Vân Dương Đó là trong lòng mây trôi nước chảy! “Vân công tử quả nhiên có phong thái. Định lực tốt.” Đông Phương Minh Thiên uống xong một chén này, lại không phẩm trà chỉ cười nhạt một tiếng: “Trách không được, Tây Môn huynh thua người.” Tây Môn Vạn Đại trong mắt hận ý lóe lên, nở nụ cười nhàn nhạt nói: “Có chơi có chịu, Vân công tử có thể thắng ta chính là bản sự, bản công tử cũng là thua tâm phục khẩu phục.” Vân Dương thân thiết mỉm cười: “Tây Môn công tử quá khách khí, ta cũng là vận khí tốt mà thôi. Còn nữa, Tây Môn công tử khí độ rộng lớn, làm việc thoải mái. Vân nỗ cũng bội phục đến cực điểm. Chỉ cầu có thể cùng công tử gặp mặt lần nữa kết thành bằng hữu.” Nghe lời này xong, trên mặt Tây Môn Vạn Đại lập tức giãn ra rất nhiều. “Đương nhiên, các vị công tử nổi danh cùng Tây Môn công tử, Vân nỗ cũng cực muốn kết giao.” Vân Dương thành khẩn nói.

Mấy vị công tử dù cho trong lòng rất khinh thường, nhưng trên mặt cũng đều dễ nhìn hơn lúc đầu, bầu không khí lập tức an tường.

Có lẽ trong nhiều người như vậy, cũng chỉ có một mình Kế Linh hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của hắn: Ta rất hi vọng cùng các người kết giao bằng hữu, như thế thì ta liền có thể từ trên thân các người rút ra thật nhiều chất béo...

Nhìn sắc mặt thành khẩn của Vân Dương, mấy vị công tử liên thanh khiêm tốn nói chuyện, Kế Linh suýt nữa liền cười ra thành tiếng.

Nàng càng ngày càng có cảm giác, những thế gia công tử này, cùng với Vân Dương vị Hầu gia công tử thế tục, thế mà... Vô pháp so sánh!

Đây thật là kỳ quái.

Thuở nhỏ bọn hắn tiếp nhận giáo dục khác nghiệt, mỗi một người đều trải qua huấn luyện tinh anh của thế gia, vậy mà không bằng được Vân Dương trầm ổn khí độ, tâm cơ thâm trầm!

Chuyện này, thật kì quái!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ta Cũng Chưa Từng Thấy Qua!

Người có biểu hiện trầm ổn như Vân Dương bây giờ. Trong tất cả những người Kế Linh gặp từ trước tới giờ, cũng chỉ có mấy người có thể so sánh.

Mấy vị lão tổ tông của gia tộc, còn có các trưởng bối được công nhận trí lực siêu quần, trải qua vô số hồng trần ma luyện, còn có các vị quân sư, cổ vấn của các đại gia tộc.

Người như vậy, tuyệt đối không nhiều.

Nhưng Kế Linh rất rõ ràng, những người này có thể có thành tựu như vậy, đều là lịch luyện vô số mới có được. Đó là vô số sinh tử chiến đấu, vô số sinh ly tử biệt, vô số tâm linh đứt đoạn, vô số tuyệt vọng từ cảnh...

Mới có thể lịch luyện ra một người dù đối mặt với bất kể cái gì, đều mây trôi nước chảy, mặc kệ đối mặt ai, đều không kiêu ngạo không tự ti. Mặc kệ đối mặt việc gì, đều có thể mưu tính sâu xa, bất luận thuận cảnh nghịch cảnh, đều có thể giữ vững tâm như Bích Thủy đầm sâu, sâu không lường được.

Nhưng, Vân Dương mới chỉ có 19 tuổi!

Hắn làm như thế nào?

Đối với việc này, Kế Linh vô cùng tò mò.

Trên người Vân Dương, tựa hồ có vô số bí mật.

Tuổi không lớn, nhưng trầm ổn cơ trí như ngàn năm lão yêu, phong thái khí độ kín kẽ. Đối nhân xử thế hoàn mỹ không một tí vết. Từ ăn nói, khí độ, phong thái, khí chất... Không ai có thể tìm được chút xú khuyết điểm trên người Vân Dương! “...lần này chúng ta tới, đầu tiên, là muốn kiến thức một chút phong thái của Vân công tử.” Chủ đề chính rốt cục bắt đầu, Bắc Đẩu Thanh Không mở miệng trước tiên: “Thứ hai, tự nhiên cũng là có chút hiếu kỳ chi tâm. Muốn nhìn một chút cửu phẩm Huyền thú con non, mà Vân công tử đem ra làm tiền đặt cược ngày đó.” Hắn có chút ngưng ngưng xoa xoa tay: “... Nói ra thật xấu hổ, mặc dù chúng ta xuất thân thế gia đại tộc, nhưng lại chưa từng có được chứng kiến cửu phẩm Huyền thú con non bao giờ.” Câu nói này khiến tam đại công tử khác đồng ý. “Đúng a, ta cũng chưa từng thấy qua.” “Cửu phẩm Huyền thú, quá thần bí, tại hạ rất muốn kiến thức một chút...” “Ai, nếu không vì nó, ngày đó bản công tử cũng sẽ không thua đến thảm như vậy... Sao có thể không tò mò muốn tận mắt chứng kiến.” Tây Môn Vạn Đại cuối cùng nói ra, than thở.

Trong thanh âm, ả ả có mấy phần bất đắc dĩ.

Nếu có khả năng, hẳn thật sự muốn một mình tới đây.

Nhưng, ba cái gia hỏa kia là gắt gao đi cùng hắn, nói cái gì cũng không chịu để Tây Môn Vạn Đại đến ăn mảnh một mình. Nếu không phải có mấy kẻ này vướng bận, chỉ sợ ngày chiều hôm thua cược, Tây Môn Vạn Đại đã chạy tới.

Mấy cái công tử ca lời nói vui vẻ ra mặt, nhưng, trong không khí bầu không khí trong nháy mắt trở nên ngột ngạt.

Kẻ Linh tại bên cửa sổ cũng ngưng hô hấp, không biết Vân Dương sẽ ứng đối thế nào.

Đừng nhìn mấy tên này cười nói, hòa ái dễ gần, nhưng chỉ cần Vân Dương không đem ra được cửu phẩm Huyền thú con non, chỉ sợ hôm nay, toàn bộ Vân phủ liền biến mất trên thế giới này!

Tuyệt đối không có bất kỳ may mắn.

Mấy người này kỳ thật là đến hưng sư vấn tội.

Hoặc nói là đến chia của!

Vân Dương không lấy ra được cửu phẩm Huyền thú con non, chết chắc. Mà có lấy ra, cũng không sống nổi!

Chỉ cần lấy ra, liền khẳng định sẽ khiến tứ đại công tử cướp đoạt. Mặc kệ rơi xuống trong tay người nào, Vân Dương vốn là nguyên chủ nhân này, tuyệt đối không có đường sống!

Hiện tại Những người này biểu hiện ôn hòa, chẳng qua là khúc nhạc dạo trước khi bão tố mà thôi. “Cửu phẩm Huyền thú con non a...” Vân Dương mỉm cười: “Đích thật là đồ tốt a... Nhưng bốn vị công tử chưa xem, ta có chút không tin. Ha ha... Bất quá, Vân mỗ lại hoàn toàn chưa từng nhìn thấy, chính là thật.” Theo câu nói này vừa ra khỏi miệng, lập tức, bầu không khí trong viện trở nên lạnh lẽo âm trầm!

Không khí cơ hồ ngưng kết.

Sắc mặt tứ đại công tử, đều thay đổi!

Ngươi chưa từng thấy? !!

Khuôn mặt Tây Môn Vạn Đại lập tức liền biến thành màu gan heo, ánh mắt cũng trở nên điên cuồng, hít một hơi thật sâu, âm trầm nói ra: “Vân công tử vừa nói gì, bản công tử có chút nghe không rõ. Nếu Vân công tử chưa từng nhìn thấy cửu phẩm Huyền thú con non, như vậy, cùng ta đánh cược, là cái gì?” Mặt khác tam đại công tử đều chăm chú quan sát nhất cử nhất động của Vân Dương. “Nếu thua, ta tự nhiên có thể cảm ra được.” Vân Dương bình tĩnh tự nhiên, thậm chí còn mang theo một chút khiêu khích: “Bất quá bây giờ ta thắng, ta nói chưa thấy qua, thì như thế nào?” Tây Môn Vạn Đại chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xông lên não: “Ngươi chưa thấy qua, chính là không có cửu phẩm Huyền thú con non, vậy ngươi dựa vào cái gì đánh cược?” Vân Dương mỉm cười: “Dựa vào... Thứ nhất, ta có thể thắng. Chỉ cần ta thắng, như vậy liền đủ. Thứ hai... Tây Môn công tử, ai nói với ngươi, chưa thấy qua, liền đại biểu cho không có?” Câu này, khiến đám người có chút phát mộng.

Ngay cả thấy đều chưa thấy qua, thế mà không có nghĩa là không có?

Đông Phương Minh Thiên biến sắc, thu lại dáng tươi cười lạnh lẽo, trong nháy mắt tựa như xuân về hoa nở: “Vân huynh, ha ha ha... Chẳng lẽ Vân huynh còn có thâm ý khác? Chúng ta còn muốn nghe một chút.” Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, nâng bình trà lên khẽ nhấp, nói: “Bình thường, ta cũng không có ý định giải thích.” “Nếu là cùng người bình thường đánh cược, thắng chính là thắng, thua chính là thua... Tự nhiên sẽ không có nhiều vấn đề phát sinh như vậy. Bất quá mấy vị công tử nếu đã tìm tới cửa... Vân mỗ không giải thích, sợ là mấy vị sẽ dây dưa không bỏ. Như vậy, liền tổn chút nước bọt.” Tây Môn Vạn Đại mặt như màu gan heo, nói: “Bản công tử không phải là thua không nổi, nhưng lại hận nhất là bị người ta lừa gạt.” “Câu Lừa gạt có chút hơi quá.” Vân Dương nghiêm mặt nói: “Nếu là Tây Môn công tử thắng, tại hạ không bỏ ra được cửu phẩm Huyền thú con non, đó mới là lừa gạt. Nhưng vấn đề bây giờ là, Tây Môn công tử cũng không có thắng.” “Àn, chuyện này kỳ thật không quan trọng.” Vân Dương nói: “Xin mời, mời uống trà... Àn, cái gọi là đánh bạc, cần có tiền đánh bạc. Không có tiền đánh bạc, là thuộc về lừa dối. Suy nghĩ của Tây Môn công tử, chắc là cái này.” Trong lòng bốn vị công tử đều thầm nghĩ: “Không vì việc này ai rảnh rỗi đến chỗ ngươi... Không phải nói nhầm sao?” “Vân mỗ đích thật là chưa từng thấy qua cửu phẩm Huyền thú con non.” Vân Dương dùng một câu khẳng định nói ra: “Đích đích xác xác, từ bé đến bây giờ, đều không có chứng kiến qua.” Oanh!

Lập tức lại bạo tạc.

Kể một ngàn nói một vạn, người vẫn là chưa thấy qua a... “Bất quá!” Vân Dương tăng thêm khẩu khí, nói: “Vân mỗ lại có một viên cừu phẩm thượng giai trướng Huyền thú, vẫn đang ấp.” “Ây...” Tây Môn Vạn Đại chỉ cảm thấy chính hắn toàn lực vung ra một quyền, đánh vào trong không khí. Cảm giác khó chịu không nói thành lời. “Trướng Huyền thú kia ở đâu?” Nam Cung Bất Bại hít một hơi.

Vân Dương cười nhàn nhạt, nhìn hắn một cái.

Trong lòng Tứ đại công tử có chút ngại ngùng, chuyện thế này, người ta sao có thể nói ra đơn giản? Bọn họ có chút vô duyên! “Vân công tử không chịu nói, không phải là không có chứ.” Bắc Đẩu Thanh Không âm dương quái khí xen ngang. “Bắc Đẩu công tử không cần kích ta. Nên nói, ta tự nhiên sẽ nói.” Vân Dương mỉm cười: “Bất quá, ta cũng không muốn xung đột cùng các đại gia tộc, hoặc là nói, không muốn chư vị công tử đi chịu chết...” “Chịu chết?” Tây Môn Vạn Đại hắc hắc cười lạnh: “Vân công tử, khẩu khí này có chút quá lớn.” Vân Dương thâm ý quan sát Tây Môn Vạn Đại: “Tây Môn công tử có muốn cùng ta lại cược một lần hay không?” Trong con mắt của hắn, mang theo một tia bềnh bễ. Đối mặt tứ đại công tử, lại có tư thái ở trên cao nhìn xuống khiêu khích. “Ây...” Sắc mặt Tây Môn Vạn Đại biến lúc xanh lúc trắng.

Lại cược một lần?

Lại cược một lần nếu lại thua... Chính hắn cũng hết cách sinh tồn.

Đông Phương Minh Thiên tranh thủ thời gian hoà giải, cười ha ha nói: “Nếu muốn cược tiếp, chúng ta sẽ đều biến thành dân cờ bạc ha ha... Vân huynh, nếu chúng ta đã mất công tới, người cũng không nên thừa nước đục thả câu. Tất cả mọi người đều muốn cùng Vân huynh kết giao bằng hữu, vạn nhất gây nên hiểu lầm gì đó, đối với song phương đều không có lợi đi?” Nói thì thế nhưng trong lòng hắn đang suy nghĩ. Con hàng đang muốn uy hiếp chúng ta? Hắn lấy đâu ra tự tin a?

Vân Dương mỉm cười đầy thâm ý, nói: “Không sai, vạn nhất xung đột, đối với người nào cũng không tốt.” “Chuyện tiết lộ Cừu phẩm Huyền thú con non, là ta xúc động.” Vân Dương chậm ung dung nói ra: “Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền hối hận, lúc ấy vốn muốn cùng Tây Môn huynh nhận kết giao một chút, còn muốn hủy cả cược... Cũng muốn nói là ta không có, chuyện này coi như bỏ qua, về sau cũng không có nhiều hệ lụy như vậy... Chỉ tiếc...” Ánh mắt của mọi người đều nhìn Tây Môn Vạn Đại, lập tức đem ánh nhìn tới chỗ bưng cả khuôn mặt.

Lúc đó đúng là hắn kiên trì muốn cược, nghe tới cừu phẩm Huyền thú con non tròn mắt đều đỏ... “Việc này quan hệ đến đến một bí mật của Vân gia chúng ta.” Vân Dương nói: “Cụ thể ta cũng không muốn nói nhiều, cừu phẩm trướng Huyền thú... Là Kim Sí Điều...” Trướng Kim Sí Điều!

Tứ đại công tử ai nấy hô hấp đều trở nên dồn dập.

Trương truyền, Đại Bàng Kim Sí Điều là một trong những Thần Thú cường đại nhất thiên địa. Pháp lực vô biên, có thể hủy thiên diệt địa. Đương nhiên chỉ tồn tại trong truyền thuyết thời viễn cổ, chưa từng có ai từng thấy.

Mà Kim Sí Điều tự nhiên không phải Đại Bàng Kim Sí Điều. Mà là một loại siêu giai Huyền thú có được một chút Thần Thú huyết mạch mỏng manh. Một khi trưởng thành, đơn giản trở thành cừu giai đỉnh phong!

Khó được nhất là, đây là Huyền thú phi hành! “Sư phụ ta vẫn muốn thay ta tìm kiếm một cái cường đại Huyền thú con non, đầu tiên, làm bạn ta với ta, thứ hai, sau khi lão nhân gia ngài rời đi, cũng có thể bảo vệ bản thân...” Vân Dương từ từ nói.

Mang trên mặt nhàn nhạt mang theo một tia hoài nghi. “Sư phụ người?” Đông Phương Minh Thiên miễn cưỡng bắt lấy trọng điểm này. “Xin hỏi sư phụ Vân huynh là?” Đông Phương Minh Thiên hỏi.

Vân Dương trầm ngâm một hồi, sờ tay vào ngực, lấy ra một khối thẻ gỗ màu đen, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Đám người chú mục nhìn lại, chỉ thấy thẻ gỗ này toàn thân đen kịt, nhưng nhìn kỹ lại, tựa hồ ảm ảm sáng bóng, lại tiếp tục quan sát, lại thấy tinh quang lập loè nhàn nhạt. Tựa như Viễn Cổ tinh không, tại tầng trời xa nhất, ảm ảm hiện hiện lóe sáng... “Tinh Thần Hắc Mộc?” Đông Phương Minh Thiên toàn thân run lên. “Không sai, chính là Tinh Thần Hắc Mộc, còn gọi là... Tinh Thần Hắc Mộc.” Khẩu khí Vân Dương có chút tận lực đạm mạc nói ra: “Phía trên này, có chữ sư phụ ta viết, chư vị công tử nhìn thấy, còn xin lưu bảo mật lại. Hôm nay bị buộc bắt đắc dĩ, đưa ra bài này, đã là đối với sư môn ta là một lần vũ nhục lớn lao! Nếu lại lan truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ khiến lão nhân gia tức giận.”

Tứ đại công tử đều cảm thấy trong lòng Vân Dương nói một có một tia uy hiếp không chút nào che giấu.

Một cảm giác bị áp bức không nói lên lời.

Dường như hắc mộc bài nhỏ nhỏ này, nặng tựa ngàn cân. Trần đầy uy nghiêm vô tận.

Từ khi Vân Dương lấy ra thẻ gỗ này, trong lòng đám người Đông Phương Minh Thiên đã còn nghi hoặc.

Tinh Thần Hắc Mộc, chính là thiên hạ kỳ trân. Hơn nữa, trên đời này, ngàn vạn năm nay, chỉ xuất hiện một gốc.

Mà người có được cây này, đồng thời sử dụng cây này, chỉ có một người!

Ngoại trừ người này, không còn có bất luận kẻ nào có thể tiếp xúc đến Tinh Thần Hắc Mộc! Cho nên chỉ cần Tinh Thần Hắc Mộc xuất hiện, đại biểu, chính là người kia!

Mộc bài chậm rãi đảo ngược, phía sau khắc bốn câu nói, tựa như tia chớp, tiến vào trong mắt tứ đại công tử. Ngay lập tức, con ngươi bốn người đều bỗng nhiên co rụt lại.

Bốn khuôn mặt nhỏ, xoát một tiếng trở nên trắng bệch! “Đã là thiên thượng khách.

Nửa bước thượng thiên thê.

Bất quá vì hồng nhan.

Trễ bước áng mây thanh.” Chỉ có bốn câu thơ này!

Ngoài ra, bất kỳ kí hiệu thân phận đều không có.

Nhưng là, chỉ cần có bốn câu nói này, tại Thiên Huyền đại lục, liền hoàn toàn đầy đủ!

Cái này đã nói rõ một nhân vật kinh thiên động địa.

Là người mà bát đại gia tộc cũng không chọc nổi!

Thần thoại duy nhất đương đại.

Một đời truyền kỳ năm trăm năm trước vốn đã có thể phá toái hư không phi thăng thượng giới. Tung hoành ngang dọc Thiên Huyền đại lục 300 năm không có đối thủ, Thiên Bảng đệ nhất nhân!

Độc Cô Sầu!

Dịch: xonevictory

Bốn câu này là do tại hạ tự ý sửa đổi, nhưng ý nghĩa cơ bản không có gì khác biệt!

Huynh đệ đọc qua, nếu có ý thơ hay hơn, vui lòng góp ý để tại hạ hoàn thiện hơn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Có Thể Bắt Đầu

Dịch Giả: Thiều Bàn Tử

Truyện thuyết kể rằng Độc Cô Sầu năm đó vô địch thiên hạ, hồng trần tịch mịch. Nhưng tại thời điểm hần sắp phá toái hư không, lại gặp một vị tuyệt thế hồng nhan. Cứ như vậy mà lâm vào tình quan.

Mà vị hồng nhan này thể chất yếu đuối, không cách nào tu luyện. Độc Cô Sầu dốc lòng chăm sóc, cùng chung sống 10 năm thời gian. Rốt cục một đời hồng nhan hương tiêu ngọc vẫn, Độc Cô Sầu dưới sự thương tâm, nản lòng thoái chí, ẩn cư không màn thế sự.

Xây một căn nhà gần phần mộ của vong thể hần.

Mà Tinh Thần Hắc Mộc duy nhất trên thế gian này, chính là mộc đằng sau phần mộ của vong thể hần, như một thanh ô lớn che trời, bao lại phần mộ.

Sớm là cao thủ, thiếu một chút có thể bước lên trời, chỉ kém nửa bước. Chỉ cần hần muốn, liền có thể bước tiếp nửa bước còn lại. Nhưng vì hồng nhan cho nên, khiến thời cơ bị chậm trễ.

Đã như thế.

Từ đó về sau, thế nhân không còn có gặp qua Độc Cô Sầu nữa!

Nhưng, trong thiên hạ người có quan hệ với Độc Cô Sầu trong truyền thuyết, lại rất rất nhiều... Cho nên Thiên Huyền đại lục sau này cao thủ xuất hiện lớp lớp, Hóa Thần cao thủ cũng xuất hiện rất nhiều, nhưng không có bất kỳ một người nào thanh danh có thể ép qua vị Độc Cô Sầu này!

Thiên hạ đệ nhất cao thủ, thiên hạ đệ nhất kiếm khách, các loại danh hàm khác, cách mấy năm liền đổi thành người khác. Nhưng, “Đương thời đệ nhất nhân” cái danh này, không ai dám nhận!

Nhân gian Văn Võ đệ nhất, hẳn chính là một truyền kỳ!

Nhìn thấy tấm bảng này, nhớ tới truyền thuyết này, nhớ tới cái tên này, tứ đại công tử hoàn toàn phát mộng! Bọn hắn chỉ cảm thấy trong đầu ong ong tác hưởng.

Bốn cặp mắt đồng thời trừng thật to nhìn Vân Dương, vẻ mặt toàn bộ đều chấn kinh.

Truyền thuyết, tấm bảng Tinh Thần Hắc Mộc này, chính là tiêu chí cho thân phận Độc Cô Sầu. Trong thiên hạ, chỉ có một khối! Bây giờ, tấm bảng Hắc Mộc này lại nằm ở trước mặt bọn hắn.

Đông Phương Minh Thiên chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay của mình bỗng nhiên bị phỏng, vội vàng đem Tinh Thần Hắc Mộc bài buông xuống, trên mặt hắn nở ra một nụ cười quái dị tới cực điểm.

“Ồi ời...” Tiếng cười của tứ đại công tử cũng đồng loạt vang lên.

“Vân huynh... Ngươi cùng Độc Cô tiên bối?”

Vân Dương thở dài, vẻ mặt tôn kính: “Đây là lệnh bài sư phụ cho ta, cũng là lễ gặp mặt... Ai, cũng vì Vân Dương học nghệ không tinh, không muốn dựa vào tên tuổi của sư phụ... Sợ thẹn với ân sư a...”

Tứ đại công tử chỉ cảm thấy trong đầu trống rỗng.

Hôm nay là ngày gì đây?

Dù sao cũng không phải đến kết giao bằng hữu.

Nhưng làm sao... Đột nhiên lại chui ra một cái Độc Cô Sầu đây?

Cái này... Muốn chúng ta phải làm sao?

Về phần ấu thú cừu phẩm... Làm thế nào?

Đông Phương Minh Thiên hít vào một hơi thật sâu, sắc mặt cứng ngắt, giọng cười nói: “Cái này, chẳng ai ngờ rằng... Khụ khụ, Vân huynh, ngươi có sư phụ như vậy, làm sao... Ha ha ha...”

Tây Môn Vạn Đại lập tức tỉnh ngộ: “Đúng đấy, ngươi có sư phụ như vậy, làm sao tu vi hiện tại lại chỉ có như vậy?”

Mấy tên thế gia công tử, kiến thức rộng rãi, liếc qua một chút cũng nhìn ra được, Vân Dương căn cốt không kém, nhưng tu vi lại là thật sự yếu tới độ rồi tình rồi mệnh!

Đừng nói tới ngũ sơn, lục sơn, hẳn hiện tại chỉ sợ lưng chừng núi đều không có leo lên được.

Việc này có chút không hợp lý.

Vân Dương cười hắc hắc, có chút ý vị thâm trường, nói: “Có lẽ điều các ngươi cảm thấy kỳ quái không phải điều này, mà là... Việc sư phụ ta tại sao thu ta làm đồ đệ. Hoặc là nói... Các ngươi đối với chuyện này còn có chút hoài nghi...”

Bốn vị công tử lắc đầu như trống: “Không có không có.”

Không có mới là lạ!

Vân Dương cười cười, nói: “Thể chất của ta, không thích hợp để tu luyện...”

Bốn cặp mắt trừng lớn, Vân Dương bộ dạng lo lắng nói: “Ta cùng với sư nương... Có thể chất giống nhau!”

“Ồ...”

Bốn người đồng thời thở ra một hơi, rốt cuộc hiểu rõ!

Đã hiểu vì sao một người đứng ở đỉnh phong lại thu một đồ đệ phế vật như vậy.

Thì ra là thế!

Thì ra là vì chấp niệm trong lòng a!

“Mặc dù ta cũng được Thương Thiên chiếu cố khai khiếu, nhưng... Kinh mạch của ta lại rồi tình rồi mệnh, không cách nào tu luyện được. Cho nên...” Vân Dương âm thầm thở dài: “Sư phụ đem kinh mạch của ta toàn bộ hủy đi... Bây giờ, lại sinh trưởng một lần nữa, không biết sau này sẽ xảy ra tình trạng gì nữa...”

“Mà sư phụ cũng chính là vì an toàn của ta mà suy nghĩ, mới rong ruổi khắp thiên hạ để tìm ấu thú của cửu giai Huyền thú, rốt cục ba tháng trước ngài ấy đã đưa tin tới... Đã tìm được rồi.”

Vân Dương ngẩng đầu, nhìn Tây Môn Vạn Đại: “Cho nên, ta mới dám cùng người cược! Nhưng ta lại không hủy trận cược đó được, không dám lùi bước, Tây Môn công tử, tất cả điều nghi hoặc, hiện tại đã được giải khai a?”

“Giải khai, giải khai rồi.” Tây Môn Vạn Đại có chút chật vật gật đầu.

Cho tới bây giờ, nghi hoặc trong lòng mọi người đều, đích thật toàn bộ đều đã giải khai.

Nhìn ánh mắt Vân Dương, cả bọn không khỏi trong lòng phức tạp.

Con hàng này rất may mắn, có một sư phụ không ai dám đắc tội. Nhưng điểm đáng tiếc chính là, bản thân hắn lại là một tên phế vật. Sư phụ của hắn sở dĩ thu hắn làm đồ đệ, cũng vì bị tâm ma quấy phá: Kinh mạch giống như sư nương hắn.

Nói câu không dễ nghe một chút, thì hắn chỉ vật thí nghiệm của sư phụ hắn mà thôi.

Ngay cả kinh mạch đều bị đánh nát để trùng tu...

Tổng thể mà nói, Vân Dương có may mắn, nhưng cũng có bất hạnh.

Trong lòng bốn vị công tử đồng thời đưa ra phán đoán.

Điều Vân Dương nói là sự thật.

Độc Cô Sầu thật là sư phụ hắn.

Bằng không, Tinh Thần Hắc Mộc tuyệt đối sẽ không rơi vào trong tay hắn! Trong thiên hạ, cũng chỉ có Độc Cô Sầu mới có thể có Tinh Thần Hắc Mộc! Còn nữa, bởi vì Hắc Mộc chính là vật mọc lên trên một phần của thê tử lão, cho nên, Độc Cô Sầu coi nó như trân bảo, cho dù là quân vương một nước, giang hồ Chỉ Tôn đi tới xin xỏ, lão ấy cũng tuyệt đối không có khả năng đáp ứng.

Đã như vậy, trứng cửu phẩm Huyền thú Kim Sí Điều kia, cũng hắn là thật. Ở trên đời này, ngoại trừ Độc Cô Sầu ra, bọn hắn thực sự nghĩ không ra còn có người nào có thể đuổi kịp tốc độ của Kim Sí Điều, chứ đừng nói chỉ là đem nó đánh chết, đoạt lấy trứng chim.

Kết hợp với sự tình Vân Dương đánh cược, nhưng về sau lại hối hận, bộ dáng xoắn xuýt không muốn cược kia, tứ đại công tử càng thêm xác định chuyện này có tính chân thực rất cao.

Nếu là ta lỡ lời... Cũng sẽ hối hận, vội vã hủy cược đánh cược!

...

Nhưng, kể từ đó, gia tộc đối phó Vân phủ đã sớm định ra kế sách, liền hết thầy không thể dùng. Cho nên tứ đại công tử trong nháy mắt đã định ra sách lược để đối đãi Vân Dương.

Đối đãi Vân Dương, không thể quá phận, nhưng cũng không nên quá thân cận? Nhưng tiêu diệt giết chết là không thể được...

Vân Dương mặc dù có sư phụ rất ngu, nhưng bản thân rõ ràng không có tiền đồ... Điểm ấy ai cũng nhìn ra được.

Đồng Phương Minh Thiên thầm nghĩ: Trước đây không có đắc tội hắn, nhưng cũng không cần quá thân cận. Hết thầy chờ hắn đem cửu phẩm Huyền thú kia mang tới, xem xem lời hắn nói có thật hay không, vạn nhất hắn nói dối thì sao? Như vậy chính mình đi tin, chẳng phải sẽ trở thành trò cười Thiên Cô?

Tây Môn Vạn Đại nghĩ thầm: Nếu là sư phụ hắn là Độc Cô Sầu, thua bởi hắn ngược lại không sao... Bất quá muốn thân cận với hắn, ngược lại không cần suy nghĩ nữa. Bất quá muốn từ trong tay của hắn đoạt lại tổn thất lúc trước, cũng đồng dạng không cần suy nghĩ nữa. Nghĩ đến tổn thất, Tây Môn công tử sắc mặt có chút dữ tợn. Trông mắt loạn chuyển, không biết đang có ý định gì.

Nam Cung Bất Bại nhìn qua có chút thô hào, nhưng trong lòng đang suy nghĩ: Nếu như có thể kết một phần thiện duyên... Cho dù không thể dính dáng quan hệ tới Độc Cô Sầu, chỉ là thân phận Độc Cô Sầu đệ tử này...

Hắn là... Cũng có thể a?

Ân, bất quá tính cách của vị Vân công tử này, ngược lại hợp khẩu vị của ta. Nếu có thể có giao tình với hắn, chuyện đó cũng có thể đi...

Bắc Dã Thanh Không thì trong lòng đang suy nghĩ: Nếu chúng ta chờ ấu thú cửu phẩm Huyền thú kia tới... Sau đó thần không biết quỷ không hay giết chết Vân Dương, ấu thú kia há không phải của mình rồi? Muốn chờ ấu thú cửu phẩm Huyền thú trưởng thành cũng phải hơn trăm năm, trong khoảng thời gian này giấu đi, Độc Cô Sầu cũng không phải Thần Tiên làm sao biết...

Làm sao có thể biết?

Tứ đại công tử mỗi người đều có tâm tư riêng.

Vân Dương đã đem “Tĩnh Thần Hắc Mộc” bài kia thu vào.

“Tĩnh Thần Hắc Mộc” bài này vừa thu vào trong ngực, lập tức biến mất vô tung vô ảnh, hóa thành một cây đao thêu trên ống tay áo của hắn.

Vân Dương làm gì có Tĩnh Thần Hắc Mộc bài chứ?

Hắn cũng chẳng phải đồ đệ của Độc Cô Sầu.

Bất quá, hắn mượn nhờ năng lực biến hóa của Thiên Ý Chi Đạo, trước dùng cái danh này tự vệ một đoạn thời gian, Vân Dương có cảm giác... Việc này cũng không có gì ghê gớm. Dù sao lão Độc Cô Sầu kia cũng không biết...

Lại nói, cho dù biết... Có thể làm gì đây?

Vân Dương cũng không thêm quan tâm

Toàn bộ thiên hạ đều đối địch với ta, ta cũng không để trong lòng, huống chi một cái Độc Cô Sầu chứ?

...

Vân Dương mặc dù ân cần giữ lại, nhưng tứ đại công tử vẫn cáo biệt mà đi.

Phi thường nhiệt tình ở đằng sau nói lời tạm biệt, ước định thời điểm gặp lại, bốn vị công tử rời đi.

Lúc thì vênh vác tự đắc ngẩng đầu ưỡn ngực, lúc thì hoà hợp êm thấm. Vốn định dùng thế lời đình vạ quân trước đem ấu thú cừu phẩm Huyền thú đoạt đi, sau đó lại đem Vân gia giam bằng... Nhưng ai có thể nghĩ ra được, sau lưng tên Vân công tử lại mang một sự uy hiếp cực đại!

Độc Cô Sầu a...

Nghĩ đến cái tên này, tứ đại công tử trong lòng đều có một loại cảm giác khó chịu. Bất đại gia tộc của chúng ta, chí cao vô thượng cỡ nào chứ. Chúng ta là tứ đại công tử, mặc dù không phải là dòng chính được quyền thừa kế, nhưng trên toàn bộ đại lục này, coi như hoàng tử của năm đại đế quốc, khi nhìn thấy chúng ta cũng phải khách khách khí khí.

Thậm chí là cẩn thận từng li từng tí.

Ai có thể nghĩ tới hôm nay gặp được một tên biến thái như vậy...

Trong lúc nhất thời, tứ đại công tử đối với người chọn địa điểm đấu Huyền thú ở Thiên Đường Thành này vô cùng oán hận: Ngươi chọn thành nào không chọn? Hết lần này tới lần khác chọn Thiên Đường thành...

Làm cho mặt mũi của bọn ta mất sạch!

Thật sự là... Xui xẻo a!

Nhìn thân ảnh của bốn vị công tử rời đi, Vân Dương hít một hơi thật sâu, trong lòng hắn lóe lên trăm ngàn ý nghĩ.

Ta trước chọc cho đầy trời phong vân, lại lấy ra một vị tôn thần cường thế ngăn chặn trái tim rực rỡ của bọn hắn. Nhưng mà... Phong vân vẫn là phong vân, đầu nguồn nào động, vẫn nằm trong tay ta.

Từ hôm nay trở đi, trong lòng của các ngươi, tối thiểu đã có một chỗ cắm dùi cho ta!

Điều này thôi cũng đủ rồi!

Tựa hồ, có thể bắt đầu rồi?

...

Bốn người vừa đi, Kế Linh liền nhảy ra ngoài, mở to con mắt hỏi Vân Dương: “Ngươi là đệ tử của Độc Cô Sầu tiền bối?!”

Đôi mắt xinh đẹp mở to, trong đó hiện vẻ không thể tin nổi.

Vân Dương sờ sờ cằm nói: “Ngươi đem diện mạo thật sự cho ta xem một chút, ta sẽ nói cho ngươi biết.”

“Dừng a!” Kế Linh hơi ngửa đầu: “Ai mà thêm biết...”

Vân Dương đầy phiền não: Vừa rồi đem đám gia hoả này lừa dối đuổi đi, nguy cơ tạm thời đi qua, tâm tình chính mình lại có chút bất ổn, câu vừa rồi có một chút treu chọc? Cái này không thể được. Tâm niệm vừa động, hần mỉm cười thay đổi chủ đề: “Sói con kia của ngươi có nghe lời không?”

Câu nói này lập tức dẫn dắt toàn bộ lực chú ý của Kế Linh, nàng liền hưng phấn nói: “Không sai, ngươi dùng cái biện pháp gì vậy? Hiện tại nó rất nhu thuận để ta tâm hoa nở phóng a, ha ha...”

Nói xong, nàng liền bắt đầu đem sói con phóng xuất, mệnh lệnh nó làm mọi động tác, bắt chước, thế mà còn lệnh cho sói con chổng cây chuối, hai chi trước chạm đất, hai chi sau giờ lên trời...

Vân Dương có chút choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đau Lòng, Rời Đi, Tuần Sát!

“Suy nghĩ của nữ nhân, thật sự thứ khó hiểu nhất trong thiên hạ...” Vân Dương trong lòng thì thầm nói ra.

“Ta đã lấy cho Sói con một cái tên, gọi là Tiểu Nguyệt Nguyệt, ngươi thấy thế nào?” Kế Linh tràn đầy hưng phấn hỏi.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt?” Vân Dương khẽ nhếch miệng, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Tên rất hay! Rất tốt a!”

“...” Kế Linh trừng trừng hai mắt, đối với kẻ dối trá qua loa này nàng thật sự không còn gì để nói.

Bất quá lập tức lại trở nên vui vẻ: “Lấy độ phối hợp của Tiểu Nguyệt Nguyệt với ta, trận này muốn thắng quả thực là dễ như trở bàn tay! Chúc vị đại tỷ này, ta đặt sẵn a.”

“Thắng chắc?” Vân Dương cổ quái hỏi. Huyền thú thi đấu của các ngươi, là so trình độ huấn luyện sùng vật? Chỉ như vậy thôi? Thế mà lúc trước cô nói phức tạp như vậy...

“Khẳng định thắng chắc!” Kế Linh tự tin mười phần.

“Nếu thắng chắc...” Vân Dương buồn bực nói: “Vậy cô còn không mau đi đi? Ăn vạ ở chỗ ta làm gì?”

“...” Kế Linh há miệng sừng sốt. Nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Thần chuyển hướng!

Từ bé đến giờ, nàng còn chưa từng gặp một tên nam nhân không hiểu phong tình như vậy!

“Sẽ không phải là cô coi trọng ta đi?” Vân Dương hoảng sợ lui về phía sau một bước: “Cô nương, ta còn trẻ, còn...”

“Ngươi đi chết!”

Kế Linh then quá hoá giận.

Vân Dương ôm chân phải tru lên một tiếng nhảy dựng lên, nhe răng nhếch miệng: “Đang yên đang lành, tại sao cô đá ta?”

Kế Linh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hần, đột nhiên tức giận nói: “Ai thêm ăn vạ ngươi, ta đi là được!”

Cúi đầu xuống, ôm sói con liền chạy ra ngoài.

Vành mắt đã đỏ lên.

Tên hỗn đản này!

Cái này...

“Ai...”

Vân Dương ở sau lưng nàng kêu một tiếng.

Bước chân Kế Linh lập tức dừng lại, trong lòng có chút chờ mong: “Ngươi còn muốn gì? Không phải muốn đuổi ta đi sao?”

Thầm nghĩ con hàng này khẳng định muốn nói xin lỗi.

“Đừng quên điều kiện mà hai ta trao đổi.” Vân Dương nghiêm túc nói: “Nếu ngươi thắng, nên giúp ta điều tra chuyện kia. Nó rất trọng yếu với ta!”

“...”

Thân thể mềm mại của Kế Linh hung hăng run rẩy, vèo một tiếng bay ra ngoài, từ xa truyền đến một câu: “Kế Linh a không phải là người không biết giữ chữ tín!”

Thân ảnh nàng đã biến mất không thấy.

Trong thanh âm, mang theo sự tức giận không hề nhẹ.

Vân Dương bình tĩnh đứng một hồi, nở nụ cười nhàn nhạt, lẩm bẩm nói: “Nhớ... Là tốt rồi, ta chỉ sợ ngươi quên...”

Lão Mai đứng sau lưng Vân Dương, nhìn thân ảnh Vân Dương, rồi thở dài thật sâu, hai tay ôm lấy đầu.

Thiếu gia... Cứ như này ngài sẽ cô đơn đến cuối đời a...

Muốn tiễn người ta đi, có vô vàn phương pháp a, vì cái gì mà lại dùng cách này đây?

...

Nhìn Kế Linh rời đi, ánh mắt Vân Dương lóe lên một cái, sắc mặt trở nên thâm trầm, tựa như vừa đổi một cái mặt nạ. Không khí xung quanh như ngưng lại một khắc này.

“Công tử...” Lão Mai sau lưng hần nhẹ nhàng thở dài: “Ngài... Làm Kế cô nương thương tâm a...”

Vân Dương thở ra một hơi, thản nhiên nói: “Không có gì mà thương tâm hay không thương tâm, Vốn là người của hai thế giới. Tiểu cô nương có thể không hiểu chuyện, nhưng ta sao có thể không rõ.”

Lão Mai nghi hoặc: “...?”

Vân Dương thản nhiên nói: “Lão Mai, vị Kế cô nương này xuất thân như thế nào?”

Ngươi hẳn là nhìn ra được a?”

Lão Mai gật đầu, thở dài.

“Nếu là thật sự muốn lưỡng tình tương duyệt, cần phải đổi mặt với cái gì, ngươi biết a?” Vân Dương nói.

Lão Mai lại thở dài.

“Hơn nữa, tôi thiếu hiện tại mà nói, vị Kế cô nương này cũng không có để ý ta, đúng không? Nhiều nhất, chỉ có một ít cảm giác mơ hồ chưa thành hình... Thấy người này cũng không tệ lắm, có chút thú vị... Cũng chỉ là như vậy a?” Vân Dương nói.

Lão Mai lại thở dài. Vân Dương nói không sai.

Giới hạn chỉ đến đó mà thôi, chưa tới ưa thích, càng chưa tới ái mộ. Chỉ là... Cảm thấy cũng không tệ mà thôi. Nhưng có thể phát triển nha...

“Cho nên... Không cần dây dưa tiếp tục làm mất mặt?” Vân Dương mỉm cười, ánh mắt xa xăm, bình tĩnh băng hàn.

“Công tử nói có đạo lý.” Lão Mai trong lòng lại thầm thở dài.

Vân Dương nói: “Cho nên, cứ như vậy... Cũng tốt a?”

Trong lòng của hắn không chút gợn sóng, âm thầm nghĩ: thù huynh chưa báo, tám huynh đệ cùng với 800 thuộc hạ thì cốt chưa lạnh, ngay cả đầu mối báo thù ta không điều tra ra, sao có tâm tình đi nói chuyện phong hoa tuyết nguyệt?

Tình yêu nam nữ, hiện tại đối với ta mà nói, chính một thứ vô cùng xa xỉ không nên động tới.

Đột nhiên trong mắt Vân Dương bắn nòng đậm huyết quang, lóe lên một cái rồi biến mất không tung tích: “Ta đi ra ngoài một chút.”

Lão Mai nói: “Ta bồi công tử cùng đi.”

“Không cần.”

“Vân Hầu sắp trở về rồi...” Nhìn bước chân Vân Dương sắp ra cửa chính, Lão Mai đột nhiên nói ra. “Nha...”

Vân Dương ồ một tiếng, thân ảnh liền biến mất.

“Ài!”

Lão Mai phát hiện bản thân lão ngoại trừ thở dài, liền không biết làm gì khác. Đi theo Vân Hầu 10 năm, lão cũng không biết, Vân Hầu thành thân lúc nào, lại có nhi tử lúc nào.

Mãi cho đến ba năm trước, Vân Hầu mang theo Vân Dương trở về, nói là con của hắn; Ngay lúc đó Lão Mai phát mộng. Sau đó chính lão liền lưu lại Thiên Đường thành, làm quản gia ba năm.

Đương nhiên, càng làm cho Lão Mai không thể tin được chính là: từ sau khi Vân Hầu đem Vân Dương mang về nhà, một tháng sau liền rời đi, đi một cái là ba năm không có tin tức. Đường như bốc hơi không để lại chút dấu vết.

Đối với đứa con trai này chẳng thêm quan tâm.

Mà kẻ làm nhi tử như Vân Dương, đối với việc phụ thân đi đâu ở đâu thế mà cũng không thêm để ý chút nào. Chẳng quan tâm..

Quan hệ phụ tử kỳ quái như vậy, đời này Lão Mai chưa từng thấy qua!

Vị công tử gia này, hai năm trước còn rất bình thường, ngoại trừ ngẫu nhiên mất tích vài tháng, một năm mất tích hai ba lần... Ngoài ra mọi thứ cũng coi như bình thường.

Nhưng năm nay vừa đến, lại hoàn toàn khác trước đó!

...

Vân Dương một thân từ bao, bông bành mà đi. Diện mạo tuấn lãng khiến người đi đường nhao nhao ghé mắt, đại cô nương tiểu tức phụ len lén nhìn một cái, liền đỏ mặt cúi đầu..

Hắn đi cũng không nhanh; từng bước tiêu sái thong dong, từ bên trong bộc lộ ra một bộ không thêm quan tâm thế sự thiên hạ. Sắc mặt hắn hồng nhuận phơn phớt, khí định thần nhàn.

Hắn từ Vân phủ đi ra, vòng vo mấy con phố, liền tới đường lớn, đi hướng Thiên Đường quảng trường.

Trước Anh Hồn các.

Người đang tế điện vẫn vô số.

Mùi hương mùi nến, tràn ngập thương khung.

Vân Dương lách theo biển người, đi đến trước bia, thân thể đứng nghiêm, đem hương nến nhóm lửa, nâng trong tay, rất cung kính hành lễ, khom người sát đất, giữ đó thật lâu cũng không thấy đứng dậy.

“Các ca ca, phù hộ ta sớm ngày tìm được manh mối cừu nhân, báo thù rửa hận!”

“Các huynh đệ, phù hộ ta sớm ngày tìm ra trong triều gian nịnh, trăm thảo trừ căn!”

“Các huynh đệ anh linh không xa, nhìn ta báo thù cho các người!”

“Các huynh đệ an tâm, có Vân Dương ta ở đây, dù là táng gia bại sản, dù là cướp bóc thiên hạ... Cũng sẽ không để người nhà của các người, nhận một chút ủy khuất!”

Vân Dương đứng thẳng lên, đem ba nén hương trong tay cắm trong lư hương, ngẩng đầu nhìn chăm chú, sau đó hắn quay người mà đi, cũng không quay đầu.

Hắn nhanh chóng quẹo vào một đầu đường nhỏ, thân hình biến mất.

Tới khi xuất hiện lại, đã ở một nơi xóm nghèo, nhà cửa cảnh vật cũ nát không chịu nổi.

Có điều, người nơi này nhìn mặc dù nghèo khó, nhưng, từng người lại rất thỏa mãn. Ven đường, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài vị lão nhân tóc trắng, đang ngồi nói chuyện phiếm, gương mặt trái đầy sương gió, cũng thỏa mãn vui vẻ. Thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười.

Ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một vài người tàn tật, có thiếu cánh tay, có thiếu một con mắt, hoặc là mất một cái chân... Giúp đỡ lẫn nhau, người có mắt nhìn đường, người có chân bước đi, người có tay diu dắt, cùng nhau đi qua đường. Trên mặt chông chất vết thương, nhưng cũng tràn đầy hi vọng đối với cuộc sống.

“Lý lão tứ, gần đây nhà ngươi có nhận được bạc không?”

“Có, còn ngươi?”

“Chúng ta cũng đều có.”

“Thật không biết là vị đại thiện nhân nào bố thí, số bạc này... Cầm trong tay mà lòng ta phát run a. Người đó có tài phú cỡ nào, mới có thể d một mực tiếp tế như vậy...”

“Đúng vậy a... Chúng ta vô duyên vô cớ chịu ân huệ của người ta, nhưng lại không biết là ai... Thật sự hổ thẹn.”

Khỏe miệng Vân Dương khẽ mỉm cười, chậm rãi đi qua.

Một thanh âm trầm thấp vang lên, khiến cho Vân Dương chú ý.

“Các huynh đệ, ta cảm thấy...” Một người cắt một tay như có điều gì đó khó nói, đem thanh âm ép thấp xuống: “Ta cảm thấy... Chuyện này, tựa như có quan hệ với chín vị đại nhân...”

“Cửu Tôn đại nhân?” Mấy người khác không hẹn mà cùng kinh hô.

“Im lặng.” Người cắt tay vội vàng nhắc nhở: “Ta thấy... Chín vị đại nhân trước kia cũng thường xuyên phát bạc cho các huynh đệ, chỉ có điều khi đó là trong quân đội, mỗi khi xuất ngũ, hoặc là khi các huynh đệ thương được đưa về, luôn có người ra roi thúc ngựa đuổi theo, mặc kệ bao nhiêu người, mỗi người đều được cấp ít nhất năm trăm lượng bạc...”

“Về sau chúng ta mới biết được, bạc này không phải do quân bộ phát... Các ngươi còn nhớ chứ?”

“Chuyện này chúng ta hiển nhiên nhớ kỹ! Chín vị đại nhân ban ân đối với tàn tật quân sĩ chúng ta, suốt đời không quên?”

“Năm đó người mà chín vị đại nhân phái ra đưa ngân lượng, luôn mặc một bộ đồ đen, che mặt...” Người cắt một tay âm thanh run rẩy: “... Đêm hôm đó, ta ăn linh tinh nên bị đau bụng, một đêm không ngủ, mơ hồ nhìn thấy... Mấy bóng đen, áo đen, che mặt, đem bạc ném vào trong phòng của ta... Tiếp đó liền biến mất...”

“Mấy người áo đen này, cùng nhóm thủ hạ trước kia của Cửu Tôn đại nhân... Đều mặc một loại quần áo a...”

Thân thể mấy người khác đột nhiên chấn động, đứng dậy, trên mặt lộ ra vẻ kích động mãnh liệt: “Ngươi... Nói là thật?!”

Thanh âm người cắt tay run rẩy bấy, trong mắt xuất hiện lệ quang, thanh âm nghẹn ngào: “Các ngươi nói... Có phải hay không chín vị đại nhân còn chưa có chết a...”

Trong giọng nói của hắn, tràn đầy sự chờ mong mãnh liệt. Tho to hầu kết trên dưới nhấp nhô, khát vọng nói: “Chín vị đại nhân... Hắn không có chết...”

“Ngoại trừ chín vị đại nhân, ai còn có thể luôn đem đám tàn tật chúng ta để trong lòng...”

...

Vân Dương hít một hơi, nhanh chân rời đi. Thảo luận phía sau vẫn như cũ tiếp tục, cũng đã có tiếng ngen ngào vang lên.

“... Ta rất hy vọng, chín vị đại nhân vẫn còn ở đó... Ô ô...”

Thân hình Vân Dương tăng tốc, mặt không thay đổi phi tốc chuyển qua mấy con phố, đi vào một nơi yên tĩnh, dừng lại, đem lưng tựa vào một bức tường đồ nát, hô hấp dồn dập, miệng thở lớn...

Trong lòng từng đợt quặn đau; Năm đó, các ca ca của ta chính là làm như vậy. Sự trách nhiệm, cùng kiên trì của các huynh ấy, ta nhất định phải duy trì... Mãi mãi?

Chắc hẳn, tám vị huynh trưởng trên trời có linh, nhìn thấy việc thiện của bọn hắn năm đó, vẫn còn được hắn duy trì tiếp tục, sẽ cảm thấy vui mừng a?

Thật lâu sau, hắn thở ra một hơi, sau đó rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Thủ Hộ, Màu Xanh, Hoàn Khố, Gặp Mặt Trên

Đường!

Vân Dương một đường hành tẩu.

Người tàn tật, quần áo tả tơi, chỗ nào cũng có. Nhưng người này, ai nấy đều rất vui vẻ, rất thỏa mãn. Với họ mà nói, chỉ cần còn sống, những thứ khác có hay không đều không quan trọng.

“So với những huynh đệ đã chôn thân nơi chiến trường, chúng ta... Đã quá may mắn.”

Một lão binh mù hai con mắt, què một chân, đang nhắm mắt phơi nắng tại góc tường đổ nát, nói chuyện với một người không có tay bên cạnh.

Thanh âm trầm thấp, trong giọng điệu vương vấn nỗi nhớ khôn nguôi...

Ánh nắng bao phủ thân bọn họ, gương mặt nhẹ nhàng không màng danh lợi, quyền thế.

Vân Dương đi qua, ngừng chân ngoái nhìn, không một chút che giấu sự hâm mộ trong mắt.

Trên đường phố, mấy tên lưu manh phanh ngực áo, gương mặt dữ tợn, hùng hục hồ hồ đi tới đi lui, thỉnh thoảng ẩn hiện.

Ánh mắt Vân Dương dừng trên những người này thật lâu, trong mắt hần tràn đầy lãnh ý. Mấy tên lưu manh này cao lớn vạm vỡ, thân thể khoẻ mạnh, võ nghệ đầy mình, những lại không báo hiếu cha mẹ, không đền đáp quốc gia, dấn thân chiến trường, cũng không an cư lạc nghiệp, càng không suy nghĩ bảo hộ một phương bình an...

Ngược lại bằng dũng lực, cường đoạt, khi dễ người già yếu... Lương tâm quả là đem cho chó ăn.

Những kẻ như vậy đều đáng chém!

...

Một cái sân nhỏ đơn sơ. Tường viện dùng những tảng đá lớn chồng lên, bên trong là năm gian phòng, còn có thiên phòng trái phải, mặt phía nam là một nhà kho. Hiển nhiên, người nhà này mặc dù không giàu có, nhưng rõ ràng so với những gia đình khác khá hơn một chút.

Đại môn khép hờ, một tiểu nữ hài chừng hai ba tuổi, ngồi chồm hổm trên ụ đá ở cửa chính, hai cái tay nâng lấy má, không biết đang suy nghĩ gì.

Một thiếu phụ xinh đẹp vận một thân lam bào, từ bên trong đi ra: “Niếp Niếp, mau trở về phòng đi. Sao lại ngồi ngoài cửa...”

Tiểu nữ oa không động, thanh âm non nớt nói: “Con ở chỗ đây, chờ ba ba trở về. Mụ mụ, ba ba đi đâu? Sao giờ còn chưa trở lại?”

Thân thể Thiếu phụ cứng đờ, lập tức vành mắt liền đỏ lên, nàng yên lặng ngẩng đầu, ánh mắt đau thương nhìn chiều hồn linh màu đen treo lơ lửng trên cửa, lầm bầm nói: “Chờ Niếp Niếp trưởng thành, hiểu chuyện, ba ba sẽ trở lại...”

“Nha...” Tiểu nữ oa bĩu môi, nói: “Thế nhưng Niếp Niếp đã lớn lên a...”

Thiếu phụ dùng sức gạt đầu, nhịn xuống ghen ngào, nói: “Đúng vậy a... Ba ba sắp trở về rồi...”

Vừa nói, hai hàng nước mắt rớt cục kim không được chảy xuống.

Vân Dương đứng tại chỗ rẽ, nhìn hai mẹ con, chỉ cảm thấy cay cay nơi khóe mắt.

Người thiếu phụ này, chính là... Thiếu phụ hần cứu đêm trước, thê tử Thiên Tướng Vương Trang, Quyên nhi.

Vân Dương cũng không hiện thân.

Nhưng, tiểu nữ oa kia lại đột nhiên vui vẻ kêu lên: “A..., mèo con từ đâu tới, thật đáng yêu!”

Chỉ thấy một con mèo nhỏ như quả cầu nhưng tuyết trắng, không biết từ khi nào xuất hiện ở trước cửa nhà. Con mèo con này mà toàn thân không nhuốm bụi trần, sạch sẽ dường như có thể phát sáng, con mắt xanh biếc tròn trịa, ngồi xổm ngay trước mặt Niếp Niếp, tò mò quan sát nàng.

Tiểu nữ oa Niếp Niếp cười thích thú, tập tễnh bước tới: “A..., mèo con, ngơoi đến làm bạn với Niếp Niếp sao?”

Mèo con lông tóc dựng lên tỏ vẻ đề phòng, nhưng chẳng biết tại sao đột nhiên trầm tĩnh lại, tò mò nhìn Niếp Niếp, ưu nhã gạt đầu nhẹ.

Tiểu nữ hài lập tức vui vẻ kêu to: “Oa oa, quá tốt rồi...”

Mẹ của nàng đứng ở phía sau đang muốn can trở, trong lòng dờ khóc dờ cười, tiểu hài tử quả là đồng ngôn vô kỵ, một con mèo nhỏ xuất hiện làm bạn? Nó có thể nghe hiểu người nói cái gì sao...

Nhưng tiếp đó, con mắt thiếu phụ xinh đẹp mở to, bởi vì nàng thấy rõ, con mèo con này vậy mà gật đầu nhẹ, tựa hồ biểu thị đáp lại đối với lời nói của con gái nàng. Lập tức,... Ưu nhã đi đến trước người Niếp Niếp, thận trọng vươn ra một cái tuyết trắng móng vuốt, cùng Niếp Niếp nắm tay...

“Trời ạ...” Thiếu phụ có chút mơ hồ không tin tưởng ánh mắt của mình.

“Quá tốt rồi, về sau ngươi chơi với Niếp Niếp có được hay không?” Niếp Niếp hoan thiên hỉ địa đem mèo con ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, coi như trân bảo, đôi mắt nhỏ cười đến híp thành vành trăng khuyết.

Mèo con rõ ràng có chút kháng cự, nhưng chẳng biết tại sao, lại không tiếp tục phản kháng, yên tĩnh trong bàn tay nhỏ của Niếp Niếp. Một cái móng vuốt nhỏ phẩn nộn chân chờ giờ lên, lại buông xuống, kêu một tiếng trầm thấp.

Niếp Niếp yêu thích không buông, ôm mèo nhỏ trở về phòng: “Mụ mụ mụ mụ, có gì ăn hay không? Bánh quy của Niếp Niếp, cá nhỏ của Niếp Niếp...”

Mèo con trong ngực nàng, nhẩn nhẩn cái mũi.

Thiếu phụ vội vàng đi vào theo, mơ hồ thanh âm truyền tới: “Ai nha, Niếp Niếp, mau thả xuống, đây là mèo nhà người khác... Rất có thể chủ nhân của nó đang đi tìm đây, không thể tùy tiện lấy đi... Con mèo nhỏ này thật đúng là đáng yêu...”

Vân Dương cười cười, yên lặng rời đi.

Trong phòng truyền đến tiếng kêu mèo ô ư ư khuất của mèo nhỏ.

“Từ nay về sau, ngươi chính là thủ hộ thần nơi này... Phàm là có người khi dễ người nơi đây, ngươi xuất thủ không cần kiêng dè...”

“Nơi này, là gia quyến các huynh đệ của ta, còn là nơi ở của rất nhiều tàn tật huynh đệ... Ta cần ngươi, bảo vệ nơi này bình an... Mỗi khi trời tối, ngươi có thể trở lại đại viện, tất cả vật tư tu luyện ăn uống, ta đều cho ngươi gấp bội. Nhưng, nếu là nhiệm vụ không chấp hành tốt, dù chỉ một lần, tất cả tài nguyên, khẩu trừ vĩnh viễn!” “Nghe rõ chưa?”

“Meo ô...”

“Những tên bại hoại kia dám khi dễ người, lập tức hạ tử thù, rõ chưa?”

“Meo!”

“Ngoan.”

Con mèo này, chính là Thôn Thiên Báo đã đạt đến tam giai Huyền thú. Sau khi được Vân Dương truyền qua một luồng sinh mệnh linh khí, lại tăng thêm một tầng ngụy trang, liền ủy thác trách nhiệm...

Tốc độ tiến cảnh của Thôn Thiên Báo vô cùng kinh khủng... Có một đầu cửu giai Huyền thú tương lai bảo vệ gia quyến các huynh đệ, Vân Dương rốt cục có chút yên tâm.

Muốn trừ giặc ngoài trước an bên trong.

“Thực lực bây giờ của ta còn nhỏ yếu, chỉ có thể nỗ lực hết sức. Các huynh đệ chớ trách. Nếu ta báo thù thành công, hơn nữa còn có thể tiếp tục sống. Ta sẽ tiếp tục thủ hộ gia quyến các huynh đệ. Nhưng nếu vạn nhất ta báo thù không thành công, nửa đường bỏ mình, như vậy...”

Những gì bây giờ ta có thể làm được, là để bọn họ trong vòng năm năm, không lo ăn uống. Trong vòng trăm năm, có con báo này bảo vệ, an toàn không lo!”

“Rất xin lỗi, các huynh đệ, hiện tại ta chỉ có thể làm đến vậy.”

Vân Dương đi.

Hắn đi rất dứt khoát.

Sinh Sinh Bất Tử tự vận hành trong thể nội, Vân Dương cảm giác toàn thân tràn đầy lực lượng, huyết dịch sôi trào. Mặc dù thực lực hiện tại tối đa cũng chỉ khôi phục hai thành, nhưng, Vân Dương cũng đã có chút không nhận được nữa.

Đánh không lại, chẳng lẽ ta còn không tính được các ngươi?

...

Một chỗ khác.

Kế Linh rời đi Vân phủ, vừa đi vừa cảm thấy ủy khuất vô hạn. Nước mắt không nhận được rơi xuống.

“Đồ quỷ sứ chán ghét!”

“Đại hỗn đản!”

“Về sau không để ý tới người nữa!”

Càng nghĩ càng thấy ủy khuất, càng nghĩ càng thấy khổ sở. Càng nghĩ càng thấy Vân Dương vô lại.

“Người cho rằng ta coi trọng người... Hừ, phi! Ai thèm chứ...”

“Độc Cô Sâu đồ đệ, thật ghê gớm nha?”

Hừ...”

“Đời này bản cô nương ghét nhất chính là loại người như người!”

Một mạch về lại khách sạn, không rõ là tức giận hay là ủy khuất, nước mắt rốt cục nhìn không được ào ào rơi xuống.

Nàng đối với Vân Dương, căn bản mà nói, cũng chỉ là thoáng có chút hảo cảm mà thôi, chưa thể nói đến cái dạng yêu nhau sâu đậm đến mức lấy thân báo đáp, nhưng thái độ của Vân Dương, lại làm cho nàng chịu không được. Cảm giác ủy khuất không nói thành lời.

“Dám khi dễ ta, nhất định khiến người đẹp mặt! Hừ!”

Cùng lúc đó, từng đám người giang hồ, từ bốn phương tám hướng đổ về Thiên Đường thành...

...

Một người mặc áo choàng xanh biếc, đi giày xanh biếc, đội nón xanh biếc, bên hông thắt một cái đai lưng xanh biếc, trên đỉnh đầu, còn cắm một cành trúc xanh biếc, trên lưng đeo một cái tay nải xanh biếc, đồ vật trong tay cũng xanh biếc.

Lung la lung lay đi tới trước cửa thành.

Người này tuổi tác không lớn, thoạt nhìn cũng chỉ trên dưới 20, một cổ hương vị bất cần đời tỏa ra từ đầu tới chân.

Toàn thân hần nhuộm một màu xanh lá, màu sắc khác biệt duy nhất, chính là một đầu sư tử con màu đen đi theo bên cạnh hần. Ngoài ra càng bất thường chính là, đầu sư tử màu đen này, lại mọc ra hai cái đầu, rõ ràng chỉ là một đầu ấu thú chưa trưởng thành, nhưng nhìn lại rất hung ác.

Người mặc kỳ trang dị phục, hình thù kỳ quái như vậy cũng thật là hiếm thấy.

Người đi ngang qua đều phải ghé mắt.

Nhưng người này đi lại tự nhiên như chốn không người, phóng khoáng tiêu sái, vênh mặt, thờ dãi một hơi.

Như trút được gánh nặng!

“Con mẹ nó! Thiên Đường thành a, lão tử cuối cùng đã tới!”

Hai người trung niên bên cạnh hần, đều đang xụ mặt xuống. Giờ phút này rốt cục thần sắc cũng biến hóa: “Không sai, công tử gia sẽ rửa sạch nhục nhã tại chính nơi này, coi xuống cái này... Cái này...”

Hai người có chút không tiện mở miệng phạm thiếu gia kiêng kị.

“Có cái gì không dám nói!” Thiếu niên hừ hừ cái mũi: “Lần này, lão tử tất thắng! Bộ quần áo này, lần trước lão tử thua, đã mặc vào một năm, có chơi có chịu, cũng không là gì! Nhưng lần này nếu lão tử thắng, mấy người bọn hần ai cũng đừng nghĩ tốt hơn, đều mặc vào cho lão tử! Con mẹ nó! Một năm nay sống tội sống nhục, lão tử bắt bọn hần phải chịu thay!”

“Dù sao cũng phải khiến bọn hần đều nếm thử mùi vị mà lão tử chịu đựng một năm này!” Gia hỏa này hung hăng nhổ một ngụm nước bọt, ác hình ác trạng.

Hai trung niên hộ vệ nhất trí giữ im lặng.

Cái khác không nói, chỉ riêng việc “cái này Lão tử, cái kia lão tử...” Có thể sửa lại hay không? Chịu đánh nhiều như vậy, thế mà còn chưa tợn...

Lần trước người cùng đại ca người tự xưng lão tử, bị đánh ba ngày không xuống được giường. Gia chủ đại nhân đến thăm, người một câu lão tử khiến cho lão tử người trực tiếp giận tím mặt, 24 cái tát thiếu chút đánh thành não chấn động. Vậy mà còn không thay đổi. Khi lão tử tổng đến hỏi, người một câu “Lão tử không có việc gì” để vị lão tử của lão tử của lão tử của người... Lão tử tổng lạnh phẩy tay áo bỏ đi...

Vừa mới thả người ra, để người ra ngoài hóng gió một chút, thế mà mở miệng một tiếng lão tử, ngậm miệng cũng một tiếng lão tử...

Chuyện như thế quả là độc nhất vô nhị.. “mau chóng tìm chỗ ăn cơm uống rượu.”

Thanh niên áo xanh khoát tay chặn lại: “Lão tử sắp chết đói, chết khát a!”

Hai tên hộ vệ tức xạm mặt lại.

Nếu hấn không phải là thiếu chủ, bọn họ đã vây lại đánh hấn một trận: Ngươi là lão tử của ai?

“Bảo bối của lão tử cũng đói bụng rồi!”

Thanh niên áo xanh sờ đầu sư tử đen, sư tử con chán ghét lắc đầu thoát khỏi tay của hấn, hai cái đầu tỏ rõ sự tức giận.

“Hỗn đản này vậy mà cũng ghét bỏ lão tử!”

Thanh niên áo xanh giận dữ mà nói: “Nếu không phải ngươi còn có chút tác dụng, tối nay lão tử liền nấu ngươi!”

Bốn con mắt Sư tử con đồng thời mất trọn trắng, lui hai bước, đi tới sau lưng...

“G rừ!”

Thanh niên áo xanh mắng một câu: “sùng vật của lão tử, lại dám có thái độ làm phản! Chờ khi lão tử thực lực cao, liền giết ngươi ăn thịt! Hôm nay nấu canh, ngày mai gặm chân sau, ngày kia...”

“Ô!”

Sư tử hai đầu hung mãnh xông lên, a ô một ngum đem áo choàng của thanh niên áo xanh xé một cái lỗ lớn, ngay tại phần mông. Sau đó quay người chạy...

“Ngọa tào!”

Thanh niên áo xanh bưng lấy cái mông nhảy dựng lên, nổi giận đùng đùng: “Có ngày lão tử làm thịt ngươi...”

Hai đầu sư tử con vừa quay đầu, rống to một tiếng, hung thần ác sát nhào hướng hấn, lần này, mục tiêu rõ ràng là đũng quần.

Thanh niên áo xanh hồn phi phách tán: “Đại gia, đại gia, ngươi là đại gia của lão tử... Tha mạng a... Chủ nhân! Ngươi là chủ nhân của ta a? Được rồi...”

Sư tử con liếc mắt, vênh vao tự đắc đi lên phía trước, thanh niên áo xanh mặt như đặc sắc vô cùng, bưng cái mông đi ở phía sau: “Mau tìm khách sạn cho lão tử, hoặc là mua quần áo mới cho ta... Để cái mông trần như vậy, thật mất mặt?”

Hai tên hộ vệ liếc mắt nhìn nhau, không phản bác được: không phải chính ngươi tự chuốc lấy sao? Rảnh rồi không có chuyện gì làm đi trêu đầu sư tử tính tình không tốt kia làm cái gì?

Thuần túy là ăn no rùng mồi!

Áo xanh thiếu niên bước lên mấy bước, đột nhiên a một tiếng, nhìn về phía trước.

“Cái này... Thú vị a.”

...

Vân Dương đi dạo một vòng trở về, mắt thấy đã đến đường cái phía trước, chỉ cần rẽ một cái, chính là Vân phủ.

Đang muốn tiến lên phía trước, đột nhiên một tiếng quát tháo không biết truyền đến từ nơi nào, vèo một tiếng, một bóng người từ trong cửa lớn trước mặt bị ném ra ngoài, ụp một cái bị quăng xuống đất, nửa ngày không đứng dậy được.

Vân Dương theo bản năng nghiêng người một cái, rồi lại lui một bước, đồng thời con mắt nhìn phía sau hông, một tay đặt trên chuôi Thiên Ý Chi Nhận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Ai Thèm Nói Đạo Lý Với Ngươi!

Nghiêng người, đầu tiên có thể né tránh công kích, thứ hai coi như không thể tránh né, nghiêng người cũng có thể tránh bị thương chỗ yếu hại, thứ ba, có

thể dùng cánh tay, móng... Bất luận bộ vị nào không thể gây ra vết thương chí mạng để ngăn lại binh khí ám khí bay tới.

Lui một bước, chính là bảo đảm an toàn. Con mắt nhìn về phía sau hông, chính là chuẩn bị, vạn nhất công kích trước mặt chỉ là nguy trang, hấp dẫn lực chú ý của hắn mà nói, như vậy, một kích trí mạng tất nhiên là đến từ đằng sau hoặc bên cạnh.

Tay cầm chuôi đao, thân thể nghiêng nghiêng, chuẩn bị đại khai sát giới.

Đây là bản năng phản ứng mà Vân Dương hình thành được trong thiên chuy bách luyện!

Chờ hắn ngồi thẳng lên mới phát hiện..

Thứ bay đến, là một hán tử chỉ có một cánh tay trái, máu tươi vẩy ra đầy đường. Hán tử kia thống khổ co rút, gian nan muốn đứng lên.

Vân Dương nhíu mày, ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trên cửa chính, một tấm biển son son thiếp vàng, trên đó viết bốn chữ lớn: “An Viễn hầu phủ”.

“An Viễn hầu phủ...” Trong lòng Vân Dương lập tức xuất hiện tư liệu tương ứng: An Viễn Hầu, Tạ Vô Nguyên. Binh Bộ Thị Lang. Một vị văn chức quan viên. Cha vợ là thái sư đương triều Lưu Uy, bản thân Tạ Vô Nguyên vốn là một quan viên phổ thông, từng ra chiến trường kiếm lấy vài lần quân công, sau đó nhất bộ đăng thiên, trở thành Binh Bộ Thị Lang.

Vị trí này rất có thực quyền. Bất quá người này chiếm được quân công của tướng sĩ mà thượng vị, thụ phong Vô Hầu, trở thành Binh bộ quan viên, nhưng đối với võ tướng nhất hệ không có một chút thân mật.

Từ xưa văn võ bất lưỡng lập!

Bất luận triều đại nào cũng đều như vậy, nhưng, người như vị Tạ đại nhân này cũng không nhiều.

“Tạ đại nhân!” Hán tử bị đánh ra ngoài rõ ràng va chạm không nhẹ, miệng mũi chảy máu, mất một hồi lâu mới hồi phục tinh thần, thăm liệ hô to: “Tiểu nhân oan uổng! Đều là người binh gia, có sao ngài muốn chém tận giết tuyệt?”

Đều là người binh gia?

Vân Dương nhướng mày.

Ngay sau tiếng kêu của hắn, ba người thân nhiên bước ra từ trong cửa lớn, một thanh niên, hai hộ vệ. Đạo bước đi xuống bậc thang, thanh niên chấp tay sau lưng, đánh giá người trên đất, quệt miệng nói:

“Trần Tam, hảo ý của bản công tử, cho ngươi một cơ hội, vậy mà ngươi không biết trân quý, biển thủ. Tha cho ngươi một mạng, độ lượng khai ân, xem trên phương diện từng là đồng liêu trong quân, còn không mau mau rời đi, chẳng lẽ còn muốn chết hả?”

Trần Tam gian nan đứng dậy: “Xin công tử khai ân, thả nương tử tiểu nhân cùng trở về. Công tử minh giám, Tạ đại nhân minh giám, tiểu nhân cả đời quang minh lỗi lạc, chưa từng làm mấy chuyện trộm gà bắt chó. Tiểu nhân oan uổng!”

“Cút!” Vị Tạ công tử tức giận: “Ngươi oan uổng? Chẳng lẽ, ngọc bội phát hiện trên người ngươi, lại là giả hay sao?”

Trần Tam bị phẫn nói: “Đó là có người vu oan hãm hại a... Công tử, công tử minh giám a!”

Tạ công tử cười lạnh một tiếng: “Hãm hại, có sao phải hãm hại ngươi? Là ngươi có tiền hay người... Đẹp trai?”

Sắc mặt Trần Tam ánh lên vẻ tuyệt vọng, đột nhiên tê thanh nói: “Chuyện này xem như tiểu nhân làm, những nương tử của tiểu nhân vô tội a? Tiểu nhân nguyện lấy thân gánh tội, cầu công tử thả nương tử của tiểu nhân trở về!”

“Đuổi ra!” Tạ công tử nói: “Nếu hắn tiếp tục đông dài, trực tiếp đưa ra quan phủ xử theo pháp luật!”.

“Tạ công tử!” Trần Tam bị phẫn lớn tiếng nói: “Ngươi thêm thường tư sắc nương tử nhà ta, tiểu nhân đã sớm biết! Nhưng người luôn có lương tâm, ngươi lại hãm hại ta như vậy, lương tâm ở đâu?”

Sắc mặt Tạ công tử đen lại, trầm mặt phân phó một câu, quay người liền đi vào trong cửa.

Trần Tam đứng lên, muốn đuổi theo: “Ngươi thả nương tử nhà ta ra...”

Nhưng hai tên hộ vệ đã lấy thân ngăn cản đường đi của hắn: “Trần Tam, chớ có nói bậy, bồi đen danh dự công tử nhà ta. Ngươi dám nói thêm một câu, ta sẽ đem ngươi đi quan phủ xử theo pháp luật!”

Bờ môi Trần Tam run rẩy: “Thế nhưng... Nương tử của ta... Nương tử của ta...”

Một hộ vệ khác oanh một tiếng, một quyền nện trên mặt hắn, máu tươi lập tức vẩy ra: “Cái gì mà nương tử của ngươi! Mau cút!”

Trần Tam ngửa mặt lên trời ngã xuống, tuyệt vọng kêu thảm một tiếng: “Trời à... Trên đời này còn có công lý sao? Đây là Thiên Đường thành, dưới chân thiên tử...”

Người xung quanh tránh hấn như tránh tà, di lại đều tận lực đi thật xa, ngẫu nhiên đồng tình nhìn lại một chút.

“Tên Trần Tam này thật tội nghiệp... An Viễn hầu phủ không phải là nơi hấn chọc nổi à!”

“Không sai, có thể giữ được cái mạng mà đi ra, đã có thể cảm tạ trời đất rồi...”

“Nếu hấn tiếp tục náo loạn, chỉ sợ khó giữ được tính mạng... Ai!”

“Hong nhan họa thủy a...”

Quả thực không có gì có thể giấu được quần chúng nhân dân, chỉ nói mấy câu liền rõ ràng sự việc. Nhưng, đối mặt An Viễn hầu phủ quyền thế ngấp trời, ai dám nói nhiều?

Vân Dương sầm mặt lại, sai bước tới.

Khẽ vuron tay.

Phốc!

Một quyền đánh tới tên hộ vệ đang ngăn trở, một cái tay khác đem Trần Tam kéo lên: “Trong quân tàn binh? Chuyện gì xảy ra?”

Trần Tam máu me đầy mặt trợn lẫn nước mắt: “Là... Bị tàn trong trận Dương Võ quan chiến bốn năm trước... Công tử người?”

Vân Dương nói: “Chuyện gì xảy ra?”

Trần Tam còn không kịp trả lời, hai tên hộ vệ đã hung thần ác sát sát vọt lên: “Tiểu tử, không cần lo chuyện bao đồng...”

Vân Dương cũng không quay đầu, một cước đá ra.

Phanh phanh hai tiếng, hai tên hộ vệ đã bị hấn đá lăn quay trên mặt đất, chân trái chân phải, hai cái chân vừa vịn dẫm trên lồng ngực hai tên hộ vệ.

Hai tên kia chỉ cảm thấy một tòa núi lớn đè ép trên người, hô hấp khó khăn, hai con mắt cơ hồ lồi ra ngoài. Liều mạng giãy dụa, nhưng không làm nên bất cứ tác dụng.

Trần Tam lau máu trên mặt một cái, bi phẫn nói: “Một tháng trước, Tà công tử phái người tìm tiểu nhân, nói là để cho tiểu nhân tới làm hộ vệ. Để cho nương tử tiểu nhân tới may vá, đãi ngộ không thấp, đủ để nuôi sống còn có chút dư dả, lúc ấy chỉ biết là, chính là Tà công tử thấy chúng tiểu nhân sinh sống khó khăn, cố ý tạo điều kiện, nào nghĩ tới sau khi đi vào, lại xảy ra chuyện như vậy...”

“Hôm nay khi phiên canh gác của tiểu nhân vừa dứt, ngọc bội của công tử bị mất, sau đó lại tìm được dưới giường của tiểu nhân... Oan... Oan uổng a...”

Vân Dương gật gật đầu: “Không cần nói.”

Trong mắt đột nhiên đặng đặng tuôn ra sát khí.

“Thị thị phi phi ta mặc kệ!” Vân Dương lời kéo Trần Tam: “Nhưng, cường đoạt chiếm giữ lão bà của người khác là chuyện quái gì? Đi theo ta!”

Sai bước đi qua đại môn An Viễn Hầu phủ.

Hai tên hộ vệ đứng dậy đuổi theo: “Dừng lại!”

Vân Dương cau mày, đột nhiên quay người, hai cái bạt tai bay tới, hai tên hộ vệ lập tức phun máu tươi, bay ra ngoài: “Người khác thì cũng thôi đi, nhìn các người cử chỉ của các người, hấn cũng là trong quân đi ra à? Huynh đệ ngày xưa bị khi phụ như vậy, ngay cả lão bà đều bị người ta chiếm đoạt, các người vậy mà còn có mặt mũi nổi giận cho giặc!”

“Súc sinh không bằng!”

Vân Dương thanh sắc bén.

Hai tên hộ vệ nằm trên mặt đất, vô cùng xấu hổ. Vấn đề này ai đúng ai sai, liếc qua thấy ngay. Bọn hấn là người trong cuộc, nào có không biết đạo lý?

“Vân Dương!” Vị Tà công tử kia nghe thấy động tĩnh, đã quay người đi ra, sắc mặt khó coi: “Chuyện này không có quan hệ với người, người bớt lo chuyện bao đồng!”

Vân Dương cười lạnh một tiếng, kéo Trần Tam, bước nhanh về phía trước, một đường đi tới trước mặt Tà công tử: “Tà Thanh Vân, nếu ta cứ quản thì

sao?”

Tạ Thanh Vân cả giận nói: “Ngươi có tư cách gì quản chuyện nhà ta!”

Vân Dương gật đầu, đột nhiên hơi vung tay, bộp một tiếng, một cái tát hung hăng đánh lên mặt Tạ công tử, lập tức ngoe đầu, hai cái răng bay ra, máu tươi chảy ồ ạt từ hai lỗ mũi.

“Đem người thả ra!”

Sắc mặt Vân Dương lạnh lại.

“Ngươi dám đánh ta...” Đầu Tạ Thanh Vân nghiêng một bên, có chút không thể tin nổi trừng trừng mắt.

“Đừng!”

Vân Dương lại tát một cái, đem hán tát lệch quai hàm, lạnh lùng nói: “Giao người!”

Tạ Thanh Vân bị hán đánh một bạt tai bay ra ngoài, ngã xuống đất, đột nhiên nổi điên đứng lên, cuồng nộ nói: “Người đâu! Người đâu! Có ai không! Đem cuồng đồ này bắt lại cho ta!”

Vân Dương sai bước tiến lên, quyền đâm cước đá, đã đem bốn tên hộ vệ vây quanh đánh ngã trên mặt đất, tóm lấy vạt áo Tạ Thanh Vân, đột nhiên cầm lên đến, tay trái hung hăng nắm lại đánh trên mũi Tạ Thanh Vân.

Răng rắc một tiếng.

Sống mũi Tạ công tử sụp xuống: “Bắt ta lại? Coi như là cha ngươi, cũng không dám cùng bản công tử nói như vậy! Ta chỉ hỏi ngươi, ngươi giao, hay là không giao người!”

Tạ Thanh Vân ô nghẹn ngào, nói không ra lời.

Bên trong, một thanh âm uy nghiêm vang lên: “Ta tưởng là ai, nguyên lai là Vân Hầu gia công tử gia, khó trách tại An Viễn hầu phủ ta, cũng dám làm càn như vậy!”

Theo tiếng nói, một trung niên nhân một thân nho phục, mặt lạnh đi ra. Nhìn thấy nhi tử bị Vân Dương đánh ngã xuống đất không rõ sống chết, trên mặt lướt qua một tia đau lòng: “Vân công tử, việc này không có quan hệ với ngươi, còn xin buông tay.”

Vân Dương lạnh lùng nói: “Để nhi tử ngươi thả người, ta liền buông tay.”

“Mọi thứ nên giảng chữ lý.” Trung niên nhân này chính là Binh Bộ Thị Lang Tạ Vô Nguyên, mặt âm trầm: “Ngươi không hỏi xanh đỏ đen trắng tiền căn hậu quả, cứ như vậy chặn ngang một cước! Là đạo lý gì?”

Vân Dương cười lạnh một tiếng, nói: “Phân rõ phải trái? Ta cũng phải hỏi một chút, Tạ gia các ngươi phân rõ phải trái như thế nào! Chớ có nói Trần Tam có trộm đồ hay không. Coi như hán trộm, các ngươi bắt giữ lão bà của hán là chuyện gì? Chẳng nhẽ đó là đạo lý? Bắt gian tại trận, bắt trộm bắt tang. Vậy mà các ngươi lại bắt lão bà của người ta?”

“Đây là phân rõ phải trái a? Tạ đại nhân?” Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, nói: “các ngươi không nói đạo lý, sao ta lại phải cùng các ngươi phân rõ phải trái? Ta hiện tại chỉ hỏi Tạ đại nhân một câu: Ngươi thả người, hay là không thả người?”

“Ta mặc kệ tiền căn hậu quả, ta cũng không cùng ngươi phân rõ phải trái, ta chỉ đòi người! Dù không liên quan gì tới ta, ta cũng muốn người!” Vân Dương động thân: “Thả hay là không thả! Một câu thôi!”

Tạ Vô Nguyên trầm mặt nhìn Vân Dương. Chuyện này, hán cũng không biết, không biết nhi tử của hán thế mà làm ra chuyện như thế. Nhưng bây giờ trước mắt nhiều người như vậy, sao có thể đơn giản nhận thua, thế chẳng phải đánh mặt mình sao?

“Nếu ta không thả người, thì như thế nào?” Tạ Vô Nguyên lạnh lùng nói.

“Không thả người?” Vân Dương cười lớn một tiếng: “Ngươi không thả người, chẳng lẽ ta còn không thể đoạt người?!”

Vân Dương trực tiếp phóng vào bên trong.

“Bắt hán lại!” Tạ Vô Nguyên giận tím mặt: “Bắt hán lại. Lão phu coi như cùng hán tiến điện diện thánh, cũng muốn đem chuyện này phân rõ phải trái, Tiêu Dao hầu phủ dù quyền khuynh thiên hạ, cũng phải cho lão phu một công đạo!”

“Ta hiện tại liền cho ngươi công đạo!” Vân Dương băng lãnh cười một tiếng, đột nhiên huy tay tóm lấy vị Tạ đại nhân này!

Kéo lão xuống, đầu gối như lời đình vạn quân giã lên.

“Phanh phanh...”

“Phân rõ phải trái! Ta cùng ngươi phân rõ phải trái! Ngươi không phải muốn phân rõ phải trái a? Đến phân rõ phải trái!” Vân Dương vừa mắng, một bên quyền đâm cước đá. Mặc dù không dùng tới huyền lực, nhưng là Tạ đại nhân thân kiều nhục quý, không cần mấy cước liền trực tiếp ngất lịm!

“Thả người! Tương diện thánh liên hù sợ ta? Kể cả tới gặp Diêm Vương gia cũng phải thả người cho ta!”

Đám người vây xem giật giật khóe mắt. Con hàng này thể mà cha con cùng đánh...

...

Chương thứ 2 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Ngài Là Thần Tượng Của Ta A!

“Đừng đánh nữa!” Tạ Thanh Vân lau máu trên mặt đứng dậy, thần sắc dữ tợn: “Thả người, người đâu mau thả người cho hần!”

Nói xong lập tức oán độc nhìn Vân Dương: “Vân Dương, ngươi xong rồi! Đánh mệnh quan triều đình, ngươi nhất định phải chết!”

Vân Dương cười lạnh một tiếng: “Ta chết hay không còn không biết, nhưng ta đếm ba tiếng, người ta cần không xuất hiện, ngươi chết chắc!”

Ánh mắt Vân Dương băng lãnh nhìn Tạ Thanh Vân.

Tạ Thanh Vân có thể cảm giác được, sát cơ trong mắt Vân Dương không chút che giấu. Hần tin tưởng, nếu hần thực sự không thả người, hần liền chết chắc!

Kẻ trước mắt là một tên điên!

Nhưng trong lòng vạn phần nghi hoặc: Chỉ là một kẻ tàn quân mà thôi. Mất một cánh tay, hơn nữa còn vô số vết thương trên cơ thể. Có thể nói không còn nửa điểm giá trị lợi dụng. Lại không có chút quan hệ nào với Vân Dương, gia hỏa này rốt cục nổi điên vì cái gì, vì một phế vật đối đầu với An Viễn Hầu phủ?

Hành xử thô bạo, làm việc xúc động!

Việc này để người ta cảm thấy... Có vẻ người bị bắt không phải lão bà của tên thương binh kia, mà là lão bà của hần vậy!

Đến mức đó sao?

Trong lòng Tạ Thanh Vân trăm mối vẫn không có cách giải.

Không lâu sau, một thiếu phụ dung mạo tú lệ, có điều mặt mũi tràn đầy kinh hoàng được mang ra ngoài, vừa nhìn thấy Trần Tam, liền khóc lớn.

Trần Tam bước nhanh, đem nàng ôm chặt lấy, ôn nhu an ủi: “Không sao, không sao... Đừng sợ.”

Vô số Tạ gia hộ vệ gia đình bốn phía quan sát, nhưng không ai dám động dù chỉ một chút.

Vợ chồng Trần Tam quay người, phù phù liền quỳ xuống: “Đa tạ công tử! Công tử trời cao đất rộng chi ân...”

Vân Dương nhíu mày, nói: “Đi nhanh đi. Mang theo vợ ngươi về nhà sinh hoạt, nam tử hán đại trượng phu, dưới gối dát vàng, không thể tùy tiện quỳ được.”

Trần Tam ưỡn ngực, nói: “Trần Tam không đi! Hôm nay công tử vì Trần Tam, gây nên phiền phức lớn, Trần Tam sao có thể đi thẳng một mạch. Bất kể như thế nào, việc này đều vì Trần Tam mà ra, công tử yên tâm, Trần Tam ta tuyệt không để công tử vì ta chịu oan uổng!”

Vân Dương bật cười: “Oan uổng cái gì, mau về nhà đi. Ta chưa bao giờ làm chuyện mà không nắm chắc? Nếu sợ bọn hần, ta sao có thể làm càn như vậy? Đạo lý này ngươi cũng không hiểu sao? Nhanh về nhà đi.”

Trần Tam nghĩ cũng phải, nhưng vẫn không yên lòng, nói: “Vay tiểu nhân cáo lui trước, sau khi đưa nương tử về nhà, liền đến Vân phủ báo cáo. Nếu là vạn nhất có việc gì, Trần Tam tuyệt không lùi bước.”

Trần Tam đập đầu lạy một lạy, sau đó đỡ nương từ rồi đi.

Đám người vây xem, nhìn bóng lưng Trần Tam, ánh mắt đều có chút phức tạp.

Tên Trần Tam này xem như gặp được quý nhân, bằng không, đời này của hai người coi như đã bị hủy. Nhưng hẳn nói không sai, vị Vân công tử này đích thật là đã gây nên phiền phức ngập trời..

Nhìn vợ chồng Trần Tam rồi đi, Vân Dương khoanh tay ung dung đi ra ngoài.

“Chậm đã!” Tạ Thanh Vân hung hăng quệt mặt, oán độc nói ra: “Vân Dương, ngươi cứ như vậy liền đi?”

Vân Dương xoay người, buồn bực nói: “Không cho ta đi? Chẳng lẽ ngươi muốn mời ta ở lại ăn cơm?”

Lúc này, Tạ Vô Nguyên mới tỉnh lại, trong mắt đầy sao, rên rỉ một tiếng: “Vân Dương, lão phu cùng Tiêu Dao hầu phủ, thế bất lưỡng lập!”

Sát cơ trong mắt Vân Dương hiện lên, nói: “Nói như là ta muốn ở chung với họ Tạ các ngươi vậy, có bản lĩnh, cứ việc dùng hết ra, bản công tử đều tiếp!”

Tạ Vô Nguyên hô hấp khó khăn: “Ngươi chờ! Ngươi chờ! Oa...”

Nói xong, đột nhiên lửa giận công tâm, phun ra một ngụm máu tươi.

Vân Dương trợn mắt một cái, thản nhiên đi ra ngoài, trước khi ra cửa, phi một tiếng nhổ một ngụm nước bọt. Lẩm bẩm nói: “Mấy người các ngươi.. Không có cả tư cách khiến ta động não...”

Nghênh ngang rồi đi!

“... Tức chết ta!” Tạ Vô Nguyên quát lớn một tiếng, thân thể ngã ra, lại hôn mê bất tỉnh.

...

Vân Dương mới vừa rời khỏi cửa lớn Tạ gia, liền thấy một tên gia hoat toàn thân diện đồ xanh ở phía đối diện.

Một thân áo xanh.

Áo lục, quần lục, giày lục, đai lưng lục, Nón... Lục...

Khóe miệng Vân Dương co quắp một hồi.

Con hàng này trên nón xanh vậy mà còn cắm một nhánh trúc xanh!

Người này thích màu xanh tới cỡ nào mới có thể cực phẩm như vậy a...

Chỉ thấy gia hỏa này mặt mũi tràn đầy nhiệt tình đi tới, cười vui vẻ: “Ai nha nha... Bội phục bội phục... Ân, Vân công tử... Đúng không? Thật sự quá sung sướng... Quá sung sướng, ta nhìn rất thoải mái a...”

Vân Dương một trận mộng.

Gia hỏa này bị bệnh a?

Tự nhiên quá sung sướng? Hẳn không hiểu a?

Vân Dương không biết. Từ sau khi hắn đối đầu với Tạ Thanh Vân, thanh niên áo xanh này chăm chú quan sát, hơn nữa vừa xem vừa vồ đuôi đen đét!

“Quá đã nghiền... Quá sáng khoái! Ngươi xem một chút người ta...” Thanh niên áo xanh liú lo không ngừng, ánh mắt nhìn Vân Dương như thấy được tuyệt thế thần tượng.

“Đạo lý đều không cần, đúng! Chính là không nói đạo lý, thì sao! Lão tử chính là nhìn ngươi không vừa mắt! Thì sao! Quá vênh vào! Quá... Cái này... Ngoa tào tiểu tử này thật có gan, thật đánh a?!... Quá ngu, đánh nhỏ, lại còn đánh già... Cái này cái này cái này... Thần tượng a...”

Công tử áo xanh không ngừng chỉ trỏ, phục sát đất, một bên hướng hai tên hộ vệ của bản thân thò thốc: “Thấy không... Thấy không? Đây mới gọi là hoàn hảo! Đáng thương ta mang danh hoàn hảo nhiều năm như vậy, hôm nay tới Thiên Đường thành, mới minh bạch chân chính hàm nghĩa hai chữ hoàn hảo...”

“Ta trước sao có thể gọi ta là hoàn hảo a... Vị này mới là hoàn hảo tổ tông a... Thân là Thiên Đường nhân sĩ, lại mang danh huân tước quý tộc. Một lời không hợp, liền dám đánh mệnh quan triều đình... Còn hơn cả lúc ta khi dễ người a...”

“Nhưng người ta nói đánh là đánh, nhanh gọn lẹ... Hơn nữa, căn bản không cần nhắc hậu quả gì... Cái này cmn thoải mái, chắc chắn...”

“Quả là gương sáng a...”

“Đáng thương Vô Tà công tử Đông Thiên Lãnh ta mang danh hoàn khổ nhiều năm như vậy mới phát hiện, cuộc sống trước kia đều là sống trên thân chó...”

Thanh niên áo xanh một phen cảm thán, khiến hai tên hộ vệ càng nghe mặt càng đen lại.

Ngài đã đủ vô pháp vô thiên, thế mà còn bội phục một gia hỏa bên đường đánh người...

Nếu là khi trở về ngài cũng làm như vậy, nhìn không thuận mắt liền đánh một trận... Lúc đó dù lão tổ tông cũng không bênh được ngài a.

Con hàng này khi Vân Dương động thủ đã muốn tiến lên hỗ trợ. Nhưng bị hai tên hộ vệ liều mạng ngăn cản. Giờ phút này vừa nhìn Vân Dương xong việc, liền nhanh chóng xông tới.

“Vị công tử này nguoi là...” Vân Dương một mặt mòng bức.

“Lão... Tại hạ Đông Thiên Lãnh!” Thanh niên áo xanh rất nghiêm túc thân thiết tự giới thiệu: “Đông trong Đông Thiên, Thiên trong Đông Thiên, Lãnh trong Đông Thiên Lãnh.”

(đông thiên là mùa đông)

Vân Dương lập tức liếc mắt: “Tốt a, mùa đông... Đúng là không nóng.”

“Tên của ta là Đông Thiên Lãnh!” Đông Thiên Lãnh tức xạm mặt lại: “Ta họ Đông, tên Thiên Lãnh.”

“Tên rất hay!” Vân Dương chân thành khen ngợi một câu.

Không thể không nói, tiểu tử này hẳn không biết là ai tự nhiên sẽ không phục. Nhưng, người đặt tên cho tiểu tử này, bản công tử quả thực phục sát đất!

Người phải có trí tuệ cỡ nào, mới có thể đặt ra danh tự ‘Đông Thiên Lãnh’ như vậy.. Nhà nguoi mùa đông không lạnh a?

Đông Thiên Lãnh lập tức mừng rỡ.

Người thường lần đầu nghe tên của hắn đều tỏ vẻ như ăn phải con ruồi? Vậy mà người trước mắt này không chút nghĩ ngợi lớn tiếng tán thưởng. Đông Thiên Lãnh lập tức vui mừng nhường này, thận trọng mà nói: “Hay chỗ nào?”

Tốt chỗ nào?

Vân Dương gãi gãi đầu, rốt cuộc nói: “Hay ở... Đơn giản! Thô bạo! Ngay thẳng! Hơn nữa, ngụ ý sâu sắc, còn rất dễ nhớ. Bất kể là ai, chỉ cần gặp nguoi một lần, nghe được tên của nguoi một lần, cả đời sẽ không quên! Cái này... Thật là tên rất hay a...”

Càng nói, Vân Dương càng cảm thấy... Ngoa tào danh tự này quả không tệ a.

“Ha ha ha ha... Nguyên lai tên của ta hay như vậy... Hóa ra là ta trách oan cha ta nhiều năm như vậy...” Đông Thiên Lãnh cười vui vẻ, vỗ bả vai Vân Dương: “Huynh đệ không tệ! Rất tốt! Hợp tính, trượng nghĩa, rộng rãi! Ta mời nguoi uống rượu!”

“...”

Vân Dương nào có tâm tư uống rượu gì? Lập tức lời nói dửng dưng chối từ: “Ta trở về còn có việc...”

“Không sao! Ta cùng nguoi đến chỗ ở của nguoi uống rượu! Chờ nguoi làm xong việc hai ta lại uống.” Đông Thiên Lãnh đại thiếu gia thật vất vả mới kiếm được một người mà bản thân vừa ý, bất kể là làm việc hay là nói chuyện đều hợp... Sao có thể cứ vậy rời đi?

Vân Dương trợn trắng mắt, có nguoi đi theo, ta còn làm chuyện gì?

“Rảnh rồi, uống vài chén a...” Đông Thiên Lãnh mặt mày hớn hở ôm bả vai Vân Dương, đột nhiên sắc mặt tỏ ra trầm lắng: “Huynh đệ, nhân sinh khó được một tri kỷ a...”

Ta và nguoi cũng không phải tri kỷ.

“Nói thật, hoàn khổ trong thiên hạ ta gặp cũng không ít, nhưng có thể thô bạo không nói đạo lý như huynh đệ nguoi...” Đông Thiên Lãnh nhìn mà than thở nói ra: “... Chưa từng thấy qua! Xem như toàn bộ Thiên Huyền đại lục, huynh đệ nguoi cũng có thể được cho hoàn khổ đứng đầu a.”

Vân Dương chỉ cảm thấy trong đầu một trận choáng.

Con hàng này đang nói cái gì? Sao ta nghe không hiểu?

Hoàn khổ?

Ta thế nào mà trở thành hoàn khổ rồi?

Vốn là muốn tìm chút chuyện để làm, đột nhiên trùng hợp gặp được hai cha con Tạ gia, dứt khoát bắt đầu từ đây... Hơn nữa ta ra mặt cũng là vì tàn tật tướng sĩ... Sao có thể gọi là hoàn khổ?

Ta muốn đem mâu thuẫn hai mạch văn vô triết để dẫn bạo, làm cho cả triều đình hỗn loạn, tất cả kế hoạch đều đã sơ bộ hoàn thành, hiện tại chỉ là mới bắt đầu a...

Sau này còn nhiều trò hay hơn nhiều...

Nào nghĩ kinh thiên đại kế vào trong miệng người... Lại trở thành hành vi của hoàn khổ công tử?

Đứng đầu Hoàn khổ?

Danh hiệu này nếu đeo trên người, tên tuổi Cửu Tôn quân sư sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ a... Nói thế nào ta cũng là người kiếm cơm bằng chất xám nha...

“Thủ đoạn của Huỳnh đệ, Lãnh ta mặc cảm. Nhưng chuyện này hôm nay, có vẻ như gây lớn.” Đông Thiên Lãnh ôm bả vai Vân Dương: “Bất quá người yên tâm, có ca ca ta ở đây, người nhất định không phải chịu thiệt thòi! Cùng lắm thì tối nay...”

Hắn thấp giọng: “... Tối nay liền diệt môn...”

Trong lòng Vân Dương trầm thấp hừ một tiếng, không nói thì thôi, nhưng con hàng này rất có ánh mắt, quả là anh hùng cùng chí hướng. Chính hắn vừa vặn mới có quyết định này...

Hai đại hộ vệ của Đông Thiên Lãnh đen mặt đi theo sau lưng hai người Vân Dương, chỉ thấy trong lòng như có ngàn vạn đầu Thần Thú phi nước đại gầm rú lao qua.

Làm việc không chút trách nhiệm như vậy...

Thế mà thiếu gia nói không chút suy xét?

Vân Dương phí hết tâm tư, dùng hết thủ đoạn, uyển chuyển xin miễn... Đều không làm nên chuyện gì. Cứ như vậy bị Đông Thiên Lãnh ôm vai, một đường kẻ vai sát cánh về Vân phủ.

Về đến nhà, nhìn thấy ánh mắt Lão Mai quái dị, Vân Dương cũng chỉ có phản phó: “Đưa rượu và đồ ăn lên. Đêm nay ta cùng Đông huynh... Uống một trận... Không say không về.”

Ánh mắt Lão Mai quái dị, thần sắc quái dị.

Ta vừa nghe nói người trực tiếp đập An Viễn hầu phủ, hai cha con người ta đều bị người đánh gần chết... Ngài đây là... Về nhà ăn mừng?

Thế mà còn muốn uống một trận không say không về?

Ngài biết ngài gây ra phiền phức như thế nào a..

Chương thứ 3 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Kinh Ngạc, Chó Không Tệ, Khó Hiểu!

Thịt rượu đầy đủ.

Trong đời Đông Thiên Lãnh chưa từng có một bữa cơm mà biểu cảm biến đổi nhiều lần như vậy.

“Người... Ăn nhiều như vậy?” Đông Thiên Lãnh ghen hống nhìn trần trối, dường như chịu vô tận kinh hãi. Chỉ vào cái chậu thịt Huyền thú chồng chất

trước mặt Vân Dương.

“Hiện tại lượng com ăn đã giảm một nửa.” Vân Dương rất là thỏa mãn. Mấy ngày Trước một bữa phải ăn 50~60 cân, buổi tối hôm nay chỉ ăn khoảng 20 cân thì đã cảm thấy no. Đây quả là tin tức tốt a.

Chỉ nhìn từ điểm này, biểu thị Lục Lục đang thu thập năng lượng. Hẳn là... Sắp đủ rồi? Xem ra, chính hắn cũng sắp có thể khôi phục thực lực ngày xưa.

Hắn chờ một ngày, chỉ cần ăn vài cái bánh liền có thể no a.

“Giảm một nửa...” Đông Thiên Lãnh công há hốc mồm. Cái cảm cơ hồ rớt xuống.

Ăn một bữa hơn 20 cân thịt, ngoài ra còn ăn những thứ khác, còn uống rượu... Thế mà còn là lượng com giảm mạnh!

“Đây không tính là cái gì.” Vân Dương thần nhiên nói: “Trước đó, ta có thể ăn khiến bản thân đều sợ hãi!”

“Không hổ là hoàn khổ thần tượng!” Đông Thiên Lãnh đầu rập xuống đất.

Nhìn người ta!

Ăn thôi cũng hoàn khổ như vậy!

Hắn a chính là công tử của bát đại gia tộc, cũng không có đãi ngộ cao như vậy a. Một người ăn một bữa com tốn vạn lượng bạc... Cái này gọi có phong phạm!

Cái này gọi tài đại khí thô!

“Nếu đã tới, vậy cứ thoải mái uống! Đến!”

Cạch!

Vân Dương đem một bình rượu lớn đặt trước mặt Đông Thiên Lãnh. Đông Thiên Lãnh lập tức tròn con mắt: Một vò này, phải tới 15 cân a?

Trời ạ, người Thiên Đường thành các ngươi uống rượu đều uống như thế sao?

Lại thấy Vân Dương kéo thêm một vò, vẩy tay với hai đại hộ vệ, hai vị hộ vệ vội vàng lắc đầu, bọn hắn thân mang trọng trách, phải bảo đảm an toàn cho Đông công tử! Nếu như uống rượu, không thể đảm bảo tinh táo? Nói không chừng bọn hắn uống say sau đó tiềm thức bộc phát, đem công tử rằng rắc cũng không biết...

“Vậy ta không khách khí.” Vân Dương bóc ra nê phong, trực tiếp giơ cái bình lên.

(Nê phong, Nê là bùn, để bảo quản rượu, người ta thường lấy bùn để bịt kín miệng bình.)

Dưới sự kinh ngạc của Đông Thiên Lãnh, rầm rầm...

Một hơi nửa vò!

“Thoải mái!” Vân Dương buông vò rượu xuống: “Uống rượu a, ngươi nhìn ta làm gì?”

Đông Thiên Lãnh miệng méo mắt lác: “Thần tượng, các ngươi đều uống như thế?”

Vân Dương tròn mắt một cái: “Người khác ta không biết, nhưng ta uống như thế, cũng được một năm.”

“Lão đại!”

Bờ môi Đông Thiên Lãnh run rẩy, lệ nóng doanh tròng, vong tình ôm chặt tay Vân Dương: “Từ nay về sau, ngươi chính là lão đại ta! Ngươi chính là anh ruột ta! Quá ngu... Chỉ là uống rượu trang bức như thế, quả là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả... Ngươi... Ngươi nhất định phải dạy ta a...”

Vân Dương im lặng nhìn gia hỏa này.

Mặc kệ là ăn com cũng tốt, uống rượu cũng được. Ngươi cho rằng ta muốn ăn như thế? Uống như thế? Trang bức? Ta cùng ngươi trang cái beep a trang...

Thiếu chút liền khiến Vân Dương buồn bực buông đĩa không ăn nữa.

Chỉ thấy Đông Thiên Lãnh Đại công tử hú lên quái dị, kéo bình rượu tới liền rót.

“Thiếu gia không thể...” Hai tên hộ vệ vừa mới hô lên, Đông Thiên Lãnh đã ho khan: “Hụ khụ khụ khụ... Khụ khụ... Thật không phải loại tiểu hoàn khổ như ta có thể t rang... Khụ khụ...”

“Sư Tử Cầu của ngươi không tệ.” Vân Dương nhìn Song Đầu Sư vô cùng nhu thuận ngồi bên cạnh bàn cơm, khích lệ nói: “Còn là hai đầu, rất tốt, rất ngoan.”

“Nó là Song Đầu Thiên Sư...” Đông Thiên Lãnh im lặng nói ra: “Bát phẩm Huyền thú a...”

“Ây.” Vân Dương tiện tay lấy ra một cục xương đã gặm sạch sẽ từ trong miệng, ném cho “Song Đầu Thiên Sư”, nói: “Gặm xương không?”

“Nó không gặm xương...” Khóe miệng Đông Thiên Lãnh co giật, Song Đầu Thiên Sư a lão đại. Ở trong nhà ta đều tính là ăn kỳ trân dị bảo đó a lão đại. Coi như ăn thịt cũng là ăn thịt Huyền thú mới ra lò a lão đại. Xưa nay chưa từng ăn đồ vật người khác đã ném qua... Dát?

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt, nhìn Song Đầu Thiên Sư vẩy vẩy đuôi, gặm xương răng rắc răng rắc, hai cái con ngươi lại một lần nữa thiếu chút liền lòi ra ngoài.

Ta khát, ngươi đang đùa ta a...

“Không gặm xương?” Vân Dương dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc mà nhìn Đông Thiên Lãnh một cái: “Vậy...”

Đông Thiên Lãnh hận không thể mau chóng đào hố mà chui xuống cho bớt ngượng, nhìn Song Đầu Thiên Sư gặm xương trông thật ngon lành kia, Đông Thiên Lãnh Đại công tử cảm giác mình vừa bị tát một bạt tai.

Con hàng này mỗi gặm một miếng, trên mặt của hắn đùng đùng vang hai tiếng.

Hắn a không thể chứa chút mặt mũi cho lão tử...

Nghĩ đến đây, Đông Thiên Lãnh Đại công tử đột nhiên tỉnh ngộ: A... Không đúng, ở cùng gia hỏa này, sao ta không xưng lão tử a?

“Đây rõ ràng là một đầu Sư Tử Cầu.” Vân Dương khẳng định nói: “Hai đầu.”

Đông Thiên Lãnh không còn gì để nói.

Hiện tại hắn nhìn đáng vẻ con hàng này vẩy đuôi gặm xương cốt, cũng cảm thấy nó là một con Sư Tử Cầu...

“Con chó này không tệ.” Vân Dương vươn tay, bắt lấy cái đuôi Song Đầu Thiên Sư.

“Đừng...” Đông Thiên Lãnh vội vàng nhắc nhở, nó thật sự là Song Đầu Thiên Sư nha, biết ăn thịt người a! Nhất là cái đuôi, người khác tuyệt đối không thể đụng vào.

Hắn từng thấy qua mấy người, muốn sờ một chút kết quả bị Song Đầu Thiên Sư đại phát cuồng tính, cắn tới thương tích đầy mình.

Nhưng một câu vừa mới đến bên miệng, lập tức lại nuốt xuống.

Bởi vì Vân Dương xuất thủ rất nhanh, xoát một tiếng, nắm lấy cái đuôi thô to trong tay, vuốt vuốt, sờ sờ, lật qua lật lại mấy lần, nghiêm túc nói ra: “Chó này không tệ!”

“...”

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt, chỉ cảm thấy bản thân một câu cũng nói không nên lời.

Nhất là nhìn thấy Song Đầu Thiên Sư gặm xương cốt, còn có thể làm ra bộ mặt nịnh nọt, sợ vị Vân công tử nắm cái đuôi của mình chưa chặt, liều mạng lắc lắc móng lớn đẩy vào...

Đây là bát phẩm Huyền thú Song Đầu Thiên Sư sao? Đây quả thực là một đầu Sư Tử Cầu!

Một chữ, tiện!

Đông Thiên Lãnh cảm giác phát ngốc...

Hắn a ta có phải là bị bệnh hay không?

Hay là con mắt hắn bị hồng rồi? Hoặc là hắn lên cơn động kinh?! Chuyện bất thường như thế, vậy mà hắn cũng có thể tưởng tượng ra được, hơn nữa còn có thể huyền tưởng để bản thân tin tưởng nó...

Hai tên hộ vệ bốn con mắt cơ hồ đều rơi ra!

Chuyện gì xảy ra?

Đầu Song Đầu Thiên Sư từ trước đến nay đều là siêu cấp bảo bối tồn tại, không nói người khác, coi như Đông Thiên Lãnh thân là chủ nhân nó, muốn

kiểm tra, đều phải nắn nỉ ỉ ôi, mới miễn cưỡng có thể nhẹ nhàng vuốt ve.

Dù vậy cũng chỉ có thể vuốt một chút!

Nhưng bây giờ, mới lần đầu gặp mặt Vân Dương, liền biểu hiện ngoan ngoãn như thế! Hai người tuyệt đối tin tưởng: Coi như chó nuôi từ nhỏ... Đều không thể nhu thuận như Song Đầu Thiên Sư ở trước mặt Vân Dương!

“Lại ăn khối xương?” Vân Dương như cũ vui đùa: “Khối này? Còn có chút thịt, ta vừa gặm hai cái...”

“Lại đến cái củ lạc... Đền, nhảy dựng lên tiếp...”

Suru!

Củ lạc bay đến giữa không trung, Song Đầu Thiên Sư duyên dáng nhảy vọt một cái nhảy dựng lên, ở giữa không trung dùng há miệng bắt lấy củ lạc, sau đó rơi xuống, vẩy đuôi trước mặt Vân Dương, tranh công, xin thưởng.

“Thật ngoan!” Vân Dương lại thưởng một khối xương đã được hั่น gặm sạch.

“...”

Đông Thiên Lãnh triệt để ngốc trệ.

Dáng vẻ Song Đầu Thiên Sư khiến Đông Thiên Lãnh nhìn thấy đều nhìn không được mắng một tiếng: Tệ!

Nhưng vấn đề là: Vì cái gì?

Đông Thiên Lãnh ngây ngốc lắc cái cổ đã cứng ngắc, nhìn Vân Dương: “Lão đại... A, thần tượng... Không đúng... Đại ca! Anh ruột! Ngài ngài... Ngài... Làm thế nào?”

Vân Dương tỏ vẻ mê hoặc liếc hắt một cái: “Làm cái gì?”

Đông Thiên Lãnh kêu một tiếng, đột nhiên rời bàn tiệc đứng lên, cúi đầu bái: “Đại ca! Cầu người thu nhận ta đi... Tiểu đệ, tiểu đệ đối với ngài kính ngưỡng, như Thiên Huyền trưởng hòa, cuộn cuộn không ngừng, như vô tận biển sâu, cuộn cuộn vô địch a...”

Vân Dương: “...”

Hai đại hộ vệ: “...”

Tối hôm đó, Đông Thiên Lãnh uống say mềm, ôm chân Vân Dương, khóc lóc cầu xin. Nước mắt tuôn ào ào.

Cuối cùng, Vân Dương phải gỡ mãi, mới đem gia hỏa này đuổi ra khỏi cửa.

“Đại ca, lão đại, anh ruột! Lưu lại ta đi, ta muốn theo người học bán linh... Học hoàn khổ... Ô ô ô ta thật tâm đó a...”

“Không nên đuổi ta đi... Anh ruột...”

Thật lâu, dưới sự trợ giúp của hai đại hộ vệ đang mắc cỡ chết người, Đông Thiên Lãnh đại thiếu gia, bị xem như một bãi bùn nhão mà vác đi.

“Rốt cục thanh tĩnh...” Vân Dương không nhìn được nhẹ nhàng thở ra, cười khổ một tiếng: “Con hàng này thật đúng là...”

Lão Mai sau lưng, ánh mắt phức tạp nhìn hắt.

Vân Dương quay người lại: “Lão Mai? Thế nào?”

Lão Mai hít một hơi, nói: “Có mấy lời, không biết nói thế nào... Ta có chút không hiểu.”

Vân Dương ậm ạp mà nói: “Cứ việc nói.”

Lão Mai trầm ngâm một chút, nói: “Như thế này, ta luôn luôn cảm giác, trong mấy ngày này, có vẻ như là công tử bỏ lỡ quá nhiều cơ hội...”

Vân Dương nhíu mày: “Hả?”

“Là như thế này... Kế Linh cô nương vào Vân phủ chúng ta. Rõ ràng là ả thế gia tộc, hơn nữa còn là thế lực rất lớn... Mặc dù không thể trở thành... Cái này, cũng hoàn toàn có thể trở thành bằng hữu, có thể hỗ trợ đôi chút... Nhưng, công tử không chút quan tâm, coi như không phải là vì sắc đẹp,... Cũng hoàn toàn có thể là mặt lá trái nha... Đây là chuyện không hiểu thứ nhất.”

“Khi từ đại công tử kia đến đây, công tử đã dùng thân phận trấn trụ những công tử ca này. Nếu tiếp tục tiến tới, chưa hẳn không thể thu được bốn nhà này trợ lực, hoặc chí ít, một hai nhà trợ lực... Đây đối với một cái gia tộc Thiên Đường thành mà nói, là thiên đại chuyện tốt, nhưng công tử lại không làm

như thế...”

“Bọn Mã công tử Tần công tử, đã bị công tử bắt chẹt mấy lần, lần này, công tử cho bọn hán lợi nhuận to lớn, để bọn hán đem tổn thất thu hồi, hơn nữa còn kiếm lớn, vốn là thời cơ tuyệt hảo để hàn gắn quan hệ tiến thêm một bước, công tử lại từ bỏ, thậm chí từ ngày đó chẳng quan tâm”

“Thứ tư, người bị thương kia hiện tại đã có thể hành động, công tử nói qua, muốn mời chào hán, nhưng công tử lại chẳng thèm đả động, chẳng quan tâm đã ba ngày...”

“Thứ năm, hôm nay vị Đông công tử này rõ ràng vô cùng bội phục đối với công tử, chỉ cần công tử hơi chút tỏ ra thân thiện, liền có thể thu làm thù hạ... Nhưng công tử lại không làm như thế...”

Lão Mai một hồi đem lo nghĩ trong lòng nói ra, nói: “Công tử, Lão Mai thật sự không hiểu...”

Chương thứ 4 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Sâm La Đình

Vân Dương khẽ lắc đầu.

“Thời cơ chưa tới.”

Lão Mai có chút không rõ, càng thêm xoắn xuýt.

Tới hiện tại còn tính là chưa đến thời cơ? Vậy đến lúc nào mới có thể xem như đến thời cơ a? Nếu thật là đến lúc đó... Chẳng phải là người trong thiên hạ này đều bị người đắc tội hết một lượt..

“Lão Mai, đem án cũ của Tạ Vô Nguyên lấy ra.” Vân Dương không giải thích, đổi đề tài nói chuyện.

“Được.” Lão Mai cười cười: “Kể từ khi biết công tử đại náo Tạ gia, ta đã sớm chuẩn bị xong.”

“Tốt!” Vân Dương thần nhiên nói: “Sao chép một phần, đem đưa cho Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái.”

“Ây... Vẫn là len lén đem qua?”

“Đương nhiên.”

Lão Mai ngửa đầu nhìn trời, nói: “Canh ba ta đi.”

“Ân.”

Vân Dương quay người, hướng về sương phòng bên phải đi tới. Nơi đó, lúc nào cũng sáng đèn: “Nơi này, hán là đến lúc rồi.”

Vị Đan Tâm Ngọc Kiếm Phương Mặc Phi từ ngày hai người đoán thân phận lẫn nhau, liền bắt đầu trầm mặc. Mỗi ngày ngoại trừ luyện công, chữa thương, ăn cơm, uống nước, đi ngủ ra, không nói một lời.

Ngẫu nhiên ở trong phòng vịn cái bàn đi hai bước, sau đó lại thở dòn dập. Tối nay, dù đám Vân Dương hô to gọi nhỏ uống rượu, Phương Mặc Phi cũng không đi qua, vẫn đang luyện công.

Hán một mực chờ. Chờ Vân Dương đến cùng hán đàm luận.

Mặc dù không biết nói chuyện gì, nhưng hán biết Vân Dương nhất định có mục đích.

Rất cục, Vân Dương tới.

Lần này, không có thăm dò như lần trước, Vân Dương trực tiếp ngồi xuống.

“Phương huynh, thân thể thế nào?” Vân Dương mỉm cười hỏi.

“Khôi phục nhanh ngoài dự liệu.” Phương Mặc Phi cũng có chút ngạc nhiên: “Dựa theo tình huống bình thường, thương thế của ta, trừ phi có thiên tài địa bảo bảo mệnh. Lại phải thêm thần y xuất thủ. Linh đan phụ trợ kéo dài tính mạng, mới có thể kéo dài tính mệnh, khôi phục thần trí trong thời gian ngắn như vậy.”

“Nhưng... Ở đây, ta đã từng cẩn thận kiểm tra qua, dược vật chỉ là phổ thông dược vật. Nhưng hiện tại ta đã có thể đứng lên. Quả thực vô cùng thần kỳ.”

Phương Mặc Phi khẽ nhếch miệng. Hắn cả đời xông xáo giang hồ, kiến thức rộng rãi. Nhưng loại chuyện quỷ dị như rồng này, đúng là lần thứ nhất gặp. Hơn nữa... Phát sinh trên người chính hắn, còn không tìm thấy nguyên nhân. Cứ như vậy càng thêm quỷ dị.

Đồng thời, Phương Mặc Phi cũng cảm thấy có chút quái dị, Vân Dương gọi hắn... Phương huynh. Cái này, hắn mặc dù nhìn ba bốn mươi tuổi, nhưng thực tế đã bảy tám chục nha?

Người thanh niên này gọi hắn là Phương huynh... Làm thế nào cũng có chút không hợp thích lắm?

Nhưng người ta cứu mạng hắn, lời này thế nào cũng không tiện nói a?

“Bất kể như thế nào, đa tạ ân cứu mạng của Vân công tử.” Phương Mặc Phi nói.

“Tiện tay mà thôi, không đáng nhắc đến.” Vân Dương nhẹ nhàng cười một tiếng: “Hơn nữa... Nếu nói muốn cảm tạ ta, thứ Phương huynh mang đến cho ta, đã vượt xa ta mong muốn.”

Trong lòng Phương Mặc Phi cảm thấy nặng nề, nói: “Vân công tử có ý là... Mấy con Thiểm Điện Miêu kia?”

Vân Dương ý vị thâm trường cười cười. “Thiểm Điện Miêu? Phương huynh, nếu vậy cũng không đáng ân cứu mạng trong miệng Phương huynh a.”

Phương Mặc Phi lúng túng nhếch miệng. Trong lòng một mảnh lạnh buốt.

“Ta có chút thắc mắc, Phương huynh thân là Đan Tâm Ngọc Kiếm, như thế nào có thể lấy được mấy con... Ách, Thiểm Điện Miêu?” Vân Dương lo lắng nói: “Theo ta được biết,... Ách Thiểm Điện Miêu, chính là sinh sống trong Vô Tận Chi Sâm, hơn nữa, dù không phải khu vực trung tâm, nhưng cũng là bá chủ bên ngoài!”

Vân Dương nghiêng ngả nói: “Đan Tâm Ngọc Kiếm, Phương Mặc Phi. Huyền khí thất sơn lục trọng. Trong tay Hàn Ngọc Kiếm màu trắng, không gì không phá. Bảy tuổi luyện kiếm, 10 năm có thành tựu, du tẩu giang hồ, thân kinh bách chiến... Năm 56 tuổi, leo tới huyền khí thất sơn. Tiếc bại dưới tay một người áo đen bịt mặt, thoát ần ba năm, sau đó tái xuất. Ân, ở chỗ này, muốn nói rõ một chút, người áo đen bịt mặt kia tục truyền là Toàn Phong Dao Vương Tử Phục.”

Trên mặt Phương Mặc Phi thanh sắc bất động. Nhưng trong lòng vô cùng kinh hãi.

Từ khi chính hắn xuất đạo đến nay, tất cả tin tức, tất cả chiến đấu, bao gồm luận bàn giữa bằng hữu, thế mà đều bị Vân Dương nói ra.

Càng kỳ quái hơn, người áo đen bịt mặt đánh bại hắn, chính hắn tới hiện tại cũng không biết là ai, thiếu niên này thế mà bằng quơ đã nói ra.

Toàn Phong Dao Vương Tử Phục. Trách không được động tác dùng kiếm quái dị như vậy...

“... Từ đó, Phương Mặc Phi bắt đầu theo nghiệp Huyền thú thợ săn, mãi cho đến...” Vân Dương hơi cười: “Mãi cho đến khi, đột nhiên xuất hiện tại Thiên Đường thành, bất tỉnh trước một cửa tiệm Huyền thú.”

Phương Mặc Phi không ngừng hít khí lạnh, gật gật đầu: “tư liệu của Vân công tử rất tường tận.”

“Tường tận?” Vân Dương tựa tiểu phi tiểu: “Đây là tư liệu công khai, ngoài ra còn có một phần tư liệu bí mật, ngươi có muốn nghe một chút hay không?”

Phương Mặc Phi biến sắc: “Bí mật?”

Vân Dương chấp hai tay sau lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa như đã học thuộc bình tĩnh trôi chảy nói: “Phương Mặc Phi, ngoại hiệu Đan Tâm Ngọc Kiếm. Nhưng, Đan Tâm hai chữ không phải đan tâm bình thường. Phương Mặc Phi mặc dù không phải hạng người đại gian đại ác. Bất quá cũng không xứng hai chữ đan tâm (lòng son). Mà trên người Phương Mặc Phi, có một kiện thần bí vũ khí, một khi xuất ra ắt phải thấy máu. Thiết nghĩ, bình khí thần bí này, chính là lai lịch hai chữ đan tâm. Đây là bí mật thứ nhất.”

Phương Mặc Phi hít vào một ngụm khí lạnh.

“Phương Mặc Phi nhìn bề ngoài, chỉ là Huyền thú thợ săn, nhưng, một số thời khắc, sẽ vô cớ mất tích. Thời gian ngắn thì nửa tháng, lâu thì ba tháng. Nhìn qua không có gì khác thường, người giang hồ ai mà không có chút bí mật. Nhưng, trong lúc Phương Mặc Phi mất tích, trong giang hồ, ắt có án mạng. Hoặc là giang hồ thanh niên trai tráng, hoặc là giang hồ di lão, người ẩn cư không ra, tất cả đều đứng hàng cao thủ. Sau khi những chuyện đó kết thúc, Phương Mặc Phi liền xuất hiện trong mắt người giang hồ. Thiết nghĩ, Phương Mặc Phi có một thân phận khác...”

Vân Dương cũng không quay đầu.

Nhưng hắn có thể cảm nhận, thân thể Phương Mặc Phi đang run rẩy.

“Một thân phận khác của Phương Mặc Phi. Chính là sát thủ. Trên giang hồ hiện tại có tam đại tổ chức sát thủ bá tuyệt thiên hạ, thứ nhất Sâm La đình, thứ hai Huyết Đao đường, thứ ba Vô Tình lâu. Vô Tình lâu công khai danh sách mục tiêu, có thể loại bỏ. Huyết Đao đường tất cả đều dùng đao, cũng không phải. Chỉ có Sâm La đình, là có khả năng nhất.”

Vân Dương xoay người, nhìn sắc mặt trắng bệch của Phương Mặc Phi, chấn kinh đến cơ hồ con mắt mất đi tiêu cự, chậm rãi nói: “Sâm La đình, có mười vị Vương giả. Căn cứ số người chết khi người biến mất gần đây mà suy luận, nhân sĩ vùng Phương Vân U Yên chiếm đa số, nơi đây là do Sâm La đình Nhất Điện Tàn Quang Vương quản lý. Mà Phương Mặc Phi tu vi, vẫn chưa tới mức có thể một mình đảm đương một phía, không thể là Tàn Quang Vương. Cho nên, nếu ta đoán không lầm...”

Vân Dương trên mặt lộ ra một tia mỉm cười, nhìn chằm chằm vào Phương Mặc Phi: “... Xác nhận là... Thiên hạ đệ nhất sát thủ tổ chức, môn hạ Sâm La đình, sát thủ dưới trướng Điện Tàn Quang Vương trong Thập Điện Vương giả! Theo tu vi của ngươi mà suy luận, hắn là Sâm La đình kim bài sát thủ. Xếp hạng không rõ, hồ thẹn hồ thẹn, Phương huynh có ý kiến gì thêm không?”

Mồ hôi từ trên trán Phương Mặc Phi đầm đìa chảy xuống, trong lòng sóng cuộn ngập trời.

Hắn cảm giác chính hắn bị lột sạch, bị người ta bắt ra từ trong bóng tối, đặt ở dưới ánh mặt trời. Tất cả bí mật, không còn sót lại chút nào!

“Sao ngươi có thể biết?” Phương Mặc Phi chỉ thấy tim hắn đập như trống chầu, thanh âm khô khốc.

“Là tư liệu thủ hạ ta đưa tới.” Vân Dương thần nhiên nói: “Ta đề hắn nghe ngóng Phương Mặc Phi, vậy mà chỉ cấp được một chút tư liệu như vậy, trong đó đại đa số kết luận là tự ta suy đoán... À, Hắn còn chưa biết Phương huynh ngươi trong số kim bài sát thủ của Nhất Điện Tàn Quang Vương xếp hàng thứ mấy, cho nên, gia hỏa này sợ hãi, đến đây thỉnh tội với ta.”

Thỉnh tội!

Phương Mặc Phi cơ hồ sụp đổ!

Phần tài liệu này, thiếu chút nói luôn tổ tông mười tám đời nhà hắn có ai, thế mà còn muốn thỉnh tội! Còn ngại chưa đủ tí mi!

Trong lúc nhất thời, Phương Mặc Phi chỉ thấy đầu óc một trận hỗn loạn mông lung, há mồm thờ dốt, sắp ngất đến nơi.

“Đương nhiên, còn có rất nhiều tư liệu.” Vân Dương nói: “Còn có... Người nhà Phương huynh, Phương huynh thu nhỏ chừng nào thì bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân, lần thứ nhất tiếp xúc nữ nhân, chuyện gì khiến tính cách cải biến... Thái độ Phương huynh với người nhà, các loại phân tích nếu không chế người nhà có tác dụng hay không, cùng... Tình huống Nhi nữ, Phương huynh thiên vị người con nào, Phương huynh những năm này giết những ai, những người này đắc tội với ai, người có khả năng xuất tiền giết bọn hắn là ai...”

Vân Dương thờ phào một cái: “Ở đây ta đều có. Phương huynh có muốn xem một chút hay không?”

“Không... Không cần...” Phương Mặc Phi đã hoàn toàn sụp đổ, hai mắt đăm đăm

Hắn đã không biết nói cái gì.

Ai có thể nghĩ tới, chính hắn một lần trọng thương hôn mê, lại có thể gặp một kẻ yêu nghiệt như thế!

“Kinh lịch cả đời Phương huynh, có thể tính là rất đặc sắc nha.” Vân Dương lo lắng nói: “Thế nhân đều biết, huynh là Đan Tâm Ngọc Kiếm... Nhưng lại có ai có thể biết, quang minh lỗi lạc Phương huynh, lại là môn hạ U Minh Sâm La đình!”

Phương Mặc Phi mồ hôi đầm đìa.

“Kỳ thật những thứ này, chỉ là chi tiết thêm vào. Ta cũng không quan tâm” Vân Dương đến trước bàn, rót cho mình một chén nước, nói: “Ta quan tâm là... Với tu vi Phương huynh, không thể đánh bại một đầu Thôn Thiên Báo. Càng thêm không có khả năng xử lý một đôi Thôn Thiên Báo, đồng thời còn có cơ hội, đem bốn cái con non Thôn Thiên Báo, đều cướp đi!”

Sắc mặt Phương Mặc Phi xấu hổ.

Thôn Thiên Báo bức này linh vật, nếu là thật sự chết chắc, trước khi chết chúng sẽ giết con non của mình! Đây là thường thức của Huyền thú thế giới.

Càng là cao giai Huyền thú, thì càng như vậy.

“Nhưng Phương huynh cuối cùng lại làm được. Đặc biệt là, an toàn đem bốn đầu Huyền thú con non đưa tới Thiên Đường thành.” Vân Dương nói: “Cố sự trong đó, ta muốn nghe một chút.”

Phương Mặc Phi sắc mặt trở nên rất khó coi, hắn thật dài một hơi sâu thở, nói: “Lần này, là có người trong lúc vô tình phát hiện. Một đôi Thôn Thiên Báo, mẫu thú mang thai, bị một đám cao cấp Huyền thú vây công, vết thương chồng chất mà chạy trốn...”

“Sau khi ta biết, lập tức lập ra kế hoạch, liên hệ năm người, cùng nhau tiến vào Vô Tận Chi Sâm.”

Sắc mặt Phương Mặc Phi tràn đầy bi ai: “Quá trình rất thuận lợi, Thôn Thiên Báo chính xác bị trọng thương. Năm người chúng ta bỏ ra đại giới, một người chết, bốn người trọng thương, mới hoàn thành chuyện này.”

Vân Dương trầm tĩnh nghe, không khỏi cười cười bí ẩn.

“Còn lại bốn người, đỡ nhau trở về, thương thế của ta là nhẹ nhất. Ta mỗi tay vịn một người, kết quả... Ngay khi sắp rời khỏi Vô Tận Chi Sâm, đột nhiên hai bên trái phải đồng thời bị tập kích, hai thanh kiếm, đồng thời cắm vào hai bên lưng. Ngực trái ngực phải, cùng lúc bị đâm thủng. Đồng thời, sau gáy cũng bị trọng kích...”

Vân Dương nhú nhú mày: “Không sai, ta thấy vết thương bên ngực trái của ngươi rất dứt khoát, tựa hồ là lúc không phòng bị mà bị người ta đánh lên...”

“Hò thị tam huynh đệ...” Phương Mặc Phi nỗ lực nhắm mắt. “Chúng ta là... Huynh đệ kết bái hơn bốn mươi năm a... Một cái đầu đập đầu trên đất, cùng nhau kết bạn sánh vai mấy chục năm, đồng sinh cộng tử vô số lần...”

Vân Dương khẽ thở dài một hơi, lo lắng nói: “Nếu là huynh đệ... Không cần kết bái? Nếu không phải huynh đệ, kết bái để làm gì?”

Phương Mặc Phi như bị sét đánh tỉnh ngộ!

Chương thứ 5 ngày Chủ nhật!

Dịch: xonevictory

Hôm nay ta đã đưa lên 5c, cùng với đó là tổng số chương của truyện đã lên tới hơn 30!

Có thể nói đây là thành công bước đầu của Hắc Ám chi địa!

Hy vọng các vị đạo hữu ghé qua đọc truyện của ta dịch nhiều hơn!

Ta xin hứa sẽ không ngừng nỗ lực nâng cao trình độ của mình để đáp ứng nhu cầu của các vị!

Lời cuối xin đa tạ chư vị đạo hữu đã quan tâm theo dõi, đa tạ @NhịThếTổ đã ủng hộ 333t! đa tạ @BảnTử đã ủng hộ 100t!...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Phương Mặc Phi Lựa Chọn, Vân Dương Đau Đầu!

Nếu là huynh đệ, không cần kết bái? Nếu đã không phải huynh đệ, kết bái để làm gì?

Câu nói này của Vân Dương nghe qua rất bình thường, nhưng, vào trong tai Phương Mặc Phi, lại như là kinh lôi từng đợt.

“Vì thế, ngươi liền giết bọn hắn, rồi mang theo Huyền thú con non chạy?” Vân Dương hỏi.

“Ta muốn giết.” Phương Mặc Phi khổ sở thở dài: “Nhưng... Ta không có năng lực đó... Đột nhiên chịu ba lần trọng kích. Chờ ta thoát ra thân ra được, ba người bọn họ đã nhào tới. Ta khi đó đã tiếp cận dầu hết đèn tắt...”

“Cho nên, ta bắt buộc phải vận dụng Đan Tâm...” Phương Mặc Phi cười khổ: “Đây là một loại bí pháp, cũng là một loại ám khí ác độc...”

“Sau khi trọng thương ba người bọn họ, ý thức sau cùng của ta chính là bắt lấy Huyền thú rồi chạy...” Mắt Phương Mặc Phi đỏ ngầu, không phải muốn khóc, mà là bị huynh đệ phản bội mà thương tâm: “Trên đường đi thiêu đốt tinh huyết, không tiếc đại giới đào tẩu...”

“Kỳ thật ngay cả chính ta, cũng không biết bản thân tiến vào Thiên Đường thành thế nào, càng không biết sao lại hôn mê trước tiểu điểm gì gì đó...” Phương Mặc Phi thôn thốc thở dài: “Ba người kia... Ba huynh đệ Hồ gia, ta cũng không biết bọn hắn hiện tại như thế nào... Bất quá, khi ta xuất thủ, còn mềm lòng một chút, ta nhớ rõ... Không có đánh vào chỗ trí mạng...”

Phương Mặc Phi thở dài: “Chắc hẳn, bọn hắn đều còn sống.”

“Ba huynh đệ Hồ thị...” Vân Dương lẩm bẩm nói một câu, cúi đầu xuống, trầm ngâm một chút. Nói: “Ngươi muốn báo thù sao? Muốn giết bọn họ sao?”

Phương Mặc Phi lâm vào suy tư, thần sắc trong mắt kịch liệt gầy gù.

Mấy chục năm tình nghĩa... Đối mặt kinh thiên lợi ích, hai đao một kích không chút do dự...

Muốn giết bọn họ sao?

“Không cần trả lời vấn đề này.” Trong mắt Vân Dương mơ hồ ánh lên vẻ hài lòng. Tới lúc này còn do dự, chứng tỏ Phuong Mặc Phi là người có tình có nghĩa. Mặc dù bọn hắn bắt nạt bất nghĩa, bọn hắn thấy lợi quên nghĩa, nhưng, Phuong Mặc Phi vẫn do dự không vạch rõ giới hạn, càng do dự có nên báo thù không.

Khẩu khí Vân Dương khoan khoái hơn rất nhiều, nói: “Phuong huynh, huynh có dự định gì cho tương lai không?”

Phuong Mặc Phi mặc dù một mực không rõ mục đích của Vân Dương là gì, nhưng khi nghe được câu nói này của Vân Dương, lập tức rõ ràng ý định của đôi phương.

Hắn muốn mời chào ta?

Sau khi biết hắn là sát thủ Sâm La đình, thế mà còn muốn mời chào?

“Tương lai... Ta cũng không rõ.”

Phuong Mặc Phi cười khổ: “Sau lần trọng thương này, nguyên khí hao tổn. Chỉ sợ, đời này kiếp này, chưa hẳn đã có thể khôi phục.”

Vân Dương bình tĩnh nói: “Đây chỉ là cảm giác của ngươi. Bất quá, ta đối với tương lai của Phuong huynh, lại có mấy dự đoán.”

Phuong Mặc Phi: “Hả?”

“Lựa chọn thứ nhất, sau khi thương thế Phuong huynh gần như khôi phục, rời khỏi chỗ này, tiếp tục xông xáo giang hồ. Tiếp tục mua bán Huyền thú, lại âm thầm làm sát thủ. Nhưng con đường này, tràn đầy gian khổ. Phong hiểm rất lớn, hơn nữa, chính như Phuong huynh nói, lần này trọng thương nguyên khí, muốn một lần nữa trở lại đỉnh phong, gần như không có khả năng. Ta tin trong lòng Phuong huynh cũng đã có chuẩn bị. Sớm muộn cũng có một ngày, chết dưới đao kiếm người khác.”

Vân Dương vừa dứt lời, Phuong Mặc Phi thở dài. Thân là người trong giang hồ, điểm này, há có thể không sớm chuẩn bị? Có đôi khi, chết mà không biết lý do mình chết là gì.

“Thứ hai, mấy huynh đệ kết nghĩa của ngươi. Tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi. Bọn họ đã ra tay tuyệt tình như vậy, ắt hẳn đã sớm xác định phải diệt cỏ tận gốc, không từ thủ đoạn mà diệt trừ ngươi. Điều này, trong lòng ngươi hẳn cũng rõ ràng.”

Vân Dương chậm rãi nói: “một là tiếp tục xông xáo giang hồ, cho đến bị người giết chết. Lựa chọn thứ hai, là ẩn cư, rời khỏi giang hồ... Nhưng bây giờ lại chưa đến lúc đó... Muốn lui nhưng nội tình còn chưa đủ.”

Phuong Mặc Phi bực mình thở dài.

Không sai, nội tình không đủ.

Hiện tại lui thân, tương đương với một con đường chết.

“Lựa chọn thứ ba, lưu lại bên cạnh ta. Vì ta hiệu mệnh.” Vân Dương thẳng thắn nói: “Lưu lại, chỗ tốt khác không nói... Chỉ riêng thân thể của ngươi, hoàn toàn có thể khôi phục như lúc ban đầu, thậm chí, tiến thêm một bước. Điểm này, ngươi đã có thể nghiệm.”

“Một chỗ tốt khác chính là... Vị trí sát thủ của ngươi ở Sâm La đình, nếu ngươi tiếp tục muốn làm. Ta sẽ không can thiệp, nhưng là, nhất định làm dưới sự quản lý của ta.”

Ánh mắt Phuong Mặc Phi ngưng lại, suy tư thật sâu.

Hắn ngẩng đầu, nhìn Vân Dương tựa tiếu phi tiếu, đột nhiên cười khổ một tiếng, nói: “Còn có một khả năng... Chính là, nếu ta không lưu lại, hẳn là tuyệt đối không còn sống mà đi ra khỏi cái đại môn này.”

Ánh mắt Vân Dương lạnh nhạt.

“Trong tay Vân công tử, có tới bốn đầu cửu phẩm Huyền thú con non. Tin tức này, một khi truyền ra, Vân công tử sẽ mãi mãi không có ngày yên tĩnh, mà tin tức này, trước mắt chỉ có mình ta biết.”

Phuong Mặc Phi nói.

“Không tồi.” Đôi mắt Vân Dương khép hờ, nặng nề nói: “Tin tức này, đối với ta rất trọng yếu.”

“Ta lưu lại!” Rất nhanh Phuong Mặc Phi đã có quyết định.

“Trong tay Vân công tử, có mạng lưới tình báo có một không hai trong thiên hạ. Bản thân lại suy nghĩ thâm trầm, mưu tính sâu xa, tuyệt đối là một đời nhân kiệt. Hơn nữa, hiện tại có bốn đầu cừu phẩm Huyền thủ trong tay, đợi qua một thời gian, chắc chắn trở thành Thiên Huyền cự phách. Phương mỗ cả đời lang bạt giang hồ, chẳng làm nên trò trống gì, liền đem lúc tuổi già, đưa hết cho công tử.”

Không phải là vì sợ Vân Dương diệt khẩu, cũng không phải vì sợ tu vi hạ xuống mà chết thảm trên giang hồ. Trọng yếu nhất chính là... Phương Mặc Phi phát hiện tâm cảnh chính hắn đã thay đổi.

Lão huynh đệ nhiều năm phản bội, khiến hắn có chút nản lòng thoái chí. Loại khí phách xông xáo giang hồ, bốn biển là nhà, khoái ý ân cừu trước kia, đều đã ma diệt, chỉ cảm thấy trong lòng trống vắng không nhìn thấy tương lai.

Có lẽ, trước hết cứ lưu tại chỗ Vân công tử này, coi như thời cơ để bản thân suy nghĩ lại, hoặc là một lần chuyển cơ đi.

Đối với ba huynh đệ Hồ thị phản bội trở mặt thành thù, Phương Mặc Phi có một suy nghĩ đóng chặt tâm cảnh, không tiếp xúc bất luận người nào...

Thấy Phương Mặc Phi nhìn trời lập thể, thần sắc trên mặt Vân Dương không chút nào biến hóa, nói khẽ: “Mấy ngày nay, ngươi cứ ở trong nhà luyện công tĩnh dưỡng. Việc vật vãn cứ để Lão Mai hỗ trợ xử lý. Ta sẽ khiến cho ngươi khôi phục, hơn nữa càng để cho ngươi tiến thêm một bước. Chờ thương thế tốt lên, ta có chuyện trọng yếu cần ngươi đi làm”

“Vâng, công tử.”

...

Màn đêm yên tĩnh như nước.

Vân Dương ngồi dưới giàn hoa, nhìn lên thương khung, tâm tư ung dung. Trong lúc vô tình Phương Mặc Phi có nói một câu, khiến hắn suy tư chút thất thần: “Trong tay công tử có một mạng lưới tình báo có một không hai thiên hạ.”

Mạng lưới tình báo này... Là chín người... Ta và tất cả các huynh đệ cùng nhau gây dựng...

Ba con Thôn Thiên Báo cùng một đầu Thiểm Điện Miêu nhu thuận ngồi xổm bên chân của hắn, nhìn đi nhìn lại hoàn toàn là tứ bào thai. Ba con Thôn Thiên Báo trong đó thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Vân Dương, thần sắc trong mắt có chút nghi hoặc.

Lão đại của chúng ta đâu rồi? Mấy ngày nay đều không thấy đâu?

Vèo một tiếng.

Một cái bóng dáng màu trắng nho nhỏ xông vào từ ngoài tường, nhanh như chớp giật đến dưới chân Vân Dương, nhẹ nhàng ô oa một tiếng. Trong thanh âm, tràn đầy vô hạn ủy khuất...

Ô, chủ nhân, ngươi đem ta ném ở chỗ đó, tiểu nữ oa oa kia thiếu chút vò chết ta...

“Ha ha, còn ủy khuất, đến, chỗ tốt không thể thiếu ngươi.” Vân Dương đem một tay bắm vào trên thân vật nhỏ, một cổ sinh mệnh nguyên khí tinh thuần lập tức truyền qua.

Vật nhỏ khoái hoạt cao giọng thét lên một tiếng, gừ, thật sự là... Quá tốt rồi!

“Thức ăn, chính ngươi tự đi tìm.” Vân Dương sờ đầu tiểu gia hỏa: “Nhiệm vụ giao cho ngươi, nhất định phải làm cho tốt. Nếu làm không tốt... Cũng đừng mong có được chỗ tốt từ ta a...”

Tiểu Thôn Thiên Báo khéo léo gạt đầu, dùng cái mũi ngửi ngửi tay Vân Dương, sau đó tụt lại một chỗ cùng huynh đệ tỷ muội khác, khoái hoạt đùa giỡn một lát, lưu luyến lượn một vòng, vèo một tiếng vọt ra ngoài.

...

Vân Dương tỉnh lại từ trong nhập định.

Cảm giác huyền khí trong thể nội đã lớn mạnh hơn một phần, trong mắt lóe ra quang mang thần bí, một tay chậm rãi duỗi ra, năm đầu ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt bàn.

Vô thanh vô tức, ngón tay xuyên thấu mặt bàn dày ba tấc, tạo ra năm cái lỗ thủng chính tề.

Mảnh gỗ vụn bay tán loạn.

Vân Dương rút về tay, chậm rãi vận khí. Huyền khí khuấy động, trong lòng bàn tay mơ hồ hiện ra một ngọn núi. Núi cao tuyệt đỉnh, từ xa nhìn lại rõ ràng có thể thấy một chút đỉnh núi đang bị mây mù bao phủ.

“Thêm một ngày nữa, ta liền có thể đột phá đệ nhất trọng sơn.” Vân Dương nói một mình: “Cũng chính là sắp đột phá tầng thứ nhất trong tu luyện a.”

Hắn hít một hơi thật sâu, chuyển đổi lộ tuyến tu luyện, dần dần, thân thể Vân Dương càng ngày càng mỏng lung, càng ngày càng hư ảo, hóa thành một mảnh mây trắng.

Bay tới bay lui, biến đổi các loại hình dạng.

Cho dù là khe hở nhỏ bằng một đầu móng tay, cũng có thể tùy ý xuyên qua.

Đây chính là độc môn bí pháp thuộc về Vân Tôn.

Sau một lát, mây mù rung chuyển một trận, Vân Dương đầy mồ hôi xuất hiện trước bàn, hít thở dồn dập từng ngụm, sắc mặt có chút xanh xao.

“Chỉ có thể duy trì ba hơi thở.” Vân Dương thở dài: “Hơn nữa, hữu hình vô chất, còn chưa được a...”

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, vô cùng cường đại, tiến cảnh nhanh gấp trăm ngàn lần so với công pháp bình thường, nếu tu luyện công pháp bình thường, thiên tư dù có cao hơn nữa, nếu từ không có gì cả đến sắp đột phá nhất trọng thiên, cũng phải mất ít nhất một năm.

Vân Dương chỉ dùng bốn ngày, thể mà vẫn không vừa lòng.

“Không cách nào chống đỡ!”

Vân Dương thở dài: “Vẫn là không cách nào chống đỡ a. Xem ra, phải nhanh chóng tăng một chút chất dinh dưỡng cho Lục Lục.”

Trong thức hải, Lục Lục buồn bực ngăn ngấm đung đưa thân thể nho nhỏ, linh động vô cùng.

Nghĩ đến gia tăng chất dinh dưỡng, Vân Dương cũng có chút đau đầu.

Lục Lục ưa thích mỹ ngọc, huyền thạch, huyền tinh,... Tất cả những thứ trải qua ngàn vạn năm tích lũy, tự thân chứa đựng Tiên Thiên Linh Khí, Lục Lục đều ưa thích.

Vấn đề là... Những vật này đều là giá trên trời, hơn nữa... Có tiền mà không mua được?

Mấy món lần trước thắng được, có một nửa đã bị Lục Lục ăn, hóa thành bột phấn. Một nửa khác để đáp ứng nhu cầu cấp bách của bản thân, chỉ có thể bán đi. Sau đó đã không còn nữa...

Về phần đi giết người thu hoạch loại bất bình chi khí. Vân Dương hiện tại cũng không hứng lắm. Chính hắn đường đường Vân Tôn, sao có thể mỗi ngày đi tìm mấy tên tiểu lưu manh...

Về phần một vài mục tiêu lớn, thực lực bây giờ của Vân Dương còn chưa đủ!

“Đau đầu!”

Vân Dương nhíu mày, bắt đầu sắp xếp lại kế hoạch.

“Sơ sẩy một bước là đi đời a...”

...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Một Chiêu Định Sinh Tử!

Kể từ mừng chín tháng ba năm ngoải, sau khi Cửu Tôn xảy ra chuyện, Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn liền không có đêm nào ngủ yên giấc.

Mỗi khi đêm đến, lão lại không tự chủ nhớ đến việc này rồi theo thói quen cất tiếng thở dài. Đi cùng với tiếng thở dài đó là vô số mạch suy nghĩ ngổn ngang như thủy triều ủa về.

Cái chết của Cửu Tôn, tuyệt đối là một âm mưu khổng lồ.

Đằng sau cái âm mưu khổng lồ này là những mối liên hệ vô cùng rộng lớn và phức tạp. Phức tạp đến mức mỗi một lần nhớ đến lão lại thêm một lần hải hùng kinh tâm.

Trải qua cẩn thận điều tra hơn một năm mà cũng chỉ bắt được vài con cá nhỏ râu ria.

"Phía quân đội, chắc chắn có nội gian, hơn nữa lại còn là kẻ quyền cao chức trọng. Đám triều thần kia cũng không ngoại lệ. Về phần Hoàng tộc..."

Lão nguyên soái càng nghĩ càng xoắn xýt. Lão cảm giác đầu mình sắp nổ tung:

"... cũng có phần đi. Về phần những quốc gia và thế lực khác, không cần bàn cãi, tất nhiên cũng đều tham dự!"

Nurong theo ánh trăng, Vương tiên sinh dạo bước đi tới.

"Nguyên soái còn chưa ngủ sao?"

"Loạn trong giấc ngoài khó bề phân biệt, tình huống như thế lão phu ngủ cách nào được!"

Thu Kiếm Hàn thở dài một hơi thật sâu, tiếp đó buông một câu không đầu không đuôi:

"Có tin tức không?"

"Không có."

Vương tiên sinh nhú mày đáp:

"Những người kia... không muốn giao thiệp với bất kỳ ai. Sau khi cự tuyệt liên hệ từ lần trước, bọn hắn đột nhiên biến mất... Tựa hồ là bốc hơi khỏi thế gian vậy..."

"Haiz.....!"

Lão nguyên soái lại thật sâu thở dài. Tiếp đó lẩm bẩm:

"Mối thù của Cửu Tôn còn chưa báo thì những người này chắc chắn sẽ không lộ diện... Chỉ tiếc..."

Vương tiên sinh nghe xong lời lẩm bẩm của Lão nguyên soái thì trầm mặc, một lúc sau mới nói:

"Bọn họ mặc dù biến mất, nhưng có không ít vết tích để lại. Từ những vết tích này, có thể kết luận, những người này từ đầu đến cuối đều luôn tích cực hành động..."

"Đó là đương nhiên, cái chết của Cửu Tôn vô cùng kỳ quặc. Bọn họ không tìm cách báo thù mới lạ!"

Đối với tin tức này, Lão nguyên soái không hề cảm thấy kinh ngạc:

"Cửu Thiên vốn là một mạng lưới tình báo rời rạc. Mỗi người một mảnh trời riêng. Cái chết của Cửu Tôn là cơ hội duy nhất để Cửu Trọng Thiên(1) này hoàn toàn dung hợp lại với nhau thành một tổ chức bền như sắt thép."

"Ngoại trừ Cửu Tôn, bọn hắn sẽ không nghe theo hiệu lệnh của bất kỳ ai!"

Lão nguyên soái tiếp tục nói lên phán đoán của mình:

"Hiện tại, bọn hắn cự tuyệt đối ngoại, theo thời gian trôi qua sẽ dần thoát khỏi tầm mắt của triều đình, trở thành một lực lượng mang tính chất giang hồ. Kể từ đó, hoàn toàn ẩn núp dưới mặt đất(2). Và cũng sẽ tạo thành một lực lượng ngầm khổng lồ, bao quát toàn bộ Thiên Huyền Đại Lục... Điều này, không biết là phúc hay vẫn là họa."

Sau khi nói xong, Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn phát hiện, Vương tiên sinh một bộ muốn nói lại thôi. Liên hỏi:

"Vương huynh đệ có gì muốn nói sao?"

Vương tiên sinh ngập ngừng:

"Có lẽ là ảo giác..."

Sau đó tiếp tục:

"Từ đầu đến cuối ta vẫn luôn có cảm giác... mạng lưới tình báo Cửu Thiên, hình như vẫn còn đang nghe hiệu lệnh của ai đó... Hoặc là nói, vẫn còn đang bị một thế lực nào đó quản chế..."

"Cái gì!"

Lão nguyên soái kinh tâm thốt lên, sau đó thẳng lưng nghiêm túc:

"Người có chứng cứ gì không?"

Đổi mặt với chất vấn của Lão nguyên soái, Vương tiên sinh cất giọng chậm rãi:

"Mỗi vị Cửu Tôn đều tự mình suất lĩnh một chi đội ngũ riêng. Mỗi chi đội ngũ này, chỉ nghe hiệu lệnh của riêng mỗi người bọn hắn. Sau đó mới xen kẽ vào nhau hình thành nên Cửu Thiên."

"Mặc dù nghe lệnh Cửu Tôn, nhưng mỗi chi đội ngũ cũng là một tổ chức độc lập. Nói cách khác, ngoài Cửu Tôn ra thì mỗi một tổ chức đều có lãnh đạo riêng của mình. Hoặc là, ít nhất phải có một hai người phụ trách riêng."

"Nếu thật sự là răn mắt đầu, chín tổ chức này nhất định sẽ sụp đổ, tuyệt đối không thể nào dung hợp lại với nhau như sắt thép được."

Vương tiên sinh tiếp tục phán đoán:

"Nếu ví von Cửu Thiên là một bang phái có chín bang chủ là Cửu Tôn. Đồng thời, môn phái này cũng chia làm chín đường khẩu, mỗi một đường khẩu lại có một vị đường chủ phụ trách riêng. Và mỗi vị đường chủ này chia đều nghe lệnh của chín vị bang chủ. Đột nhiên, một ngày đẹp trời nào đó, chín vị bang chủ đều lần lượt ra chết. Người có quyền lực cao nhất bang phái lúc bấy giờ chính là chín vị đường chủ. Sẽ có vị đường chủ nào chịu cam tâm nghe lệnh của những đường chủ khác hay sao?"

"Đáp án khẳng định là không!"

"Thế nhưng giờ đây, Cửu Thiên lại không có bất cứ dị động nào!"

"Nói cách khác, phía trên bọn hắn, nhất định còn có lực lượng nào đó tiết chế!"

Càng nói, hai mắt Vương tiên sinh càng sáng ngời:

"Bằng không, bọn hắn sẽ không cự tuyệt liên hệ cùng chúng ta."

Hai mắt Lão nguyên soái cũng phát sáng theo, lão run rẩy thân thể đứng lên nói với giọng điệu pha chút mong chờ:

"Chẳng lẽ... Cửu Tôn... Không chết?"

"Điều này là không thể nào!"

Thế nhưng lời khẳng định tiếp theo của Vương tiên sinh lại đem chút chờ mong vừa dấy lên kia của Lão nguyên soái đánh tan, khiến lão như hụt hơi, chán nản ngồi lại trên ghế.

Vương tiên sinh tiếp tục:

"Cửu Tôn mặc dù đã chết, nhưng khẳng định còn để lại hậu thủ khác."

Hắn suy đoán:

"Khả năng lớn nhất, hậu thủ này chính là Hoàng Đế bệ hạ, còn có một khả năng khác... Cửu Tôn từng sắp đặt một vị tổng quản dưới quyền bọn hắn."

Vương tiên sinh nói rất chắc chắn:

"Ngoại trừ hai loại khả năng này, không thể còn khả năng nào khác."

"Hoàng Đế bệ hạ..."

Lão nguyên soái thờ dãi:

"Vì sự tình của Cửu Tôn, Hoàng Đế bệ hạ ít nhất đã ba lần học máu hôn mê... Mà thôi, lão phu lại tìm cơ hội thương nghị cùng bệ hạ một lần nữa..."

Vương tiên sinh còn đang muốn nói gì đó, thì đột nhiên có tiếng ống tay áo xé gió vang lên bên ngoài.

Hưu!

Xoạt một cái, một bóng người từ trên không trung Phủ nguyên soái lướt qua.

"Ai!"

"Lớn mật!"

Suru! Suru! Suru!

Cơ hồ trong nháy mắt, có vài thân ảnh phản ứng lại, đồng thời xông lên thân không đuổi theo. Chỉ trong chốc lát, từ bốn phương tám hướng cũng đã tụ tập đầy người.

"Đã chậm."

Vương tiên sinh sắc mặt âm trầm:

"Người đã chạy mất."

Lúc này, một vị vệ vóc người khôi ngô vạm vỡ chạy nhanh tới báo cáo:

"Nguyên soái, có người ném xuống một cái túi. Bên trong tựa hồ chứa một ít giấy tờ."

Vương tiên sinh trực tiếp hạ lệnh:

"Thu Đạo, mở ra nhìn xem."

"Vâng."

Thị vệ có tên Thu Đạo đáp lại một tiếng, sau đó lập tức xé mở miệng túi, một chồng hồ sơ từ bên trong rơi ra.

Thu Đạo tranh thủ kiểm tra, sau đó hồi đáp:

"Không có độc, cũng không có điểm đáng ngờ nào khác..."

Lão nguyên soái lên tiếng:

"Mang đến ta xem."

Bên trên hồ sơ, có một cái ấn ký nho nhỏ. Lão nguyên soái vội chộp vào trên tay tỉ mỉ quan sát, tiếp đó lão liền run rẩy toàn thân.

Ấn ký này do mực nước vẽ thành chín ngôi sao quay quanh thành một đoàn. Chính giữa của chín ngôi sao này là một cái tiêu chí kỳ dị, tựa như một đám lửa đang hùng hực thiêu đốt.

Vương tiên sinh cũng đang ở bên cạnh quan sát, vừa thấy rõ ấn ký này liền kinh hãi thốt lên:

"Cửu Thiên Lệnh!"

"Là Hỏa Diễm Lệnh trong Cửu Thiên Lệnh."

Lão nguyên soái xác nhận lại, sau đó hít sâu một hơi nói tiếp:

"Đáng tiếc, không phải tự tay Hỏa Tôn phát ra. Nếu là do tự tay Hỏa Tôn phát ra thì đoàn hỏa diễm này sẽ đỏ rực lên."

Trên khuôn mặt già nua của hắn, đột nhiên lộ ra một tia sắc bén tựa lưỡi dao:

"Đã là Cửu Thiên Lệnh truyền ra thì tất nhiên là có việc quan trọng. Lão phu nhìn kỹ rồi quyết định tiếp."

Nội dung của hồ sơ rất đơn giản, chính là việc xấu cả đời của một quan viên.

Lão nguyên soái chỉ mới nhìn một nửa, liền giận tím mặt!

"Tạ Vũ Nguyên! Dù đem tên này thiên đạo vạn quả cũng không đủ để hóa giải nổi bất bình trong lòng của dân chúng!"

Trên hồ sơ là toàn bộ tư liệu về Binh Bộ Thị Lang Tạ Vũ Nguyên. Từ việc Tạ Vũ Nguyên bắt đầu đắc cử làm quan cho đến hành động của hắn sau khi đắc cử. Như giết thê tử cùng nhi tử để cưới nữ nhi của Thái Sư đương triều. Bao gồm cả việc hãm hại trung lương, khi nam phách nữ, hoành hành tại kinh thành. Tư liệu về các bản án liên quan đến nhân mạng cũng không dưới một trăm.

Về phần đầu cơ trục lợi dân tư, quân tư của Ngọc Đường Đế Quốc cũng vô cùng rõ ràng. Có thể nói, nhân chứng, vật chứng đều đầy đủ xác thực. Bao quát nhân chứng của một sự việc điều cần kẻ tường tận.

Cuối cùng là sự tình giết hại tàn binh càng nhiều không xể, nhìn sơ qua đã có mấy chục vụ.

"Loại người mất hết cả thiên lương như thế mà cũng có thể đứng trong hàng ngũ quan lại triều đình!"

Khóc mất Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn như muốn nứt toát, nghiến răng:

"Ngày mai, lão phu chắc chắn đem tên quan liêu này hoàn toàn xử lý!"

Trông thấy bộ dạng Lão nguyên soái như thế, Vương tiên sinh lại thờ phào nhẹ nhõm. Bởi vì hắn có thể cảm nhận được sự vui mừng trong lòng Lão nguyên soái.

Cửu Thiên chủ động liên hệ khiến Lão nguyên soái yên lòng! Đừng nói chỉ là một cái Binh Bộ Thị Lang nho nhỏ, cho dù là Tể Tướng đương triều, chỉ cần Cửu Thiên Lệnh xuất hiện tại nơi này thì Lão nguyên soái cũng sẽ liều mạng một phen! Buổi tảo triều(3) ngày thứ hai.

Lưu Thái sư quả nhiên nhảy ra ngoài than khóc:

"Bệ hạ, xin người vì lão thần chủ trì công đạo."

Hoàng Đế bệ hạ biểu tình buồn bực:

"Thái Sư, người đây là..."

Lưu Thái sư tiếp tục than khóc:

"Vân Dương, con trai của Vân Hầu, xem thường kỷ luật, ngang nhiên tại bên đường ẩu đả mệnh quan triều đình. Hắn đem Tạ Vũ Nguyên, con rể của lão thần đánh tàn phế. Hơn nữa, còn xông vào nhà đập phá, cướp bóc... Hiện tại, một nhà Vũ Nguyên đã trở nên thê thảm vô cùng..."

"Lại còn có việc này?"

Hoàng Đế bệ hạ một trận kinh ngạc:

"Vi công tử của Vân Hầu kia bá đạo như thế sao?"

Đứng một bên, Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đã sớm không kiềm nén được, sai bước ra:

"Bệ hạ, lão thần có bản tấu xin dâng!"

Lưu Thái sư trừng cặp mắt nhìn về phía Lão nguyên soái, hắn cau mày nói:

"Lão Thu, người hẳn là chờ ta làm xong việc..."

Lão nguyên soái cũng trừng mắt lại đáp:

"Bản soái muốn tấu chính là việc này của người!"

Lưu Thái sư lập tức lộ vẻ vui mừng:

"Tên Vân Dương kia ngang ngược, xứng bậc đến mức Lão Thu người điều nhìn không vừa mắt a..."

"Ta nhìn không vừa mắt chính là con rể tốt của người!"

Thu Kiếm Hàn tròn mắt:

"Người xem lại mình đi, hết người rồi hay sao mà lại tìm một tên vương bát đần làm con rể? Khuê nữ của người cũng không phải không gả ra được, mặc dù dung mạo hơi chút khó coi, tướng mạo lại hơi béo bệu. Thế nhưng nam nhi trong quân đội của ta cũng không quá quan tâm việc này..."

"Lão thất phu!"

Lưu Thái sư vừa nghe một đoạn liền không kiềm được mắng. Sau đó hắn tức giận lão đảo người quát lên:

"Người câm miệng!"

Thu Kiếm Hàn hừ lạnh một tiếng, sau đó lớn giọng:

"Thần cáo trạng Binh Bộ Thị Lang Tạ Vũ Nguyên, kẻ này tham vinh hoa phú quý mà giết thê tử cùng nhi tử để cưới người khác. Đây quả thật là tâng tận thiên lương. Ngoài ra, hắn thường xuyên khi nam phách nữ, lạm sát kẻ vô tội. Bên cạnh đó, hắn còn từng hãm hại trung lương, chiếm lấy dân tư và quân tư để tư lợi,... thông đồng ngoại quốc... Tổng cộng hết thảy chín mươi tám đại tội! Cầu xin bệ hạ chế tội!"

Tấu xong, Lão nguyên soái đem hồ sơ đem qua nhận được dâng lên.

Lúc này, đám quần thần đã xôn xao cả lên.

Khóc miệng Lưu Thái sư kéo ra, trên mặt tràn đầy không tin:

"Lão thất phu, nguoi nói bậy.. con rể của ta..."

Thu Kiếm Hàn lạnh lùng nói:

"Con rể của nguoi, mỗi một sự việc mà hần đã làm đều có nhân chứng, vật chứng vô cùng xác thực. Phải nói là tội ác tày trời! Trên hồ sơ có ghi lại hết thấy rõ ràng! Đợi bệ hạ xem xong, nguoi cũng có thể chính mình nhìn. Nếu xem xong mà nguoi còn cho rằng con rể của nguoi không nên giết thì... Hừ!"

Lão nguyên soái liếc xéo Lưu thái sư, ngụ ý trong mắt rất rõ ràng: Nếu nguoi dám bao che, ta tiện thể đem nguoi cùng một chỗ xử luôn!

Không cần hần nói.

Trên long uy, Hoàng Đế bệ hạ vừa mới xem qua một nửa liền đã tức giận đến toàn thân phát run, tiện tay ném hồ sơ cho đại nội thị vệ bên cạnh:

"Đọc lên, để mọi người cùng nhau nghe xem Bình Bộ Thị Lang của chúng ta đã làm chuyện tốt như thế nào!"

Theo mỗi một sự việc được đại nội thị vệ đọc lên, văn võ bá quan toàn triều đều tròn tròn trông mắt.

Bản thân Lưu thái sư, sau khi nghe xong việc thứ nhất liền tại chỗ hôn mê bất tỉnh: Tạ Vũ Nguyên, ở quê nhà đã có thể tử cùng nhi tử, sau khi đắc cử làm quan, bí mật phái người hồi hương đem mẫu tử giết chết. Thi thể chôn ở... qua tay người là... nhân chứng là... Về sau, cố ý tiếp cận thiên kim Phủ thái sư...

Lưu thái sư đã sớm hôn mê nên không nghe được những việc phía sau. Nhiều năm trôi qua, hần bị Tạ Vũ Nguyên xoay quanh lừa gạt, ngay cả con gái cũng bị góp vào. Bản thân hần lại toàn lực đi nâng đỡ một tên súc sinh lang tâm cầu phước như thế...

Hoàng Đế bệ hạ sau cùng chỉ nói bốn chữ:

"Xét nhà diệt tộc!"

Hần cũng như Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn, sau khi nhìn thấy ấn ký Cửu Thiên Lệnh trên hồ sơ, liền biết vận mệnh của tên Tạ Vũ Nguyên này đã được chú định!

Sau khi Cửu Tôn xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên người của Cửu Thiên chủ động liên hệ cùng triều đình. Nếu như chuyện này không được giải quyết một cách thích đáng, chỉ sợ từ đó về sau người của Cửu Thiên sẽ thật sự biến mất vô ảnh vô tung.

Cho nên, mặc dù dựa theo trình tự, còn cần phải đi kiểm chứng thực hư của những việc trên, Hoàng Đế bệ hạ lại căn bản không có ý nghĩ đi kiểm chứng!

Sau khi tan triều.

"Lão nguyên soái."

Hoàng Đế bệ hạ hai mắt như ưng nhìn về phía Thu Kiếm Hàn:

"Vị công tử của Vân Hầu kia... Nguoi kiểm tra một chút."

Thu Kiếm Hàn đáp ứng sáng khoái:

"Tốt! Lão thần đã sớm có ý đó."

"Việc kiểm tra làm ngay tại nhà của nguoi đi."

Hoàng Đế bệ hạ nói:

"Trẫm cũng muốn quan sát hần một lần."

Lông mày Lão nguyên soái lập tức nhíu chặt. * Chú *

(1) Cửu Trọng Thiên: chín tầng trời, ý của Lão nguyên soái ở đây là chỉ chín tổ chức lệ thuộc của Cửu Thiên, tổ chức tình báo của Cửu Tôn.

(2) Mặt đất ở đây chỉ thể lực ẩn tính, thể lực ngầm.

(3) Tào triều: Châu triều vào lúc sáng sớm của các triều đại phong kiến cũ. Dịch: Hắc Ám chi địa!

(Do thành viên Hắc Ám chi địa dịch, xonevictory chỉnh sửa và xuất bản)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kinh Hãi, Báo Ân, Âm Sát

Buổi sáng cùng ngày, Binh Bộ Thị Lang Tạ Vô Nguyên đang ở nhà chờ tin tức của cha vợ, trong lòng tính toán sau khi bắt được Vân Dương, hẳn nên hành hạ đối phương như thế nào...

Đột nhiên toàn bộ phủ đệ bị bao vây.

Ngoại trừ phu nhân Tạ Vô Nguyên có Lưu thái sư ra sức bảo vệ, được mang về phủ thái sư ra, những người khác, toàn bộ đều bị trói gô mang đi, trực tiếp đánh vào thiên lao. Lập tức tuyên án, ba ngày sau, khai đao xử chém!

Chuyện này, khiến tất cả người đang chờ xem náo nhiệt đều nghẹn họng trân trối!

Không phải... Không phải kẻ đánh người kia bị bắt a? Sao người bị đánh lại bị bắt rồi?

Chuyện này, nhanh chóng truyền bá trong các gia tộc quan lại Thiên Đường thành vô thành tạo thành một mạch nước ngầm: Vị Thiên Ngoại Vân Hầu công tử kia... Xem ra không thể chộc a...

Quá đáng sợ.

Giờ phút này, Kế Linh đang trong phòng chữ Thiên số một của khách sạn xa hoa nhất Thiên Đường thành, hung hăng dậm chân: “Sao không đem hỗn đản này bắt lại!”

Trong phòng, còn có mấy vị thiếu nữ, từng người đều lười biếng ngồi, thậm chí lười biếng nằm nhòai trên giường Kế Linh, chân nhỏ tựa bạch ngọc ngán ngẩm dơ lên hạ xuống... Đập vào giường chiếu phốc phốc vang.

Đám thế gia tiểu thư này. Ai nấy đều rất phong hoa tuyệt đại, nhưng khi ở trước đám khuê mật, đều không giữ chút hình tượng nào.

“Nha, muội muội sao tức giận như vậy? Hỗn đản?” Một thiếu nữ ra vẻ kinh ngạc: “Kế muội muội quen biết một tên hỗn đản từ lúc nào nha? Thế nào mà chúng ta không biết?”

Kế Linh hừ một tiếng, nói: “Các ngươi biết? Nếu các ngươi nhìn thấy hắn, còn chưa bị hắn làm tức đến ăn không ngon, thì chính là gặp nhầm a!”

“Nha, còn có kiểu người này... Như vậy bọn tỷ muội chúng ta cần phải kiến thức một chút.” Thiếu nữ kia cười đến đến run rẩy: “Người thú vị như vậy...”

Kế Linh bĩu môi hừ một tiếng, mắt dửng dưng trợn trắng: Thú vị? Chờ hắn làm các ngươi tức chết, các ngươi mới biết cái gì gọi là thú vị!

Sau một khắc, năm sáu cái thiếu nữ cùng một chỗ nhào lên.

“Gọi là gì?”

“Cao bao nhiêu?”

“Có đẹp trai hay không?”

“Tuấn không tuấn?”

“Béo không béo?”

“Dáng người thế nào?”

“Gia thế kiểu gì?”

Càng có một thiếu nữ một mặt hoa si: “Oa, ta đột nhiên có cảm giác... Ta sắp gặp được vương tử của ta...”

Kế Linh bưng kín trán của mình.

“Đám gia hỏa các ngươi không cứu nổi...”

“Mau nói a, chúng ta đi xem một chút nha.”

“Đúng a, nói không chừng, có thể tìm được như ý lang quân đâu.”

“Tiểu đề từ này không nói, mọi người làm nản!”

“Lên!”

“Tha mạng a...”

Quần ma loạn vũ.

...

Vân Dương mới ra khỏi cửa phòng, liền thấy Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đứng trước cửa.

“Ồ?” Vân Dương kinh ngạc một chút.

Xảy ra chuyện gì?

Lão Mai đứng ở chỗ này thì cũng thôi đi. Phương Mặc Phi hiện tại đứng đây đều gian nan, sao cũng đứng ở nơi đây?

“Công tử, ngoài cửa có một người gọi Trần Tam. Từ buổi tối hôm qua, vẫn ngồi bên cạnh cửa ra vào...” Lão Mai nói: “Đến bây giờ vẫn chưa rời đi.”

Vân Dương gật đầu: “Biết.”

Phương Mặc Phi nói: “Công tử, cái này... Không biết nên nói thế nào, lúc ta tu luyện tối hôm qua, ần ần cảm giác, có rất nhiều người tiến vào trong phủ...”

“Đều là cao thủ.” Phương Mặc Phi ngưng trọng nói: “Tựa hồ bọn họ đang tìm kiếm thứ gì đó, chuyện này, công tử không thể không đề phòng.”

Trời có mất rồi, tối hôm qua Phương Mặc Phi cũng bị giật nảy mình.

Mặc dù không biết vì cái gì mà tốc độ tu luyện cực nhanh, hơn nữa năng lượng thần thức cũng đã khôi phục rồi. Phương Mặc Phi mừng rỡ, phát ra thần thức xem xét bốn phía, kết quả có thể khó lường.

Toàn thân lông tơ dựng thẳng.

Chỉ cảm thấy Vân phủ không ngừng có người xa lạ lui tới, đi tới đi lui, cái này đi cái kia lại tới, có đôi khi tập năm tập ba tới..

Hơn nữa, Phương Mặc Phi có thể cảm giác được, trong những người tới, đại đa số đều là Ngũ lục sơn cao thủ, thậm chí có số, so với chính hắn còn cao hơn, hơn nữa loại cao thủ này, tuyệt đối không ít.

Nửa đêm về sáng, người như vậy tới lui chỉ ít 50~60 lần, nếu mỗi lần là một người... Như vậy, ít nhất cũng là 50~60 cao thủ!

Em gái nó, cái này là đang đi chợ à?

Phương Mặc Phi đổ mồ hôi ướt nhẹp. Vốn cho rằng ở trong phủ Vân công tử có thể an toàn một chút, nào nghĩ tới lại có tình huống như vậy? Quả thực là so với xông xáo đâm ròng hàng hồ trên giang hồ còn phải nom nớp lo sợ.

Vân Dương nhẹ nhàng nở nụ cười nhàn nhạt: “Không có việc gì, cứ để cho bọn họ tới là được. Cứ tới, nơi của chúng ta chính là đại lộ khang trang.”

Trên mặt của hắn tươi cười, có một chút thâm ý không hiểu.

Phương Mặc Phi nháy mắt mấy cái, hồn nhiên không hiểu.

Rất muốn hỏi một câu: nhà mình bị người khác coi thành phiên chợ, chỉ thiếu bày hàng là có thể bắt đầu buôn bán, vậy mà người còn cười được?

Bốn tiểu nha đầu đi theo phía sau gót chân Vân Dương, lẩn lộn từ trong phòng đi ra, trên mặt đất nháo thành nhất đoàn.

Phương Mặc Phi nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn không được phi cười lên.

Những người kia tất nhiên là đến tìm kiếm cử phẩm Huyền thú con non trong truyền thuyết. Nhưng, mấy nhóc này vẫn ngay trước mắt chúng, vậy mà bọn họ lại không nhìn thấy, vẫn tới tới lui lui tìm như đi chợ, há không buồn cười?

Hắn cảm thấy, công tử nhất định cũng đang cười cái này.

Cho nên Phương Mặc Phi cười theo.

Nhưng Phương Mặc Phi đã nghĩ sai, Vân Dương không phải đang cười chuyện này..

...

Sáng sớm.

Vân Dương nhận được năm tấm bái thiếp. Một tấm thiếp mời.

Tứ đại công tử Đông Tây Nam Bắc đều muốn lại đến tâm sự cùng Vân Dương, tăng tiến tình cảm. Nhất là Tây Môn Vạn Đại vốn ăn nhiều thua thiệt lại biểu hiện tích cực nhất.

Mặt khác một tấm bái thiếp còn lại lại rất thơm, màu hồng phấn, chữ viết xinh đẹp: “Nghe qua Vân công tử đại danh, tỷ muội chúng ta ngưỡng mộ đã lâu,... Ân, muốn tới bái phỏng một chút...”

Đại thể chính là ý tứ này.

Vân Dương đối với trương bái thiếp này cực kỳ kinh ngạc.

Ở đâu ra?

Nhìn kiểu này, làm sao cũng thấy giống là... Một đám tỷ muội Thanh lâu muốn đi qua? Tới làm gì? Vân Dương sờ lên mặt mình, cảm thấy mình đẹp trai như vậy thật sự là có tội...

Mặt khác một tấm thiếp mời lại rất ngay thẳng. Hơn nữa, Vân Dương vừa nhìn thấy địa điểm trên thiếp mời, lập tức ngáy ra một lúc.

Thiếp mời của Phủ nguyên soái.

Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái mời Vân Dương ban đêm qua phủ gặp mặt, cùng uống chút rượu nhạt...

Vân Dương thở dài.

“Những người muốn tới bái phỏng đâu?” Vân Dương nói: “Mời tiến đến đi.”

Thần sắc Lão Mai vô cùng đặc sắc: “Đều không tới...”

“...” Vân Dương không còn gì để nói. Bái thiếp bái thiếp, có ý tứ gì? Tay ngơai cầm bái thiếp đem đến trước cửa, sau đó ngơai đứng ở ngoài cửa chờ đợi, sau khi chủ nhân cho phép, liền đi vào.

Cái này gọi bái thiếp.

Nói cách khác, nếu bái thiếp đã đến trong tay chủ nhà, như vậy khách nhân nhất định phải ngoài cửa lớn.

Nhưng bây giờ... Bái thiếp đã tới tay, mà khách nhân lại không đến!

“Đám gia hoả này sao có thể không hiểu đạo lý đối nhân xử thế?” Vân Dương cảm giác suy đoán này có chút không đáng tin lắm..

Đều là tinh anh đại gia tộc, há có thể không hiểu? Nhưng, vì sao hạ bái thiếp mà người lại không đến?

Nhưng Vân Dương lập tức liền đem việc này ném qua một bên: Ngơai thích tới hay không thì kệ ngơai.

Quay người ra cửa phủ, quả nhiên thấy Trần Tam đang ngồi thẳng tắp ở một bên, trên mặt rất có gió sương chi sắc, hiển nhiên đã ngồi ở đây cả đêm.

“Trần Tam, về đi.” Vân Dương ôn thanh nói: “Không có chuyện gì cả.”

Trần Tam quát cường nói: “Công tử đối với tiểu nhân có ân tái tạo, lại vì tiểu nhân mà gây ra phiền phức ngập trời, tiểu nhân sao có thể cứ như vậy mà bỏ đi? Tiểu nhân chờ ở đây, nếu có quan phủ tới tìm công tử, tiểu nhân tự nhiên biết rõ nên làm như thế nào.”

Vân Dương nói: “Chuyện kia giải quyết, một nhà Tạ Vô Nguyên, đều đã bị đánh vào thiên lao, chẳng lẽ ngơai còn không biết?”

“Thật chứ?” Trần Tam bỗng nhiên đứng lên, hai mắt tỏa ánh sáng. “Tên vương bát đần kia tội ác chồng chất, làm đủ trò xấu, nghĩ không tới cũng có ngày hôm nay.”

Vân Dương mỉm cười.

“Nếu chuyện kia đã giải quyết, tiểu nhân liền về nhà. Luôn ở đây trông coi, cũng ảnh hưởng danh dự công tử.” Trần Tam nói: “Đại ân của công tử, tiểu nhân xin khắc ghi, ngày sau có điều gì sai khiến, tiểu nhân xông pha khói lửa, muôn lần chết không chối từ!”

Nói xong, liền quỳ xuống dập đầu hai cái liền đi.

Vân Dương tiến nhanh hai bước, nhét một thỏi hoàng kim vào trong tay hấn, nói: “Về nhà hảo hảo sinh hoạt... Ai.” Muốn nói nhiều hơn hai câu, lại có

chút không cách nào mở miệng.

Nam nhi đã từng đầm máu sa trường, bây giờ tàn tật, lại phải vì sinh kế mà khổ sở, khuất nhục. Nhưng trong lòng, lại có một phần kiên trì vì ân nghĩa.

Trần Tam chối từ không được, đành phải chịu, trong lòng kích động, không khỏi ứ nước mắt, nghẹn ngào nói: “Đa tạ công tử... Công tử hiệp can nghĩa đảm, Trần Tam vô cùng cảm kích... Ai, năm đó, Cửu Tôn đại nhân uy chấn thiên hạ, cả nước ai dám đối với tàn quân bất kính... Chỉ tiếc Thương Thiên không có mắt, không phù hộ thiện nhân, từ khi Cửu Tôn đại nhân rời đi, lũ tiểu nhân...”

Hai giọt nhiệt lệ rơi xuống: “Đa tạ công tử.”

Nhìn bóng lưng Trần Tam, Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng một mảnh dòng nước xiết. Năm đó Cửu Tôn uy chấn thiên hạ, cả nước ai dám đối với tàn quân bất kính?

“Còn, Vẫn còn, vẫn luôn còn.” Trong lòng Vân Dương thầm nhủ.

Trở lại trong viện, tâm tình vẫn đang buồn bực.

“Thiếp mời của Lão nguyên soái...” Vân Dương nhíu mày: “Không thể nào là hoài nghi thân phận của ta, như vậy... Vì cái gì? Vì hôm qua ta đánh Tạ Vô Nguyên?”

“Chuyện của Tạ Vô Nguyên, vận dụng Cửu Thiên chi lệnh. Xem ra, lão nguyên soái coi ta như một cửa đột phá?”

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt.

Bất kể như thế nào, chuyện này vẫn phải đi.

Vân Dương chậm rãi đi tới đi lui, một bên cau mày suy nghĩ. Đột nhiên trong lòng bỗng nhiên sợ hãi, tâm niệm vừa động, ngã nhào xuống đất.

Thanh âm Đoạt đoạt đoạt vang lên, ba tiểu phi đao như ba đạo thiểm điện, cắm sâu vào mấy khỏa hoa thụ sau lưng Vân Dương. Sau đó, thanh âm sưu sưu xé gió mới vang lên.

Sau khi Vân Dương lăn lộn né tránh, cùng một thời gian, một đạo bóng dáng quý mị lóe lên, sau khi lao đến gần hoa thụ, thân thể vặn vẹo uốn éo, biến mất không để lại chút vết tích.

Ngay lúc đó, Lão Mai nổi giận gầm lên một tiếng, trên không trung thân thể lóe ra mấy đạo tàn ảnh, nháy cái liền xông ra ngoài.

Có người ám sát!

Trên nóc nhà đối diện.

Một tên áo xanh bịt mặt kinh ngạc vào bên trong Vân phủ, trong mắt ánh lên vẻ không thể tưởng tượng.

Lấy tu vi huyền công lên đến ngũ trọng sơn của hắn, lại sử dụng ám khí ám sát một con kiến hôi không đầy nhất trọng sơn, thế mà thất thủ! Hơn nữa mơ mơ hồ hồ, không biết sao lại thất thủ!

Hắn chỉ biết là, tại một khắc hắn xuất thủ, mục tiêu lại đột nhiên nằm xuống. Trên thực tế, khi phi đao chuẩn bị bay ra, chỗ mục tiêu đã trống không!

Làm sao lại phát sinh loại chuyện này?!

Người bịt mặt Áo xanh cơ hồ muốn giận mắng: Lão tử ám sát thủ nhiều năm như vậy, chưa từng gặp qua chuyện kỳ quái bực này!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Thích Khách, Hạ Lệnh, Dự Tiệc

Một bên, Lão Mai mang theo khí thể bén nhọn, phô thiên cái địa mà tới.

Người áo xanh vô thanh vô tức tung người bay lên, giương một tay, một sợi tơ không màu từ trong tay xuyên thẳng ra.

Đồng thời tay trái tụ lực, đỡ lấy Lão Mai.

Thân thể Lão Mai như Đại Bàng tung cánh lao xuống, song chuông lời đình vạn quân nện tới.

Người áo xanh một tay đón lấy, oanh một tiếng bạo hừng, thân thể Lão Mai đình trệ giữa không trung, vừa muốn đuổi theo, chỉ thấy thân thể người áo xanh này bỗng bành bay ra ngoài, lùi lại trăm trượng. Lóe lên một cái, đã không thấy.

Lão Mai mặc kệ thể nhân, trực tiếp dậm chân phi thân, trên không trung tạo ra một đạo khói xanh, người kia đã biến thành một cái chấm đen nhỏ nói phương xa.

Đối phương rõ ràng đã sớm chuẩn bị. Một kích không trúng, tức truyền xa ngàn dặm.

Khi Lão Mai trở về, sắc mặt rất khó nhìn. Tu vi Thích khách, rõ ràng yếu một bậc so với lão, nhưng bằng sợi tơ thần kỳ kia, lại có thể trong nháy mắt đi xa, mà chính lão lại là bất lực.

“Ám sát ta...” Vân Dương một bộ áo tím phía không nhiễm chút bụi, nhẹ nhàng nhún mảy: “Là ai muốn ám sát ta?”

Bên kia, Phương Mặc Phi từng bước đi tới, sắc mặt nghiêm túc.

“Lão Phương, người nhìn ra lai lịch thích khách?”

“Công tử, tên thích khách này, không phải tới từ Sâm La đình.” Phương Mặc Phi đầu tiên khẳng định một câu như vậy.

“Giải thích thế nào?” Vân Dương hỏi.

“Nếu là đến từ Sâm La đình, trên thân tất nhiên sẽ có Diêm Vương lệnh. Mà Diêm Vương lệnh thứ nhất là nhiệm vụ chứng minh, thứ hai cũng là nhắc nhở người một nhà, đây là việc của ta, người khác không nên nhúng tay. Đây là cộng đồng quy tắc mà Ngân Bài sát thủ trở lên đều phải tuân theo, người này thân thủ không yếu, chỉ ít có thể xếp vào hàng ngũ Kim Bài sát thủ, nhưng từ trên người này, ta không cảm giác được Diêm Vương lệnh tồn tại.” Phương Mặc Phi nói.

Vân Dương gật gù đầu: “Người này dùng phi đao.”

“Chưa chắc là Huyết Đao đường.” Phương Mặc Phi nói: “Mọi người đều biết, Vô Tình lâu chủ yếu là sát thủ dùng kiếm, Huyết Đao đường chủ yếu dùng dùng đao, nhưng cái này cũng không phải là tiêu chuẩn phán đoán. Cũng sẽ có ngoại lệ. Hơn nữa, phi đao thuộc về ám khí, không phải chính đương binh khí.”

“Cho nên thuộc hạ suy đoán, người này, vô cùng có khả năng đến từ Vô Tình lâu.” Phương Mặc Phi nói.

“Vô Tình lâu.” Vân Dương trầm tư. “Công khai ghi giá, lấy tiền giết người, không hỏi thị phi, mặc kệ nhân quả. Đầu người làm chứng, không chết không thôi!”

“Vâng.” Phương Mặc Phi nói: “Chỉ cần là nhiệm vụ Vô Tình lâu tiếp, mục tiêu không chết, Vô Tình lâu chắc là sẽ không bỏ qua, hết đám này tới đám khác lại tới. Khác nhau ở chỗ, người muốn chèo chống bọn hần làm việc, nhất định phải cung cấp đại lượng phí tổn...”

Trên mặt Vân Dương lộ ra thần sắc giống như cười mà không phải cười, nói: “Àn, không chết không thôi, ta thật thích nha.”

...

Lập tức, Vân Dương tiến vào trong gian phòng của mình.

Chờ lúc hần trở ra, đã có một đạo Cửu Thiên chi lệnh mới, như là lưới lớn vung ra truyền xuống dưới.

“Cửu Thiên có lệnh, tra! Thiên hạ sát thủ, gần nhất ai ở Thiên Đường, đặc điểm, binh khí... Là ai thuê sát thủ đến ám sát Thiên Ngoại Vân Hồn công tử...”

Một đạo mệnh lệnh xuống dưới.

Thế giới ngậm Thiên Đường thành, lập tức liên lật trời!

“Ta ra ngoài dạo chơi.”

Vân Dương vừa nói: “Hai người các ngươi ở nhà giữ nhà. Phương Mặc Phi mau chóng khôi phục...” Sau đó liền nghênh ngang rời đi.

“Công tử, ta đi theo người đi.” Ánh mắt Lão Mai nghiêm túc: “Thích khách kia...”

“Không cần!” Thần sắc Vân Dương kiên quyết: “Lão Mai, ngươi có trách nhiệm của ngươi, ta có sự kiên trì của ta. Càng là nguy cơ tứ phía, ta càng có thể phát huy khả năng của bản thân.”

Không đợi Lão Mai suy nghĩ, Vân Dương đã đi ra khỏi cửa lớn, biến mất trong đám người.

Ta có trách nhiệm của ta, ngươi có sự kiên trì của ngươi... Lão Mai suy nghĩ hồi lâu rốt cục muốn nói một câu: Thế nhưng trách nhiệm của ta chính là bảo hộ ngươi a...

Chờ lão nghĩ tới câu nói này, Vân Dương đã sớm biến mất...

Sau đó Lão Mai mới đột nhiên nhớ tới: “Công tử, mấy bài thiếp kia... Mấy vị công tử kia nếu tới...”

Nhưng ngoài cửa biển người cuộn cuộn, không còn nhìn thấy tung tích Vân Dương...

Lão Mai im lặng quay đầu, thấy Phương Mặc Phi đối với mình giương cằm cười cười.

“Cười cái gì mà cười?” Lão Mai hung thần ác sát đi qua: “Ngươi cảm thấy ta làm việc không tốt sao? Đừng tưởng ngươi tu vi cao hơn ta, mà ta sợ bây giờ ta có thể đánh ngươi tới khóc!”

Phương Mặc Phi cười hắc hắc cười, thần nhiên nói: “Ta ngược lại thật ra không cười ngươi không biết làm việc, chỉ là có chút kỳ quái, năm đó Độc Giác Giao Mai Văn Kiểm hoành hành giang hồ, lúc nào lại mà thành Vân gia quân gia...”

Lão Mai tức giận hừ một tiếng: “Ngươi quân được a? Lão tử thích thì lão tử làm đấy!”

Hắn trên dưới đánh giá Phương Mặc Phi một chút: “Quân gia thì sao rồi? Đan Tâm Ngọc Kiếm nhà ngươi, không phải cũng đến dưới trướng ta?”

Phương Mặc Phi không biết nên khóc hay cười.

“Về sau thành thật một chút!” Lão Mai trừng trừng mắt: “Đối với cấp trên trực tiếp phải tôn kính!”

Phương Mặc Phi: “...”

...

Sau khi Vân Dương ra cửa, liền biến mất trong đám người.

Một khi hắn muốn bị người ta chú ý, cho dù là ở trong thiên quân vạn mã, hắn cũng có thể để cho mình trở thành trung tâm. Nhưng khi hắn có chủ tâm muốn ẩn nấp, cho dù là độc hành giữa ban ngày, cũng có thể làm cho bất luận kẻ nào đều tự động bỏ qua.

Vân Tôn ẩn nấp chỉ pháp, vốn là thiên hạ vô song!

Hắn theo đám người, tựa hồ đang nước chảy bèo trôi không có phương hướng, nhưng, tam chuyển lưỡng chuyển, đã đến một đầu đường nhỏ. Cuối Đường nhỏ, là một ngọn núi nhỏ.

Dưới núi nhỏ, là một mảnh sương mù dày đặc.

Đây cũng là Cửu Tôn phủ ban đầu, cũng chính là vị trí Cửu Thiên trận. Từ khi Cửu Tôn xảy ra chuyện, không hiểu tại sao, Cửu Thiên trận liền bị nồng vụ bao phủ.

Bất luận kẻ nào đều không được ra vào.

Bất kỳ lực lượng nào đều không thể phá hỏng.

Trong vòng một năm, ít nhất là mấy chục vạn người hoặc là ngoài sáng hoặc là âm thầm tới đây, nhưng không có bất luận kẻ nào có thể đi vào. Từ từ, nơi này cũng trở nên vắng lạnh.

Trên đất khắp nơi là hương nến, sắp xếp chỉnh chỉnh tề tề, quét tước sạch sẽ.

Có vô số tàn tật quân nhân, tự chia nhau thành các đợt, từng đợt chăm chỉ quét dọn khác.

Bọn hắn tuyệt đối không cho phép, chỗ của anh hùng trong lòng mình, bị bụi đất vùi lấp!

Trong lòng bọn họ, Cửu Tôn phủ, mãi mãi đều là quang mang vạn trượng!

Vân Dương đứng nhìn từ xa, chỉ thấy có vô số người cụt một tay, dùng một tay tại cầm cây chổi, nghiêm túc quét rác. Bọn hắn nhẹ nhàng điều khiển cây chổi, chậm rãi kéo kéo, toàn bộ quá trình, không một chút bụi đất bị hất bay lên.

Nét mặt của bọn hắn vô cùng thành kính.

Cửu Tôn phủ, Cửu Thiên trận, chính là thánh địa trong lòng những lão binh này!

Vân Dương hít vào một hơi thật sâu, cổ nín lệ nóng thiếu chút tràn mi mà ra, chậm rãi đi đến dưới một bóng cây, yên tĩnh đứng đó.

Nhìn trước mắt mảnh sương trắng này, Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng mình đang sôi trào. Huyết dịch đang thiêu đốt.

Hắn đứng đó bình tĩnh, đứng cho đến khi sắc trời hoàng hôn. Ở giữa, có không ít lão binh đang cầm cây chổi đảo qua bên chân hắn, nhưng căn bản không ai phát hiện, nơi này còn có một người tồn tại.

Cửu Thiên trận, mảnh nồng vụ này khóa lại hết thấy.

“Có lẽ, tại toàn bộ thế gian này, đã chỉ có mình ta... Có thể tiến vào.” Vân Dương nhắm lại hai mắt: “Thế nhưng ta... Hiện tại không dám tiến vào.”

Hắn tựa hồ thấy được, tám vị huynh đệ đều ở bên trong chờ đợi hắn mà hỏi: Tứ Quý lâu, đã tiêu diệt a? Đã báo thù chúng ta sao? Lão cửu, ngươi bây giờ, sống tốt chứ?

Vân Dương hít sâu một hơi, nước mắt rốt cục thuận khoeo mắt im ắng nhỏ xuống.

“Ta tới thăm các ngươi một chút, thế nhưng, ta tới liền không muốn đi...”

...

Thu lão Nguyên soái ngồi một mình ở đại sảnh, sắc mặt có chút nôn nóng.

Mắt thấy trời đã hoàng hôn, khách nhân thế mà còn chưa tới.

Vương tiên sinh cũng khẽ nháy lông mày.

Lão nguyên soái mời khách, một người dưới một người trên vạn người của Ngọc Đường đế quốc quân đội đệ nhất nhân mời khách, tiểu tử này lại dám đến trễ?

“Có cần phái người đi dục hay không?” Vương tiên sinh có chút không vui hỏi.

“Không cần.” Thu lão Nguyên soái mày trắng Nhất Hiên: “Không sao, bệ hạ cũng còn chưa đến.”

“Bệ hạ cũng tới?” Vương tiên sinh kinh ngạc.

“Không sai, ta cùng bệ hạ trong lòng đều có chung một nghi vấn.” Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái nhẹ nhàng nói: “Vì sao Vân Dương chân trước vừa đánh người, chân sau Cửu Thiên chỉ lệnh liền truyền xuống?”

Vương tiên sinh nói: “Cái này...”

“Bất kể như thế nào, phụ tử Tạ Vô Nguyên làm nhiều việc ác, trước đó cũng đã tội lỗi chồng chất, vì sao không thấy Cửu Thiên chỉ lệnh hạ đạt?” Thu lão Nguyên soái nói.

“Có lẽ đây là một cái trùng hợp...” Vương tiên sinh khó nhọc nói: “Dù sao, Vân Dương này chỉ là một tên hoàn khổ...”

“Chuyện thiên hạ, nào có nhiều trùng hợp như vậy? Coi như trùng hợp, trong đó tất nhiên có vấn đề tồn tại.” Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái nghiêm túc nói ra: “Cho nên bữa cơm hôm nay... Đối với lão hủ mà nói, rất trọng yếu. Dù cho là muốn chờ một chút, cũng đáng.”

Vương tiên sinh thở dài, không tiếp tục thuyết phục.

Thu lão Nguyên soái nhìn Vương tiên sinh một chút, trong lòng cũng thở dài một hơi.

Vương tiên sinh xuất thân hàn môn, lấy sức một mình trở nên nổi bật, cho tới bây giờ, áo trắng ngạo công khanh, mưu trí thâm trầm, mưu tính sâu xa, tuyệt đối được cho thế gian nhất lưu nhân vật. Chỉ là trong lòng, Vương tiên sinh có một cái quan điểm thâm căn cố đế, chính lão sửa lại cho hắn nhiều năm như vậy, nhưng vẫn không có sửa được. Trừ cái đó ra, mọi chuyện đều tốt.

Khuyết điểm này chính là: bản năng Vương tiên sinh cho rằng, Quan nhị đại, phú nhị đại, đều là ăn chơi thiếu gia!

Không năng lực! Không bản sự! Ngoại trừ khi nam phách nữ, mọi thứ đều vô ích...

Đối với loại quan điểm này, lão nguyên soái cũng chỉ có thể im lặng.

Ti như chuyện của Vân Dương, Vương tiên sinh không phải không nhìn thấy điểm đáng ngờ trong đó, nhưng lại cố chấp cho rằng việc quan trọng không thể có liên quan một tên hoàn khổ.

Lão nguyên soái chỉ có thể thở dài.

Cửa chính truyền báo: “Nguyên soái, bệ hạ giá lâm”

Thu Kiếm Hàn vội vàng đứng lên đi ra nghênh đón.

...

Màn đêm đã buông xuống.

Trong tay Vân Dương mang theo một hộp hoa quả, thân nhiên đi tới trước phủ nguyên soái. Đây là hần tiện tay mua trên đường.

Thủ vệ đại môn thấy cảnh này khung mày trực nhảy.

Lão nguyên soái mời khách, đây là chuyện mặt mũi lớn cỡ nào, thế mà tiểu tử này mang theo giỏ hoa quả có chút rách da, vậy mà còn hùng dũng oai vệ khí đi tới?

“Xin thông báo một chút.” Vân Dương nho nhã lễ độ, khí vũ hiên ngang nói ra: “Vân gia Vân Dương đến đây dự tiệc, có lễ mọn đưa lên.”

Thủ vệ nhìn hoa quả trong tay Vân Dương, khóe miệng giật giật, đếm đi đếm lại chỉ có năm quả đào? Không khỏi tức xạm mặt nói: “Ngài chờ một lát.”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Lễ Mọn

Mấy tên thị vệ cảm thấy cực kỳ hoang đường.

Lễ mọn?

Đích thật là lễ mọn a.

Mang theo năm quả đào liền dám vào cửa đại nguyên soái nắm quyền binh mã Ngọc Đường đế quốc, hơn nữa bộ dạng tởm về không kiêu ngạo không tự ti, có qua có lại...

Vân công tử thật ngu bực a!

Thị vệ miệng méo mắt lác đi vào bẩm báo.

“Cho mời.”

Thị vệ mau chạy ra tiếp người. Nghĩ thầm, không biết chút nữa Nguyên soái nhìn thấy mấy quả đào kia sẽ có biểu tình gì. Nghĩ như vậy, lại có chút bất quái...

Vân Dương nói một tiếng cảm ơn, mang theo giỏ đào ngang nhiên tiến vào.

Trước đại sảnh.

Vương tiên sinh dáng vẻ tươi cười ấm áp đứng chờ: “Vân công tử mời vào, Nguyên soái đang đợi trong sảnh.”

Lấy thân phận Thu lão nguyên soái, tự nhiên không có khả năng đích thân nghênh đón, thực tế, lấy thân phận đời thứ hai của Vân Dương hiện tại, Vương tiên sinh cảm giác hần ra nghênh tiếp, đều đã là quá cho hần mặt mũi.

Nhưng đây là lão nguyên soái chủ động mời khách, cho nên Vương tiên sinh cũng chỉ đành khiêm tốn hạ mình.

“Làm phiền.”

Vân Dương cười hi hi, tinh thần phấn chấn sải bước tiến vào đại sảnh, vừa bước chân qua cửa liền thấy Thu lão nguyên soái đang ngồi chủ vị, phong thái như uyên đình núi cao sừng sững. Một cỗ khí thế bức người, tự nhiên phát tán.

Nhưng ánh mắt Vân Dương cũng không có dừng lại trên người lão nguyên soái, ngược lại rơi vào trên mặt một người khác trong phòng.

Người này ước chừng bốn mươi tuổi, mặt chữ quốc bàng, dung nhan như ngọc, mặc dù cách ăn mặc tùy tiện, lại không gợn tự uy, chỉ ngồi một chỗ, nhưng tựa hồ đem toàn bộ thiên hạ giẫm dưới chân.

Mặc dù hần kiệt lực ẩn giấu loại khí thể của bản thân này, nhưng dưới mắt Vân Dương, lại không cách nào ẩn trốn. Huống chi, người này Vân Dương đã từng thấy qua, hơn nữa không chỉ một lần.

Ngọc Đường đế quốc hoàng đế bệ hạ!

Ngọc Phái Trạch.

Vân Dương chỉ nhìn thoáng qua một cái liền quay đầu, thần sắc không chút biến hóa. Biểu cảm tựa như gặp một người xa lạ, có chút hiếu kỳ, nhưng lại có chút câu nệ.

“Vân công tử không hổ nhi tử Vân Hầu, anh tư toả sáng.” Với tư cách chủ nhân, Thu Kiếm Hàn mở miệng trước.

“Tham kiến Thu lão đại nhân.” Vân Dương có chút câu nệ hành lễ: “Được lão đại nhân triệu kiến, tiểu tử vinh sùng vô cùng. Đây là... Hổ thẹn, trong nhà tiểu tử nghèo rớt mồng tơi, cũng không có gì... Từng nghe gia phụ nói, lão nguyên soái thích ăn đào... Cho nên...”

Vân Dương nhắc giỏ đào trong tay lên.

“Ày...”

Dù là lão hồ ly như Thu lão nguyên soái, cũng bị chiêu này của Vân Dương kém chút làm cho trực tiếp thất thố. Trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy mất tự nhiên, hơi giật mình gật đầu, cường ép nở một nụ cười trên mặt, cười khan nói: “... Khụ khụ, không tệ không tệ, lão hủ thích ăn đào nhất... Người tới, đem... Quả đào thu lại.”

Thăm nghĩ, tên hồn trướng phụ thân người, lão tử còn chưa từng gặp mặt, hần thể mà biết lão phu thích ăn đào? Càng quái hơn là, chính lão phu còn không biết bản thân thích ăn đào từ lúc nào a...

Nhiều năm như vậy lão phu còn chưa có ăn đào!

Ranh con!

Thu lão nguyên soái trong lòng giận mắng, trên mặt lại tỏ vẻ ôn hoà: “Nếu đã tới, cũng không phải là ngoại nhân, tới tới tới, ta giới thiệu cho người, đây là Ngọc... Thúc thúc của người, ăn, cũng có giao tình nhiều năm với phụ thân người.”

“Bái kiến Ngọc thúc thúc.” Vân Dương nhu thuận hành lễ: “Ngọc thúc thúc nhìn so với ta cha còn trẻ hơn, xem ra Ngọc thúc thúc chính là đại quan, bảo dưỡng tới... ăch, cái này, sinh hoạt hạnh phúc, tâm tình thư sướng, nhi nữ hiểu thuận, gia đình hòa thuận... Khụ khụ...”

Hoàng đế bệ hạ không khỏi không biết nên khóc hay cười, nói: “Thôi, tiểu gia hóa người chớ có khản trương, hôm nay bảo người tới, chính là Thu lão nguyên soái tổ chức một bữa gia yến, không có ý khác, đừng câu thúc, đến ngồi xuống ngồi xuống.”

Vân Dương rút lại tay: “Tiểu chất... Tiểu chất vẫn không thành võ chẳng xong, một hoàn khó ngồi ăn rồi chờ chết... Tại trước mặt hai vị trưởng bối, tiểu chất nào dám ngồi...”

“Kêu người ngồi thì người cứ ngồi!” Thu lão nguyên soái trầm giọng quát.

“Đứng đứng, đứng.” Vân Dương tựa hồ bị dọa đến sợ run cả người, sợ hãi rút rờ chọn cái ghế, chỉ dám ngồi nửa cái mông, thân thể thẳng tắp hơi run, tâm thần bất định nói: “Tiểu chất... Tiểu chất thụ sủng nhược kinh a.”

Thấy hần rốt cục ngồi xuống, Thu lão nguyên soái cùng hoàng đế bệ hạ nhìn nhau, đều thấy được vô tận phiền muộn từ đối phương trong mắt.

Tiểu tử sao lại có thể sợ như thế!

Từng đạo tinh mỹ thức ăn, như nước chảy được đưa ra, mùi thơm xông vào mũi, trong nháy mắt hai mươi mấy món ăn bày đầy bàn.

“Uống rượu không?” Thu lão nguyên soái có chút thất vọng, thanh âm nói chuyện nặng hơn.

“Không... Tiểu chất không... Không uống rượu.” Vân Dương nhanh chóng hạ thấp người cười bồi.

“Uống hay không?!” Lão nguyên soái quát to một tiếng.

“... Uống!” Vân Dương giờ ồng tay áo lên lau lau cái trán.

“Rót đầy!” Lão nguyên soái lại nói.

“Vâng, vâng.” Vân Dương vội vàng bung bình rượu lên, trước tiên rót đầy cho lão nguyên soái, rồi mới rót cho hoàng đế bệ hạ. Dù sao hiện tại, hoàng đế bệ hạ cũng chưa bại lộ thân phận, nếu Vân Dương rót rượu cho hoàng đế bệ hạ đầu tiên, vậy hết thủy nguyệt trang lập tức vô ích.

“Hừ!” Sắc mặt Lão nguyên soái càng ngày càng đen, nâng ly một cái: “Uống đi!”

“Cái này... Tiểu chất xin phép ăn chút đồ ăn lót dạ...” Vân Dương mặt lộ vẻ khó khăn.

“Nam tử hán đại trượng phu, không cần đông dài như đàn bà! Bảo ngươi uống thì ngươi phải uống!” Lão nguyên soái giận không chỗ phát tiết.

“Vâng, vâng...” Hai cánh tay Vân Dương run rẩy nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch, lập tức sặc một cái: “Khụ khụ... Hụ khụ khụ khụ...”

Lão nguyên soái cùng hoàng đế bệ hạ tức xạm mặt lại.

Hai người Lão tử nhân vật bậc nào, bận trăm công nghìn việc còn phải rút ra một chút thời gian kiểm tra ngươi, kết quả vừa sờ, liền sờ thấy một đít phân!

Thực sự con mẹ nó ngươi cố tình làm buồn nôn lão tử a.

“Ăn chút gì đi.” Lão nguyên soái thất vọng nói.

“Đứng, đứng... Lão nhân gia ngài cũng ăn, Ngọc thúc thúc cũng ăn... Ha ha, tiểu chất, tiểu chất không khách khí.” Vân Dương giả trang một bộ tư thế ‘Thả lỏng, thông dong’, khễ vuron tay, liền gấp tới một khối thịt lớn, chừng hơn nửa cân, đưa đến bên miệng, a ô một ngụm, nửa cân thịt liền mất đi một nửa.

Nhai nhai hai cái, khễ vuron cổ tựa như hươu cao cổ, nuốt xuống, nịnh nọt cười nói: “Ăn ngon thật...”

Gân xanh trên trán Lão nguyên soái nhảy nháy nháy.

Hoàng đế bệ hạ cúi đầu xuống, mặt xạm lại.

“... Ai!” Lão nguyên soái thở dài, nâng chén uống một hơi cạn sạch, mượn rượu tiêu sầu.

“... Uống.” Vân Dương đàn độn cũng nâng ly uống theo, uống một hơi cạn sạch.

“Đứa nhỏ này, thật là chất phác a...” Hoàng đế bệ hạ than thở một tiếng.

Lão nguyên soái thở dài: “Đúng vậy a, quanh năm Vân Hầu không ở nhà, hài tử...”

Nói đến đây, đột nhiên nhớ tới: Chất phác? Hôm qua gia hòa này thế mà ngang ngược can rờ trực tiếp đánh vào nhà Binh Bộ Thị Lang, ngay hai cha con người ta đều đánh thành tàn phế!

Một người như vậy, sao có thể nói là thành thật chất phác a?

“Vân Dương.”

“Có Tiểu chất.”

“Ta hỏi ngươi một việc.”

“Lão nguyên soái cứ việc hỏi, tiểu chất biết gì trả lời đó, biết gì nói nấy.”

“Cái này, vì sao hôm qua ngươi... Áu đả với Binh Bộ Thị Lang Tạ Vô Nguyên?” Lão nguyên soái nén lại hòa khí.

“Chuyện này...” Trên mặt Vân Dương lộ vẻ khó khăn, lấp bắp.

Hoàng đế bệ hạ đưa mắt liếc ra hiệu. Không nói? Chuốc say lại hỏi.

“Uống rượu!” Lão nguyên soái ngăm hiểu, chủ động nâng chén.

“Đứng, đứng.” Vân Dương cạn ly.

“Lại đến ba chén.”

“Là... Cái này... A, tốt a...”

Cạch cạch cạch.

“Lão hủ lại cùng ngươi uống ba chén!”

Cạch cạch cạch!

“Đến, Ngọc thúc thúc cũng cùng ngươi làm ba chén.”

Cạch cạch cạch.

Vân Dương triệt để buông lỏng dạ dày, một bên ăn một bên uống, cùng với lượng rượu càng uống càng nhiều, động tác cũng hần cũng càng ngày càng thoải mái, bắt đầu ngửa đầu cười to, vô cùng hưng phấn.

Tay trái một cái đùi sau Huyền thú, tay phải một cái chân Huyền thú, trái một ngụm phải một ngụm, ăn uống nhẹ nhàng vui vẻ lâm ly, híp mắt, thức ăn trên bàn chốc lát vơi đi bảy tám chục cân, lằng lằng nói: “Không dám dối gạt... Lão nguyên soái, thịt này, ăn ngon thật! Ha ha, hôm nay có thể ăn đã nghiền, uống đã nghiền, rượu này... Ách, đủ mạnh!”

Cạch, không cần người khuyên, ngửa cổ liền uống một chén. Trên gương mặt tuần tú đã đỏ bừng, thân thể lay động, ánh mắt mê ly.

Không sai biệt lắm.

Hai lão già đồng thời âm thầm gật gật đầu.

“Ta hỏi ngươi, Vân Dương, vì sao hôm qua ngươi đánh người a?” Lão nguyên soái nhắc lại câu hỏi cũ.

Vân Dương uống nhiều, lớn miệng, ngửa đầu: “Đánh hần? Đánh hần... Ách, làm sao vậy? Ta còn không có hạ tử thủ! Hừ... Người cặn bã như vậy, sớm đánh chết một chút, thế gian liền sớm sạch sẽ!”

“Vì sao?” Lão nguyên soái nhú mày hỏi.

“Vì sao?” Vân Dương ánh mắt mê ly, cố gắng khiến bản thân thanh tỉnh ngồi xuống, lớn tiếng nói: “Lão nguyên soái, ngươi cũng biết, tiểu chất cũng không phải thứ gì tốt... Tiểu chất, chính là một tên hoàn khổ, tiểu chất...”

Lão nguyên soái tức xạm mặt lại.

Phốc!

Thức ăn trong miệng Hoàng đế bệ hạ suýt nữa phun ra.

“Nhưng trong lòng tiểu chất, luôn có một điểm máu chốt!” Vân Dương lung la lung lay: “Hôm qua, lão tử cũng không muốn quân vớ vẩn kia...”

Trước một câu còn tiểu chất, tiếp đó thế mà thành lão tử.

Một câu nói này vừa ra, hoàng đế bệ hạ cùng lão nguyên soái đồng thời hai mặt nhìn nhau.

Con mẹ nó thật sự là gặp quỷ giữa ban ngày. Tại cái Ngọc Đường đế quốc này, lại có người dám tự xưng lão tử trước mặt hai người bọn hần...

Thu Kiếm Hàn mặt xạm lại, có chút oán trách nhìn hoàng đế bệ hạ: Ta nói không nên kiểm, ngài nhất định muốn ta đến kiểm tra, hiện tại thì vui rồi, người nhìn ta đây đang kiểm tra ra thứ gì...

“Nhưng, lão nguyên soái ngài biết không? Người mà bọn hần khi dễ kia, lại là một lão binh! Còn là tàn tàn binh!” Vân Dương quang minh lăm lăm, nghĩa khí lấp ửng: “Lão binh vì nước chinh chiến, thân thể đã tàn tật, sinh hoạt khó khăn, tên chó má nhĩ tử Tạ Vô Nguyên, lại sai người lập kế cướp lão bà người ta! Còn vu hãm hần trộm đồ vật...”

“Tiểu chất mặc dù không phải thứ gì tốt!” Vân Dương lớn tiếng nói, vẫy tay, cốc rượu trong tay rơi xuống, rượu bắn tung toé ra bốn phía, hoàng đế bệ hạ cùng lão nguyên soái liên tục né tránh, một mặt cười khổ. Vân Dương hồn nhiên không hay: “Nhưng tiểu chất còn có lương tri! Cũng biết quân nhân vì nước chinh chiến, thân thể tàn tật, chính là anh hùng!”

“Bọn hần bình thường khi nam phách nữ, khi dễ dân chúng tầm thường, thì cũng thôi đi, lão tử không rảnh sinh con giận không đâu cùng bọn hần!” Vân Dương tru một tiếng như sói: “Ngao! Nhưng bọn hần khi dễ tàn quân là không được! Chuyện này dù như thế nào lão tử đều muốn quân một chút!”

“Kết quả là... Lão tử gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ! Vọt thẳng đại môn Tạ gia, quyền đâm cước đá, uy phong lẫm liệt!” Vân Dương hai mắt mê ly: “... Chuyện này, vì chính nghĩa! Ách, ách...”

Vừa nói liền nấc lên mấy cái, vung tay lại rống: “... Vì công đạo! Vì anh hùng! Đáng tiếc trên tay ta không có đao...”

Nói đến đây, tựa hồ đột nhiên có chút tỉnh rượu, rụt cổ ngồi xuống, lớn miệng nịnh nọt cười một chút: “Có đao ta cũng không dám giết... Hắc hắc hắc...”

Hoàng đế bệ hạ cùng lão nguyên soái mặt nặng như trĩ, tức xạm mặt lại, trên áo choàng một mảng rượu thịt bầy nhầy, vô cùng chật vật. Bọn hần mặc dù kiệt lực tránh né, nhưng hết thấy cũng chỉ có một khoảng như cái bàn, có thể trốn đi đâu a?

Ngay cả trên tóc, trên râu Lão nguyên soái đều là đồ ăn. Hoàng đế bệ hạ cũng tốt không hơn được bao nhiêu, trên cổ còn mơ hồ một đoàn...

“Bữa ăn này đã không ăn được nữa...” Lão nguyên soái thở dài, cúi đầu xem xét, hai người đồng thời ghen hợm nhìn trần trối!

Đồ ăn đâu?

Thịt đâu?

Đồ ăn vốn đầy ắp trên mặt bàn đều đã bốc hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Thất Vọng, Kiểm Tra Đối Chiếu Sự Thật, Xuất Động!

Lão nguyên soái cùng hoàng đế bệ hạ hai người nhìn một khối thịt Huyền thú cuối cùng tiếng vào trong miệng Vân Dương, hai người không còn gì để nói. Dù hai người kiến thức rộng rãi, định lực như núi. Giờ khắc này, cũng suýt nữa đem trông mắt trừng ra ngoài.

28 đĩa thức ăn, trong đó thịt có 16 loại, chúng ta mới chỉ gấp một hai đĩa rau xanh, chỗ còn lại... Tiểu tử này ăn hết?

Con hàng này bị bỏ đói bao nhiêu năm rồi a?

“Từ từ ăn.” Hoàng đế bệ hạ nổi lên lòng thương xót, hòa nhã nói: “Đừng cố nuốt.”

“A ô a ô... Không vấn đề, a ô a ô... Ăn ngon! Thịt!” Vân Dương mồm miệng không rõ: “Trong nhà nghèo... Vài chục năm chưa được ăn thịt...”

Hoàng đế bệ hạ ngẩng mặt.

Lão nguyên soái cúi đầu.

Hai người cũng không dám nhìn Vân Dương.

Thật sự là sợ lại nhìn hắn sẽ đập tới một bạt tai: Ngươi con mẹ nó mới mấy tuổi, vài chục năm chưa từng ăn thịt? Còn nói trong nhà nghèo? Khi chúng ta không biết vài ngày trước ngươi vừa mới thắng được lượng tài sản phú khả địch quốc?

Ranh con này!

“Những số tiền kia đâu? Số ngươi thắng đâu?” Lão nguyên soái nổi lên lòng nghi ngờ.

“Đã sai người đi bán.” Vân Dương bung lên một bát canh, trực tiếp uống từng ngụm lớn: “Tiền còn chưa tới tay.”

Lão nguyên soái suýt chút che mặt mà chạy. Ngươi cho rằng đây là là chỗ nào? Còn dám bung nguyên bát canh mà uống?

“Mau bung thêm mấy món thịt!” Lão nguyên soái mặt đen lên.

“Hắc hắc... Ăn ngon...”

...

“Xem ra hắn là trùng hợp a.”

...

Nhưng, có phải hắn giả bộ hay không?

Trông mặt Hoàng đế bệ hạ đảo một vòng, quay đầu nói với lão nguyên soái: “Thu lão, theo ý ngươi, hiện tại thế cục quốc gia đại sự...”

Thu lão nguyên soái tự nhiên là một cái vai phụ tuyệt hảo: “Đúng vậy a, vô cùng khó khăn a.”

“Loạn trong giặc ngoài a...”

“Đúng vậy a...”

“Ta thấy đương kim bệ hạ cũng vô cùng khó xử...”

“Đúng vậy a...”

“Trong số dòng dõi của bệ hạ, Thu lão coi là, người nào... Có thể đảm đương trọng trách?” Hoàng đế bệ hạ nói.

Mắt hồ Thu lão nguyên soái lập tức trợn lên, suýt nữa bị câu này của bệ hạ dọa đến ngã xuống ghế.

Ngài... Ngài sao đột nhiên nói tới chuyện này? Dù ngài đang cãi trâng thân phận, thế nhưng ta vẫn biết ngài là hoàng đế bệ hạ, người hỏi ta như vậy, ta biết trả lời thế nào cho thỏa đáng?

Trả lời thế nào đều là sai!

Trên trán Lão nguyên soái đỏ mồ hôi hột.

Hoàng đế bệ hạ cười ha ha một tiếng, đối với Vân Dương nói: “Vân gia chất nhi hân biết hoàng tử dưới gối đương kim bệ hạ? Đối với chuyện này cao kiến gì chăng?”

Lão nguyên soái thờ phào vuốt mồ hôi.

Nguyên lai vấn đề này là đang thăm dò tiểu tử kia, đáng thương lão tử suýt nữa không vắn thận gây họa. Đối với vấn đề này, bất kỳ vị Đế Vương nào, tuyệt không có khả năng cho phép thần tử khoa tay múa chân, người nói ai tốt ai xấu đều không được.

Rất hiển nhiên, hoàng đế bệ hạ đột nhiên đưa ra một kích này, không chỉ khảo nghiệm Vân Dương, mà lão nguyên soái cũng ở trong đó. Nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên rất hài lòng đối với biểu hiện của lão nguyên soái.

Không biểu hiện thái độ, chính là tốt nhất.

Vân Dương nghe câu hỏi này, không khỏi gãi gãi đầu, nói: “Hoàng tử của Hoàng đế bệ hạ, ta một cái cũng không biết.” Nắc một cái, lại nói: “Mặc kệ về sau ai làm hoàng đế, dù sao cũng không quan hệ với ta, tiểu chất ngu dốt, cũng không làm quan được. Ngẫu nhiên kiếm chút tiền tài, cũng không liên lụy tới hoàng đế... Cho nên...”

“Ta mới mặc kệ ai làm hoàng đế đâu.”

Vân Dương như là nói: “Ai thích làm hoàng đế liền để hân đi làm là tốt a!”

Đừng!

Lão nguyên soái thực sự nhịn không được một chương đem tiểu tử này đập vào một bát canh cá trên bàn. Tên tiểu hỗn đản này nói không chút suy nghĩ...

Khỏe miệng Hoàng đế bệ hạ giật giật một cái, tên tiểu hỗn đản này nói chuyện thật là ngay thẳng.

Lại là nói bóng nói gió hỏi mấy chuyện, Vân Dương biểu hiện ngốc nghếch, một tên hoàn khổ chính cống không có chí lớn, ngồi ăn rồi chờ chết.

Hoàng đế bệ hạ cùng Thu lão nguyên soái đều có chút bất đắc dĩ. Hai người không tiếc tự hạ địa vị, thiết yến, đem tiểu gia hỏa này mời đến, chính vì lực lượng Cửu Tôn khổng lồ kia.

Mặt khác chính đối với vị Vân Hầu chi tử này có lòng tò mò mãnh liệt.

Nhưng hiện tại xem ra, suy nghĩ trong lòng hai người... Hiển nhiên quá tốt đẹp. Gia hỏa này, căn bản không có bất kỳ quan hệ gì với Cửu Thiên chi lệnh.

Cửu Thiên chi lệnh cũng sẽ tuyệt đối không tuyển nhận loại người này vào.

Nghĩ đến đây, hoàng đế bệ hạ cùng lão nguyên soái lập tức mất đi tất cả hào hứng.

Hai người giống trống khua chiêng đem hân mời đến, còn cho lui tất cả hạ nhân, vốn muốn nghe một vài bí mật...

Hiện tại xem ra.

Ngoại trừ phiền muộn, cái gì cũng không nhận được!

Sau khi trao đổi một ánh mắt thất vọng, hoàng đế bệ hạ dẫn đầu đứng dậy: “Nguyên soái, ta đột nhiên nhớ ra còn có chút chuyện cần phải xử lý...”

Uống rượu một nửa, người đột nhiên nhớ ra có chút việc. Hoàng đế bệ hạ lấy cớ có chút lảng xẹt. Bất quá hiển nhiên hân không quan tâm, nhất là càng không đem vị Vân công tử này để ở trong mắt, càng không có kỳ gia hỏa này nghĩ cái gì.

Lần này, đã là trời xui đất khiến, mới để cho tiểu tử này có cơ hội yết kiến thiên nhan, về sau... Chi sợ không có bất cứ hi vọng gì có thể khiến Vân Dương lại nhìn thấy đương kim Thiên Tử.

“Uhm... Ngọc huy nh xin cứ tự nhiên.”

Lão nguyên soái tự nhiên thức thời, một lời nối tiếp Hoàng đế.

Trong lòng lão sớm đã vô cùng phiền muộn, người là hoàng đế người lớn nhất, dùng một cái người bỏ đi, để lại mình ta ta đối mặt với loại hoàn cảnh khó khăn này...

Vân Dương trở mặt giật mình đứng lên: “Ngọc thúc thúc muốn đi.”

“Ân.” Hoàng đế bệ hạ cười lớn một tiếng: “Người nên lĩnh giáo cùng lão nguyên soái nhiều một chút...”

Hoàng đế bệ hạ tựa như trốn Huyền thú đuôi.

Lại nói mấy câu với tiểu gia hỏa này, không chừng chính hắn liền lập tức sụp đổ. Lại nói, mất cả bữa mà không ăn được chút gì... Trầm hồi cung, còn muốn ăn bù một chút...

...

Không còn đồng minh bên, sắc mặt lão nguyên soái liền có chút khó coi.

“Vân Dương, người ăn no chưa?” Ý Lão nguyên soái chính là, ăn no rồi liền đưa người trở về.

“Còn không có.” Vân Dương trả lời phi thường thành thật.

Bình thường khách nhân nghe được chủ nhân hỏi như vậy, coi như có ngọc, cũng biết chủ nhân muốn trục khách. Nhưng vị Vân công tử này hiển nhiên không ý thức được.

“Lại đem lên mười phần thịt!” Lão nguyên soái giận không chỗ phát tiết, hướng phía ngoài cửa hét lớn một tiếng.

Chưa ăn no?

Lão tử cho người ăn bổ bụng!

“Bất quá, nói đến còn có chuyện.” Vân Dương quệt quệt mồm, nói: “Tiểu chất suất nữa quên...”

“Còn có chuyện gì vậy?” Lão nguyên soái không chút hứng thú hỏi.

“Ân, tại trên đường ta tới, có gặp một người, hắn kêu ta mang một vài đồ vật cho lão nguyên soái, mãi ăn uống nên ta quên mất.” Vân Dương nói.

“Đưa đồ?” Lão nguyên soái nhướn mày: “Người nào?”

Vân Dương lộ ra một vẻ mặt nghĩ đến mà sợ: “Người này rất hung hăng, hắn nói, nếu ta không giao cho người, sẽ giết ta...”

Lão nguyên soái: “Thứ gì?”

Vân Dương lấy ra một bọc nhỏ từ trong ngực, một mặt hồ thẹn: “Suýt nữa quên mất.”

Con mắt Lão nguyên soái lập tức trừng trừng trừng.

Trên bao bố nhỏ, đồ án cửu tinh vây quanh một mảnh hỏa diễm, lập tức khiến lòng lão nguyên soái như nóng như lửa đốt, thiếu chút nữa liền nước mắt chảy ròng.

Nắm chặt bọc nhỏ trong tay, âm thanh run rẩy: “Dáng dấp người kia như thế nào?”

Vân Dương suy tư nói ra: “Hắn rất lùn, nhưng rất to khỏe, gương mặt... Ta thật không có nhìn kỹ.”

Lão nguyên soái khí suất nữa một chương đập lên: Chuyện trọng yếu như vậy mà người không nhìn kỹ?

Tâm tình Vân Dương tựa giếng cổ không chút gợn sóng.

Vân Dương biết tâm tình bản thân bây giờ. Cũng biết tình cảnh của mình. Hiện tại trừ bản thân hắn ra. Ai hắn cũng không dám tin tưởng. Kể cả hoàng đế!

Cái chết của Cửu Tôn, vô cùng kỳ quái!

Hoàng đế có động cơ hạ thủ hay không? Có!

Đối với lão nguyên soái, hiện tại Vân Dương cũng chỉ dám tin tưởng sáu thành. Nhưng coi như trăm vạn phần tin tưởng, hắn cũng sẽ không đem bản thân bại lộ trước mặt lão nguyên soái.

Quân không mật thì mất nước, thần không mật thì thất thân! Vân Dương hiện tại cảm thấy bản thân: Không mật thì sẽ mất đi tất cả hi vọng!

Lão nguyên soái cầm bao nhỏ, mà hồn bay phách lạc.

Khi Vân Dương cáo từ, lão nguyên soái chỉ phát phát tay. Lão hoàn toàn không quan tâm.

Tất cả tâm thần, đều đã tập trung vào trên bọc nhỏ trong tay.

Căn bản không chút để ý Vân Dương.

Khi Vân Dương rời khỏi soái phủ, thiên không đã dày đặc tinh thần. Hít một hơi thật sâu, phát phát tay, lưng lay thắt tha thắt thều mà đi.

Trong bóng tối phía sau, con người Vương tiên sinh tựa như chìm ung nhìn bóng lưng Vân Dương, vung tay lên, bốn đạo u linh thân ảnh bay ra ngoài.

Vân Dương chỉ đi vài bước, cảm giác được phía sau mình có thêm mấy cái đuôi.

Nhưng hắn cũng không để ý, bám lấy một cái cây ven đường, nôn ọe một trận. Tiếp tục lão đảo đi hướng Vân phủ.

Dù nhìn thế nào đi nữa, đều là một tên hoàn khổ uống quá nhiều. Bốn cái u linh bóng đen một mực theo dõi tới khi Vân Dương tiến nhập Vân phủ, mới bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau, rời đi.

Phía sau một cái cây ven đường, lộ ra một cái đầu nhỏ.

Con mắt Kế Linh đảo vòng, lâm lâm nói: “Gia hỏa này lại đang gạt người... Sao hắn mỗi ngày đều gạt người đâu?”

Trong phủ Nguyên Soái.

Lão nguyên soái nhìn nội dung trong bao. Sắc mặt âm trầm, không ngừng biến ảo.

Bên trong chỉ có một cái hộp nhỏ, cái hộp nhỏ được sử dụng phương thức mật tấu mở ra mà lão quen thuộc không thể quen thuộc hơn. Hiển nhiên, là vì phòng bị người đưa tin nhìn lén?

Mở hộp ra, bên trong là một trang giấy.

“Mọi chuyện soái phủ loạn sự ba ngày trước.”

“Ba ngày trước, soái phủ bị tập kích, chức bộ phụng mệnh điều tra, kết quả như sau.”

Chính là mấy chữ này, khiến con mắt lão nguyên soái lập tức ảm uớt.

Phụng mệnh điều tra!

Phụng mệnh của ai?

Cửu Thiên chi lệnh, còn có thể phụng lệnh của ai?

Lão nguyên soái hít một hơi thật dài, rồi đột nhiên thở phào, trấn định tâm tình, mới nhìn xuống dưới.

“Kiểm quang biến mất tại phía đông bắc Thiên Đường. Chức bộ tại trong vòng ba ngày, điều tra phương đông, phương bắc, phương nam Thiên Đường thành, ba phương hướng, hết thảy có 13 vạn 7000 Huyền cấp võ giả... Trong đó có 3,400 người tu vi ngũ trọng thiên trở lên, khả nghi có bảy người theo thứ tự là... Có lẽ có bỏ sót, nhưng...”

“... Trong bảy người, có ba người cùng chúng ta có liên hệ, không có động cơ ra tay, còn lại bốn người khác, đều có hiềm nghi. Chức bộ tự mình phân tích,..v.v... Hiềm nghi lớn nhất, lý do như sau... Trong hai người, một người vẫn luôn lộ diện, một người khác lại là mai danh ẩn tích, làm thợ rèn... Thiết nghĩ, người thợ rèn, tám thành chính là mục tiêu.”

“... Hoàn tất. Nếu có sai sót, cam linh trách phạt.”

“Nếu cuối cùng tra đúng là thật, chức bộ thay mặt tất cả các huynh đệ khẩn cầu, đem kẻ này giao cho tổ chức.”

Cuối cùng là tiêu chí chín ngôi sao, ở giữa nhỏ một giọt máu đỏ thẫm.

Một tập tài liệu, chừng mười lăm mười sáu trang. Từ khi bắt đầu nhận được mệnh lệnh hành động, đến mỗi một cái khâu, mỗi một cái trình tự trọng điểm. Đầu ghi lại kỹ càng cực điểm.

Để cho người ta xem xét phong thư này, sẽ lập tức rõ ràng, những người này đến cùng đang làm việc gì, hữu hiệu hay không. Kết quả cuối cùng, có thể tin không.

Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái hít một hơi thật sâu, tâm tình vui sướng hài lòng, nhưng rồi lại thất lạc thờ dãi.

Hắn đã từng thấy qua Cửu Thiên chỉ lệnh báo cáo. Rất rõ ràng, Cửu Thiên chỉ lệnh chấp hành nhiệm vụ, mỗi một cái khâu đều ghi rõ là ai đang phụ trách, đã qua những tay ai...

Nhưng, trong bộ tài liệu trước mặt, cũng không có những mục này.

Hiển nhiên sợ lão sau khi biết tên, sẽ tìm tới cửa. Điều này nói rõ, bọn hắn vẫn không nguyện ý chính diện tiếp xúc với lão.

“Truyền lệnh!”

Lão nguyên soái hít sâu một hơi: “Ấm vệ xuất động!”

Đùng!

Lão nguyên soái vỗ bàn một cái.

Cái bàn làm từ ôn ngọc oanh một tiếng biến thành bột phấn.

Lão nguyên soái nhảy dựng lên tại chỗ, hai mắt cơ hồ lồi ra ngoài, nhìn một đồng bột phấn cùng với chén đĩa đập nát trên mặt đất, há miệng nói không ra lời.

Chuyện... Chuyện quái gì đang xảy ra?

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Đông Như Trảo Hội!

Lão nguyên soái nhìn bàn tay của mình, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Cái bàn này của lão làm từ ôn ngọc, chính tay hoàng đế bệ hạ ban tặng, cũng coi là một kiện bảo bối. Sao có thể vỡ một cái, liền nát? Coi như chính lão vận dụng toàn bộ tu vi đập một chưởng, tuyệt đối cũng sẽ không nát triệt để như thế!

Cùng lắm là tạo thành vài vết nứt mà thôi.

Nhưng tình huống trước mắt phải giải thích thế nào?

Hoàng đế bệ hạ chắc chắn sẽ không làm, mà tiểu tử Vân Dương kia... Lão nguyên soái nhìn rất rõ ràng, tu vi hắn không đến huyền khí nhất trọng thiên, ngay cả đệ nhất sơn cũng đều chưa vượt qua, chớ đừng nói đánh cho bàn ăn ngọc thạch cứng rắn hơn sắt này hóa thành bột mịn. Hơn nữa còn bảo trì nguyên dạng, để cho lão cũng nhìn không ra!

Tuyệt không có khả năng này.

“Gặp quý...”

Khóe miệng Lão nguyên soái co rút, chỉ cảm thấy... Huyền bí trên thế gian, cùng lắm cũng chỉ như vậy!

...

Khi Vân Dương về đến nhà, sắc mặt Lão Mai rất ư là đặc sắc.

Ngay cả sắc mặt Phương Mặc Phi, cũng khá là quái dị.

“Công tử, hôm nay... Từ khi ngời ra ngoài, trong phủ chúng ta, liên tiếp không ngừng có khách nhân đến thăm...”

Khóe miệng Lão Mai giật giật.

Chính lão đã ở Vân gia hơn ba năm, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Vân phủ đông như vậy, còn hơn là đi trảo hội!

Ngời tới ta đi, nổi liền không dứt.

“Những ai tới?”

“Trong nhà bảy vị công tử Lăng gia, Mã gia, Tần gia..., đều có người đến đây, trong đó công tử ba nhà Lăng Mã Tần đích thân đến, mấy nhà khác, cũng phái người đưa tới đại lượng lễ vật...”

“Ân. Còn gì nữa không?”

“Đông Nam Tây Bắc bốn vị công tử hôm nay đều qua...” Đây chính là 11 nhà.

“Ân.”

“Còn có... Sáu bảy vị tiểu thư xinh đẹp, mang theo thị nữ tùy tùng đến trước phủ... Nhưng sau khi biết Công tử không ở trong phủ, có vẻ đều rất tức giận...” Lão Mai nhìn Vân Dương, con mắt đảo một vòng.

Thật sự là không hiểu.

Công tử Nhà mình, từ khi nào có nữ nhân duyên như thế? Nhiều cô nương xinh đẹp như vậy tìm tới cửa, đều chỉ vì gặp hấn?

Vân Dương đưa hai đầu ngón tay vuốt vuốt lông mày: “Còn không?”

“Còn.”

“Lúc chiều, vị Đông Thiên Lãnh công tử kia ở chỗ này chờ đến trưa, mãi đến vừa rồi, mới cáo từ, khi đi ra còn than thở...”

Lão Mai nói ra.

“Không cần quan hấn.” Vân Dương cảm giác hấn ra ngoài tránh một ngày thật sự là cứ chi sáng suốt. Nhiều người đến đây tìm hấn như vậy, nếu phải không ngừng xã giao, đoán chừng có thể khiến hấn mệt chết.

“Lão Phung hôm nay như thế nào?”

“So hôm qua có cải thiện.” Phung Mặc Phi nói ra.

“Ân.” Vân Dương gật gật đầu, mang theo một thân mùi rượu trở về phòng. Khi hấn vừa đi vào phòng, tất cả mùi rượu trên người, nháy mắt biến mất.

“Meo ô...”

“Meo ngao...”

Tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt vang lên. Một góc chăn trên giường Vân Dương, lũng búng chuyển động, lộ ra bốn cái đầu nhỏ tuyết trắng, từ bên ngoài nhìn vào, bốn con mèo nhỏ giống nhau như đúc nhỏ.

Nhưng âm thanh lại khác nhau.

Thân thể Bốn tiểu gia hỏa đều rúc trong chăn, chỉ lộ ra mấy cái đầu, tám con mắt sáng lấp lánh nhìn Vân Dương.

Trong chốc lát Vân Dương bị mấy con mèo đáng yêu làm cho phát ngốc.

“Ta đã nói các ngươi nhiều lần như vậy...” Vân Dương cau mày đau khổ với ba đầu tiểu Thôn Thiên Báo: “Về sau không được meo ngao, phải kêu meo ô... Sao các ngươi luôn quên vậy?”

“Meo ngao...” Ba tiểu gia hỏa ủy khuất nhìn Vân Dương, lại kêu một tiếng.

“Thật sự là bị các ngươi đánh bại.” Vân Dương vuốt cái trán. Ba tiểu gia hỏa khoái hoạt từ trong chăn leo ra, leo lên thân thể Vân Dương.

Kỳ thật Vân Dương đã rất có thành tựu, tiếng kêu bình thường của Thôn Thiên Báo đều là “Ô ngao”, không khác tiếng kêu của lão hổ lắm. Nhưng, Vân Dương trực tiếp huấn luyện cho chúng nó đổi thành “Meo ngao”...

Có thể nói đã thành công một nửa.

Về phần một nửa khác nếu có thể viên mãn hoàn thành... Chỉ sợ mấy tiểu gia hỏa này sẽ gây nên kịch liệt bạo động trong Huyền thú thế giới.

Thôn Thiên Báo kêu tiếng meo...

Đây quả thực là hành động có tính đột phá.

Rất hiển nhiên, Vân Dương vẫn đang kiên định đi tiếp trên con đường này...

Vân Dương khoan chân ngồi xuống, bắt đầu luyện công. Sinh Sinh Bất Tử Thần Công chậm rãi vận hành, Vân Dương muốn hôm nay vọt thẳng đệ

nhất son!

Nhưng, ngay từ lúc vận công, Vân Dương lập tức cảm thấy có điều lạ.

Trong kinh lần này... Sinh Linh chi khí tăng lên rất nhiều? Hơn nữa, ngay từ khi luyện công, huyền khí liền bắt đầu sôi trào mãnh liệt. So với buổi trưa, mạnh hơn rất nhiều!

Cảnh tượng này... Căn bản không phải đệ nhất son có thể có.

Chuyện này là sao?

Vân Dương không chế huyền khí bắt đầu xông quan... Không có chút khó khăn nào, trực tiếp vọt qua! Hơn nữa, linh khí trong kinh mạch còn có dư lực, tiếp tục đẩy tu vi của hắn lên một đoạn, chờ đến khi triệt để củng cố cửa thứ nhất, còn có một chút tiến bộ nhỏ.

Sau khi đột phá hồi lâu, rốt cục Vân Dương mới tán đi linh khí trong đan điền, tâm thần không kiềm được liền chìm vào trong thức hải.

Lực lượng này, đến từ nội bộ.

Cũng không phải ngoại lực.

Ngoại trừ Lục Lục, không có giải thích nào khác.

Nhìn một cái, chỉ thấy Lục Lục khoái hoạt rung động, dáng vẻ như đang khoa tay múa chân...

Nhìn kĩ một chút có thể thấy, nguyên bản lá cây xanh nhạt của Lục Lục đã trở thành màu xanh đậm!

Vừa nhìn thấy Vân Dương xuất hiện, Lục Lục càng thêm hưng phấn, vút một cái, một nhánh dây leo tinh tế kéo dài hướng Vân Dương.

Ngay cả dây leo đều mọc ra, còn có thể kéo dài như vậy!

Vân Dương lập tức hoảng sợ, xoát một tiếng lui ra ngoài. Dây leo của Lục Lục xững lại giữa không trung, trong lúc nhất không biết làm thế nào.

Sao vừa tới đã đi rồi?

Vân Dương vừa rút sự chú ý ra khỏi thức hải, cấp tốc kiểm tra đồ vật trên người mình, rốt cục hắn đã bỏ qua cái gì?

Hoặc là... Thứ gì lại bị nuốt rồi?

Kiểm tra tới kiểm tra lui, không phát hiện bản thân mất bất cứ thứ gì, không khỏi kinh ngạc một trận.

Bộ dạng này của Lục Lục, tuyệt đối là đã hấp thu vật đại bổ nào đó, nếu không tuyệt đối không có khả năng biến hóa rõ ràng như vậy.

Nhưng... Rốt cục ăn cái gì?

Vân Dương quay đầu lại tiến nhập thức hải lần nữa.

Sau một phen bức cung, Lục Lục không thể làm gì, rũ cụp phiến lá, huyền hóa ra hình ảnh một cái bàn, biểu thị nó cũng chỉ ăn một cái bàn mà thôi a.

Vân Dương vừa thấy liền tròn mắt hốc mồm!

Cái này cái này cái này...

Đây không phải cái bàn trong nhà Thu lão nguyên soái a? Chính hắn mới rồi còn dùng cái bàn này ăn cơm!

Đây... Đây chính là Băng Tâm Noãn Ngọc!

Truyền thuyết năm đó chính là hoàng đế bệ hạ thương tiếc lão nguyên soái cả đời chinh chiến, cố ý tặng một bộ bảo bối cho hắn. Từ giường ngủ, đến cái bàn bát đĩa, đều là Băng Tâm Noãn Ngọc...

Mà toàn bộ Ngọc Đường đế quốc, cũng chỉ có một bộ này mà thôi!

Công hiệu thần dị.

Không nghĩ tới, lão nguyên soái mời một lần khách, liền mất cái bàn...

Vân Dương không còn gì để nói.

Nhìn Lục Lục rũ cụp lấy phiến lá, gục đầu ủ rũ, thật sự cũng không đành lòng trách. Chỉ là thờ dài, lão nguyên soái... Sau này nghĩ biện pháp bồi thường

lão một chút a...

Ai, may mắn không có ngủ lại chỗ lão nguyên soái, nếu không cái giường kia...

Vân Dương nghĩ tới đây, chẳng biết tại sao, lại có một cổ hổi hận: sao ta không biểu hiện say thêm một chút đây? Vạn nhất lão nguyên soái để ta ngủ lại, giường kia... Không phải cũng bị nuốt?

...

Suốt cả đêm.

Vân Dương không ngừng vận chuyển công pháp, đem phúc lợi mới đạt được toàn bộ tiêu hóa trở thành lực lượng của mình. Sinh Sinh Bất Tử Thần Công liên tục tuần hoàn vận hành.

Bất luận bảo bối như thế nào đi nữa, cũng chỉ là bảo bối. Bất luận ngoại lực cường đại như thế nào, cũng không bằng lực lượng bản thân!

Mãi cho đến khi, kinh mạch truyền đến cảm giác muốn nứt ra, Vân Dương mới đình chỉ.

Trong quá trình này, một thân ảnh nho nhỏ xuyên qua cửa sổ tiến vào, Vân Dương cũng không mở mắt ra. Đó Thôn Thiên Báo được hán phái đi chấp hành nhiệm vụ trở về. Sau khi trở về, nhìn thấy Vân Dương đang luyện công, trực tiếp nhảy vào trong ngực, không nhúc nhích, cứ như vậy một đêm cũng không ra ngoài tiếp.

Ba con Thôn Thiên Báo cùng một đầu Thiểm Điện Miêu đều ngoan ngoãn nằm sấp bên người Vân Dương, nhất trí không đi đoạt vị trí trong ngực.

Bọn họ đều biết, lão đại phải ra ngoài chấp hành nhiệm vụ thường không trở về được, vị trí tốt nhất hiện tại này, nhất định phải lưu cho lão đại. Dù sao, bọn hán luôn bên người chủ nhân, còn có rất nhiều cơ hội...

Bình minh.

Thân ảnh Nho nhỏ màu trắng lưu luyến dạo qua một vòng, lập tức xuyên qua cửa sổ mà đi.

...

Vân Dương từ từ mở mắt, trong hai mắt, một đạo điện quang chọi lóe lên. Vượt qua đệ nhất sơn, mới nhìn đến tầng thứ nhất. Câu nói này, nửa điểm không giả.

Núi cao còn có núi cao hơn.

Trước khi đột phá cửa thứ nhất, Vân Dương bất quá chỉ là con tôm nhỏ. Mặc dù trong đầu có vô số kỹ xảo, có vô số kinh nghiệm, nhưng một chút cũng không dùng được.

Nhưng sau khi đột phá cửa thứ nhất này, Vân Dương đã miễn cưỡng có được lực lượng để tự vệ.

Hơn nữa, huyền khí trong thể nội vô cùng cứng cỏi, khiến cho Vân Dương cảm thấy toàn thân tràn đầy lực lượng!

Hắn vươn người đứng lên, mặc dù một đêm không ngủ, nhưng tinh thần vô cùng sáng láng.

Trong tay, một khối ngọc thạch kỳ lạ đang lóe sáng. Vân Dương vận công thôi động, phía trên xuất hiện mấy tin tức.

“Canh ba thành bắc, đại chiến, Âm Vệ chết bốn người, thương 13 người, hung thủ trọng thương mà chạy, trước mắt đang truy tung.”

“Ám sát Vân thiếu gia không có kết quả.”

“Ám sát Vân thiếu gia không có kết quả.”

“Không có kết quả, suy đoán sau khi một kích không trúng, sát thủ đã rời khỏi Thiên Đường.”

...

Không có kết quả.

Trong mắt Vân Dương lóe lên một cái.

Chẳng lẽ đi rồi?

Trong lòng Vân Dương nghi ngờ một chút, lập tức bỏ qua vấn đề này. Nếu Sát thủ đã nhận nhiệm vụ, tuyệt sẽ không tùy tiện bỏ qua, chính hắn chỉ cần chờ bọn họ lại đến là được rồi!

Không có chuyện gì lớn cả.

Bắt quá sát thủ đào kia, cũng thật không đơn giản. Dưới tình huống phủ nguyên soái phải hết tinh nhuệ, thế mà còn có thể phá vây rồi đi. Trước mắt, cũng chỉ có thể chờ tin tức...

Nhu cầu cấp bách hiện tại... Chính là có người đang chờ ở cửa vào từ sáng sớm, Đông Thiên Lãnh - Đông đại thiếu gia!

Khi Vân Dương nhìn thấy Đông Thiên Lãnh, hấn hoàn toàn sụp đổ, tuyệt đối rơi vào ngây ngốc!

Chỉ một ngày không gặp, hấn triệt để không nhận ra Đông Thiên Lãnh!

“Ngươi là...” Vân Dương nhìn đầu heo trước mặt, hai con mắt so gấu trúc còn thâm hơn, cái mũi cũng lệch hẳn sang một bên, bờ môi cũng sưng lên hai thốn, lỗ tai đã bị xé rách, trên mặt đầy đủ nhan sắc đỏ cam vàng lục lam chàm tím...

Nói tóm lại, tuyệt đối không còn bộ dạng ngày hôm qua!

“Ta là Đông Thiên Lãnh a...” Đông Thiên Lãnh há mồm nói chuyện, Vân Dương nhìn thấy trong lợi còn đang chảy máu... Đông Thiên Lãnh cố gắng mở con mắt đã sưng húp lại chỉ còn một đường chỉ nhỏ, khóc hề hề nói.

“...” Vân Dương không còn gì để nói.

Mới có một đêm, thế nào trông như mới bị 100 đại hán cuồng ẩu một trận?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vân Dương nhìn hai tên hộ vệ bên người Đông Thiên Lãnh. Hai tên hộ vệ này vẫn khí định thần nhàn, toàn thân ngay cả một vết thương cũng không có, hơn nữa, nhìn thấy nhà mình công tử bị đánh thành dạng này, cũng không có bất kỳ biểu lộ gì.

Cái này... Quá quái dị!

Hơn nữa... Đầu Song Đầu Thiên Sư kia, chỗ này mất một nhúm lông, chỗ kia lộ một khối thịt..., rõ ràng cũng bị đánh một trận...

Chuyện này, Vân Dương cảm giác mình có chút không thể hiểu nổi.

Dựa theo lẽ thường mà nói, trừ phi hai tên hộ vệ của hấn chết trận nếu không Đông Thiên Lãnh không thể bị đánh thành bộ dạng này! Nhưng bây giờ hai tên hộ vệ vẫn bình yên vô sự!

Dịch: xonevictory

Chúc mừng Ta Là Chí Tôn đạt 10 vạn chữ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Thật Con Mẹ Nó Tiện!

“Một lời khó nói hết...” Đông Thiên Lãnh ai oán thở dài một hơi: “Đều là do vận khí ta không tốt, ai...”

“Vận khí không tốt?” Vân Dương tròn mắt trừng trừng.

Vận khí không tốt tới mức nào mới có thể bị đánh thành bộ dạng này?

“Buổi tối hôm qua, ta chờ ngươi đến khuya, sau đó không đợi được nữa mới rời đi...” Đông Thiên Lãnh u oán nhìn Vân Dương một cái, nhỏ ngum nước bọt đỏ lôm: “Sau đó liền đi đánh bạc một trận...”

Đánh... Bạc một trận...

Vân Dương có chút lộn xộn. Đánh thế nào cũng không đến mức này a?

“Ai, thua.” Đông Thiên Lãnh khóc không ra nước mắt: “Tiền đặt cược của chúng ta rất đơn giản, dù sao cũng chỉ giải chí chút nên mọi người cũng không đặt lớn. Mỗi người bỏ ra 100 khối huyền thạch, một viên đan dược. Sau đó, cùng nhau lên đài luận bàn, đương nhiên đánh tới điểm đến là dừng, không thể dính đến nhân mạng, để góp thêm phần thú vị chúng ta ra thêm một điều kiện... Người nào thua, sẽ bị đối thủ của hấn đánh một trận, tiêu chuẩn là... Nhất định phải đánh đến mẹ hấn cũng không nhận ra...”

“...” Khóc mất Vân Dương giật giật.

Điều kiện này thật... Hiếm có khó tìm a!

“Đây là quy định tên vương bát đản nào đặt ra?” Vân Dương có chút khó tin: “Đồ ước như vậy, thế mà ngươi cũng có thể đồng ý?”

Hai tên hộ vệ đồng thời ho khan một cái, quay đầu đi.

Đông Thiên Lãnh chớp mắt nhỏ, có chút im lặng nhìn thoáng qua Vân Dương, lắp bắp nói ra: “Cái này... Quy định này, đồ ước... Là ta nói ra...”

“Hự khự khự khự...” Vân Dương ho khan.

Đông Thiên Lãnh vội la lên: “Giữa thế hệ trẻ tuổi các đại gia tộc chúng ta, cạnh tranh vô cùng gay gắt. Không ít lần xảy ra án mạng... Về sau các đại gia tộc liên hợp đặt ra quy định: Đồng lứa tranh đấu không quan trọng, nhưng không thể chết người. Có ân oán, có thể dùng những phương thức khác giải quyết...”

Vân Dương cười khở.

“... Sau này mọi người vẫn luận bàn với nhau. Nhưng... Không thể đánh quá nặng tay sợ xảy ra án mạng, lúc đó ai cũng không tốt. Vì vậy, ta liền nêu ra vụ cá cược này, kẻ nào thua cuộc, sẽ bị đối thủ của hắn đánh cho hắn một trận hả giận, không thể đánh chết, nhưng phải đánh đến mẹ ruột cũng không nhận ra... Hơn nữa không được phép xúc thuốc, không được phép chữa thương. Phải chờ tới khi tự lành mới được...”

Vân Dương thờ dài.

“Không nghĩ tới... Từ sau khi đồ ước thành lập, bình thường... Người bị đòn đều là ta...” Đông Thiên Lãnh khóc liệ liệ nói ra: “Tổng cộng mới cược tám lần, ta đã thua năm lần...”

Vân Dương đã hoàn toàn im lặng.

Vội trí thông minh bằng số tuổi của ngươi... Thế mà còn dám chế định quy tắc trò chơi?

“Vậy sao ngươi không ở khách sạn dưỡng thương cho tốt, sáng sớm còn tìm ta làm gì?” Vân Dương phi thường muốn nói: “Ta rất bận, ngươi mau đi nhanh a.”

Nhưng như vậy thì phí quá.

“Ta cảm thấy..., cũng chỉ có ngươi có thể giúp ta a.” Ánh mắt Đông Thiên Lãnh sùng bái nhìn Vân Dương.

“Ta?” Thanh âm Vân Dương vút cao. Một đám nhị thế tổ các ngươi cùng nhau đùa giỡn, ta có thể giúp ngươi cái gì?

“Đúng vậy a, ngươi là hoàn khổ tổ tông a!” Đông Thiên Lãnh sùng bái nói: “Trong số người người ta gặp qua, không có người nào có thể ăn chơi hơn ngươi, không có người nào có thể hoàn khổ hơn ngươi, không có người nào có thể... Cho nên, nếu ngươi giúp ta, hai chúng ta liên thủ, thu thập những kẻ này, quả thực là như lấy đồ trong túi.”

Ánh mắt Đông Thiên Lãnh sùng bái tràn đầy hy vọng nhìn Vân Dương: “Đại ca, lão đại, chỉ cần áp dụng kinh nghiệm hoàn khổ phong phú của ngươi, nhất định có thể đánh bại bọn hắn!”

Hoàn khổ kinh nghiệm phong phú...

Vân Dương muốn khóc.

Ta thật không có!

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Đông Thiên Lãnh, Vân Dương bất đắc dĩ nói: “Chuyện này ta thật sự không thể giúp được ngươi...”

“Đừng a...” Đông Thiên Lãnh cầu khẩn nói: “Đại ca, lão đại, anh ruột! Chỉ cần ngươi giúp ta, chỉ cần ngươi giúp ta thắng một trận, để cho ta đánh ba tên tiểu vương bát đản kia một trận, ngươi bảo ta làm cái gì, ta liền làm cái đó, ngươi muốn cái gì, ta cũng cho ngươi cái đó...”

“Cái gì ta cũng không cần, ta cũng không cần ngươi làm gì cả, ta cũng không giúp được ngươi.” Vân Dương thờ ơ.

“Ngươi thật không giúp ta?”

“Không giúp!”

“Ngươi thật thấy chết không cứu?” Đông Thiên Lãnh sắc mặt dữ tợn.

“Nói không giúp được chính là không giúp được!”

Vân Dương bắt vi sờ động.

Uỳnh!

Đồng Thiên Lãnh đột nhiên quỳ xuống trước mặt Vân Dương.

“Ngươi muốn gì?” Vân Dương giật nảy mình.

“Nếu ngươi không giúp ta, ta sẽ không đứng dậy!” Đồng Thiên Lãnh kiên quyết nói.

“Trước tiên ngươi đứng lên rồi lại nói!”

“Không giúp ta, chết ta cũng không đứng dậy!”

“...”

“Không giúp ta thắng, ta sống cũng không có ý nghĩa, ta liền quỳ đến chết ở chỗ này!”

“Ta quỳ nơi này! Ai kéo ta ta liền tự vẫn!” Đồng Thiên Lãnh nhìn thấy hai tên hộ vệ muốn tới nâng hắn dậy, lớn tiếng gầm rú: “Ta tự đoạn kinh mạch! Ta tuyệt thực mà chết! Ta... Quỳ chết! Ta... Huy kiếm tự vẫn! Ta... Treo cổ mà chết!”

“Dù sao không thắng được, ta sống không bằng chết a!”

“Các ngươi làm sao thì làm!”

Lần này Vân Dương thật sự thúc thủ vô sách.

Trước đó Kế Linh uy hiếp đối với hắn, chẳng qua là Vân Dương muốn thuận thế mà làm, cũng không phải không có cách nào giải quyết. Nhưng hiện tại, gặp một gia hỏa mềm không được cứng không xong, hấp không chín nấu không nát, một tên lưu manh đến không thể lưu manh hơn...

Vân Dương đau đầu muốn nứt, đành phải xin giúp đỡ: “Ta nói... Hai vị hộ vệ, các ngươi cứ nhìn công tử nhà ngươi... Như vậy a?”

Hai tên hộ vệ một mặt cười khò: “Vân công tử, không phải là chúng ta không muốn quản, thật sự là chúng ta không quản được...”

“Ngươi nói bọn hắn cũng vô dụng!” Đồng Thiên Lãnh quỳ trên mặt đất, khí thôn non sông gầm rú: “Tìm ai đều vô dụng! Dù tìm đến cha ta, cũng như thế mà thôi! Bản công tử nam tử hán đại trượng phu, nói không dậy liền không dậy!”

“...” Vân Dương bất đắc dĩ đến cực điểm.

“Coi như để cho ta giúp ngươi, ta cũng không biết giúp thế nào, ta cũng không biết các ngươi đánh cược cái gì...” Vân Dương xoa huyệt Thái Dương. Đối mặt tên gia hỏa này, hắn thật sự cảm thấy quá mệt mỏi a.

“Ngươi đáp ứng giúp ta rồi?” Đồng Thiên Lãnh kinh hi ngẩng đầu.

“Trước tiên ngươi nói rõ các ngươi cược cái gì? Xem một chút ta có thể giúp được việc hay không.” Vân Dương nói.

“Chúng ta cược Huyền thú!” Đồng Thiên Lãnh than thở: “Lần này đánh cược là bát phẩm Huyền thú. Nhưng thành niên bát phẩm Huyền thú chúng ta căn bản không không chế được, cho nên cược ấu thú. Hai con Huyền thú chiến đấu, phân ra thắng bại, sau đó bên thắng cùng bên thắng tiếp tục chiến đấu. Cho tới còn một người thắng duy nhất.”

“Song Đầu Thiên Sư của ta...” Đồng Thiên Lãnh một mặt xui xẻo biểu lộ: “Vốn cho rằng đã là điểm quan quân phương, nào nghĩ tới đám hỗn đản kia thế kiếm được một đầu Ngân Vĩ Hồng, chính là bát phẩm đỉnh phong Huyền thú con non. So với Thiên Sư cao hơn một cấp... Thiên Sư của ta chỉ là bát phẩm trung giai...”

“Là cao hai cấp!” Vân Dương hít sâu một cái, hừ hừ, nói: “Bát phẩm trung giai, bát phẩm cao giai, bát phẩm đỉnh phong. Cao hai hơn tiểu giai vị, vậy mà ngươi còn dám chiến đấu... Sao mấy tên kia không có đánh chết ngươi!”

“Cho nên ta mới thua nha...” Đồng Thiên Lãnh khóc hề hề nói: “Lão đại ngươi nhìn ta bị bọn hắn đánh thành...”

“Chuyện này ta thật không thể giúp.” Vân Dương lắc đầu: “Cao hơn hai tiểu giai vị, áp chế phẩm chất liền có thể đè chết ngươi. Nếu người ta một mực dùng Ngân Vĩ Hồng đến đấu cùng ngươi, dù đấu lại một trăm lần, ngươi cũng thua một trăm lần.”

“Nhưng Ngân Vĩ Hồng nhỏ tuổi hơn so với Thiên Sư a.” Đồng Thiên Lãnh vội vàng nói: “Nó mới ba năm lẻ năm tháng, Song Đầu Thiên Sư đã 6 tuổi! Vẫn có thể một trận chiến đó a...”

Vân Dương thở dài, trên lý luận mà nói, là có thể một trận chiến.

Nhưng áp vào trong hiện thực, tất thua không thể nghi ngờ.

Trừ phi... Đem đầu Song Đầu Thiên Sư này để cho hấn dạy dỗ...

Chuyện này, đúng là hấn có thể giúp được!

“Đông Thiên Lãnh...” Vân Dương tự lẩm bầm, rót cục chau mảy, nói: “Như vậy đi, chỉ cần ngươi có thể nói cho ta một tin tức, ta sẽ giúp ngươi một lần!”

“Ca, ngài nói!” Đông Thiên Lãnh mừng rỡ, nhảy lên một cái, hình thể mạnh mẽ nhanh nhẹn: “Tin tức gì đều được, coi như ngươi muốn tin tức cha ta... Ta...”

Vân Dương tức xạm mặt: “Dừng lại!”

“Ngươi đi theo ta.”

“Các ngươi chờ ở đây!” Đông Thiên Lãnh vút xuống một câu, hấp tấp chạy theo Vân Dương.

Hai tên hộ vệ hai mặt nhìn nhau.

Như thế nào họ đều cảm thấy công tử nhà mình trúng tà...

Vấn đề này, khuya ngày hôm trước hai người đã từng vô cùng khiêm tốn hỏi công tử nhà mình: “Vì sao ngài lại khiêm tốn đối với tên Vân Dương này?”

Nhớ tới lúc ấy công tử trả lời, trong lòng hai người có một loại cảm giác giẫm phải phân chó.

“Nguyên nhân có rất nhiều, thứ nhất, ta nhìn Vân lão đại thuận mắt. Thứ hai, việc hấn làm, nếu đặt ta trong hoàn cảnh đó, ta không dám làm. Thứ ba, ta nhìn hấn thuận mắt, thứ tư, ta nhìn hấn thuận mắt...”

Trong lòng hai người triệt để im lặng.

Thuận mắt!

Lão tử nhìn mỹ nữ đều rất thuận mắt! Đây là cái lý do quý gì.

...

Trong phòng.

“Đông Thiên Lãnh.” Vân Dương nói: “Ta rất tò mò đối với bang phái thần bí nhất trong giang hồ.”

“Bang phái thần bí nhất?” Đông Thiên Lãnh buồn bực nói: “Sâm La đình?”

“Không phải.” Vân Dương nói: “Ngoài Sâm La đình ra, còn có bang phái thần bí hơn.”

“Hết rồi!” Đông Thiên Lãnh khẳng định nói.

“Không có?” Vân Dương nhú mảy: “Ngươi xác định?”

“Đích thật là hết rồi!” Đông Thiên Lãnh nghiêm túc gật đầu.

Vân Dương trầm ngâm một chút, nói: “Vậy, Tứ Quý lâu đâu?”

Sắc mặt Đông Thiên Lãnh thay đổi.

“Im lặng!” Đông Thiên Lãnh cơ hồ muốn nhào lên che miệng Vân Dương: “Đại ca, lão đại, ngươi thật đúng là muốn hại chết người... Sao ngươi có thể biết Tứ Quý lâu?”

Vân Dương ánh mắt sáng lên: “Ngươi biết?”

“Ta không biết.” Đông Thiên Lãnh nhe răng trợn mắt: “Ta khuyên ngươi đừng nên tìm hiểu. Chuyện này, thật sẽ chết người.”

Vân Dương buông buông tay: “Vậy không có biện pháp, ngươi đi bị người đánh chết đi. Ta không giúp được ngươi.”

“Cái này...” Đông Thiên Lãnh xoắn xuýt.

Vân Dương không lưu luyến chút nào, mở cửa đi ra ngoài.

“Đừng đại ca...” Đông Thiên Lãnh kéo hấn lại.

Một bước Vân Dương đã bước ra cửa phòng: “Đi thôi, hôm nay ta còn có việc...”

“Thật sự ta biết không nhiều a...” Đông Thiên Lãnh cơ hồ muốn khóc.

“Ta không muốn nghe người nói a...” Vân Dương kỳ quái nhìn hắn: “Ta thật sự có việc. Rất gấp!”

Đông Thiên Lãnh bắt đầu đi: “Ta đem những gì ta biết toàn bộ nói cho người. Nhưng ta muốn biết, người hoit thăm Tứ Quý lâu làm cái gì?”

“Ta có việc bận, không hỏi thăm nữa.” Vân Dương dùng sức khê giấy dựa.

“Đừng đừng đừng...” Đông Thiên Lãnh triệt để sốt ruột, nhìn thái độ lạnh nhạt cự tuyệt của Vân Dương, thề thề nói: “Đại ca, ta không hỏi, ta nói toàn bộ cho người, vậy được rồi chứ?”

“Ta không hỏi. Ta không muốn nghe.” Vân Dương tròn mắt một cái, kiên quyết muốn đi.

“Đừng... Đại ca...”

Mất thấy ngăn không được, phù phù một tiếng, Đông Thiên Lãnh lại quỳ xuống, bộ mặt khổ cực: “Đại ca, cầu người hỏi ta đi a...”

Bộp một tiếng, Đông Thiên Lãnh tự vả miệng một cái vang dội, lệ rơi đầy mặt: “Miệng ta tiện, miệng ta tiện a.”

...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tin Tức, Thuần Sư, Xuất Chiến

“Tứ Quý lâu, là một trong những tổ chức thần bí nhất giang hồ. Nhưng, nó lại không hoàn toàn thuộc về giang hồ.” Đông Thiên Lãnh nói: “Tổng bộ Tứ Quý lâu ở đâu ai cũng không biết, nhưng, dù là là giang hồ, hay các quốc gia triều đình, thậm chí danh môn đại phái, hoặc bát đại gia tộc, thậm chí... Ân thế gia tộc, nói không chừng đều có lực lượng Tứ Quý lâu tồn tại, hơn nữa địa vị tuyệt không thấp!”

Đông Thiên Lãnh mới nói một đoạn mở đầu, liền khiến Vân Dương có cảm giác rợn cả tóc gáy.

“Nhưng xưa nay Tứ Quý lâu chưa từng công khai. Mức độ làm việc khiêm tốn có thể nói đến cực điểm! Cho nên, trên đời này cực ít người biết tồn tại của tổ chức Tứ Quý lâu này.”

“Tổ chức này, nếu nói là bang phái, chẳng bằng nói là tông giáo.” Đông Thiên Lãnh thấp giọng: “Riêng Xuân Hạ Thu Đông tứ đại gia tộc chúng ta, ta cảm giác, trong mỗi một gia tộc, đều tồn tại lực lượng của Tứ Quý lâu!”

“Người có thể thấy, danh tự bốn gia tộc của chúng ta, chính là bốn mùa trong năm.” Đông Thiên Lãnh nói.

Vân Dương nhếch nhếch miệng: “Thần bí như vậy? Mấy ngày trước ta có nghe người ta nói đến, ta còn tưởng rằng mọi người đều biết đâu.”

“Mọi người đều biết?” Đông Thiên Lãnh hừ hừ, nói: “Đây chính là Tứ Quý lâu! Từ thời thiên cổ của Thiên Huyền đại lục đến đây, đều là bang phái cực kỳ thần bí. Truyền thuyết năm đó Lăng Tiêu Túy cùng Tứ Quý lâu này lên xung đột, song phương dây dưa ròng rã hơn trăm năm, Lăng Tiêu Túy cũng không lòi ra nền tảng của Tứ Quý lâu được, ngược lại lặng yên trôi qua...”

“Mà Tứ Quý lâu cũng không muốn trêu chọc cao thủ tuyệt thế như Lăng Tiêu Túy, nếu Lăng Tiêu Túy chịu nhượng bộ, Tứ Quý lâu cũng sẽ không muốn thêm nhiều thương vong, dù sao, luận võ lực cá nhân, không có ai là đối thủ của Lăng Tiêu Túy.”

Đông Thiên Lãnh thở dài: “Tứ Quý lâu... Quá lớn!”

Vân Dương nhíu nhíu mày nói: “Vậy người có biết, lâu chủ Tứ Quý lâu là ai a?”

“Niên tiên sinh a!” Đông Thiên Lãnh thốt ra: “Điểm này, tất cả những người biết Tứ Quý lâu đều biết.”

“Niên tiên sinh là ai?” Vân Dương theo sát lấy hỏi.

“Cái này... Toàn bộ Thiên Huyền đại lục, ngoại trừ chính bản thân Niên tiên sinh ra, không có bất luận kẻ nào, có thể trả lời vấn đề này cho người.” Đông Thiên Lãnh cười khổ.

“Còn gì nữa không?”

“Ta chỉ biết như vậy.”

“Người chỉ biết một chút vậy?” Vân Dương trừng lớn hai mắt: “Thế mà còn làm như là tuyệt thế bí mật? Máy điểm này, người nào không biết?”

Đông Thiên Lãnh kêu oan uống: “Lão đại! Những gì ta nói đã là tuyệt thế bí mật a! Tứ Quý lâu có quy định, phàm là có người bại lộ thân phận của mình, như vậy, chỉ có một con đường chết! Định nhân không giết người, chính Tứ Quý lâu cũng sẽ không tha!”

“Trong giang hồ trước trước sau sau rất ít người lộ ra thân phận Tứ Quý lâu, cơ bản đều là mấy tên đầu tháng, nhưng đều không ngoại lệ, toàn bộ đã tử vong! Ngay cả thi thể, cũng bị người ta tra xét trăm ngàn lần!”

“Quân chủ các quốc gia, ai không muốn diệt trừ Tứ Quý lâu?” Đông Thiên Lãnh phì cười: “Nhưng người nào có thể tìm được bọn hắn?”

“Còn có gì nữa không?” Vân Dương không hứng thú mà hỏi.

“Không có... Ách, còn có... Một tổ chức tên Thiên Ván. Thiên Ván cũng giống như Tứ Quý lâu, đều là truyền thuyết trên thế gian, nếu trên đời này thực sự có tin tức về Tứ Quý lâu, e rằng chỉ có Thiên Ván mới có.” Đông Thiên Lãnh nói: “Truyền thuyết... Từng có người, tìm được Thiên Ván. Muốn mua tin tức Tứ Quý lâu.”

“Thiên Ván?”

“Đúng, Thiên Ván.”

“Chuyện đó như thế nào?”

“Thiên Ván khai ra giá tiền bao gồm 10 vạn huyền tinh, bảy đại kỳ hoa, tam đại độc thảo, Ngũ Hành Linh Thủy.” Đông Thiên Lãnh nói: “Đây chính là, đại giới để biết tin tức Tứ Quý lâu.”

Vân Dương khẽ trợn mắt.

Quả thực là... Rao giá trên trời.

Chỉ điều kiện bắt đầu 10 vạn huyền tinh, cũng đã là số lượng khiến một vị đỉnh phong võ giả sau khi nghe liền tuyệt vọng, huống chi, còn có bảy đại kỳ hoa, tam đại độc thảo, Ngũ Hành Linh Thủy!

Mỗi một kiện, đều là đồ vật trong truyền thuyết. Mỗi một cái, đều giá trị liền thành, không cách nào định giá!

“Nhưng, tất cả cao cấp võ giả trên đời này đều biết, chỉ cần Thiên Ván định ra giá cả, như vậy, họ nhất định biết rõ về tin tức đó!” Đông Thiên Lãnh nói.

“Có điều với giá tiền này, không một ai có thể giao nổi!”

Vân Dương thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng 50 năm gần đây, Thiên Ván cũng cơ hồ biến mất.”

“Thiên Ván, được xưng không gì không biết. Ngay cả nếu việc mà Thương Thiên không biết, chỉ cần hỏi hắn, liền có thể có được đáp án!” Vân Dương thì thầm nói ra: “Thiên Ván, mới là tổ chức thần bí đệ nhất thế gian a.”

“Thiên Ván, chỉ có một người.”

Đông Thiên Lãnh nói: “Chỉ có một người!”

Một người!

Vân Dương có một loại cảm giác hoang đường không thể tưởng tượng.

“Hiện tại, những gì ta biết, đã hoàn toàn nói hết.”

“Một vấn đề cuối cùng, Tứ Quý lâu đã điệu thấp như vậy, từ trước tới giờ chưa hề dương danh lập vạn, như vậy, ý nghĩa sự tồn tại của bọn họ là cái gì?” Vân Dương hỏi: “Hoặc nói, đến tội cùng bọn hắn muốn làm gì?”

“Điểm này, thật không biết. Nhưng ta tin tưởng, trên thế giới này, chỉ sợ ngoại trừ vị Niên tiên sinh thần bí kia, không có ai có thể cho người đáp án. Nhưng tất cả mọi người đều rõ ràng, Tứ Quý lâu tất nhiên là có mục đích. Hơn nữa mục đích này cực kỳ đáng sợ. Việc hiện tại có thể làm chính là... Chờ đợi. Chờ bọn hắn chân chính bại lộ ra mới có thể biết.”

“Chờ đợi...” Vân Dương hừ một tiếng, phi thường khó chịu.

Đông Thiên Lãnh trong chớp lát khôi phục thần sắc a dua nịnh hót: “Lão đại... Lão đại... Giúp ta thắng a...”

“Ngươi đã nói cho ta biết...” Vân Dương hừ hừ: “Mặc dù tất cả đều là tin tức vô dụng, nhưng ta sẽ không nghe không công... Tính ngươi tiểu tử nhát được tiện nghi, hừ hừ.”

“Hắc hắc... Đúng, đúng, lão đại khoan hồng độ lượng, ý chí như biển cả, trí tuệ cao ngất...” Đông Thiên Lãnh cười hắc hắc nói: “Vây... Chúng ta nên làm như thế nào âm chết bọn hắn?”

“Âm chết bọn hắn? Rất dễ dàng a!” Vân Dương nói: “Để cho Song Đầu Thiên Sư của ngươi đi chiến đấu, liên thắng.”

Đông Thiên Lãnh lập tức sụp đổ.

Không phải đã chiến đấu rồi a? Tiếp tục đi chiến đấu, không phải là tìm tai vạ sao?

“Đưa Song Đầu Thiên Sư của ngươi gọi đến đây, ta giúp ngươi huấn luyện một chút.” Vân Dương mỉm cười nói: “Huyền thú, cũng không phải là chi có bản năng chém giết, bọn chúng, kỳ thật cũng cần học tập...”

Đông Thiên Lãnh kinh ngạc nhìn Vân Dương, trong đầu có chút mơ hồ.

Hắn... Muốn thu Song Đầu Thiên Sư làm đồ đệ?

Ta ta ta... Ta làm sao có chút mê hoặc?

Vân Dương liền bắt đầu giảng dạy trước mặt Đông Thiên Lãnh.

Đem Song Đầu Thiên Sư kêu đến, bắt đầu đánh một bộ quyền, để Song Đầu Thiên Sư học tập chính hắn đánh quyền.

Khuôn mặt Đông Thiên Lãnh không ngừng run rẩy, hai vị hộ vệ bên cạnh cũng nhìn như gặp phải quỷ.

Đây chính là hỗ trợ vị đại gia này nói đến?

Song Đầu Thiên Sư hiển nhiên cũng như nằm mộng, nếu như nó biết nói chuyện, khẳng định liền cả làm Đánh đánh đánh... Đánh quyền? Ngươi để cho một đầu sư tử như ta... Học đánh quyền của nhân loại?

Mặc dù ta là bát phẩm Huyền thú, mặc dù ta rất thông minh, nhưng ta...

“Đồ đàn!” Vân Dương không lưu tình chút quát lớn: “Phải nắm nắm đầm như vậy mới đúng.”

Nói rồi làm mẫu.

Song Đầu Thiên Sư:

Móng của Sư tử có thể giống tay người a? Như vậy nắm đầm thế nào?

“Thế này!” Vân Dương đi qua, bắt lấy móng trái phía trước Song Đầu Thiên Sư, lấy tay đẩy ra, sau đó khép lại cho nó: “Minh bạch chưa?”

Đông Thiên Lãnh cùng hộ vệ tập thể sụp đổ.

Bốn con mắt Song Đầu Thiên Sư bỗng nhiên sáng lên, tràn ngập hưng phấn giờ thẳng lên trời thét dài: “Tê ngao...”

Ngay lúc này, một cỗ sinh mệnh nguyên lực tinh thuần không cách nào tưởng tượng rót vào thân thể Song Đầu Thiên Sư, hiệu quả rõ ràng đến... Song Đầu Thiên Sư lập tức cũng cảm giác, chân trước của nó, lập tức trở nên cường tráng, tràn đầy lực lượng, tiềm lực!

Nếu lực lượng như vậy có thể nhiều hơn một chút mà nói, chính nó thậm chí có thể tiến giai!

“Kêu cái gì!” Vân Dương một chưởng đánh vào đầu Song Đầu Thiên Sư, một cỗ lực lượng, lần nữa đi vào.

Song Đầu Thiên Sư hưng phấn vẫy vẫy cái đuôi như chó con: “Tê ngao... Tê ngao... Tê ngao...”

Vừa kêu một tiếng.

“Còn gọi!”

Vân Dương một chưởng, lại một chưởng, lại một chưởng..

Càng bị đánh, Song Đầu Thiên Sư càng hưng phấn, càng tâm hoa nộ phóng, càng..

“Hiện tại ra hữu quyền! Như thế!”

“Không đúng! Thăng ngu này, Như thế này!”

Lại một cổ...

“Tiếp đó huấn luyện thời pháp, đá thẳng, đập ngang, đá vòng cầu, đá móc, đá hậu... Ai nha, sai, sai hết cả rồi..”

“Thật ngu!”

“Ta đến uốn nắn...”

“Tê ngao... Tê ngao tê ngao...”

Đông Thiên Lãnh cùng hai tên hộ vệ nhìn trần trời, mắt đều muốn rớt xuống.

Cái này mẹ nó... Cả đời lần đầu gặp a.

Một con Song Đầu Sư Tử, đột nhiên đứng thẳng người, móng trước oanh một tiếng đánh ra một... Quyền?

Đứng thẳng người, vọt giữa lên không trung, xoay người một cái, đùi phải hung mãnh co lại rồi bật sang ngang... Đập..

“Ta... Ta điên rồi...” Đông Thiên Lãnh một tay che mặt, cúi đầu xuống, hẳn không có gì để nói.

Gia hỏa này, thế mà thành công? Nhưng... Song Đầu Thiên Sư bị cái gì nhập a? Nghe lời của hắn như vậy? Bị hắn một chương lại một chương đánh cho lao đảo lại lao đảo, nhưng vẫn hưng phấn rúc vào người hắn...

“Chẳng lẽ ta tiện... Ta nuôi sư tử cũng đi theo tiện...?” Đông Thiên Lãnh cảm giác ngoại trừ lời giải thích này bên ngoài, không còn có khác khả năng...

Ngươi rõ ràng là một đầu sư tử, Song Đầu Thiên Sư, trời sinh thông hiểu Âm Dương Thủy Hỏa chi lực, thiên phú bản năng của ngươi đâu?

Coi như không được, ngươi còn có thể cắn người a? Hai cái miệng dùng để làm gì?

Thế mà lại bắt đầu đấm quyền...

Phượng Mặc Phi cùng Lão Mai cũng đang nhìn, gân cơ toàn thân căng cứng.

Hiện tại Phượng Mặc Phi, bộ dạng nho nhã tuấn tú, hoàn toàn là một thư sinh trung niên yếu đuối trời gà không chặt. Mà thực tế tu vi của hắn cũng còn lâu mới khôi phục.

Ba người Đông Thiên Lãnh chỉ nhìn thoáng qua rồi không dám nhìn nữa.

Ngược lại hai vị Đông gia hộ vệ, nghi ngờ dò xét Lão Mai, ẩn ẩn cảm giác được mãnh liệt uy hiếp truyền tới từ trên người Lão.

“Vị Vân công tử này, bên người lại có quân gia như vậy...” Trong lòng hai tên hộ vệ đều đang nghĩ: Xem ra cũng không phải hạng người bình thường a.

Trước mắt bao người, Vân Dương hoàn thành cái tạo bước đầu đối với Song Đầu Thiên Sư. Sau đó, lại bắt đầu.

“Nhảy bật lộn vòng!”

“Đi bằng hai chân trước!”

“Hai chân trước ôm bóng, chân sau đứng thẳng di chuyển!”

“Đi, nhặt bóng da ta ném về.”

“Đến, nhìn thấy tay của ta rồi chứ? Nhảy qua tay ta đi.”

“Trong vòng một hơi thở, chạy đến đại môn rồi chạy trở về...”

...

Đông Thiên Lãnh hoàn toàn đờ đẫn.

Mẹ nó ngươi đang thuần sư tử hay là thuần chó?

Đông Thiên Lãnh công tử thật sự chịu đựng không nổi, một bước đứng ra: “Lão đại ngươi...”

“Tốt!”

Vân Dương vỗ tay một cái, gọi lại Song Đầu Thiên Sư đã một hồi thờ hồng hộc: “Mau gửi chiến thư đi, buổi tối hôm nay, để Song Đầu Thiên Sư nghênh chiến Ngân Vĩ Hồng! Cam đoan người thắng!”

“Dát!?”

Trông mặt Đông Thiên Lãnh cơ hồ lờ ra ngoài.

Người dạy sư tử đánh quyền, lại sai cho nó chạy tới chạy lui giống như chó, liền... Liền có thể tham chiến?

“Cái này... Còn không được a?” Đông Thiên Lãnh sờ lên đầu của mình, cảm thụ vết sưng đau đớn còn chưa hết, vẻ mặt đau khổ nói: “Tối nay lại đánh... Chỉ sợ ta... Ta nửa năm cũng không khôi phục lại được...”

“Đêm nay lại đi đánh. Người có lòng tin hay không?” Vân Dương hỏi Song Đầu Thiên Sư.

“Tê ngao!” Ý chí chiến đấu của Song Đầu Thiên Sư sục sôi, cuồng hồng một tiếng!

“Đi, nói cho công tử nhà người, người tất thắng!” Vân Dương tay một chỉ.

Song Đầu Thiên Sư hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi đến trước mặt Đông Thiên Lãnh, nâng hai cái đầu to lên: “Gâu!”

Cái đuôi vẫy vẫy điên cuồng!

Đông Thiên Lãnh khóc không ra nước mắt: “Người người người... Người thế mà đem Song Đầu Thiên Sư thuần thành chó...”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Thắng Thua, Tìm Người, Kỳ Quặc, Tung Tích

Ngay khi Vân Dương và Đông Thiên Lãnh dạy dỗ Song Đầu Thiên Sư, một nơi khác cũng vô cùng náo nhiệt.

Kế Linh chấp tay, dương dương đắc ý nhìn sáu tỷ muội: “Mau gọi đại tỷ đi!”

Sáu thiếu nữ cả đám giống như con gà trống thất bại, tóc tai rối loạn ánh mắt vô thần.

Nhìn đáng vẻ cả đám như bị đá kích rất lớn!

Ngân Nguyệt Thiên Lang đáng vẻ vênh váo tự đắc, trên mặt đất đi tới đi lui.

Ở bên cạnh nó, chính sáu Huyền thú, từng con mặt ủ mày chau, ủ rũ.

“Linh muội muội, người thuần nó bằng cách nào vậy?” Trong chúng nữ, một thiếu nữ tuổi hơi lớn vẻ mặt đau khổ nói: “Làm sao để nó nghe lời như thế được?”

“Kêu muội muội cái gì?” Kế Linh hừ hừ: “Gọi đại tỷ! Chẳng lẽ các người tính giết nợ sao? Trước kia ta thua, ta vẫn chấp nhận a.”

Sáu thiếu nữ bắt đầu than thở, nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí của Kế Linh, trong lòng bọn chúng không ngừng oán thán: “Vốn chính là người nhỏ nhất... Người thua gọi tỷ tỷ cũng phải thôi, thế nhưng chúng ta đều lớn hơn người... Thế nào gọi đây?”

“Nhanh! Mau gọi tỷ tỷ!”

Kế Linh oai phong lẫm liệt nói.

“Nhưng người phải nói cho chúng ta biết, con Ngân Nguyệt Thiên Lang này người thuần như thế nào?” Thiếu nữ tuổi tác hơi lớn cắn môi nói: “Trong này của chúng ta, cũng có ba đầu Ngân Nguyệt Thiên Lang, nhưng vô luận phương diện nào đi nữa cũng không bằng người con của người...”

“Đây rốt cuộc là tại sao?”

“Đúng vậy a, ta cũng không phải đi một vòng nhìn thấy rồi mua giống như người, và lại ta so với người mua còn sớm hơn, con của người trên lỗ tai có mấy điểm đen bị ta phát hiện nên mới không tuyển. Hơn nữa lúc ấy huyền thú của người không bằng mấy con khác, nhưng người mua mới mấy ngày thôi,

mà các phương diện của nó đều đã siêu việt tất cả Ngân Nguyệt Thiên Lang rồi, Linh muội muội, ngươi nhất định có bí quyết!”

“Đúng vậy a đúng vậy a, mau nói cho chúng ta biết đi.”

“Nói cho chúng ta biết, chúng ta liền gọi ngươi là tỷ tỷ.”

“Không nói cho chúng ta liền không gọi.”

“Hi hi, cứ làm như thế.”

Kế Linh hừ một tiếng, hất cằm lên: “Dựa theo đồ ước, các ngươi đã thua. Bí quyết... Ta tự nhiên có, nhưng, ta không thể nói cho các ngươi biết. Sang năm, ta còn muốn tiếp tục làm đại tỷ đây này... Nếu ta nói cho các ngươi biết rồi, thì sang năm ta làm sao thắng đây?”

“Chúng tỷ muội, cù lét nàg!”

Lập tức sáu thiếu nữ cùng nhau tiến lên.

“Ha ha... Tha mạng, ha ha... Các ngươi... Không gọi đại tỷ còn... A ha ha tha mạng a...”

Chúng nữ náo loạn một trận, cũng không thể bức được Kế Linh khai ra, không thể làm gì, đành phải để con bé ngông nghênh này ngồi ở vị trí đầu. Chúng nữ rất không cam lòng mà tiến lên thì lễ: “Đại tỷ!”

“Ngoan! Các muội muội miễn lễ.”

Con mắt Kế Linh đã cao húng cong thành vành trăng khuyết luôn rồi.

Chúng nữ cuồng bữu môi.

“Hôm qua chúng ta đã đi gặp Vân công tử gì đó rồi, rõ ràng đã đến đưa thiệp trước, để hắn ở nhà chờ đợi, vậy mà lúc tới lại không gặp ai.” Một thiếu nữ áo lam quệt miệng, nói: “Đúng là không biết trên dưới”.

“Đúng đấy, không phải chỉ là một công tử của Thiên Ngoại Vân Hầu thôi sao? Đã ngông cuồng như vậy! Hừ...”

“Trách không được Linh muội muội nổi giận, tên nam tử như vậy, căn bản không hiểu chuyện, không có lễ phép, không hiểu tôn trọng người khác...”

“Đúng, tên quân gia trong phủ đó cũng là một tên chết giẫm... Càng nghĩ càng giận mà.”

“Bất quá vị Vân công tử kia ngược lại cũng có một chút ưu điểm, chính là trong nhà không có nô bộc thị nữ, xem ra cũng coi như đáng tin cậy.”

“Thôi đi, đó là do nghèo mà thôi...”

Chúng nữ nói tới Vân Dương, đều là một bụng tức giận, mồm năm miệng mười thảo phạt. Những thiếu nữ này đều là hòn ngọc quý trên tay những đại gia tộc, làm sao chịu đựng qua đãi ngộ đó chứ?

Vân Dương lần này, mặc dù cái gì cũng không làm, nhưng cũng đã chọc nhiều người tức giận.

Kế Linh nghe được tên Vân Dương, lại nhìn không được trở nên yên lặng. Hắn quả nhiên làm được. Hắn nói có thể tất thắng, quả nhiên, chính mình liền lấy ưu thế áp đảo mà thắng.

Mà còn là Ngân Nguyệt Thiên Lang của mình lúc đầu rõ ràng cũng không xuất chúng, điểm này bọn tỷ muội của nàng có thể nhìn ra được.

Nhưng rơi vào trong tay hắn, chỉ bất quá hơn một ngày thời gian mà thôi, liền giống như thoát thai hoán cốt...

Nhớ tới ước định với Vân Dương, Kế Linh trong lòng lại một mảnh xoắn xuýt.

Lúc đó ước định, thắng tính sau, thắng thì chia cho hắn một nửa, mà lại mặc cho hắn chọn trước. Mặt khác, chính mình còn thiếu hắn một tin tức... Không biết hắn là muốn tin tức gì..

Nhớ tới ngày đó Vân Dương quyết tuyệt đem chính mình đuổi ra ngoài, Kế Linh liền hận đến nghiến răng. Hận không thể đá hắn một cái, cũng hận tên hỗn đản không biết thương hoa tiếc ngọc!

Nhưng, tiền đặt cược này lại phải đưa cho hắn. Mà chính mình lại không đi không được, bởi vì, còn có một vấn đề, chính mình cần hỏi đáp. Cũng chính là tin tức kia..

Kế Linh xoắn xuýt đến cực điểm.

Nàng trầm mặt cau mày, lặng lẽ nghĩ đầy tâm sự, nhưng không có chú ý tới bọn tỷ muội ồn ào đã sớm đình chỉ, từng cái hai mắt nhìn nhau, lẫn nhau nháy mắt, an tĩnh chú ý thần sắc biến hóa trên mặt của Kế Linh..

Từng cái che miệng len lên cười...

Xem ra, tiểu nha đầu có tâm sự? Chẳng lẽ là... Tư xuân?

“Ai...” Kế Linh thở một hơi thật dài.

Chỉ nghe thấy sáu người kể bên cũng học nàng thở dài: “Ai...”

Đều là thở dài, một tiếng vừa sâu vừa dài, tràn đầy xuân khuê ai oán chi ý.

Lập tức là một trận cười ha ha.

“Ngươi... Các ngươi...”

Kế Linh lấp ba lấp bắp chỉ về phía các nàng.

“Nha, chúng ta mới là người nên hỏi đại tỷ đang suy nghĩ gì đấy a? Làm sao mà mặt hồn như thế?”

“Đúng a, mới vừa rồi sắc mặt của đại tỷ, rất là tương niệm...”

“Cái gì tương niệm, rõ ràng là tư xuân, chỉ hận không được gả đi mà thôi!”

“Nói không chừng nghĩ tới nữ nhân a...”

“Cái rắm! Khẳng định là muốn nam nhân.”

“Nói không chừng chính là vị Vân công tử kia...”

“Cái này nói không chừng là thật đó... Cổ nhân có nói, nữ tử người có thể chân chính nhớ, vĩnh viễn không phải là người có thể làm cho nàng vui cười, mà là một người có thể làm cho nàng tức giận, có thể làm cho nàng rơi lệ... Lời ấy không giả a.”

“Đúng a đúng a. Đại tỷ xem ra là có ý trung nhân rồi à.”

“Là ai là ai? Đại tỷ mau nói đi ra, bọn tỷ muội chúng ta giúp ngươi kiểm định một chút.”

“Đúng! Giữ cửa ải, giữ cửa ải!”

Chúng nữ một trận làm ầm ĩ.

Kế Linh lông mày dựng lên: “Nói hươu nói vượn cái gì đó? Ta chỉ là đang suy nghĩ một ít chuyện khác mà thôi... Ta chỉ là đang nghĩ tới đại ca của ta... Hẳn rồi nhà đã nhiều năm như vậy, một mực không có tin tức, không biết chuyện ra sao rồi nữa? Hơn một năm trước đó từng nghe nói, hắc từng xuất hiện tại Thiên Đường thành, gia tộc phái nhiều người như vậy tới tìm kiếm, nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức... Ai...”

Nói xong lời cuối cùng, nàng lại thở dài thật sâu.

“Đúng vậy a, Kế đại ca cũng không biết đã chạy tới nơi nào nữa... Thật làm cho người khác thấy lo lắng...”

Thiếu nữ áo xanh kia cũng không nhịn được thở dài một tiếng, ánh mắt hiện lên vẻ tương niệm.

Lần này, chúng nữ cũng không có nói đùa nữa. Đại tỷ thích Kế đại ca, chuyện này bọn tỷ muội đều biết. Mấy năm trước, thời điểm Kế đại ca vừa mới mất tích, chúng nữ còn có gan trêu ghẹo một chút.

Nhưng, nhaoáng một cái nhiều năm như vậy cũng không có tin tức, đối với việc này không ai dám nói giỡn nữa.

Vốn cho rằng trai tài gái sắc, ông trời tác hợp cho, lại nghĩ không ra...

“Ai...” Chúng nữ đều là *tình chân ý thiết thở dài. *Thật Lòng.

“Lần này chúng ta cường ép đem noi thi đấu định tại Thiên Đường thành, không phải là vì tìm kiếm Kế đại ca hay sao?”

“Chúng ta mấy ngày nay chia ra hành động, chạy kiếm khắp nơi.”

“Đúng, cái gì thiên lao, hình ngục, noi lưu vong... Tất cả cũng đã điều tra rồi.”

“Đúng, trong quân đội cũng tra một chút.”

“Thiên Đường bốn bề phương viên ba ngàn dặm, cũng nên điều tra một chút.”

“Đây là việc quan trọng nhất lúc này!”

“Phải đem người yêu của Lam tỷ tìm cho ra!”

“Hi hi ha ha...”

“Các người!”

Vị Lam tỷ kia sắc mặt đỏ hồng, làm bộ muốn đánh. Lập tức lại thăm thẳm thờ dài, lẩm bẩm nói: “Chỉ hy vọng hần... Bình an vô sự liền tốt...”

Nói nói, hốc mắt liền đỏ lên.

Chúng nữ cũng trầm mặc lại. Cảm nhận được đại tỷ thật sự khác cốt tương tư, mỗi một người đều trong lòng nặng nề.

...

Thời điểm Đông Thiên Lãnh ra đi, thần sắc rất lạ.

Thậm chí, là vị đại tỷ mới được bổ nhiệm này, đang nghĩ về Vân Dương tức muốn phát điên.

Nhưng cũng không dám mắng.

Trong mắt hần, vị hoàn khố này không chừng đã làm ra sự tình gì đó... Lại nói, khó gặp được một người nào làm mình vừa ý như thế...

“Nếu là thua, người thua bao nhiêu, ta giúp người trả gấp mười lần tiền đặt cược!” Vân Dương nhú mày: “Người không có một chút mạo hiểm cũng dám nói mình hoàn khố... Chút tiền đồ này!”

“Thua người trả gấp mười lần tiền đánh bạc?” Đông Thiên Lãnh trừng to con mắt.

“Ân, không chỉ gấp mười lần, mà còn, người bị người ta đánh thành bộ dáng gì, ta sẽ cùng người một chỗ bị đánh thành bộ dáng đó.”

Vân Dương khinh thường nói: “Bất quá, chỉ bằng bộ quyền pháp cước pháp ta dạy cho hồ con, tuyệt đối không có khả năng thua!”

Đông Thiên Lãnh khoe miệng lại bắt đầu co quắp.

Người lại xách chuyện đó ra nói...

Bất quá, Đông Thiên Lãnh trong lập tức yên tâm.

Cái hần muốn không phải là tiền đặt cược của Vân Dương, mà là sự tự tin này của hần! Vân lão đại người ta còn tự tin như vậy, không lẽ mình không dám thử một phát?!

Dù có bị đánh chết, cũng không thể không có gan như thế a!

“Hoàn khố không phải người như vậy.” Vân Dương lời nói thâm thúy vỗ vỗ bả vai Đông Thiên Lãnh: “Hoàn khố, phải có một tinh thần không biết sợ.”

Kế bên, hai tên hộ vệ Đông gia như ngồi bàn chông.

Thiếu gia nhà ta đã đầy đủ tiêu chuẩn hoàn khố rồi. Người còn muốn để hần làm sao càng thêm “Không biết sợ” một chút? Lại “Không biết sợ” hơn nữa, đoán chừng gia viên điều bị hần đốt luôn a... “Tốt! Làm đi!”

Đông Thiên Lãnh bị kích động, mặt mũi đỏ bừng: “Nếu như thắng, ta tối nay sẽ đem ba người bọn hần trực tiếp đánh thành đầu heo! Không! So đầu heo còn đầu heo hơn!”

“Thua thì sao?”

“Thua... Cùng lắm thì bị đánh một trận, dù sao ta đã thành cái dạng này, bị đánh thêm một trận có gì không được chứ?” Đông Thiên Lãnh ra vẻ mặc kệ: “Dù sao cũng không thể làm xấu mặt...”

“Lần trước thua, bọn hần dám cho ta mặc y phục nữ một năm... Nha! Rốt cục đã tới thời điểm lão tử nở mày nở mặt rồi!”

Vân Dương lúc này mới phát hiện, vị đông đại thiếu gia lần này, thế mà không phải mặc y phục nam...

Trong lòng bàn tay một trận nóng rực.

Một khối ngọc hiện ra trong tay, Vân Dương bất động thanh sắc đem khối ngọc này lại nhét vào túi, dung hợp trong máu thịt, trong chốc lát biến mất không thấy gì nữa. Hết thấy, đều tiến hành trong tay áo.

Đông Thiên Lãnh cuối cùng đã đi!

“Thắng, ta đến cùng lão đại ăn mừng!” “Thua, ta đến đánh ngươi!”

Đông Thiên Lãnh lưu lại hai câu nói, cười to mà đi.

“Dám đánh ta...” Vân Dương hừ một tiếng: “Chỉ Song Đầu Thiên Sư cũng có thể găm chết ngươi...”

Thần nhiên trở về phòng, vội vàng lấy ra ngọc thạch xem xét.

Chỉ thấy phía trên quả nhiên có tin tức đang không ngừng thoáng hiện.

“Phát hiện soái phủ vào ban đêm có tung tích của người áo đen, trước mắt tại... Thanh Vân phùng.”

Tin tức này, liên tục nháy vài chục lần, đủ hiểu độ khẩn cấp của nó.

Thanh Vân phùng.

Vân Dương biến sắc.

Lại là một cái địa phương mình không muốn đi, nhưng lần này, không đi không được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tâm Trung Thiên Hỏa Tảo Liệt Nguyên

Thanh Vân Phùng!

Đại danh鼎鼎 của Thiên Đường Thành từ trước đến nay!

Đây là một động tiêu tiền, cũng là thiên đường của tất cả nam nhân Thiên Đường Thành.

Ân, chính xác thì đây là một thanh lâu!

Nhưng cái thanh lâu này cùng những thanh lâu khác không giống nhau. Tại nơi này, tất cả nữ tử đều chỉ bán nghệ không bán thân. Mỗi một nữ tử, đều là kỳ nữ(2) bằng thanh ngọc khiết hàng thật giá thật. Thông tục một điểm thì... con mẹ nó đều là xử nữ.

Một khi có bất kỳ một vị nữ tử nào cầu kết(3) cùng khách nhân, chỉ có hai con đường duy nhất có thể đi:

Thứ nhất, được vị khách nhân kia chuộc thân, rước vào gia môn.

Thứ hai, bị trục xuất khỏi Thanh Vân Phùng.

Người cầm lái hiện tại của Thanh Vân Phùng gọi là Vân Túy Nguyệt, một vị kỳ nữ chân chính.

Theo truyền thuyết kể lại, vào tám năm trước, thiên hạ đệ nhất cao thủ Lăng Tiêu Túy từng đi qua nơi này và có duyên chạm mặt cùng Vân Túy Nguyệt. Đôi bên vui vẻ tương đàm(4). Thậm chí, Lăng Tiêu Túy đã từng buông lời hứa hẹn:

"Lăng Tiêu nhất túy, Nguyệt hạ trường đàm;

Thùy cảm mạo phạm, đương ngã nhất kiếm!"(5)

Kẻ nào dám mạo phạm Vân Túy Nguyệt, nhất định phải ăn một kiếm của Lăng Tiêu Túy!

Đời này khắp thiên hạ, có mấy người có thể nhận được một kiếm của Lăng Tiêu Túy? Chỉ sợ, ngay cả vị Hoàng Đế đệ hạ kia cũng không dám!

Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết, sau lưng Vân Túy Nguyệt còn có một thế lực vô cùng khủng bố duy trì.

Mỗi một khi Thanh Vân Phùng xảy ra chuyện, thế lực này đều bày ra lực lượng khiến người người kinh tâm!

Có kẻ buông tiếng, Thanh Vân Phùng chính là nơi an toàn nhất Thiên Đường Thành. Điều này rất nhanh được tất cả mọi người công nhận.

Bởi vì, không có bất cứ kẻ nào, dám gây chuyện tại Thanh Vân Phưởng!

...

Giờ phút này, Vân Túy Nguyệt mặc một thân hồng y(6), trong lúc nói cười tự nhiên, đem mười tên ám vệ của quân đội đưa ra ngoài.

"Quân gia đi thông thả, nơi này của chúng ta cũng không có trọng phạm, cho nên các vị cũng không cần phải tiến đến lần nữa nha! Nơi này của chúng ta còn không chịu nổi đại quân xéo đầu..."

Vài tên ám vệ chỉ biết hai mặt nhìn nhau không biết làm sao.

Có biện pháp gì kia chứ?

Bọn hắn còn dám cưỡng ép điều tra Thanh Vân Phưởng hay sao? Trừ phi là Lão Nguyên Soái tự mình đích thân tới, có lẽ còn có thể làm một phen. Những người khác... chỉ sợ tới một cái lại tính một cái cho đủ số. Điều cũng sẽ giống như bọn hắn, bị uyển chuyển mời ra ngoài.

Thế nhưng lần truy nã thích khách này đã sớm thất bại, khiến Lão nguyên soái nổi giận tựa lôi đình. Bây giờ lục soát cũng thất bại nữa thì... thật không biết lúc trở về sẽ phải gánh chịu một trận mưa to gió lớn cỡ nào nữa đây...

Khoát trên mình một thân hồng y như vẽ, Vân Túy Nguyệt lười biếng khẽ tựa vào một trong những trụ môn(7) ít ỏi của Thanh Vân Phưởng. Dáng vẻ lười biếng nhưng lại tràn đầy tự nhiên, phong vận vô tình lộ ra rất dễ dàng khiến cho ngàn vạn người vì đó mà say lòng.

Trên gương mặt tuyệt sắc của nàng luôn đọng lại một nụ cười nhẹ nhàng yếu ớt, tựa hồ ngàn vạn năm trôi đi thì nụ cười kia vẫn sẽ không hề thay đổi.

Ánh mắt nàng hơi lưu chuyển, lướt về phía những người qua đường, làm ánh mắt của những người qua đường này không tự chủ đều trừng thẳng vào ánh mắt đầy quyền rũ đó.

Rất nhiều người đồng thời nhìn vào cặp mắt kia, thế nhưng không một ai phát hiện, sâu trong đôi mắt kia là cả một mảnh u oán không cách nào diễn tả bằng lời...

Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi thật sâu, oan gia kia... Hơn một năm rồi không tới...

Hắn đi nơi nào rồi?

Chẳng lẽ, thật sự... Quên rồi hay sao?

...

Bên góc đường đối diện, Vân Dương một thân tử y(8), chấp tay đứng. Hắn đứng chỗ này đã được một hồi lâu, nhìn thấy có tới hai đội ám vệ, liên tiếp bị Vân Túy Nguyệt vân đạm phong khinh(9) mời ra.

Ánh mắt Vân Dương tràn đầy phức tạp.

Thậm chí còn mang theo một tia áy náy.

Hắn không muốn đi tới, càng không muốn phải đối mặt cùng Vân Túy Nguyệt vào lúc này. Nhưng là... toàn bộ Ám vệ đã không công mà lui.

Bên cạnh hắn, Lão Mai đã đứng đó từ lúc nào, trong lòng lão lúc này cũng đang tự hỏi: "Không biết công tử nhà mình đứng trông ra ở chỗ này làm cái gì nữa..."

Mất thấy Vân Túy Nguyệt sắp sửa quay người trở vào, Vân Dương thở hắt ra một cái rồi sai bước đi tới.

Tính Vân Dương là như thế, trước khi muốn làm cái gì đó thì hắn sẽ vắt óc suy nghĩ rất nhiều. Nếu như hắn không muốn làm hoặc không muốn đối mặt với chuyện gì đó, hắn sẽ lùi bước ngay cả trong suy nghĩ.

Nhưng một khi đã quyết định làm, hắn sẽ dùng khí thế một đi không trở lại để đối mặt! Ngoại trừ thành công, hắn sẽ không cân nhắc bất cứ vấn đề nào khác.

Vân Túy Nguyệt khe khẽ thở dài, đang muốn xoay người vào trong, đột nhiên nàng nhìn thấy đối diện bên kia đường, có một thiếu niên thân mặc tử y đang hướng về phía mình bước nhanh tới.

Diện mục của thiếu niên này dù là Vân Túy Nguyệt cũng không nhận được mà tán thưởng trong lòng: "Thật đúng là một thiếu niên phong lưu anh tuấn."

Vừa có chút ngẩn ngơ thì Vân Dương đã đứng trước mặt nàng, hắn cười cười bắt chuyện:

"Có phải Túy Nguyệt cô nương hay không?"

Vân Túy Nguyệt mềm mại cười cười:

"Công tử là...? Nhìn qua, cũng không thấy quen mặt nha!"

Vân Dương mỉm cười đáp:

"Đương nhiên không quen mặt, thế nhưng ta biết rõ nàng gọi Vân Túy Nguyệt. Hiện tại, ta có thể cho Vân cô nương biết thêm một tin tức, ta cũng họ Vân. Nói cách khác, chúng ta chính là người một nhà!"

Vân Dương tiếp tục cười nói, tiếng cười của hắn mang đầy lực tương tác:

"Bây giờ, cô nương đã thấy chúng ta quen hay chưa?"

Vân Túy Nguyệt che miệng cười lên nhẹ nhàng:

"Công tử đúng là khôi hài, không sai, bây giờ chúng ta đích thật không xem là người xa lạ"

Vân Dương nghe thế tranh thủ đưa ra lời mời:

"Ừm, nếu đã không xem như người xa lạ, vậy ta có thể vinh hạnh được mời Túy Nguyệt cô nương một bữa cơm hay không?"

Hắn tiếp tục đề nghị:

"Ngay tại Thanh Vân Phưởng này thì thế nào?"

Sóng mắt Vân Túy Nguyệt lưu chuyển vòng vo trên khuôn mặt Vân Dương:

"Công tử, đồ ăn của Thanh Vân Phưởng này cũng không hề rẻ nha!"

Vân Dương nghe xong chỉ cười nhạt một tiếng:

"Coi như đất thế nào đi nữa thì dùng để mời Túy Nguyệt cô nương một buổi vẫn là đáng giá"

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng:

"Công tử thật là biết nói chuyện".

Rất nhanh nàng lại dùng ánh mắt mang theo chút ý vị thâm trường nhìn kỹ Vân Dương, lời nói xoay chuyển:

"Bất quá, nói thế nào thì nô gia cũng không tin, công tử vào Thanh Vân Phưởng cũng chỉ để mời Túy Nguyệt ăn một bữa! Nói không chừng... Công tử tại Thanh Vân Phưởng này của ta cũng có tình nhân?"

Vân Dương bâng quơ:

"Cô nương của Thanh Vân Phưởng đều đắt như vàng, trong khi đó bản công tử thật sự nghèo rớt mồng tơi, không kham nổi. Lần này, chỉ là mời Túy Nguyệt cô nương ăn một bữa cơm mà thôi, thuận tiện... có mấy vấn đề muốn cùng Túy Nguyệt cô nương nghiên cứu thảo luận. Hi vọng cô nương nể mặt."

Vân Túy Nguyệt cười lên khanh khách:

"Ừm, sớm biết công tử có mục đích mà đến. Bất quá, với dáng dấp anh tuấn của công tử... coi như là vì gương mặt này của công tử... nô gia hiện tại cũng là vừa vặn có thời gian."

"Công tử, mời!."

"Túy Nguyệt cô nương, mời!"

Vân Dương ung dung sánh vai cùng Vân Túy Nguyệt cùng một chỗ tiến vào Thanh Vân Phưởng.

Đứng phía sau, Lão Mai đã chấn kinh tới mức trông mắt sắp sửa rơi ra.

Công tử nhà ta... Đúng là rất biết trêu chọc mỹ nữ a... Khẩu tài như vậy, thủ đoạn bất chuyện này, thần thái thông dong tự nhiên này...

Lão thủ a!

Lão Mai cảm giác bản thân càng xem càng không hiểu vị công tử gia của mình này.

Hắn vốn không nên trêu chọc người trước mặt này, nhưng lại như xe nhẹ đường quen trêu chọc thành công không một chút trở ngại. Chẳng khác nào

một khách làng chơi đầy lão luyện, thế nhưng những lời nói cuối cùng của hắn lại đầy lạnh nhạt và không hiểu phong tình...

Lão Mai mơ mơ hồ hồ bước theo vào, chân thấp chân cao tựa như mất hồn mất vía. Trong đầu lão vẫn đang lẫn xoăn một vấn đề: "Chuyện này rốt cuộc là sao?"

Tầng cao nhất của Thanh Vân Phòng.

Tầng cao nhất, chính là một lương đình. Vách tường bốn bề chỉ cao chừng nửa trượng. Từng cây cột nối liền với trần đình. Xung quanh là tầng tầng lụa mỏng theo gió tung bay tứ phía.

Chỉ có hai người Vân Dương cùng Vân Túy Nguyệt đi lên. Thời điểm nghe được phân phó không cần đi lên cùng, Lão Mai ném tới một vẻ mặt ngăm ngăm: "Minh Bạch, minh bạch."

Vân Dương nhìn vẻ mặt bí ối, điệu bộ nháy mắt kèm theo cái nhìn "Ta cái gì cũng đều minh bạch" kia của Lão Mai mà muốn đập tới một cước: Ngươi minh bạch cái rắm!

"Túy Nguyệt cô nương thật biết hưởng thụ."

Vân Dương chấp tay nhìn quanh:

"Đứng trên vị trí cao vài chục trượng để quan sát Thiên Đường Thành quả nhiên là một phen tâm cảnh khác."

Nói nhẹ nhàng như thế không liên quan gì đến bản thân mình, thế nhưng trong lòng Vân Dương lại thoáng nặng nề chìm vào trong ký ức: Đây là lần thứ mấy ta đến tòa Tứ Diện Phong Các này rồi?

Vân Túy Nguyệt cười nhạt:

"Con người sống cả một đời, tâm tâm khổ khổ làm tất cả mọi việc, há không phải cũng chỉ vì để bản thân mình có thể trôi qua cuộc sống thoải mái hơn? Vân công tử nghĩ sao?"

Vân Dương đáp:

"Cô nương nói không sai! Đây cũng là suy nghĩ chung của phần lớn người! Bất quá, vẫn còn một số ít người không quá quan tâm đến những điều này."

Vân Túy Nguyệt thần nhiên:

"Ý nghĩ của phần lớn người đã đủ. Túy Nguyệt cũng không muốn làm một số ít người kia."

Vân Dương khẽ nói:

"Kỳ thật, Túy Nguyệt cô nương cũng đã nằm trong số ít người này."

Trong mắt Vân Túy Nguyệt chợt lóe lên một vệt dị sắc:

"Công tử quá khen nô gia rồi."

Tiếp đó, nâng bình trà đã sớm pha xong, chậm rãi châm trà vào chén, ôn nhu lên tiếng:

"Mời công tử dùng trà, mặc kệ là có chuyện gì, trước tiên uống xong ấm trà này đã rồi lại nói, có được hay không?"

Ngữ khí của nàng, tựa hồ vĩnh viễn đều là không nóng không vội. Mỗi một âm tiết phát ra đều mang theo vô tận ôn nhu. Không phải là nàng cố ý dùng ngữ khí như thế để nói chuyện, mà nó vốn đã như thế rồi, tự nhiên thiên thành.

Vân Dương nâng chén trà lên đáp:

"Cô nương nói phải."

Tiếp đó, hai mắt ngưng chú(10) vào nước trà màu hổ phách, khẽ ngâm nga:

"Vạn trượng hồng trần tam bôi tửu, thiên thu bá nghiệp nhất hồ trà." (11)

"Bất kể là sự tình gì, đợi uống xong chén trà này, ổn định lại tinh thần lại nói sau. Trong lúc này, có dư thừa thời gian để suy tính, sẽ càng thêm ung dung không ít."

Vân Túy Nguyệt bật cười:

"Chẳng lẽ, sự tình mà Vân công tử muốn cùng Túy Nguyệt đàm sẽ không phải là việc ung dung hay sao?"

Vân Dương nặng nề đáp:

"Không sai."

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt có chút biến đổi, lập tức khôi phục vẻ nói cười tự nhiên:

"Mời công tử dùng trà."

"Mời cô nương dùng trà."

Vân Dương nuốt xuống nước trà trong chén một cách chậm rãi, chỉ cảm thấy có một dòng nước ấm, thuận theo yết hầu mà xuống, chảy qua lục phủ ngũ tạng, lục phủ ngũ tạng phảng phất như theo đó mà ấm lên. Hắn nhẹ giọng khen:

"Trà đạo của Túy Nguyệt cô nương đúng là ngày càng tinh thông!"

Vân Túy Nguyệt nhẹ nhàng nghiêng mắt trông nhìn Vân Dương, nàng khe khẽ cười:

"Mặc dù chỉ mới gặp công tử lần đầu, nhưng chẳng hiểu vì sao... từ trên người công tử, ta lại cảm nhận được một tia hơi thở quen thuộc? Chuyện này rất là kỳ quái nha!"

Sâu trong đáy mắt Vân Dương bỗng nhiên có chút co rút, bề ngoài hắn vẫn bất động thần sắc cười nói:

"Điều này chứng tỏ ta cùng Túy Nguyệt cô nương có chút duyên phận."

Vân Túy Nguyệt che miệng cười duyên:

"Công tử thật là xấu."

Sau đó cuối đầu tiếp tục pha trà, bất quá trong mắt nàng lúc này đã tràn đầy ý lạnh. Nàng dùng giọng điệu không điểm xia nói ra:

"Công tử có thể bắt đầu được rồi, lần này đến tìm Túy Nguyệt, không biết là bởi vì sự tình không ung dung gì?"

Vân Dương gật gật đầu nói:

"Thật sự là không biết làm sao để mở miệng, bởi vì... tại nơi này của cô nương, hiện đang có một tên đào phạm lẫn vào... Hơn nữa, thân phận của đào phạm này lại vô cùng trọng yếu. Một khi để hắn trốn thoát... Về sau tất để lại vô cùng hậu hoạn..."

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt triệt để lạnh xuống. Nàng ngồi thẳng người, giọng thân nhiên:

"Công tử hẳn là minh bạch quy củ của Thanh Vân Phường."

Vân Dương cười khỏ:

"Chính là bởi vì minh bạch, cho nên ta mới cảm thấy không thể nào ung dung."

Vân Túy Nguyệt lạnh lùng nói:

"Công tử xin cứ tự nhiên, Túy Nguyệt đột nhiên cảm thấy thân thể có chút khó chịu, không thể bồi lâu cùng công tử."

Nói xong, nàng trực tiếp đứng dậy, xoay người rời đi không một chút lưu luyến.

Vân Dương vẫn ngồi bất động tại chỗ, nhìn xem Vân Túy Nguyệt đã bước tới ngay lối ra, hai mắt hắn lóe lên từng trận phức tạp khó hiểu, nhẹ nhàng lên tiếng:

"Cô nương, trong lòng có hòa nha."

Một chân vừa nhấc qua khỏi ngưỡng cửa của Vân Túy Nguyệt đột ngột dừng lại giữa không trung. Thân thể mềm mại của nàng giờ khắc này tựa hồ như trúng phải định thân chú. Hoàn toàn cứng nhắc bất động. Theo đó là giọng nói đầy run rẩy của nàng:

"Người... Người nói cái gì?"

Rồi lập tức, nàng quay phắt người lại, nhanh như gió xoáy phóng tới trước người Vân Dương, hai mắt sáng rực lên nhìn chăm chăm vào hắn.

Vân Dương nhắm hai mắt lại, đem nỗi thống khổ đang phiên giang đảo hải trong lòng kia toàn bộ đè xuống. Thanh âm khôi phục lại bình tĩnh như lúc đầu:

"Cô nương, hòa rất tốt, hòa có thể khiến con người ta cảm thấy ấm áp, có thể khiến con người ta thoát khỏi cảnh ăn lông ở lỗ, hơn thế, nó còn có thể đốt cháy sạch sẽ mọi dơ bẩn trong thiên hạ... Bất quá, nếu như hòa này lưu lại trong lòng, chỉ sợ... sẽ đem bản thân chính mình hủy đi."

Thân thể mềm mại của Vân Tụy Nguyệt run rẩy càng thêm lợi hại. Sắc mặt nàng càng thêm trắng bệch ra. Bỗng nhiên, nàng xông mạnh về phía trước, nắm chặt vạt áo trước ngực Vân Dương. Hai mắt nàng nhìn chòng chọc vào hai mắt hắn, thấp giọng cuồng hô:

"Người.. Người đến cùng là ai?"

Vân Dương ngây người bất động, rồi nói khẽ:

"Thủy Hòa Vô Tình, Hòa, có thể hủy diệt hết thảy. Trên thế giới này, cũng không có bất luận đồ vật gì thật sự không sợ lửa; Vương đồ bá nghiệp, vạn lý sâm lâm, vô biên thảo nguyên... Cũng có thể bị dã hỏa liệu nguyên hoàn toàn hủy diệt; Mà hỏa trong lòng một khi liệu nguyên... Mới thật sự là một phát không thể vãn hồi."

Thanh âm của Vân Dương vẫn trầm thấp, bên trong mang theo từng tia đau đớn khó tả:

"Hong trần anh hào tuy thiên vạn, thiệp bất hồi đầu canh bất kiến;

Thâm khuê vô mộng tình sở hệ, tâm trung thiên hỏa tảo liệu nguyên."(12)

Tay phải đang nắm chặt vạt áo Vân Dương của Vân Tụy Nguyệt đã nổi cả gân xanh lên, sắc mặt nàng càng thêm tái nhợt, vành mắt cũng chuyển sang đỏ bừng. Nàng cố gắng trấn định lại thân mình, nhưng dáng vẻ run rẩy cơ hồ đứng không vững kia của nàng, lại như đang chứng minh tâm tình nàng lúc này của nàng vô cùng không bình tĩnh.

Nàng cố gắng từng câu:

"Nói! Người là ai!"

"Người từ đâu mà biết được, bài thơ này là do ta viết!"

...

Chú:

(1) Tâm Trung Thiên Hỏa Tảo Liệu Nguyên: Thiên hỏa trong lòng đã sớm liệu nguyên: Xem chú (12).

(2) Kỳ nữ: chỉ những vị nữ tử bất phàm, không thua đáng mày râu.

(3) Cầu kết ở đây ý chỉ lên giường cùng khách nhân, đã mất tấm thân xử nữ.

(4) Tương đàm: trò chuyện, nói chuyện phiếm, tán gẫu.

(5)

- Lãng Tiêu nhất túy, Nguyệt hạ trường đàm:

Lãng Tiêu ý chỉ Lãng Tiêu Túy, chữ túy ở đây ý nói say rượu nhưng lại dùng "nhất túy" cộng với về dưới "Nguyệt hạ trường đàm" thì theo ta nghĩ chữ "Túy" này cũng là ngầm chỉ chữ "Túy" có chung trong tên của hai người (Lãng Tiêu Túy - Vân Tụy Nguyệt) ngụ chỉ hai người tâm đầu ý hợp, hai mà như một. Chữ Nguyệt trong "Nguyệt hạ trường đàm" là chữ Nguyệt trong Nhật Nguyệt ý chỉ ánh trăng, đồng thời nó cũng là chữ Nguyệt trong tên của Vân Tụy Nguyệt. Trường đàm là trò chuyện lâu dài.

Ý của nguyên câu đại khái là Lãng Tiêu Túy cùng Vân Tụy Nguyệt tâm đầu ý hợp mà trò chuyện đối ẩm dài lâu dưới ánh trăng.

- Thủy cảm mạo phạm, đương ngã nhất kiếm:

Ai dám mạo phạm, ăn ta một kiếm. Câu này chỉ là phụ trợ cho câu trên, ẩn dụ cũng không quá thâm sâu, nhìn vào là thấy ngay, đại khái là ai dám động vào Vân Tụy Nguyệt thì trước tiên ăn của Lãng Tiêu Túy ta một kiếm.

(6) Hồng y: áo đỏ.

(7) Trụ môn: cột cửa.

(8) Tử y: áo tím

(9) Vân đạm phong khinh: mây nhạt gió nhẹ, ý chỉ thái độ hoặc phong cách nhẹ nhàng hời hợt, không tốn sức.

(10) Ngưng chú: nhìn chăm chú không chớp mắt.

(11) Vạn trọng hồng trần tam bôi tửu, thiên thu bá nghiệp nhất hồ trà: Hồng trần vạn trọng ba chén rượu, bá nghiệp ngàn năm một bình trà. Câu này có nghĩa khá rộng, khá thâm và sâu, ta cũng chả biết chú như thế nào. Thôi thì khỏi chú, các người tự tìm hiểu nhá.

- Hồng trần anh hào tuy thiên vạn, thiếp bắt hồi đầu canh bất kiến:

Anh hào trong chốn hồng trần mặc dù có đến ngàn vạn, thiếp không quay đầu nhìn nên không thấy được. Ý câu này chỉ người con gái si tình một người đàn ông, mặc kệ ngoài kia có bao nhiêu người tốt đẹp hơn đi nữa thì nàng cũng không thèm nhìn ngó dù chỉ một lần, trong mắt nàng chỉ có một người đàn ông duy nhất, người mà nàng yêu.

- Thâm khuê vô mộng tình sở hệ, tâm trung thiên hóa tảo liệu nguyên:

Sâu trong khuê phòng không có mộng tưởng tình cảm sớm có nơi để gửi gắm, lửa trong lòng sớm đã cháy tràn lan. Câu này ngụ ý, thân con gái thì ai mà chả ấp ủ mộng tưởng về bạch mã hoàng tử trong lòng mình, thế nhưng cô gái nhân vật trong câu này lại không có giấc mộng tựa như bao người khác, cũng không phải không có, mà là sớm đã có nơi để gửi gắm nên không cần phải mộng mơ nữa. Tình cảm trong lòng của nàng mãnh liệt tựa như lửa trời và đã sớm cháy lên tràn lan từ lúc nào.

Dịch: Hắc Ám Chi Địa (HồngĐế)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Si Tâm, Hạ Độc, Động Thủ!

Hồng trần anh hào tuy thiên vạn,

Thiếp bắt hồi đầu canh bất kiến

Thâm khuê vô mộng tình sở hệ,

Tâm trung thiên hóa tảo liệu nguyên.

(Thiên hạ hồng trần, anh hùng vô số.

Nhưng trong mắt ta, tất cả chỉ là hư vô!

Khuê phòng không mộng, chỉ vì tình của ta, đều đã thuộc về người.

Trong lòng, đều đã bị đoàn hòa liệu nguyên này thiêu đốt!)

Đây chính là ý bài thơ Vân Túy Nguyệt viết. Nhưng nàng lại tuyệt đối không ngờ rằng lại có thể nghe được trong miệng Vân Dương. Cái này lẽ ra không nên phát sinh!

Nghe Vân Túy Nguyệt tra hỏi, Vân Dương ung dung thờ dài một tiếng, nói: “Ta thật sự không thể nói cho ngươi, ta là ai.”

Vân Túy Nguyệt tựa như đã mất đi hồn phách, chậm rãi buông vạt áo Vân Dương ra, lui ra phía sau mấy bước, thất hồn lạc phách ngồi xuống, hai con mắt, sớm đã mất đi thần thái.

“Ngươi không thể nói cho ta biết ngươi là ai.” Vân Túy Nguyệt đem một tay đặt lên bàn, cắn răng, kiệt lực khống chế thân thể đang không ngừng run rẩy của mình, nói: “Như vậy, ngươi có thể nói cho ta biết, người phái ngươi tới, người nói cho ngươi bài thơ này, ở đâu?”

“Ngươi hẳn đã rõ, điều này ta càng thêm không thể nói cho ngươi.” Vân Dương nhắm mắt lại. Chỉ cảm thấy trong lòng đau như đao cắt. Ta nói, ngươi sẽ chết.

“Hắn tên gọi là gì, ngươi dù sao cũng nên biết đi!” Vân Túy Nguyệt hung hăng nhìn hắn.

“Ta không biết.”

“Hắn đang ở Thiên Đường thành sao?”

“... Không biết.”

Vân Túy Nguyệt rốt cục bộc phát: “Vậy ngươi cũng nên nói cho ta biết, hắn hiện tại, sống hay chết?”

Vân Dương cắn răng thật chặt, thật lâu, gian nan nói ra: “Hắn để cho ta nói cho ngươi, quên hắn.”

“Quên hẳn!”

Vân Túy Nguyệt cười thâm thúy đứng lên: “Hắn chính là một tên vương bát đần! Đồ bỏ đi! Trái lương tâm! Không có trách nhiệm! Một tên phế vật!”

Vân Dương nhắm mắt lại, hít một hơi khí lạnh.

Vân Túy Nguyệt vẫn không ngừng tức giận mắng.

“Đừng!”

Vân Dương trừng trừng đập vỗ lên bàn một cái, trầm thấp quát: “Đủ rồi!”

Một cỗ khí thế ngập trời, bỗng nhiên bộc phát!

Thanh âm Vân Túy Nguyệt, dừng lại im bật. Hơi nghiêng, đột nhiên nở nụ cười tựa như người điên: “Các ngươi đều không phải thứ tốt! Ha ha ha... Ngoại trừ bản lĩnh khi dễ nữ nhân của mình, bản lĩnh khác đều không dám gặp người!”

Lòng ngực Vân Dương kịch liệt đập trùng, mấy loại lí do thoái thác ở trong lòng vòng vo hồi lâu, nói: “... Hắn ở đâu, ngươi nên biết.”

Vân Túy Nguyệt điên cuồng nổi giận hướng về phía Vân Dương gầm lên một tiếng: “Ta không tin!”

Vân Dương đang muốn nói gì đó, Vân Túy Nguyệt đã liên tục không ngừng gào thét hướng hắn: “Ta không tin, ta không tin, ta không tin!”

Hai mắt nàng đỏ bừng nhìn Vân Dương: “Ngươi nói cái gì, ta đều không tin.” Nàng tựa hồ là đang tự nhủ, lại tựa hồ lắm bả cầu nguyện với thiên địa, lại từng chữ nói ra: “Hắn là tuyệt đối sẽ không chết!”

Vân Dương trầm mặc.

Thật lâu, không đành lòng nói chuyện.

Vân Túy Nguyệt đột nhiên lại gần, cầu khẩn hỏi: “Hắn không chết... Đúng không? Đúng không? Không có chết, đúng không! Đúng không?”

Vân Dương nhìn ánh mắt nàng tràn đầy cầu khẩn, trong lòng một trận chua xót, một trận mềm lòng, quay đầu, nói khẽ: “Đúng, trong mắt của ta, hắn không chết.”

Hắn vĩnh viễn sống ở trong lòng ta.

Vân Túy Nguyệt nghe câu nói này, toàn thân lập tức cứng lại.

Rất rất lâu sau, mới đột nhiên thở phào nhẹ nhõm, rồi bỗng nhiên lớn tiếng khóc. Tựa hồ tất cả lo lắng trong lòng, đều dưới câu nói này của Vân Dương, đột nhiên buông xuống.

Nàng khóc đến ai oán đến cực điểm.

Vân Dương ngồi đờ đẫn, không biết nói cái gì. Chỉ cảm thấy trong lòng ngực, từng đợt quặn đau.

“Hắn... Hắn hiện tại thế nào?” Vân Túy Nguyệt thút thít hỏi: “Còn... Còn tốt không?”

“Không có khả năng tốt...” Hắn đã nói ra hoang ngôn, nhất định phải dùng vô số hoang ngôn bù lại: “Trọng thương... Quá nặng đi... Hơn nữa, rất nguy hiểm... Hắn hiện tại, không có khả năng trở về...”

“Ta minh bạch!” Vân Túy Nguyệt dùng sức gật đầu: “Ta chờ hắn! Bao lâu, ta cũng chờ! Nhờ ngươi, truyền tin tức trở về cho hắn.”

“Không thể nào!” Vân Dương thống khổ lắc đầu: “Ta không truyền tin về được...”

“A, ta minh bạch, ta minh bạch.” Vân Túy Nguyệt vội vàng nói ra: “Đúng vậy, nếu đã đi ra, liền không thể truyền tin tức lại, địch nhân thật sự là đáng sợ... Đúng, không truyền tin tức trở về là tốt nhất, an toàn nhất.”

Vân Dương nhìn nữ tử si tâm này, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt.

“Ngươi mới vừa nói, đào phạm?” Sau một hồi lâu, Vân Túy Nguyệt rút cục lau đi nước mắt, con mắt đã hoàn toàn sưng đỏ, cũng đã khôi phục một chút khí độ bình thường: “Đào phạm nào?”

“Là... Có khả năng...” Vân Dương lấy ánh mắt ra hiệu.

Ánh mắt Vân Túy Nguyệt lập tức trở nên nguy hiểm: “Có phải có quan hệ cùng với chuyện của hắn?”

Vân Dương im lặng gật đầu.

“Ta giúp ngươi!” Ánh mắt Vân Túy Nguyệt lập tức trở nên hung hăng, như là một đầu mãnh thú u lãnh khát máu trong đêm tối.

Vân Dương thở phào nhẹ nhõm.

“Bình thường, ta có thể đi tìm ngươi tâm sự?” Vân Túy Nguyệt mong đợi nhìn Vân Dương.

“Không được!” Vân Dương kiên quyết nói. “Quá nguy hiểm”

“Ta mình bạch...” Vân Túy Nguyệt ủy khuất cúi đầu xuống, lại là rất khéo hiểu lòng người nói ra: “Từ khi hần được tuyển vào, ta đã xác định rõ cuộc sống sau này, bởi vì khi hần đi tham tuyển, là ta đi cùng hần... Nhiều năm như vậy, bí mật này, từ đầu đến cuối ta vẫn giữ ở trong lòng ta.”

“Ngươi yên tâm”

Vân Túy Nguyệt nghiêm túc nói.

Vân Dương trong lòng lại là đau xót.

Ngũ ca.

Ngươi ra đi không lo không lắng, nhưng vị si tâm nữ tử này, lại nên làm cái gì? Ta mặc dù có thù đoạn thông thiên, nhưng làm thế nào chữa được vết thương vô hạn trong lòng nữ tử si tình kia a?

...

Lý Trường Thu thần sắc an nhiên, ngồi trong một gian phòng Thanh Vân phùng. Đây là gian phòng của Thanh Sơn Tuyết đạo gần đây đang rất nổi tiếng tại Thanh Vân phùng.

Lý Trường Thu chính là khách quen của nơi này, sắc mặt hần hồng nhuận phơn phớt, bình yên ngồi, trước mặt một bàn Đàn Hương, khói trắng lượn lờ bay lên. Một bình trà thơm ngát, trên chiếc giường cách xa chừng ba trượng, bị một mảnh lụa mỏng bao phủ, từng sợi tiếng đàn, từ phía sau lụa mỏng truyền tới.

Xuyên thấu qua lụa mỏng, có thể nhìn thấy nữ tử dáng người yếu điệu, tóc dài như thác nước, một bộ áo trắng như tuyết băng thanh ngọc khiết, mảnh khảnh tay nhỏ, theo nhịp gảy trên từng dây đàn...

Phong nhả đến cực điểm.

Tiếng bước chân vang lên ở cửa ra vào, một đoàn hồng ảnh nhanh nhẹn tiến vào. Người còn chưa tiến đến, tiếng cười đã truyền vào: “Lý tiên sinh, vị muội muội này của ta đánh đàn như thế nào?”

Lý Trường Thu mỉm cười nói: “Thiên âm”

Vân Túy Nguyệt cười khanh khách đi đến, eo thanh mảnh, khiến cho người ta lo lắng bất cứ lúc nào cũng sẽ gãy mất, cười duyên nói: “Danh tiếng Lý tiên sinh thật sự rất lớn a... Gian phòng này của Tuyết Nhi, bình thường không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, coi như tỷ tỷ ta đây, có đôi khi, cũng không cho vào đâu...”

“Thật sao... Ha ha...” Lý Trường Thu bật cười lớn.

“Nguyệt tỷ... Lúc nào nhân gia không cho tỷ tiến vào...” Một âm thanh vừa vội vừa thẹn truyền ra từ sau màn che.

“Tuyết Nhi ngại quá...” Vân Túy Nguyệt nói: “Lý tiên sinh, nhà bếp mới làm chút thức ăn, nên ta mang đến cho tiên sinh nếm thử.”

“Ha ha, Lý mỗ thật là có phúc được ăn ngon.” Lý Trường Thu mỉm cười, đột nhiên khẽ giật mình: “Sao con mắt của Túy Nguyệt cô nương có chút sưng đỏ? Xảy ra chuyện gì a?”

Vân Túy Nguyệt thu lại nụ cười, thờ dài nói ra: “Có chuyện, ai, trong nhà một vị tỷ muội gửi thư tới, mẫu thân nàng đột nhiên bệnh chết... Ai, ta cùng nàng khóc một hồi... Nàng còn có mẹ của mình, còn Vân Túy Nguyệt ta, ngay cả cha mẹ của mình là ai... Cũng không biết...”

Nói rồi, lại là chậc chậc khóc.

Lý Trường Thu thờ dài một tiếng, nói: “Sinh lão bệnh tử, cuộc sống thăng trầm, khiến cho người ta luôn cảm thấy bất đắc dĩ. Túy Nguyệt cô nương bớt đau buồn.”

Vân Túy Nguyệt miễn cưỡng cười một tiếng, nói: “Phiền muộn không cách nào giải được... Ai! Nhìn ta, nói những lời mất hứng làm gì, đến, Lý tiên sinh, mời ngài nếm thử tay nghề Thanh Vân phùng ta như thế nào.”

Vung tay lên, một nha hoàn bưng một khay đồ ăn tinh xảo tiến đến, bên trong có bốn đĩa điểm tâm linh lung tiêu xảo. Một bầu rượu nhỏ xinh.

Quả nhiên là điểm tâm

Trong mỗi một đĩa đồ ăn, tối đa cũng chỉ hai phần.

Bầu rượu kia, tối đa cũng chỉ được một chén rượu.

Tuyết Nhi trong rèm che miệng yêu kiều cười: “Nguyệt tỷ hôm nay thật hào phóng nha. Điểm tâm như vậy, ngay cả ta đều đã hơn mấy tháng không ăn được.”

Vân Túy Nguyệt cả giận nói: “Tiểu đệ từ nhà ngươi, mỗi lần làm điểm tâm đều không phải ngươi ăn nhiều nhất? Còn không sợ béo phì!”

Tuyết Nhi trong rèm hờn dỗi đứng lên, Lý Trường Thu không khỏi vì thế cười lên, nói: “Quý tỷ muội tình cảm thật là tốt.”

Vân Túy Nguyệt thở dài: “Mọi người đều là người không nơi nương tựa, tự an ủi lẫn nhau...”

Lý Trường Thu cười ha ha, cầm lấy đĩa, nói: “Điểm tâm này thật không tồi, khiến ta mới xem đã chảy đầy nước miếng, đáng tiếc số lượng quá ít a.”

Vân Túy Nguyệt cười nói: “Số lượng nhiều... Đã không phải là điểm tâm, phải không Lý tiên sinh?”

“Có đạo lý! Có đạo lý!” Lý Trường Thu ha ha cười to, ăn một miếng. Vận công kiểm tra một cái, không phát hiện bất kỳ dị dạng. Cười híp mắt nói ra: “Lời Nguyệt cô nương nói, luôn luôn có đạo lý.”

Vận đĩa như gió, mỗi một đĩa điểm tâm đều thử một miếng. Lại vận công xem xét, vẫn vô sự, lập tức thả lỏng toàn thân. Trong chốc lát một ngum rượu lại một miếng đồ ăn, ăn đến sạch sẽ, cười nói: “Tay nghề như ông này... Coi như tiến hoàng cung cũng được a... Nguyệt cô nương, một chút như vậy ăn không đủ no, ngược lại càng cảm thấy đói bụng... Số đồ điểm tâm này cũng quá ít a. Thuận túy dụ đồ ta a.”

Vân Túy Nguyệt vũ mị cười nói: “Nhân gia chính là muốn dụ dỗ người đâu, chỉ mong Lý tiên sinh đến nhiều hơn...”

“Ha ha! Hay lắm!” Lý Trường Thu cười ha ha, tâm tình thư sướng.

“Lý tiên sinh từ từ thưởng thức, Túy Nguyệt xin phép ra ngoài trước.” Vân Túy Nguyệt cười cười: “Nô gia ở chỗ này, chỉ thêm quấy rầy nhả hứng Lý tiên sinh...”

Lý Trường Thu cười ha ha, vội vàng giữ lại, nhưng Vân Túy Nguyệt đã cười duyên bước ra ngoài.

Tiếng đàn lượn lờ, Đàn Hương trầm trầm, trong lòng Lý Trường Thu từ từ cũng buông lỏng đề phòng. Thanh Vân phưởng, quả nhiên là chỗ an toàn nhất, lời ấy không sai.

Nghĩ tới đây, Lý Trường Thu cầm lên bầu rượu cũ, lại uống hai chén rượu, thở dài: “Thống khoái.”

“Thống khoái?”

Một thanh âm mĩa mai nói ra: “Không biết Lý tiên sinh, có muốn càng thêm thống khoái một chút hay không?”

“Ài?” Lý Trường Thu bỗng nhiên đứng lên, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy ngoài cửa, một đạo tử sắc thân ảnh như ẩn như hiện. Hai ánh mắt như tia chớp lạnh lẽo, khiến Lý Trường Thu cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Lý Trường Thu hừ lạnh một tiếng nói ra. “Muốn ở trước mặt Lý mỗ giả thần giả quỷ, đạo hạnh của ngươi còn kém chút!”

Nói xong câu đó, hần liền chuẩn bị động thủ.

Thân ảnh tử sắc kia đột nhiên đứng lại bất động, nói khẽ: “Lý Trường Thu, không sai, một cái nho nhỏ thọ rên, lại có thể có tiền vào Thanh Vân phưởng, hơn nữa một tháng đi tới ba bốn lần... Đầu năm nay, rên sát quả nhiên có thể kiếm tiền a?”

Lý Trường Thu hừ một tiếng, âm thầm vận công, nói: “Kiếm được tiền hay không, không cần ngươi quan tâm. Ngươi bây giờ lo lắng nên là... Mạng nhỏ của ngươi a...”

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên sắc mặt biến!

Bởi vì, hần vừa mới vận công liền cảm thấy huyền khí điên cuồng dao động, nhưng ngay sau đó, lập tức biến mất vô tung vô ảnh!

Lý Trường Thu vội vàng vận khí lần nữa, nhưng lần này, vẫn có thể đưa huyền khí ra khỏi đan điền, nhưng lại nhanh chóng tiêu tán!

Thân ảnh tử sắc bên ngoài nhàn nhạt nói: “Lý Trường Thu, đừng uống phí sức lực, không có thời gian nữa canh giờ, ngươi không thể bài xuất độc ra ngoài cơ thể! Coi như cao thủ huyền khí thất trọng thiên trở lên, cũng phải mất ít nhất ba cái hồ hấp, huống chi ngươi vẫn chưa tới thất trọng thiên!”

Thất trọng thiên?

Trong lòng Lý Trường Thu chợt vui mừng.

Ta từ trước đến nay hẳn luôn đối ngoại biểu hiện là lục trọng thiên, giấu dốt quả nhiên hữu dụng!

Không đến thất trọng thiên? Hừ, chờ qua ba cái hô hấp, ta liền cho ngươi đẹp mắt.

Lý Trường Thu đột nhiên giương một tay lên, vỗ vỗ hai cái!

“Àm!”

Một tiếng bạo hưởng, một đoàn sương mù nồng đậm đột nhiên bạo tán ra.

Ngay lập tức, khói đặc cuộn cuộn bao phủ cả phòng, đưa tay không thấy được năm ngón. Hơn nữa khói mù này, dường như không bị gió thổi ảnh hưởng, từ đầu đến cuối chỉ bao phủ một khối này.

...

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhẹ Nhàng Tóm Cường Dịch!

Trong sương mù dày đặc, thanh âm mờ mịt của Lý Trường Thu vang lên.

“Nếu muốn giết ta, liền phóng ngra tới đây.”

Vân Dương cười cười, nói: “Có Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này, ta dĩ nhiên là không dám bước vào, nhưng ngươi có dám ra đây sao?”

Trong thanh âm Vân Dương không chút nào che giấu như trút được gánh nặng.

Lý Trường Thu ần ần cảm thấy không ổn, nghiêm nghị nói: “Ngươi có ý gì?”

Vân Dương đứng tại cửa, thản nhiên nói: “Lý tiên sinh đại chiến cùng Âm Vệ phủ nguyên soái, lấy một địch trăm, quả nhiên anh dũng, bất quá, Lý tiên sinh dù sao cũng không có thông thiên chi lực, mà cao thủ phủ nguyên soái cũng không phải hạng người bình thường. Cho nên cuối cùng Lý tiên sinh vẫn là không địch lại.”

“Mà thủ đoạn cuối cùng Lý tiên sinh dùng để đào tẩu, chính là dùng Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này, đám cao thủ phủ nguyên soái xông vào không có người nào không bị Lý tiên sinh diệt sát... Sau đó chúng ta mới biết được, đây thủ đoạn cực ác độc của Lý tiên sinh, Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này một khi xuất hiện, trong vòng một khắc đồng hồ, tuyệt sẽ không tiêu tán.”

“Mà trong một khắc đồng hồ này, nếu có ai bước vào trong Thực Cốt Tiêu Hồn Yên, linh trí sẽ lập tức bị che đậy, linh hồn cũng sẽ bị Lý tiên sinh tùy ý thôn phệ, Lý tiên sinh không những không bị tổn thương, ngược lại mượn lực lượng thôn phệ linh hồn, có thể khôi phục tu vi.”

Vân Dương một thân áo tím, lãnh ý nói: “Thực Cốt Tiêu Hồn Yên, chính là thủ đoạn ác độc năm đó của Vạn Tà Độc Môn. Vốn thất truyền đã lâu. Theo ta biết, Thực Cốt Tiêu Hồn Yên vừa ra, không phải địch chết thì chính là ta vong.”

“Bởi vì, chính ngươi cũng bị vây ở trong Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này, không ra được.”

“Khả năng duy nhất có thể làm cho ngươi đi ra đồng thời an toàn rời khỏi, đó là khi địch nhân của ngươi không chút nghi ngờ xông vào, để cho ngươi thôn phệ linh hồn của hắn, sau đó ngươi liền có thể giết ra!”

“Đây là thủ đoạn cuối cùng của ngươi!” Vân Dương ngừng một lát lại nói: “Nhưng ngươi có lẽ không biết đây cũng là kế hoạch ổn thỏa nhất của ta. từ đầu đến cuối ta chỉ đợi, đợi ngươi xuất ra Thực Cốt Tiêu Hồn Yên này!”

Lý Trường Thu thất hồn lạc phách: “Ngươi là ai?”

Vân Dương không đáp, thản nhiên nói: “Buổi tối hôm đó, sau khi ngươi chiến đấu, ta liền biết, tu vi của ngươi đã đạt đến thất trọng thiên, nếu tính đơn đả độc đấu, hiện tại ngươi trong Thiên Đường thành này có thể tổn thương ngươi thực tình không nhiều.”

“Mà Hồn Độc chỉ pháp của ta, chỉ có thể làm người mất đại bộ phận chiến lực, cũng không thể khiến người hoàn toàn vô lực. Cho nên ta có thể sẽ gặp nguy hiểm. Vì ít nhất cũng cần ba năm cái hồ hấp, huyền khí của người mới biến mất sạch sẽ.”

“Thời gian ba năm hồ hấp này, nếu chiến đấu, mặc dù người vô lực để tụ huyền khí, nhưng người bộc phát lực lượng linh hồn quyết tử phản công, có thể sẽ khiến ta bị thương nặng! Thực lực của ta không đủ, không có cách nào ôn hòa tóm được người lại.”

“Nhưng là... Hiện tại, người ở trong Thực Cốt Tiêu Hồn Yên, ra không được.” Vân Dương nói: “Cho nên hiện tại ta đứng ở chỗ này nói chuyện với người, bởi vì... Mỗi khi người nghe ta nói một câu, độc trong cơ thể người, lại ít nhiều hóa giải một phần huyền khí của người.”

“Ta không vội, ta có thể cùng người trò chuyện vui vẻ nha.”

Vân Dương nói: “Dù sao người cũng không ra được, ta cũng không có chuyện làm. Cơ hội có thể cùng cừu địch nói chuyện trời đất, cũng không nhiều, hôm nay người ta lại có thể tùy ý thỏa thích.”

Trong sương mù Thực Cốt Tiêu Hồn Yên dày đặc, truyền tới một tiếng oa.

Hiển nhiên, Lý Trường Thu bị lời Vân Dương dẫn tới lửa giận công tâm, không nhịn được nên đã phun một ngụm máu.

Hắn cũng chân thực cảm giác được, tu vi của chính hắn, thật sự đang từng bước lui xuống. Ngay cả đan điền kinh mạch, đều đang chậm rãi héo mòn.

“Đây là độc gì?” Lý Trường Thu khan giọng quát: “Nói cho ta biết!”

Vân Dương nói: “Người đã muốn để cho ta nói nhiều thêm vài câu, ta cũng không ngại giải thích thật tỉ mỉ. Trong thiên hạ, có rất nhiều thứ, khi chỉ đơn độc một mình, không hề có độc, ngược lại khi ăn vào lại hữu ích đối với thân thể.”

“Hai món hỗn hợp lại cùng nhau, đối với thân thể càng tốt hơn. Ba món, cũng không hề gì, bốn món, cũng không có làm sao. Nhưng, bốn loại dược vật này ăn vào cơ thể, lại cho thêm loại dược vật thứ năm vào rượu, lại có thể đạt tới công hiệu hoàn mỹ vì diệu.”

Vân Dương cười cười: “Bất quá, người chỉ cần biết độc là do năm loại dược vật làm ra, không cần biết quá kỹ càng. Lý tiên sinh, thời gian nửa khắc thời gian đồng hồ, đã đến rồi.”

Quả nhiên, Thực Cốt Tiêu Hồn Yên bắt đầu chậm rãi tiêu tán.

“Người là ai?” Lý Trường Thu thở dài tuyệt vọng, cầm chặt trong tay một thanh chủy thủ sắc bén, đưa lên sát lồng ngực chính hắn.

“Nếu ta là người của phủ nguyên soái, sẽ không phải ít người tới như vậy.” Vân Dương nhẹ giọng cười nói: “Bất quá, sớm nghe nói trên người Lý tiên sinh có một bộ phận truyền thừa của Vạn Tà Độc Môn, cho nên, muốn cùng Lý tiên sinh luận bàn một chút.”

Lý Trường Thu hừ một tiếng: “Người nghĩ thật hay!”

Vân Dương lạnh nhạt nói: “Lý tiên sinh có thể yên tâm, hiện tại chung quanh gian phòng này, cũng chỉ có người của ta, hơn nữa cũng chỉ có hai cái. Tin tức tuyệt sẽ không tiết lộ.”

“Chỉ cần Lý tiên sinh chịu hợp tác, ta cũng không cần mạng của Lý tiên sinh.” Vân Dương hòa ái dễ gần cười: “Ta chỉ là lợi dụng một chút thiên thời địa lợi nhân hòa, để đạt tới mục đích này của ta. Đương nhiên, tâm đắc tu luyện của Lý tiên sinh, tại hạ nhất định phải đạt được.”

Lý Trường Thu cười ha ha: “Người dùng thủ đoạn đối phó với ta như vậy, thế mà còn muốn tâm đắc tu luyện của ta? Người nằm mơ đi!”

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng Lý Trường Thu mơ hồ buông lỏng.

Nguyên lai gia hỏa này chỉ vì mục đích này, như vậy, chưa chắc ta đã không có cơ hội sống sót. Nghĩ tới đây, suy nghĩ kiên quyết muốn chết kia liền hòa hoãn buông xuôi.

Tiểu tử, hẳn người còn không biết đi. Cao thủ Thất trọng thiên, từ trước đến nay đều có cơ hội bất diệt, phàm là còn có một hơi huyền khí trong đan điền, dù là bị đánh nát, cũng sẽ giữ lại một phần nguyên lực!

Chỉ cần còn có thể sống, mặc kệ bị thương nặng cỡ nào, trong vòng một năm, đều có thể khôi phục tu vi. Chỉ cần lão tử khôi phục tu vi... Chỉ bằng đám tiểu lâu la các người, ta một hơi liền có thể thổi chết!

Vân Dương miễn cảm cảm thấy, sự quyết tử bên trong bầu không khí này, đã từ từ biến mất.

Trong lòng cũng thở dài một hơi. Nếu đã phí hết sức lực lớn như vậy, còn kém chút bại lộ thân phận của mình, cuối cùng lại chỉ bắt được một người chết trở về, thật sự được không bù nổi mất!

“Tiểu tử, người mơ tưởng đạt được truyền thừa của lão phu! Lão phu có chết cũng sẽ không thỏa mãn tâm nguyện của người.”

Lý Trường Thu nghiêm nghị nói.

“Thời gian của chúng ta còn rất dài.” Vân Dương nhẹ giọng cười.

Thực Cốt Tiêu Hồn Yên đã hoàn toàn tán đi, trong sảnh khôi phục thanh minh. Chỉ thấy vị Lý Trường Thu kia, một dáng vẻ thân thể uể oải nằm trên mặt đất, hai con mắt hung hăng nhìn Vân Dương như muốn một ngụm đem hấn nuốt vào bụng vậy.

Ngay cả ngón tay cũng không động đậy được.

“Quản gia!”

Vân Dương chấp tay quát.

“Vâng!”

Một bóng người quý mị hiện thân ngay lập tức, đi đến trước mặt Lý Trường Thu, đem một bàn tay tinh chuân đặt trên lồng ngực của hắn, một chương khác đập vào đan điền.

Oanh một tiếng, bụi đất tung bay.

Lý Trường Thu cắn răng, không làm bất cứ hành động phản kháng, chỉ cười lạnh.

“Huyền khí đã tán.” Lão Mai quay đầu nói.

“Ừm, dùng gân Huyền thú lục giai trói hấn đi!”

Vân Dương cũng không tiến lên, chỉ đứng ở phương xa truyền lệnh.

Nghe câu nói này, hi vọng cuối cùng trong lòng Lý Trường Thu rốt cục triệt để tiêu tán. Hấn một mực chịu đựng, giữ lại một tia nguyên lực cuối cùng, chính là nghĩ đến, vạn nhất tiểu tử này hào hứng tiến tới, như vậy, chính lão liều mạng tiêu hao tiềm lực sinh mệnh cũng có thể đem hấn bắt làm con tin, như thế hấn tự cho là mình sẽ an toàn.

Nhưng không có nghĩ đến, gia hỏa này đã dùng Hổn Độc tiêu tán tu vi của mình, lại bảo hộ vệ của hấn phong kín kinh mạch, tán đi huyền khí trong đan điền, không ngờ vẫn cẩn thận như vậy!

Gân huyền thú lục giai, coi như tu vi chính lão không một chút tổn hại, muốn thoát khỏi cũng là chuyện tuyệt đối không thể nào được!

Lão Mai nhanh chóng lấy ra hai sợi Huyền thú gân đem Lý Trường Thu trói lại, lại tiếp tục lấy ra một cái túi vải đen, một bàn tay đập vào gáy Lý Trường Thu, rồi nhét hấn vào trong bao vải.

“Đại công cáo thành.”

Vân Dương vỗ vỗ tay.

Từ đầu đến cuối, hấn chỉ đứng một chỗ, ngay cả hai cái chân đều chưa từng chuyển động.

Lập tức có thể bắt sống một vị cao thủ Thất trọng thiên!

Lão Mai nhắc túi đen lên, nói: “Công tử, ta về trước.” Chia ra trở về là sách lược tốt Vân Dương đã sớm tính toán qua.

“Nhất định phải vạn vô nhất thất.” (Không được sai lầm)

“Vâng.”

Lão Mai mang theo cái túi, thân thể vèo một tiếng bay ra ngoài, trong nháy mắt không thấy tăm hơi.

.....

Tiếng bước chân vang lên.

Vân Túy Nguyệt từ trên thang lầu lượn lờ đi xuống, trong mắt lóe dị sắc, vỗ tay nói: “Công tử hảo thủ đoạn! Nô gia thật sự nhìn mà than thở không bằng.”

“May mắn mà có Nguyệt cô nương phối hợp với tại hạ.”

Vân Dương âm áp hành lễ nói ra: “Nếu không có Nguyệt cô nương, chuyện này hung hiểm vạn lần, làm sao dễ dàng như ý như vậy.”

Vân Túy Nguyệt xinh đẹp cười nói: “Vây, ngươi cần phải hảo hảo cảm tạ ta đó.”

Vân Dương nhẹ nhàng thở dài: “Đó là đương nhiên! Nguyệt cô nương, hiện tại Thanh Vân phùng...”

“Không có người.”

Vân Túy Nguyệt che miệng cười nói: “Ngay tại thời điểm ta bụng thức ăn tiến vào nơi này, Thanh Vân phùng đã chỉ còn lại có mấy người chúng ta, bọn tỷ muội khác, ta cũng đã cho các nàng đi ra ngoài chơi một hồi.”

Vân Dương trầm mặc một hồi, nói: “Như vậy hiện tại trong những người biết chuyện này, có người, Tuyết Nhi cô nương, thị nữ bụng thức ăn vừa rồi, còn có ta, cùng quản gia của ta, tổng cộng là năm người.”

“Thị nữ không biết gì, sau khi bụng thức ăn vào, liền rời đi. Bất quá người quên tính cả người trong túi a. Cho nên vẫn là năm người.” Vân Túy Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp: “Thế nào, không tin ta được hả?”

Vân Dương trịnh trọng nói: “Việc lớn không thể không cẩn thận, hi vọng Nguyệt cô nương thứ lỗi.”

Vân Túy Nguyệt lý giải gật đầu, nói: “Tuyết Nhi, là muội muội của ta.”

Vân Dương sửng sốt, nói: “Là ta thất lễ.”

Vân Túy Nguyệt thở dài một tiếng nói: “Các người... Cẩn thận một chút không có gì xấu cả.” con người thu thủy của nàng nhìn Vân Dương, nói: “Thủ đoạn của người để cho ta vô cùng kinh tâm động phách, hẳn là địa vị của người không quá thấp a?”

Vân Dương đắng chát cười một tiếng: “Cùng các lão đại so sánh, ta còn kém xa lắm. Nguyệt cô nương, đa tạ hỗ trợ, để đảm bảo cho mọi chuyện. Tại hạ cáo từ trước.”

Vân Túy Nguyệt u oán nói ra: “Người nhất định phải gọi ta là Nguyệt cô nương sao?”

Vân Dương sửng sốt, chỉ nghe Vân Túy Nguyệt ai oán nói: “Kêu một tiếng tẩu tử(chị dâu) khó lắm sao?”

Hầu kết Vân Dương gian nan di động, rốt cục nói khẽ: “Nguyệt tỷ, không nên làm khó ta...”

Thần sắc Vân Túy Nguyệt âm trầm một trận, lập tức lại gượng cười nói: “Có thể nghe người gọi một tiếng Nguyệt tỷ, ta... Thật cao hứng.”

Trong lòng Vân Dương thông khổ.

“Về sau... Nếu có chuyện gì cần hỗ trợ... Có tin tức gì...” Vân Túy Nguyệt cầu khẩn nhìn Vân Dương: “... Tuyệt đối đừng quên Nguyệt Tỷ...”

Vân Dương trầm mặc một chút, nói: “Tuyệt đối sẽ không!”

Vân Dương lặng yên rời khỏi Thanh Vân phùng, đi ra ngoài thật xa, quay đầu nhìn lên, chỉ thấy một bộ áo đỏ, vẫn đang thất thần đứng tại đại môn Thanh Vân phùng.

Vân Dương cảm giác ngực mình tựa hồ bị đặt lên một khối đá lớn, trĩu nặng và khó chịu.

“Đã đem thân này giao quốc phúc, sao là thâm tình thù hồng nhan.”

Nhớ tới mỗi lần Ngũ ca Hòa Tôn uống say liền ngâm ra hai câu thơ này, lại nhìn thấy một bộ áo đỏ si tâm không thay đổi, si ngốc chờ, Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng chua xót.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tâm Sự, Tri Kỷ!

Vân phủ, mật thất.

Vân Dương đơn độc đối mặt với Lý Trường Thu đã bị trói gô.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đều đang ở bên ngoài.

“Lão Mai, ta thấy công tử rất thần bí a.” Phương Mặc Phi có chút buồn bực nói: “Thật sự là kỳ, nguyên bản ta cho rằng, trong Vân phủ này cũng chỉ có

một vị công tử sống cùng với một lão quân gia, liếc mắt liền có thể nhìn rõ ngọn nguồn. Nhưng sau khi đi vào, càng ngày ta càng nhận thấy mơ hồ, không rõ sâu cạn a?” (không tìm ra nội tình)

Lão Mai cười hắc hắc, nghiêng nghiêng liếc hán một cái, thân nhiên nói: “Không rõ sâu cạn? Vậy thì mới đúng! Lão Mai ta ngây người trong viện tử này hơn ba năm, đến bây giờ, còn chưa có thăm dò sâu cạn đâu! Ngươi vừa tới, liền muốn hiểu rõ mọi chuyện?”

Lão Mai khinh thường cười một tiếng.

Phượng Mặc Phi thật sự chịu chấn kinh, mở to hai mắt nhìn: “Lấy bản lĩnh của ngươi, mắt hơn ba năm, còn không mò ra sâu cạn?”

Lão Mai nhếch nhếch miệng, then quá hoá giận hung ác nói: “Ngươi hiểu kỳ như vậy làm gì? Còn nói ta? Lấy IQ bằng số tuổi của ngươi, đừng nói ba năm, ở trong phủ này ba đời... Ngươi cũng không đào được ngọn nguồn công tử nhà ta!”

Phượng Mặc Phi trừng trừng mắt, thương thế chưa tốt, lão tử không thèm nói chuyện với ngươi!

...

“Tiểu tử, đừng uống phí tâm tư.” Ánh mắt Lý Trường Thu lấp lóe: “Cái gì truyền thừa, lão phu hoàn toàn không biết.”

“Ngươi sẽ giao ra.” Vân Dương cười tủm tỉm tiến lên, một trận quyền đâm cước đá mãnh liệt trút xuống: “Giao hay không giao! Giao hay không giao! Giao hay không giao!”

Phốc phốc phốc...

Lý Trường Thu cắn răng không rên một tiếng, nhưng trong lòng lại càng lúc càng yên tâm. Ngươi muốn truyền thừa? Hừ... Như vậy chắc chắn ngươi không dám giết ta!

Lý Trường Thu đột nhiên biến sắc... Một cỗ khí tức tinh thuần trong nháy mắt đã phong tỏa đan điền, kinh mạch toàn thân hần.

Mức độ tinh thuần của cỗ khí tức này, cả đời này lần đầu hần thấy!

Đối phương đã có tuyệt thế thân công như vậy, sao còn muốn Vạn Tà Độc Môn truyền thừa?

Đang nghĩ đến đây, một quyền như lôi đình chớp giật gào thét mà tới.

Ngô...

Răng rắc...

Bốn cái răng cửa bị sinh sinh đánh rớt, máu tươi chảy dài.

“Sì khả sát bất khả nhục!” Lý Trường Thu oán độc nhìn Vân Dương: “Làm nhục một vị cường giả như vậy, tiểu tử, ngươi còn có nửa điểm phong độ hay không!”

Răng cửa của hần bị đánh gãy, thanh âm nói chuyện rất là quái dị.

“Cường giả!?” Vân Dương thu tay lại, cười nhạt một tiếng, lấy một tấm khăn mặt mới tinh, bắt đầu lau vết máu trên nắm đấm của mình, chậm rãi nói: “Lý Trường Thu, nhớ kỹ thân phận của ngươi, ở chỗ này của ta, ngươi chỉ là một tên tù nhân!”

Lý Trường Thu hung tợn nói: “Lão phu nhớ kỹ ngươi!”

Vân Dương mỉm cười: “Kinh mạch của ngươi bây giờ đã bị ta cưỡng chế, muốn tự đoạn kinh mạch, tự đoạn tâm mạch cũng không thể làm được. Đan điền của ngươi cũng bị ta phong tỏa, muốn tự hủy đan điền, cũng chả thể làm được rồi. Hành động của ngươi cũng bị ta hạn chế, muốn treo cổ cũng chả được. Thậm chí răng của ngươi cũng bị ta đánh rụng, muốn cắn lưỡi tự sát cũng không có khả năng.”

Vân Dương nói chuyện rất chậm, nhưng vào tai Lý Trường Thu lại như từng đợt kinh lôi, lão không tự chủ được rung mình: “Ngươi... Ngươi có ý gì?”

“Không có ý gì cả, chỉ là ta không muốn để cho ngươi chết mà thôi.”

Vân Dương nhe răng cười một tiếng: “Bởi vì tiếp đây, ngươi sẽ phi thường muốn chết!”

Lý Trường Thu khắc khắc cười một tiếng, mơ hồ không rõ nói ra: “Dù ta chết, ngươi cũng đừng hòng lấy được truyền thừa Vạn Tà Độc Môn!”

Vân Dương quái dị cười một tiếng: “Đến bây giờ ngươi còn cho rằng, ta bắt ngươi đến, là vì cái gọi là truyền thừa Vạn Tà Độc Môn gì đó?”

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngừng đầu: “Ngươi?”

“Không sai!”

Sắc mặt Vân Dương trở nên băng hàn, khẽ nhếch miệng, lộ ra một nụ cười lạnh lùng, tàn khốc: “Ta muốn hỏi ngươi mấy vấn đề?”

Bản năng Lý Trường Thu cảm thấy không ổn: “Đến tột cùng ngươi muốn cái gì?”

“Ngươi, là, ngày, nào, tháng, mấy?” Vân Dương từng chữ hỏi.

Lông tơ toàn thân Lý Trường Thu trong nháy mắt dựng đứng.

...

“Ngươi là ngày nào tháng mấy?” Sáu chữ rất phổ thông.

Nhưng uy lực tổ hợp lại, nhất là sau khi rơi vào trong tai Lý Trường Thu, lại giống như một đạo thiểm điện, từ trên cao bổ xuống, trực tiếp liên chém vào chỗ sâu nhất trong tâm linh của hắn.

Giờ khắc này, hắn thậm chí có một cảm giác đầu váng mắt hoa.

Đã bao nhiêu năm, hắn chưa từng bị người lột trần như thế, đây chính là bí ẩn sâu nhất trong lòng hắn!

Lý Trường Thu trấn định một chút, nói: “Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì.”

Vân Dương cười lạnh một tiếng, thân nhiên nói: “Lý Trường Thu, tên giả Lý Thiết Tượng. Ẩn cư mười ba năm tại Thiên Đường thành. Trong mười ba năm, luôn luôn cần cù chịu khổ. Binh khí chế tạo đều là tinh phẩm. Hơn nữa, có người đã từng nói, chỉ cần Lý Thiết Tượng duy trì cố gắng có lẽ một ngày nào đó sẽ đột phá, đạt tới tiêu chuẩn đại sư rèn đúc binh khí.”

“Trong những năm gần đây, tên Lý Thiết Tượng càng thêm vang dội, hơn nữa, còn có người coi việc nhận được binh khí Lý Thiết Tượng tự tay chế tạo làm vinh dự.”

“Làm một kẻ gian tế, hoặc nói là cọc ngầm, ngươi có thể làm đến một bước này, đã được coi là đẳng phong tạo cực a.”

“Bất quá tính tình Lý Thiết Tượng không tốt, hơn nữa, tâm tình thường xuyên không tốt, cho nên, chỉ cần tâm tình Lý Thiết Tượng không tốt, sẽ đóng cửa mất tích.”

“Mà chỉ cần vị Lý Thiết Tượng trung thực, tính khí nóng nảy, một thân quê mùa, mặt mũi tang thương này mất tích, Thanh Vân phường sẽ xuất hiện một vị phong độ tiêu sái Lý Trường Thu, Lý đại quan nhân.”

“Lý đại quan nhân rất có tiền, xài tiền như nước. Mỗi một lần đến Thanh Vân phường, chỉ ít bỏ ra mấy trăm lượng bạc.”

“Sau đó vị Lý đại quan nhân này sẽ đột nhiên biến mất, không ai biết hắn là người nơi nào, từ đâu tới đây, lại đi nơi nào. Nhưng trong cùng một thời gian, Lý Thiết Tượng sẽ xuất hiện, tâm tình khôi phục bình ổn. Tiếp tục cần cù chăm chỉ rèn sắt, tiếp tục đúc kiếm.”

“Nếu Lý Thiết Tượng có thể tiết chế bản thân, không để bất luận kẻ nào tìm ra sơ hở, chắc chắn không một ai đem Lý đại quan nhân anh tuấn tiêu sái cùng với Lý Thiết Tượng trung thực thẳng thắn liên hệ với nhau. Dù sao, nhìn từ bề ngoài, hoàn toàn chính là người của hai thế giới.”

Vân Dương chậm rãi nói, con mắt băng lãnh nhìn vào mắt Lý Trường Thu.

Lý Trường Thu mỉm cười: “Ta hoàn toàn không rõ, ngươi nói vậy có ý gì.”

Vân Dương cũng không để ý đến hắn, tiếp tục từ từ nói ra: “Nếu ngươi không chủ động đi cảnh cáo Thu Kiếm Hàn Nguyên soái, như vậy cả đời này cũng không có ai có thể phát hiện ngươi. Chỉ là đáng tiếc, chuyện ngươi đã làm, có muốn cũng không rút lại được.”

“Tin tưởng cấp trên của ngươi khi biết chuyện này cũng sẽ rất kinh ngạc. Lý Thiết Tượng một mực rất ổn trọng, sao lại chủ động đi làm chuyện điên cuồng như vậy? Cho dù tin rằng hiếm có người có thể là đối thủ của ngươi, cho dù ngươi không địch lại cũng có thể tùy thời thoát thân. Nhưng, ngươi làm chuyện này đích thật không hề có đạo lý.”

Lý Trường Thu cười lạnh nói: “Ngươi bắt ta, càng thêm không có đạo lý.”

Vân Dương cười nhạt cười: “Ta vốn cũng rất tò mò, tại sao ngươi lại phải làm như vậy. Nhưng mãi cho đến vừa rồi, ta rốt cục nghĩ thông suốt, vì sao ngươi làm như vậy.”

Lý Trường Thu không tự chủ được hỏi: “Vì sao?”

“Hết thầy chi vì... Bốn chữ.” Vân Dương mỉm cười nói: “Bốn chữ này, gọi là xông xáo giang hồ.”

“Xông xáo giang hồ...” Lý Trường Thu chậm rãi nhắc lại, ánh mắt lộ vẻ phức tạp.

“Bởi vì ngươi dù sao cũng là một cao thủ. Hơn nữa, thân thủ của ngươi đã đạt đến độ cao người thường khó thể với tới. Mặt khác, bản thân ngươi trước

khi định cư Thiên Đường thành, hiển nhiên cũng là nhân vật có mặt mũi trên giang hồ.”

“Người có địa vị của mình, có thanh danh của mình, có hư vinh của mình, có sự kiêu ngạo của mình. Những thứ đó, đều thuộc về chính người. Nhưng từ sau khi tới Thiên Đường trở thành một tên thợ rèn, người đã mất đi những thứ này, người không còn là chính mình.”

“Tất cả mọi thứ của người, cũng đã mất đi, từ khi đó người chỉ là tên cái thợ rèn.” Vân Dương nói: “Nhưng người giang hồ có mặt khắp mọi nơi.”

“Tiệm thợ rèn của người, cùng người giang hồ gặp nhau cũng sẽ rất nhiều.”

“Coi người nghe được phong vân biến ảo trên giang hồ, nghe được danh tự vô số người, hoặc người biết, hoặc người không biết, hoặc người người nhận biết còn không bằng người, nhưng bây giờ đều rất phong quang, ngược lại, người có thực lực siêu tuyệt lại không thể biểu lộ, không thể đương danh lập vạn, không thể khiến cho thiên hạ đều ngưỡng nhìn...”

“Người nhìn giang sơn đời nào cũng có tài tử ra, người nhìn giang hà sóng sau đề sóng trước. Mà danh tiếng thuộc về người, dần dần bị người đời quên lãng.”

“Cho nên người không cam tâm, người biệt khuất, người không phục. Những con kiến hôi này, dựa vào cái gì? Nếu ta vẫn còn, há lại để cho bọn hán phách lối? Cho nên tâm tình người liền không tốt, sẽ táo bạo. Tâm tình không tốt, liền đóng cửa, không muốn làm thợ rèn nữa...”

Lý Trường Thu xùy cười một tiếng, thấp giọng nói: “Hoang đường.”

Vân Dương vẫn bình tĩnh, nói: “Mặc dù thời điểm xúc động, không muốn làm thợ rèn nữa. Không muốn bị người ta lãng quên. Nhưng chính người cũng hiểu được, bị người ta quên lãng, bị người đem người xem như thợ rèn chân chính, mới là mục đích lớn nhất của người.”

“Cho nên người không thể đi xa, không thể xông xáo chém giết trên giang hồ, vì vậy người mới đến Thanh Vân phùng. Đến Thanh Vân phùng để tự mê hoặc chính bản thân, để cho tâm cảnh trở lại bình ổn, sau đó áp chế phần xao động này xuống, sau đó sẽ trở về, tiếp tục làm thợ rèn.”

“Nhưng tích lũy như vậy, lại là một cái tuần hoàn ác tính. Tình tình của người, càng ngày càng táo bạo, tâm tình càng ngày càng tồi tệ.”

“Nhất là, nhìn thấy người ta làm ra đại sự kinh thiên động địa, lại không thể nói, không thể bình phẩm. Từ đó tâm tình càng thêm tồi tệ, cho nên một năm gần đây, thời gian người mở cửa tiệm thợ rèn càng ngày càng ít, mà thời gian người đi Thanh Vân phùng, càng ngày càng nhiều.”

Sắc mặt Lý Trường Thu trắng bệch, không nói một lời, gắt gao nhìn Vân Dương.

“Người như người, trong lòng tràn đầy sợ hãi cùng bất an, cho nên, khi một chuyện người cảm thấy không thể thừa nhận phát sinh, người sẽ liều lĩnh đi làm chuyện người cho rằng nên làm. Tỷ như, uy hiếp Thu Nguyên soái.”

“Bởi vì, Ngô Văn Uyên bị bắt, đối với người mà nói, thò tử hồ bi, cảm giác nguy cơ, quá nặng. Người sợ hãi, sợ rằng vận mệnh người cũng sẽ như vậy. Bởi vì, xét đến cùng, người cùng Ngô Văn Uyên đều là một dạng người. Cho nên, người nhịn không được.”

“Nhưng chính vì người nhịn không được, mới khiến cho người xuất hiện ở chỗ này của ta.”

Vân Dương lãnh đạm híp mắt, nhìn đôi mắt Lý Trường Thu có chút thất thần, thần nhiên nói: “Bất cứ chuyện gì, mặc kệ là tốt hay xấu. Nhưng chỉ cần phát sinh, chỉ cần bị người làm ra, như vậy, nhất định là có lý do, hơn nữa, nhất định có dấu vết quy luật!”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Siêu Cấp Lừa Đảo

Vân Dương chậm ung dung nói: “Nhưng ta không làm như vậy. Ta muốn người tự nói ra, thứ nhất, là sự tôn trọng người tri âm của ta, thứ hai dù sao người cũng là một vị cường giả, ta cũng không muốn làm người quá mức khó xử.”

Sắc mặt Lý Trường Thu biến đổi.

“Coi như ta buộc phải dùng hình với người để đạt được tin tức mà cấp trên cần. Nhưng ta vẫn muốn bảo trì một chút tôn trọng tối thiểu đối với một vị cường giả như người.”

Vân Dương chân tình thực ý nói: “Cho nên, ta phân tích hết mọi thứ từ tâm lý của người, động cơ của người, bởi vì ta muốn để người biết, thứ nhất, ta tôn trọng người, thứ hai, người thua ở dưới sự tính toán của, thật sự... Không oan chút nào.”

Lý Trường Thu thở dài, nhất thời không có lời nào để nói.

Ngay từ đầu, hần vốn định phản kháng, dù đối phương có dụng nhục hình bức cung thì cái gì hần cũng không nói. Nhưng nghe Vân Dương nói chuyện, hần lại đột nhiên cảm thấy, bản thân cố gắng phản kháng, đều là uống phí công phu, trong mắt đối phương vô cùng buồn cười.

Đối phương đã hiểu rõ bản thân hần đến trình độ này, hần còn giấu diếm cái gì hoặc nói hần còn gì để mà giấu diếm?

Chẳng bằng dứt khoát thoải mái, còn may giữ lại cho bản thân một chút tôn nghiêm cường giả.

Ở trước mặt một người như vậy, bất kỳ hành động chống chế, hoang ngôn, đều chỉ là trò cười cho người ta mà thôi. Thua dưới tay của hần, thật sự không oan a.

trong lúc bất tri bất giác, Vân Dương đã thành công không chế tiết tấu câu chuyện, thậm chí không chế tiết tấu nội tâm Lý Trường Thu.

“Lợi hại!” thần sắc Lý Trường Thu trở nên âm đạm, nói: “Rốt cục ngươi là ai?”

khóe mắt Vân Dương ánh lên một tia ý cười như nước mùa xuân: “Ta chỉ có thể nói, kỳ thực... Ta thật không phải là người quan phương, cũng không phải là người quân đội.”

Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Điểm này ta đã sớm đoán được.”

Vân Dương nói: “Xin hỏi Lý đại quan nhân, phân tích vừa rồi của ta, có sai lầm chỗ nào hay không?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại: “Hoàn toàn chính xác.”

Vân Dương nói: “Như vậy, thân phận Tứ Quý lâu của ngươi, cũng chính xác chứ!” Hần dùng khẩu khí khẳng định chắc nịch.

Lý Trường Thu hừ một tiếng: “Ngươi đã biết rõ như vậy, còn hỏi cái gì?”

Vân Dương nói: “Vậy là ngươi ngày nào tháng mấy đâu?”

Lý Trường Thu chậm rãi nói: “Ta là ngày 19 tháng giêng.”

Vân Dương nói: “Àn, 19 tháng giêng... Theo ta được biết, Xuân Đường của Tứ Quý lâu mặc dù là một đường khẩu thống nhất, nhưng mỗi một thành viên đều hoạt động riêng rẽ, mỗi người một nơi. Coi như cùng thuộc một tháng, cũng không có bất kỳ quan hệ lệ thuộc.”

Lý Trường Thu ngược mắt nhìn Vân Dương, nói: “Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao có thể hiểu rõ Tứ Quý lâu như vậy?”

Vân Dương không đáp, nói: “Nhưng, một khi có hành động lớn, sẽ có người liên lạc xuất hiện. Mà người liên lạc này, thường là một người trung gian.”

Lý Trường Thu nói: “Nói nhảm.”

trong lòng Vân Dương thở dài một hơi.

Thành công.

câu nói này của hần, chính một cái bẫy cho đối phương. Những thứ này đều chỉ là suy đoán chưa được kiểm chứng của hần, nhưng lại được nói ra bằng khẩu khí tựa như đã biết rõ mọi việc.

Người liên lạc, bất kỳ tổ chức nào mà chả cần người liên lạc, muốn thực hiện bất kỳ hành động nào đó, cũng phải cần đến người liên lạc. Mà người liên lạc này, nếu không phải một người trung gian, sao có thể làm công việc liên lạc?

bất kỳ người liên lạc của tổ chức nào đi nữa, tất nhiên đều phải là người trung gian.

Điều đơn giản như vậy, khi vào tai Lý Trường Thu lại như tiếng sấm, nhất là sau khi hần đã bị Vân Dương lừa một hồi. Tạo cho Lý Trường Thu cảm giác “Đối phương không gì không biết” và dễ dàng mắc lừa.

“Nhưng, theo ta được biết, Lý Trường Thu ngươi không phải là người liên lạc.” Vân Dương lại lừa dối một câu, giọng điệu khẳng định.

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt thất thố: “Làm sao ngươi biết?”

Vân Dương đã tính trước nói ra: “Ta biết là được.”

Lý Trường Thu trầm mặc xuống, ánh mắt lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì.

“Hơn nữa, ta không chỉ biết ngươi không phải là người liên lạc, còn biết, ngươi còn là một cái tiết điểm trọng yếu, hoặc nói là một đầu mút.”

Vân Dương lại nói một câu lập lòe nước đôi, lý giải kiểu gì cũng cảm thấy đều đúng.

Sau đó, hần nhìn thần sắc trong mắt Lý Trường Thu biến hóa, thật nhanh lại bỏ thêm một câu: “Nhìn thì tưởng Lý Trường Thu người thân phận thấp, nhưng trong Tứ Quý lâu lại là nhân vật trọng yếu, chí ít, trong Thiên Đường thành này tứ, người chính là người quyết định.”

về chấn động trong mắt Lý Trường Thu càng ngày càng đậm.

Vân Dương trong lòng càng thêm yên tâm, nhìn về chấn động trong mắt Lý Trường Thu, tiếp tục lập lòe nước đôi tiến công: “Người là cường giả, người không sợ chết, có tôn nghiêm, cho nên, người hẳn là kẻ cầm đầu tiểu đội.”

sắc mặt Lý Trường Thu trắng bệch, lâm bảm nói: “Những thứ này, sao người có thể biết. chẳng lẽ, trong tổ chức có nội gian?”

Vân Dương từ chối cho ý kiến mà nói: “Còn một vài điều nữa, bắt quá ta hơi mệt chút. Lý Trường Thu, ta cũng không có ý định muốn lấy tính mạng của người, người hẳn là rõ ý của ta.”

trong lòng Lý Trường Thu mờ mịt. Người không muốn tính mệnh ta? Còn nói ta đã rõ ý người?

Ta rõ cái con bà nó a?

Nhưng, hiện tại, chính hần vô luận thế nào cũng không thể nói “Ta không rõ ý của người”.

Vậy quá mất thể diện.

Người ta đã nói đến như vậy rồi, chẳng có nhẽ ngay cả ý tứ đối phương người đều không rõ?

Có điều, trong lòng đã xác định một việc: Nội gian! Có nội gian!

“Ti như nói, hết thảy có mấy người lệ thuộc vào người, thân phận, công việc phụ trách, mục đích cuối cùng như thế nào.. của mỗi người bọn họ.” thần thái Vân Dương nhẹ nhõm, khẩu khí thư giãn: “Ta cũng không phải biết rõ mọi chi tiết, cho nên, hiện tại là thời gian cho người nói chuyện.”

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngẩng đầu, âm trầm nói ra: “Ta chỉ muốn biết, là ai, là ai bán đứng chúng ta?”

Vân Dương lắc đầu, cải chính: “Câu nói này, nói sai rồi. Không phải bán đứng.. Các ‘Người’! chỉ là tiết lộ chút xíu tin tức về ‘Người’ mà thôi, chi thể thôi.”

hận ý trong mắt Lý Trường Thu bùng nổ!

Chỉ là tiết lộ chút tin tức của ta mà thôi!

Hừ!

Tại nơi đầm rồng hang hổ như Thiên Đường thành này mà lại tiết lộ tin tức của ta, ta còn có thể sống sao? Việc này hoàn toàn là muốn dồn ta vào chỗ chết!

Vân Dương lặng lẽ phẩm trà, thần thái thản nhiên.

Lần tra hỏi này đến đây, cơ bản đã đại công cáo thành. Việc còn lại chính là không ngừng đánh tan phòng tuyến tâm lý của Lý Trường Thu làm sâu sắc sự thù hận của hần là được.

Lời của Vân Dương từ đầu đến giờ, đều mang ý lập lòe nước đôi. Ngoại trừ lúc phân tích một vài ý về bản thân Lý Trường Thu, những thứ khác cơ bản đều có thể hiểu theo nhiều hướng, muốn nghĩ thế nào đều được.

Tu vi người cao như vậy, làm sao có thể là nhân viên bình thường của Tứ Quý lâu? Người không phải là người liên lạc, một tên thợ rèn, sao có thể làm người liên lạc? Khi nói người là đầu mối, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra là ta nói đúng, cho nên người là đầu mục. Đầu mối, há không phải chính là một cái tiết điểm? Nếu là một cái tiết điểm, há có thể không phải đầu mục? Hơn nữa, ngoại trừ một tên đầu mục có thể tự quyết định hành động bản thân, ai có thể tự ý đi uy hiếp Thu Kiếm Hân? Không sợ bị phạt a?

Người nói trong các người xuất hiện nội gian, tốt, ta cũng không thừa nhận, người muốn nghĩ thế thì nó chính là như thế.

Người đã nói rằng có nội gian, mà ta chỉ là biết tin tức một mình người, điều này đại biểu cái gì? Người có kẻ thù.

Người ta muốn dồn người vào chỗ chết.

Người ta hại người bị ta bắt đến nơi này.

Người còn muốn giữ bí mật cho hần bảo sao?

Người còn bảo vệ cho hần a?

Những việc này, Vân Dương tin tưởng Lý Trường Thu có thể nghĩ ra được.

“... Ta, cho ta một chén nước.” Lý Trường Thu yêu cầu.

Vân Dương đổ đầy một chén nước, bưng qua cho hắn, tỉ mỉ giúp hắn uống, tiếc hận nói: “Kỳ thật, ngươi không nên ở chỗ này. Lấy tu vi của ngươi, thiên hạ có nơi nào mà không thể đi... Hơn nữa, cũng thật không muốn, cứ như vậy làm nhục tôn nghiêm một vị cường giả...”

Lý Trường Thu cười thâm một tiếng: “Thế nhưng, cuối cùng ta vẫn bị ngươi bắt a.”

Vân Dương tiếc hận nói: “Thật sự mà nói, có tư liệu liên quan tới ngươi trong tay của ta... Kỳ đến mức nếu ta bắt không được ngươi, không phải nói ta quá... Ha ha, chỉ có thể nói, đây là mệnh, đây là mệnh của ta, cũng là mệnh của ngươi.”

“Mệnh a?” trong mắt Lý Trường Thu lóe ra vẻ vô cùng dữ tợn: “Không! Đây không phải mệnh của ta! Nếu không phải có người bán đứng ta, sao ta có thể rơi xuống mức này?”

Vân Dương im lặng một hồi, nhìn Lý Trường Thu thờ vù vù, thấp giọng nói: “Kỳ thật... điều hắn nói cho chúng ta cũng không nhiều, cũng chỉ có vài chi tiết như, thân phận chân thật của ngươi, tu vi, chân diện mục, những thứ cụ thể hơn, hắn cũng không có nói...”

“Ha ha ha...” Lý Trường Thu ngửa mặt lên trời cười thê lương: “Ta đã rơi vào trong tay của ngươi, những thứ kia, còn cần hắn nói sao?!”

Vân Dương thờ dãi: “Rất xin lỗi.”

Lý Trường Thu thờ ồ ồ, ánh mắt dữ tợn, đột nhiên một đôi mắt tinh quang sáng rực nhìn Vân Dương, từng chữ hỏi: “Ta chỉ hỏi ngươi một câu!”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Ngươi nói, nếu ta biết nhất định không giấu diếm. Đây là sự tôn trọng của ta đối với một vị cường giả.”

Vân Dương ba phen mấy bận nhấn mạnh sự tôn trọng của bản thân với cường giả.

Lý Trường Thu trầm giọng nói: “Ta, còn có thể tự tay giết người này sao?”

Vân Dương lập tức trầm mặc.

ánh mắt Lý Trường Thu phát sáng, quan sát biểu lộ của Vân Dương, rồi lại từ từ âm trầm.

“Có thể.” sau một hồi lâu, rốt cục Vân Dương gian nan nói một từ như vậy, thần sắc trong mắt Lý Trường Thu vừa mới lóe lên, Vân Dương nói tiếp: “Bản thân ta không thể hoàn toàn không chế được một cường giả như ngươi. Cho nên ta không dám khẳng định. Trừ phi, ngươi đối với Thiên Đạo thể, hơn nữa, được Thiên Đạo chứng kiến hiệu ứng trung với ta, nếu không... Ta không dám để cho ngươi có cơ hội như vậy.”

Vân Dương vô cùng thẳng thắn nhìn Lý Trường Thu: “Tu vi ngươi quá cao...”

Lý Trường Thu đáng chất nở nụ cười: “Xem ra ta không có cơ hội...”

Vân Dương nói khê: “Ngươi có thể hiệu trung với Tử Quý lâu, chẳng lẽ không thể làm việc cho ta sao? Chẳng lẽ, ta sẽ đối xử không tốt với ngươi? Chớ ít mà nói, ta tin ngươi hẳn là có thể nhìn ra được, ta cũng không phải loại tiểu nhân hèn hạ a?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại, bị thương cười cười: “Ta tự nhiên biết rõ, lấy thái độ của ngươi đối với ta, lấy cách ngươi tôn trọng cường giả, ta đương nhiên biết, ngươi không phải loại tiểu nhân hèn hạ, hơn nữa, từ lúc mới bắt đầu, ngươi liền muốn chiêu hàng ta, thành ý của ngươi, ta cũng nhìn thấy.”

Vân Dương phi thường phối hợp thờ dãi: “Như vậy...”

“Nhưng ta không thể.” tâm Lý Trường Thu như khô héo đau thương lắc đầu nói: “Ngươi không hiểu.”

Vân Dương chậm ung dung nói: “Nhưng ta không làm như vậy. Ta muốn ngươi tự nói ra, thứ nhất, là sự tôn trọng ngươi tri âm của ta, thứ hai dù sao ngươi cũng là một vị cường giả, ta cũng không muốn làm ngươi quá mức khó xử.”

Sắc mặt Lý Trường Thu biến đổi.

“Coi như ta buộc phải dùng hình với ngươi để đạt được tin tức mà cấp trên cần. Nhưng ta vẫn muốn bảo trì một chút tôn trọng tối thiểu đối với một vị cường giả như ngươi.”

Vân Dương chân tình thực ý nói: “Cho nên, ta phân tích hết mọi thứ từ tâm lý của ngươi, động cơ của ngươi, bởi vì ta muốn để ngươi biết, thứ nhất, ta tôn trọng ngươi, thứ hai, ngươi thua ở dưới sự tính toán của, thật sự... Không oan chút nào.”

Lý Trường Thu thờ dãi, nhất thời không có lời nào để nói.

Ngay từ đầu, hắn vốn định phản kháng, dù đối phương có dụng nhục hình bức cung thì cái gì hắn cũng không nói. Nhưng nghe Vân Dương nói chuyện, hắn lại đột nhiên cảm thấy, bản thân cố gắng phản kháng, đều là uống phỉ công phu, trong mắt đối phương vô cùng buồn cười.

Đối phương đã hiểu rõ bản thân hắn đến trình độ này, hắn còn giấu diếm cái gì hoặc nói hắn còn gì để mà giấu diếm?

Chẳng bằng dứt khoát thoải mái, còn may giữ lại cho bản thân một chút tôn nghiêm cường giả.

Ở trước mặt một người như vậy, bất kỳ hành động chống chế, hoang ngôn, đều chỉ là trò cười cho người ta mà thôi. Thua dưới tay của hắn, thật sự không oan a.

trong lúc bất tri bất giác, Vân Dương đã thành công không chế tiết tấu câu chuyện, thậm chí không chế tiết tấu nội tâm Lý Trường Thu.

“Lợi hại!” thần sắc Lý Trường Thu trở nên âm trầm, nói: “Rất cục người là à?”

khóe mắt Vân Dương ánh lên một tia ý cười như nước mùa xuân: “Ta chỉ có thể nói, kỳ thực... Ta thật không phải là người quan phương, cũng không phải là người quân đội.”

Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Điểm này ta đã sớm đoán được.”

Vân Dương nói: “Xin hỏi Lý đại quan nhân, phân tích vừa rồi của ta, có sai lầm chỗ nào hay không?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại: “Hoàn toàn chính xác.”

Vân Dương nói: “Như vậy, thân phận Tứ Quý lâu của ngươi, cũng chính xác chứ!” Hắn dùng khẩu khí khẳng định chắc nịch.

Lý Trường Thu hừ một tiếng: “Ngươi đã biết rõ như vậy, còn hỏi cái gì?”

Vân Dương nói: “Vậy là ngươi ngày nào tháng mấy đâu?”

Lý Trường Thu chậm rãi nói: “Ta là ngày 19 tháng giêng.”

Vân Dương nói: “Àn, 19 tháng giêng... Theo ta được biết, Xuân Đường của Tứ Quý lâu mặc dù là một đường khẩu thống nhất, nhưng mỗi một thành viên đều hoạt động riêng rẽ, mỗi người một nơi. Coi như cùng thuộc một tháng, cũng không có bất kỳ quan hệ lệ thuộc.”

Lý Trường Thu ngược mắt nhìn Vân Dương, nói: “Ngươi rốt cuộc là ai, vì sao có thể hiểu rõ Tứ Quý lâu như vậy?”

Vân Dương không đáp, nói: “Nhưng, một khi có hành động lớn, sẽ có người liên lạc xuất hiện. Mà người liên lạc này, thường là một người trung gian.”

Lý Trường Thu nói: “Nói nhảm.”

trong lòng Vân Dương thở dài một hơi.

Thành công.

câu nói này của hắn, chính một cái bẫy cho đối phương. Những thứ này đều chỉ là suy đoán chưa được kiểm chứng của hắn, nhưng lại được nói ra bằng khẩu khí tựa như đã biết rõ mọi việc.

Người liên lạc, bất kỳ tổ chức nào mà chả cần người liên lạc, muốn thực hiện bất kỳ hành động nào đó, cũng phải cần đến người liên lạc. Mà người liên lạc này, nếu không phải một người trung gian, sao có thể làm công việc liên lạc?

bất kỳ người liên lạc của tổ chức nào đi nữa, tất nhiên đều phải là người trung gian.

Điều đơn giản như vậy, khi vào tai Lý Trường Thu lại như tiếng sấm, nhất là sau khi hắn đã bị Vân Dương lừa một hồi. Tạo cho Lý Trường Thu cảm giác “Đối phương không gì không biết” và dễ dàng mắc lừa.

“Nhưng, theo ta được biết, Lý Trường Thu ngươi không phải là người liên lạc.” Vân Dương lại lừa dối một câu, giọng điệu khẳng định.

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngừng đầu, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt thất thố: “Làm sao ngươi biết?”

Vân Dương đã tính trước nói ra: “Ta biết là được.”

Lý Trường Thu trầm mặc xuống, ánh mắt lấp lóe, không biết đang suy nghĩ gì.

“Hơn nữa, ta không chỉ biết ngươi không phải là người liên lạc, còn biết, ngươi còn là một cái tiết điểm trọng yếu, hoặc nói là một đầu mối.”

Vân Dương lại nói một câu lập lòe nước đôi, lý giải kiểu gì cũng cảm thấy đều đúng.

Sau đó, hắn nhìn thần sắc trong mắt Lý Trường Thu biến hóa, thật nhanh lại bổ thêm một câu: “Nhìn thì tưởng Lý Trường Thu ngươi thân phận thấp, nhưng trong Tứ Quý lâu lại là nhân vật trọng yếu, chỉ ít, trong Thiên Đường thành này tứ, ngươi chính là người quyết định.”

về chấn động trong mắt Lý Trường Thu càng ngày càng đậm.

Vân Dương trong lòng càng thêm yên tâm, nhìn về chấn động trong mắt Lý Trường Thu, tiếp tục lập lòe nước đôi tiến công: “Ngươi là cường giả, ngươi không sợ chết, có tôn nghiêm, cho nên, ngươi hẳn là kẻ cầm đầu tiểu đội.”

sắc mặt Lý Trường Thu trắng bệch, lắp bắp nói: “Những thứ này, sao ngươi có thể biết. chẳng lẽ, trong tổ chức có nội gian?”

Vân Dương từ chối cho ý kiến mà nói: “Còn một vài điều nữa, bắt quá ta hơi mệt chút. Lý Trường Thu, ta cũng không có ý định muốn lấy tính mạng của ngươi, ngươi hẳn là rõ ý của ta.”

trong lòng Lý Trường Thu mờ mịt. Ngươi không muốn tính mệnh ta? Còn nói ta đã rõ ý ngươi?

Ta rõ cái con bà nó a?

Nhưng, hiện tại, chính hắn vô luận thế nào cũng không thể nói “Ta không rõ ý của ngươi”.

Vậy quá mất thể diện.

Người ta đã nói đến như vậy rồi, chẳng có nhẽ ngay cả ý tứ đối phương ngươi đều không rõ?

Có điều, trong lòng đã xác định một việc: Nội gian! Có nội gian!

“Tỉ như nói, hết thấy có mấy người lệ thuộc vào ngươi, thân phận, công việc phụ trách, mục đích cuối cùng như thế nào.. của mỗi người bọn họ.” thần thái Vân Dương nhẹ nhõm, khẩu khí thư giãn: “Ta cũng không phải biết rõ mọi chi tiết, cho nên, hiện tại là thời gian cho ngươi nói chuyện.”

Lý Trường Thu bỗng nhiên ngẩng đầu, âm trầm nói ra: “Ta chỉ muốn biết, là ai, là ai bán đứng chúng ta?”

Vân Dương lắc đầu, cải chính: “Câu nói này, nói sai rồi. Không phải bán đứng... Các ‘Ngươi’! chỉ là tiết lộ chút xíu tin tức về ‘Ngươi’ mà thôi, chỉ thế thôi.”

hận ý trong mắt Lý Trường Thu bùng nổ!

Chỉ là tiết lộ chút tin tức của ta mà thôi!

Hừ!

Tại nơi đầm rồng hang hổ như Thiên Đường thành này mà lại tiết lộ tin tức của ta, ta còn có thể sống sao? Việc này hoàn toàn là muốn dồn ta vào chỗ chết!

Vân Dương lắng lắng phẩm trà, thần thái thản nhiên.

Lần tra hỏi này đến đây, cơ bản đã đại công cáo thành. Việc còn lại chính là không ngừng đánh tan phòng tuyến tâm lý của Lý Trường Thu làm sâu sắc sự thù hận của hắn là được.

Lời của Vân Dương từ đầu đến giờ, đều mang ý lập lòe nước đôi. Ngoại trừ lúc phân tích một vài ý về bản thân Lý Trường Thu, những thứ khác cơ bản đều có thể hiểu theo nhiều hướng, muốn nghĩ thế nào đều được.

Tu vi ngươi cao như vậy, làm sao có thể là nhân viên bình thường của Tứ Quý lâu? Ngươi không phải là người liên lạc, một tên thợ rèn, sao có thể làm người liên lạc? Khi nói ngươi là đầu mối, từ trong ánh mắt có thể nhìn ra là ta nói đúng, cho nên ngươi là đầu mối. Đầu mối, há không phải chính là một cái tiết điểm? Nếu là một cái tiết điểm, há có thể không phải đầu mối? Hơn nữa, ngoại trừ một tên đầu mối có thể tự quyết định hành động bản thân, ai có thể tự ý đi uy hiếp Thu Kiếm Hàn? Không sợ bị phạt a?

Ngươi nói trong các ngươi xuất hiện nội gian, tốt, ta cũng không thừa nhận, ngươi muốn nghĩ thế thì nó chính là như thế.

Ngươi đã nói rằng có nội gian, mà ta chỉ là biết tin tức một mình ngươi, điều này đại biểu cái gì? Ngươi có kẻ thù.

Người ta muốn dồn ngươi vào chỗ chết.

Người ta hại ngươi bị ta bắt đến nơi này.

Ngươi còn muốn giữ bí mật cho hắn bảo sao?

Ngươi còn bảo vệ cho hắn a?

Những việc này, Vân Dương tin tưởng Lý Trường Thu có thể nghĩ ra được.

“... Ta, cho ta một chén nước.” Lý Trường Thu yêu cầu.

Vân Dương đổ đầy một chén nước, bưng qua cho hắn, tỉ mỉ giúp hắn uống, tiếc hận nói: “Kỳ thật, ngươi không nên ở chỗ này. Lấy tu vi của ngươi, thiên

hạ có nơi nào mà không thể đi... Hơn nữa, cũng thật không muốn, cứ như vậy làm nhục tôn nghiêm một vị cường giả...”

Lý Trường Thu cười thâm một tiếng: “Thế nhưng, cuối cùng ta vẫn bị người bắt a.”

Vân Dương tiếc hận nói: “Thật sự mà nói,, có tư liệu liên quan tới người trong tay của ta... Kỳ đến mức nếu ta bắt không được người, không phải nói ta quá... Ha ha, chỉ có thể nói, đây là mệnh, đây là mệnh của ta, cũng là mệnh của người.”

“Mệnh a?” trong mắt Lý Trường Thu lóe ra vẻ vô cùng dữ tợn: “Không! Đây không phải mệnh của ta! Nếu không phải có người bán đứng ta, sao ta có thể rơi xuống mức này?”

Vân Dương im lặng một hồi, nhìn Lý Trường Thu thờ vù vù, thấp giọng nói: “Kỳ thật... điều hắn nói cho chúng ta cũng không nhiều, cũng chỉ có vài chi tiết như, thân phận chân thật của người, tu vi, chân diện mục, những thứ cụ thể hơn, hắn cũng không có nói...”

“Ha ha ha...” Lý Trường Thu ngửa mặt lên trời cười thê lương: “Ta đã rơi vào trong tay của người, những thứ kia, còn cần hắn nói sao?!”

Vân Dương thở dài: “Rất xin lỗi.”

Lý Trường Thu thờ ồ ồ, ánh mắt dữ tợn, đột nhiên một đôi mắt tinh quang sáng rực nhìn Vân Dương, từng chữ hỏi: “Ta chỉ hỏi người một câu!”

Vân Dương nghiêm mặt nói: “Người nói, nếu ta biết nhất định không giấu diếm. Đây là sự tôn trọng của ta đối với một vị cường giả.”

Vân Dương ba phen mấy bận nhấn mạnh sự tôn trọng của bản thân với cường giả.

Lý Trường Thu trầm giọng nói: “Ta, còn có thể tự tay giết người này sao?”

Vân Dương lập tức trầm mặc.

ánh mắt Lý Trường Thu phát sáng, quan sát biểu lộ của Vân Dương, rồi lại từ từ âm đạm

“Có thể.” sau một hồi lâu, rốt cục Vân Dương gian nan nói một từ như vậy, thần sắc trong mắt Lý Trường Thu vừa mới lóe lên, Vân Dương nói tiếp: “Bản thân ta không thể hoàn toàn không chế được một cường giả như người. Cho nên ta không dám khẳng định. Trừ phi, người đối với Thiên Đạo thể, hơn nữa, được Thiên Đạo chứng kiến hiệu trung với ta, nếu không... Ta không dám để cho người có cơ hội như vậy.”

Vân Dương vô cùng thẳng thắn nhìn Lý Trường Thu: “Tu vi người quá cao...”

Lý Trường Thu đắng chát nở nụ cười: “Xem ra ta không có cơ hội...”

Vân Dương nói khẽ: “Người có thể hiệu trung với Tứ Quý lâu, chẳng lẽ không thể làm việc cho ta sao? Chẳng lẽ, ta sẽ đối xử không tốt với người? Chỉ ít mà nói, ta tin người hẳn là có thể nhìn ra được, ta cũng không phải loại tiểu nhân hèn hạ a?”

Lý Trường Thu nhắm mắt lại, bi thương cười cười: “Ta tự nhiên biết rõ, lấy thái độ của người đối với ta, lấy cách người tôn trọng cường giả, ta đương nhiên biết, người không phải loại tiểu nhân hèn hạ, hơn nữa, từ lúc mới bắt đầu, người liền muốn chiêu hàng ta, thành ý của người, ta cũng nhìn thấy.”

Vân Dương phi thường phối hợp thở dài: “Như vậy...”

“Nhưng ta không thể.” tâm Lý Trường Thu như khô héo đau thương lắc đầu nói: “Người không hiểu.”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Một Cây Dao, Sở Thiên Lang!

Vân Dương không cam lòng hỏi: “Đây là cơ hội sống sót duy nhất của người, người hẳn phải rõ ràng.”

Lý Trường Thu hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào không trung, rồi lại lắc đầu, đau thương trầm giọng nói: “Người không hiểu, người không hiểu, người không hiểu a...”

Vân Dương trầm mặc: “Tứ Quý lâu đáng sợ vậy sao!”

Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Tứ Quý lâu chính là thiên hạ đệ nhất! Sao có thể hình dung bằng hai chữ đáng sợ?”

“Không hổ là thiên hạ đệ nhất a...”

Vân Dương lắc đầu khổ sở nói: “Chỉ riêng thủ đoạn không chế lòng người, ta không thể không phục. Nếu nói đối mặt sinh tử, y nguyên không chút động tâm, thì những tiền bối thanh khiết đều làm được. Những trung thành tuyệt đối, không phải ai cũng có thể so với thủ đoạn Tứ Quý lâu a...”

Lý Trường Thu ung dung thờ dài.

Nói tới tận lúc này, Lý Trường Thu đã triệt để không còn nửa điểm hận ý đối với Vân Dương.

Mặc dù, chính hắn biết rõ, bản thân chắc chắn chết trong tay người này, nhưng người này, tối thiểu mà nói, còn không tính quá đáng hận...

Mà người bán đứng hắn kia, mới là kẻ đáng chết!

hận ý trong lòng Lý Trường Thu Đối với người đã bán đứng hắn kia, dù có dốc hết Tam Giang Ngũ Hồ, cũng vô pháp rửa sạch! biệt khuất, bi phẫn, khiến lồng ngực hắn cơ hồ muốn bạo tạc!

“Người đưa tin cho các ngươi, ngươi có biết, hiện tại đang ở đâu?” Lý Trường Thu nhắm mắt lại, lòng như tro nguội.

“Không biết.” Vân Dương thành thành thật thật hỏi đáp: “Từ trước tới nay chúng ta chưa từng gặp qua hắn, cũng không biết hắn là ai, hình dạng thế nào.”

“Cái này cũng đúng.” Lý Trường Thu lạnh lùng nói: “Lấy phương thức làm việc của hắn, sao có thể để lại dấu vết nhọc nhằn! Hừ...”

Hắn nói xong câu đó, liền im lặng một hồi lâu. Tựa hồ đang suy nghĩ điều gì đó.

Sau một hồi lâu, nói: “Ngươi có thể nói cho ta biết, đến tột cùng các ngươi là ai? Vì sao phải đối phó Tứ Quý lâu?”

Vân Dương thờ dài thật sâu, thần sắc xoắn xuýt, bộ dạng muốn nói lại thôi nhìn Lý Trường Thu: “Thật có lỗi.”

Lý Trường Thu sầm trầm nói: “Từ khi rơi vào trong tay ngươi, ta đã không còn chút hy vọng sống sót. Ngươi chắc chắn quyết không cho phép ta sống mà ra ngoài. Chẳng lẽ, một kẻ chắc chắn phải chết, hỏi ngươi một việc, còn khó trả lời như vậy sao? Hay là, ngươi vẫn còn lo ta sẽ để lộ bí mật?”

Vân Dương xoắn xuýt nói: “Vấn đề ở chỗ, ngươi chưa chắc sẽ chết... Ta cũng không biết, kết quả của ngươi sẽ như thế nào...”

ánh mắt Lý Trường Thu sáng lên: “Xin chỉ giáo cho?”

Vân Dương thờ dài: “Bên trên còn có người... Ta cũng không thể trực tiếp xử tử ngươi.”

Lý Trường Thu thở phào nhẹ nhõm một cái, kiên quyết nói: “Nếu ta chết, mọi chuyện đều sẽ kết thúc! Nhưng vạn nhất ta không chết, ta tuyệt sẽ không tìm ngươi gây chuyện! không biết, ngươi có thể tin tưởng ta hay không!”

Vân Dương chăm chú nhìn vào ánh mắt của Lý Trường Thu, từ trong mắt đối phương, thấy được tràn đầy thành ý, cười khổ một tiếng gật đầu: “Ta tin!”

Lý Trường Thu nói: “Còn xin giải đáp nghi hoặc của ta! Ta chỉ muốn biết, đến cùng ta thua trên tay người nào, tổ chức nào!”

“Thực không dám giấu giếm!” Vân Dương cắn răng một cái, nói: “Ta là người Sâm La đình!”

“Thì ra là thế!” Lý Trường Thu thờ dài một hơi, tựa hồ rốt cục giải quyết được vấn đề khó khăn trong lòng. Lại có chút cảm giác lòng dạ thư sướng, cười cười: “Chính ba chữ này, khôn nhiều ta đến bây giờ! Ha ha...”

“Nguyên tắc của Sâm La đình là lấy tiền làm việc, chắc hẳn có người muốn đối phó Tứ Quý lâu? Hoặc đối phó ta?” thần sắc Lý Trường Thu tựa như đã hiểu rõ.

“Cái này, ta liền thật không thể nói cho ngươi biết.” Vân Dương cười khổ, kiên quyết nói ra.

“Lão phu minh bạch!” Lý Trường Thu cũng tại cười khổ: “Đây là đạo đức nghề nghiệp cơ bản, nếu là ta, cũng sẽ không nói. Bất luận ngành nghề gì, đều phải dựa vào thứ này mới có thể tồn tại trên thế gian, hoành hành thiên hạ.”

“Đa tạ thông cảm” Vân Dương nói.

“Có điều, với người báo tin tức cho các ngươi, các ngươi chuẩn bị làm gì?” câu nói này Lý Trường Thu, hiển nhiên là vấn đề hắn quan tâm nhất hiện tại.

Vân Dương tựa hồ không phát giác, không chút nghĩ ngợi nói: “Nếu xác nhận hắn cũng là người Tứ Quý lâu, đương nhiên chúng ta cũng muốn xuống tay với hắn!”

Nói xong mới chợt tỉnh ngộ, cả giận nói: “Lý Trường Thu! Ngươi đang bẫy ta!”

Lý Trường Thu cười, cười rất đắc ý: “Nguyên lai các ngươi muốn đối phó Tứ Quý lâu, vậy ta an tâm.”

“Ngươi yên tâm cái gì?” Vân Dương cảnh giác hỏi, thần sắc rõ ràng có ý là: Ta tuyệt sẽ không để cho ngươi lại lừa gạt.

“Tự nhiên là yên tâm hai phương diện, thứ nhất, ta có thể giúp các ngươi, đem tên kia chop tới. Thuận tiện, báo thù cho chính ta!” Lý Trường Thu thê thê cười. “Ngoài ra, mục tiêu của các ngươi là Tứ Quý lâu, vì thế Tứ Quý lâu chắc chắn sẽ vì ta báo thù, xử lý các ngươi. Cho nên, ta yên tâm.”

Vân Dương lạnh lùng nói: “Ta cũng muốn báo thù cho ngươi, bất quá, ta sao có thể tin tưởng, lời ngươi nói chính là nói thật?”

Lý Trường Thu hừ một tiếng, nói: “So ngươi ta càng muốn giết hấn hơn! Nếu đã như vậy ngươi còn chưa tin, lão phu cũng không thể nói gì hơn.”

Vân Dương tự tin nói: “Chúng ta tự nhiên có biện pháp chứng thực.” Đột nhiên nhân châu xoay động, nói: “Ta mặc dù không thể cho ngươi ưu đãi đặc biệt, nhưng... Nếu ngươi nói là sự thật, chúng ta có thể đem người này đưa đến trước mặt ngươi!”

ánh mắt Lý Trường Thu bỗng nhiên sáng lên: “Thật chứ?!”

Vân Dương mỉm cười: “Quân tử nhất ngôn!”

Lý Trường Thu vù vù thở, hô hấp trầm trọng: “Nếu được như vậy, ta xin cảm ơn ngươi!”

Vân Dương gật đầu, lại tinh thâm ý cắt nói một câu nói: “Tiền bối, ta thật không muốn để cho ngươi chết.”

Lý Trường Thu ung dung thở dài, sau một hồi lâu, nói: “Đáng tiếc, ngươi cũng không thể làm chủ.”

Vân Dương im lặng.

Thở dài.

Sau một lát, sử thượng lớn nhất kẻ lừa đảo Vân Dương chậm rãi rời khỏi mật thất.

Cửa mật thất sau lưng hấn, trầm chậm đóng lại.

trong mắt Vân Dương lóe ra một tia tinh quang: “Lại là hấn...”

...

Nguyên bản, khi Vân Dương bắt được Lý Trường Thu, cũng chỉ có một ý nghĩ: Hung hăng tra tấn, ép hỏi ra đồng bọn của hấn. Có thể hay không ép hỏi ra không cũng được, nhưng Lý Trường Thu nhất định phải bị hành hạ chết!

Dùng thế thủ đoạn khốc nhất gian tàn!

Có điều, khi Vân Dương sắp bắt đầu thi triển thủ đoạn, lại lâm thời cải biến suy nghĩ. hấn muốn phát tiết một chút thì dễ. muốn khắc chế lại không dễ dàng.

Nhưng... khi đối mặt với địch nhân cường đại như Tứ Quý lâu, nhất định phải khắc chế tâm tình của mình lại.

Cho nên Vân Dương lâm thời cải biến chủ ý.

Hấn bắt đầu suy đoán hoàn chỉnh tâm lý Lý Trường Thu, từ khi Lý Trường Thu xuất đạo đến bây giờ mấy chục năm lịch trình, sau khi tinh tế cân nhắc, liền bắt đầu diễn trước mặt Lý Trường Thu.

Trước tiên hấn cho Lý Trường Thu tạo thành một cái ảo giác: Đối phương vô cùng hiểu rõ bản thân. Chắc chắn hấn đã điều tra mình vô cùng kỹ càng! Chính mình ở trước mặt hấn, căn bản không có bí mật!

Một khi tạo được loại cảm giác này, mọi chuyện, liền dễ làm.

Nhưng muốn đạt tới loại hiệu quả này, lại không dễ dàng chút nào.

Vân Dương hao hết tâm tư, xảo diệu lợi dụng cách nói mơ hồ nửa úp nửa mở, khiến đối phương nghe vào trong tai liền tự động điền vào phần còn lại, từ đó công phá tâm phòng bị của Lý Trường Thu.

Sau đó liền lợi dụng lối nói lập lờ nước đôi, dẫn dắt Lý Trường Thu, để hấn từng bước một rơi vào bẫy rập ngữ ngôn của mình. Cho tới bây giờ, đã có thể nói đại công cáo thành.

Nếu không có gì xảy ra, Vân Dương hiện tại dám cam đoan, Lý Trường Thu chắc chắn sẽ trợ giúp hấn công phá phòng tuyến thứ nhất của Tứ Quý lâu. trở thành một cái “Trợ thủ đắc lực”!

Sẽ trở thành một cây đao trong tay hấn!

Hơn nữa, ngay trong tình huống bản thân đối phương cũng không biết.

Chỉ là, người mà Lý Trường Thu nói ra, đề Vân Dương đều cảm thấy có chút đau đầu.

Sở Thiên Lang!

Người này tại khu vực Thiên Đường thành, thế nhưng lại là một nhân vật đỉnh đỉnh đại danh.

một cái điền trang bên ngoài Thiên Đường thành, Thiên Lang trang. Thiên Lang trang không phải một cái phổ thông điền trang!

Tiêu tiền như nước, trọng nghĩa khinh tài. Bát phương bằng hữu, tứ hải huynh đệ. Tu vi cao cường, hãn hữu địch thủ.

Có thể nói là lá lãnh tụ giang hồ Thiên Đường thành.

Hắn không phải người trong quan phủ, không có bất kỳ quan thân. Nhưng lực ảnh hưởng của hắn, tại một mảnh chung quanh này, lại vô cùng khủng bố.

Trong điền trang của hắn, cao thủ vô số, hộ vệ như mây.

Quan hệ cùng với một số tướng lĩnh quân đội, đều là tương giao tâm đầu ý hợp.

Vừa nghe đến cái tên này, lông mày Vân Dương liền nhíu chặt lại.

Trách không được Lý Trường Thu vừa nghe có người bán mình, liền nghĩ đến hắn đầu tiên. Một người như vậy, sao lại chịu làm kẻ dưới?

Chắc hắn từ lâu Lý Trường Thu đã cảm nhận được uy hiếp đến từ Sở Thiên Lang a?

Chỉ là... Bây giờ muốn nhờ Thiên Lang trang, xử lý Sở Thiên Lang...

Vân Dương cau mày, có vẻ như độ khó không nhỏ.

Ngày 21 Tháng giêng a... Sở Thiên Lang.

“Dùng lực lượng quân đội? Hoặc là, lực lượng chính phương? Hay là lực lượng ngầm của Cửu Thiên chi lệnh?”

bước chân Vân Dương thông thả, vừa đi vừa trầm tư mình tưởng, càng nghĩ càng rối, sắc mặt trầm trọng, tâm sự nặng nề.

Sau lưng, ba con Thôn Thiên Báo, một con Thiểm Điện Miêu, bốn cái tiểu nhung cầu, ưu nhã nện bước chân mèo, bộ pháp thống nhất. Đi theo sau mõng hần...

Ngẫu nhiên cái này nhào cái kia một phát, sau đó lẩn mình một cái, tựa như bóng da lẩn lông sóc, sau đó lập tức trở về gia nhập đội ngũ...

Vân Dương đi tới chỗ nào, chúng theo tới chỗ đó. sắc mặt Vân Dương nặng nề, cùng bốn cái tiểu gia hỏa nhẹ nhõm vui sướng, quả thực là khác biệt rõ ràng.

“Hao tổn tâm trí.”

Vân Dương nhíu mày: “Phương Mặc Phi hiện tại còn chưa nổi lên được tác dụng, Lão Mai tuyệt đối không thể ra mặt. Cửu Thiên chi lệnh rất mạnh, nhưng, một khi bại lộ liền xong rồi. Cho nên cũng không thể dùng. Chính phương... lại không nắm chắc. Rất dễ dàng để lộ tin tức, hơn nữa những tên văn nhân kia ai nấy tâm nhãn tặc nhiều, không dễ thiết trí. Quân đội... Cũng không an toàn.”

“Muốn làm chuyện này, nhất định phải lôi đình nhất kích! Không để cho Sở Thiên Lang có cơ hội phản ứng mới được.”

“Cái này...”

Vân Dương trong trầm ngâm, trực tiếp truyền ra tin tức: “Yêu cầu, tất cả tư liệu về Sở Thiên Lang!”

Tin tức trên ngọc bích lóe lên, truyền ra ngoài.

“Một ngày lại sắp đi qua.” Vân Dương nhìn mặt trời lặn xuống núi, không khỏi thở dài. Cảm thấy thời gian quá ngắn mà công việc quá nhiều...

“Công tử, Kế Linh cô nương tới.” Lão Mai đến đây bẩm báo.

“Xin mời.”

Kế Linh trầm mặt đi tới, trong tay cầm theo bao khóa, dáng vẻ thờ phỉ phò, nhìn thấy Vân Dương, trên mặt càng thêm lạnh giá, như là khoác lên một tầng sương lạnh.

“Kế cô nương đại giá quang lâm, Vân mỗ thật nỡ mày nỡ mặt.” Vân Dương nhiệt tình nghênh đón: “Nhìn sắc mặt cô nương hồng nhuận phon phớt, khí

sắc tốt đẹp, nghĩ đến hẳn là cuộc thắng, trở thành đại tỷ, long hành hỏ bộ, khí thế uy nghiêm, quả nhiên là có phong phạm đại tỷ đầu! Bội phục bội phục, chúc mừng chúc mừng.”

Kế Linh không tự chủ tròn trắng mắt.

Mấy ngày không gặp, gia hỏa đáng ghét này vẫn không đổi tính.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chia Cửa, Tức Giận, Thiên Lang

“Bản cô nương mới không thèm tới ổ chó của người đâu.” Kế Linh miết miệng nói: “Địa phương kém, hoàn cảnh kém, không chút nhân khí, ban đêm thì âm trầm, hơn nữa chủ nhân xấu xí, tính tình lại xấu xa, ai gặp cũng ghét, tới đây một lần, bản cô nương tối thiểu đoán mệnh ba năm!”

Vân Dương cười tủm tỉm nói: “Vậy thì không ổn rồi, năm nay cô nương cũng mới hơn 30 tuổi, cộng với đã tới chỗ ta năm sáu lần, đoán mệnh 20 năm.. Hiện tại cô nương thọ hơn năm mươi a...”

Kế Linh tức nổ phổi: “Ngươi mới hơn 30! Ngươi mới hơn 50! Cả nhà ngươi đều hơn 50!”

Vân Dương cười dương quang xán lạn: “Bất quá mỗi lần cô nương tới, lại có một diện mạo khác nhau... thật sự khiến Vân mỗ bội phục.”

Kế Linh khẽ giật mình, vô ý thức đưa tay lên sờ sờ mặt: “Khác lắm sao?”

Vân Dương trịnh trọng gật đầu.

Nhìn về phía Lão Mai, khoe miệng Lão co giật một chút: “Hoàn toàn chính xác không giống lắm”

Gương mặt Kế Linh hơi ửng hồng, hừ một tiếng, nói: “Bản cô nương thiên sinh lệ chất, há có thể để cho đăng đồ từ như ngươi nhìn thấy chân diện mục?”

Vân Dương thở dài nhẹ nhõm, chấp tay một cái: “Đa tạ cô nương. Cô nương một phen khổ tâm, hóa trang bản thân thành bộ dạng quái dị này, thật sự để tại hạ bớt một phen nổi khổ tương tư.”

Kế Linh dậm chân, nghe răng tròn mắt, thấp giọng gào thét: “Nam nhân không có phong độ, hừ!”

“Phong độ cũng không thể ăn thay cơm nha.” Vân Dương trở lại chuyện chính: “Vô sự bất đẳng tam bảo điện, mặc dù chỗ ta cũng không phải chùa chiền, nhưng lần này cô nương tới hẳn là có việc?”

Kế Linh tức giận cầm túi đồ trong tay ném tới: “Đây là đồ ta thắng được, tất cả mọi thứ đều ở bên trong, ngươi tùy ý lựa chọn một nửa là được. Đây là thù lao Vân công tử nên được.”

Vân Dương mở ra túi đồ, các loại quang mạng lấp lóe bắn ra suýt khiến hấn hoa mắt.

Huyền thạch, huyền tinh. Còn có hai bình ngọc? Còn có huyền đan, còn có đan dược, còn có...

Vân Dương sững sờ hồi lâu, ngẩng đầu, nhìn Kế Linh: “Cái này... Chính là đồ ngươi thắng được?”

Nhiều như vậy!

Kế Linh hừ một tiếng, đỉnh đặc nói ra: “Chỗ này thì có là gì. Chỉ là chơi nhỏ mà thôi.”

Chơi nhỏ.

cơ miệng Vân Dương khẽ co giật.

“Quả nhiên là nữ tài chủ a.” Vân Dương cảm khái nói ra: “Chơi nhỏ của các ngươi, còn lớn so cái gọi là thiếu gia Thiên Đường thành phá sản a...”

“Ngươi tùy tiện chọn. Chọn xong, thì cho ta biết, ngươi cần tin tức gì.”

Kế Linh lạnh như băng nói: “Ta sẽ không nuốt lời, tin tức ngươi muốn, ta nhất định nói cho ngươi.”

Vân Dương cười ha ha một tiếng, nói: “Vậy ta liền không khách khí, nói thật, vẫn là đầu ta nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy.”

trong mắt Kế Linh lóe lên vẻ thất vọng, nói: “Nếu ngươi ưa thích, đều cho ngươi cũng không sao.”

Vân Dương cười cười, nói: “Nói là một nửa, tự nhiên chỉ có thể cầm một nửa. Nhiều một chút, ta cũng không cần, ít một chút, ta cũng không muốn.”

Kế Linh lãnh đạm nói: “Ngươi ngược lại rất có nguyên tắc.”

Vân Dương nói: “Đương nhiên. Nguyên tắc của ta chính là, là đồ của ta, ai cũng đừng mong cướp đi một chút. Nhưng nếu không phải là đồ của ta, cứng rắn nhét ta cũng không cần nửa phần!”

“Ta hiểu.”

“Trong này, tổng cộng có 200 huyền thạch, ta cầm một nửa. 100 khối. 50 huyền tinh, ta cầm một nửa, 25 khối. Hai bình linh thủy, ta cầm một bình. Ba viên huyền đan, ta cầm một viên, ba viên đan dược, ta muốn hai viên. Như vậy cân bằng. Còn có mấy quyển sách này, chính là võ kỹ tâm pháp, cái này quan hệ đến bí mật đại gia tộc các ngươi, ta lấy đi, ngươi cũng không dễ nói, cho nên coi như thôi.”

Vân Dương nhanh chóng đem một nửa của bản thân thu lại, không chút ngưng ngừng ôm đồm, sau đó đem túi đồ trả lại cho Kế Linh: “Còn lại, mời Kế cô nương cất kỹ.”

Kế Linh mặt không đổi sắc thu hồi túi đồ của mình, nhất thời, trong lòng dậy sóng, nhưng lại không nói lời nào. vừa rồi Vân Dương cẩn thận chia của, khiến suy trong đầu Kế Linh loạn thành một đống.

“Đây chỉ là một lần giao dịch công bằng.” Vân Dương ngẩng đầu, nụ cười xán lạn nói: “Cô nương quả nhiên là người giữ chữ tín. Vân mỗ phi thường hài lòng đối với lần hợp tác này.”

Đúng a, hợp tác, chỉ là một lần hợp tác, chỉ là một lần giao dịch.

Kế Linh cắn môi một cái, xinh đẹp cười nói: “Tiểu muội đối với lần giao dịch này, cũng cảm giác thật đáng giá. Bất quá, dù sao Vân công tử cũng hơi chút thua thiệt đâu.”

Vân Dương nhếch miệng cười một tiếng: “Thời thế hiện nay, ăn thiệt thòi chính là chiếm tiện nghi a.”

Kế Linh cắn răng, nói: “Không biết lúc ấy công tử đề cập tới một tin tức, ân, không biết công tử muốn biết tin tức gì a?”

Đột nhiên trong lòng Kế Linh có một loại cảm giác không tên, nàng muốn kết thúc loại giao dịch này.

Một khắc cũng không muốn ở lại.

“Ừm, ta muốn biết một tin tức.” Vân Dương nhìn Kế Linh, nói: “Ta muốn biết, rốt cục Niên tiên sinh của Tứ Quý lâu, là ai?!”

Kế Linh lập tức ngây dại!

Niên tiên sinh Tứ Quý lâu.

Trong thiên hạ ngoại trừ bản thân Niên tiên sinh ra, còn có ai có thể biết hắn là ai? Nếu thân phận Niên tiên sinh mà bại lộ, chỉ sợ... Coi như hắn có thực lực vô địch, suy tính thiên địa, cũng đã sớm hồi phi yên diệt a?

“Không sao, nếu Kế cô nương không thể làm được, ta có thể...”

Vân Dương còn chưa nói xong, Kế Linh đã cắn răng nói: “Chính là tin tức này a? Ngươi yên tâm, sớm muộn ta nhất định tìm cho ngươi!”

Nói xong, ánh mắt nàng phức tạp nhìn Vân Dương một chút, lại không đợi hắn nói chuyện, thân nhiên nói: “Cáo từ.”

Xoát một tiếng, quay người mà đi.

Cuối cùng vẫn là nhịn không được, quay người hét lớn một tiếng: “Vân Dương! Ngươi hỗn đản!”

...

Vân Dương nhìn bóng lưng Tiểu Nữu rời đi, trong lúc nhất thời có chút mê hoặc, nàng lên con gì a? Giao dịch đã nói từ trước. Hơn nữa chia của ngươi còn chiếm đại tiện nghi... Làm sao đột nhiên liền nổi giận?

Ta nói câu nào đắc tội nàng a?

Vân Dương gãi gãi đầu, buông buông tay, cười khổ một tiếng: “Lão Mai, ngươi xem một chút, nữ nhân... Thật sự là khó hiểu... đang yên đang lành đột nhiên nổi giận...”

Lão Mai im lặng nhìn hần nửa ngày, thở dài một tiếng, cô đơn trở về phòng.

Lão phi thường muốn nói một câu: Công tử, ngài hết thuốc chữa a.

Nhưng... Nói không nên lời.

...

lần này Vân Dương cũng không đem bán huyền thạch huyền tinh đi. Mà... đều cho Lục Lục.

Một khối huyền tinh đặt ở trong lòng bàn tay, Vân Dương trừng trừng mắt nhìn, liền thấy khối huyền tinh chậm rãi thu nhỏ, sau đó, hóa thành một đồng bột phấn, một con gió thoảng qua, không còn sót lại chút gì...

Huyền thạch, cũng thế.

Trong thức hải, bốn bề đều là linh khí, mắt thường cũng có thể thấy được Lục Lục đang không ngừng tăng trưởng, từ từ, thân hình đứng thẳng, chiều dài tăng cao, càng trở nên cứng cáp hữu lực...

Mà phiền lá lá sen kia, càng lúc càng dày, càng lúc càng đậm. Dây leo, chậm rãi dài ra, trở nên cứng cỏi, đầu dây leo thứ hai cũng lặng yên mà sinh trưởng... Từ xanh nhạt, tinh tẻ, trở nên xanh lục, trắng kiện cứng cỏi...

Vân Dương chỉ cảm thấy, một cỗ sinh mệnh năng lượng tinh thuần, tràn vào kỳ kinh bát mạch rồi hội tụ ở đan điền.

Bình linh thủy kia, Vân Dương chỉ mới mở nắp bình ra, xoát một tiếng, thứ còn lại chỉ là một cái bình nhỏ.

Hai viên đan dược, đều là Nguyên Khí Đan. Có tác dụng cố bản bồi nguyên, bất quá tác dụng đối Vân Dương không lớn, vì vậy hần dứt khoát cho Lão Mai cùng Phương Mặc Phi mỗi người một viên. Còn viên huyền đan cuối cùng kia, Vân Dương trực tiếp bỏ vào trong miệng ăn.

Chỉ bất quá trong một cái chớp mắt, khoản tài sản khổng lồ liền tiêu hóa xong!

...

Liếc nhìn tư liệu Sở Thiên Lang, một bên lật, một bên nhíu mày.

Phân tài liệu này, cực kỳ kỳ cang, chừng dày hơn một xích. (33cm)

“Sở Thiên Lang, thiếu niên nhậm hiệp, thiên khai thất khiếu, ba tuổi luyện kiếm, bảy tuổi giết người. 15 tuổi một mình tiến vào Vô Tận sâm lâm săn giết lục phẩm Huyền thú. Thắng lợi trở về...”

“Dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, không biết dùng thủ đoạn gì, đột nhiên có được đại lượng tài phú, không rõ lai lịch. 25 tuổi thành lập Thiên Lang trang, uy chấn một phương.”

“Sở Thiên Lang tướng mạo uy vũ, quang minh lẫm liệt. Tự xưng là thượng thiên Thiên Lang Tinh Quân hạ phàm, giảng hồ danh xưng Thiên Lang Tinh. Sở trường song kiếm một dài một ngắn, không gì không phá, biến hóa khó lường. Trong tay áo giấu ám khí, một khi xuất tất thấy máu. Tính cách hào sảng, cười như sấm chớp. Sinh ý trải rộng trong ngoài kinh thành, chi nhánh vô số.”

“Yến Sí Tặc hung hãn một thời, bị Sở Thiên Lang thu phục, mai danh ẩn tích. Nhưng, giặc cướp phạm vi ngàn dặm cũng không có cái thiện... Hoài nghi bị Sở Thiên Lang hợp nhất, trở thành lực lượng chuyên môn vơ vét của cái.”

“Sở Thiên Lang háo sắc như mạng, đêm không ba nữ không vui, cũng không chuyên sủng. Thuộc hạ điều tra, phàm là nữ tử bị Sở Thiên Lang sủng hạnh qua, không một người có thể sống quá 20 tuổi, càng có vô số vô có mất tích. Hoài nghi Sở Thiên Lang đã luyện tà công Thái Âm Bỏ Dương... Cho nên, kiếm pháp ám khí là đã rõ, cần cẩn thận âm độc quyền chương công phu...”

“Tu vi Sở Thiên Lang hiện tại, căn cứ mấy lần hần xuất thủ, khoảng chừng lục trọng sơn tả hữu, bất quá, thuộc hạ hoài nghi có ẩn tàng... Nếu muốn nhắm vào người này, phải coi như thất trọng sơn cao thủ. Người này vô số hậu thủ, vây cánh cực đông, một kích không trúng, khó tránh khỏi hậu hoạn vô tận. Muốn trừ chi, cần thận trọng...”

Vân Dương càng xem, sắc mặt càng âm trầm.

Người này bề ngoài hào sảng phóng khoáng nhưng lại là một cái họa thể ma đầu. Hàng năm, người mất mạng dưới tay hần vô số kể. Nhưng hết lần này tới lần khác người này lại có thanh danh vô cùng tốt. Được rất nhiều người xưng là đại thiện nhân, bởi vì vào mùa thu, mùa đông hàng năm, hần đều tổ chức phát cháo miễn phí, cứu khổ cứu nạn...

Hơn nữa khi hần phát cháo làm việc thiện, lo sợ nam nhân trẻ nãi công việc, còn đặc biệt cho phép nữ tử đến nhận phần cho cả gia đình...

Kết hợp với việc hần luyện Thái Âm Bỏ Dương cùng với việc vô số nữ tử mất tích, dụng tâm trong đó, không nói cũng rõ.

“Mặt người dạ thú!” Vân Dương tức giận muốn vỗ bàn.

Tài liệu phía sau, khiến Vân Dương lập tức có chút sững sốt.

Sở Thiên Lang thế mà còn từng cứu tính mệnh thái tử đương triều, đó là khi thái tử tuổi nhỏ ra ngoài du ngoạn, bị người ám sát, thời khắc mấu chốt, là Sở Thiên Lang đứng ra...

Chuyện này, lúc ấy được truyền thành giai thoại. Hoàng đế bệ hạ muốn ban thưởng Sở Thiên Lang làm quan, nhưng Sở Thiên Lang kiên từ không nhận. Cuối cùng, hoàng đế bệ hạ cho Sở Thiên Lang một khối miễn tử kim bài!

Chỉ cần không phải mưu phản, liền có thể miễn tử một lần!

Vân Dương nhìn đến đây thời điểm, con mắt ngưng định.

Ánh mắt của hắn, dừng lại tại mấy chữ “Thái tử” “Ám sát” “Đứng ra” “Sở Thiên Lang” “Miễn tử kim bài” thật lâu, nhìn đi nhìn lại.

Ánh mắt của hắn, càng ngày càng trở nên rét lạnh.

Dần dần, nguyên bản ánh mắt lạnh tựa thu thủy, tựa hồ động lại, thành băng sơn vạn năm.

“Hắc hắc hắc...” Vân Dương thấp giọng không hiểu cười lên. Tiếng cười rét lạnh âm trầm, tràn đầy vô cùng vô tận sát ý: “Tốt một cái Sở Thiên Lang a! Tốt một cái miễn tử kim bài, tốt một cái đương triều thái tử! Tốt, tốt, tốt! Quả nhiên là tốt!”

“Chỉ mong, chuyện này không phải như suy đoán của ta! Nếu không, phiền phức này cũng thật lớn lắm a, hắc hắc...”

“Bất quá, muốn đối phó Sở Thiên Lang, quả quyết không thể minh tranh a...”

tinh quang chớp động trong ánh mắt Vân Dương, sắc mặt hắn âm trầm tới cực điểm “Người này không thể đối đầu, nếu đã như vậy...”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đột Phá! Ám Sát!

...

Vân Dương ngồi xếp bằng, Sinh Sinh Bất Tử Thần Công từ từ vận hành trong thể nội. Dù đang nhập định tu luyện, gương mặt hắn cũng ánh lên vẻ chuyên chú đề phòng!

Cách đó không xa, Lão Mai cùng Phương Mặc Phi cũng đang trong phòng chuyên chú luyện công, ngay khi Vân Dương ngồi xuống, hai người đồng thời cảm thấy, ngày hôm nay có chút khác thường.

Dường như, linh khí, có chút khác lạ...

Nguyên bản khi hấp thu linh khí luôn có một cảm giác tràn đầy sức sống, thế mà hôm nay lại không có cảm nhận được... Điều này khiến hai người mất hết tâm tình tu luyện, dù sao có luyện cũng không có chút tiến cảnh nào.

...

Trên đỉnh đầu Vân Dương, Đỉnh khiêu từng chút hút linh lực vào, hóa thành huyền lực, thuận theo lộ tuyến Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, rót vào đan điền, sau đó lại tuần hoàn kinh mạch toàn thân.

Năng lượng huyền đan vừa mới nuốt vào, dần dần tan ra trong thể nội, hóa thành lực lượng chuyên hữu Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, cùng lúc trong thức hải, sinh mệnh nguyên khí liên tục không ngừng phát ra, tư đường Vân Dương thần hồn, kinh mạch, thần thể, ngũ tạng...

Tiền thắng cuộc mà Kế Linh đưa tới, phát huy tác dụng cực lớn!

Một cỗ sương mù màu trắng, từ từ bốc lên trên đỉnh đầu hắn.

Dần dần, bóng dáng một ngọn núi, xuất hiện trong đám sương trắng. Ngay sau đó hình ảnh ngọn núi thứ hai cũng đang chậm chậm hình thành, Vân Dương không ngừng tăng cường tốc độ hấp thụ. Huyền khí trong thể nội vận hành cũng càng lúc càng nhanh.

“Lục Lục! Lại đến!”

“Hôm nay, nhất định phải đột phá nhị trọng thiên!”

Vân Dương trong lòng lo lắng thúc giục. Dây leo của Lục Lục liên tục vũ động, kiệt lực đem tinh thuần huyền khí có thể khổng chế, đều chuyển vào trong kinh mạch Vân Dương..

Vân Dương cảm giác kinh mạch bắt đầu phồng lên.

Nê Hoàn cung trên đỉnh đầu không ngừng nhảy lên.

Chuẩn bị, đột phá!

Vân Dương cắn răng, không quan tâm thôi động linh lực đã hình thủy triều, xông quan!

Hắn rất gấp!

Vân Dương lúc đầu không vội, việc luyện công, gấp không được. Cho nên, hắn một mực chỉ củng cố cảnh giới của mình. Mặc dù hắn biết rõ, Lục Lục chỉ cần tấn cấp, tu vi của hắn liền có thể đột nhiên tăng mạnh. Cũng biết rất rõ ràng, giết người có thể hấp thụ bất bình chi khí, để cho bản thân càng nhanh chóng bước vào cao thủ hàng ngũ.

Nhưng hắn một mực khổng chế.

Hắn muốn cho bản thân tăng tích lũy, tăng nội tình, cũng để cho Lục Lục gia tăng tích lũy, loại này tích lũy, càng nhiều càng tốt, càng dày càng tốt.

Hơn nữa khổng chế bản thân không đi giết người.

Trước khi đột phá, tận lực củng cố vững chắc căn cơ của bản thân!

Coi như đã đạt đến biên giới đột phá, cũng phải áp súc, tiếp tục củng cố, tuần hoàn không ngừng lặp lại. Chỉ có đặt vững căn cơ đến không thể rung chuyển, mới có thể thu được thành tựu phi thường!

Chính hắn trước đó tu vi mặc dù không thấp, nhưng căn cơ bất ổn. Lần này, tu luyện lại, Vân Dương sao có thể để cho bản thân đi lại vết trượt trước kia?

Vài ngày trước, hắn đã có thể đột phá đệ nhị sơn, nhưng vẫn không có hành động, một mực tiếp tục tích lũy.

Nhưng hôm nay, không đột phá không được.

“Oanh!”

Thể nội, vang lên tiếng tiếng oanh minh như sấm nổ, toàn thân Vân Dương run lên, trong thất khiếu, đột nhiên phun ra tơ máu! Huyền khí Toàn thân, cuộn cuộn vận chuyển.

Sương trắng trên đỉnh đầu, nồng đậm như muốn ngưng thành thực chất.

Hai tòa sơn phong, thỉnh linh hiện ra, sừng sững trong sương trắng.

Tả hữu sương phòng.

Phượng Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời mở to mắt, tinh quang lấp lóe.

“Công tử... Lại đột phá? Sao có thể... Nhanh như vậy?”

...

Vân Dương mờ mắt, hai đạo tinh quang bắn ra.

Lập tức, hắn vươn người đứng dậy, trong nháy mắt thân thể liền hóa thành một mảnh sương mù, sau đó theo một trận gió từ trong khe cửa bay đến nội viện, lẳng lẳng bay lên bầu trời, theo gió rong chơi, chớp mắt đã đến mấy trăm trượng bên ngoài.

Vân Tôn mật pháp, đệ nhất sơn chỉ có thể miễn cưỡng thôi động, nhưng đến đệ nhị sơn đã có chút tác dụng. Vân Dương nhất định phải đột phá, mới có thể đi làm việc hắn muốn làm!

Roi xuống, khôi phục thân hình, xoay mình một cái, một bộ áo bào tím đã hóa thành áo bào đen, hình thể cũng biến đổi.

Áo đen, che mặt!

Khôi ngô, cao lớn!

Sau đó, hấn liền lặng lẽ biến mất trong màn đêm

...

Tây Môn Vạn Đại thỏa mãn hí dài một tiếng, từ trên thân thể thiếu nữ đứng lên, toàn thân mồ hôi đầm đìa. Khóe môi nhếch lên cười tà, đứng dậy mặc quần áo.

Dưới thân, thiếu nữ thanh tú mặt đầm lệ, nhàn thân trống rỗng nhìn lên trần nhà, trên cổ máu me đầm đìa. Khó khăn hô hấp, trên mặt tất cả đều là tuyệt vọng...

Tây Môn Vạn Đại không chút lưu luyến ngồi xuống, đối diện tấm gương, nhìn ánh mắt bản thân lấp lóe huyết sắc, đắc ý cười một tiếng.

“Vương Phươg!”

Tây Môn Vạn Đại kêu lên.

“Cố thuộc hạ.”

“Tiến đến!”

Cửa phòng kết kết mở ra. Thân thể nữ tử lả lơi trên giường, nhưng Tây Môn Vạn Đại cùng thị vệ của hấn, trên mặt đều không chút dị dạng, hiển nhiên đối với chuyện như vậy, đã thành thói quen.

“Tin tức, hành tung Vân Hầu, đã tra được chưa?”

Tây Môn Vạn Đại chậm rãi hỏi.

“Đã có tin tức. Hiện tại, Vân Hầu đang trên đường về Thiên Đường thành.”

“Ừm, việc chặn giết, an bài xong xuôi rồi?”

“Đã an bài thỏa đáng.”

“Còn tin tức sư phụ Vân Dương, có tra... được không?”

“Chuyện này... Không có tin tức.”

“Hừ.” Tây Môn Vạn Đại hừ lạnh một tiếng, nói: “Nhất định phải làm bí ẩn, giết chết Vân Hầu, ta muốn xem phản ứng của Vân công tử này một chút, để xem cha ruột hấn chết rồi, sẽ có hay không phản ứng quá kích. Coi như hấn có giấu diếm, tại thời điểm như vậy, cũng phải triển lộ thực lực chân chính!”

“Nếu hấn thật sự là đệ tử Độc Cô Sầu, như vậy, nhất định sẽ bộc lộ ra lực lượng vốn có!”

“Còn nếu như hấn không phải!”

Trong mắt Tây Môn Vạn Đại tuôn ra huyết quang: “Chúng ta cũng không cần cố kỵ. Mặc kệ hấn có phải hay không, không ai có thể để ép đến trên đầu ta!”

“Công tử dạy bảo phải ạ.”

“Bố trí chặn giết Vân Hầu, nhất định phải bí ẩn.”

“Vâng, cam đoan vạn vô nhất thất.”

“Ừm, đem nữ nhân trên giường này xử lý sạch.” Tây Môn Vạn Đại thờ dãi: “Hiện tại máu tươi của nữ tử, chất lượng rất kém cỏi.”

“Tại Thiên Đường thành, có thể bắt đến đều là dân nữ bình thường, những nguyên âm chi thể có tu vi kia, dù sao rất ít, công tử trước tạm nhẫn nại, chúng ta đã có mục tiêu.”

“Chớ có khiến ta thất vọng.”

Tây Môn Vạn Đại lạnh lùng nói: “Vương Phươg, các ngươì, đã khiến ta thất vọng một lần.”

“Công tử yên tâm!”

Tên thị vệ gọi là Vương Phươg, trực tiếp dùng ga giường, bao lấy thân thể thiếu nữ kia, trong ánh mắt tuyệt vọng của thiếu nữ, bẻ lên, muốn xuyên cửa sổ mà đi...

Ngay vào lúc này...

Một đoàn mây mù, lặng yên hiển hiện.

Một đạo kiếm quang đột nhiên lóe sáng trong mây mù. Tên thị vệ này dù tu vi bất phàm, nhưng lại tuyệt đối không nghĩ tới, ngay tại trong phòng của công tử nhà mình, dưới tình huống không có bất kỳ ngoại nhân nào, thế mà đột nhiên gặp tập kích!

Hơn nữa hai tay của hắn đang ôm thân thể thiếu nữ kia, dưới tình huống đó chỉ có thể nhanh chóng thôi lui về sau. Nhưng, hắn chưa kịp lui lại phía sau, đạo kiếm quang kia đã nhanh chóng xuyên thủng cổ họng của hắn.

Lập tức, biến mất không thấy gì nữa.

“Phốc!”

Tây Môn Vạn Đại phản ứng thần tốc, ngay một khắc kiếm quang kia xuất hiện, đã không để ý thị vệ sống chết, trực tiếp phá vỡ cửa sổ, đầu dưới chân trên, trực tiếp từ tầng bảy lộn xuống.

Người giữa tới không trung, mới kêu lên: “Người đâu! Có thích khách!”

Tây Môn Vạn Đại tự tin, phản ứng của bản thân đã rất nhanh!

Nhưng hắn vừa mới rơi được nửa đường, liền thấy một đạo thân ảnh khôi ngô, ở trên cao bổ nhào xuống. Áo đen, che mặt, tay phải giương lên, một đạo kiếm quang bắn ra!

Kiếm quang như liệt nhật, khiến Tây Môn Vạn Đại mất thị giác trong giây lát.

Tây Môn Vạn Đại kinh hô một tiếng, tay phải lắc một cái, một tia sáng xuất hiện, đón lấy đạo kiếm quang kia. Đồng thời thân thể gia tốc hạ xuống.

Coong!

Đạo kiếm quang bị đánh bay trở lại, bóng đen kêu lên một tiếng đau đớn. Mà kiếm trong tay Tây Môn Vạn Đại lại không chút hư hao.

“Người mặc áo đen này tu vi không cao!”

Tây Môn Vạn Đại lập tức trấn định, nhìn không được có chút hối hận. Người áo đen này rõ ràng tu vi kém nhiều so với hắn, nếu là hắn không trốn, lập tức triển khai phản công trong phòng, đối phương cũng không làm gì được hắn!

Tu vi kém như vậy, ba chiêu hai thức liền có thể thu thập.

Đáng tiếc, bởi vì sợ chết... Ân, bởi vì cẩn thận, nhảy cửa sổ mà ra, lại đem bản thân đặt dưới tình huống cực đoan bất lợi.

Trong nháy mắt Tây Môn Vạn Đại buông lỏng, đã thấy tay trái người áo đen lại lấp lóe một đạo linh hoạt kiếm mang, sau một khắc đã đến trước ngực hắn.

Tây Môn Vạn Đại cuồng khiếu một tiếng, dưới thân thể bỗng nhiên uốn éo, một chưởng đánh vào kiếm quang, bóng đen lại khẽ rên một tiếng. Tây Môn Vạn Đại phát hiện, năm đầm của mình đã đánh trúng mũi kiếm, vốn đã chuẩn bị thụ thương, nhưng ấy vậy mà lông tóc không hư hại!

“Hắn ngay cả hộ thân huyền khí của ta đều không phá nổi!”

Lập tức trong lòng Tây Môn Vạn Đại càng thêm hối hận!

Ta sợ cái gì a... Ta chạy cái gì a!

Lúc này, thị vệ Tây Môn gia tộc, đã từ bốn phương tám hướng hiện thân, lặng không bay tới. Từng tên tốc độ nhanh đến cực điểm, kinh phong gào thét, toàn bộ khách sạn trở nên ồn ào!

“Muốn chết!”

“Bất thích khách!”

“Bảo hộ công tử!”

“Xem kiếm!”

“Luu lại!”

Từng đạo kiếm mang đao quang, trên không trung giăng khắp nơi mà tới. Đã tạo thành một cái lưới lớn, đem người áo đen bịt mắt kia vây lại.

Nhưng ngay lúc này, người áo đen bật mặt kia đột nhiên phát ra một tiếng thô hào cười to: “Chết!”

Trong ống tay áo của hắn, đột nhiên có một đạo quang mang mờ hồ lóe lên một cái rồi biến mất!

Đạo ánh sáng này, mặc dù chỉ lóe lên, nhưng, lại như quang mang Cửu Thiên liệt nhật, không thể nhìn chính diện! Hơn nữa, tốc độ nhanh đến cực hạn!

Tây Môn Vạn Đại chỉ cảm thấy ngực mát lạnh, vị trí trái tim nhiều thêm một cái trong suốt lỗ thủng, máu tươi phun tung toé!

“Điều đó không có khả năng!” Tây Môn Vạn Đại kinh ngạc nhìn máu tươi tựa suối phun ra khỏi lồng ngực của mình, trong nháy mắt lực lượng toàn thân bị rút khô!

Còn kém một khoảng cách liền có thể rơi xuống đất, sau khi hạ xuống, chính hắn liền triệt để an toàn!

Người bật mặt áo đen này rõ ràng không phá nổi hộ thân huyền khí của hắn.

Ta... Sao có thể chết?

Hắn sao có thể làm được?

Thân thể Tây Môn Vạn Đại, tựa như búp bê vải rách rưới, ngã ầm ầm trên mặt đất, trước khi chạm đất, đã đình chỉ hô hấp, hai con mắt vẫn mở to.

Chết không nhắm mắt.

Người áo đen bật mặt khô ngò cười lớn một tiếng, thanh âm thô hào, tựa hồ đang cực lực che giấu bản thân chân chính thanh âm, nhưng lại y nguyên có thể nghe được, thanh âm như là lời chửi: “Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn ngăn lại bản tọa!”

Trước khi kiếm khí đạo quang từ bốn phương tám hướng bay tới, đột nhiên thân thể hắn chuyển một vòng trên không trung, bịch một tiếng phá tan một mặt cửa sổ, thân thể biến mất trong một cái phòng.

Hộ vệ Tây Môn gia tộc theo sát xông vào gian phòng, chỉ thấy một đôi nam nữ trần truồng thất kinh từ trên giường nhảy dựng lên, phát ra tiếng kêu sợ hãi bèn nhón...

Nhưng bóng dáng người áo đen bật mặt, đã triệt để biến mất!

Dịch: xonevictory

Chúc mừng "Ta Là Chí Tôn" dịch được 50c nào ae!!!

Đạo vừa rồi ta bận quá nên không thể dịch truyện thường xuyên được, mong các đạu hũ thông cảm!

Từ chương sau ta sẽ đặt vip, chỉ thu tượng trưng 1~2 từ linh thạch thôi!

Mong các đạu hũ ủng hộ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Điều Tra! Trong Phòng Có Người!

Toàn bộ khách sạn vì sự kiện vừa rồi mà triệt để bạo loạn. Cao thủ Tây Môn gia tộc ai nấy sắc mặt khó coi như chết cha chết mẹ!

Nửa cái khách sạn đều là người Tây Môn gia tộc, trong vòng bảo hộ của mười mấy tên cao thủ, thế mà để thích khách lấy tính mệnh Tam công tử dễ như trở bàn tay, hơn nữa thông dong rồi đi!

Cảm xúc tức giận, sợ hãi đan xen.

Mấy chục người bọn hắn đều sắp phát điên rồi!

Khi trở về, nên giải thích thế nào a? Dùng đầu gối có thể nghĩ được. Chuyện như vậy, tuyệt đối không thể giải thích được.

Cánh cửa một căn phòng bỗng nhiên mở ra, ánh đèn lộ ra, một thanh niên toàn thân áo trắng, chậm rãi bước ra.

Thi thể Tây Môn Vạn Đại, nằm trên mặt đất ngay dưới lầu, hai mắt trợn lên, ánh lên vẻ sợ hãi cùng không cam lòng.

Thanh niên áo trắng kia chậm rãi đi đến trước thi thể Tây Môn Vạn Đại, cúi đầu xuống, nhìn mặt Tây Môn Vạn Đại, trên mặt lộ ra một tia bi thương chỉ ý. Chậm rãi vươn tay, vuốt nhẹ đôi mắt trợn trừng của Tây Môn Vạn Đại, nói khẽ. “Mặc dù ta đã sớm biết, sớm muộn ngươi sẽ có một ngày này, bắt quá... Vẫn còn có chút ngoài dự liệu. Ngươi an tâm đi đi, mối thù của ngươi, vì huynh thay ngươi báo!”

Trên mặt của hắn, mặc dù có bi thương, nhưng lại rất bình tĩnh. Ánh mắt nhìn Tây Môn Vạn Đại, rất tỉnh táo, rất lạnh.

Không có sự bi thương vì cái chết của huynh đệ chết, cũng không có sự thả lỏng vui mừng vì bớt đi một đối thủ cạnh tranh.

“Kiểm tra thương thế của hắn rồi báo cáo ta.”

“Tất cả mọi người có mặt ở đây, phải quên chuyện hôm nay, coi như nó chưa từng xảy ra.”

“Tất cả thị vệ của Tam công tử, mỗi người lĩnh 100 Lang Nha Tiên, chịu được, liền sống. Chịu không được, bồi táng Tam công tử đi.”

Thanh niên áo trắng lãnh đạm nói.

“Đa tạ Nhị công tử!” Trên mặt thị vệ của Tây Môn Vạn Đại đều lộ ra một tia thả lỏng.

100 Lang Nha Tiên, tất nhiên sẽ đem bọn hắn đánh đến chết đi sống lại. Nhưng, Nhị công tử đã nói như vậy, liền đại biểu chuyện này đã xử phạt xong.

Ngụ ý chính là muốn bảo vệ bọn hắn.

Nếu như chờ về đến gia tộc mới xử lý, kết cục bọn hắn lúc đó chính là phải chết không nghi ngờ. Mà sau khi thụ hình ở đây, về đến gia tộc mặc dù còn sẽ có trừng phạt, nhưng ít nhất đảm bảo giữ được một mạng...

“Vết thương, chỉ có một đạo vết thương trước ngực, nhìn qua không thể nhận ra là binh khí gì, vết tích nhỏ bé, nhưng lại phá nát trái tim, huyền khí trong nháy mắt phá hư. Uy lực rất lớn, hiển nhiên, huyền khí của hung thủ rất tinh khiết.”

“Tam công tử cũng có tu vi tam trọng sơn, hơn nữa cơ thể của hắn càng cứng, huyền khí quán chú toàn thân, vậy mà cũng không có đưa đến bất kỳ hiệu quả phòng hộ. Cho nên, hung khí của đối phương, rất có thể là một thanh thân binh lợi khí.”

“Hung thủ xông tới, trước hết sử dụng kiếm trong tay phải trực tiếp cắt đứt cổ họng, giết Vương Phương, sau đó lập tức truy kích Tam công tử, kiếm trong tay phải ra, nhưng không thu được kết quả. Sau đó tay trái lại xuất một thanh đoản kiếm, tiếp tục công kích nhưng vẫn không có kết quả. Rồi trong tay áo mới đột nhiên xuất hiện thanh hung khí này.”

“Nói cách khác hung thủ ít nhất sử dụng ba thanh binh khí.”

“Lưỡng minh nhất ám”

“Thân hình hung thủ cao lớn khôi ngô, thanh âm thô hào, thanh tuyến rất thô.”

“Động tác hung thủ rất nhanh, huyền công rất cao.”

“Có thể tại dưới sự vây quanh của nhiều cao thủ như vậy, một kích đánh giết Tam công tử, chứng tỏ người này vô cùng can đảm can trọng. Hơn nữa, hẳn là sớm đã có mưu đồ.”

“Khi xuất hiện vô thanh vô tức, lúc rời đi cũng vô tung vô ảnh. Hiển nhiên đã sớm sắp xếp lộ tuyến xong xuôi.”

“Người này hẳn là rất quen thuộc đối với địa hình khu này.”

“Tu vi hung thủ, hai kích đầu mặc dù không thể phá phòng ngự, nhưng, cũng có thể là thủ đoạn mê hoặc của hắn. Bởi vì hai kích đó coi như trúng chiêu, cũng không phải chỗ trí mạng, mà Tam công tử cũng có thể mượn lực rơi xuống mặt đất, khi đó hung thủ sẽ mất đi thời cơ xuất thủ tốt nhất. Thậm chí đưa bản thân vào thế nguy hiểm đám hộ vệ xung quanh xông tới...”

“Sở dĩ hắn làm vậy, chính là chuẩn bị cho kích trí mạng thứ ba!”

“Tu vi của hung thủ, hẳn trong khoảng tứ trọng thiên đến thất trọng.”

“Thấp hơn tứ trọng thiên, không có đảm lượng và mưu tính được như vậy.”

“...”

Tất cả mọi người tập hợp một chỗ, vắt hết chất xám để nhớ lại, cùng phân tích.

Mỗi người trong lúc này, đều dốc hết toàn lực.

Đây cơ hội duy nhất, lấy công chuộc tội!

Thanh niên áo trắng, cũng chính là Nhị ca của Tây Môn Vạn Đại, Tây Môn Vạn Lý híp mắt, lẳng lẳng lắng nghe. Thần sắc trong mắt, không ngừng biến hóa, tựa như đang tự hỏi bản thân.

“Từ khi lão tam lại tới đây, đã từng đắc tội người nào sao?”

“Cái này...”

Mấy cái thị vệ Tây Môn Vạn Đại hai mặt nhìn nhau. Đã từng đắc tội người nào a? Câu hỏi kỳ quặc. Ngày nào mà Tây Môn Vạn Đại không đắc tội mấy người? Ngày nào lại không khi dễ mấy người? Có ngày nào mà hắn không đoạt mấy mỹ nữ trở về?

Cái này quá bình thường a.

“Từng việc đánh người, mắng người, khi dễ người, liệt kê ra. Truy kỹ càng cho ta.” Tây Môn Vạn Lý tinh táo phân phó: “Nữ nhân mà hắn cướp đoạt, gia đình bối cảnh các loại, liệt kê hết ra, nhất định phải tỉ mỉ.”

“Dựa theo đặc điểm của tên hung thủ này, tìm kiếm tất cả võ giả Thiên Đường thành.”

“Ta muốn, hình thái tên hung thủ này rõ ràng như vậy, muốn tìm được hắn rất dễ dàng.”

Tây Môn Vạn Lý híp mắt, lạnh lùng nói: “Chậm nhất sớm ngày mai, ta muốn biết kết quả. Hung thủ là ai. Chậm nhất tối ngày mai, ta muốn nhìn thấy đầu hung thủ!”

“Vâng, Nhị công tử!”

...

Vân Dương rơi xuống đất, lao đảo mấy vòng mới đứng vững được. Trận chiến ngắn ngủi trong chớp mắt vừa rồi, khiến huyền khí của hắn hoàn toàn tiêu hao.

Tây Môn Vạn Đại mặc dù chỉ là một tên hoàn khố, nhưng dù sao gia học uyên thâm, huyền khí thâm hậu. Lấy thực lực Vân Dương bây giờ, căn bản không đánh nổi hắn. Nếu không phải cuối cùng lấy Thiên Đạo Chi Nhận ra tay, chỉ sợ, tối nay khó tránh khỏi không công mà lui.

Nhưng điểm này, Vân Dương đã sớm ngờ tới.

Cũng chính bởi vì có đại sát khí như Thiên Đạo Chi Nhận, hắn mới có thể mạo hiểm như vậy, bằng không, với tính cách và tình cảnh của hắn sao dám dễ dàng phạm hiểm?

Vân Dương vốn không muốn ra tay từ Tây Môn Vạn Đại, nhưng, từ khi đi vào Thiên Đường thành, gia hỏa này thật sự là quá làm càn, chỉ ngắn ngủi hơn mười ngày, nữ tử chết tay hắn dùng tay không đếm hết!

Nếu là chuẩn bị giá họa, Vân Dương liền dứt khoát lấy hắn khai đao.

Trở lại Vân phủ, đã là canh hai nửa đêm. Vân Dương trực tiếp đi vào phòng, một tay thuận tay đã đặt ở trên đai lưng, đang muốn tháo đai lưng cỡi quần áo ra, đột nhiên hai mắt tròn tròn.

Trong phòng có một người, trong bóng đêm, hai con mắt nhìn hắn hàn quang bắn ra bốn phía!

Lông tơ toàn thân Vân Dương dựng thẳng, trong miệng lại đột nhiên cười nói: “Đêm đã khuya như vậy, sao Kế đại tiểu thư còn đến, lại còn vào trong phòng của ta. Thật sự khiến Vân mỗ bất ngờ a.”

Người trong phòng, chính là Kế Linh.

Nhưng hôm nay Kế Linh lại lạ lẫm vô cùng, gương mặt vô cảm, ánh mắt lạnh như băng, nhìn chằm chằm Vân Dương.

Khí tức của nàng, hoàn toàn nội liễm, không biết dùng biện pháp gì ngay mùi thơm cơ thể cũng che giấu hoàn toàn.

“Vân công tử quả nhiên là lật tay thành mây, trở tay thành mưa.” Kế Linh chậm rãi nói ra: “Ta một mực đi theo ngươi, nhìn ngươi biến đổi hình thái, cải trang cách ăn mặc, sau đó giết ngươi, lại thần nhiên như không có chuyện gì trở về, nhìn thấy ta ở trong phòng của ngươi, thể mà tuyệt không kinh ngạc, phần này định lực, để Kế Linh minh bạch, công tử quả nhiên không phải người bình thường.”

Trong lòng Vân Dương nhảy một cái.

Lại là kinh ngạc nói ra: “Câu nói này của Cô nương, ta nghe thật không hiểu.”

Trong lòng lập tức lấy lại bình tĩnh.

Lừa ta?

Vân Dương tự tin, hành động của hắn, trên đời này, không có bất kỳ người nào có thể theo dõi. Nhất là bản sự mây mù chuyển đổi hình thể kia, trong thiên thiên hạ, chỉ mình hắn biết!

Huống chi bản thân hắn vô cùng cẩn thận, điều này làm nên sự tự tin của hắn.

Kế Linh tuyệt đối không có khả năng theo dõi hắn, cũng tuyệt đối không có khả năng trước đó biết hắn hành động mà đi theo, càng không có khả năng trở lại phòng sớm hơn hắn.

Mặc dù hắn có dừng lại một hồi ở bên ngoài còn, thời gian đó tuy có thể để Kế Linh về đến nơi, nhưng nàng tuyệt đối không có khả năng biết tất cả hành động của hắn.

“Nghe không hiểu?”

Kế Linh lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Tây Môn Vạn Đại không phải người giết?”

Vân Dương lập tức sững sốt, lập tức bỗng nhiên đứng lên: “Tây Môn Vạn Đại? Chết rồi? Chuyện gì xảy ra?”

Trên mặt tất ánh lên vẻ kinh ngạc.

Ánh mắt Kế Linh nhìn chăm chăm vào mặt Vân Dương, chậm rãi nói: “Chết rồi, là người giết!”

Vân Dương liếc mắt, cười khổ không thôi: “Đại tiểu thư, lời này, người hù dọa ta còn trong này còn được, ra ngoài cũng chớ nói lung tung... Tây Môn gia tộc ta còn thể không thể trêu vào. Loại quái vật khổng lồ này... Người hẳn là rõ... A, tại Thiên Đường thành, lại có người dám giết Tây Môn Vạn Đại?”

Ánh mắt Kế Linh rốt cục trở nên hồ nghi, nói: “Chẳng lẽ không phải người?”

Cô nàng này quả nhiên là đang lừa ta.

Vân Dương lấy tay vỗ trán, bất đắc dĩ nói ra: “Đại tiểu thư... Ta sao có thể rảnh đến vậy, hơn nữa tu vi ta như vậy, sao có thể giết được Tây Môn Vạn Đại a... Lại nói, hắn còn gánh chịu trách nhiệm bảo hộ Vân gia ta an toàn... Ai! Hoàn toàn không thể nói lý với người!”

“Hừ...” Kế Linh nói: “Cái này còn chưa chắc...”

Vân Dương trợn trắng mắt: “Ta an an ổn ổn làm ta công tử ca nhi của ta. Phiền phức chỗ Tây Môn Vạn Đại ta đã mượn tên tuổi sư phụ ta để ngăn chặn, ta còn cần trêu chọc cái gì... Hai bên không oán không cừ, ta thừa hơi đâu mà đi trêu chọc hắn, chẳng lẽ đầu ta có vấn đề...”

“Đầu óc người vốn dĩ không bình thường!” Kế Linh tức giận nói.

Vân Dương: “...”

Kế Linh lạnh lùng nói: “Người nói không phải người làm? Vậy vì sao vừa rồi người không có ở trong phòng?”

Lo lắng trong lòng Vân Dương triệt để buông xuống, bày ra một bộ dáng vẻ đau đầu tới cực điểm: “Kế cô nương... Đây là nhà ta... Hiểu không? Tại nhà ta, ta muốn làm gì thì làm cái đó, ta muốn ở trong phòng, ta sẽ ở trong phòng, ta không muốn trong phòng, ta đi ra ngoài ngắm trăng, ra ngoài đi nhà xí, ra ngoài lột sạch quần áo cho tiểu đệ hưởng chút ánh trăng... Chuyện này, không cần cảnh hướng tới cô a?”

“Lưu manh!” Kế Linh đỏ mặt, hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Vân Dương rốt cục đoạt lại chủ động, lập tức khí thế hung hăng nói: “Ta ngược lại thật không rõ, một đại cô nương băng thanh ngọc khiết như Kế cô nương, đêm hôm khuya khoắt chạy tới trong phòng một người đàn ông như ta, không báo mà vào, lại còn muốn vu oan ta giết người!”

“Lẽ nào có cái lý đó?” Vân Dương trừng trừng mắt, một bộ lý lẽ oai hùng.

Nhưng trong lòng hắn đang suy nghĩ một việc: Kế Linh tiến đến như thế nào? Ta không ở nhà thì cũng thôi đi. Nhưng... Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đều không có phát giác, chuyện này có chút kinh khủng.

Mặc dù từ bắt đầu hắn cũng không có nhìn thấu tu vi thật sự của Kế Linh, nhưng tu vi nàng tuyệt đối không thể còn cao hơn so Lão Mai cùng Phương Mặc Phi a!

Nàng vào bằng cách nào?

Bất quá, bây giờ hắn tuyệt đối không phải đối thủ của cô nàng này, điểm này, xác thực không thể nghi ngờ.

Kế Linh mặt đỏ lên, cường từ đoạt lý nói: “Ta nhìn người khả nghi, cho nên mới đến đây điều tra người!”

“Điều tra ta... Hừ, may mắn người không phải là hái hoa tặc! Nếu là hái hoa tặc, tối nay ta coi như tuyệt đối nguy hiểm” Trong lòng Vân Dương vẫn còn

sợ hãi vỗ ngực một cái.

“Hái hoa tặc...” Kế Linh giận sôi lên nói: “Có hái cũng không hái đến tên quái dị như ngươi...”

Nhưng trong lòng lại thầm nói: Chuyện này cũng thật có thể a, gia hỏa này đáng đắp tuần tú như vậy, coi như trêu chọc mấy tên nữ hái hoa tặc cũng không phải không được... Nghĩ tới đây, không khỏi trong lòng thầm mừng mình, suy nghĩ cái gì a!

Vân Dương ôm cánh tay, bộ dạng nhìn xuống từ trên cao, tựa như đang thăm vấn phạm nhân, ánh mắt tràn nghi ngờ... Lại nhìn Kế Linh: “Nói, ngươi vào bằng cách nào?”

Giờ phút này, địa vị hỏi đáp hai người, hoàn toàn đảo lộn!

Dịch: xonevictory

Cảm ơn các đạo hữu đã ủng hộ ta! Mặc dù 100~200 tít chỉ là số tiền nhỏ không đáng kể nhưng lại là động lực không nhỏ để ta tiếp tục dịch truyện!

Đa tạ

Đa tạ

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Thiếu Nữ Tình Hoài, Cảm Giác Quen Thuộc

“Cứ như vậy mà vào a!” Kế Linh nghiêng nghiêng đầu.

“Ngươi cứ như vậy mà vào phòng của ta! Lại lặng yên không tiếng động chờ ta trở về...” Vân Dương chấp tay sau lưng, đi tới đi lui vòng quanh Kế Linh, trong miệng chặc chặc: “Bản sự thâm hương thiết ngọc này của Kế cô nương, không tệ a...”

“Ngươi nói cái gì!” Kế Linh thẹn quá hoá giận, nhe răng nhếch mép, dữ dần nói: “Ngươi nói thêm câu nữa?”

Lại nghĩ đến Vân Dương trước đó có nói “Nữ sắc lang”, rồi hiện tại bởi thêm câu thâm hương thiết ngọc này, Kế Linh thực sự xúc động muốn đánh người!

Vân Dương ngửa đầu nói: “Thế nào, ngươi còn không cho ta nói?”

“Ngươi!” Kế Linh thẹn quá hoá giận, cảm giác trận chiến miệng lưỡi không chiếm được lợi lộc gì, rốt cục bạo phát.

Dù sao tiểu tử này cũng đánh không lại ta!

Tiến nhanh một bước, Vân Dương vừa muốn né tránh, nhưng động tác Kế Linh cực nhanh, chớp mắt đã bẻ tay của hắn xoay chấp sau lưng, đưa tay tách ra một cái. Cuối cùng nhân Vân Dương ngã xuống đất, đầu gối gối lên, húc mạnh vào sau mông Vân Dương, Vân Dương đang vân giá vũ bay ra ngoài, đầu cắm xuống đất tay chân sõng soài, còn chưa kịp kêu đau thành tiếng, lập tức cảm thấy phía sau trầm xuống, Kế Linh đã đặt mông ngồi trên lưng hắn, Vân Dương cảm giác tựa như một ngọn núi đè ép xuống, eo vừa mới nhô lên chút xíu lại bị ép chặt xuống đất, kêu thảm thiết không thôi.

“Có muốn nói hay không?” Kế Linh hung ác hỏi.

“Ta... Nhà ta, sao ta không được nói?” Vân Dương thở hồng hộc, ra sức ngẩng đầu lên.

“Hả?” Kế Linh khê vron tay, đem cánh tay Vân Dương bẻ ngoặt sau lưng, vừa dùng lực, Vân Dương lập tức kêu rên: “AAAAAAAAAAAA...”

“Có muốn nói hay không?”

“Không nói!”

“Ta có thể tới hay không?”

“Có thể! Có thể! Đại tỷ, mau buông tay...”

“Ngươi còn dám lên mặt với ta không?”

“Không dám không dám... Ôi...”

“Tây Môn Vạn Đại có phải hay không người giết?”

“Đứng, đứng ta giết... Là ta giết được rồi...” Thân thể Vân Dương xoay loạn, muốn xoay người chuyển vị trí, nhưng tu vi hiện tại của Kế Linh đâu chỉ cao hơn một bậc so với Vân Dương? Hai bên cách biệt quá xa, Kế Linh đặt móng ngồi lên, coi như Vân Dương muốn khẽ động, cũng muôn vàn khó khăn.

Kế Linh ngồi trên người Vân Dương, ở trên cao nhìn xuống, trong lúc nhất thời, lại có chút cảm giác hưng phấn, nghĩ đến mấy ngày bản thân luôn bị cơn giận này làm tức giận, lập tức cảm giác mờ mờ mịt mịt, có một loại khoái ý “Phiền muộn trong lồng ngực rốt cục tiêu trừ”.

Vênh vác tự đắc nói: “Để cho người mấy ngày nay chọc tức ta! Nói cho người, thời điểm thực lực không đủ, vẫn là cụp đuôi mới tốt...”

Đang nói đến đó.

Tiếng bước chân vội vã vang lên cửa ra vào.

Kế Linh sững sờ, còn chưa kịp nhảy dựng lên, cửa phòng liền bị Lão Mai lập tức đẩy ra, thanh âm lo lắng lập tức truyền vào: “Công tử... Chuyện gì xảy ra? Sao ta nghe tiếng chiến đấu bên này...”

Lập tức thanh âm lập tức im bặt.

Kế Linh quay đầu, Vân Dương từ dưới đất gian nan ngẩng đầu.

Chỉ thấy Lão Mai đứng sững sờ ở ngoài cửa, hai con mắt nhìn bên này tựa như muốn lòi ra, miệng há to, cơ hồ có thể nhét vừa hai quả trứng vịt!

Kế Linh theo bản năng nhảy dựng lên, bối rối nói: “Chuyện này...”

“Ày... Không có việc gì, không có việc gì...” Lão Mai vội vàng cười làm lành: “Ta không nhìn thấy gì hết... Hai người... Các người tiếp tục, tiếp tục a...”

“Vừa rồi ta không phải... Ta chỉ là... Ta...” Kế Linh nói càng nhanh, càng lấp ba lấp bấp nói không ra lời.

“Không có gì, không có gì, người trẻ tuổi a...” Thân thể Lão Mai lui về sau: “Chơi đùa chơi đùa... Cũng bình thường ha ha...”

“Người đừng đi!” Kế Linh lo lắng nhảy dựng lên: “Ta chỉ... Ta chỉ muốn giáo huấn... Đứng, muốn giáo huấn hần một chút... Cho nên mới cười lên...”

Nói đến đây, đột nhiên nghẹn lại.

Giáo huấn liền cười lên người người ta? Lý do này, chính Kế Linh nàng cũng cảm giác không thể nào tin nổi.

“Không có gì không có gì...” Lão Mai mặt xấu hổ, vô cùng hối hận vì bản thân tới lúc không nên tới, vội vàng nói: “Kỳ thật, ai cười ai đều giống nhau... Ách, ta đi...”

Cảm giác mình nói sai, Lão Mai vừa đóng cửa liền chạy: “Các người tiếp tục...”

“Không phải...” Kế Linh tiến lên mở cửa, lo lắng nói ra: “Chuyện không phải như người thấy... Người không nên hiểu lầm... Người nghe ta nói...”

Nhưng sau cánh cửa nào có bóng dáng Lão Mai!

Kế Linh giương miệng nhỏ, nhìn cái sân trống rỗng ngoài cửa, chỉ cảm thấy hai má nóng lên như lửa đốt.

Gió đêm thổi tới, Kế Linh sững sờ đứng một hồi, đột nhiên kịp phản ứng, xấu hổ tới cực điểm “A...” Một tiếng, hai tay đưa lên che mặt, ngồi thụp xuống.

Chuyện này... Nhảy vào Vô Tận Hải cũng rửa không sạch...

Khuê dự của ta... Thanh danh của ta...

Kế Linh ngồi chồm hổm trên mặt đất, cảm thấy bản thân đã không còn mặt mũi nhìn người.

Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, chợt ô ô nghẹn ngào khóc nức lên.

“Người khóc cái gì?” Vân Dương vội vàng bò lên, trong miệng phi thường không hiểu nói: “Người bị đòn là ta... Làm sao người đánh như người lại khóc?”

Kế Linh nghẹn ngào nói: “Ai cần người lo!”

“Ta cũng không muốn quản...” Câu nói này của Vân Dương lập tức lại đưa tới một đợt tức giận lớn, nhưng vẫn mờ mịt chưa phát giác: “Nhưng đây là phòng của ta, người khóc ở trong này, bị người nghe thấy được, còn tưởng rằng ta đem người...”

Kế Linh xoay người một cái nhẩy dựng lên, một tay bóp lấy cổ Vân Dương, mặt đỏ tới mang tai cắn răng nói: “Người dám nói tiếp?”

“Ây... Buông tay... Ta không thờ... Được” Vân Dương trợn trắng mắt.

Kế Linh rút cục buông tay, Vân Dương bùng cổ “Khụ khụ khụ” ho một hồi lâu, trợn trắng mắt nói ra: “Thiếu một chút...”

Kế Linh hừ một tiếng.

“Lại nói đêm khuya người còn đến phòng ta làm gì?” Vân Dương cảnh báo giải trừ, nói chuyện cũng nghiêm chỉnh. Không thể không nói, hắn vừa rồi rõ ràng cảm giác được, Kế Linh thực sự có hoài nghi với mình.

Sau khi nói những nói cuối một hồi, Vân Dương cũng có thể cảm giác được, hiện tại, Kế Linh đã không còn hoài nghi là mình giết Tây Môn Vạn Đại.

Như vậy đương nhiên hiện tại đã đến thời điểm nói chuyện.

“Còn không phải bởi vì người.” Kế Linh hừ một tiếng, khẩu khí càng thêm lạnh: “Ta nghe nói, Tây Môn Vạn Đại phái người muốn chặn giết cha người... Cho nên một mực chú ý động tĩnh bên kia, không nghĩ tới đột nhiên nhìn thấy bên đó đột nhiên bạo loạn, đi qua xem xét, mới biết được Tây Môn Vạn Đại đã chết...”

“Ta sợ nhàn rồi không có chuyện gì, vạn nhất Tây Môn thế gia giận chó đánh mèo, sẽ tìm người phiền phức.” Kế Linh hừ hừ, nói: “Tien đường tới nói với người một tiếng, nào nghĩ tới vậy mà người không có ở nhà...”

Trong con người Vân Dương lộ ra một tia sắc màu ám.

Sao hắn có thể không biết, tiểu cô nương này đang quan tâm bản thân?

Nhiều lần bị hắn làm thương tâm, nhưng vẫn chú ý tin tức bên này. Vừa có chuyện, lập tức đến đây báo tin. Vân Dương lập tức liền hiểu.

Ngay từ đầu nha đầu này cũng không phải muốn gạt mình. Chẳng qua là cảm giác không có gì để nói, cố ý làm bộ một chút, để làm lời dạo đầu, chứng minh... Không phải ta đến báo tin cho người! Mà là tới tra án...

Đây là một loại vi diệu của thiếu nữ tình hoài.

“Đa tạ!” Vân Dương thu lại thần thái bất cần đời, nhẹ nhàng hít một hơi, ngưng trọng nói.

Vân Dương đột nhiên nghiêm túc, ngược lại khiến Kế Linh cảm giác có chút không quá thích ứng, sừng sốt một chút mới nói: “Không khách khí.”

“Dù sao chuyện hiện tại chính là như vậy. Tây Môn Vạn Đại chết, triệt để khiến người của Tây Môn gia tộc điên rồi.”

Kế Linh vội vã nói: “Người phải cẩn thận.”

“Ta đi.”

Kế Linh cúi đầu, giờ phút này, hoàn toàn không còn loại bá khí cười trên người Vân Dương cuồng bạo vừa rồi.

Sau lưng truyền đến thanh âm ung dung của Vân Dương: “Vân Dương cũng không phải người không hiểu chuyện, ân đức của cô nương, ngày sau nếu có cơ hội, ôn hòa báo đáp.”

Kế Linh hừ một tiếng, nói: “Ai cần người báo đáp.”

Đột nhiên ngẩng ra một lúc, xoay người nói: “Bất quá, ta thật sự lại có chuyện muốn tìm người hỗ trợ.”

Vân Dương một trận ngạc nhiên.

Ta vừa nói báo đáp xong, người liền có chuyện muốn tìm ta hỗ trợ? Nhắm mắt đưa chân nói: “Cô nương mời nói.”

Kế Linh cắn môi một cái, nói: “Ta có một người ca ca, đã mất tích thật nhiều năm... Người nhà của chúng ta tìm khắp Thiên Huyền đại lục, cũng không tìm thấy tin tức của hắn... Nghe nói, hai năm trước hắn từng xuất hiện tại Thiên Đường thành...”

Vân Dương nhẹ nhàng thờ ra, nói: “Ca ca người tên gì?”

Kế Linh nói: “Ca ca ta gọi Kế Lăng Phong, năm nay 25 tuổi, dáng người không phải rất cao, rất gầy, trên má trái cười một tiếng liền xuất hiện lúm đồng tiền, làm người rất... Rất... Nhưng tuyệt đối là người tốt, khụ khụ...”

Nàng kỹ càng đem tình huống ca ca của mình nói một lần, sau đó còn lấy ra một bức tranh.

Vân Dương mở ra tấm chân dung này, chỉ nhìn một chút, liền bị hấp dẫn.

Chỉ thấy, trong khung cảnh tuyết trắng, một nam tử áo xanh đứng chấp tay, dáng người thẳng tắp, ánh mắt kiên nghị nhìn phương xa, trên thân treo một thanh kiếm, chuôi kiếm hình đầu rồng, toàn thân tràn ra một loại hương vị linh động thoải mái, tựa hồ, ngay tại trong tuyết trắng đầy trời này, chỉ cần hắn muốn liền có thể cười gió bay đi.

Nam tử này nhìn rất ngưng trọng, nhưng sự tiêu sái của hắn, lại tựa hồ như đều xuất phát từ nội tâm. Mà người hội họa, nhưng lại tạo nghệ cực cao, đem loại này thần vận, cũng vẽ ra.

Chỉ là đơn thuần luận kỹ thuật vẽ, đây là một bộ họa tốt hiếm có.

Chỉ là, Vân Dương càng xem bức vẽ, càng cảm giác quen mắt. Nam tử này diện mạo, thần thái, dáng người, phối sức, bình khí, không có vật nào mà hắn từng thấy qua.

Nhưng, không hiểu hắn lại cảm giác rất quen thuộc, thân thiết! Nhịn không được nhìn chăm chú thật lâu, nhũn mảy trăm tư.

Kế Linh vừa nhìn thấy biểu lộ của Vân Dương, lập tức liền khẩn trương: “Ngươi từng gặp qua? Ngươi đã gặp qua người này có phải hay không?”

Vân Dương suy nghĩ bị ngắt, lắc đầu, mê hoặc nói: “Người này, ta chưa từng gặp, nhưng, không hiểu sao ta cảm thấy... Thấy...”

“Ngươi cảm thấy cái gì?” Kế Linh chăm chú hỏi

“Ta cảm thấy... Có vẻ như rất quen thuộc...” Vân Dương cau mày: “Nhưng trong thời gian ngắn, lại không thể nghĩ ra, hơn nữa, căn bản không có ấn tượng về khuôn mặt này...”

Ánh mắt Kế Linh sáng lên, nói: “Ngươi cẩn thận suy nghĩ lại một chút...”

Vân Dương moi ruột gan lục tung trí nhớ. Cơ hồ tất cả những người hắn gặp từ khi chính hắn bắt đầu hiểu chuyện cho tới bây giờ toàn nhớ lại một lần, cuối cùng rốt cục lắc đầu, bất đắc dĩ nói ra: “Không có ấn tượng... Thật kì quái!”

Theo lý mà nói, người có thể cho ta loại cảm giác này, ta không dù thế nào ta cũng không thể quên mới đúng!

Nhưng vì sao không nghĩ ra?

Kế Linh cắn môi, lẳng lặng nhìn hắn, thật lâu sau nói: “Nếu lúc nào ngươi nhớ tới, hoặc gặp được người này, xin ngươi nhất định phải nói cho ta biết. Đây là ca ca ta! Thân nhân duy nhất trên đời này của ta.”

Vân Dương vội vàng đáp ứng.

Kế Linh tâm sự nặng nề cáo từ, cũng không quên đem bức tranh mang đi.

Nhìn thân ảnh Kế Linh, Vân Dương vẫn đang nghĩ về bức tranh này, người trong tranh, rất quen thuộc a...

Tâm thần của hắn, vốn dĩ không nên bị bất cứ chuyện gì ảnh hưởng, nhưng tại thời điểm hắn nhìn thấy bức vẽ này, rõ ràng cảm thấy lòng mình rất loạn.

Cho đến hiện tại, Vân Dương vẫn chưa chú ý đến một việc: Kế Linh vốn là người của đại gia tộc, nhưng, vì cái gì lại nói... Ca ca của nàng là thân nhân duy nhất của nàng ở trên đời?

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Kỳ Tích Phát Sinh

Thiên Đường thành có chuyện lớn xảy ra.

Tam công tử Tây Môn gia tộc, bị ám sát tại Thiên Đường thành. Chuyện này, phải nói vô cùng nghiêm trọng.

Toàn bộ Thiên Đường thành, đều chuyển sang trạng thái giới nghiêm.

Cùng lúc đó, trong một khách sạn khác, một đám gia hỏa đang hô to gọi nhỏ, căn bản không biết chuyện kinh thiên động địa xảy ra bên ngoài.

Trong này là một cái Đầu Thú Trường. Tư nhân Đầu Thú Trường, hiện tại, hiển nhiên đã bị trưng dụng.

Tham dự đấu thú, chỉ có bốn người.

Mỗi người mang theo hai tên hộ vệ. Sân bãi rộng rãi, tổng cộng chỉ có mười hai người. Tám người bất động chỉ nhìn, mà còn lại bốn người lại khàn giọng kêu to, cảm xúc kích động, gân xanh nổi lên. Dường như sắp điên đến nơi.

Vền vền chỉ có bốn người, thế mà tiếng hô hào cho cảm giác không kém siêu cấp đại đồ tràng. Thậm chí, ngay cả tám đại hộ vệ bên cạnh, bị bốn tên gia hỏa này kêu đến đỏ mặt hồng.

Đã là trận chung kết.

Trong sân, một đầu Song Đầu Sư Tử, một đầu Huyền thú đuôi bạc toàn thân lông đen, cả hai say sưa chiến đấu, cắn xé lẫn nhau.

“Cẩn a!”

“Đồ đàn! Băng nhận băng nhận!”

“Hỏa cầu oa hỏa cầu a...”

“Tốt! Quay người, quay đầu, đánh trả!”

“Oa gào gào gào, Rất tốt! Tiếp tục!”

“Cẩn cái đuôi! Cẩn cái đuôi nó nha!”

“Băng nhận, băng nhận gọt lão nhị nó... Thành công liền trực tiếp thắng...”

“Móa! Dựa dựa dựa dựa... Ta cái cuồng móa!”

“Lão thiên...”

“Lão thiên của ta đâu...”

“Cái này... Cái này cái này cái này... Đây là... Ngọa tào! Đông Thiên Lãnh, không phải người phải người đội lột Song Đầu Sư Tử a...”

“Áy da da nha nha... Ngọa tào! Thật sự là mở rộng tầm mắt a... Làn đầu trong đời a... Trời ạ... Thế giới này quá điên cuồng, sư tử bắt đầu biết đánh quyền a...”

“Ngọa tào... Lão tử không có hoa mắt đi...”

“Ta x con mẹ nó, nhất định là đang nằm mơ...”

Chỉ thấy trong sân, đầu Song Đầu Thiên Sư lúc đầu rơi xuống hạ phong, đột nhiên đứng thẳng người lên, hai chân sau đứng thế chân trước chân sau, hai chân trước vậy mà đột nhiên cùng giờ lên, trong nháy mắt đánh ra một chương!

Đám người còn chưa kịp kinh ngạc, chân con lại đột nhiên siết thành nắm đấm, hung hăng đâm vào hốc mắt Ngân Vi Hồng!

Ngân Vi Hồng rít lên một tiếng, mắt thường cũng có thể thấy một cái mắt phải vành mắt đã chuyển thành màu đen.

Ngân Vi Hồng không khỏi lao đảo một hồi.

Mà lúc này, Song Đầu Thiên Sư đối diện vẫn giữ tư thế hai chân sau đứng yên, bỗng nhiên nhảy dựng lên, xoay một vòng hoa mỹ trên không trung, một cái chân sau như thiểm điện đập giữa mặt Ngân Vi Hồng.

Bên cạnh, bốn tên hoàn khổ vậy xem như gặp quỷ, tiếng kinh hô một mảnh, tám đôi mắt, gần như đồng thời bắn ra khỏi hốc mắt!

“Toàn Phong Thối!”

“Ta... Trời! Thật sự là Toàn Phong Thối!”

“Mau nhìn, lại là một chân... Ngọa tào đây là đập ngang? Ta x con mẹ nó đại gia hán, lão tử những năm này đều sống vô dụng rồi... Súc sinh này đập ngang so với ta còn tiêu chuẩn...”

“Ta muốn choáng... Liên Hoàn Quyền! Ngao!”

Nhật a nhật a, Uyên Ương Liên Hoàn Thối... Ngọa tào quả là cao thủ a!”

“Ta ta cảm giác ta đến một cái vị diện đầy Tiên Nhân... Sư tử thành tinh, học người đánh quyền, hơn nữa hán a một quyền một cước... Quả là một đời

tông sư a...”

Bốn tên hoàn khổ trùng trùng mắt, giờ phút này nào còn quan tâm cái gì thắng bại, tên nào tên nấy khàn giọng kêu to.

Ngay cả tám đại thị vệ kiến thức rộng rãi, từng cái cũng đều như bị sét đánh choáng váng, toàn thân cứng ngắc, đưa cổ, trùng trùng mắt, cả người tựa như run rẩy.

“Ta choáng...”

Một tên hoàn khổ khoa trương ôm trán đổ về phía sau: “... Ta thật sự là không tiếp thụ được... Một đầu bát phẩm trung giai Huyền thú, chiến thắng một đầu bát phẩm đỉnh phong Huyền thú... Hơn nửa lúc sau cùng, đột nhiên thi triển một bộ công phu quyền cước Quỷ Thần khó lường... Trong nháy mắt nghịch chuyển thế cục, giành chắc thắng lợi... Ta hẳn a nhất định là đang nằm mơ...”

Giữa sân thắng bại đã phân.

Đầu Ngân Vĩ Hồng hiển nhiên đã bị đánh đến choáng váng, ôm đầu ô ô kêu to, cũng không đánh trả. Nó thật sự không thể suy nghĩ được, đến nó đang cùng một đầu Song Đầu Thiên Sư chiến đấu, hay cùng một người chiến đấu?

Có thể chơi như vậy sao... Con mẹ nó phạm quy a!

Càng thêm rung động lòng người là một màn xuất hiện.

Chỉ thấy đầu Song Đầu Thiên Sư đã thắng lợi thế mà lần nữa đứng thẳng người lên, hai cái chân trước thế chấp ở phía sau, một bộ phong phạm cao thủ, dùng hai cái chân sau đi đường, thân nhiên lấy tư thái người thắng, lượn quanh một vòng trong sân.

“Nha... Ta muốn choáng...” Một tên hoàn khổ mắt tròn trắng lên, mềm nhũn ngã xuống.

“Ta đã choáng...”

“Ta hôn mê sâu...”

“Ai đến nói cho ta biết... Đây không phải là thật...”

“Lão tử đã bị chấn động đến đầu đều đang bốc khí lạnh...”

“Từ xưa đến nay... Chúng ta xem như thêm kiến thức...”

“Đây cũng không phải là dùng ngu bực có thể hình dung, quả thực là 10 vạn con trâu...”

“Trăm vạn đầu!”

“Úc vạn đầu!”

“Toàn bộ Tinh Hà vũ trụ trâu... Mụ mụ, nói cho ta biết đây không phải là thật...”

Ngay cả Đông Thiên Lãnh đã thắng lợi, giờ phút này cũng đang vò đầu bứt tai, hai mắt không thể tin nhìn giữa sân, đột nhiên hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài: “Oa ha ha ha ha... Lão tử thắng!”

Ba tên hoàn khổ một bên nghe vậy, lập tức tỉnh hồn.

Gia hỏa này thắng?

Đúng a, Song Đầu Thiên Sư yêu nghiệt như thế, hẳn không thắng người nào thắng? Ngay cả đánh quyền đều biết...

Không sợ Huyền thú điên cuồng, chỉ sợ Huyền thú biết võ công! Con mẹ nó, chân lý a...

“Lão tử rốt cục thắng!” Đông Thiên Lãnh rống to một tiếng, tràn đầy hương vị tiểu nhân đắc chí: “Ba tên các ngươi, đều tới đây cho lão tử! Mau mau! Ngoan ngoan đứng đây, ba người, chớp mũi đối với chớp mũi, mân mê mông nhau! Mau mau! Lão tử muốn dạy bảo! Oa ha ha ha...”

Ba tám mặt ba tên gia hỏa lập tức đều biến thành mướp đắng.

Cười khổ nhìn nhau, đều vô cùng than thở. Vốn cho rằng có Ngân Vĩ Hồng, trên cơ bản đời này đều có thể đem Đông Thiên Lãnh ép tới gắt gao. Chỗ nào nghĩ ra được chỉ qua một buổi tối liền bị hấn lật bàn!

Bất quá có chơi có chịu, cái này không có gì nói. Huống chi người ta là dùng bát phẩm trung giai Huyền thú, chiến thắng bát phẩm đỉnh phong Huyền thú! Đây càng thêm...

Ba người bất đắc dĩ nhìn Đông Thiên Lãnh: “Lần này tính ngươi may mắn...”

“Bớt nói nhảm!” Đông Thiên Lãnh ma quyền sát chương, một mặt đối khát: “Buổi tối hôm qua đánh ta thật thích đi! Hôm nay đến phiên các ngươi, ngâm lại dáng vẻ đắc ý vênh vao của các ngươi tối hôm qua, hừ hừ, bản công tử như thế nào cầu xin tha thứ, các ngươi đều chăm chọc khiêu khích bỏ mặc, nghĩ không ra cũng có hôm nay đi!”

Hắn đắc ý cười to: “Mau mau! Ta đã sớm nói cho các ngươi biết, phong thủy luân chuyển. 10 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, không ai mãi mãi hèn! Hoa có ngày nở, con rùa cũng có lúc xoay người!”

“Mau mau đứng vững!”

Ba người hừ một tiếng, một mặt thấy chết không sờn, cùng tiến tới, ba cái chớp mũi dán sát vào, thân thể đứng nghiêm, một người trong đó lạnh lùng nói: “Đông Thiên Lãnh, ngươi không nên quá phận!”

Đông Thiên Lãnh cười ha ha: “Ta không quá phận, ta chỉ dựa theo đồ ước, đem bọn ngươi đánh cho mẹ các ngươi cũng không nhận ra là được rồi!”

Lời còn chưa dứt, một cước không kịp chờ đợi đá ra ngoài.

“Tối tối tối, tiểu huynh đệ, ngươi đừng khóc, ngươi khóc ta cũng đánh tới ngươi biến thành heo!”

Phanh phanh phanh!

“Tiểu gia hỏa, ngươi không cần tỏ ra không phục, có không phục nữa ngươi vẫn thua!”

Phanh phanh phanh!

“Tối tối tối, tiểu huynh đệ ngươi thật đáng yêu, nhanh nhô cái mông lên để cho ta đập...”

Đông Thiên Lãnh đắc ý, toàn thân mỗi một khối cơ bắp đều đang khiêu vũ, thỏa thích điên cuồng đánh ba tên này, vùng quyền vùng cước, hướng về toàn thân ba tên mà chào hỏi.

Nhất là trên mặt trên đầu, càng thêm không chút lưu tình. Ba tên hoàn khổ coi như cũng có khí phách, từ đầu đến cuối con mắt phun lửa, nhưng lại không rên một tiếng. Càng không phản kháng, tùy ý để Đông Thiên Lãnh điên cuồng ầu ẩu.

Bất quá một hồi, ba người liền biến thành ba cái đầu heo tươi mới ra lò! Đông Thiên Lãnh ra tay rất có chừng mực, để mỗi một chỗ mặt trên ba tên này đều sưng phồng ở mức độ nhất định...

Tám tên hộ vệ ở bên cạnh nhìn, người người im lặng như một. Thực sự không biết đám nhị đại này còn có thể chơi cái gì...

“Từ hôm nay trở đi!”

Đông Thiên Lãnh kêu gào nói: “Mỗi người các ngươi, đều phải mặc áo xanh, nón xanh, giày xanh, đai lưng xanh, ngay cả vỏ kiếm vỏ đao, đều phải là màu xanh, trên đầu lại cắm một cành trúc xanh biếc! Ân, ngay cả đồ lót cũng phải là màu xanh! Hiểu chưa?”

“... Hiểu!”

“Đây chính là đãi ngộ một năm trước của ca!”

Đông Thiên Lãnh chỉ cảm thấy tâm hoài đại sướng: “*... *...”

Ba cái hoàn khổ ngẩng cái đầu heo đứng lên: “Đủ rồi a?”

“Thế nào, các ngươi còn chưa đã ngứa?” Đông Thiên Lãnh ma quyền sát chương.

“Đánh rắm!” Trong ba người, một tên hai con mắt đã cơ hồ không mở ra được, gia hỏa này cố gắng đem con mắt mở ra một đường nhỏ: “Hiện tại đến phiên ngươi, nói một chút đi. Bất phẩm trung giai Huyền thú của ngươi, thế nào có thể chiến thắng bất phẩm đỉnh phong Huyền thú của ta. Coi như chúng ta thua, cũng phải để cho chúng ta thua minh bạch. Cái này đã ước định cẩn thận a.”

Đông Thiên Lãnh sao có thể nói. Đây chính là vũ khí bí mật của hắn. Bị đám gia hỏa này học há không liền đến phiên hắn bị đánh?

Nhân châu xoay động, nói: “Ta là tìm một kẻ Tuần Thú sư mà thôi...”

“Thả mẹ ngươi 17~18 cái liên hoàn cái rắm!” Một hoàn khổ trong đó há miệng liền mắng: “Chúng ta những năm này tìm bao nhiêu Tuần Thú sư, ngay cả Tuần Thú đại sư đều tìm qua không ít, nào có dạng này!”

“Nếu Đông Thiên Lãnh ngươi đã không nói thật, đừng trách chúng ta không tuân thủ đồ ước!”

“Buổi tối hôm nay lại cược một trận ta sẽ nói cho các ngươi biết. Tối nay cược sang năm...” Đông Thiên Lãnh tiện hề hề nói.

“Cút!”

“Ngươi có nói hay không?!”

“Suy nghĩ kĩ a...”

Đông Thiên Lãnh một mặt xoắn xuýt, nói: “Tốt tốt, nói cho các ngươi biết, ta... Gặp được một vị cái thể kỳ nhân, nhưng vị kỳ nhân này tính tình không tốt, tính cách cổ quái, ta cũng phí hết đại lực khí, hần mới giúp ta lần này, bỏ ra cái giá rất lớn...”

“Bớt nói nhảm! Đại giới gì?”

“Ngạch, tất cả tiền đặt cược một nửa...”

“Vậy cũng là nhiều! Xoa! Dù sao là thắng... Nếu là ta, tất cả cho hần đều được!”

“Còn có... Ta cũng không biết vị này kỳ nhân hiện tại đi đâu...” Đông Thiên Lãnh chuyển tròn mắt: “Sau khi hần giúp ta, liền rời đi, ta làm thế nào cũng không tìm được tung tích hần...”

Con hàng này rõ ràng không muốn nói thật.

Ba người khác nhìn nhau, rất ấn ý nói: “Quên đi.”

Nhưng trong lòng đều đang nghĩ: Con hàng này ngay cả nói láo đều râu ông nọ cắm cằm bà kia. Ngươi muốn cho người ta một nửa tiền đặt cược, ngươi tìm không thấy người ta làm sao cho?

Chúng ta chỉ cần theo dõi tiểu tử ngươi, liền có thể tìm tới! Hừ... Ân, chính ta tìm tới, tốt nhất hai tên khác đều không có nghĩ tới chỗ này... Vậy ta cũng thắng một lần thoải mái...

Bốn người mang theo thị vệ rời khỏi Đấu Thú Trường, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

Mới ra đi, liền thấy trong viện đứng đầy người.

“Chuyện gì xảy ra?” Từ đại hoàn khổ giặt nảy mình.

“Tây Môn Vạn Đại chết rồi.” Trong viện có người nói: “Ngay vừa rồi, chuyện mới phát sinh.”

Bốn người trợn mắt há mồm, trăm miệng một lời: “Ngọa tào! Mới chết!”

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Là Hần, Hành Động, Giết Sở!

Rạng sáng.

Trong khách sạn Tây Môn gia tộc ở tạm, bầu không khí như nghẹt lại.

Ánh mắt Tây Môn Vạn Lý tựa như sói đói nhìn mấy người trước mặt.

“Đã tra được hung thủ chưa?”

“Chỉ... Chỉ đem những người có điều kiện phù hợp tập hợp lại một danh sách. Còn chưa phân tích...”

“Nói.”

“Phù hợp điều kiện có bảy người... Trong đó hiềm nghi lớn nhất, có hai tên. Một kẻ là... Một tên khác, chính là Sở Thiên Lang... Mà hiềm nghi lớn nhất, chính là Sở Thiên Lang.”

Ánh mắt Tây Môn Vạn Đại chớp động, thanh âm u lãnh: “Mau nói thông tin Sở Thiên Lang.”

“Sở Thiên Lang, chính là... Trang chủ Thiên Lang trang, bên ngoài Thiên Đường thành. Sở trường song kiếm một dải một ngắn, thân hình cao lớn khôi

ngô góc cạnh, được coi là thể hệ trung tâm trong giang hồ. Hơn nữa, trong truyền thuyết... Sở Thiên Lang còn có tuyệt kỹ Tụ Lý Càn Khôn, thần bí ám khí giấu trong tay áo... Không rõ có còn thủ đoạn khác hay không...”

Mắt Tây Môn Vạn Đại sáng lên: “Ừm? Trường Đoản Kiếm, hung thủ cũng dùng Trường Đoản Kiếm... Tụ Lý Càn Khôn... Hung thủ chẳng phải cũng có Tụ Lý Càn Khôn?”

“Còn có... Tu vi Sở Thiên Lang cực cao, chỉ ít cũng có tu vi lục trọng sơn...”

“Lục trọng sơn... Thấp nhất, nói cách khác, hẳn có thể là thất trọng thiên, thậm chí là thất trọng thiên đỉnh phong. Coi như bát trọng thiên, cũng không phải không xảy ra, có đúng không?”

“Vâng”

“Hừ, lão tam cùng Sở Thiên Lang, có xung đột sao? Hoặc, trong số người bị lão tam khi dễ, có người có quan hệ với Sở Thiên Lang sao?”

“Chuyện này, từ mặt ngoài mà xem xét... Dường như không có bất cứ quan hệ nào. Bất quá, hai bên đều có sở thích là mỹ nữ...”

“Không có quan hệ... Mới là khả nghi nhất.” Tây Môn Vạn Lý hừ một tiếng, vẻ tàn khốc chớp động trong mắt.

“Nhị công tử... Mặc dù đặc thù của Sở Thiên Lang tương xứng với hung thủ, bất quá... Lại quá tương xứng, việc này nhất định có điểm đáng ngờ. Rất có thể là vu oan giá họa.” Một người nhú mày nói.

“Vu oan giá họa?” Tây Môn Vạn Lý hừ lạnh một tiếng: “Vu oan giá họa thì như thế nào? Sở Thiên Lang, vẫn là đối tượng hoài nghi lớn nhất, vẫn là mục tiêu thứ nhất của chúng ta.”

“Nếu là Sở Thiên Lang làm, chúng ta xử lý hẳn, chuyện này coi như xong. Nếu không phải Sở Thiên Lang làm, như vậy chúng ta bắt lấy Sở Thiên Lang, từ từ tìm kiếm trong số cừu gia của hắn, cũng có thể tìm được hung phạm, cho nên, bất kể có phải hắn làm hay không, Sở Thiên Lang, nhất định phải bắt lại!” Tây Môn Vạn Lý nói.

“Có nên... Hỏi thăm chút...” Người kia do dự một chút, đề nghị.

“Hỏi thăm chút... Hắc hắc...” Tây Môn Vạn Lý cười lạnh: “Nếu như đánh cỏ động rắn... Người nhận trách nhiệm này sao?”

Mặt tên cao thủ Tây Môn gia tộc kia lập tức chuyển màu đất: “Không... Không dám”

“Không dám thì im miệng!” Tây Môn Vạn Lý hừ một tiếng, nghiêm nghị nói: “Nếu như tiết lộ phong thanh, ta đề người ra hỏi!”

Sắc mặt người kia lập tức tái nhợt. Trong lòng vô cùng hối hận, vừa rồi sao lại nói câu đó.

Tây Môn Vạn Lý chậm rãi dạo bước, ánh mắt chớp động: “Tin tức gia tộc, còn chưa truyền đến. Bất quá, ta đoán chừng người gia tộc đã trên đường đến.”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy, vô luận như thế nào, cũng phải có người trả giá đắt.”

“Về chuyện Sở Thiên Lang... Phải bắt vào tay trước khi cao thủ gia tộc đến!”

“Nếu không... Chuyện này, ai cũng đừng hòng thoát không khỏi liên quan!”

Thanh âm Tây Môn Vạn Lý âm trầm, nhưng người ở đây lại đột nhiên bùng tỉnh đại ngộ.

Vấn đề chủ yếu hiện tại, căn bản không phải tìm được hung phạm chân chính, mà là... Trước khi người gia tộc đến, phải tìm ra một tên gánh tội thay, làm dấy lửa giận gia tộc.

Nếu ngay cả một người thế tội đều không có, thời điểm người trong gia tộc đến, chỉ sợ cũng thời gian bọn hắn xui xẻo.

Thời gian rất gấp bách.

Nói cách khác, nhất định phải tóm Sở Thiên Lang rồi. Coi như không phải hắn làm, hiện tại cũng nhất định phải là hắn làm! Ai bảo hắn phù hợp điều kiện như thế đâu?

“Mau chóng thu thập tư liệu Sở Thiên Lang, Thiên Lang trang!” Tây Môn Vạn Lý mặt lạnh ra lệnh.

“Rõ!”

“Mau chóng điều tra rõ cho ta!”

“Rõ!”

Nhưng vừa đi vào điều tra phân tích Thiên Lang trang này, người Tây Môn gia tộc lại hít vào một hơi. Thiên Lang trang đương nhiên tuyệt sẽ không đặt ở trong mắt toàn bộ Tây Môn gia tộc. Nhưng, chỉ tính những người hấn có hiện tại, tuyệt đối không phải đối thủ của Thiên Lang trang!

Thiên Lang trang tại vùng đất này, chính là một siêu cấp quái vật không phải bọn hấn có thể đối phó!

Vô số cao thủ, quan hệ phức tạp, cảnh lá đan chen khó gỡ. Phòng bị sâm nghiêm!

“Cầm danh thiếp của ta, mời Đông Phương công tử, Nam Cung công tử, Bắc Dã công tử đến đây.” Tây Môn Vạn Lý hừ một tiếng: “Mọi người cùng hợp tác, một cái Thiên Lang trang nho nhỏ, chẳng lẽ còn có thể ngăn trở tứ đại thế gia ta một kích chi uy? Nhiều nhất, ta nợ một ân tình cho bọn hấn.”

“Công tử diệu kế.”

...

Mặt trời mọc, tứ đại công tử đã thương nghị xong xuôi, tứ đại gia tộc, mỗi nhà ra mười tên cao thủ, tiêu diệt Thiên Lang trang!

Có điều, một vị thất trọng sơn trưởng lão duy nhất tới từ Đông Phương gia tộc lại không muốn xuất thủ.

Còn lại trong số cao thủ tứ đại gia tộc, tu vi cao nhất cũng chỉ lục trọng sơn đỉnh phong.

“Đã như vậy, còn mong Thượng Quan trưởng lão lược trận cho chúng ta?” Tây Môn Vạn Lý lùi một bước mà cầu việc khác.

“Như vậy cũng tốt.”

“Như vậy, chúng ta có sáu cao thủ lục trọng sơn, tám cao thủ ngũ trọng sơn. Còn lại đều là tứ trọng sơn. Đủ để đối phó một cái Thiên Lang trang!”

Đông Phương Tinh đông đưa quạt xếp: “Nếu như thế, chúng ta cũng không ngại, đi xem náo nhiệt một chút.”

“Ngoài ra, còn cần chào hỏi phương diện quan phủ Thiên Đường thành một chút. Vạn nhất thời điểm đang tấn công Thiên Lang trang, quan phủ đại quân xuất hiện... Có chút không thỏa đáng lắm”

“Yên tâm, việc này ta đã an bài thỏa đáng.”

“Đa tạ chư vị, ngày sau nếu có việc cần, Tây Môn Vạn Lý ta tất toàn lực tương trợ.” Tây Môn Vạn Lý trình trọng ôm quyền.

“Tây Môn huynh khách khí. Việc này là chúng ta nên làm...”

“Tứ đại gia tộc chúng, vốn là đồng khí liên chi, chiếu cố lẫn nhau a.”

“Chùng nào thì bắt đầu hành động?”

“Buổi chiều.”

“Buổi chiều, trước khi mặt trời xuống núi, liền bắt đầu hành động. Phải kết thúc chiến đấu trước lúc trời tối.” Trên mặt Tây Môn Vạn Lý hiện lên ý cười tàn khốc: “So với xuất thủ ban đêm, liền càng muốn hủy diệt lúc ban ngày!”

“Ta muốn cho người trong thiên hạ đều biết, hạ tràng của kẻ dám trêu chọc tứ đại gia tộc chúng ta!”

“Tây Môn huynh thật sự là bá khí, hào khí lẫm vẫm!”

“Ha ha ha... Một lời đã định!”

...

Xế chiều.

Trận chiến này ảnh hưởng sâu xa, không có bất cứ dấu hiệu, đột nhiên bắt đầu!

Thiên Lang trang cơ hồ không chút phòng bị, đột nhiên bị bao vây, bốn chi nhân mã, từ bốn phương tám hướng tiến công, gặp người liền giết, một đường sóng máu cuộn cuộn, thẳng hướng trong trang.

Thiên Lang trang còn không kịp phản ứng, máu đã chảy thành sông.

Sở Thiên Lang giữa trưa còn cùng một đám giang hồ hấn tử bày yến nâng ly, bây giờ còn đang trong cơn say sưa, đang nằm nghỉ ngơi. Đột nhiên tiếng “Sát” rầm trời, họ Sở ngồi dậy, đầu vầng mắt hoa, đầu như chỉ muốn nứt ra.

“Chuyện gì xảy ra?” Sở Thiên Lang quát lớn, đồng thời nhảy dựng lên, khẽ vươn tay, kiếm đã trong tay. Thề nội huyền công điên cuồng vận chuyển, từng tia sương trắng mang theo mùi rượu, từ trong thân thể phát ra, đồng thời, tay trái khẽ chuyển, một cỗ lực lượng băng hàn thành linh hiện ra, một chén

nước trên bàn trà đã ngưng tụ thành khối băng, trực tiếp bóp nát, thoa lên mặt mình.

Sợ người một cái, lập tức tỉnh táo.

Một cái trang đỉnh lộn nhào chạy tiến vào đại sảnh: “Trang chủ không xong, có tặc nhân đột kích điện trang, hiện tại đã tấn công vào tới...”

“Tặc nhân?” Trong lúc nhất thời Sở Thiên Lang có chút mờ mịt: “Tặc nhân từ đâu tới?”

Nhiều năm như vậy vẫn thái bình vô sự, Thiên Lang trang uy chấn tứ phương, ai dám đến vuốt râu hùm? Sao lại đột nhiên xuất hiện lượng lớn tặc nhân?

“Không rõ chúng từ nơi nào tới, bất quá tu vi chúng đều rất cao cường, người trong trang đã tử thương vô số kẻ, địch nhân ra tay độc ác, không chút lưu tình... Tần ngũ gia đã chết trận...”

Tráng đỉnh toàn thân run rẩy.

Sở Thiên Lang nỗ lực trấn tĩnh, rống to một tiếng, thân thể như lưu tinh vọt ra đại sảnh.

Tiếng chuông báo hiệu dồn dập, vang lên liên miên. Vô lực Thiên Lang trang, ngay tại lúc này hiện ra từ bốn phương tám hướng, nghênh đón người tứ đại gia tộc, chiến đấu kịch liệt nổ ra.

Sở Thiên Lang chợt lách người, phóng đến gác chuông cao nhất Thiên Lang trang. Nhìn xuống, Chỉ thấy bốn phương tám hướng, khói đặc cuộn cuộn, sóng máu ngập trời, tiếng la giết như sấm chấn.

Đập vào mắt, đều là thi thể.

Địch nhân vô cùng cường đại, nhân viên thủ vệ điện trang bình thường, căn bản không thể chống đỡ, đơn giản sụp đổ.

Mấy bóng người từ trong điện trang lao ra như thiểm điện, cao thủ trong trang bắt đầu hành động...

Sở Thiên Lang ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, thân thể tựa lưu tinh bay ra ngoài, lựa chọn phương hướng giết chóc điên cuồng nhất, lựa giận vạn trượng mà nghênh đón.

Hai đạo kiếm quang kinh thiên hiện lên, Sở Thiên Lang còn chưa rơi xuống đất, đã có hai người bị kiếm quang chém làm hai đoạn, họ Sở oanh một tiếng rơi xuống, một kiếm hung hăng bổ vào thân kiếm người đối diện, đánh bay kiếm trong tay đối phương.

“Dừng tay!” Sở Thiên Lang hét lớn một tiếng, quát: “Các ngươi là ai? Vì sao vô cớ phạm Thiên Lang trang ta?”

Nhóm người này quả thực giết người tới đỏ mắt, ra tay vô cùng tàn độc, hơn hẳn ba hướng khác. Hơn nữa ai nấy thân thủ cao cường, huyền công thâm hậu. Sở Thiên Lang thật sự không nhớ rõ, bản thân hắn từ khi nào đắc tội đám người như vậy!

Đối diện quả nhiên ngừng lại. Một tên thanh niên áo trắng chấp tay tiến tới, bộ dạng từ trên cao nhìn xuống Sở Thiên Lang, thần nhiên nói: “Ngươi chính là Sở Thiên Lang?”

Sở Thiên Lang nhìn xuống một hồi, nói: “Không sai, các hạ là ai? Chuyện này hẳn có hiểu lầm?”

Trên mặt thanh niên áo trắng lộ ra một tia cười trào phúng: “Hiểu lầm? Hắc hắc hắc...”

Một trận cười lạnh, ánh mắt nhìn song kiếm trong tay Sở Thiên Lang, tay phải trường kiếm, tay trái đoản kiếm. Lại chuyển ánh mắt lên thân thể khôi ngô tráng kiện đánh giá một hồi, đột nhiên một cái xoay người lui ra phía sau, quát: “Giết! Trên dưới Thiên Lang trang, chó gà không tha!”

Sở Thiên Lang giận dữ: “Ngươi!”

Nhưng nhân mã đối phương đã điên cuồng công kích mà tới. Đi đầu một lão giả, hai mắt đỏ hồng, đã sớm giết tới điên cuồng, tựa như có mối thù giết cha đoạt vợ với Sở Thiên Lang, hét lớn một tiếng, phấn đấu quên mình xông lên phía trước.

“Đang!”

Sở Thiên Lang chống lại một đạo của đối phương, tức giận quát: “Đến cùng vì cái gì cũng nên nói rõ a? Mọi người đều là người trên giang hồ, mọi thứ cũng nên có tiền căn hậu quả đi...”

Nhưng thanh âm của hắn nhanh chóng bị bao phủ bởi một mảnh tiếng la giết, căn bản không ai để ý đến hắn nói cái gì. Trong khoảnh khắc, đám người đi theo Sở Thiên Lang, đã ngổn ngang lộn xộn ngã xuống một mảnh.

Sở Thiên Lang cuồng nộ, hắn vô cùng biêt khuất, cùng với nghi hoặc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào! Rốt cục là như thế nào!

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 55: Thiên Lang Trang Trọng Thương

Lửa Thiên Lang trang cháy ngút trời, người tứ đại gia tộc đều giết tới đỏ cả mắt. Người Thiên Lang trang cũng triệt để điên cuồng.

Hai bên đều chém giết tới điên rồi.

Ba hướng không có Sở Thiên Lang, người Tứ đại gia tộc xuyên qua dễ như trở bàn tay. Hơn mười cao thủ đứng trên tường viện Thiên Lang trang, thông dong xuất thủ, chém giết những người Thiên Lang trang có ý đồ đào tẩu!

Hoàn toàn là một bộ chém tận giết tuyền, không lưu người sống.

Sở Thiên Lang lửa giận ngút trời, cơ hồ đã mất đi lý trí. Hắn bị mười mấy tên cao thủ vây quanh. Mặc dù tu vi đối phương thấp hơn một bậc so với bản thân, nhưng vấn đề là nhiều người, trong lúc nhất thời vậy mà hắn không xông ra được.

Nhân mã đối phương đông đảo, thanh niên áo trắng kia chỉ đứng một bên, vung tay chỉ huy, không ngừng bày trận, khiến Sở Thiên Lang vừa mới mở được một đường máu, lại có người dưới sự chỉ huy của thanh niên kia mà liều mạng phong bế lỗ hổng, từ đầu đến cuối đều vây ép Sở Thiên Lang vào giữa.

Ba hướng kia, tiếng la giết đã dần dần dừng lại. Trái phải đều có một nhóm người, máu me khắp người mang theo đao kiếm, chạy tới hướng này.

Đại thế đã mất!

Trong lòng Sở Thiên Lang vô hạn bị phẫn.

Trong lầu chính một trận kinh hô rối loạn, tiếng chiến đấu vang lên. Sở Thiên Lang giật nảy cả mình, liều mạng xuất kích, đem địch nhân đánh lui, quay người nhìn lại, chỉ thấy đã có không ít người cầm đao kiếm trong tay, cường ép bắt một đám nữ nhân, hài tử hướng về bên này mà tới..

Đó chính là thân nhân Sở Thiên Lang!

Một cái đầu người, lẳng không mà đến, lăn mấy vòng trên mặt đất, ngửa mặt hướng thiên.

Sở Thiên Lang một tiếng hét lên, toàn thân run rẩy.

Đầu người này, chính là huynh đệ kết nghĩa của hắn, cũng là người có tu vi cao nhất trong Thiên Lang trang trừ hắn ra. Từ trước đến nay suất lĩnh mười vị huynh đệ, chính là lực lượng trung kiên của Thiên Lang trang.

Tu vi khoảng chừng huyền công lục trọng son, ngay từ đầu chiến đấu, chính hắn suất lĩnh cao thủ trong trang bảo hộ lầu chính, nhưng giờ phút này, đầu người đã bị người chặt xuống. Mười vị huynh đệ khác, e cũng đã không may từ lâu.

“Dừng tay!” Có một người lên tiếng gào to.

Ngay sau đó biển người vây công Sở Thiên Lang lập tức lui lại mười bước.

Sở Thiên Lang máu me khắp người, đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy đông nam tây bắc, đều có một hai vị công tử trẻ tuổi suất lĩnh. Những người khác là toàn thân vết máu, nhưng những thanh niên công tử ca này ai nấy trên thân không nhuốm bụi trần.

Dung mạo tuấn nhã, phong thái xuất chúng. Giờ phút này, bọn hắn đang dùng ánh mắt lạnh như băng, nhìn Sở Thiên Lang.

Thanh âm chiến đấu bốn phía, đều đã biến mất. Chỉ có khói đặc từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn mà lên, toàn bộ Thiên Lang trang, như một mảnh tử vực.

Bốn phía, chỉ còn tiếng bước chân sần sật.

Nhìn người nhà bị bắt, trong lòng Sở Thiên Lang một mảnh lạnh buốt.

“Các ngươi rốt cuộc là ai?” Sở Thiên Lang oán độc nhìn những người này, bờ môi run rẩy: “Sở Thiên Lang ta đến cùng là từ lúc nào đắc tội các ngươi? Chúng ta có cái gì thâm cừ đại hận? Vậy mà các ngươi làm ra chuyện táng tận thiên lương diệt tuyệt nhân tính bực này?”

Trong lúc cực kỳ tức giận, vậy mà thanh âm Sở Thiên Lang vẫn rất bình tĩnh.

Trong đầu của hắn, tựa hồ có vô số hành tinh đang bạo tạc nổ tung, thần sắc trong mắt có chút mơ hồ.

Tây Môn Vạn Lý tiến lên một bước: “Sở Thiên Lang, đệ đệ ta cùng ngươi cũng không oán không cừu, vì sao ngươi giết đệ đệ ta?”

Sở Thiên Lang nghi ngờ nói: “Đệ đệ ngươi là ai?” Người hán giết thực sự quá nhiều, căn bản không nhớ nổi. Hiện tại cũng bản năng cho rằng, thật chẳng lẽ lực lượng sau lưng ngươi ta từng giết tìm tới?

“Hôm nay, liền để cho ngươi cái chết rõ ràng!” Tây Môn Vạn Lý nhàn nhạt nói: “Bản công tử Tây Môn Vạn Lý, đệ đệ ta Tây Môn Vạn Đại, đêm qua chết thảm trong tay của ngươi!”

Sở Thiên Lang khẽ giật mình, đột nhiên hiểu được.

Tây Môn gia tộc!

Như vậy, mấy vị công tử trẻ tuổi khác, chính là Đông Phương, Nam Cung, Bắc Dã mấy tên công tử ca?

Một cỗ cảm xúc hoang đường xông lên đại não, Sở Thiên Lang kinh ngạc nói: “Hôm qua ta một mực trong trạng, sao có thể giết Tây Môn Vạn Đại công tử?” Câu nghi vấn này sau khi ra miệng, hán mới rốt cục tỉnh táo lại.

Lớn tiếng nói: “Không phải ta làm!”

Hán rốt cục nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc!

Tây Môn gia tộc!

Nếu chuyện này dính chặt vào hán, như vậy ngoại trừ cái chết để tạ tội, không còn bất kỳ con đường nào khác có thể đi. Tây Môn gia tộc khổng lồ, há có thể chỉ là một cái Thiên Lang trang có thể so sánh!

Ánh mắt Sở Thiên Lang sợ hãi nhìn địch nhân bốn phía, nhìn sát cơ không chút che giấu trên mặt bọn họ, nhìn người nhà của mình đã bị tóm, trong lúc nhất thời, có một loại cảm giác tuyệt vọng.

“Ngươi nói không phải ngươi, thì không phải ngươi sao?” Tây Môn Vạn Lý nở nụ cười nhàn nhạt, sát cơ sắc bén lộ ra trên mặt, đột nhiên rít lên một tiếng: “Bắt lấy hán! Ta muốn sống!”

Ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người bốn phía cùng lúc hành động!

Đạo quang lóe sáng, huyết quang trùng thiên, tất cả thân quyến Sở Thiên Lang, đều đầu một nơi thân một nẻo!

Sở Thiên Lang sợ vỡ mật, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm không giống người, điên cuồng xuất thủ, song kiếm trong tay thế như hổ điên trực tiếp đánh vào trong trận địa địch!

“Tứ đại gia tộc! Sở Thiên Lang ta cùng các ngươi thế bất lưỡng lập!”

Tiếng kêu điên cuồng, chấn động đến ánh lửa đang thiêu đốt cũng điên cuồng run rẩy.

...

Vân Dương đứng tại đỉnh núi không xa, nhìn ánh lửa cùng sương mù phóng lên tận trời kia, ánh mắt như thu thủy không chút gợn sóng.

“Lão Mai, ngươi đột phá đệ lục sơn đi.”

Lão Mai hơi cười, nói: “Ân, đã đột phá, hơn nữa, mượn nhờ huyền thạch cùng huyền tinh công tử cho, tu vi cũng đã tiếp cận thất trọng sơn.”

“Ân.”

Vân Dương trầm ngâm một chút: “Đối phương có vô số cao thủ, đệ lục sơn cao thủ, cũng có mấy cái. Cho nên, lần này ngươi xuất thủ, chỉ có một lần cơ hội, sau khi ra tay, mặc kệ thành công hay không, đều nhất định phải lập tức rút lui, tuyệt đối không thể đem bản thân hãm trong nguy hiểm.”

Lão Mai gật đầu: “Ta rõ.”

“Ngươi đi đi. Nhớ kỹ, sau khi xuất thủ, nhất định phải lập tức biến mất. Còn lại, giao cho ta.”

“Vâng.”

Thân thể Lão Mai như ánh sáng lóe lên trên không trung, hướng về phía Thiên Lang trang ánh lửa ngút trời mà đi.

Vân Dương áo tím lóe lên, cũng biến mất tại chỗ.

...

Sở Thiên Lang điên cuồng chiến đấu, lớn tiếng gào thét, tà xung hữu đột, thể như cuồng hổ.

Cừu hận đã lấn át lý trí hẳn.

Trường kiếm bên tay phải đã gãy, bây giờ kiếm hẳn đang cầm là một thanh kiếm tiện tay giành được, tay trái đoản kiếm y nguyên hàn quang lấp lóe, thân thể ngón ngang lộn xộn, tràn đầy vết thương.

“Phốc!”

Một tên cao thủ Tây Môn gia liều mạng đón một kiếm của Sở Thiên Lang, hung hăng đánh một chiêu đại lực vào lưng đối thủ, thân thể Sở Thiên Lang lao đảo một cái, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Kiếm trên tay trái hung hăng cắm vào lồng ngực một người trước mặt, phía sau lại cảm thấy mát lạnh, đau xót, bên hông lại trúng một đao.

“Không thể chết!”

Ý nghĩ này đột nhiên từ trong lòng của hắn dâng lên.

“Ta mà chết, ai thay ta báo thù!”

“Lao ra!”

“Nhất định phải lao ra!”

Hắn điên cuồng chém giết, hai mắt luôn chú ý tìm cơ hội...

Nhưng đối phương lập tức phát hiện ý đồ của hắn.

“Gia hỏa này muốn chạy, mọi người chú ý!”

“Ngoại vi chú ý!”

Sở Thiên Lang vọt ra mấy lần, đều không thể xông phá trùng vây, ngược lại khiến trên thân lại nhiều thêm mấy vết thương, đột nhiên quyết tâm trong lòng, ngửa mặt lên trời gào thét, thân thể đột nhiên đột nhiên phát ra bên ngoài một loại cực hạn khí âm hàn, người chung quanh hắn, không nhìn được cảm giác một trận rét lạnh thấu xương, run rẩy cơ hồ không cầm nổi binh khí.

“Ai cản ta đều phải chết!”

Sở Thiên Lang điên cuồng gào thét, nhún người nhảy lên, hướng về phía nam lao ra, bên kia bốn người cùng một chỗ vọt lên, không sợ chết đánh tới đối diện.

Sở Thiên Lang giương tay lên, hai ống tay áo, đột nhiên có hàn quang chói mắt lóe lên một cái rồi biến mất.

Hai tên cao thủ Nam Cung gia tộc đang vọt tới không kịp rên một tiếng, đột nhiên ngửa xuống đất, đã ngưng hô hấp!

“Quả nhiên là nguoi!”

Ánh mắt Tây Môn Vạn Lý âm độc: “Cẩn thận ám khí của hắn! Không được thả hắn chạy!”

Sở Thiên Lang đã xông ra 10 trượng, mắt thấy liền có thể vọt lên trên tường vây. Ba người trên tường quyết định thật nhanh, lẳng không kích xuống.

Sở Thiên Lang tựa như dã thú gầm thét, dài ngắn song kiếm điên cuồng huy động, kiếm quang như sóng cả, cuộn cuộn nước, mà hàn quang trong tay áo của hắn lại liên tục lấp lóe.

Phốc phốc phốc...

Ba bóng người ngã quy.

Bọn hắn mặc dù sớm có phòng bị, nhưng tốc độ ba đạo ám khí của Sở Thiên Lang lại là vượt ra khỏi tưởng tượng, vô luận như thế nào cũng không tránh khỏi.

Bên cạnh bảy tám người phi tốc vọt tới.

Sở Thiên Lang sắc mặt trắng bệch.

Liên tục phát ra năm đạo ám khí, tựa hồ đối với hắn hao tổn rất lớn, nhưng, cũng thành công giết chết năm tên cao thủ của đối phương, áp lực xung quanh vì thế đại giảm.

“Ai cản ta đều phải chết!” Sở Thiên Lang hét lớn một tiếng, thân thể lẳng không vọt lên, bỏ nhào hướng tường vây.

Tường vây này, chính là Sở Thiên Lang tự mình thiết kế, cao 5 trượng, vô cùng kiên cố. Nguyên bản vốn là phòng bị ngoại địch, bảo đảm an toàn, nhưng bây giờ, độ cao như vậy, lại thành cản trở trí mạng cho chính Sở Thiên Lang hẳn!

Thân giữa không trung, bốn phía quang mang lấp lóe, tất cả đều ám khí tứ gia bắn tới, thậm chí còn có người trực tiếp phóng đao kiếm trong tay thay thế ám khí.

Hắn thét dài một tiếng, song kiếm điên cuồng vũ động, đánh rơi tất cả ám khí bắn tới. Nhưng, ngay tại trong thời gian ngắn ngủi này, trên tường rào nguyên bản xuất hiện lỗ hổng, cũng đã lại có ba người lấp lại, càng có hai người, một trái một phải, mang theo cuồng mãnh kinh phong, lẳng không mà tới.

Một đao một kiếm, đao quang kiếm khí kịch liệt bắn ra.

“Á!” Sở Thiên Lang rống to một tiếng, Trường Đao Kiếm đồng thời nghênh tiếp đao kiếm đối phương, vốn muốn mượn lực mà đi, nhưng hai người này lại hoàn toàn liều mạng, tư thế một đi không trở lại.

Đao kiếm đều bị ngăn trở, hai người họ không chút do dự lập tức bỏ qua, nhào người tới, xuất quyền tấn công!

Sở Thiên Lang một tiếng bị phản cuồng hồng, thân thể trên không trung không chỗ mượn lực, trực tiếp bị đối phương đập rơi xuống đất.

Bốn phía, mười mấy người cùng một chỗ nhào lên, cuốn lấy Sở Thiên Lang.

Sở Thiên Lang điên cuồng gầm rú, hàn quang trong tay áo chớp lóe liên tục, xoát xoát xoát... Liên tục có sáu tên cao thủ chết dưới ám khí thần bí của hắn.

Nhưng, chính hắn lại biết, xong!

Ám khí kia vốn dĩ không thể tùy tiện vận dụng.. Mỗi một lần dùng, đều hao tổn quá lớn. Cực hạn của hắn là một lần chiến đấu sử dụng bảy lần!

Mà bây giờ, số lần sử dụng, đã vượt xa số đó, lực lượng cơ hồ hoàn toàn bị tiêu hao. Tường viện mà hắn chế tạo, giờ phút này đối với hắn mà nói, cao không thể chạm!

Chiến lực của địch nhân, lại chỉ là tổn hao một bộ phận. Còn có mấy người cao thủ vẫn khí định thần nhàn quan chiến!

Một khi những người này vừa ra tay, chính hắn là hắn phải chết không nghi ngờ!

“Ta không cam tâm!” Sở Thiên Lang trong lòng cuồng hồng.

Nhưng, hành động của hắn càng ngày càng chậm chạp. Thân thể liên tiếp không ngừng thụ thương, con mắt cũng trở nên mơ hồ. Nếu không phải có một tia không cam lòng chống đỡ, giờ phút này e rằng Sở Thiên Lang đã không còn lực đứng vững.

Hắn thực sự đã là đèn đã cạn dầu.

“Dùng thêm chút lực!” Trong mắt Tây Môn Vạn Lý lóe ra ánh sáng tàn khốc: “Nhanh chóng bắt lấy Sở Thiên Lang!”

Bốn phía, đám người vây công Sở Thiên Lang đồng thời nhận lệnh, chiến ý dâng trào. Địch nhân đã nỏ mạnh hết đà, chính là thời cơ lập công tốt!

Đồng thời xông lên.

“Xong.” Sở Thiên Lang cảm thấy áp lực đột nhiên tăng mạnh, trong lòng càng thêm tuyệt vọng.

Ngay vào lúc này, đột nhiên, trên tường viện đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Dịch: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Chương 56: Thiếu

Chương bị thiếu, các bạn đọc đỡ nhé, hai chương thôi

Đạo thân ảnh kia áo đen che mặt, dáng người thẳng tắp, giống như u linh, cứ như vậy xuất hiện ở trên tường viện hoàng hôn.

Tại xuất hiện trong nháy mắt đó, tất cả mọi người còn không có chú ý tới thời điểm, đột nhiên tay phải giương lên, vô số đạo hàn quang đột nhiên như là Thiên Nữ Tán Hoa đồng dạng bắn ra ngoài, cùng lúc đó, hét lớn một tiếng: "Sở Thiên Lang!"

Sở Thiên Lang nghe tiếng vừa quay đầu, lập tức tinh thần đại chấn.

Mặc dù hắn cũng không biết đây là có chuyện gì, nhưng là bản năng liền ý thức được, viện binh của mình đến.

Không chỉ có là Sở Thiên Lang ý thức được, mà tất cả mọi người ở đây cũng đều ý thức được.

Nhưng, người mặc áo đen này vừa rồi đột nhiên liền bỗng nhiên phát ra mấy trăm miếng ám khí, đã để không ít người thụ thương, những người còn lại cũng đều là luống cuống tay chân.

Tại trong thời gian nháy mắt này, người trên tường viện tay run một cái, một đầu giống như du long dây thừng đột nhiên bay ra, tại tất cả mọi người kịp phản ứng trước đó, liền đã đến Sở Thiên Lang trước mặt.

"Bắt lấy!"

Không cần hô, Sở Thiên Lang cũng đã liều mạng tiến lên, bắt lại dây thừng, trên đầu tường người kia vừa dùng lực, Sở Thiên Lang thân thể bỗng bèn ung dung liền bay lên.

Mà đầu tường người đã biến mất bóng dáng.

Sở Thiên Lang tựa như là một con điều lớn, bị đặt ở không trung, phía dưới một sợi dây thừng, mà người lôi kéo dây thừng đang điên cuồng chạy về phía trước.

Chân trời một tia ánh sáng cuối cùng rốt cục rơi xuống, màn đêm, rốt cục đến.

"Đuổi!"

Tây Môn Vạn Lý kém chút cắn nát hàm răng của mình.

Tại sắp đại công cáo thành thời điểm, thế mà chạy đến như thế một cái giao cục!

Tất cả mọi người đồng thời phóng người lên, bay lên đầu tường, chỉ thấy phía trước tới gần mờ tối giữa hoàng hôn trời chiều, Sở Thiên Lang như cũ tại không trung tung bay, phía dưới có người chính liều mạng lôi kéo dây thừng, như chớp giật hướng phía trước trong một khu rừng chạy tới.

"Lưu lại!"

Từng đạo kiếm quang đã bay đi, trăm đầu thân ảnh, liều mạng đuổi theo. Nhưng, những người này đều là lực chiến thân mệt, mà người kia lại là dùng khoé ứng mệt, khoảng cách thế mà càng kéo càng xa.

Chờ đến đám người đuổi tới rừng cây bên cạnh, đã hoàn toàn đã mất đi Sở Thiên Lang cùng thần bí nhân kia tung tích.

Hai người kia vừa tiến vào rừng cây, tựa như là giọt nước tiến nhập biển cả, thế mà lập tức biến mất.

"Tìm kiếm kỹ vào tra!"

Tây Môn Vạn Lý mặt trầm như nước.

"Trên ngọn cây, nhiều bố mấy người, bốn phương tám hướng nhìn xem! Một khi có bất kỳ tung tích, lập tức thét dài cảnh báo."

"Đứng!"

...

Mới vừa tiến vào rừng cây.

Sở Thiên Lang cũng cảm giác thân thể của mình thẳng tắp hạ xuống, phía dưới người kia một thanh tiếp được thân thể của hắn, Sở Thiên Lang đang muốn nói chuyện, lại cảm giác thân thể còn tại hạ xuống.

Nguyên lai tại dưới vùng lá rừng này, lại có một đầu địa đạo, hai người tại trong chớp mắt, đã tiến vào trong địa đạo, lập tức, phía trên một cái vô thanh vô tức xoay chuyển, vô số lá rừng, một lần nữa đem nơi này bao trùm ở.

Trên mặt đất chạng đường, thần bí nhân kia lôi kéo Sở Thiên Lang, phi tốc bay về phía trước chạy.

"Tôn giá là ai? Ân cứu mạng..."

Sở Thiên Lang thờ hào hển.

"Đừng nói chuyện." Một thanh âm hơi có chút già nua, rất là dồn dập nói: "Sở Thiên Lang, ngươi nhớ rõ ràng. Lần này mạo hiểm quá lớn; đối phương chính là tứ đại gia tộc, thế lực hùng hậu; mà chúng ta ngoại trừ địa đạo này, tất nhiên sẽ bị đuổi kịp."

"Cho nên, ra địa đạo đằng sau ta sẽ nghĩ biện pháp, dẫn dắt rồi đi một bộ phận truy binh. Mà ngươi, lập tức hướng Thuyết Trúc sơn phương hướng đi, chỉ có hơn mười dặm địa, cho dù là chạy đoạn khí, cũng nhất định phải tiến vào Thuyết Trúc sơn, bên kia, có người tiếp ứng ngươi. Nhớ không?"

Sở Thiên Lang trong lòng run lên: "Nhớ kỹ, tôn giá là?"

"Không cần quản ta là ai." Thần bí nhân kia nói ra: "Lối ra ngay tại phía trước. Ngươi muốn lập tức chuẩn bị sẵn sàng." Nói, từ trong ngực móc ra một viên đan dược, trực tiếp nhét vào Sở Thiên Lang trong miệng.

"Cái này, có thể cho ngươi thôi phát một chút tiềm lực. Sở Thiên Lang, kẻ tiếp là chết hay sống, liền nhìn chính ngươi."

]

Địa đạo đã đến cuối cùng.

"Bắt đầu!"

Người thần bí khẽ vươn tay, phía trên tầng đất im lặng lật lên, hần lòi kéo Sở Thiên Lang liền bay ra ngoài, tay phải vừa dùng lực, đem Sở Thiên Lang đưa ra ngoài: "Chạy mau!"

Sở Thiên Lang lập tức phát hiện; chính mình đối mặt, chính là Thuyết Trúc sơn phương hướng; mà đối phương đẩy chính mình thanh này, chính để cho mình không cần dùng cái gì khí lực, liền bay ra vài chục trượng.

Lập tức cúi người xuống, nín thở một cái, hướng về Thuyết Trúc sơn phương hướng chạy như điên.

Trong lúc cấp thiết quay đầu nhìn lại, chỉ gặp thần bí nhân kia ngay tại hướng phương hướng ngược nhau phi nước đại, trong tay hần, thế mà còn có một cây thật dài dây thừng, mà dây thừng trên không, thế mà còn có một cái hình người, tựa như là tại chơi điều đồng dạng, đã phi nước đại ra ngoài mấy trăm trượng xa!

Sở Thiên Lang nhẹ nhàng thở ra.

Sau lưng truyền đến điên cuồng kêu gào: "Ồ bên kia! Ở bên kia! Còn tại trên sợi dây tung bay đâu! Mau đuổi theo!..."

Một bộ phận người điên cuồng hướng về bên kia đuổi theo.

Cũng có người đứng tại ngọn cây, hoặc là thả người ở trên không nhìn người, cũng phát hiện ngay tại hướng về phương hướng ngược nhau điên cuồng bỏ trốn Sở Thiên Lang.

"Ồ bên kia cũng có một cái!"

"Bọn hần tách ra... Trong đó tất nhiên là giả!"

"Phân một nửa người đi bên kia!"

Sở Thiên Lang dấn đất trống phi tốc bay về phía trước chạy, cảm giác tim đập của mình càng ngày càng là gấp rút, đại não cũng càng ngày càng là choáng váng, có một loại "Đã không cách nào duy trì" loại cảm giác này.

Hần cường ép chống đỡ lấy, cố nén trái tim đều muốn bạo liệt cái chủng loại kia cảm giác áp bách, rốt cục một đường vọt vào Thuyết Trúc sơn.

Truy binh sau lưng càng ngày càng gần.

Tại hần vừa mới xông vào trong núi một khắc này, cũng nhin không được nữa một phát té ngã trên đất.

Vân Dương tại chỗ này chờ đợi đã lâu, một phát bắt được Sở Thiên Lang, thấp giọng nói: "Đừng lên tiếng."

Lập tức một cái xoay người, bên người một cái cửa hang đột nhiên xuất hiện.

Hai người lẩn lộn lộn hạ xuống, đồng thời, Vân Dương một cước đi lên đạp một cái, cửa hang trong chốc lát biến mất.

Hang động này, vậy mà khoảng chừng vài chục trượng sâu, ở phương xa, tựa hồ có một cái cửa ra, ần ần lóe ra ánh sáng.

Đang rơi xuống ngọn nguồn một khắc này, Vân Dương đưa tay chộp một cái, tại cách đáy cao cỡ một người vị trí, xuất hiện một cái cửa hang, hần nắm

lấy Sở Thiên Lang liền vọt vào.

Lập tức cửa hang biến mất.

Khi tiến vào đằng sau, Vân Dương tay nâng một chường, đánh vào Sở Thiên Lang sau ót, Sở Thiên Lang không rên một tiếng, liền ngất đi. Mà Vân Dương mang theo thân thể của hắn hướng bên trong vọt mạnh, theo xông đi vào, ngoại tạng bùn đất không ngừng rơi xuống, đem hang động hoàn toàn che giấu.

Hang động này miệng gãy mà đi lên, tại cách xa mặt đất xa một trượng gần thời điểm ngừng lại. Lúc này, Vân Dương cũng đã mệt không nhẹ. Nhưng hắn lập tức hít sâu một hơi, thân thể liền hóa thành một đám mây sương mù.

Một cái hôn mê, một cái thân thể mây mù hóa, vô thanh vô tức.

Đuổi theo người tại một phen điều tra đằng sau, rốt cục phát hiện tại một mảnh tảng đá ở giữa có cái hướng xuống động, không chút nghĩ ngợi liền đuổi tới, một đường gào thét lên, từ động lỗ ra khác đuổi theo...

Tiếng hò hét không ngừng vang lên, không ngừng vừa đi vừa về, rốt cục, chưa tới một khắc đồng hồ đằng sau, từ từ không có thanh âm.

Vân Dương cũng không có buông lỏng, vẫn là bất động.

Lại qua nửa canh giờ, cuối cùng từ mây mù hóa khôi phục thân thể, hít một hơi thật sâu, để Lục Lục từ trong thức hải chuyển vận ra một mảnh sinh mệnh khí tức, hóa giải tự thân áp lực. Lập tức lại hóa thành một đám mây sương mù.

Một mực tính toán lại qua hai canh giờ rưỡi, thời gian đã đến nửa đêm về sáng, Vân Dương mới rốt cục mang theo Sở Thiên Lang, thận trọng xuất hiện trên mặt đất.

Gió đêm quét, một mảnh quanh quẩn.

Hiển nhiên, người tứ đại gia tộc đã đều đi.

Vân Dương nhẹ nhàng thở dài một hơi, cúi đầu nhìn lại, chỉ gặp Sở Thiên Lang mặc dù đã hôn mê, nhưng là một mặt buông lỏng, một mặt như trút được gánh nặng.

Hiển nhiên, tại may mắn chính mình rốt cục trốn ra tìm đường sống.

Vân Dương khéo miệng lộ ra một cái băng lãnh cười.

Buông lỏng?

Rất nhanh người liền sẽ phát hiện, rơi trong tay ta, còn không bằng dứt khoát bị Tây Môn Vạn Lý người tứ đại gia tộc bọn hắn giết được rồi...

Vân Dương cực đoan cẩn thận đi ra một đoạn đường, phương xa xa luân lộc cộc thanh âm vang lên, Lão Mai trực tiếp khôi phục diện mục thật sự, vội vàng một chiếc xe ngựa mà tới.

Phía trên là một bao bao hàng hóa.

Đem Sở Thiên Lang nhét vào một cái bọc lớn, đặt ở trên xe ngựa, dùng vài bao hàng hóa ngăn chặn, Vân Dương trực tiếp quay người mà đi.

Lão Mai đánh xe ngựa, một đường thoải mái nhàn nhã, hướng về cửa thành đi đến.

Trên đường, không ngừng mà đụng phải người tứ đại gia tộc đang nóng nảy không có đầu con ruồi đồng dạng tìm kiếm lấy cái gì, hồn nhiên không có phát giác, mục tiêu của bọn hắn nhân vật, liền tại bọn hắn không coi vào đâu, đường hoàng ngồi xe ngựa, tiến nhập Thiên Đường thành!

Xe ngựa đi qua, lưu lại một đường mùi thuốc.

Trong này, tất cả đều là hàng thật giá thật dược liệu.

...

Tây Môn Vạn Lý đám người sắc mặt âm trầm, nhìn xem một mảnh hỗn độn Thiên Lang trang, nổi trận lôi đình!

Tất cả mọi người giết, nhưng, cũng chỉ là một cái trọng yếu nhất Sở Thiên Lang trốn!

Căn bản chính là thất bại trong gang tấc.

"Công tử, phát hiện Sở Thiên Lang kim khóa." Một cái thủ hạ đến báo.

"Kim khóa?" Mấy vị công tử đều là ánh mắt sáng lên.

Ngay cả ngay tại thốt nhiên nổi giận Tây Môn Vạn Lý, cũng lập tức quay đầu, lực chú ý quay lại.

"Có bao nhiêu đồ tốt?" Tây Môn Vạn Lý có chút thận trọng mà hỏi.

"Đồ tốt... Quả thực không ít." Vị thủ hạ này hiển nhiên có chút kích động. Thật sự là không nghĩ tới; tại chỉ là trong một cái Thiên Lang trang, lại có nhiều như vậy tài phú, nhiều như vậy đồ tốt.

Không đợi lại nói, mấy vị công tử không hẹn mà cùng cùng một chỗ quay người đi đến.

"Tây Môn huynh, tài phú này..."

"Mọi người chia đều." Tây Môn Vạn Lý sắc mặt không thay đổi.

"Cái này không thích hợp a? Chúng ta đều là vì người hỗ trợ mà đến, người còn muốn cùng chúng ta chia đều?"

"Chúng ta Tây Môn gia tộc lần này tổn thất nhiều nhất, cùng mọi người chia đều hay là bị thua thiệt..."

"Đánh rắm! Vốn là chuyện của nhà người, các người người chết nhiều, chẳng lẽ chúng ta liền không có người chết? Lại nói, nhà người người chết là hãn là, nhà chúng ta người chết lại là vô tội..."

"Phóng cái rắm vào mặt mẹ người, cái gì gọi là nhà ta người chết chính là hãn là? Người hãn a biết nói tiếng người a?"

"Tính sao? Chẳng lẽ không đúng sao? Tây Môn Vạn Lý, người đến cùng muốn thế nào, cho cái nói! Nói rõ trước, thiếu đi ta cũng không làm!"

"Hừ..."

Tứ đại gia tộc vì chia của bao nhiêu, lập tức cãi vã; bất quá cũng giới hạn thế là cãi lộn, đương nhiên sẽ không đến động thủ tình trạng, một phen tranh chấp đằng sau, Tây Môn Vạn Lý bắt đầu đi làm ra nhượng bộ.

"Kiểm kê rõ ràng đằng sau, chúng ta Tây Môn gia tộc cầm hai thành, còn lại tám thành, các người ba nhà phân, như thế nào?"

"Cái này còn đúng..."

"Nhưng cái này Sở Thiên Lang, về sau ai gặp được, chớ có quên bắt được. Hiện tại, hãn nhưng là chúng ta cùng chung địch nhân."

"Đó là đương nhiên! Ha ha..."

Tất cả đều vui vẻ.

Mà lúc này đây, Lão Mai đã đánh xe ngựa, tiến nhập Thiên Đường thành, tiến nhập trong Vân phủ.

Vân Dương chấp hai tay sau lưng, ánh mắt băng lãnh nhìn xem xe ngựa vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 57: Thiếu

Chương bị thiếu, các bạn đọc đỡ nhé, hai chương thôi

"Công tử, hàng đến." Lão Mai nói.

"Ừm, kéo đi kho hàng." Vân Dương gật gật đầu.

Lão Mai cười cười.

Phương Mặc Phi đã ra tới, hiện tại, Phương Mặc Phi đã khôi phục không ít, mặc dù hay là không thể động thủ, nhưng, giúp đỡ Lão Mai đánh một chút ra tay, đã không thành vấn đề.

Theo tốc độ này, hoàn toàn khôi phục, cũng bất quá chính là hơn một tháng thời gian. Phương Mặc Phi đối với dạng này tiến độ phi thường hài lòng.

Dựa theo lẽ thường tới nói, thương thế như vậy, chính mình thế nhưng là ít nhất phải nằm một năm trở lên, mà lại tu vi sẽ còn bị hao tổn. Mà bây giờ ở

chỗ này, có thể rút ngắn đến hơn một tháng không nói, mà lại bản nguyên chỉ lực, đã bù đắp lại.

Vân Dương nghĩ nghĩ, hay là đi trước mặt thất.

Lý Trường Thu vẫn là bị buộc ở bên trong, nhìn thấy Vân Dương tiến đến, ánh mắt chớp động một chút, không nói gì. Nhưng là, hắn không có chủ ý âm lên, đã đại biểu cho... Hắn kỳ thật đối với Vân Dương người này ấn tượng cũng không xấu.

Chủ yếu là Vân Dương trước đó một phen lừa dối kia, làm ra tác dụng cực lớn!

"Lý lão, rất xin lỗi, không thể giải khai trên người ngươi cảm chế." Vân Dương sau khi đi vào, rót chén nước, cho Lý Trường Thu cho ăn xuống đi, lập tức áy náy nói ra.

"Hắc hắc... Tin rằng ngươi cũng không dám." Lý Trường Thu cười hắc hắc, nói: "Bất quá, lão phu cũng không có cái gì có thể sống đi ra ý nghĩ, ngươi đến lúc đó, nếu là có thể cho lão phu một thống khoái, cũng không tệ rồi."

Vân Dương cười khò một tiếng, nói: "Phía trên còn không có đến tin tức, Lý lão còn muốn chờ một chút."

Lý Trường Thu thở dài, nói: "Ta hiểu được." Hắn nhìn xem Vân Dương, muốn nói lại thôi.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, nói: "Hiện tại, đã đối với Thiên Lang trang triển khai hành động, nghe nói... Thiên Lang trang đã bị nhổ tận gốc."

"Tốt!" Lý Trường Thu tinh thần phấn chấn, hét lớn một tiếng tốt, nói: "Vậy Sở Thiên Lang đâu?"

Vân Dương mỉm cười: "Lý lão tâm nguyện có thể đã đạt thành. Sở Thiên Lang đã bị bắt sống, trước mắt, chính hướng bên này đưa tới. Chờ đến ta trước thăm vấn hoàn tất, Lý lão liền có thể nhìn thấy vị này Thiên Lang trang trang chủ."

Lý Trường Thu cười ha ha, tràn đầy khoái ý: "Sở Thiên Lang lại dám bán ta, chắc hẳn hắn cũng không nghĩ ra, sẽ có một ngày như vậy đi. Hắn cố nhiên đem lão phu hại, nhưng hắn cả đời tâm huyết, tính mạng của hắn, cũng chờ thể là chôn vùi trong tay lão phu! Ha ha ha ha... Báo ứng xác đáng a! Báo ứng xác đáng!"

Vân Dương cười cười, nói: "Bất quá, ta sẽ hướng thượng cấp báo cáo, Lý lão phối hợp, khẩn cầu phía trên, có thể thả Lý lão một đầu sinh lộ."

Hắn chân thành nói ra: "Bất quá có thể làm được hay không, cũng không dám cam đoan. Tiểu tử vẫn là vô cùng hi vọng, Lý lão người như vậy, có thể sống sót."

Lý Trường Thu nghiêng ngả nhìn xem Vân Dương: "Ngươi liền không sợ ta sống xuống tới sẽ trả thù ngươi?"

Vân Dương nụ cười nhàn nhạt cười, dị thường thẳng thắn nói ra: "Sợ, nhưng cũng cùng chung chí hướng... Ha ha..."

Lý Trường Thu thở thật dài một cái, thanh âm trầm thấp: "Ta là sống không xuống... Coi như các ngươi Sâm La đình không giết ta, Tứ Quý lâu cũng sẽ đem ta diệt khẩu... Lão phu... Đã là người chết chắc."

Vân Dương cũng đi theo thở dài, đồng tình nói: "Liền không có những biện pháp sao khác? Mai danh ẩn tích không được sao?"

Lý Trường Thu trầm mặc nửa ngày, im lặng nói: "Trên đời này, không ai có thể thoát khỏi... Tứ Quý lâu truy sát! Không có người!"

Vân Dương lập tức có chút trầm mặc.

Tứ Quý lâu, quả thật cứ như vậy cường đại mà thần bí sao?

Hắn miễn cưỡng cười cười, nói: "Tối thiểu, hiện tại chúng ta còn có thể trò chuyện. Đúng, Lý lão, có kiện sự tình, ta cũng rất không minh bạch, còn hi vọng Lý lão có thể vì ta giải giải hoặc."

Lý Trường Thu nói: "Có chuyện gì?" Hiển nhiên, Vân Dương đối với mình ưu đãi, để Lý Trường Thu trong lòng có chút băng cứng hòa tan. Phối hợp độ, đã là càng ngày càng cao.

Vân Dương nói: "Theo ta được biết, lúc trước Thiên Huyền nhai phục kích Cửu Tôn, chính là Tứ Quý lâu thủ bút, mà lại, sự tình cũng là từ Thiên Đường thành bắt đầu. Đối với chuyện này, ta là phi thường mê hoặc..."

]

Lý Trường Thu trầm mặc, không nói chuyện.

Vân Dương không để ý tới hắn, tựa hồ đang nói một mình, nói: "Theo đạo lý tôi nói, Cửu Tôn mặc dù cường đại, nhưng, cũng bất quá là một quốc gia mấy cái đại tướng cấp bậc nhân vật, mặc dù có thể trong vạn mã thiên quân chém tướng đoạt cờ, quyết định thắng bại, nhưng, tu vi của bọn hắn, nếu là phóng tới trên giang hồ, cũng chưa chắc thấy cỡ nào cao minh, cỡ nào siêu quần bạt tụy."

Lý Trường Thu trầm mặc một chút, nói: "Ngươi đây liền sai, ngươi không biết Cửu Tôn chỗ đáng sợ."

Vân Dương nói: "Ồ?"

Lý Trường Thu nói: "Cửu Tôn thực lực, hoàn toàn chính xác cũng không tính cao. Nếu là chỉ là lấy huyền khí đến luận, mỗi người cũng bắt quá là trung lưu tiêu chuẩn; liền ngay cả Cửu Tôn lão đại, lúc ấy cũng bắt quá là huyền khí ngũ trọng sơn. Căn bản không chịu nổi một kích."

"Nói đúng a, huyền khí ngũ trọng sơn mặc dù đã tính cao thủ, nhưng ở cao thủ chân chính trong mắt, chẳng phải là hay là cùng sâu kiến một dạng?"

Vân Dương không hiểu chút nào nói.

"Nhưng Cửu Tôn, còn có lực lượng khác... Lực lượng như vậy một khi trưởng thành, mới thật sự là uy hiếp." Lý Trường Thu thở dài: "Cửu Thiên trận, vốn cũng không phải là chế tạo giang hồ cao thủ địa phương, Cửu Tôn chân chính chỗ lợi hại, cũng không phải lực lượng của bọn hắn đến cỡ nào mạnh!"

"Mà là... Phần thuộc tại Cửu Tôn chính mình cá nhân, những lực lượng kỳ quái kia, kỳ quái không thể tưởng tượng năng lực, mới thật sự là chỗ đáng sợ!"

"Cái này... Ta thế nhưng là không rõ."

Vân Dương gãi gãi đầu.

"Từ Cửu Tôn tham gia chiến đấu đến xem, trước mắt Cửu Tôn có thể biểu hiện ra lực lượng cũng chỉ ở chỗ, vì địch nhân gia tăng rối loạn. Để cho địch nhân quân không thành quân, trận không thành trận. Chỉ cần Cửu Tôn xuất thủ, tí như nói Thổ Tôn Hậu Thổ chi lực, có thể cho quân địch dưới chân thổ địa đột nhiên biến hình, hoặc là sụp đổ, hoặc là cao lên, thậm chí lật đổ; cái này tại giang hồ trong quyết đấu, cũng không có cái tác dụng gì; nhưng ở hai quân đối chọi thời điểm, lại đủ để trí mạng!"

Lý Trường Thu giải thích nói.

"Cái này... Cũng không tệ." Vân Dương nói.

"Còn có, Hòa Tôn cùng Thủy Tôn, nhưng thật ra là đạo lý giống nhau. Nếu là trong quân doanh đột nhiên bốc cháy? Hoặc là lương đạo bị cướp, trong nháy mắt đốt rụi? Hoặc là đột nhiên lũ lụt xuất hiện, trùng kích quân trận, để trận địa địch bùn đủ hăm sâu..."

"Mặt khác mấy vị, đều là giống nhau. Mà Phong Tôn, có thể cùng bất luận một vị nào phối hợp, tí như nói, Hòa Tôn phóng hỏa, nhưng gió thổi không đúng, Phong Tôn lại có thể cải biến, đem gió nghịch hướng quét... Tác dụng bao lớn?"

"Mà Lôi Tôn, thiểm điện lôi hỏa chi lực kia; dùng cho chiến trận? Ha ha..."

"Đây chính là trên chiến trận, Cửu Tôn đáng sợ. Cho nên nói, Cửu Tôn có thể quyết định mấy chục vạn đại quân tồn vong thắng bại. Nhưng, nếu là trên giang hồ đơn đả độc đấu, bọn hắn chưa hẳn có thể có danh tiếng lớn như vậy, minh bạch đi?"

"Mà Cửu Tôn cường đại nhất địa phương, chính là ở chỗ bọn hắn thần bí! Không có bất kỳ người nào biết Cửu Tôn chân chính thân phận, diện mục chân thật. Thậm chí bọn hắn giữa lẫn nhau cũng không biết... Đây mới là đáng sợ nhất..."

"Nếu là Cửu Tôn thật trưởng thành, ngay cả huyền khí tu vi cũng đều càng thêm cao minh một chút... Người suy nghĩ một chút, toàn bộ thiên hạ này, còn có quốc gia nào quân đội, sẽ là Ngọc Đường để quốc đối thủ?"

Vân Dương nói: "Nhưng cái này, cũng tuyệt đối không phải Tứ Quý lâu muốn đối phó Cửu Tôn lý do chứ? Cửu Tôn mạnh hơn, đối với Tứ Quý lâu cũng không có cái gì uy hiếp a."

Lý Trường Thu trầm ngâm nói ra: "Cụ thể vì cái gì, lại là ta cũng là chân chính không biết. Bất quá, nếu làm được chuyện như thế, như vậy nhất định nhưng là có nguyên nhân."

Vân Dương trong lòng có chút thất vọng.

Lý Trường Thu bên này, cũng là hỏi gì cũng không biết. Như vậy, cần đến cấp bậc gì, mới có thể có tư cách biết bí mật này?

"Nhưng lúc đó đối phó Cửu Tôn, Lý lão bên này, lại là trong đó mấu chốt một vòng a." Vân Dương bắt đầu lừa dối.

"Mấu chốt một vòng... Chưa hẳn!" Lý Trường Thu cười hắc hắc: "Đối phó Cửu Tôn, chúng ta cũng chỉ là cung cấp một chút tình báo mà thôi, mà lại, tuyệt đối không phải cái gì hạch tâm tình báo..."

"Tình báo?" Vân Dương cười ha ha một tiếng, nói: "Muốn biết Cửu Tôn tình báo, cũng không phải một chuyện dễ dàng."

Lý Trường Thu hừ lạnh: "Đây là Sở Thiên Lang đang phụ trách, trời mới biết hắn từ nơi nào biết đến tin tức, cho nên tên vương bát đần này, mới một mực không phục lão phu... Hừ, hồn trưởng sinh nhi tử không có mí mắt này!"

Sở Thiên Lang phụ trách?

Vân Dương hé mắt, mỉm cười nói: "Ta sẽ để cho Sở Thiên Lang nói ra được."

Lý Trường Thu trên mặt lộ ra một cái tàn nhẫn mỉm cười, nói: "Ngươi nếu là hỏi không ra đến, đến nói cho lão phu, lão phu có thể dạy ngươi mấy chiêu thâm vấn người biện pháp, dù là hấn là làm bằng sắt Kim Cương, dùng lão phu nói tới thủ đoạn, cũng là ngươi muốn biết cái gì, là hấn có thể nói cho ngươi cái gì!"

Vân Dương mỉm cười: "Đến lúc đó, nhất định hướng Lý lão lĩnh giáo."

Lý Trường Thu cười to.

Tựa hồ thấy được Vân Dương dùng phương pháp của mình, đến tra tấn Sở Thiên Lang tình cảnh.

...

Một chỗ khác mặt thất.

Sở Thiên Lang mơ màng tỉnh lại.

Mở mắt nhìn lại, ấn tượng đầu tiên là: Mình đã an toàn.

Nhưng là...

Trên người mình đây là vật gì? Làm sao đem ta trôi lại rồi? Cái này từng đầu Huyền thú gân trời rắn rần chắc chắn, hơn nữa còn trôi tại một cây như thế thô cây cột... Toàn thân tu vi cũng bị cấm chế.

Đây là muốn nào dạng nào?

Đây không phải người một nhà a? Đem ta cứu ra, rõ ràng là người một nhà a...

Sở Thiên Lang trong lòng một mảnh mê vờng, trong lúc nhất thời, không biết chuyện gì xảy ra.

"Có người sao?" Sở Thiên Lang lên tiếng kêu lên.

Thanh âm lổ ra, mới phát hiện thanh âm của mình khàn giọng khó nghe, cuống hòng tựa hồ xé rách đồng dạng.

Ngay cả kêu hai tiếng, bên ngoài mới vang lên tiếng bước chân, lập tức, một cái thiếu niên áo tím, phong thần như ngọc, từ bên ngoài đi vào. Tại mờ tối dưới ngọn đèn, vị này thiếu niên áo tím diện mạo, cũng làm cho Sở Thiên Lang có một loại "Nhẹ nhàng mỹ thiếu niên" cảm giác như vậy.

Nhưng lập tức chính là giận dữ: "Ngươi là ai? Ta tại sao lại ở chỗ này?"

Vân Dương quái dị cười cười: "Ta là ai? Sở Thiên Lang, đây chính là ngươi đối với ân nhân cứu mạng nói chuyện thái độ sao? Nếu không phải ta, ngươi bây giờ đã sớm rơi vào Tây Môn gia tộc trong tay, ngươi bây giờ thế mà đi lên chính là chất vấn ta?"

Sở Thiên Lang một trận mê hoặc: "Ngươi đã cứu ta?"

"Nói nhảm!" Vân Dương hừ một tiếng: "Ngươi mất trí nhớ rồi? Nghĩ không ra?"

Sở Thiên Lang cả giận nói: "Ngươi nếu đã cứu ta, vì sao muốn đem ta trôi lại?"

"Ta không trôi ngươi, như thế nào chữa cho ngươi thương?" Vân Dương cả giận nói: "Ngươi hấn a tựa như con lợn, uốn qua uốn lại, lực lớn vô cùng, ta không trôi lại, phong bế tu vi của ngươi, chẳng lẽ chờ ngươi chính mình đem chính mình hành hạ chết a?"

Sở Thiên Lang lập tức có chút ngượng ngùng.

So sánh chính mình trong hôn mê giây dựa đến kịch liệt? Lại xem xét trên người mình vết thương, đích thật là bị băng bó đứng lên, không khỏi áy náy nói: "Thì ra là thế. Xin lỗi, như vậy, tạp vụ có thể hay không đem ta buông ra? Tay chân của ta bị trôi khó chịu."

"Khó chịu? Càng khó chịu hơn thời điểm... Lập tức liền bắt đầu nữa nha." Vân Dương cười tùm tùm nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Cực Hình Bức Cung

Sở Thiên Lang lập tức cảm thấy bất ổn.

Hắn bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt trở nên sắc bén tựa mắt chim ưng:

- Rốt cục ngươi là ai?

Khóe miệng Vân Dương khẽ nhếch lên, lộ ra một tia tàn nhẫn, chậm rãi nói:

- Nói thật với ngươi, ta không phải người của hoàng đế bệ hạ, cũng không phải người của thái tử điện hạ, càng không phải là người của Tứ Quý lâu.

Về sự hãi trong mắt Sở Thiên Lang ngày càng đậm. Hắn biết rằng, bản thân cơ bản đã rơi vào một cái bẫy.

Một cái bẫy vô cùng độc ác.

Nguyên vốn hắn cho rằng có thể đào thoát từ trong tay tứ đại gia tộc là đã an toàn. Nhưng xem hiện trạng, tựa như vừa thoát hang sói lại vào hang cọp, tình huống càng thêm nguy hiểm.

Với Tứ đại gia tộc kia hắn còn biết rõ lại lịch gốc gác, còn thiếu niên thần bí này hắn không có bất kì thông tin nào, mà cái nào mình không biết thì nó càng thêm đáng sợ.

- Người nhà ngươi đã chết hết.

Thanh âm của Vân Dương chậm rãi, rõ ràng từng chữ nói:

- Vì thế, ta không có gì để áp chế ngươi cả. Trong khi... thông tin mà ta muốn biết chỉ có thể lấy từ ngươi.

Ánh mắt hắn tựa thua thủy hàn đàm nhìn thẳng vào Sở Thiên Lang:

- Cho nên, ta hi vọng ngươi... Chuẩn bị sẵn sàng.

Sở Thiên Lang cười hắc hắc, nghiêm nghị nói:

- Ngươi có thể thử một chút, thử xem có thể lấy được thông tin hữu dụng từ chỗ Sở mỗ hay không!

Vân Dương cười tủm tỉm nói:

- Đương nhiên, đương nhiên. Kỳ thực ta cũng không hi vọng, vừa tát tai một cái mà ngươi đã phun hết thông tin ra... Như thế thực không thú vị, cũng không tạo cho ta cảm giác thành tựu.

Sở Thiên Lang cười lạnh:

- Cái khác không rõ, nhưng một thân xương cứng này, nếu làm ngươi đau tay cũng không thể trách ta.

- Ta cũng đang muốn biết, đến cùng xương cốt ngươi có thể cứng đến bao nhiêu.

Vân Dương ôn nhu nói:

- Chẳng lẽ ngươi chưa phát hiện? Toàn thân hiện tại như đang nhũn ra a?

Sở Thiên Lang sững sờ, lập tức vận công cảm ứng, ngay sau đó hắn kinh hãi phát hiện, huyền công toàn thân đã hoàn toàn biết mất.

Đan điền hoàn toàn trống rỗng.

Hơn nữa hắn phát hiện toàn thân vô lực, bắp thịt trở nên lỏng lẻo, xương cốt rã rời, thậm chí răng đều trở nên mềm nhũn.

Cùng với đó, một cổ cảm giác chói sáng tập kích vào não hải.

Sở Thiên Lang đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, hắn giật nảy cả mình kinh hãi ngẩng đầu:

- Thần Tiên Hận?!

Vân Dương vỗ vỗ tay phát ra tiếng bộp bộp:

- Quả không hổ là Thiên Lang trang chủ, đến cả Thần Tiên Hận mà cũng biết, bội phục, bội phục.

Thần sắc Sở Thiên Lang lập tức lộ ra một tia tuyệt vọng.

Vân Dương đưa tay đẩy ghế, ngồi trước mặt Sở Thiên Lang nói:

- Thời gian một chung trà nữa là Thần Tiên Hận hoàn toàn phát tác, trong khoảng thời gian này, chúng ta có thể hảo hảo tâm sự.

Sở Thiên Lang cắn chặt răng, thậm chí con mắt cũng nhắm nghiền lại, lòng hấn lúc này tràn đầy hận ý.

Hắn không muốn nói bất kỳ câu nào, cũng không muốn nhìn thấy tên ác ma kia.

Thần Tiên Hận a!

Nghe đồn đây là một loại độc dược tán công vô cùng độc ác. Dược tán công bình thường sau khi sử dụng còn có thể khôi phục lại tu vi, nhưng với Thần Tiên Hận lại tuyệt đối không thể.

Ngay một khắc Thần Tiên Hận nhập thể, tu vi đã hoàn toàn trở thành hư không. Coi như thần tiên trên trời trúng loại độc này cũng phải trở thành phạm nhân mặc người định đoạt, vì thế mới gọi là Thần Tiên Hận!

Sở Thiên Lang rất rõ ràng, lúc này hắn đã hoàn toàn bị hủy.

Cho dù có sống sót ra ngoài, cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

- Ta vốn cũng không muốn đối phó ngươi, Thiên Lang trang chủ.

Vân Dương không để ý đối phương có nhìn hay không, cũng không cần biết hắn có nghe hay không, từ từ nói tiếp:

- Dù sao, tuy Sở Thiên Lang lang ngươi nổi danh làm nhiều việc ác, tội lỗi chất chồng, nhưng những việc này cũng không đến phiên ta quan tâm.

Sở Thiên Lang không muốn nghe bất kỳ thanh âm nào của tên ác ma đối diện, nhưng thanh âm của Vân Dương tựa như ma âm mặc nã, bàng nhiên tiến vào trong óc Sở Thiên Lang.

Nghe tới đó, Sở Thiên Lang không tự chủ muốn hỏi một câu: Con mẹ ngươi không muốn quan tâm ta, cũng không muốn quản chuyện của ta. Vậy chuyện hôm nay là cái trứng gì!?

Nhưng Vân Dương không cho hắn cơ hội mở miệng, thần nhiên nói tiếp:

- Bất quá sau khi ta nghe một người nói về ngươi, ta liền quyết định muốn ngươi rơi đài.

Sở Thiên Lang rốt cục không nhịn được, nói:

- Ai?

Thanh âm của Vân Dương phát ra hòa ái dễ gần:

- Mười chín, tháng giêng!

Còn hàng này, quả nhiên vô sỉ, đem Lý Trường Thu bán mà không thèm chớp mắt lấy một cái.

- Mười chín, tháng giêng!

Sở Thiên Lang cơ hồ muốn cắn chặt răng, nhưng răng hắn cũng đã bùn rùn. Nhưng giọng điệu vẫn tỏ vẻ không để ý:

- Cái gì là mười chín tháng giêng? Có quan hệ gì với ta?

Vân Dương cười cười:

- Ngươi cứ nói đi? Hai mốt, tháng giêng? Hà?!

Toàn thân Sở Thiên Lang càng thêm mềm nhũn.

Ngay cả hai mốt tháng giêng đối phương đều có thể nói ra, như vậy đối với mình hắn còn gì mà không biết nữa?

- Ngươi là ai? Ngươi là ai? Ngươi là ai? Rốt cục ngươi là ai?!

Sở Thiên Lang gần như trở nên điên cuồng.

Từ khi nào lại xuất hiện một tên đáng sợ như vậy?

Hắn từ đâu tới?

Thân phận bản thân tuyệt mật như vậy! Làm sao hắn có thể biết?

- Ta là ai... Lúc nào ta muốn nói cho ngươi biết, ngươi sẽ biết.

Vân Dương trầm ấm nhẹ nhàng nói:

- Bất quá, ngươi phải nghe lời mới được a!

Sở Thiên Lang hung tợn trừng mắt, hé miệng phun một bãi nước miếng.

Vân Dương khẽ nghiêng đầu, miếng nước bọt bay xèo qua bên tai.

- Ngươi dám phun nước bọt vào ta? Ngươi có biết hành động của ngươi sẽ phải trả giá thế nào chứ? Biết chứ?

Vân Dương mỉm cười đưa tay ra, điểm mấy cái, từ cổ tới bả vai, đến cánh tay phải, hai ngón tay bóp tại mạch môn của Sở Thiên Lang.

Sở Thiên Lang đau đớn tới biến sắc.

Ma Quỷ Trừu Cân!

Đây chính là thủ pháp Vân Dương vừa sử dụng, thủ pháp này không phải ai cũng biết dùng. Nhưng lại là cái tên khiến người nghe biến sắc.

Sở Thiên Lang còn chưa kịp nói chuyện, chỉ thấy gân xanh trên cánh tay hoàn toàn lộ ra, bắt đầu xoay tròn biến hóa không ngừng.

Loại thống khổ cực hạn như vậy, khiến Sở Thiên Lang ngửa đầu muốn kêu thành tiếng.

Nhưng Vân Dương đã nhanh tay đem một miếng vải rách nhét vào miệng hắn, thân nhiên nói:

- Đừng kêu, ta thích yên tĩnh.

Gân lớn trên tay bắt đầu xoay tròn, đến bả vai, cổ... Xương cốt bị gân cuốn kêu lên ken két, bả vai cơ hồ chia làm hai khối, một khối gần như kéo sát vai trái, một khối nhô cao ngang trán. Khuỷu tay đã bị lật lên, phần cùi trỏ vậy mà lại hướng vào trong.

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt Sở Thiên Lang không ngừng rơi xuống, khuôn mặt hắn vặn vẹo, hai mắt tưởng chừng rớt ra, lòng trắng chỉ chít tó máu.

Hắn muốn kêu mà không thể kêu được. Cơ bắp trên mặt đau đớn co rút vặn vẹo.

- Dễ chịu a?

Vân Dương sâu kín hỏi:

- Nếu chưa đủ thoải mái, ta có thể giúp ngươi mát xa cả tay trái và hai chân...

Hai chân Sở Thiên Lang đập mạnh, hai mắt thống khổ nhìn Vân Dương.

Răng hắn rung động lách cách.

- Thực sự ta cũng không đành lòng..

Vân Dương đưa tay vỗ, Sở Thiên Lang lập tức trở lại gần như nguyên trạng ban đầu, hắn hô hô há mồm thở dốc, trong miệng ô ô lên tiếng.

Vân Dương gỡ miếng vải trong miệng Sở Thiên Lang ra, để một bên, nói:

- Sở Thiên Lang, còn muốn phun nước bọt sao?

Hắn đưa mặt tiến lên một chút, lại nói:

- Tiếp a, lại phun một miếng ta xem chút!

Sở Thiên Lang nhìn gương mặt yêu nghiệt của Vân Dương, đột nhiên rùng mình một cái.

Đây chính là một tên Ác Ma!

Tay thi triển thủ đoạn tàn độc như vậy, mà gương mặt, giọng nói lại không có nửa điểm biến hóa!

Nhìn Vân Dương đưa gương mặt lên, Sở Thiên Lang phi thường muốn nhổ thêm một bãi, nhưng nghĩ nửa ngày, hắn cũng không dám a.

- Thế mới ngoan a!

Vân Dương cười hì hì, vỗ vỗ mặt Sở Thiên Lang nói:

- Tiếp theo nghiêm túc nghe ta hỏi, có trả lời hay không cũng không sao, nhưng nếu không nghe rõ ta nói, tứ chi cùng nhau chịu Ma Quỷ Trừu Cân hầu hạ nha.

Sở Thiên Lang hận khí ngút trời, ngửa mặt gào thét một tiếng.

Vân Dương bắt vi sở động, nói:

- Sự kiện Thiên Huyền nhai khi trước, hẳn là ngươi còn nhớ rõ. Ta hỏi ngươi, từ đâu ngươi lấy được tình báo của Cửu Tôn.

Hai mắt Sở Thiên Lang tròn lên, nhìn Vân Dương tựa như gặp quỷ.

- Nghe rõ chứ?

Vân Dương hiền lành hỏi.

- Rõ.

Sở Thiên Lang miễn cảm nhận ra sự điên cuồng trong khóe mắt bình tĩnh kia, không tự chủ trả lời.

- Ừm, nói đi.

Sở Thiên Lang thở dồn dập, đột nhiên trấn định:

- Ta không biết gì cả!

- Không biết là tốt rồi.

Vân Dương cười:

- Ta thích nhất người thẳng thắn gan dạ.

Hắn khẽ vươn tay, đem miếng vải vừa này lại nhét vào miệng Sở Thiên Lang, quan tâm nói:

- Chút nữa sẽ rất đau, coi chừng cắn vào lưỡi đó. Ta thật sự rất quan tâm ngươi a... ha ha...

Hai tay Vân Dương nhanh chóng bay múa, Ma Quỷ Trừu Cân đồng thời triển khai với tứ chi Sở Thiên Lang.

Toàn thân Sở Thiên Lang trở nên run lẩy bẩy...

Vân Dương quy người lại, bình tĩnh đi ra ngoài:

- Không vội. Sở Thiên Lang, ta có thể đảm bảo ngươi có thể sống ở đây ít nhất mười năm! Chúng ta có thời gian mười năm để từ từ nói chuyện a. Ngươi phải tin tưởng ta, chỉ cần ta không muốn, ngay cả chết ngươi cũng chết không được.

Trên mặt Sở Thiên Lang lộ ra vẻ cực hạn sợ hãi, hắn muốn mở miệng nhưng loại thống khổ thấu tim này ập tới như thủy triều. Hắn chỉ có thể tro mắt nhìn Vân Dương đi ra ngoài, trong mắt tràn đầy cầu khẩn.

Thân ảnh Vân Dương vừa bước tới cửa:

- Haiz, cái tính mềm lòng không bỏ được. Ta không thể nhìn nổi người khác phải chịu khổ, cho nên nhất quyết ra ngoài, mắt không nhìn, tâm không phiền. Sở trang chủ hảo hảo mà hưởng thụ, cũng không cần cảm tạ ta.

Nghĩ nghĩ một chút, đột nhiên hắn lui mấy bước, khẽ vươn người, đưa tay điểm chính xác tại huyệt Thái Dương của Sở Thiên Lang, một cỗ khí lạnh thanh lương thấu chỉ truyền vào trong đầu đối phương:

- Suyt nữa quên mất, cỗ lực lượng này có thể giúp ngươi không hôn mê...

Lúc này Vân Dương mới thản nhiên ra ngoài.

Ác Ma!

Ác Ma!

Trong lòng Sở Thiên Lang điên cuồng mắng chửi.

Từng con đau đớn kéo tới như thủy triều, song sau cao hơn song trước. Khiến hấn ngay cả rên cũng không rên được, chỉ có thể thống khổ dầy dụa, nghe âm thanh xương cốt va chạm vào nhau...

Lần đầu Sở Thiên Lang biến đến cái gọi là... sống không bằng chết.

Qua chừng một khắc đồng hồ, Vân Dương mới mở cửa đi vào, đưa tay vỗ vỗ trên người Sở Thiên Lang, giải trừ nỗi thống khổ của hấn. Tiếp đó tươi cười, chân thành nói:

- Sở trang chủ, hiện tại nguyện ý trả lời a?

Sở Thiên Lang thở dốc từng ngụm, tham lam hô hấp không khí, hai mắt vô thần đục tựa tro tàn. Dường như một tia lực lượng cuối cùng của hấn cũng đã bị thống khổ vô biên vừa này kéo đi!

Vân Dương tủm tỉm cười nói:

- Ủm? Thật đúng là xương cốt rất cứng rắn, còn chưa chịu nói đúng không?

- Ta nói!

Bờ môi Sở Thiên Lang run rẩy:

- Chỉ cầu ngươi cho ta một cái thống khoái!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Chương 59: Thiếu

Chương này thiếu, các bạn đọc đỡ convert nha

"Cho ngươi một thống khoái?" Vân Dương nói: "Ta cũng ưa thích thống khoái. Ân, vậy ta hỏi ngươi, Cửu Tôn tình báo, ngươi từ chỗ nào được đến?"

"Ta... Ta là từ tháng giêng 19 nơi đó có được tình báo... Ta thật không nói láo!" Sở Thiên Lang run rẩy: "Tháng giêng 19, tại quân đội quân bộ có nội tuyến..."

Vân Dương gật gật đầu, nói: "Vi khen ngợi ngươi không thành thật, lần này, nửa canh giờ."

Lại lần nữa Ma Quỷ Trìu Cẩn sử xuất, lần này, ngoại trừ tứ chi bên ngoài, ngay cả lưng, cũng cùng một chỗ hành động. Sau đó, Vân Dương căn bản không để ý Sở Thiên Lang cầu xin tha thứ, không để ý Sở Thiên Lang liên thanh: "Ta nói, ta nói..."

Mà là trực tiếp ngăn chặn miệng của hấn, quay người đi ra ngoài.

Nửa canh giờ này thế nhưng là ước chừng!

Chờ Vân Dương trở về thời điểm, Sở Thiên Lang đã chỉ có ra khí, không có tiến khí; cả người tựa như là một bãi bùn, mà lại là nước bùn đặc biệt nhiều cái chủng loại kia...

Nhìn về phía Vân Dương nhân thần đều là cầu khẩn.

Vân Dương chậm rãi giúp hấn giải quyết thủ pháp, thần nhiên nói: "Thật là từ tháng giêng 19 nơi đó lấy được tình báo sao? Dạng này tư vị, ta có thể một ngày để cho ngươi từng thụ hai mươi lần, lưu lại hai canh giờ, cho ngươi hồi hồi khí, yên tâm, thời gian mười năm dài lắm..."

"Không phải, không, không, không phải tháng giêng 19..." Sở Thiên Lang sắc mặt tro tàn, lo lắng nói: "Là một người khác, nhưng là ta cũng không biết thân phận của hấn, mà lại, hấn không phải người Tứ Quý lâu chúng ta, điểm này ta rất xác định."

"Ân. Nói một chút." Vân Dương ngồi xuống, thần nhiên nói: "Tướng mạo a, khí chất a, khí thế a, đặc điểm a, binh khí a, dáng người a, đều nói nói."

Sở Thiên Lang cố gắng nhớ lại, trên mặt nước mắt tung hoành.

Hắn vốn cho là mình là cái xương cứng, có thể đối phó được bất luận cái gì hình phạt. Nhưng lại đánh giá cao chính mình.

Loại hình phạt này, là thật gánh không được a.

Nếu là trên thân còn có huyền công, ngược lại là không sai biệt lắm, nhưng, cũng đã bị hóa không có. Đương nhiên, đánh bại Sở Thiên Lang cuối cùng một cây rom rạ, chính là... Còn sống đã không có nhớ mong, không có hi vọng.

Người nhà đã tất cả cũng không có, chính mình cũng đã phế đi. Còn kiên trì cái gì?

"Đó là một người đáng người rất khô ngô, che mặt, nhưng là, có thể cảm nhận được một loại quân đội đặc thù thiết huyết khí tức... Trên thân uy thế rất nặng... Hắn là tay nắm đại quyền... Kém nhất, cũng hắn là là Đại tướng quân hàng ngũ..."

"Có chừng cao tám thước, bàn tay khớp xương rất rộng lượng, thanh âm nói chuyện hùng hậu, nhưng trầm thấp; tựa hồ là tận lực che giấu..."

"Xung hô thời điểm, ta chỉ là xung hô hán thượng quan... Cũng không biết tên thật."

"Trên người hắn loại mùi máu tanh kia rất đậm, đó là một loại giết qua rất nhiều người... Một loại hung sát chi khí."

Sở Thiên Lang cố gắng nhớ lại.

Vân Dương hơi hơi hí mắt, dựa theo Sở Thiên Lang miêu tả, tại trong đầu của mình tìm kiếm lấy người này. Hắn hiện tại hoàn toàn có thể xác định, Sở Thiên Lang không có lừa gạt mình. Hắn nói tới, đều là thật.

Ánh mắt của hắn, đã sụp đổ, con ngươi, đều đã tán loạn.

Đây là may mắn không giả được.

"Quyền cao chức trọng, trải qua chiến trận sát phạt; rất uy nghiêm, rất cao lớn, rất khô ngô, khớp xương rất thô to..." Vân Dương trong lòng tại từng cái loại bỏ.

Đương nhiên, cũng muốn cân nhắc người này có phải hay không cải biến hình dáng tướng mạo nguyên nhân.

Cho nên hiện tại, Vân Dương sáng chọn đi ra người, chỉ là đều ở hiểm nghị giai đoạn.

"Còn gì nữa không?" Vân Dương âm trầm nói.

"... Không có..." Sở Thiên Lang dùng sức suy tư, mờ mịt lắc đầu.

"Đánh rắm!" Vân Dương âm lãnh nói ra: "Còn có, là người nào! Cái này, Sở Thiên Lang ngươi dám nói chính ngươi trong lòng không có số?"

Sở Thiên Lang rung mình một cái, nói: "Cái này, ta đoán chừng, hắn là người của mấy vị hoàng tử... Nhưng, trong đó đến tốt cùng là ai người ủng hộ, thật đúng là khó mà nói. Ngay từ đầu vốn cho rằng là thái tử người... Nhưng, về sau phát hiện, nhưng lại lập lòe nước đôi, không giống."

Vân Dương nhú nhú mày.

Đáp án này, có chút vượt quá hắn ngoài dự liệu.

Hắn lúc đầu không sai biệt lắm đã đem mục tiêu khóa chặt thái tử; tại sao lại ở chỗ này, lại có mặt khác chuyển hướng?

"Ngươi có gì bằng chứng?" Vân Dương hỏi.

"Công tử khả năng biết, Sở mỗ cùng thái tử điện hạ, cũng coi là quen biết; mà lại, thái tử điện hạ cũng từng chuyên tiếp Thiên Lang trang, cố ý đi cảm tạ Sở mỗ ân cứu mạng... Năm trước, thái tử điện hạ đã từng chuyên môn đi một chuyến, giải sầu một chút. Hắn lộ ra rất là tâm sự nặng nề; đối với Cửu Tôn chết, thờ dài thờ ngắn, đối với trong triều tình thế, cũng là hận thấu xương, ta nhìn... Thái tử điện hạ chân tình bộc lộ, không hề giống là giả vờ giả vệt..."

Sở Thiên Lang trầm ngâm: "Ta cũng là từ lúc kia, liền bắt đầu trong lòng có nghi hoặc."

Vân Dương lông mày khóa chặt lại.

Nhấn thành một cái chữ Xuyên - 川.

"Ngươi năm đó cứu thái tử điện hạ nguy nan, hắn là tổ hợp thiết kế? Hay là chính ngươi thiết kế? Hoặc là, thật là trùng hợp?" Vân Dương hỏi.

"Là tổ hợp thiết kế." Sở Thiên Lang hiện tại là biết gì đều nói hết không giấu diếm.

"Tổ hợp thiết kế." Vân Dương nói: "Vậy các ngươi làm thế nào biết thái tử điện hạ hành tung?"

Sở Thiên Lang sầm sầm nói: "Tại thái tử điện hạ bên người, có người của chúng ta; người này, ta cũng không biết là ai, nhưng ở thái tử điện hạ, trong mấy người phụ tá trọng yếu nhất, lại nhất định chiếm cứ hết sức quan trọng một vòng."

Vân Dương gật gù đầu: "Người còn biết cái gì? Tì như, tại người tháng giêng 21 một tuyến liên hệ với, người còn biết người hạ tuyến là ai? Người thượng tuyến là ai? Người còn biết mấy cái?"

Sở Thiên Lang ánh mắt lộ ra giấy dựa thần sắc.

Mở mắt, khi thấy Vân Dương một mặt ôn nhu hiền lành nhìn xem hắn.

Không từ cái run rẩy, nói: "Ta biết, tháng giêng 19, là một cái thợ rèn... Tháng giêng 20, là trong quân đội một vị tướng quân, biệt hiệu Trần Bắc, cái này một cái, đã từng liên lạc qua, bất quá, khi đó cũng là che mặt, từ hắn khăn che mặt dưới, có thể thấy được râu quai nón, thậm chí, có chút xám trắng. Tháng giêng 22, chính là trong hoàng cung một vị hoạn quan... Chân thực danh tự, cũng không biết, mặt khác, liền không biết."

Vân Dương sắc mặt đều là vì đó biến đổi.

Cái này Tứ Quý lâu thăm thấu, lại là khủng bố như thế. Chỉ là Vân Dương hiện tại biết đến; một cái Tà Đô Ngự Sử, một cái thái tử điện hạ phụ tá, một cái không biết tên tướng quân, một cái hoàng cung hoạn quan, một cái quân đội biệt hiệu Trần Bắc tướng quân, một cái thợ rèn, một cái trên giang hồ Thiên Lang trang chủ...

Quả thực là đáng sợ tới cực điểm.

Bất luận cái gì ngành nghề, đều có Tứ Quý lâu ẩn núp.

Bất quá, cái này Sở Thiên Lang, hiển nhiên so tháng giêng 19 kia phải biết còn nhiều... Vân Dương trong lòng thầm nghĩ, trách không được Sở Thiên Lang không phục, cũng trách không được cái kia Lý Trường Thu trong lòng kiêng kỵ.

"Người biết, có vẻ như đã vượt ra khỏi phạm vi chức quyền của người." Vân Dương lãnh đạm nói.

"Là... Là ta một mực âm thầm lưu ý, mà lại, cũng muốn... Tại đi lên một bước." Sở Thiên Lang sầm sầm nói: "Trong lòng có dự định, chỉ cần đến vị trí đường chủ, tôn chủ liền có thể truyền xuống Bất Lão bí thuật..."

Vân Dương toàn thân chấn động: "Bất Lão bí thuật?!"

"Nghe đồn là như vậy..." Sở Thiên Lang một mặt thâm trầm: "Nhưng ta nhiều năm như vậy kinh doanh, cũng bất quá là sờ soạng một tí tẹo như thế, hơn nữa còn tất cả đều là mơ hồ không rõ..."

"Còn có khác sao? Đã người đã từng cùng vị kia cái gì Trần Bắc tướng quân gặp qua, lấy sức quan sát của người, tất nhiên có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn." Vân Dương ánh mắt lạnh lẽo, chăm chú đe dọa nhìn Sở Thiên Lang.

"Hắn rất cao, có chừng tám thước, hình thể khôi ngô tráng kiện, hắn là có 200 cân... Mà lại, có một cổ thượng vị giả nắm giữ sinh tử khí độ..." Sở Thiên Lang kiệt lực hồi ức: "Chắc hẳn chức vị không thấp. Đúng rồi..."

Hắn đột nhiên nhãn tình sáng lên.

"Cái gì?" Vân Dương cũng là ánh mắt bỗng nhiên sáng lên.

"Người này, là một cái quý đái trong sắc... Đã hơn một lần là bởi vì có chuyện đến ta trong trang, ta đã từng an bài cho hắn thị thiếp thị tẩm, theo vị kia thị thiếp nói, hắn... Bờ mông, có một đạo mặt sẹo, giống như một đạo Loan Nguyệt, ở bên trái mông..."

Vân Dương mừng rỡ.

Quý đái trong sắc, bờ mông có mặt sẹo.

Đạo này manh mối, trọng yếu nhất. Tối thiểu nhất, có minh xác đồ vật. Mặc dù bộ vị này phi thường bất nhã, nhưng là, có tính cách, có tiêu ký, liền tốt tìm!

Mất liếc thấy Sở Thiên Lang, con hàng này cũng thực sự là... An bài thị thiếp thị tẩm... Khó trách sắc mặt như thế lục!

"Còn gì nữa không..."

Lần này, Sở Thiên Lang suy tư hồi lâu, rốt cục chán nản nói: "Thật không có..."

Vân Dương cau mày một cái, nói: "Như vậy, Tứ Quý lâu tại sao muốn đối phó Cửu Tôn đâu?"

Sở Thiên Lang trong mắt xuất hiện lần nữa kịch liệt giấy dựa thần sắc. Tựa hồ vấn đề này, đã chạm tới ranh giới cuối cùng của hắn.

Vân Dương cũng không nóng nảy, chỉ là ung dung nói ra: "Tứ Quý lâu, quái vật khổng lồ như vậy, nhưng là, cùng thế tục hoàng quyền, cũng không có cái

gi xung đột, cũng chưa từng nghĩ muốn độc bá thiên hạ, vốn là một cái vượt khỏi trần gian dưới mặt đất lực lượng... Dĩ vãng, quốc gia hưng vong giao thế, Tứ Quý lâu cũng chưa từng có xuất thủ qua, nhưng lần này, vì sao đối với Ngọc Đường Cửu Tôn hạ tử thủ?"

Sở Thiên Lang im lặng không đáp.

Vân Dương thanh nhả cười cười, đứng lên nói: "Đã ngươi không nguyện ý trả lời, ta cũng không bắt buộc, ngươi nghỉ ngơi trước, ta sẽ cho ngươi khôi phục thương thế. Ba ngày sau đó chờ ngươi khôi phục được không sai biệt lắm, ta hỏi lại ngươi."

Sở Thiên Lang lập tức toàn thân run rẩy một chút: "Ta nói!"

Liên tiếp không ngừng tra tấn, cùng cho người ta thời gian, để cho người ta khôi phục sau lại một lần nữa lăn qua lộn lại tra tấn, thế nhưng là không giống với.

Sở Thiên Lang chỉ cần nghĩ đến như thế tư vị, toàn thân liền không cảm được co rút đứng lên.

Vân Dương dừng lại, giống như cười mà không phải cười: "Ta không miễn cưỡng."

"Ta nguyện ý nói." Sở Thiên Lang tê thanh nói: "Chỉ cầu ngươi, tại ta nói xong đằng sau, cho ta một thống khoái."

Vân Dương thản nhiên nói: "Đó là không có khả năng, như lời ngươi nói mỗi một sự kiện, ta đều cần đi kiểm chứng. Kiểm chứng minh bạch đằng sau, nên cho ngươi thống khoái, tự nhiên sẽ cho ngươi một thống khoái."

"Ta cũng biết rất mơ hồ, mà lại, có rất nhiều cũng là chính ta suy đoán." Sở Thiên Lang thanh âm yếu ớt: "Liên quan tới Cửu Tôn chuyện này, nguyên nhân đầu tiên, tựa hồ là... Cửu Tôn lực lượng nếu là đại thành, sẽ có lướt ngang thiên hạ uy lực, mà cái này... Là chúng ta tôn chủ rất để ý. Đây là ta suy đoán..."

Vân Dương ánh mắt buông xuống, thản nhiên nói: "Tiếp tục."

"Còn có chính là... Có rất nhiều người, muốn để Cửu Tôn biến mất... Bao quát, trong Ngọc Đường quốc, quân đội chính phương, hoàng tộc quý tộc các loại... Mà mặt khác trong nước, càng khỏi cần nói..."

"Mà lại, cũng có rất nhiều nhân vật thần bí cùng bang phái, cũng đều tham dự xuất thủ; ta biết, cứ như vậy nhiều..." Sở Thiên Lang cố gắng suy tư: "Đúng rồi, lúc ấy nhớ kỹ trên giang hồ còn có vài câu truyền ngôn, nhưng, rất nhanh liền biến mất..."

Vân Dương lông mày đột nhiên nhăn lại đến, thản nhiên nói: "Cửu Tôn Quy Nguyên, long trời lở đất; giang hồ thiên hạ, độc tôn độc tài!?"

Sở Thiên Lang bỗng nhiên ngẩng đầu: "Không sai, chính là mấy câu nói đó!"

Vân Dương hít một hơi thật dài.

Sở Thiên Lang nói; "Nhớ đến lúc ấy, cũng là bởi vì độc tôn độc tài mấy chữ này... Đưa tới khủng hoảng. Bởi vì câu nói này, chính là... Thiên Vấn nói tới!"

"Đây là một cái đối với tương lai dự đoán!"

Vân Dương ung dung thờ dài, lẩm bẩm nói; "Thì ra là thế... Toàn bộ thiên hạ này, đều muốn để Cửu Tôn chết a..." Trong con mắt của hắn, lại có một đạo hàn quang vút qua.

Thiên Vấn.

Thiên Vấn làm ra đến đoạn văn này, muốn làm gì?

Đoạn văn này, phối hợp với Cửu Thiên trận truyền thuyết, tuyệt đối có thể làm cho Cửu Tôn trở thành mục tiêu công kích. Mà lại là toàn bộ giang hồ thiên hạ mục tiêu công kích!

"Một vấn đề cuối cùng." Vân Dương nói: "Các ngươi đường chủ là ai? Tôn chủ là ai?"

Sở Thiên Lang đau thương cười khò: "Cái này... Ta tin tưởng ngươi hỏi bất cứ người nào, đều là không biết..."

Vân Dương cũng chẳng suy nghĩ gì nữa gật đầu: "Không tệ."

...

Vân Dương ra mặt thất, đi vào trong sân, lẳng lặng ngồi tại dưới giàn hoa, chỉ cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn. Theo năm đó chuyện thần bí một chút xú bị để lộ, Vân Dương cũng càng ngày càng phát hiện... Chính mình phải đối mặt địch nhân, lại là càng ngày càng nhiều!

Lãnh nguyệt hàn phong, chạm mặt tới.

Vân Dương đột nhiên rất muốn uống rượu.

Có rất nhiều người, muốn để Cửu Tôn biến mất... Bao quát, trong Ngọc Đường quốc, quân đội chính phượng, hoàng tộc quý tộc các loại... Mà mặt khác trong nước, càng khỏi cần nói... Rất nhiều trên giang hồ nhân vật thần bí cùng bang phái, cũng đều tham dự xuất thủ...

"Trong Ngọc Đường quốc, quân đội chính phượng, hoàng tộc quý tộc, nhân vật giang hồ, thần bí bang phái..."

Vân Dương lẩm bẩm nhắc tới, một tấm tuần tú mặt, đột nhiên trở nên vô cùng dữ tợn!

"Chúng ta bảo vệ quốc gia, không màng sống chết, bách chiến sa trường, không có chút nào tư tâm, nhưng là... Vì cái gì!!!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Vân Hầu, Quán Rượu

Trong lòng Vân Dương càng lúc càng nặng nề.

Những tin tức này khiến hấn cảm thấy áp lực vô cùng

Thân tín Thái tử, Đại thần triều chính, Đại tướng quân đội, nội các Hoàng cung... có có tên Trần Bắc tướng quân hai mươi tháng giêng kia nữa, Vân Dương dám cam đoan, nhưng tên này không có gì là tốt đẹp cả.

Vô dĩ Vân Dương có ý định, sau khi tra được tin tức từ miệng Lý Trường Thu cùng Sở Thiên Lang, lập tức truyền lệnh Cửu Thiên, nhanh chóng tìm được tung tích kẻ tiếp theo.

Nhưng bây giờ, hấn cũng không dám làm như vậy.

Không phải hấn không dám đối phó những kẻ này, mà là... không dám để cho Cửu Thiên lệnh xuất thủ.

Những thứ này liên lụy quá lớn.

Nếu để cho đám tiểu tử kia biết được, lão đại mà bọn hấn một mực cung kính lại bị hại chết bởi những người mà bọn hấn luôn đi sát bảo vệ, cơ trời mới biết sẽ nháo ra chuyện gì.

Chỉ ít Ngọc Đường đế quốc nhất định sẽ bị làm ầm ĩ long trời lở đất.

Nhớ tới Hoàng Đế bệ hạ năm lần bảy lượt thổ huyết hôn mê, lại nhớ tới lão nguyên soái vì thế mà ngày ăn không ngon, đêm ngủ không yên, lại nghĩ tới nếu không may loạn lên, ức vạn lê dân Ngọc Đường đế quốc chắc chắn phải chịu cảnh sinh linh đồ thán.

Vân Dương cắn răng, đem bị phản trong lòng nuốt xuống.

- Một mình ta chịu!

- Xem ta một tay... Đưa thiên hạ này...

Vân Dương nhớ tới câu nói của Thiên Vấn, không khỏi cắn răng gằn từng chữ:

- Độc tôn, độc tài!

...

Vân Dương đứng dưới giàn hoa, Vân phủ tọa tại trung tâm Thiên Đường thành, bốn phía nhà nhà đốt đèn sáng trưng. Nhưng giờ khắc này, hấn lại đột nhiên cảm thấy một cảm giác liêu tịch phát ra từ trong nội tâm.

Đó là một loại cảm giác tịch mịch mãnh liệt.

Ánh sao trên trời lấp lánh, trong lòng Vân Dương bỗng có một loại cảm giác khó nói thành lời, dường như dưới cái tinh không vô ngần này, cũng chỉ có mình hấn cô đơn.

Hấn chính chính là trung tâm của thiên địa này.

Giữa biển người mênh mông, cũng chỉ có hấn một thân một mình.

Vân Dương thở một hơi dài thăm thẳm.

Lão Mai lặng yên đứng sau lưng hấn, lão nhìn Vân Dương, lão cảm nhận được sự cô đơn tỏa ra từ bóng lưng thanh tú đó, một cảm giác nội tâm cô độc tịnh liêu, nhin không được mà lại có chút cảm giác đau lòng.

Lão ần ần cảm giác được, trên lưng công tử nhà mình đang đeo một trách nhiệm nặng nề.

- Công tử.

Lão Mai nhẹ nhàng nói.

- Cái gì?

Vân Dương thất thần hỏi, hồn hấn vẫn đang ngao du nơi u minh thăm thẳm.

Lão Mai trầm mặc một chút, thấp giọng nói:

- Hiện tại, Lão Mai ta có chút hiếu kỳ với thân phận công tử.

Vân Dương cười nhạt một tiếng:

- Hiếu kì?

- Đúng vậy, một năm qua, ta theo sự phân phó của công tử, đem thiên văn sổ tự tiền bạc của cái phân phát cho người nghèo khổ.

Lão Mai nói:

- Hiện tại, trước là bắt Lý Trường Thu, sau là tóm Sở Thiên Lang. Mặc dù từ đầu đến cuối công tử đều ẩn sau màn, nhưng hai người kia đều không phải là loại tiểu nhân vật.

- Vậy mà, công tử không tốn chút sức, nháy mắt đem chúng tóm vào trong tay. Thời điểm thăm vấn lại không cho bất luận kẻ nào ở bên.

Lão Mai nghiêm túc nói:

- Ta biết, công tử đang làm đại sự, không muốn cho bất luận kẻ nào biết. Nhưng Lão Mai ta dù sao cũng không phải ngoại nhân, lão cũng muốn giúp đỡ công tử một chút sức lực.

Vân Dương cười ảm áp:

- Ta biết.

Hấn nhìn Lão Mai:

- Lão Mai, cho dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, ngươi cũng là một trong những người mà ta tín nhiệm nhất. Sở dĩ hiện tại không để cho người biết, là bởi vì... chính ta cũng không dám chắc chắn, hơn nữa, thời cơ vẫn chưa tới.

- Nhưng, nhất định có một ngày, ta sẽ để lão biết tất cả.

- Ta sẽ cho ngươi biết.

Vân Dương khẽ nói:

- Lão Mai, ngươi cứ an tâm chờ đợi. Nếu ta không tin ngươi, đã không để ngươi tham gia nhiều chuyện như vậy.

- Lão Mai biết rõ.

Lão Mai nói.

- Nhưng việc này, không nên nói với Vân Hân.

Vân Dương nhẹ nhàng nói ra.

Trong lòng Lão Mai đột nhiên cảm thấy chấn động điên cuồng.

- Vân Hân!

Vân Dương gọi Vân Tiêu Dao là Vân Hân!!

Điều này đại biểu cái gì?

...

Ngàn dặm bên ngoài Thiên Đường thành.

Một thân ảnh áo đen cao lớn, đang nhanh chóng bay vọt tới Thiên Đường thành. Mũi chân của hắn chĩa xuống đất, thân hình như vay lướt qua khoảng cách 10 trượng, mỗi một bước đều là 10 trượng!

Không có bất kì sai số đáng nói.

Trong cái khu vực hoang vắng bóng người này, thân ảnh áo đen cười gió mà đi.

Áo đen bông bông, khuôn mặt tuấn lãng điềm tĩnh, đôi mắt đen kịt thâm thúy, áo đen, đai lưng đen, trường kiếm treo lơ lửng bên người cũng đen nốt.

Vừa mới bước vào địa phận một khu rừng, phía trước bỗng nhiên rung động thật mạnh, mười mấy tên áo đen bật mặt lao ra từ bốn phía, người cầm đầu quát lớn:

- Người phía trước có phải Vân Hâu?

Người này nhẹ nhàng giương ánh mắt lên, hắn không đáp lời, nhưng tất cả mọi người đều cảm giác được, ánh mắt của hắn như đang trả lời: Chính là ta!

- Thất Bộ Sát Sinh Kiếm – Vân Tiêu Dao... ha ha, ngươi thân là kiếm khách giang hồ, bây giờ lại làm việc cho triều đình, vinh hoa phú quý đều đã hưởng đủ, đến lúc nên theo chúng ta đi rồi.

Người áo đen bật mặt cầm đầu nghe rằng cười một tiếng.

Vung tay lên gầm nhẹ:

- Bắt lấy hắn!

Vân Hâu lạnh nhạt nhìn đám người đối diện đang vọt về phía mình, thân thể đột nhiên lay động.

Áo đen tiêu sái tung bay xông tới đối diện, tay phải xoay một vòng ưu nhã bên hông, ngay lập tức một đạo kiếm quang xuất hiện, xoát xoát xoát...

Trong màn đêm hắc ám, mười mấy đạo không gian thiểm điện bạo liệt ra những ánh sáng chói mắt.

Thiểm điện màu xanh da trời!

Mười mấy tên áo đen bật mặt xông lên vừa tiếp xúc với Vân Hâu, trên yết hầu đã xuất hiện một đạo huyết tiễn. Trong mắt lóe ra thần sắc không thể tin được.

Mũi kiếm của Vân Hâu mang theo một màu xanh ưu nhã tựa thu thủy, trong nháy mắt đã cắm vào lồng ngực tên áo đen cầm đầu.

Mũi kiếm thanh lương như nước, lam quang lấp lóe.

Hai người cách nhau một thanh trường kiếm, bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt người bật mặt lộ ra một tia tuyệt vọng bất ngờ, còn ánh mắt Vân Hâu vẫn lạnh tựa băng tuyết, không chút biến hóa.

- Ngươi... ngươi không phải... không phải lục trọng sơn... ngươi... Ngươi càn cửu trọng...

Người áo đen gian nan mở miệng, nhìn trường kiếm cắm trước ngực, chỉ cảm thấy sinh cơ toàn thân trút ra như thác đổ.

Trong lòng chỉ cảm thấy một mảnh buồn cười, hoang đường đến cực điểm.

Một tên cao thủ tuyệt thế cửu trọng thiên, vậy mà tình báo truyền tới lại nói là lục trọng! Bọn hắn lại ngây ngốc đi phục kích một tên cao thủ cửu trọng thiên?

Cái này... con mẹ nó thực sự là bị hãm hại a!

- Ta cũng không có nói ta là lục trọng sơn.

Vân Hâu nhàn nhạt nói:

- Ai kêu các ngươi tới?

- Khách khách...

Trong cổ họng người bịt mặt phát ra âm thanh quái dị, lảm bảm nói:

- Người cho rằng người hỏi ta sẽ trả lời sao?

Vân Hầu lạnh nhạt gật đầu, khẽ dùng lực, trường kiếm xuyên ngực mà qua.

Keng!

Trường kiếm đã trở lại vỏ.

Thân ảnh áo đen của Vân Hầu đã lướt ra ngoài mùi hương, lại lóe lên cái nữa, đã không còn tung tích.

Ta cũng không định hỏi!

Cái gì nên tới, kiểu gì cũng sẽ đến!

Ta có kiếm!

Là đủ!

Thân ảnh cao lún biến mất giữa rừng núi, tiếp tục bay lượn hướng về Thiên Đường thành, trong màn đêm, hóa thành một mảnh lưu quang hữu hình vô chất.

Trong rừng rậm sau lưng, người bịt mặt áo đen kia vẫn không thể tin được nhìn vào lỗ máu trên ngực mình, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới, đối phương có thể giết hẳn đứt khoát như vậy.

Không phải hẳn muốn hỏi người sau lưng mình sao? Tại sao lại không hỏi nữa?

Cứ như vậy dứt...

Người bịt mặt mang theo nghi hoặc không lời đáp, chậm rãi ngã ngửa trên mặt đất.

Mười hai cái thi thể áo đen cứ như vậy ngã trên mặt đất, đầu đối đầu, chân hướng về mười hai hướng khác nhau...

Tựa như một đóa hoa cực kì cân xứng nở rộ trên mặt đất.

Tiện tay nhất kiếm, huyết hoa nở rộ. Nhất chiêu thập nhị sát, sinh mệnh thành trận.

...

Thiên Đường thành.

Một cái quán rượu nhỏ trong ngõ ngách.

Quán rượu nhỏ vô danh.

Sinh ý rất vắng vẻ, mạng nhện trước cửa có thể giăng lưới bắt chim. Một lão đầu nhí tóc râu bạc, hai mắt đục ngầu ngồi trên băng ghế nhỏ trước cửa, gượng mặt toát lên vẻ buồn ngủ.

Thân ảnh Vân Dương xuất hiện từ trong màn đêm, đi vào đến bên cạnh lão đầu, thản nhiên nói:

- Lão Độc Cô, có khách tới cửa.

Tiểu lão đầu mắt mờ liên thanh nói:

- Khách quan muốn ăn gì?

Trên mặt Vân Dương nở nụ cười ấm áp:

- Ta muốn người làm cái trắng đậu hũ, còn nữa, thêm một chút Đồng Tâm tửu.

Tiểu lão đầu ngẩng đầu, nhìn Vân Dương một chút rồi nói:

- Vị khách quan này thật lạ mặt a.

Vân Dương nói:

- Người có thể ném qua cái trắng đậu hũ mà người làm, coi như có lạ mặt hơn nữa, cũng là người quen a.

Nhân tình tiểu lão đầu sáng lên:

- Đúng, đúng, có đạo lý. Mời theo ta.

Vân Dương đi vào, tiểu lão đầu vẫn đứng sau lưng, trực tiếp đem cánh cửa đóng lại, treo lên một tấm thẻ bài.

Đóng cửa.

Vậy mà không chiêu đãi khách nữa.

- Cái điểm nhỏ này của ta, rất lâu rồi không có người đến uống rượu...

Thân thể lão Độc Cô còng còng, vừa vội vàng, trầm thấp nói:

- Nếu hôm nay người không đến, mấy ngày nữa không có ai đến, ta liền phải đóng cửa chuyển đi rồi...

Thần sắc Vân Dương xa xăm, ánh mắt khẽ quét tiểu điểm bản thủ một lượt, trong mắt tràn đầy tình cảm.

Hắn còn nhớ lúc trước... khi ấy mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ, các huynh đệ đều chia nhau tìm đường, tới nơi này tụ họp.

Mỗi huynh đệ mỗi người một bàn rượu, ai nấy tự uống rượu một mình, nhưng ánh mắt ngẫu nhiên va chạm, tràn đầy vui vẻ khoái hoạt.

Chúng ta lại đang cùng nhau.

Tới bây giờ, vẫn căn tiệm, vẫn những cái bàn nhỏ chỉ có hai thước vuông, chỉ đủ đặt một chút đồ ăn, một bầu rượu.

18 cái đài chỉnh chỉnh tề tề sắp dọc theo góc tường.

Vân Dương theo bản năng đi đến cái bàn thứ chín, rồi ngồi xuống.

Ánh mắt hắn không tự chủ được quét tới quét lui trên mấy cái bàn khác.

Lão Độc Cô nhìn biểu lộ của Vân Dương, đột nhiên cúi đầu xuống, hai giọt lão lệ đục ngầu rơi xuống mặt đất, sau đó lão tỉ mỉ cọ nôi, đem tất cả dụng cụ trong cửa hàng đều lau dọn sạch sẽ. Lão làm phi thường cẩn thận. Một gốc rau cải trắng óng ánh như ngọc xuất hiện trên thớt.

Ngón tay khẽ lục lọi, trên bức tường trước mặt đột nhiên xuất hiện một cái kết ngàm, lấy ra một thanh dao phay hàn quang lấp lóe, cuồng bá nói:

- Môn thủ nghệ này của lão phu, người có muốn học hay không?

- Có muốn học ta làm cái trắng đậu phụ không?

- Cải trắng cần phải tía... đậu phụ, phải... dùng nước, muốn...

Vân Dương lắng nghe, rốt cục nói khẽ:

- Lão Độc Cô, người cũng muốn đi sao?

Ánh mắt đục ngầu của lão Độc Cô khẽ dừng lại, lão lẩm bẩm nói:

- Đi thôi. Khách cũ đều đã đi... bọn hắn cũng không tiếp tục tới đây nữa... ta còn lưu lại nơi này... làm cái gì?

Trong lòng Vân Dương chợt chua chát, nói:

- Ta sẽ thường xuyên tới.

- Người sẽ không thường xuyên tới, cũng không thể thường xuyên tới.

Lão Độc Cô lẩm bẩm nói:

- Đây là bữa cơm cuối cùng, ta làm vì người.

Trong đôi mắt đục ngầu, lệ quang lấp lóe.

Vân Dương lặng lẽ một hồi.

Sẽ không thường xuyên tới, vì người có quá nhiều chuyện phải làm. Không thể thường xuyên tới, người tới sẽ ảnh hưởng tâm cảnh của người.

Vân Dương hiểu.

Hắn trăm mắc, Lão Độc Cô trăm mắc, bận rộn.

Thanh âm của dao phay, của dầu nóng, hương khí khó tả tràn ngập căn phong nhỏ. Một cỗ cảm xúc cô tịch khó hiểu, cùng với cảm giác ảm áp không thể nói thành lời đột nhiên vây lấy trái tim Vân Dương.

Một bài cải trắng đậu phụ đã bày trước mặt hắn.

Cải trắng như phi thủy, óng ánh long lanh. Đậu phụ như bạch ngọc, trắng tinh không tì vết. Canh tựa bích thủy lam thiên.

Một bầu rượu, đặt trước mặt Vân Dương.

Mùi rượu xông thẳng vào mũi.

- Lão Độc Cô, tám cái bàn kia, đều mang lên một bầu rượu, một bàn đồ ăn.

Rốt cục Vân Dương cũng không nhịn được, giọng khàn khàn nói ra.

Lão Độc Cô ngẩn người, lâm bảm nói:

- Mang lên sao?

- Mang lên!

Vân Dương cúi đầu, thanh âm khàn giọng, mang theo một cỗ run rẩy mơ hồ.

Đi mẹ hắn che giấu tung tích, đã đến nơi này, ta chỉ cần cùng các huynh đệ ăn một bữa cơm, uống một bầu rượu!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Lão Độc Cô, Báo Ân Lệnh

Tám cái bàn nhỏ, mỗi một cái bàn đều được bày đầy rượu thịt, từng chén rượu đã được rót đầy.

Vân Dương ngồi đó một mình, đầu hắn cúi xuống.

Ăn một miếng đồ ăn, uống một hớp rượu.

Không nói một lời.

Lão Độc Cô ngồi trong góc nhìn ra, nhìn tám cái chỗ ngồi trống rỗng, lại nhìn thịt rượu bày trên bàn. Nhìn một hồi, con mắt chậm rãi nhắm lại.

Hai hàng lão lệ đục ngầu, im lặng rơi xuống.

...

- Ta phát hiện một quán rượu.

Thanh âm Huyết Tôn rất là hưng phấn:

- Chúng ta có thể cùng đi uống rượu.

- Ở đâu? Có đáng tin không?

- Đương nhiên là đáng tin! Hơn nữa, chỗ lão đầu kia chỉ làm một món ăn chính là cải trắng đậu hũ, mùi vị kia, quả thật rất tuyệt.

- Chỉ có cái trắng đậu hũ?

- Chỉ có cái trắng đậu hũ?

- Vậy chúng ta phải đi nếm thử a!

...

- Thật là ngon. Lão đại, lần sau chúng ta lại đến đây đi.

- Được, nhất định thế.

- Lão đầu kia tính tình cổ quái, sinh ý cũng không tốt, chẳng mấy người tới đây ăn. Khi trà tiền, chúng ta có thể đưa lão nhiều một chút.

- Được.

...

- Hôm qua uống thật sáng khoái!

- Ta cũng thấy vậy, cảm giác tới đó uống rượu, rất thoải mái, haha, rất lâu rồi ta không được cảm nhận cái cảm giác này.

- Có vẻ như lão cừu hôm qua uống tới say khướt ha.

- Mọi người thông cảm chút a, lão cừu còn nhỏ không hiểu chuyện, vẫn là con nít. Lòng còn chưa mọc dài, uống rượu cái gì!

- Ha ha ha ha...

- Người mới là con nít, cả nhà người là con nít! Người mới chưa mọc lông!

- Người có mọc lông sao? Lấy ra chúng ta xem a?

- Ha ha ha...

...

Mỗi một chén rượu uống vào, một đoạn kí ức theo đó trào lên, tập kích não hải Vân Dương. Mỗi một kỉ niệm, mỗi một việc đều rõ ràng, tựa như tám vị huynh đệ khác đều đang ngồi tại riêng phần chỗ của mình, một bên uống rượu, một bên lặng lẽ nhìn các huynh đệ khác.

Dù không nói câu nào, trong lòng mỗi người vẫn cảm thấy khoái hoạt thấy thỏa mãn.

Mùi rượu tràn ngập không gian, tựa như linh hồn chín vị huynh đệ đang quyện cùng nhau.

Vân Dương uống một ngụm rượu, trong lòng chợt cảm thấy chua xót, nhất thời ho khan kịch liệt.

- Khụ khụ khụ...

Hắn che miệng, cúi người thật sâu mà không ngừng ho khan, từng giọt nước trong mắt nhỏ xuống.

Thật lâu sau, hắn mới dừng cơn ho khan lại.

Trong lòng của hắn, âm thầm đem tất cả những điều phát hiện trong thời gian rồi, lần lượt báo cáo cùng các huynh đệ:

- Ta đang làm, ta vẫn đang làm! Các người đều thấy được a...

...

- Lão Độc Cô, người muốn đi đâu?

Giọng Vân Dương buồn buồn.

- Ta cũng không biết.

Lão Độc Cô mờ mịt nói.

- Tối nhà của ta đi.

Vân Dương nói:

- Nhà ta đang rất thiếu người.

- Không đi.

Ánh mắt Lão Độc Cô từ ái nhìn bóng lưng trên bàn của Vân Dương, tựa như một lão nhân yếu ớt, không chịu nổi gánh nặng đứa con của mình, lão khẽ khàn nói:

- Ta còn chuyện muốn làm...

Vân Dương kinh ngạc nói:

- Đúng vậy a... chúng ta đều có chuyện muốn làm...

Thời gian tích tắc trôi qua.

Vân Dương đứng lên, lưu luyến nhìn từng cái bàn nhỏ, nhìn rượu thịt không được động đến ở các bàn khác, cố nén từng đợt co thắt trong lòng, nhắm mắt lại, giọng khàn khàn:

- Ta đi...

Lão Độc Cô nhìn thân ảnh Vân Dương biến mất sau góc rẽ, ánh mắt thật lâu cũng chưa thua lại, gió đêm thổi phấp phật qua gương mặt già nua của lão, những nếp nhăn trên mặt tựa như dấu vết thời gian phác họa.

- Hải tử... người quá mệt mỏi rồi...

Lão Độc Cô lẩm bẩm, im ắng nói ra:

- ... Huyết... là thân nhân duy nhất của ta a... là ta đem tã lót đặt hắn về từ trong gió tuyết, từng này nhìn hắn lớn lên, cũng từng ngày nhìn hắn kiến công lập nghiệp, cuối cùng... lại nhận được tin tức như vậy...

- May mắn... vẫn còn một đứa. Thật tốt...

Ánh mắt Lão Độc Cô dần trở nên sâu thẳm:

- Nếu đã vẫn còn người, ta cũng yên lòng... cũng đến lúc, ta đi làm chuyện ta nên làm. Nợ máu, sao có thể không đòi lại.

Ánh mắt lão đột nhiên sắc bén.

Tựa như hai tia chớp, phá vỡ bầu trời đêm.

Thân hình cong cong trước cửa bỗng trở nên thẳng tắp, một tiếng oanh trong u minh bạo hưởng, khi thể vô hình tỏa ra từ trên người lão. Phía sau lưng, từ cái bàn, đồ làm bếp và cả toàn bộ phòng ốc, vô thanh vô tức hóa thành tro bụi.

Sau đó thân thể lão nhoáng một cái, cả người như hòa tan vào không trung, biến mất.

Vân Dương bước chậm trên đường, khí tức u ám bao lấy người hắn.

Từ nay về sau, hắn không còn có thể trở lại tiểu điểm này nữa a.

Bỗng nhiên một bóng người nhoáng qua người hắn, một thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn. Bóng người mờ hồ tựa như tồn tại trong mây mù, không thể nhìn rõ hình dạng.

- Tiểu tử, cho người một kiện lễ vật.

Thân ảnh mờ hồ mở miệng nói một câu, lập tức vung tay lên, Vân Dương đột nhiên cảm thấy trên ngực dường như có thêm một vật nào đó.

Hắn vô ý thức kêu lên:

- Lão Độc Cô?

Vân Dương miễn cưỡng nhận thấy được một cỗ khí tức dầu khói đặc trưng.

Chẳng lẽ Lão Độc Cô lại là một tuyệt thế cao thủ?

Thân ảnh mờ hồ cũng không trả lời, xoát một tiếng lại biến mất trên không trung, vô tung vô ảnh.

Vân Dương ngẩng đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy tinh hà sáng tỏ, vàng trắng sáng treo trên đỉnh đầu. Bóng ảnh mờ hồ đã biến mất dạng.

Sờ tay vào trong lòng ngực, đâm vật kia lấy ra xem xét, lập tức trở nên sững sờ.

Một khối thiết bài.

Toàn thân lệnh bài màu đỏ sẫm.

Chính giữa chỉ khắc một chữ: “Ân”

Cửu Thiên Huyền Thiết, báo ân chỉ lệnh.

Trong chốc lát, Vân Dương giật nảy cả mình.

Phản lễ vật này, quả thực quá nặng!

Báo Ân lệnh!

Trên giang hồ có một tuyệt thế kiếm khách, hán hái Cửu Thiên Huyền Thiết, lấy Thâm Hải Chi tinh, rèn đúc ra ba viên ám khí. Xưng là: Truy Hồn lệnh!

Nhưng về sau, khi kiếm pháp đại thành, sở hướng vô địch, Truy Hồn lệnh này đã không còn tác dụng. Hẳn một người một kiếm đã đủ tung hoành thiên hạ, sao còn cần dùng tới ám khí?

Chính vì vậy, hán dứt khoát đem ba viên ám khí này, làm ba viên Báo Ân lệnh.

Người từng có đại ân với hán, cứu tính mệnh hán hết thảy có ba người. Phân biệt đem ra tặng.

Lại nói rõ rằng: “Chỉ cần đưa Báo Ân lệnh tới, không ràng buộc vì quân làm một việc. Mặc kệ đúng sai, bất cứ chuyện gì!”

Bất kể chuyện gì, bốn chữ này quá nặng!

Không ai biết, hán đưa ba viên lệnh bài này đưa cho ai. Nhưng trong ba viên, hai viên đã trở về, mỗi một viên đều nhắc lên thao thiên cự lãng, quét sạch thiên hạ.

Trong đó, viên Báo Ân lệnh đầu tiên trở về, là lúc thái tử Từ U đế quốc cùng với thị vệ, cung nữ phi tần... tổng 1,788 người mệnh tang hoàng tuyền, chết dưới kiếm vị kiếm khách này.

Một viên khác khi trở về, lúc ấy một siêu cấp môn phái Đạo Trảm môn từ môn chủ xuống tới tạp dịch... tất cả đều bị huyết tẩy. Đạo Trảm môn bị nhỏ tận gốc.

Trọn vẹn hơn ba ngàn người, chết oan chết uổng.

Cho đến bây giờ, dư nghiệt Đạo Trảm môn hành tẩu trên giang hồ, cũng không dám tự nhận mình là người Đạo Trảm môn.

Sau khi vị kiếm khách này giết chết Từ U thái tử, Từ U đế quốc từng điều động vô số cao thủ truy nã, nhưng hán chung quy vẫn bình yên vô sự, ngược lại những người đuổi giết hán đều không ngoại lệ chết dưới kiếm của hán.

Cũng chính từ khi đó, vị kiếm khách này được tôn xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm khách.

Quân Mạc Ngôn!

Chính là tên hán.

Thanh y thanh phong việt Thiên Sơn,

Thủ kiếm tại thủ Quân Mạc Ngôn,

Bể ngễ hồng trần vân đoạn thượng,

Báo Ân lệnh hạ thiên địa hàn.

(Dịch ý:

Áo xanh theo gió lành vượt ngọn Thiên Sơn,

Có kiếm trong tay Quân Mạc Ngôn

Đứng trên đám mây bể ngễ thiên hạ

Bảo Ân lệnh xuất thiên hạ đều phải run sợ)

Ba viên Bảo Ân lệnh đã có hai viên xuất hiện. Cũng chính là, viên Bảo Ân lệnh trên tay Vân Dương này chính là một khối cuối cùng.

Bằng lệnh bài này, hẳn có cơ thể hiệu lệnh thiên hạ đệ nhất kiếm khách Quân Mạc Ngôn làm một việc cho mình!

Mặc kệ là chuyện gì!

Vân Dương hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay lập tức quay người chạy lại.

Lão Độc Cô này rốt cục là ai? Trong tay lão sao lại có đồ vật kinh thiên động địa dường này?

Phản lễ vật này quá nặng, nặng đến mức Vân Dương hẳn cũng không dám thu.

Nhưng khi hắn trở lại chỗ quán nhỏ lúc trước, chỉ thấy một đám bột phấn phủ kín mặt đất.

Vị trí nguyên bản của tiểu điểm, giờ phút này không còn cả một chút phế tích, chỉ có một lớp hạt phấn phủ dày trên mặt đất.

Ở một bức tường bên cạnh, một trang giấy được dính lên tường bằng một con dao phay sáng loáng.

Trong lòng Vân Dương chợt động.

Đưa tay chộp lấy linh khí trong không trung, lập tức đem trang giấy làm ướt sũng, phía trên chậm rãi lộ ra mấy dòng chữ: “Không nên tìm ta! Con ta đã chết, cần có người trả giá cho việc đó. Người ở lại Ngọc Đường, ta đi Đông Huyền, Từ U, Thiên Tử, Đại Nguyên.”

Sát ý trùng thiên bao hàm trong từng nét chữ!

Vân Dương run sợ giật nảy cả mình!

Can ta đã chết!

Con ta!

Là ai?

Hắn chợt nhớ tới, trước đây lần nào Huyết Tôn cũng đều tranh cãi muốn tới chỗ này. Hơn nữa, mỗi lần tới đây, Huyết Tôn đều rất vui vẻ. Nơi này cũng là do Huyết Tôn phát hiện ra.

Lão Độc Cô là phụ thân của Huyết Tôn! Phụ thân của huynh đệ ta!

Người cha già này, ở đây, ngay tại chỗ này, tại quán rượu cũ nát này, tới tận bây giờ vẫn luôn yên lặng thủ hộ những đứa con của lão. Thân mang tuyệt thế huyền công, lại một mực sống nơi gian khổ như vậy.

Chỉ vì lão biết, chỉ cần lão vẫn ở đây. Con của lão liền có thể tìm tới lão.

Bọn nhỏ, có nhà để về.

Mỗi một lần, lão đều tự tay làm đồ ăn cho bọn nhỏ, mỗi lần như vậy trong lòng lão đều tràn đầy hạnh phúc. Lão không cần quát tháo phong vân chốn giang hồ, cũng chẳng màng cái thế uy danh. Lão chỉ cần, nhìn bọn nhỏ của mình bình bình an an.

Ngay cả khi thế gian đều nói Cửu Tôn đã chết, lão vẫn đợi ở chỗ này, vẫn chờ một cái hy vọng mong manh. Chờ đợi một năm ròng rã.

Rốt cục, Vân Dương tới.

Lão nhân đã có thể yên tâm.

Nhưng cũng để lão triệt để hết hy vọng!

Vân Dương nói, đem đồ ăn lên tám cái bàn trống. Một khắc này, lão xác định, con của mình đã không còn nữa.

Lão không biết người còn lại là ai, là người nào trong Cửu Tôn. Nhưng hắn sẽ quyết không hỏi. Bí mật chính là bí mật! Bí mật của bọn nhỏ, cũng là bí mật của lão!

Vì vậy, sau khi lão biết chân diện mục của Vân Dương, lão liền lập tức rời đi.

Lão muốn báo thù!

Lần này xuất hành, tất khiến giang hồ phong vân cuộn cuộn, huyết hỏa thao thiên. Nhưng hấn sẽ không trở lại. Bởi vì, tâm hấn đã chết.

Trước khi đi, lão đem Báo Ân lệnh lưu lại cho Vân Dương.

Báo Ân lệnh với lão mà nói cũng chỉ ngang với vài ba mạng người. Nhưng, nếu lưu lại cho đứa nhỏ này, lại có thể phát huy được lực lượng khó tưởng. Hơn nữa, cũng coi như lưu cho đứa nhỏ một đạo hộ thân phù.

Lão đem Báo Ân lệnh đưa cho đứa bé này, tất nhiên lão sẽ chuyển lời tới Quân Mạc Ngôn.

Có Báo Ân lệnh của thiên hạ đệ nhất kiếm khách bên mình, ai dám động đến con lão!

- Bà phụ!

Trái tim Vân Dương run rẩy kịch liệt, đột nhiên ngửa mặt lên trời gào lớn:

- Sao ngài không nói sớm!

Hấn đột nhiên quỳ rạp xuống đất, lệ tuôn như suối trào!

Nếu hấn sớm biết đây là phụ thân của huynh đệ mình...

“Ta cũng khát vọng có thân nhân a, cho dù là phụ thân của huynh đệ, cũng là phụ thân của ta... vì sao cho tới bây giờ ngài đều không nói a...”

Vì sao không ở lại, để ta hiếu thuận với ngài...

Coi như muốn báo thù, chẳng lẽ chúng ta không thể cùng nhau báo...

...

Cửa Nam Thiên Đường thành.

Trong sương đêm, một đạo thân ảnh mơ hồ lảng không đáp hứ, đằng vân giá vũ bay ra khỏi cửa thành.

Hấn hít một hơi thật dài, quay đầu nhìn lại.

Trong màn đêm, Thiên Đường thành vẫn nguy nga hùng vĩ.

- Hải tử, bào trọng.

Hấn khẽ thở dài một hơi, thân hình cong cong, tiêu điều đi về phương xa.

Phía đối diện, trong màn đêm đó, một đạo thân ảnh cao lớn từ phương xa bay đến, hai người vô tình hữu ý đối diện nhau.

Trong lòng Vân Hạo dâng lên một cảm giác hết sức nguy hiểm, tựa như hấn gặp phải địch nhân khó mà địch nổi, hơn nữa trên người người này tràn đầy khí tức nóng nảy, hủy diệt cùng bạo liệt.

Tựa như, một ngọn núi lửa bộc phát ngay trước mặt hấn.

Toàn thân Vân Hạo không khỏi chấn động, nhìn chăm chăm hướng lão già lưng còng trước mặt.

Con mắt đục ngầu của Lão Độc Cô nhìn thấy mặt Vân Hạo, vậy mà cười cười, nói:

- Báo trọng!

Thân thể lão đột nhiên từ dưới đất bay lên không trung, một thanh âm tựa lời đình vang lên, cứ như vậy âm mất đi tung ảnh.

Mồ hôi lạnh thấm đẫm hắc bào của Vân Hạo, chảy xuống ròng ròng. Ngay lúc này, hấn rốt cục biến người kia là ai.

Kinh lôi chấn không, phích lịch tùy hành.

Hồng trần tịch mịch, Độc Cô danh!

Độc Cô Tịch Mịch, cao thủ thần thoại cái thế như vậy, sao lại đi ra từ Thiên Đường thành? Hấn tới Thiên Đường thành từ khi nào?

Còn nữa, hấn nói với ta: “Báo trọng”

Đây là có ý gì!?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: cha Con Nói Chuyện

Vân Dương đem theo tâm tình buồn bực trở lại Vân phủ. Mai Báo Ân lệnh áp trước ngực, khiến trái tim hắn cảm nhận từng đợt nóng bỏng.

- Chỉ mong sau này, chúng ta còn có thể gặp lại.

Ánh mắt Vân Dương trở nên kiên định:

- Ta nhất định sẽ để ngài được an hưởng Thiên Luân.

- Lão gia tử, ngài nhất định phải bảo trọng.

Vân Dương sai bước vào nhà, chưa kịp điều chỉnh lại tâm tình, đã thấy Lão Mai nhìn hắn với thần sắc quái dị.

Hơn nữa, trong viện còn xuất hiện một người đứng thẳng, quay lưng về phía hắn.

Ánh mắt Vân Dương sáng lên, ngay lập tức hắn đã biết người đó là ai.

- Lão Mai, ngươi đi xuống đi.

Vân Hạo nhẹ nhàng nói ra.

- Vâng.

Mặc dù Lão Mai rất hiếu kỳ về mối quan hệ giữa đôi “phụ tử” này tốt cùng là như thế nào? Lão cũng muốn ở lại xem, nhưng Vân Hạo đã nói lão đi xuống, lão không thể không đi xuống.

- Ngươi đã trở về, mọi việc vẫn ổn chứ?

Vân Dương nhẹ nhõm cười cười.

- Còn tốt, mọi việc rất thuận lợi.

Vân Hạo cũng tùy ý cười cười, hắn xoay người lại, dùng ánh mắt mạng chút cổ quái nhìn Vân Dương:

- Thủ lĩnh Bát đại bộ lạc Man tộc Nam Hoang, đều đã bị ta tiêu diệt. Hiện tại mà nói, chỉ ít có hướng Tây nam như rắn mất đầu.

Vân Dương dò ý, ánh mắt cũng rất cổ quái.

Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút. Đây lại là chuyện của ngươi, nói với ta làm cái gì?

Ta cũng không kêu ngươi đi làm mấy chuyện này...

- Thời gian qua ngươi vẫn ổn chứ?

Vân Hạo hỏi.

- Ta tạm ổn, mọi thứ vẫn như thế.

Vân Dương câu được câu không nói:

- Dù sao sống cũng rất thoải mái.

Vân Hạo cười cười:

- Chỉ cần ngươi không gây chuyện là được.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, nói:

- Ngươi về lần này, còn phải tiếp tiếp tục ra ngoài sao?

Vân Hầu nhú nhú lông mày:

- Ta về mấy ngày, sau đó lại phải đi thảo nguyên một chuyến.

Thảo nguyên.

Vân Dương ừ một tiếng, nói:

- Thảo nguyên không giống với Nam Hoang, ở đó cao thủ vô số. Ngươi nhất định phải cẩn thận một chút mới được.

- Ta biết.

Đôi ‘Phụ tử’ kỳ lạ này, cha không ra dáng cha, con không ra dáng con, người ngoài nhìn vào chẳng khác một đôi bằng hữu tương kính như tân, bèo nước gặp nhau, không mặn không nhạt nói đôi câu.

- Ta đi ngủ.

Vân Dương nói:

- Đi đi, đúng rồi, ta có một việc muốn hỏi ngươi một chút.

Vân Hầu gọi Vân Dương lại:

- Kỳ thực ba năm nay ta vẫn luôn rất hiểu kỳ thân phận của ngươi. Từ khi ngươi cứu ta một mạng ở tái ngoại, ta liền biết ngươi nhất định không phải người bình thường.

- Nhưng... rốt cục ngươi là ai?

Trong ánh mắt Vân Hầu ẩn chứa cực hạn hoang mang:

- Lúc ấy ngươi nhờ ta sắp xếp thân phận này cho ngươi, còn nói ba năm sau sẽ nói cho ta biết nguyên nhân. Bây giờ đã đủ ba năm.

Vân Dương ngăn người, lập tức nở nụ cười khổ:

- Vân Hầu ngài thân là phú quý nhân nhân. Hơn nữa, còn có một thân phận bí mật, chính là dòng dõi bên ngoài của tiên đế... cũng chính là huynh đệ ruột thịt với đương kim hoàng đế bệ hạ.

Vân Hầu hừ một tiếng.

- Chính vì vậy, cho dù Vân Hầu ngài vẫn luôn hoạt động trên giang hồ, không vào triều chính. Nhưng mọi hành động đều lấy lợi ích Ngọc Đường đế quốc làm chủ. Chuyện năm đó khi Vân Hầu xuất thủ cứu bệ hạ, cũng không phải việc ngẫu nhiên, mà đó là Vân Hầu ngài luôn quan tâm tới ca ca mình, vì vậy mới kịp xuất thủ.

- Cũng bởi chuyện đó, tạo cho bệ hạ một cái có, phong ngươi thành Thiên Ngoại Vân hầu. Năm đó tiên đế đặt tên cho ngươi là Tiêu Dao, cũng bởi không muốn ngươi nhúng tay vào chuyện triều chính...

- Cho tới ba năm trước, khi Vân Hầu ngài ngộ hại. Trung hợp tại thời điểm này, may mắn ta có thể giúp Vân Hầu chút sức. Giúp xong đương nhiên là thi ân cầu báo, muốn lấy tới một cái thân phận Vân Hầu chi tử.

Vân Dương nói:

- Năm đó ta từng nói, ba năm sau sẽ nói chân tướng cho ngươi, chân tướng này, ta sẽ nói với ngươi.

Ánh mắt Vân Hầu sáng rực lên nhìn Vân Dương.

Đột nhiên Vân Dương nói về đoạn tin tức như vậy, Vân Hầu biết rõ, tên tiểu tử kia cũng không phải nói cho thuận miệng, nếu hắn đã nói về chuyện đó, như vậy tất có dụng ý.

- Vân Hầu toàn tâm làm việc vì Ngọc Đường đế quốc, điểm này ai cũng không thể phủ nhận.

Vân Dương bình tĩnh nói:

- Ta cùng với chu có chút giống nhau, chính là... sinh là người Ngọc Đường, chết là quỷ Ngọc Đường.

Sắc mặt Vân Hầu hơi ngượng xuống.

- Chân tướng thực sự không thể nói hết cùng ngươi, bởi vì... hiện tại chưa phải lúc thích hợp.

Vân Dương ngần đầu, hai con mắt nhìn thẳng Vân Hầu:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta có quan hệ cùng Cửu Thiên chi lệnh.

Thân thể Vân Hầu đột nhiên chấn động mãnh liệt.

Trong mắt hắn chợt bắn ra thần sắc nóng bỏng, thái độ lập tức lộ ra vẻ tôn kính:

- Cửu Thiên chi lệnh của Cửu Tôn đại nhân?

Ánh mắt Vân Dương khẽ chớp động:

- Là một Âm tử, Vân Hầu chỉ cần biết như vậy là được rồi.

Âm tử!

Vân Hầu ngẫm hiểu trong lòng.

Âm tử của Cửu Thiên chi lệnh, hai từ Âm tử, chính là không thể để cho bất luận kẻ nào biết.

- Ta đã rõ.

Vân Hầu nói:

- Nếu có việc cần, ta có thể xuất thủ.

Vân Dương nói:

- Nếu thực sự có chuyện, ta nhất định sẽ không khách khí. Nhưng chỉ ít hiện tại... và tương lai khá dài, ta cần thân phận này.

- Ta hiểu.

Vân Hầu mang theo ánh mắt nóng bỏng nói:

- Nếu đã là chuyện của Cửu Tôn đại nhân, cũng chính là chuyện của tất cả thần dân Ngọc Đường đế quốc, xin ngươi cố yên tâm, Vân Tiêu Dao ta dù thịt nát xương tan, cũng quyết giữ bí mật này.

Vân Dương gật gật đầu, nói khẽ:

- Có điều, Vân Hầu ngài cũng phải chú ý một chút. Mấy đứa nhỏ của Bệ hạ đều đã lớn rồi... cũng đều bắt đầu có suy nghĩ riêng của mình, cho nên, chỗ Vân Hầu...

Vân Hầu thở dài, nhẹ gật đầu.

Vân Dương cũng thở dài một hơi.

Cửu Thiên chi lệnh Âm tử.

Hiện tại, hắn phải loại bỏ tất cả nghi hoặc trong lòng Vân Hầu, cho nên Vân Dương mới sắp xếp cho mình một cái thân phận như vậy. Vân Dương tin tưởng, Vân Hầu tuyệt sẽ không tiết lộ bí mật của mình.

Mà cho dù Vân Hầu có đem thân phận ‘Cửu Thiên chi lệnh Âm tử’ tiết lộ ra ngoài. Vân Dương cũng có vô số biện pháp để bản thân thoát đi mà không mất một cọng tóc gáy.

Cho nên hắn cũng không có bất cứ cố kỵ nào khi nói chuyện này ra.

- Khi nào ngươi đi thảo nguyên?

- Mười ngày sau.

- Cũng tốt, có thể tránh được dính vào vũng nước đục trong kinh.

- Ân, bắt quá trước khi ra ngoài, ta còn muốn gặp bệ hạ một lần.

Vân Hầu cau mày nói:

- Ngọc Đường đế quốc vốn đã bấp bênh, lại chịu sự giày vò của mấy vị hoàng tử... nếu cứ để tiếp tục như vậy, há có thể là chuyện tốt? Nên thu liễm một chút mới tốt.

Vân Dương nở nụ cười nhạt nhạt, ngoài miệng tuy không nói gì.

Nhưng trong lòng thầm nói: “Hoàng đế bệ hạ nhất định cũng đang lo sốt vó về vấn đề này, ngại đi nói chuyện chả phải là đổ thêm dầu vào lửa? Xem ra vị Vân Hầu này đúng là không có đầu óc chính trị mấy a.

Nói mấy câu, Vân Hầu thò tay vào ngực lấy ra một cái túi:

- Đây là Huyết Sắc Linh Chi, sau khi vô tình chém giết một con mãnh thú ở Nam Cương, ta phát hiện nó đang thủ hộ thứ này. Ta cũng đã sử dụng một nửa, chỉ như vậy đã khiến tu vi của ta đột phá từ bát trọng đỉnh phong lên tới cửu trọng thiên...

- Đây chính là nửa còn lại.

Vân Hầu nói:

- Ta biết thân thể ngại xảy ra vấn đề, thời điểm ba năm trước khi ngại cứu ta, đã có tu vi Huyền khí tam trọng đỉnh phong. Nhưng bây giờ lại tụt xuống không được cả tam trọng... có lẽ thứ này có thể giúp được ngại.

Vân Dương trầm mặc một chút, hẳn cảm giác Lục Lục đang xao động, vốn dĩ muốn cự tuyệt lại gật gật đầu:

- Đa tạ!

- Khách khí rồi!

Vân Hầu ôn hòa vỗ vỗ bả vai hẳn:

- Sớm mai ta sẽ vào cung, buổi chiều lại muốn tới nhà mấy ngại bạn, vì vậy mấy hôm tới ta sẽ không về nhà.

Vân Dương nói:

- Vậy trước khi ngại đi, trở lại gặp ta nói chuyện một chút là được.

- Được.

Cuộc nói chuyện của “Hai cha con” này mà rơi vào tai người khác, nhất định sẽ ngạc nhiên há hốc mồm.

Vân Dương đang định quay trở lại phòng, đột nhiên nhớ tới một chuyện:

- Vậy, hoàng đế bệ hạ có biết chuyện của ta hay không?

Hắn nhớ tới buổi gặp mặt trong phủ lão nguyên soái hôm trước.

Nếu hoàng đế bệ hạ biết nội tình trong đó, tất không dùng vẻ mặt đó nói chuyện với mình.

Quả nhiên Vân Hầu hỏi đáp:

- Hắn không biết. Nếu ta đã đáp ứng ngại sẽ giữ bí mật, như vậy bí mật này, thiên hạ cũng chỉ có hai người chúng ta biết.

- Vậy là tốt rồi.

...

Vân Dương về đến trong phòng, nằm xuống nghỉ ngơi.

Vân Hầu đứng trong bóng đêm, đem ánh mắt nhìn ngắm từng gốc hoa thụ bên ngại, trong mắt lóe lên vẻ suy tư cân nhắc.

- Âm tử?

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt, từng suy nghĩ trong đầu lóe qua như thiểm điện: “Căn cứ theo những gì Lão Mai quan sát được, Vân Dương nhất định có quan hệ với Cửu Thiên chi lệnh. Bất quá thân phận của hắn, e không chỉ là âm tử...”

Nhưng đến cùng là thân phận gì, hắn cũng không xác định được.

Hơn nữa sự cẩn thận của tên tiểu tử này, đã đẹp đến trình đẳng phong tạo cực.

Trong tay hắn, chỉ có mỗi Lão Mai có thể dùng công khai, ấy vậy mà dù sau khi làm xong bất cứ chuyện gì, đều khiến Lão Mai cảm thấy mơ mơ màng màng... trí kể như vậy, quả thật rất đáng sợ.

Hắn trầm ngâm một hồi.

Liền đi vào gian phòng của Lão Mai.

- Lão Mai, từ này về sau, ngươi hãy toàn tâm toàn ý đi theo Vân Dương công tử đi.

Vân Hâu chấp tay nhàn nhạt nói:

- Có việc gì, cũng không cần báo cáo với ta.

Lão Mai nói:

- Vâng, công tử.

Vân Hâu thở dài một tiếng:

- Năm xưa ba người các người cùng ta xông xáo giang hồ, tới bây giờ cũng chỉ còn lại chính ngươi... sau này đi theo Vân Dương, cũng có thể an ổn một chút, không giống như theo ta, một mực lang bạt kì hồ, không chốn dung thân.

Con mắt Lão Mai có chút ướt át:

- Công tử, được đi theo ngài Mai Vân Kiếm ta đến chết cũng không hối hận.

- Ta biết, chỉ có điều, đời này của ta đã định sẵn kết cục, khó mà thay đổi...

Vân Hâu ung dung thở dài:

- Vân Dương là người làm đại sự. Ngươi đi theo hắn, ta cũng yên tâm.

Lão Mai nháy mắt, có chút mê vòng hỏi:

- Công tử, vị Vân Dương công tử này, thật sự không phải con của ngài sao?

Vân Hâu cười khỏ.

- Ta cũng muốn đùa giả thành thật, nhận hắn làm con ta, có điều hiển nhiên là không có bất kỳ hi vọng gì.

Lão Mai thở dài.

...

Vân Dương trở lại phòng, tâm tình đã bình tĩnh như nước. Bốn tên tiểu gia hỏa thấy hắn trở về, một tên từ trong chăn chui ra, một tên từ trên nóc giường leo xuống, một tên khác thì nhảy xuống từ trên xà nhà, tên cuối cùng bò lên từ trong một quyển sách Vân Dương đặt trên bàn...

- Meo ô...

- Meo ngao meo nago...

Vân Dương sút chút bật cười.

Mấy tên tiểu tử này thật biết ẩn nấp. Chỉ là, sao nó có thể ẩn mình trong một cuốn sách được? Vân Dương đi qua mở ra xem, chỉ thấy bên trong quyển "Thiên Huyền Đại Lục Đế Vương Tương Tương Đại Truyện" dày hơn một thước đã bị găm sạch, khép sách lại vẫn là một quyển sách thật tốt.

Nhưng mở ra lại là một cái động lớn! Hơn nữa lại có hình một con mèo nằm sắp, đủ cho mèo nhỏ nằm vào vừa vặn kín kẽ...

- Móa!

Vân Dương trố mắt, thật sự biết ẩn giấu a!

Lại gỡ móng vuốt ba chỉ Thôn Thiên Báo ra xem xét, đã thấy móng vuốt của chúng sắc bén tựa đao thương, lóe ra hàn quang nhè nhẹ, Vân Dương nói một tiếng hiệu lệnh:

- Cào cái ghế này ta xem một chút.

“xoát”

Phốc!

Tên tiểu gia hỏa lớn chừng nắm đấm, như đang chơi đùa với chủ nhân của mình, nó hào hứng vung vuốt ra, rất chính xác cào ra một cái hố hình vuốt mèo trên chiếc ghế làm từ Tử Đàn Mộc rắn chắc.

- Hắc!

Da đầu Văn Dương rần rần tê dại.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chuẩn Bị Động Thủ

Tiểu Thôn Thiên Báo này hiện tại mới đạt đến Huyền thú tam giai. Tính trong đồng tộc Thôn Thiên Báo cũng chỉ là một đứa nhỏ mới chào đời, về cơ bản không thể có bất kì sức chiến đấu gì đáng nói.

Coi như là đã đạt đến tam giai, nhưng tuyệt đối không thể có sức chiến đấu như vậy.

Nhưng một trào vừa rồi, khiến cho Văn Dương hoàn toàn há hốc mồm.

Đừng nói ấu thú Thôn Thiên Báo mới tam giai, coi như Tam phẩm Huyền thú hoàn toàn trưởng thành cũng không thể có công kích sắc bén như vậy.

Rốt cục chuyện gì đã xảy ra?!

- Lục Lục, chuyện này là sao vậy?

Đầu óc Văn Dương có chút mơ hồ hỏi.

Trong không gian thức hải, Lục Lục vui vẻ chấp chờn, hai xúc tu không ngừng bay múa, tạo ra từng cảnh tượng giải thích cho Văn Dương.

Lục Lục rất dễ thỏa mãn.

Chỉ cần Văn Dương có thể vào trong thức hải nói chuyện cùng nó, làm bạn với nó một chút, nó liền vui vẻ khiêu vũ. Ngoài đó ra cũng không còn cầu mong gì. Đương nhiên, nếu mỗi ngày có sinh cơ lực lượng tiến vào, như vậy càng tốt hơn. ...

Rốt cục Văn Dương cũng hiểu rõ.

Đối với Huyền thú, sinh cơ khí tức mà Lục Lục phát tán ra có tác dụng vô cùng lớn, cho dù là một tia cũng là tuyệt thế phúc duyên. Sinh cơ khí tức có thể cải tạo lại tư chất của Huyền thú, làm cho Huyền thú nhanh chóng tấn cấp, thậm chí giúp chúng nó thoát thai hoán cốt, đạt tới độ cao mới.

Trong khi đó, mấy tiểu tử này ngày nào cũng làm bạn với Văn Dương, chẳng khác nào mỗi ngày đều được sinh cơ khí tức tẩy luyện thân thể, cứ như vậy sao có thể không nhanh chóng trưởng thành?

Mặc dù trên mặt hình thể chúng không có quá nhiều biến hóa, nhưng thực tế toàn bộ thân thể cùng với linh trí của chúng, đều đã hoàn toàn khác biệt với những đồng loại khác.

- Như vậy cũng có nghĩa là Thôn Thiên Báo hiện tại đã có thể so với nhân loại cao thủ tam trọng.

Ánh mắt Văn Dương lấp lấp, nếu cứ như vậy thì quá tốt rồi.

Hiển nhiên Lục Lục căn bản không biết “nhân loại cao thủ tam trọng” trong lời Văn Dương nói là cái gì, nó mê mẩn lắc lư dây leo mọi hồi, sau đó lập tức thu lại, quần quanh Văn Dương. Tựa như đứa trẻ đánh làm nũng đòi đồ ăn với người lớn.

Văn Dương vừa liếc, liền biết Huyết Sắc linh chi mà chu cho mình không giữ lại được.

Dưới sự nung nấu của Lục Lục, bắt đầu dĩ phải nộp ra:

- Ta còn chưa biết, rốt cục đây là được liệu gì...

Ngày khi Vân Dương lâm bệnh, hắn đã thấy Huyết Sắc linh chi xuất một tiếng, lập tức biến thành bột phấn.

Khóe miệng Vân Dương giật mạnh một cái.

Tiểu gia hỏa này ăn cũng quá nhanh a!

Ngay trong thức hải lúc này, Lục Lục đang vui vẻ lay động, từng sợi dây leo cuốn lấy các đào linh lực hồng phấn mà nhép vào trong đất bùn dưới gốc.

Càng đưa linh lực vào, Lục Lục càng thêm vui vẻ.

Mà thân thể của nó cũng lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy rõ.

Day leo tinh tế, cuốn lấy từng đoàn sinh mệnh khí tức vui đùa.

Thình thoảng lại bắn ra một đoàn, sinh mệnh khí tức kia đã đến bên người Vân Dương, nó gật gù đắc ý, uốn qua uốn lại tỏ vẻ cao hứng. Tiểu gia hỏa ăn no rồi...

Vân Dương vui vẻ ngồi trên giường, bắt đầu nhập định luyện công.

Bốn tên tiểu gia hỏa kia lại bắt đầu vây tới, im lặng dựa vào người Vân Dương...

Khi Vân Dương từ trong nhập định tỉnh lại, trên ngực vẫn còn lưu lại hơi ấm, đó là hơi ấm do một đầu Thôn Thiên Báo khác trở về lưu lại, hiện tại cũng đã yên lặng rời đi...

Mấy ngày tiếp đó trôi qua rất bình dị, không chút biến động.

...

Hiện tại Vân Dương còn không biết, phần khu vực mà hắn giao cho Thôn Thiên Báo tới bảo vệ đã phát sinh biến cố không tưởng.

Ít nhất có tới bảy, tám chục tên lưu manh côn đồ bị giết trên đường. Trên cổ họng mỗi người đều lưu lại một vết cắt tựa như móng vuốt Huyền thú tạo ra...

Nhiều người bị Huyền thú tập kích giết chết như vậy, lại xảy ra trong mấy ngày liên tiếp, tự nhiên khiến người ta ngờ vực.

Người của triều đình cũng đã điều tra tất cả mọi người trong khu vực, ai nấy đều lộ vẻ bất ngờ không rõ.

Không biết a.

Thực sự không biết a.

Huyền thú? Người đang đùa sao? Khu chúng ta đều là người nghèo, ăn còn chả đủ, sao có thể nuôi Huyền thú?

Huống chi Huyền thú còn lợi hại như vậy...

Gì cơ? Người hỏi cảm xúc của chúng ta? Không có gì để nói, mấy tên lưu manh này tán tận thiên lương, chết là tốt, mà chết hết mới tốt.

Trong quá trình điều tra, quan sai phát hiện những tên lưu manh này trước khi chết đều có một điểm chung, đó là... khi để người dân lương thiện.

Hoặc là, trêu chọc phụ nữ...

Chẳng lẽ đầu Huyền thú này biết thay trời hành đạo? Nhưng... thủ đoạn cũng quá mức hung ác a?

Trong đó có mấy tên lưu manh, nói khó nghe một chút là chỉ đẩy mấy người tàn tật ngã một cái, không thương không tích, ấy vậy mà cũng chịu một trảo chí tử.

Trong mấy ngày vừa qua, quan sai cơ hồ đều tập trung ở khu vực này phá án, hơn nữa còn đặc biệt đem ra mấy tên lưu manh, để bọn hắn đi bắt nạt người khác, nhằm hấp dẫn Huyền thú hung thủ xuất hiện.

Tuy nhiên, đêm ban đêm phát hiện, người đều chết hết... mà không có bắt được dù chỉ một chút dấu vết.

Đám quan sai quả là sứt đầu mẻ trán.

Sự việc lúc này càng lúc càng lớn!

...

Trong quá trình quan sai phá án, đều có bách tính vây xem. Nhất là khi khám nghiệm thi thể, người xung quanh vây chặt thành vòng.

Thỉnh thoảng, có một tiểu nha đầu phấn điều ngọc trác, trong ngực ôm một con mèo nhỏ tinh xảo đáng yêu, rụt rè tới vây xem...

Nhưng sau khi mọi người nhìn thấy, đều quát lớn một tiếng: mau về nhà, trẻ con xem mấy cái này làm gì...

Mọi người hiển nhiên không chút hoài nghi đối với mèo con trong ngực nữ hài...

Mào con còn chưa đầy tháng nhỏ yếu như vậy, ai có thể hoài nghi đến?

Mèo con giương trong mắt nhìn hai cái đuôi nhân loại trước mắt, thoáng qua liền nhắm lại.

Mấy thi thể này hiển nhiên do tiểu gia hỏa tạo nên.

“Chủ nhân đã nói để ta thủ hộ... Vậy ta nhất định phải bảo vệ sao cho cẩn thận. Chủ nhân nói không thể để người dân ở đây bị bắt nạt... Như vậy ai dám bắt nạt họ ta liền cho hắn một vuốt...”

Tiểu gia hỏa đơn giản là suy nghĩ như vậy, còn vấn đề chúng có đáng chết hay không, tội đáng phạt như nào? Tuyệt nhiên không phải vấn đề nằm trong sự quan tâm của nó, hơn nữa nó cũng không thể suy nghĩ phức tạp như vậy.

Nó chỉ đơn thuần là đang thi hành mệnh lệnh của chủ nhân!

Dám khi dễ người ta cần bảo vệ, ta liền vỗ chết người!

Bản án này, vô luận điều tra như thế nào cũng không thể tra ra kết quả! Một đầu Thôn Thiên Báo đã đạt đến tứ giai, hơn nữa còn là một tiểu gia hỏa thời thời khắc khắc luôn trải qua biến dị, việc xử lý mấy tên lưu manh tuyệt đối dễ như trở bàn tay, hơn nữa tuyệt nhiên không để lại bất kì dấu vết...

...

Trong mấy ngày này, cứ rảnh rỗi là Vân Dương lại đi thăm vấn Sở Thiên Lang, mỗi lần thăm vấn hắn đều lấy góc độ khác nhau mà hỏi về cùng một vấn đề.

Sau khi hỏi xong, hắn liền tìm Lý Trường Thu để so sánh...

Sở Thiên Lang vì vậy mà bị dẫn vật tới thiếu chút phát điên. Mỗi lần đều muốn cầu khẩn: cho ta một cái thống khoái đi a... Ta thực sự không chịu nổi...

Trong thời gian này, Vân Dương cũng thu thập rất nhiều tư liệu về đám quan viên, tướng sĩ, kể cả hạ nhân trong phủ thái tử điện hạ, mỗi người đều lập thành một phần hồ sơ.

Những tư liệu này, vẫn không ngừng truyền đến tay hắn.

Sao đó hắn sẽ nghiêm túc sàng lọc, từng bước loại bỏ. Ngoại trừ tư liệu trong hoàng cung không truyền được ra ngoài, còn lại tư liệu đã chất đầy một gian mật thất.

Sau khi tra hỏi Sở Thiên Lang tới bảy, tám lần, Vân Dương mới rốt cục cũng căn trọng xác định: những gì Sở Thiên Lang nói tới đều là thật!

- Một tên phụ tá của thái tử, nếu ta phân tích không nhầm, nhất định là một trong ba tên kia. Vị tướng quan thần bí kia thì khó xác định. Nhưng kẻ mang danh Trần Bắc tướng quân kia, tất là một trong mấy kẻ này... Còn vị trong cung, tạm thời ngoài tầm vớ!

- Một tên chính phương đại thần còn lại, cũng không có đầu mối.

- Ngoài ra, nhất định phải cảnh giác với tất cả, người Tứ Quý lâu không phải chỉ có từng ấy! Nhất định còn những người khác mà Sở Thiên Lang cũng không biết được.

- Nếu ta tùy tiện hành động, chẳng may đánh rạn động cơ, e rằng hậu quả khó mà cứu vãn.

Vân Dương không ngừng sàng lọc những tài liệu này, dù có cái đầu phi phàm, nhưng hắn cũng cảm thấy đầu mình căng lớn ba vòng.

Có điều hắn không định chờ đợi thêm nữa, cũng không muốn tiếp tục phân tích tài liệu làm gì.

Hắn muốn bắt đầu động thủ.

Bất quá, trong lòng Vân Dương còn một vài chỗ chưa hiểu: con hàng Đông Thiên Lãnh kia, sao mấy ngày nay không tới? Rốt cục có thắng hay không? Dựa theo tính cách của con hàng này mà nói, nếu hắn thắng, không phải sẽ khoa trương tới độ muốn cả thế giới đều biết sao?

Cứ bình tĩnh như vậy, có chút không bình thường a.

Còn nữa, mấy tên công tử Tứ đại gia tộc các kiểu kia, sau sau khi đối phó Sở Thiên Lang, liền bắt động rồi?

Vốn Vân Dương cho rằng, mấy tên kia kiểu gì cũng muốn tới kiểm tra ngọn nguồn thân phận của mình mới đúng, nhưng thủy chung vẫn không có người đến dò hỏi.

Điều này cũng làm cho Vân Dương cảm thấy có chút không thích hợp.

Điều thứ ba mà hắn không hiểu chính là... Không phải sau khi mấy vị khuê mật của Kế Linh kia tới bái phỏng mình một lần rồi coi như xong chứ? Chuyện này cũng không phù hợp với tính nết đám nha đầu kia a?

Bất quá, những chuyện này cũng chỉ khiến Vân Dương bận tâm một chút mà thôi.

Hắn cầm bút, nhìn cào mấy tấm cái tân xung quanh mình một lượt, rốt cục nhẹ nhàng nói:

- Liền bắt đầu... Từ kẻ gọi là Trần Bắc tướng quân này đi!

Đây cũng chính là một kẻ mà hắn nắm chắc nhất.

- Tứ Quý Lâu quả thực cường đại, nhưng nếu ta chủ tâm đối phó chúng, nhất định có một ngày lôi chúng ra ánh sáng!

Vân Dương trầm nghĩ:

- Bắt được Lý Trường Thu liền lộ ra Sở Thiên Lang, mà Sở Thiên Lang lại đem đến cho ta thông tin của mấy người khác... Cứ như vậy, một ngày nào đó...

- Cái ta có chính là sự kiên nhẫn!

Ánh mắt Vân Dương ánh lên hàn quang lấp lóe.

Qua mấy ngày, thân thể Phương Mặc Phi đã khôi phục hơn phân nửa, tu vi cũng khôi phục sáu phần. Điểm này khiến Vân Dương cảm thấy ít nhiều cũng có một chút lực lượng.

- Lão Phương, theo ta làm chút việc.

Vân Dương an bài.

Phương Mặc Phi hào hứng đi tới.

Ngay sớm hôm sau, hai người cùng nhau rời khỏi Vân phủ, Vân Dương bận một thân tử y, tiêu sái đi hướng Thanh Vân phường.

Thanh Vân phường vẫn náo nhiệt thịnh vượng như vậy.

Tiếng sao trúc vang lên du dương vương vấn bên tai.

Vân Túy Nguyệt biết Vân Dương đến liền đem khách nhân bỏ qua, đưa Vân Dương lên tới lầu cao nhất. Đây chính là đài ngắm những người khác hoàn toàn không được hưởng.

Các vị khách nhân khác nhao nhao bĩu môi.

Đây không phải công tử nhà Vân Hầu sao? Cũng chỉ là một tên tiểu bạch kiếm mà thôi.. Vừa đến đã được dùng quy cách cao quý nhất tiếp đãi.. Có điều không thể phủ nhận, tên tiểu tử này cũng thật tuần tú, khó trách Túy Nguyệt cô nương cũng phải động tâm.. Aiz, ai bảo cha mẹ ta không sinh cho ta một tướng mạo tuần tú a...

- Tiểu đệ, có tin tức mới sao?

Vân Túy Nguyệt nhìn có vẻ tiêu tụy hơn lúc trước không ít.

- Không có.

Trong lòng Vân Dương thầm chua xót.

Hắn nhìn Vân Túy Nguyệt thống khổ, nhiều lúc cũng muốn nói ra chân tướng, để nàng có thể bớt đi sự chờ đợi vô ích.

Nhưng suy nghĩ một lúc, lập tức gạt bỏ suy nghĩ này.

Nếu cứ để cho nàng một hi vọng như thế, nàng mới có một hi vọng để sống tiếp, một khi cho nàng biết sự thực tàn khốc... Vân Dương cũng không cách nào tưởng tượng điều gì có thể xảy ra.

Nữ nhân này tính cách liệt hảo kiên trinh, tính cách này Vân Dương từng lĩnh hội qua. Nếu bởi vì hắn nói ra sự thật mà lại phát sinh chuyện không nên phát sinh...

Có điều, cứ để Vân Túy Nguyệt như vậy, lương tâm Vân Dương cũng chịu dày vò rất lớn!

Nếu không phải bất khả kháng, hắn thật không muốn nhìn thấy bộ dạng thương tâm của nữ tử khiến người khác đau lòng này.

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Chuyện Quá Khứ, Kế Hoạch

Vân Túy Nguyệt vô cùng vui mừng khi Vân Dương chủ động đến thăm.

Bình thường nàng không dám chủ động liên hệ Vân Dương vì sợ để lộ bí mật, nhưng trong lòng nàng vẫn luôn lo lắng về tin tức của người trong lòng: không biết hắn ra sao?

Lúc này, Vân Dương chính là mối liên hệ duy nhất của nàng với người trong lòng, chính vì vậy chỉ cần Vân Dương còn tồn tại thì mối liên hệ giữa nàng với người đó vẫn còn.

- Không có tin tức mới cũng đừng vội.

Vân Túy Nguyệt cười duyên đáng nói:

- Đúng vậy, lời ta nói thực sự không phải, huynh đệ đừng để trong lòng, không có việc gì đến thăm tẩu tử cũng được, ha ha... như vậy tẩu tử cũng đã thỏa mãn.

Trong giọng của Vân Túy Nguyệt không tự chủ được mà thêm chút ý vị nhỉnh nọt.

Nàng sợ chẳng may làm Vân Dương giận, hắn sẽ không tới đây nữa.

- Nguyệt tỷ, người... không cần phải như vậy.

Vân Dương cảm thấy ngộp thở nói:

- Người càng như vậy, trong lòng ta... càng khó...

Vân Túy Nguyệt cười dịu dàng:

- Rảnh rồi nên thường tới thăm ta, như vậy Nguyệt tỷ sẽ rất vui vẻ.

Nàng thấy Vân Dương không gọi mình là tẩu tử, ánh mắt có chút âm ảm xuống, liền theo các xưng hô của Vân Dương mà tự xưng Nguyệt tỷ.

- Nhưng tiểu đệ thực sự không muốn tới.

Vân Dương nói:

- Bởi nếu ta tới, nhất định sẽ đem đến vô tận phiền phức cho Nguyệt tỷ người.

Vân Túy Nguyệt nở nụ cười xinh đẹp:

- Người biết, ta rất vui lòng nếu bị người làm phiền. Người đem đến càng nhiều chuyện càng tốt. Cứ như vậy, ta mới có cảm giác đang giúp hắn làm chút việc...

Vân Dương cẩn thận hỏi:

- Nguyệt tỷ, có thể cho ta hỏi chút... về quá khứ của người và Ngũ đại nhân...?

Vân Túy Nguyệt cười cười thê lương:

- Quá khứ... thực ra rất đơn giản... hai chúng ta đến từ cùng một nơi. Nơi đó là một trị huấn luyện ma quỷ, rất nhiều cô nhi bị đưa tới đó... khi ta bị bắt, lúc đó ta mới 5 tuổi, còn hần 6 tuổi.

- Tại đó, nam hài bị huấn luyện thành kẻ ăn trộm, ăn cắp, sát thủ, tội tệ hơn là kẻ nào không có thiên phú sẽ bị đánh gãy tay chân tra tấn không ra hình người, rồi ném ra ngoài đường làm ăn xin...

- Về nữ hài tử, nếu có chút tư sắc sẽ bị huấn luyện thành kỹ nữ, hoặc là đem tặng người khác... một số khác có thiên tư trác tuyệt, sẽ bị huấn luyện thành nữ sát thủ, hoặc là tử sĩ... dung mạo tầm thường đều bị ném ra ngoài ăn xin. Lớn lên nếu có chút tư sắc lại bị kéo đi là kỹ nữ, không có tư sắc sẽ bị chém giết tại chỗ...

- Lại có nơi mất nhân tính như vậy!

Vân Dương chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy căm phẫn:

- Ở đâu?

Vân Túy Nguyệt thống khổ cười cười:

- Khi đó, hần khá là cường tráng so với hài tử cùng lứa, vì vậy hần chiếu cố mấy tiểu tỷ muội chúng ta khắp nơi, hơn nữa hần cũng có thiên phú, được liệt vào danh sách bồi dưỡng thành sát thủ. Lúc ta chín tuổi, đáng đáp cũng coi như thanh tú, kẻ quản lý nổi tà tâm với ta. Hần đã giết tên quản lý, rồi kéo theo mấy tỷ muội chúng ta cùng trốn...

- Từ đó về sau, chúng ta cùng nhau lưu lạc giang hồ... ăn bữa nay, lo bữa mai. Mỗi ngày hần đều phải ra ngoài liều mạng, giết người, cướp bóc, ăn trộm... để nuôi sống chúng ta, hần không gì không làm, không khổ gì chưa chịu.

Vân Dương thờ dãi thăm thẳm.

Đoạn quá khứ này tuy Vân Túy Nguyệt cũng không nói tỉ mỉ, nhưng Vân Dương hoàn toàn có thể tưởng tượng được hoàn cảnh hiểm ác lúc đó. Một bé trai mười tuổi đem theo mấy bé gái tám chín tuổi, giết người, đào vong, mưu sinh, thời gian đó đối với mấy đứa trẻ không biết phải nói gian khổ đường nào. Chắc hẳn thời điểm đó, ngũ ca phải chịu rất nhiều đau khổ...

- Tại năm ta mười một tuổi, chúng ta gặp Hồng Tụ phu nhân.

- Hồng Tụ phu nhân đồng ý chứa chấp chúng ta, nhưng hần lại từ chối, tự mình ra ngoài xông xáo... năm đó, hần mới mười hai tuổi.

- Sau đó, mỗi năm hần đều về thăm chúng ta, mỗi lần về hần đều mang theo rất nhiều đồ đạc. Về sau, năm ta mười sáu tuổi, Hồng Tụ phu nhân không may bạo bệnh qua đời, chúng ta lại rơi vào hoàn cảnh không chỗ nương tựa. Lúc đó hần trở về...

- Ba năm sau, khi ta mười chín tuổi, thành lập Thanh Vân phường. Còn hần mang theo mấy tên huynh đệ, huyết tủy căn cứ tà ác kia.

- Mà rất nhiều người của Thanh Vân phường chính là huynh đệ tỷ muội đi ra từ nơi đó... hần vẫn âm thầm chiếu cố chúng ta.

- Sau khi, thứ kia... bắt đầu tuyển người, chúng ta cũng không biết đó là con đường như thế nào, có rất nhiều người đi lên con đường đó, đến khi chúng ta trở về, hần liền bị mang đi.

- Khi hần trở lại, hần rất hưng phấn.

Ánh mắt Vân Túy Nguyệt tỏ rõ vẻ thê lương:

- Ta biết, hần được chọn.

- Qua một thời gian, ta mới biết chỗ tuyển người là...

Vân Túy Nguyệt nói:

- Người ta yêu nhất, trở thành anh hùng vạn người kính ngưỡng... người không biết, khi đó ta hưng phấn cỡ nào.

Trong lòng Vân Dương thầm rầu rĩ.

Hưng phấn...

Hần là lúc đó người còn không ý thức được, Ngũ ca bước lên con đường đó, cố nhiên là trở thành một vị tuyệt thế anh hùng, nhưng đối với tương lai hai

người các người... cũng không phải chuyện tốt...

- Vào đêm hôm đó...

Vân Túy Nguyệt cười khỏ:

- Ta muốn đem mình giao cho hấn, ta nói với hấn, muốn làm nữ nhân của hấn, muốn là thị thiếp của hấn!

- Kết quả, hấn giận tím mặt!

- Hấn nói, hấn muốn cưới ta, muốn đường đường chính chính cưới ta làm thê tử! Nhưng lúc đó ta biết, khi chúng ta cùng nhau xây dựng Thanh Vân phường, mặc dù bản thân bằng thanh ngọc khiết, nhưng trong mắt người ngoài, chúng ta đều là gái lầu xanh! Nếu hấn là kẻ lang bạt giang hồ thì may còn có thể, nhưng hấn lại... Ta đã mất đi tư cách trở thành thê tử của hấn.

- Nhưng hấn vẫn kiên trì.

- Vì thế chúng ta cãi nhau một trận... rồi tan rã trong không vui.

Vân Dương nhắm mắt lại.

Lấy thân phận Cửu Tôn, muốn đường đường chính chính cưới một nữ nhân...

Quá khó!

Hấn nhớ tới, khi hấn mới vào Cửu Tôn, trở thành một thành viên của Cửu Tôn. Khi đó, đáng về Ngũ ca lúc nào cũng đều vô cùng rầu rĩ, bộ dạng tâm sự nặng nề, không vui. Dù có bất cứ việc gì hấn đều hoàn thành tốt, nhưng nỗi buồn trong lòng hấn, ả này đều có thể cảm nhận được.

Và cũng chỉ, mỗi khi hấn đem theo huynh đệ đi Thanh Vân phường giải trí, thì hấn mới biểu hiện ra sự vui vẻ, nhưng sau khi trở lại, hấn sẽ lại khôi phục đáng về...

Thanh Vân phường này...

Chính hấn đã đến rất nhiều lần... mỗi lần đều dịch dung mới tới...

- Thế là chúng ta bắt đầu cãi lộn không ngừng...

- Nhưng hấn vẫn kiên định không thay đổi chủ ý. Rốt cục, đến năm ngoái, hấn nói với ta, hấn đã thông suốt, hấn vướ ta không có khả năng trở thành vợ chồng công khai...

Vân Túy Nguyệt nói:

- Chờ hấn làm nhiệm vụ này xong, hấn muốn mời huynh đệ chứng kiến, làm một lễ nghi đơn giản, chúng ta coi như thành thân...

- Hôm đó, chúng ta đều rất vui vẻ... bởi vì, cuối cùng ta cũng có thể trở thành nữ nhân của hấn, mộng tưởng nho nhỏ trong lòng ta rốt cục cũng sắp thành sự thật... rốt cục có thể ở cùng hấn... hấn cũng rất cao hứng. Hấn cho rằng, hấn đã nghĩ thông suốt... hôm đó, là mừng ba tháng ba.

Vân Dương cúi đầu thật sâu.

Mùng ba tháng ba.

Rạng sáng mùng bốn tháng ba, chín huynh đệ bọn hấn cùng nhau xuất phát, đem theo 800 huynh đệ, một đường đồng tiến.

Mùng chín tháng ba, đến Thiên Huyền nhai...

- Nhưng lần làm nhiệm vụ này của hấn...

Vân Túy Nguyệt buông bã cười một tiếng, ngẩng nhìn Vân Dương chậm rãi nói:

- Cho tới bây giờ, hấn cũng chưa trở về.

Vân Dương lòng đau như cắt. Một lúc lâu sau mới khẽ nói:

- Nguyệt tỷ, về sau các tỷ muội có việc cần... cứ việc tìm ta, mặc Ngũ đại nhân không còn.. Nhưng hết thảy mọi chuyện, đều có ta!

Vân Túy Nguyệt mỉm cười:

- Nhất định.

Mặc dù nàng nói thì nói như vậy, nhưng Vân Dương hiểu được, chỉ sợ... dù nàng có gặp bất kì khó khăn, cũng tuyệt không tìm mình nhờ giúp đỡ.

Cũng như trước kia, Thanh Vân phùng có bất cứ chuyện gì, nàng cũng chưa từng yêu cầu Ngũ ca hỗ trợ.

Nàng biết, thân phận bọn hán không thể lộ ra ngoài.

Vân Túy Nguyệt nhẹ nhàng hít sâu một hơi, không chút dấu vết lau đi vệt nước mắt chẳng biết xuất hiện trên mặt từ khi nào, nàng gượng giọng nói:

- Chuyện này, vừa nhắc đến liền... còn chưa hỏi, không biết tiểu đệ tới đây có chuyện gì cần Nguyệt tỷ hỗ trợ a.

- Chuyện là như vậy...

Vân Dương trầm ngâm một chút rồi nói:

- Có một vị tướng lĩnh quân đội, người này tự xưng Trần Bắc tướng quân. Thân hình khôi ngô, mặc dù hán làm việc đều che mặt, nhưng từng lộ ra dưới khăn che là một góc râu quai nón...

- Hơn nữa có chút xám trắng.

- Hình thể tráng kiện, cao chừng thước tám, nặng tầm 200 cân (một thước bằng 1m, 2 cân TQ bằng 1 kg)

- Quan chức của hán phải trên Thiên tướng, tối thiểu cũng phải là Đô thống chế cấp một, thậm chí cao hơn, từ trong lời nói cử chỉ, có thể thấy một loại khí thế nắm đại quyền trong tay.

Vân Dương nói:

- Những tướng lĩnh phù hợp với đặc điểm này có chừng mấy chục người.

- Mà hiện tại ta muốn tìm ra hán từ trong mấy chục người này.

Vân Dương nói khẽ:

- Trong những người này, có bảy tám người thường xuyên tới Thanh Vân phùng.

- Cho nên, cần Nguyệt tỷ giúp chuyện này.

Vân Túy Nguyệt nghiêm túc lắng nghe, nói:

- Người này...

Vân Dương trầm giọng nói:

- Chín vị lão đại xảy ra chuyện, chính là do quân chính hai phương, hoàng gia quý tộc, thế gia sĩ tử, cùng với nhân sĩ giang hồ... Lực lượng cơ hồ ngang ngửa với một phần ba siêu cấp thế gia liên thủ mà làm.

- Bây giờ, chúng ta muốn tìm ra những người này.

- Chúng ta không cầu vinh hoa phú quý, cũng không cầu công danh lợi lộc, càng không cầu lưu danh Vạn Cổ, nhưng công đạo cho các huynh đệ, nhất định phải đòi lại!

- Nếu chẳng chết trong tay tướng lĩnh địch quốc, chúng ta đều có thể buông tha. Bởi vì hai bên vốn là địch, bọn hán có làm thế nào cũng là công minh, đều là đúng. Nhưng, với những tên nội gian trong nước, những tên giang hồ nổi giáo cho giặc, chúng ta... Một kẻ cũng không bỏ qua!

Ánh mắt Vân Dương ánh lên vẻ thanh lãnh, cương quyết.

- Các người định thanh lý ra sao?

Vân Túy Nguyệt hỏi.

- Tru di Cửu tộc!

Vân Dương gần từng chữ nói:

- Tất cả những kẻ dính tới chuyện này, không bỏ qua bất cứ kẻ nào! Lần này, vì đòi lại công đạo, vì báo thù... Chúng ta nguyện làm tất cả mọi chuyện. Dù tương lai bị đẩy xuống địa ngục... Chuyện này, cũng không thể không làm!

- Tốt!

- Các người đã có quyết tâm như vậy, ta đã rất mừng!

Hai mắt Vân Túc Nguyệt tỏa sáng, tán thưởng nói một tiếng:

- Ta nhất định toàn lực hỗ trợ! Bất cứ chuyện gì, đều được!

Phóng tác: xonevictory

Cầu Kim phiếu

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Tìm Được

Thanh Vân phùng vãn náo nhiệt như vậy, tiếng nhạc du dương không ngừng vang vọng, người qua người lại đông như mắc cửi. Không ít người sau khi biết phòng đã hết, các cô nương đều bận rộn xếp hàng dưới đại sảnh để chờ đến lượt.

Đối với những người này, Thanh Vân phùng cũng không bỏ mặc hoài không, tiểu nhị từ trong bếp mang lên trà thơm bánh ngọt hầu hạ.

Thanh Vân phùng có Thập nhị Kim hoa, hôm nay đóa Kim hoa tọa trấn đại sảnh là Thanh Sơn Tuyết.

Nàng vận một bộ áo trắng, ngồi sau tấm rèm lụa, hình ảnh mơ hồ, tiếng đàn du dương, cứ như vậy mà làm cho lòng người say đắm.

Người ngồi trong sảnh, dù là đại hán giang hồ thô kệch, hay thư sinh, sĩ tử, đều diện lên bộ mặt hảo hoa phong nhã, ôn nhu hữu lễ.

Một số người gương mặt dữ tợn cũng tỏ vẻ ôn hòa...

Phía mé, có mấy người ngồi thẳng tắp, mặc dù mặc y phục thường ngày, nhưng rất dễ có thể nhìn thấy khí thế quân nhân lộ rõ.

Dù là quân nhân, nhưng giờ khắc này cũng hít mắt nghe đàn, một bộ như đang trầm mê trong tiếng nhạc.

Hôm nay cùng những ngày trước có chút khác biệt.

Sau tấm lụa mỏng, có thêm một cái bóng trắng nhỏ như nắm tay, nhảy tới nhảy lui, vô cùng hoạt bát.

Một khắc sau...

Tiếng đàn đột nhiên loạn nhịp.

- A...!

Phía sau màn tơ truyền tới một tiếng kinh hô.

Ngay sau đó, một đạo bóng trắng nho nhỏ nhảy ra từ phía sau tấm màn mỏng, rõ là một đầu mèo trắng nhỏ. Lớn chừng quả đu đủ, thân khoác lên mình bộ lông xù, con mắt xanh thăm, vô cùng đáng yêu.

Vừa nhảy ra, nó ngồi xồm trên mặt đất, sau đó lập tức chui vào dưới một cái gầm bàn.

- Đại Bạch!

Thanh âm kinh hoàng của Thanh Sơn Tuyết truyền đến từ sau tấm màn.

- Đại Bạch của ta chạy ra ngoài...

Hóa ra là sủng vật của Thanh Sơn Tuyết?

Ngay sau đó, liền thấy Thanh Sơn Tuyết trực tiếp bước ra từ phía sau màn che, con mắt lộ rõ vẻ lo lắng quét một vòng, trên gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn, là một mảnh sốt ruột.

Thanh Sơn Tuyết cứ đứng như vậy, người trong đại sảnh cũng đổ dồn ánh mắt về phía nàng.

Điềm đạm đáng yêu, thân hình yếu đuối, gương mặt quốc sắc thiên hương, vừa nhìn đã khiến người khác dấy lên cảm giác muốn bảo vệ.

- Mọi người có thể hay không giúp ta một chút, tìm Đại Bạch trở lại a... Đừng làm nó bị thương nha...

Thanh âm của Thanh Sơn Tuyết nhu nhu, con mắt ngượng ngùng nhìn vào giữa sân, trong mắt ánh lên vẻ chờ mong.

- Cô nương yên tâm, ta sẽ giúp cô bắt trở lại.

Lập tức phía dưới như phát nổ.

Một con mèo mà thôi.

Chẳng nhẽ từng này người còn không bắt được a.

Một thị nữ từ trong đại sảnh đi qua, thân thể khom xuống dưới đáy bàn tìm tung tích mèo con, trong miệng không ngừng kêu gọi

- Đại Bạch... Đại Bạch... Mau ra đây...

Đột nhiên, một bóng trắng lóe lên, một con mèo nhỏ chạy vọt ra từ dưới một cái bàn, bên cạnh lập tức có người đưa tay ra bắt, nhưng mèo con linh hoạt liền tránh được.

Lập tức...

Xuýt một tiếng...

Con mèo nhỏ kia bất ngờ vọt tới, bầu vào lòng thị nữ vẫn đang cúi người kia...

Ngay sau đó...

Xoẹt... một mảnh vải tùy theo móng vuốt của mèo nhỏ mà rơi xuống, lộ ra da thịt phấn nộn, tất cả mọi người trong đại sảnh liền trở mắt lên nhìn.

- A...

Gương mặt thị nữ kia lập tức trở nên đỏ bừng, một tay nhanh chóng đưa ra che phía sau, thẹn thùng vô hạn:

- Đại Bạch, người thật xấu...

Vội vàng dùng vạt váy che phía sau lại, đỏ mặt chạy vào trong...

Trong sảnh lập tức rộ lên một mảnh tiếng cười.

- Đại Bạch tốt!

Có người lớn tiếng khen hay, càng có người huyýt sáo không ngừng.

Con mèo nhỏ kia linh hoạt xuyên qua trong đám người, lại chạy qua một thị nữ, lại nhảy lên đưa móng vuốt ra tra một trao...

Xoẹt một tiếng!

Phần vải che lòng lại bị xé hỏng.

Lập tức vô số âm thanh ủng hộ, khen hay, tiếng huyýt sáo vang lên thành một đoàn. Những quân tử lão luyện thành thực, cũng tỏa sáng hai con mắt, có điều trong miệng vẫn nói:

- Thật chẳng còn ra cái thể thống gì nữa...

Ánh mắt trung thực nhìn trộm theo phần xuân quang lộ trong gió...

Thị nữ này liền che mặt chạy...

Phía sau lại vang lên một mảnh tiếng huyýt sáo...

Mấy thị nữ đều đang bắt mèo, nhưng tất cả khách quan đều không còn tích cực nữa. Bởi vì họ nhìn ra, tựa hồ con mèo này chuyên môn... thích trao vạt váy phụ nữ?

Quả là một con mèo lưu manh điển hình a!

Bắt quá... ta thích oa ha ha ha... chờ nó cào nát thêm mấy cái, hắc hắc hắc...

Mọi người đều ngăm hiểu với nhau, bắt đầu đuổi mèo, chuyên môn đuổi hướng mấy thị nữ.

Con mèo nhỏ dị thường linh hoạt, trên nhảy dưới tránh, xảo trá tàn nhẫn, mấy thị nữ không ngừng kêu to duyên dáng, căn bản không thể bắt được nó.

Đột nhiên...

Xoẹt một tiếng, một tên mập mạp cũng bị mèo nhỏ cào rách quần, một cái mông lớn tròn trịa lộ ra ngoài, các nam nhân giữa sân thấy vậy đều cười lướn:

- Ha ha ha, thật trắng a... Lý viên ngoại... ha ha ha ha...

Vị gọi là Lý viên ngoại này cũng nở nụ cười, dù sao nam nhân sao với nữ nhân cũng mở hơn một chút, lão cười mắng:

- Tiểu sắc miêu đáng giận này!

Đưa áo choàng che lại phần mông bạo lộ, lui hai bước ngồi xuống ghế. Vậy mà cũng không rời đi.

Xoẹt xoẹt..

Liên tiếp không ngừng có người bị mèo con cào nát...

Giữa sân đã loạn càng thêm loạn. Mọi người cười nói không ngừng, tiếng huýt sáo vang lên chói tai. Nào còn bộ dạng một Thanh Vân phượng tao nhã thanh tịnh lịch sự.

Thanh Sơn Tuyết ở trên bục, tựa hồ cũng ngây dại.

Vân Túy Nguyệt từ lâu hai xuất hiện, cả giận nói:

- Chuyện gì xảy ra? Còn không mau bắt lấy con mèo con này?! Tuyệt nhiên, sớm nói người không cần mang mèo theo người lại không nghe, nhìn xem đại sảnh hiện tại đã thành cái dạng gì rồi, còn ra thể thống gì!

Thanh Sơn Tuyết là chửi trực khốc:

- Nguyệt tỷ... xin lỗi, ta cũng không nghĩ đến...

Ngay sau tiếng thúc dục của Vân Túy Nguyệt, động tác của mọi người cũng nhanh hơn. Nhưng độ linh hoạt của mèo nhỏ làm người ta không thể tin được, vốn dĩ đã dồn nó tới chân tường, nào ngờ nó xoay người nhảy vọt một cái, nhoáng cái đã thấy nó lao ra khỏi vòng vây.

Lại có mấy nam nhân, cùng hai người thị nữ gặp tai vạ...

Tiếng cười mắng ngày càng nhiều.

Nhưng cũng không có ai tức giận, hiển nhiên tất cả mọi người đem chuyện ngoài ý muốn này xem như một hồi vui chơi...

Sau một khắc...

Mấy tên gia hỏa tựa hồ là sĩ quan kia đồng thời đứng lên, hai trong số đó thân hình khô ngô cao lớn, mắt kiếm cầu nhiêm...

Mèo nhỏ nhảy tới nhảy lui nhanh như thiểm điện, đột nhiên... xoẹt xoẹt hai tiếng đem quần vải của hai tên kia xé xuống một lỗ lớn...

Tiếng cười lớn, thanh âm hờn dỗi vang lên không dứt..

Xoẹt xoẹt...

Mấy người khác cũng không có may mắn tránh khỏi.

Trong đại sảnh, vô số người mang theo nửa cái mông trắng chạy tới chạy lui, đương nhiên đa số là nam nhân, chỉ lộ một chút như vậy, bọn họ cũng không quan tâm.

Thậm chí là có lộ hết, mấy lão cũng không thèm quan tâm!

Xoẹt!

Một tên râu quai nón đại hán cuối cùng vừa mới đứng lên, áo choàng phía sau mông cũng bị xé một cái hố.

- Thảo!

Người này theo bản năng mắng một tiếng, lật tức khiến người khác vô cùng bất mãn. Con mèo này tốt nhường nào, hiểu lòng nam nhân nhường nào a... vậy mà người còn mắng nó!

Quả thực không biết tốt xấu a!

Ở một hướng khác, ánh mắt của Vân Dương và Vân Túy Nguyệt đồng thời sáng lên.

Ngay trên móng trái đại hán này, có một vết sẹo hình trăng khuyết.

Tìm được rồi!

Ánh mắt Vân Dương phát lạnh.

- Người này là ai?

Vân Dương nhẹ giọng hỏi.

- Triệu Bình Long!

Thanh âm Vân Túy Nguyệt so với Vân Dương càng thêm rét lạnh:

- Quanh năm tác chiến tại Chính Tây, chức vị cao nhất từng đạt đã đến phó soái đại quân Chính Tây. Được xưng Triệu Tây Bắc!

- Triệu Bình Long, Triệu Tây Bắc!

Tư liệu người này lần lượt xuất hiện trong đầu Vân Dương, hán tử nộ cười nhàn nhạt:

- Không trách lạ mặt như vậy, hóa ra là tướng lĩnh Tây Bắc...

- Người này dũng mãnh thiện chiến, tu vi cũng đạt mức tứ phẩm. Hơn nữa tâm cơ xảo trá, tại phương tây cũng coi như chiến công vang dội, lưng lấy một phurong. Hơn nữa, kiêu binh hân tướng dưới trướng vô kể, tính cách hán rất cẩn thận, tử sĩ bên người vô số. Thân binh của hán càng được xưng là 36 Lang kỵ Tây Bắc, uy danh hiển hách.

Vân Dương nhớ tới phần ghi chép về Triệu Tây Bắc trên án tông quân đội.

- Người này tuy chiến công hiển hách, uy danh vang dội, bất quá tính cách rất háo sắc, nghe nói trong nhà có tới ba mấy vị tiểu thiếp. Không dừng ở đó, quanh năm suốt tháng tầm hoa vấn liễu ở bên ngoài, hán từng nhiều lần yêu cầu chuộc thân giúp Tuyết nhi, nhưng Tuyết nhi không đồng ý, ta cũng không đáp ứng.

Vân Túy Nguyệt nhẹ giọng nói:

- Ta luôn cảm thấy, người này có chút âm... Hơn nữa, tính cách có mới nói cũ, vì vậy không tán thành để Tuyết nhi đi theo hán.

Vân Dương gật gật đầu:

- Nguyệt tỷ, ta đã tìm được đáp án. Ba ngày qua đã quấy rầy tỷ nhiều.

Tính cách háo sắc, râu quai nón xám trắng, hình thể cường tráng, háo sắc như mệnh, sau một lại có vết sẹo hình trăng khuyết.

Chính là hán!

Không sai.

Hết thấy điều kiện, hán đều đáp ứng.

Vân Túy Nguyệt nói:

- Sao có thể nói vậy. Ta thực mong nếu có cơ hội, tự tay giết sạch đám cầm thú như vậy!

Vân Dương nặng nề nói:

- Nguyệt tỷ, có cơ hội, nhất định có cơ hội!

Lúc này, chợt có người đến bẩm báo:

- Nguyệt tỷ, Triệu tướng quân muốn gặp mặt Nguyệt tỷ cùng trao đổi một chút chuyện.

Sắc mặt Vân Tuyền Nguyệt lạnh xuống:

- Không thấy chỗ ta đang có khách sao?

Thị nữ thưa dạ lui ra.

Chỉ chốc sau, ngoài cửa liền truyền đến âm thanh lo lắng ngăn cản:

- Tướng quân... Tướng quân ngài không thể đi vào...

Lập tức một thanh âm thô hào truyền đến:

- Nguyệt cô nương có khách quý đến mức nào? Chẳng nhẽ không nể mặt Triệu mỗ chẳng?

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra.

Một tên đại hán vạm vỡ đứng trước cửa ra vào, hai mắt hấn như điện, quét mắt vào trong phòng.

Vị này chính là Triệu tướng quân, Triệu Bình Long, Triệu Tây Bắc!

Mắt hấn vừa thấy Vân Tuyền Nguyệt liền lóe sáng một cái, lộ ra một tia tham lam, nhưng khi vừa thấy Vân Dương, đôi mắt liền híp lại, hàn quang lóe lên!

Vân Dương nhú nhú mày.

Hắn vốn định chờ đến đêm mới thu thập vị Triệu tướng quân này, không nghĩ tới, gia hỏa này còn nóng vội hơn mình, tự dấn thân đến cửa.

- Vị này là ai? Sao lạ mặt vậy a.

Triệu Bình Long âm trầm nói, nghênh ngang bước tới giữa gian phòng, cũng không chào hỏi xin phép, kéo ghế liền ngồi.

Khuôn mặt Vân Tuyền Nguyệt tức giận đến trắng bệch:

- Triệu tướng quân, tại sao vô lễ như thế?

Triệu Bình Long cười ha ha một tiếng:

- Nguyệt cô nương nói vậy thật kì quặc, Triệu mỗ thật vất vả mới trở về một lần, nhưng đợi liên tục bốn ngày trời cũng không được gặp mặt Nguyệt cô nương thương lượng chút chuyện, há có thể không nóng vội.

Triệu Bình Long thâm nhiên nói:

- Bản tướng quanh năm huyết chiến ngoài biên ải, trong doanh lại toàn mấy kẻ thô hào, vì vậy tính Triệu mỗ có chút nóng nảy vội vàng, chắc hẳn Nguyệt cô nương cũng có thể tha thứ.

Trong lời nói, lộ rõ ý uy hiếp.

“Lão tử giết người vô kể, thủ hạ hùng binh vô số, ai nấy đều là kẻ thô hào. Chẳng may bọn hán có làm chuyện gì đó... Ta cũng không chịu trách nhiệm!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Thủ Đoạn Cực Đoan, Giết Đến Tận Cửa

Khuôn mặt Vân Tuyền Nguyệt trắng bệch vì tức giận, Vân Dương quay đầu, bình tĩnh nói:

- Theo lý của Triệu tướng quân, là Triệu tướng quân ngài tới nơi nào, là người nơi đó nhất định phải tránh thật xa sao?

Con mắt Triệu Bình Long híp lại, tỏ rõ vẻ nguy hiểm:

- Tiểu tử, ngươi là ai? Lại dám nói như vậy với bản tướng?

Vân Dương bình thản đáp lời:

- Chẳng nhẽ không có thân phận, là không thể nói chuyện với Triệu tướng quân a?

Một trong bốn người bên cạnh Triệu Bình Long vọt lên, lớn tiếng quát:

- Lớn mật!

Hiển nhiên tên này là thân binh của Triệu Bình Long, hấn phát tay một chưởng, đánh hướng mặt của Vân Dương.

Vân Dương đứng thẳng bất động, lãnh đạm nói:

- Xử hấn!

Một bóng người lóe lên.

Phương Mặc Phi vận một thân thanh bào, xuất hiện bên Vân Dương một cách quỷ mị, lão khẽ vươn tay.

Răng rắc...!

Ngay lập tức, cổ tay tên thân binh kia đã bị Phương Mặc Phi đánh gãy. Tiếp đó lại bị lão đập bay ra ngoài, tên thân binh vừa bị đập bay, vừa hét lên như tiếng chóc tiết lợn.

Một đường bay lượn, tiếng răng rắc vang lên không ngừng.

Hai bắt tay, hay cái đùi, đều lần lượt nổi gót ra đi.

- Lớn mật!

Phương Mặc Phi lạnh lùng quát:

- Dám vô lễ với công tử nhà ta, Triệu Bình Long, ngươi đã không quản tốt thủ hạ của ngươi, vậy để lão phu thay ngươi dạy dỗ.

Ngươi trong nghề vừa ra tay liền thấy kết quả.

Động tác của Phương Mặc Phi mau lẹ dứt khoát, vừa phát tay một cái đã phé đi một tên thân vệ của Triệu Bình Long.

Tâm gan Triệu Bình Long thầm rung động, hấn biết lần này gặp phải cao thủ, tuy nhiên lại không chút run sợ, Triệu Bình Long âm trầm nói:

- Tiểu tử, khó trách ngươi lớn lối như thế, hóa ra bên cạnh có cao thủ hộ vệ... bất quá, mặc kệ bên cạnh ngươi có bao nhiêu hộ vệ, thân thủ như thế nào, động phải ta, là ngươi gặp rắc rối lớn rồi.

Sắc mặt Vân Dương bất động:

- Triệu Bình Long, mặc kệ ngươi có thân thủ thế nào, bên cạnh có bao nhiêu hộ vệ, mà cho dù ngươi làm tướng quân thì lại như thế nào... lần này ngươi, gây phải rắc rối lớn rồi!

Triệu Bình Long hung hăng gật đầu:

- Hảo tiểu tử, có dũng khí mau xưng tên ra.

Vân Dương thản nhiên nói:

- Tên của ta, ngươi còn chưa xứng để biết. Triệu Bình Long, ngươi tự rút ra ngoài hay để ta ném ngươi ra ngoài?

Triệu Bình Long cười gằn nói:

- Bản tướng quân ở đây, tiểu tử ngươi nếu thực sự có gan, cứ thử một chút, bản tướng ngược lại muốn xem ngươi làm thế nào để ném ta ra ngoài!

Vân Dương gật gật đầu, lạnh lùng nói:

- Nếu Triệu tướng quân đã có nhã hứng, như vậy... ta đành đáp ứng yêu cầu của ngươi vậy! Ném hấn ra ngoài!

- Vâng, công tử!

Phuong Mặc Phi đáp ứng một tiếng, thân thể thon gầy đột nhiên bắn ra như thiểm điện.

Triệu Bình Long cùng ba tên thân vệ còn lại đồng thời tiến lên phía trước xuất thủ chặn đường.

Phuong Mặc Phi cười lạnh một tiếng, thân thể nhoáng lên một cái.

Phanh, phanh, phanh.

Ba cước đá ra ngoài, ba tên hộ vệ lập tức biến thành ba quả bóng da, bị đá lặn ra ngoài.

Triệu Bình Long giật nảy cả mình, định ra tay, nhưng Phuong Mặc Phi đã đến trước mặt, khẽ vươn tay chụp vào cổ Triệu Bình Long. Triệu Bình Long hét lớn một tiếng, một chưởng toàn lực đánh vào trong không khí.

Hắn thân là tướng lĩnh trong quân, vốn có một thân tài nghệ không tầm thường, nhưng trước mặt Phuong Mặc Phi lại chẳng khác một đứa trẻ đang chơi đùa, không chút uy hiếp.

Cánh tay Phuong Mặc Phi chậm rãi đưa tới.

Triệu Bình Long phách một chưởng vào cánh tay Phuong Mặc Phi.

Bịch, răng rắc...

Bàn tay Triệu Bình Long bị phản lực chấn tả tới, mà tay Phuong Mặc Phi vẫn một đường tiến thẳng, năm ngón tay kẹp vào cổ Triệu Bình Long!

Sau đó...

- Nói ngươi lặn, như vậy không thể để ngươi đi!

Phuong Mặc Phi cười lạnh một tiếng, thân thể Triệu Bình Long tựa như ba tên hộ vệ trước, đồng dạng bị đá lặn ra ngoài.

Ngay sau đó, Phuong Mặc Phi duỗi chân ra, đá lặn nốt tên hộ vệ bị đánh gãy tay gãy chân lúc trước:

- Đem theo người của ngươi cắt cho ta! Để ta gặp lại một lần, ta đánh một lần!

Bên ngoài vốn náo nhiệt đột nhiên lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều có thể thấy được, Tây Bắc tướng quân Triệu Bình Long uy danh hiển hách cùng với hộ vệ của hắn bị người ta một cước đá ra ngoài.

Hơn nữa, tựa như trái bóng bị người đá lặn ra ngoài, mặt mũi bầm dập, không đứng dậy nổi.

Ngay sau đó, một thân ảnh áo xanh xuất hiện trên lầu hai, biểu cảm sương lạnh, thanh âm lãnh đạm truyền khắp toàn bộ Thanh Vân phường:

- Ngày trước, Lăng Tiêu Túy đại ca có nói, ai dám mạo phạm Thanh Vân phường, nhất định phải nhận Lăng đại ca một kiếm! Bất quá, hôm nay có lão phu ở đây, vậy liền không cần nhọc Lăng đại ca xuất thủ, chuyện này cứ để lão phu làm.

- Ngày sau, nếu kẻ nào có cam đảm làm loạn Thanh Vân phường, giết không tha!

Thanh âm thâm nhiên, quanh quẩn bốn phía.

Câu nói này vừa xuất hiện, tất cả mọi người đều đột nhiên ý thức được.

Thanh Vân phường này... là được Lăng Tiêu Túy bảo hộ a...

Người kia, ai chọc nổi?

Xem ra lần này, Triệu tướng quân phải ngậm bồ hòn a.

Đã thật lâu không có ai nháo sự ở Thanh Vân phường, cơ hồ mọi người đều quên chuyện này...

- Tiểu đệ, ngươi quá vọng động rồi.

Vân Túy Nguyệt lo lắng nhìn Vân Dương:

- Không có việc gì, thứ nhất ta cũng không lộ diện, Triệu Bình Long này cũng không biết ta. Thứ hai, hộ vệ này của ta. Triệu Bình Long càng không nhận ra, thứ ba, chỗ này của Nguyệt tỷ đã bình yên quá lâu, nhiều người đã quên một số chuyện, cần nhắc nhở một chút. Thứ tư, tối nay Triệu Bình Long nhất định phải chết, hắn biết một chút chuyện cũng không quan trọng!

Ánh mắt Vân Dương sắc bén bức nhân:

- Nếu trước khi hấn chết, còn muốn làm một con gà tể để đám khi nhìn, ta cũng vui lòng tác thành hấn!

Ánh mắt Vân Túy Nguyệt ôn nhu như nước:

- Đám gia hòa các ngươì, mãi mãi vô pháp vô thiên như thế.

Vân Dương cười cười nói:

- Nhưng gì Nguyệt tỷ nhìn thấy, cũng chỉ là khôi đầu, ta nhất định... phải càng thêm tàn nhẫn, càng thêm vô pháp vô thiên mới được! Đêm nay, Nguyệt tỷ sẽ thấy được.

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng.

- Ta cũng phải đi.

Ánh mắt Vân Dương lấp lóe hàn quang, nhìn Triệu Bình Long hùng hùng hổ hổ đi ra ngoài.

- Cái kia... cái kia Đại Bạch...

Vân Túy Nguyệt có chút khó mở miệng:

- Cái này... Tuyết nhi rất thích... nàng nhờ ta hỏi ngươì một chút...

- Chuyện đó... thực sự không được.

Vân Dương cười khỏ một tiếng, sớm biết vật nhỏ này nhìn sạch sẽ, xinh đẹp, nhu thuận đáng yêu, dù là ngồi, đi đứng, giờ móng khẽ vuốt, đều có thể khiến người khác không kìm lòng ve vuốt, nhất định khiến nữ hài tử ưa thích, nhưng cũng không nghĩ tới lại đến mức độ này.

Chỉ ở đây có ba ngày, vậy mà có thể vị Kim hoa nổi tiếng giữ lễ Thanh Sơn Tuyết mở miệng đòi hỏi.

Nhưng chuyện này, thực sự không thể đồng ý...

Chuyện này thực khiến Vân Dương có chút xấu hổ.

Vân Túy Nguyệt cũng có chút thất lạc, cười nói:

- Quên đi.

- Ân, rảnh rồi ta sẽ cho tiểu tử này đến chơi nhiều một chút...

Vân Dương gãi gãi đầu:

- Không phải ta không bỏ được, mà tiểu gia hỏa này... là một Huyền thú phẩm giai rất cao, hiện tại mới là ấu thú ta chỉ giúp nó nguy trang một chút..., chờ đến khi nó thực sự trưởng thành, chỉ sợ... lớn bằng năm sáu ngườì cộng lại...

- A?

Hai mắt Vân Túy Nguyệt mở to, hai tay trắng nõn đưa lên che miệng.

Tiểu chút chút đáng yêu như vậy, trưởng thành lại lớn bằng năm sáu ngườì?

- Thịnh thoảng tới chơi cũng đủ rồi.

Vân Túy Nguyệt cười nói:

- Như vậy càng thích hợp hơn.

Nàng lập tức nói lời xin lỗi:

- Việc này, là Tuyết nhi có chút can rờ, huynh đệ ngươì tha thứ cho nàng.

Vân Dương có chút xấu hổ:

- Là Vân mỗ hẹp hòi, nếu có cơ hội thích hợp, ta sẽ giúp Nguyệt tỷ cùng các tỷ muội tìm Huyền thú hộ thân. Đảm bảo vừa đáng yêu lại mạnh mẽ, ít nhất trông khá hơn tiểu tử này nhiều.

Vân Tủy Nguyệt cười duyên dáng một tiếng, nàng cũng không coi là Vân Dương nói thật. Huyền thú như vậy, con nào không phải tuyệt thế trân phẩm? Sao có thể nói tìm là tìm? Lại còn mỗi người một cái?

...

Triệu Bình Long một đường ôm tức giận về phủ, khi tới nơi càng thêm tức giận, giận thúng đá niêu. Lão hoành hành một thế, chưa từng chịu thua thiệt lớn như vậy, càng chưa từng mất mặt như vậy!

Thế mà lần này, Thanh Vân phường đem uy phong của hãn quết rác.

Triệu Bình Long luôn ngang ngược bá đạo, sao có thể chịu đựng cảnh như vậy!

- Đuổi theo tiểu tử kia!

- Xem đến cùng là nhà nào!

- Dám lấy tên tuổi Lăng Tiêu Tủy tới dọa hãn! Ranh con, chán sống rồi!

- Thanh Vân phường lão tử không dám động, chẳng nhẽ một tên ranh con như vậy lão tử cũng không thu thập nổi!

Màn đêm buông xuống mặt đất.

Triệu Bình Long ở trong phủ càng lúc càng phiền não.

- Tra được tiểu tử kia là ai chưa?

- Còn không được? Không biết tung tích?

- Đồ hỗn trướng!

Triệu Bình Long nổi trận lôi đình:

- Rốt cục các ngươi con mẹ nó làm việc thế nào! Bao lâu nay là sống uống trên thân chó hay sao? Theo dõi một tên thiếu gia ăn chơi mà cũng để mất dấu!

- Một lũ súc vật đóp cút!

Lửa giận của Triệu Bình Long bốc cao vạn trượng.

Toàn bộ đại viện Triệu gia hoàn toàn rơi vào trong yên tĩnh.

Một lão già đứng sau lưng Triệu Bình Long nhàn nhạt nhướng mí mắt:

- Triệu tướng quân không cần tức giận, sớm muộn chúng ta cũng có thể tìm được người này.

Triệu Bình Long dường như muốn nói gì đó, nhưng lại ngập ngừng không nói, lão cau mày khó chịu một hồi, đặt mông xuống nói tiếp:

- Nói đúng lắm.

Lấy quyền hành của hãn, mà cũng không dám nổi giận với lão già này, thậm chí trong giọng mang theo vị a dua:

- Bất quá, đáng tiếc là Cát lão lại không ở đó, nếu không nhất định khiến tiểu tử kia đẹp mặt tại chỗ.

Lão già này hơi híp mắt lại:

- Xưa nay lão phu không đi mấy chốn yên hoa liễu hạng.

Triệu Bình Long chẹn họng một chút:

- Cát lão giữ thân trong sạch, tất nhiên là...

Đang nói đến đó, đột nhiên một tiếng ầm ầm vang bạo hưởng!

Thanh âm của một người nào đó quát to:

- Triệu Bình Long, ra đây nhận lấy cái chết!

Đại môn nháy mắt bị cự lực đánh nát!

Vị lão giả được gọi “Cát lão” vừa nghe thấy thanh âm, trong nháy mắt đã bay ra ngoài hành lang, tư thái ưu mỹ, tốc độ như thiểm điện.

Lúc này cửa chính đã vung đầy sóng máu.

Một người áo xanh, đeo khăn che mặt, trong tay cầm một thanh kiếm, thế như Giao Long xuất Hải, một đường giết chóc mà đến. Mà bên cạnh hắn còn có một người áo đen che mặt cầm đao xông vào, tựa như phiên giang đảo hải giết tiến đến.

Tại Thiên Đường thành, kinh đô của Ngọc Đường đế quốc, dưới chân thiên tử mà có người dám hung hăng can quấy như thế!

Hành vi như vậy khiến người khác sợ ngấy người.

Chuyện này quả thực quá điên cuồng!

Hai người sóng vai giết tới, trong phủ của Triệu Bình Long đã thành một mảnh kêu thảm, máu nhỏ trên cửa lớn thành dòng, chảy xuôi vào trong đình viện.

Vị “Cát lão” kia lẳng không tựa như chim lớn bay tới, ở giữa không trung quát to:

- Tặc tử phương nào, dám đến tướng quân phủ giương oai!

Thân ảnh áo xanh kia cười lạnh một tiếng:

- Phủ tướng quân? Phủ tướng quân tính là cái rắm gì?

Đột nhiên, thân ảnh hắn tựa như hỏa tiễn, lung lay bay lên, kiếm trong tay chém ra một đạo trường long kiếm khí, quát lớn:

- Vốn biết nơi này có thứ rắm chó như ngươi, cút xuống cho ta!

Coong một tiếng.

Thân thể vị “Cát lão” kia chấn động trên không trung, tựa như điều đứt dây bay ngược về phía sau mà rơi xuống.

Khi thể hắn hùng hồn mà tới, vốn sức thể đã lâu chờ lẳng không nhất kích. Vậy mà bị thân ảnh áo xanh kia một kiếm đánh tan.

- Thất phẩm cao thủ?!

Trong miệng vị “Cát lão” kia bỗng phun ra một ngụm máu, con mắt lão không thể tin nổi nhìn thân ảnh áo xanh giết vào đại sảnh:

- Ngươi là ai?

Thân ảnh áo xanh đem trường kiếm bãi xuống, hạ vệ Triệu phủ hai bên ngã xuống như ngã dạ, sóng máu quay cuồng vọt tới đình viện, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Thần sắc “Cát lão” hằm vẻ tuyệt vọng, một kích vừa rồi khiến hắn nhận thấy: mình tuyệt đối không phải đối thủ của người này.

Lão liên tiếp lui về phía sau:

- Tướng quân, mau chạy!

Lời còn chưa dứt, đã bị thân ảnh áo xanh kia một kiếm bổ từ đình đầu xuống tới dưới hông, cơ hồ đứt làm đôi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Mạc Đạo Giang Hồ Viễn, Thùy Ngôn Hồng Trần Diêu

Một kiếm tựa lời đình phích lịch kia khiến Triệu Bình Long hoàn toàn ngốc trệ!

Huyết dịch còn ẩm tuôn ra từ trong mai mảnh thi thể, Triệu Bình Long trơ mắt nhìn lục phủ ngũ tạng rơi xuống, hắn chỉ thấy hai chân như nhũn lại, vậy mà không thể chạy nổi.

Một bên khác, thân ảnh áo đen kia nhẹ nhàng du tẩu, cây đao trong tay xuất quỷ nhập thần, trong chốc lát đã có hơn 20 người mất mạng dưới đao.

Hắn cũng không phải quá mạnh mẽ, nhưng thân pháp lại thập phần quý dị, rõ ràng ở trước mắt, lại giống như hư ảo, hữu hình vô chất, chỉ có đao của hắn là không ngừng lóe sáng trong đêm tối, mỗi lần lóe lên, đại biểu một đạo huyết quang!

Từ đầu tới cuối hắn vẫn lãnh đạm giết người, tốc độ cũng không chậm hơn người áo xanh kia là bao.

Mỗi một đao xuất ra, là một cái mạng ung dung nhàn nhả bị gạt bỏ!

Triệu Bình Long sợ đến vỡ mật, hắn liều mạng đứng lên, chạy hướng hậu trạch.

Nhưng, người áo xanh cười hắc hắc một tiếng:

- Còn muốn chạy?

Một đạo hàn quang lóe lên.

Một thanh trường kiếm sáng loáng trực tiếp xuyên qua đùi Triệu Bình Long, đem thân thể hắn hung hăng găm xuống đất!

Oanh!

Huyền khí đi kèm trên thân kiếm nháy mắt nổ tung, trong nháy mắt thân thể Triệu Bình Long hoàn toàn tê liệt!

Toàn thân hắn run rẩy, nhưng lại không thể nhúc nhích, ngay cả âm thanh cũng không thể phát ra.

Hắn trở mắt nhìn đám thân vệ, hộ vệ mà mình vẫn kiêu ngạo, trong đó có người hắn lấy giá cao thuê tới, thậm chí... có người là tổ chức phái tới phụ tá...

Từng tên, từng tên bị chém giết như chặt dưa thái thịt!

Chỉ mất không quá thời gian hai ba lần hít thở, toàn bộ tiền viện đã không thấy bóng người sống.

Bóng người áo xanh thét dài một tiếng, kiếm quang tựa trường long bay lên, mang theo đuôi sáng tựa như thiên thạch vạch phá vũ trụ, bay thẳng tới nội viện của Triệu Bình Long!

- Phụng mệnh, một nhà Triệu Bình Long, chó gà không tha!

Phía hậu viện truyền tới tiếng kêu thảm thiết.

Trong khi đó, người áo đen mang theo thanh đao, đến trước người Triệu Bình Long, không đợi hắn nói chuyện, chuôi đao gọn gàng mà linh hoạt đem Triệu Bình Long đánh ngất. Tiện tay rút ra một cái bao, đem thân thể Triệu Bình Long nhét vào trong.

Sau đó bắt đầu trắng trợn vơ vét.

Tựa hồ hắn rất quen thuộc Triệu phủ, ngay cả bảo tàng mật thất của Triệu Bình Long cũng bị hắn một đao trực tiếp bỏ ra, chỉ chớp lát, một bao lớn được kéo ra.

Trong thư phòng cũng bị thân ảnh áo đen ghé qua.

Cùng lúc đó, người áo xanh kia vẫn đang đại khái sát giới ở hậu viện.

Sau một lát, người áo đen xoay người trở ra, người áo xanh cũng mang theo một thân sát khí trở lại, một tay cầm lên bao bố chứa Triệu Bình Long.

- Có giết nhiều không?

- Không, chỉ giết người nhà Triệu Bình Long.

- Ân, đám tiểu thiếp của hắn, rất nhiều người là bị bắt tới, thả đi.

- Công tử, những tiểu thiếp kia ta không có giết, bắt quá, lão bà nhi tử của Triệu Bình Long, cùng với những thị nữ thị vệ tâm phúc kia, một cái cũng không bỏ qua!

- Tốt, chúng ta đi!

Người áo xanh gật gù đầu.

Người áo đen kia tất nhiên là Vân Dương, hắn đảo mắt một vòng:

- Chuyện lớn như vậy, nếu không có ai thế tội cũng không hay lắm...

Phương Mặc Phi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn công tử của mình.

Chỉ thấy Vân Dương đột nhiên cầm lên một tấm vải dính đầy máu tươi, viết viết lên vách tường dòng chữ:

Mạc đạo giang hồ viễn, thù ngôn hồng trần điều. Đam cảm phạm hồ uy, nhất kiếm huyết thao thao.

(dịch nghĩa: Chớ nói giang hồ xa, ai nói hồng trần xa. Dám can đảm phạm hồ uy, một kiếm máu cuộn cuộn)

Dòng chữ thiết họa ngân câu, khí thế phi phàm!

Viết xong, Vân Dương cùng Phương Mặc Phi trực tiếp thả người mà đi.

Tiếng cảnh báo không ngừng vang lên bốn phía, thanh âm vô số quân mã di chuyển truyền tới, tiếng gót sắt ầm ầm đã đến rất gần. Quân đội đế đô quả nhiên được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh như vậy đã tới. Có điều Vân Dương cùng Phương Mặc Phi còn nhanh hơn.

Hỏa diễm thao thiên.

Chờ khi quan binh nha môn tới, chỉ thấy một mảnh thảm trạng tựa địa ngục.

Toàn bộ tiền viện Triệu phủ không có bất cứ bóng người sống!

Triệu Bình Long mất tích.

Hậu viện, trực hệ của Triệu Bình Long đều chết sạch, thiếp thân thị vệ thị nữ càng là chết chung một chỗ, chỉ có hơn ba mươi nữ tử đang rúc vào nhau, run lấy lấy.

Những người này đều là thị thiếp của Triệu Bình Long...

- Lập tức phong tỏa hiện trường.

Có người kêu to một tiếng.

- Kiểm số thương vong, mau chóng điều tra hung thủ. Hối cung người sống, rồi gửi bản sao cho các bộ!

- Ở đây có một bài thơ... đây... đây...

Có người kêu sợ hãi.

- Thơ? Để ta xem một chút... xítítítít... ..

- Xem phong cách thơ này... mạc đạo giang hồ viễn, thù ngôn hồng trần điều... chẳng lẽ đây là... Lăng Tiêu Túy làm?

- Tê...

Hai mặt nhìn nhau.

...

Tại thời điểm Triệu phủ vẫn còn binh hoang mã loạn, Vân Dương cùng Phương Mặc Phi đã về tới Vân phủ.

Lão Mai nhìn thấy Vân Dương trở về, ánh mắt lão nhìn vào mắt Vân Dương có chút u oán.

Trước đó, làm chuyện gì cũng lôi kéo ta đi, hiện tại Phương Mặc Phi tới... liền biến thành Phương Mặc Phi...

Công tử, ngài đây là có mới nói cũ a.

Vân Dương nhìn vào ánh mắt Lão Mai, không khỏi nổi da gà, cơ mặt co rút một hồi:

- Lần sau, lần sau...

Lão Mai vẫn u oán như cũ.

Vân Dương gãi gãi đầu, thực sự cảm giác ác hàn tập kích toàn thân, vòng vo đòi chủ đề:

- Vân Hầu có nhà không?

- Không có, không biết đi đâu.

Lão Mai suy nghĩ nói.

- Nha...

Vân Dương lên vào trong mật thất. Không quên kéo theo Triệu Bình Long.

Phương Mặc Phi đã thay đổi mộ bộ đồ khác, lạnh lùng đứng trước mặt Lão Mai.

- Rất mãn nguyện a?

Lão Mai không đầu không đuôi hỏi một câu.

- Đã nghiền!

Phương Mặc Phi gật gật đầu:

- Dưới chân thiên tử, ban ngày ban mặt, ngang nhiên động thủ...

Lão Mai trợn trắng mắt:

- Còn ban ngày ban mặt... ta thấy người vui tới quên trời đất... giờ con mẹ nó cũng đã là canh hai...

...

Vân Dương tiến vào trong mật thất, phũ một cái ném Triệu Bình Long xuống mặt đất, căn bản không thèm để ý tới hắn, quay người đi ra ngoài.

Hôm nay hắn giết quá nhiều người, trợn vện cũng có bốn chín người, lại thêm lúc trước giết Tây Môn Vạn Đại cùng thị vệ của hắn, bất bình chí khí thu được trong thời gian này cũng không ít.

Tâm thần hắn tiến vào thức hải xem xét, vừa nhìn không khỏi ngạc nhiên.

Lục Lục vẫn như cũ, nhưng tráng kiện hơn nhiều, đã trưởng thành một chút, nhưng mảnh lá thứ hai vẫn...

A.

Mảnh lá thứ hai có vẻ cũng trưởng thành hơn một chút.. Nhưng còn lâu mới đạt đến độ mở thành một lá sem hoàn chỉnh./.

Lần trước chỉ giết mười hai người mà đã xuất hiện lá thứ nhất. Hơn nữa theo tình trạng chỉ cần mười người là đủ. Tính như vậy lần trước còn thừa hai cái, trong thời gian này giết năm một người, tổng là năm ba.

Sao mảnh lá thứ hai còn chưa hình thành?

Cái này có chút không đúng a.

Day leo của Lục Lục vung vẩy, tỏ vẻ khinh bỉ Vân Dương nửa ngày: nếu cứ giết mười tên ác nhân có thể hình thành một lá, vậy chẳng phải người chỉ cần giết một trăm tên ác nhân là có thể trở thành vũ trụ Chí Tôn rồi?

Trên đời nào có chuyện tốt như vậy!

Vân Dương yên lặng.

Vốn nghĩ một lần nữa có thể có thêm một bảo bối, hiện tại xem ra chỉ là mộng tưởng. Không biết bảo bối thứ hai bao giờ mới hình thành a...

Day leo của Lục Lục lại điên cuồng vung vẩy, tỏ vẻ khinh bỉ cực điểm.

Bảo bối như vậy, một cái cũng đủ nghịch thiên, người lại muốn mỗi cái lá cái lá cây được một cái... thực sự nghĩ nhiều a.

Đây chính là bảo vật Tiên Thiên cấp bậc...

Vân Dương có chút buồn bực, trước khi rời đi còn hung tợn cảnh cáo:

- Còn dám khinh bỉ ta như vậy, ta sẽ không cho người ăn nữa.

Lục Lục lập tức khuất phục, day leo quấn quanh chân Vân Dương, một trận vuốt mông ngựa, tựa như tiểu nữ hài đang làm nũng, mềm mại, hồn nhiên, đáng yêu...

Trong chốc lát Vân Dương đã bị đánh bại.

...

Không tấn cấp, như vậy cũng nên đi thu thập Triệu Bình Long a.

Vân Dương xuất hiện trong mật thất, trực tiếp đem Triệu Bình Long còn đang hôn mê treo trên không trung thành hình chữ đại. Nhìn Triệu Bình Long còn đang hôn mê, trong mắt Vân Dương tràn đầy lãnh ý.

Địch quốc, hoặc là Tứ Quý lâu đối phó Cửu Tôn, Vân Dương cũng không lấy làm lạ.

Hắn chỉ trả thù mà không tức giận.

Nhưng, Triệu Bình Long thân là tướng lĩnh Ngọc Đường đế quốc, vì cái gì mà còn muốn hại Cửu Tôn?

Đối với loại người này, Vân Dương nhất quyết không thể tha thứ!

Triệu Bình Long bị dội một gáo nước lạnh mà tỉnh lại, vừa mở to mắt liền thấy Vân Dương bình tĩnh mà hàm vô hạn sát khí. Con người lạnh lùng kia khiến Triệu Bình Long có một loại cảm giác: “Đôi con người này, có thể trực tiếp thông tới Âm Tào Địa Phủ!”

- Triệu tướng quân, chúng ta lại gặp mặt.

Vân Dương nhàn nhạt, không chút ý cười:

- Thật là có duyên a. Trong lòng ngươi ước gì sớm xử lý ta, mà trong nội tâm ta cũng dám sớm muốn trò chuyện như vậy với Triệu tướng quân a.

Triệu Bình Long nghe rồi cười một tiếng:

- Tiểu tử, ngươi đừng phách lối, bản tướng quân chính là trọng tướng của Ngọc Đường đế quốc, ngươi làm làm như vậy với ta, thiên uy tức giận, vương pháp không dung!

- Vương pháp không dung?

Vân Dương cười lạnh một tiếng, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc lạnh, hắn gần từng chữ nói:

- Vậy khi ngươi tiết lộ tin tức của Cửu Tôn, khi ngươi lập âm mưu hãm hại Cửu Tôn, có suy nghĩ vương pháp không dung hay không?

Triệu Bình Long đột nhiên tròn tròn trong mắt, hắn không thể tin được mà nhìn Vân Dương, tựa như gặp quỷ mà kêu lên một tiếng, thanh âm khàn giọng, khó nghe vô cùng:

- Ngươi... ngươi là ai! Ngươi... làm sao ngươi biết!?

- Làm sao ta biết?

Trên mặt Vân Dương lộ ra biểu lộ khó chịu cơ hồ muốn khóc.

- Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Triệu Bình Long, báo ứng của ngươi đã đến!

Hắn gắt gao nhìn Triệu Bình Long:

- Ai có thể nghĩ được, thân là trọng tướng quyền cao chức trọng trấn thủ biên cương của Ngọc Đường đế quốc, thế mà lại là hai mươi tháng giêng của Tứ Quý lâu! Rất tốt, rất tốt!

Toàn thân Triệu Bình Long trùng xuống như quả cầu da bị xì hơi, ánh mắt vốn hung lệ, nháy mắt trở nên uể oải.

...

Chưa đến nửa canh giờ.

Vân Dương đem một thân thấm đẫm máu tươi đi ra khỏi mật thất, sau khi nhìn thấy chân diện mạo của Triệu Bình Long ở Thanh Vân phường, Vân Dương đã mất đi lòng tin đạt được nhiều tin tức từ trên người Triệu Bình Long.

Tham lam, háo sắc, thô bạo, vô mưu, hơn nữa tu vi không cao.

“Nếu mình là người chủ sự của Tứ Quý lâu, cũng sẽ không để tên ngu xuẩn như vậy biết quá nhiều tin tức”

Mặc dù hắn thân là tướng quân, nhưng năm nay lại không xưng phong ra chiến trường giết địch. Một chút dũng khí cuối cùng trong lòng hắn đã bị cảm y ngọc thực, tiền quyền sắc đẹp ăn mòn sạch sẽ!

Quả nhiên, sau khi Vân Dương thi triển chút thủ đoạn, phòng tuyến của Triệu Bình Long trực tiếp sụp đổ!

Đối với tất cả mọi chuyện đều trực tiếp thú nhận. Chi tiết trong đó cũng nói rõ ràng. Nhưng đối với những người khác của Tứ Quý lâu, trừ Sở Thiên Lang ra, mặt khác... hoàn toàn không biết.

- Từ khi nào ngươi biết đến Sở Thiên Lang?
- Hai năm rưỡi trước... bởi vì tin tức của Cửu Tôn cần không ngừng truyền lại, nên ta mới biết Sở Thiên Lang cũng là người trong tổ chức.
- Trước đó thì sao?
- Trước đó cũng không có nhiệm vụ...
- Vậy ngươi gia nhập Tứ Quý lâu từ khi nào? Ai giới thiệu ngươi? Ai tìm tới ngươi?
- Ba năm trước... là một người bịt mặt, nhưng hắn chỉ xuất hiện có một lần, sau đó không còn xuất hiện nữa.
- Có đặc điểm gì không?
- Người kia che chắn vô cùng chặt chẽ, căn bản không nhìn ra bất cứ đặc điểm gì...
- Sứ mệnh của ngươi?
- Nghe ngóng tin tức Cửu Tôn... chỉ có như vậy.
- Tin tức Cửu Tôn sao có thể dễ dàng nghe đến? Là ai nói cho ngươi?
- Không biết... tóm lại, thời điểm cần ta truyền tin tức trở lại, trên bàn sẽ xuất hiện một phong thư...
- Thư đâu?
- Theo phân phó, đã đốt toàn bộ...

Vân Dương hỏi tới lúc này liền có xúc động một churong chụp chết con heo này!

Ngươi là đầu heo sao?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Xuân Hàn Tôn Chủ

Tên gia hỏa này cái gì cũng không biết, người ta xuất hiện trước mặt hắn mà hắn không quan sát được bất kì đặc điểm gì.

Rốt cục, Vân Dương đã minh bạch, tên Triệu Bình Long này chỉ là một tên nhân viên vòng ngoài, được tuyển chọn lâm thời khi Tứ Quý lâu chuẩn bị đối phó Cửu Tôn.

Sau khi xử dụng, sớm đã bị đào thải... chỉ là con hàng này vẫn chưa tự biết lấy mình.

- Vì sao ngươi đồng ý gia nhập Tứ Quý lâu?
- Tứ Quý lâu... có một loại công pháp bí mật về trường sinh... Ngự Nữ Chân Kinh...

Triệu Bình Long có chút ngập ngừng nói.

Vân Dương chỉ thấy trong lòng dâng lên cơn sóng vô lực.

Một bản Ngự Nữ Chân Kinh... một bản tà công Thái Âm Bồ Dương, chỉ như vậy đã khiến cho ngươi phản bội tổ quốc của mình? Chỉ như vậy đã khiến ngươi hãm hại công thần quốc gia?

Chỉ như vậy đã khiến ngươi tham gia hãm hại đồng bào chiến hữu?!

- Ngươi có biết, những tin tức qua tay người như vậy, có thể tạo thành bao nhiêu nguy tổn trí mạng với Cửu Tôn hay không?

“...”

Ánh mắt Triệu Bình Long lấp lóe.

- Ngươi có biết, như vậy là ngươi đang bán nước? Ngươi tham dự vào cái âm mưu này, chẳng nhẽ nội tâm ngươi không có chút áy náy hổ thẹn hay sao?

Lửa giận trong lòng Vân Dương không ngừng bốc lên.

- Ta... ta có, ta hổ thẹn... ta cũng rất áy náy...

Triệu Bình Long vội vàng nói:

- Lương tâm ta cũng chịu rất nhiều răn vặt...

Đừng!

Vân Dương nâng tay, một chương đập nát đầu Triệu Bình Long.

Hắn không muốn nghe nữa, cũng không muốn nhìn nữa.

Nếu không phải bởi muốn tra hỏi chút tin tức, loại người như Triệu Bình Long, bình thường Vân Dương thậm chí không thèm mở miệng một câu, trực tiếp xuất thủ đánh chết mới hợp!

Sau khi giết Triệu Bình Long, Vân Dương vẫn tức giận, cả người run rẩy hồi lâu mới dứt.

Đối với đám người như Lý Trường Thu, Sở Thiên Lang, Vân Dương mặc dù vô cùng tức giận, cừu hận có thể nói như biển. Nhưng hắn vẫn có thể nhịn, kìm chế tâm tình mà vờn bộn hắn, tranh thủ đạt được thêm càng nhiều tin tức, thêm một chút nhắc nhở...

Vì cái đó, Vân Dương có thể nhịn.

Nhưng, duy chỉ có loại người như Triệu Bình Long là Vân Dương không thể nhịn dù chỉ một khắc!

“Thứ ta hận nhất, là đao đến từ sau lưng”

“Người ta hận nhất, là phản đồ trong quân”

“Bởi, dù không phải chiến đấu cùng một chiến trường, nhưng đến cùng chúng ta cũng là... chiến hữu! Là những người chiến đấu vì mục tiêu chung”

“Mặc kệ ngươi có lý do gì, kẻ bán đứng huynh đệ chiến hữu của mình đều tuyệt không thể tha thứ, cũng không đáng để tha thứ!”

...

Vân Dương mang theo một thân sát khí rời khỏi mật thất.

Manh mới lần đến chỗ Triệu Bình Long thì bị dứt.

Rẽ ngoặt.

Vân Dương tới chỗ Sở Thiên Lang:

- Sở Thiên Lang, ta tin rằng ngươi còn có những phát hiện khác.

Sở Thiên Lang đã sụp đổ triệt để, hai con mắt hắn đã sớm mất đi thần thái vốn có:

- Thực sự đã không còn... ngươi cũng tra tấn ta đủ nhiều ngày như vậy... van cầu người, cho ta một cái thống khoái đi.

Nhầu châu Vân Dương xoay động:

- Ta dắt ngươi đi gặp một người!

Vân Dương nhắc Sở Thiên Lang vốn đã nhũn như một đồng bùn lên, ra khỏi gian mật thất đó, đến nơi giam giữ Lý Trường Thu.

- Lý Lão, ta mang lão bằng hữu tới thăm ngươi đây.

Vân Dương vừa vào cửa, cười tủm tỉm nói.

Lý Trường Thu đang bị khóa trong mặt thất gian na quay đầu, liếc thấy Sở Thiên Lang đang hấp hối, đột nhiên ánh mắt lóe sáng một trận, lão cười ha ha, vui vẻ vô cùng:

- Sở Thiên Lang, tên vương bát đản nhà ngươi cũng có ngày hôm nay!

Sở Thiên Lang cũng hận ý ngập trời, chửi ầm lên:

- Lý Trường Thu, đồ chó điên nhà ngươi! Ngươi dám bán đứng lão tử! Ngươi chết không yên lành!

Hai người hung hăng nhìn nhau như hai con gà chọi trong trăng quyết đấu, bốn con mắt đều bị che phủ bởi tơ máu, ý vị hận ý ngập trời kia khiến người đạo diễn vở kịch như Vân Dương cũng phải không rét mà run.

- Người a, cừu hận dĩ nhiên đáng sợ như thế...

Vân Dương cảm thán một câu.

- Hai người các ngươi đều oán hận người kia.

Vân Dương đem Sở Thiên Lang trối trước mặt Lý Trường Thu, thờ dài nói:

- Cho nên, ta đem hai người các ngươi trối cùng một chỗ. Ta không thể tự ý thả các ngươi, cũng không thể tự ý giết các ngươi... vì thế, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội trút giận.

Lý Trường Thu quay đầu, nghiêm túc nói:

- Đa tạ.

Cùng lúc đó, Sở Thiên Lang cũng chân tình thực ý nói:

- Đa tạ.

Lập tức, cả hai người cùng sững sờ.

Lý Trường Thu nghĩ: “Sở Thiên Lang bán rẻ ta, bây giờ tiểu tử này cho ta cơ hội mạng chết hẳn, cơ hội này ta tất nhiên phải cảm ơn. Nhưng vì sao Sở Thiên Lang cũng cảm ơn a?”

Sở Thiên Lang nghĩ: “Tên vương bát đản Lý Trường Thu này hãm hại ta, bây giờ tiểu tử này cho ta một cơ hội trút hận, dĩ nhiên là ta phải cảm ơn hắn, nhưng Lý Trường Thu cũng nói cảm ơn làm cái gì?”

- Ngươi cảm ơn cái gì?

Lý Trường Thu khinh bỉ nhìn Sở Thiên Lang:

- Đồ hèn hạ vô sỉ!

Sở Thiên Lang cả giận nói:

- Ta cảm ơn cái con mẹ ngươi! Lý Trường Thu ngươi chết không yên lành!

Một đời oai hùng, nay sắp chết đến nơi, hiện tại Sở Thiên Lang có thể mắng chửi khó nghe đến đâu thì mắng chửi khó nghe đến đó.

Sau khi mắng xong, chỉ thấy Lý Trường Thu tức đến xanh mét cả mặt, hai mắt bốc lửa, Sở Thiên Lang không khỏi thấy khuây khỏa trong lòng, hẳn dương dương đắc ý hỏi:

- Ngươi cảm ơn cái gì?

Lý Trường Thu chửi ầm lên:

- Ta cũng cảm ơn con mẹ nhà ngươi!

Phi!

Sở Thiên Lang nhổ một miếng nước bọt lên mặt Lý Trường Thu, Lý Trường Thu giận dữ, lập tức khắc một cục đờm trúng ni tâm Sở Thiên Lang!

Tay chân hai người đã bị trói chặt, không thể động thủ, vì vậy chỉ có thể nhổ nước bọt vào nhau. Trong chốc lát, người này nhổ một bãi kè kia phun một ngụm, cơ hồ dim mặt đối phương trong nước bọt. Nhất thời, cả hai đều trông vô cùng chật vật!

- Tiểu nhân hèn hạ vô sỉ!
- Súc sinh táng tận thiên lương!
- Thiên đạo vạn quả nhà ngươi!
- Vương bát đản nhà ngươi sẽ bị dày xuống địa ngục!
- Ta thao con mẹ nhà ngươi!
- Ta xxx con bà nhà ngươi...

Hai người càng mắng càng khó nghe, càng mắng càng thêm hăng máu, mặt đều đỏ lên, thở hổn hển, mắt trừng như chữ O tròn trịa, moi hết ruột gan những từ ngữ mắng người càng thêm ác độc.

Mắng ít một câu, sẽ thấy mình bị thiệt thòi lớn!

- Ngươi dám bán ta! Ngươi là tội nhân của tổ chức!
- Ngươi dám hãm hại ta, tên hỗn đản đỉnh đầu mọc, bàn chân cháy mù nhà ngươi!
- Cái rắm! Ta hãm hại ngươi? Ngươi không bán đứng ta sao ta có thể thâm hại ngươi? Phải biết thiên ác có báo, ngươi đang làm thì trời đang nhìn!
- Mười tám con lừa liên tục xxx bà nội ngươi! Ta bán đứng ngươi? Lão tử có rãnh háng cũng khinh thường bán đứng tên vương bát đản nhà ngươi! Ngươi còn không đáng để lão tử bán!

Sở Thiên Lang chửi ầm lên.

Nhưng hai câu này vừa xuất ra khỏi miệng, hai người đột nhiên sững sốt một chút.

Lập tức, hai người không hện mà cùng yên lặng trở lại.

Sau đó, hai người không hện mà quăng ánh mắt hoài nghi về phía Vân Dương.

Chỉ thấy Vân Dương khoanh hai tay, tủm tỉm cười cười nhìn hai người bọn hắn.

Sở Thiên Lang nháy mắt mấy cái:

- Ngươi nói ta bán đứng ngươi? Từ lúc nào ta bán đứng ngươi?

Lý Trường Thu sững sốt, kinh ngạc nói:

- Đến lúc này rồi ngươi còn không thừa nhận? Ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống rời khỏi đây sao?

Sở Thiên Lang chửi ầm lên:

- Cũng bởi đến lúc này rồi nên ta cũng không nói láo, ngươi nói ta bán đứng ngươi? Con lợn nhà ngươi! Lão tử bán đứng ngươi mà lão tử còn không biết?
- Ngươi... không phải ngươi đem tin tức của ta bán cho tên tiểu tử này sao?

Lý Trường Thu từ từ như hiểu ra vấn đề, ánh mắt dần dần trở nên kinh ngạc, rồi phẫn nộ:

- Sau đó để tiểu tử này đến bắt ta?

Sở Thiên Lang nổi trận lôi đình:

- Họ Lý! Ngươi dùng cái não lớn bằng hạt đậu nành của ngươi nghĩ xem, có khả năng như vậy sao? Nếu ta bán rế ngươi... tại sao hiện tại ta lại ở chỗ này? Chẳng nhẽ trước ta bán đứng ngươi, lại còn để cho ngươi cơ hội trong lúc phản hận hãm hại lại ta? Sau đó hai ta cùng chết?!

Sở Thiên Lang bị phẫn có chút không chịu được!

Trách không được con hàng này hận ta như vậy, hóa ra hắn cho là ta bán đứng hắn... đây... đây quả là oan uổng thấu trời a, chẳng nhẽ trong đầu tên Lý Trường Thu này không phải là não mà chứa đầy phân sao?

Sắc mặt Lý Trường Thu trở nên trắng bệch, lão chậm rãi quay đầu, ánh mắt hàm chứa vẻ không thể tin được nhìn Vân Dương, nói từng chữ:

- Sở Thiên Lang... không có bán ta...?

Vân Dương nhìn lão cười tủm tỉm, cũng không nói chuyện.

- Hết thầy là người sắp đặt?

Lý Trường Thu tuyệt vọng hỏi.

Vân Dương vẫn cười hi hi như vậy:

- Đúng vậy a, Lý lão, thế nào, có sáng khoái hay không?

Sắc mặt Vân Dương từ từ trở nên lạnh lẽo, hắt thở dài một hơi, cắn răng nói:

- Người có sáng khoái hay không? Ta không biết, nhưng ta... sáng khoái! Nhưng huynh đệ chết dưới sự hãm hại của các người, cũng sẽ thấy sáng khoái!

Oa một tiếng, Lý Trường Thu thổ huyết tại chỗ, lão nuốt máu, quát to:

- Người lừa ta thật thảm...

Đột nhiên lão trợn mắt tròn xoe, ho khan một tiếng, phun ra một cục đờm hương trên mặt Vân Dương.

Vân Dương sao có thể để lão như nguyện, nhanh chóng lách người né tránh, thân thể lập tức lóe lên một cái, một cái tát nặng nề giáng lên mặt Lý Trường Thu, giọng nói rét lạnh quát:

- Còn dám phun một ngụm, ta để người sống trong này thêm một năm!

Lý Trường Thu toàn thân giật nảy mình, sợ run cả người, lão cực kỳ phẫn hận nhìn Vân Dương, nhưng cuối cùng cũng không dám phun ra một miếng nước bọt nữa.

Sống thêm một năm!

Ý tứ trong đó, Lý Trường Thu rất rõ ràng!

Trước mặt hắn, Sở Thiên Lang như quả cầu da xì hơi, toàn thân mềm nhũn, lão thầm thở dài một hơi, muốn nói điều gì đó, nhưng vừa ra đến cửa miệng lại nuốt vào...

Việc đã đến nước này, còn gì để nói nữa?

Mắng?

Bắt quả chỉ cho người ta thêm cái có tra tấn hai người bọn hắn mà thôi.

Nhưng hiển nhiên Lý Trường Thu hiện tại không ý thức được điều đó, hắn như người mất hồn. Cực hạn xấu hổ, cực hạn phẫn hận. Một đời kiêu hùng vậy mà từ đầu đến cuối đều bị Vân Dương xoay tròn, đùa giỡn trong lòng bàn tay, hơn nữa lão còn lấy thân phận tù nhân, đi giúp kẻ bắt mình đối phó đồng đội của mình...

Lý Trường Thu giờ phút này đã triệt để rơi vào trong rối loạn.

Một cảm giác xấu hổ muốn chết, hắn cứ ngốc như vậy bị người ta lừa! Lý Trường Thu mắng lớn, diện mục dữ tợn:

- Tiểu vương bát đần, thứ thất đức đoạn tử tuyệt tôn... người chờ đó, Xuân Hàn tôn chủ của chúng ta tuyệt không tha cho người...

- Im miệng.

Sở Thiên Lang quát lớn một tiếng.

Lý Trường Thu bỗng ngậm chặt miệng. Ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, nhưng cũng đã chậm...

Hắn đột nhiên kêu thảm một tiếng, con mắt bỗng trợn to, hai con ngươi cơ hồ trừng lòi ra ngoài hốc mắt, thất khiếu đồng thời chảy đầy máu tươi.

Hắn trực lăng lăng nhìn Vân Dương, nhìn Sở Thiên Lang, đột nhiên kêu to một tiếng, toàn bộ thân thể cùng lúc trở nên khô quắt.

Tại dưới mắt Vân Dương cùng Sở Thiên Lang, thân thể Lý Trường Thu không ngừng toát ra huyết sắc sương mù, cả thân thể không ngừng rút nhỏ...

Huyết vụ tan hết.

Vân Dương cùng Sở Thiên Lang đồng thời sợ run cả người.

Chỉ trong một nhịp hít thở, thân thể vốn khô ngô to lớn của Lý Trường Thu đã hóa thành một cái xác ướp nhỏ bé khô quắt.

Tất cả nội tạng cùng với huyết nhục đều quý dị biến mất không chút tung tích.

Chỉ còn lại một lớp da bao lấy bộ xương cốt đã làm khô, tựa như khúc gỗ vứt trong bóng tối ba năm trời.

Khí tức Lý Trường Thu đã tuyệt!

Cứ như vậy quý dị chết đi!

Sở Thiên Lang hơi giật mình nhìn, trong mắt phủ đầy sợ hãi, toàn thân run rẩy như co giật. Vân Dương thấy một màn quý dị như vậy cũng không kìm được hít một hơi lạnh thật sâu bỗng nhiên cũng cảm giác âm trầm, da đầu không chịu được run lên từng cơn.

Nhưng, trong ánh mắt hắt lại bỗng nhiên sáng lên.

Xuân Hàn Tôn Chủ!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Thoải Mái, Chấn Động

Xuân Hàn Tôn Chủ!

Sau khi Lý Trường Thu vừa mở miệng nói bốn chữ này, lập tức biến thành bộ dạng khủng khiếp như vậy! điều này nói lên... bốn chữ này, có cỗ quái.

Vì sao bốn chữ này lại có uy lực lớn đến như vậy?

Chỉ là bốn chữ mà thôi a!

Bữa nay Vân Dương cố tình đem hai người này đặt cùng một chỗ, cũng không đơn thuần chỉ để bọn hắn mắng chửi nhau. Hai bọn hắn tuy bị Vân Dương châm ngòi, nhưng đến tột cùng cũng không phải người ngu ngốc. Chỉ cần đặt bọn hắn chung một chỗ, chắc chắn bọn hắn có thể hiểu rõ chân tướng sự việc.

Điểm này, đương nhiên Vân Dương biết rõ.

Đây cũng là lần cuối cùng hắn lợi dụng hai người, coi như là tận dụng phế vật đi.

Hắn vốn chủ định để hai người kia cãi nhau, hoặc sau khi biết sự thật mắng chửi bản thân, trong lúc vô tình hoặc dưới sự phẫn nộ mà nói ra vấn đề gì đó.

Hắn vốn cũng không hy vọng nhiều về kế hoạch này. Chỉ là thử lần cuối trước khi kết thúc sinh mệnh hai người kia mà thôi.

Nhưng, một màn quý dị này, lại khiến trong lòng hắn khẽ động.

Vân Dương đột nhiên quay đầu, hắn nhìn Sở Thiên Lang, mục quang như kiếm:

- Sở Thiên Lang, ta có một câu hỏi.

Sở Thiên Lang cười thầm một tiếng:

- Ngươi bỏ cái ý định này đi... dù ngươi tra tấn ta có tàn khốc hơn gấp vạn lần... ta cũng không dám giải thích bốn chữ này với ngươi.

Về ác lạnh trong mắt Vân Dương lóe lên, nhưng lại tựa hồ nghĩ điều gì đó, hắn nói khẽ:

- Hồn phi phách tán? Vĩnh tuyệt siêu sinh? Bốn chữ này, là huyết chú?

Thân thể Sở Thiên Lang chấn động, ánh mắt quái dị nhìn Vân Dương.

Vân Dương hít một hơi thật sâu:

- Xem ra ta đã đoán đúng.

Sở Thiên Lang thà bỏ mình tra tấn hàng ngàn hàng vạn lần, thậm chí thà bị mình hành hạ đến chết cũng không muốn nói ra bốn chữ huyết chú này, Vân Dương liền hiểu hết thấy. Nhưng loại thủ đoạn này khiến Vân Dương không rét mà run.

Trong thiên hạ, lại có thủ đoạn ác độc như thế?!

Đây là tà pháp gì?!

Sở Thiên Lang im lặng hồi lâu, chợt nói:

- Nếu ngươi đã đưa ta đến đây, Lý Trường Thu cũng chết rồi, chắc hẳn, những ngày an nhàn của ta cũng bắt đầu từ hôm nay đi?

Vân Dương lạnh lùng cười cười:

- Sở Thiên Lang, ngươi rất thông minh, vô luận thế nào, dù là người trong giang hồ, nhưng trong xương người vẫn là người Ngọc Đường, điều này ta tin rằng ngươi sẽ không phủ nhận.

Trong mắt Vân Dương ánh lên vẻ phức tạp:

- Không sai, ta là người Ngọc Đường.

- Thân là người Ngọc Đường, ngươi lại tham gia hãm hại Cửu Tôn, thủ hộ thần của Ngọc Đường.

Thanh âm Vân Dương nhàn nhạt:

- Sở Thiên Lang, ngươi còn gì để nói hay không?

Sở Thiên Lang há to miệng, lại không có gì để nói.

- Vô luận vì lý do gì, đều không thể che dấu tội phản quốc của ngươi.

Vân Dương khẽ thở ra một hơi:

- Nhưng sau cùng ta vẫn không rõ. Lý Trường Thu không phải người Ngọc Đường thì ta có thể hiểu được, còn ngươi thân là nhân sĩ Ngọc Đường, đến cùng là vì cái gì?

- Ngươi cho ta một đáp án, hôm nay ta có thể cho ngươi một thống khoái.

Sở Thiên Lang trầm ngâm một hồi lâu, mới lẩm bẩm:

- Ta là một người trong giang hồ.

- Người giang hồ...

Vân Dương lạnh lùng nói:

- Chẳng nhẽ không phải người Ngọc Đường? nếu Ngọc Đường quốc gia bị diệt, ngươi cho rằng chỉ bằng một câu người trong giang hồ là có thể khiến người nhà ngươi, bằng hữu của ngươi có thể bảo toàn sao? Sinh linh đồ thân ngay cạnh ngươi... ngươi có thể an tâm thoải mái sao?

Nói xong, Vân Dương không nói gì thêm.

Quay người đi ra ngoài.

Ngay khi hắn bước đến cửa, lãnh ý toàn thân toát lên, Thiên Đạo Chi Nhận đột nhiên rời khỏi tay.

Một vòng lưu quang bỗng nhiên xuất hiện chặt đứt cổ Sở Thiên Lang.

- Bình sinh Vân Dương ta hận nhất chính là quân bán nước!

- Ngay cả liếc, ta cũng không muốn liếc thấy loại người như ngươi.

Thân thể Vân Dương khẽ động, khẽ nói một câu rồi sai bước ra ngoài. Quang mang lóe lên, Thiên Đạo Chi Nhận tự động bay lên, hóa thành một đạo lưu quang bay theo Vân Dương, hóa thành một đồ án tinh xảo trên ống tay áo hắn.

- Lão Mai, thu dọn mật thất.

Toàn thân Vân Dương hiện tại như bị bao phủ bởi một màn u ám.

...

Vân Hào vận một thân bạch bào đứng trước mặt Vân Dương.

- Người trong mật thất là ai?

Ánh mắt Vân Hào sắc như chim ưng.

- Người phản quốc hàng địch, hãm hại Cửu Tôn.

Vân Dương cũng không giấu diếm.

- Giết tốt.

Vân Hào tán thưởng một tiếng:

- Ta phải đi.

- Đi sớm vậy?

Vân Dương ngẩng đầu hỏi.

- Ta ở chỗ này sẽ khiến người bó chân bó tay.

Trên mặt Vân Hào lộ ra một vòng cười khổ:

- Có nhiều chuyện ta nhìn ra được, người không muốn cho ta biết. Dù sao thân phận ta cũng trong tình huống khó xử.

- Đúng thế.

- Cho nên, ta sớm đi.

Vân Hào mỉm cười nhìn Vân Dương:

- Ta đang đợi, đợi một ngày người có thể công khai lộ diện. Đến lúc đó, ta sẽ chân chính đến giúp người một chút sức lực.

Vân Dương trầm mặc một chút, nói:

- Ngày đó, sẽ không quá xa.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vân Hào nói:

- Nhưng nếu có một ngày, người đột nhiên nghe tin ta chết. Cũng có thể nhanh chóng trở về, bởi lúc đó, Thiên Đường thành rất rất cần người.

Ánh mắt Vân Hào ngưng trọng lại.

Từ câu nói này, Vân Hào có thể ần ần cảm nhận được áp lực mà Vân Dương đang gánh lớn đến mức nào. Cũng nghe ra được, Vân Dương đối với lần chiến đấu này cũng không thực sự nắm chắc.

Nhìn Vân Dương, nhìn thân thể đơn bạc của thiếu niên này. Vân Dương rõ ràng có thể cảm giác được, hắn cô độc, rất quật cường, rất quyết tuyệt, hắn có thể lẻ loi một mình đối đầu thiên hạ mà không chút thối lui.

Hắn giống như một hài tử bị nhân thế vứt bỏ, toàn thân sớm đã chất đầy thương tích, tổn thương do thế giới này gây ra cho hắn còn chưa liền, hắn lại cố chấp giúp thế giới bẩn thỉu này trồng đầy hoa cỏ.

Cố gắng nở rộ, tỏa ngát hương thơm cho thiên hạ, cho nơi hắn thuộc về.

- Bảo trọng!

Vân Hào chỉ thấy ngẹn ngào tại yết hầu, cố gắng nở nụ cười:

- Người tốt, sẽ không dễ chết như thế.

Trên mặt Vân Dương lóe lên một nụ cười mỉa mai.

Người tốt không dễ chết sao?

Cổ tay hắn khẽ lật, lấy ra một cái bình ngọc nhỏ đưa cho Vân Hầu:

- Ngươi muốn đi, ta cũng không có gì để cho ngươi. Ngươi cầm cái này, tìm một nơi an toàn ăn vào, nó có thể giúp ngươi trùng kích thập trọng viên mãn.

Thập trọng viên mãn!

Toàn thân Vân Hầu chấn động, gò má trên mặt rung rung. Hắn không chút nghi ngờ tính chân thực của câu nói này, chỉ có điều khá mơ hồ:

- Thứ này, sao ngươi không giữ lại?

Ánh mắt Vân Dương nhìn phương xa:

- Tạm thời nó không có tác dụng đối với ta. Nhưng nếu ngươi nhờ nó mà đạt đến thập trọng viên mãn, nhất định có thể trở thành một lực lượng có tác dụng chấn nhiếp ngoại bang cho Ngọc Đường đế quốc!

Ánh mắt Vân Hầu ngưng trọng, chậm rãi nhận lấy, chỉ cảm thấy trên tay như đặt một tòa núi lớn.

Hắn rõ ràng, Vân Dương không có chút nắm chắc đối với trận đấu sắp tới. Vì vậy mới đưa thứ này cho mình. Nếu vạn nhất Vân Dương thực sự xảy ra chuyện, như vậy Ngọc Đường đế quốc có một tên đại ca thủ thập trọng viên mãn tọa trấn, mặc kệ là đối với giang hồ, hay là đối địch quốc, đều là một loại uy áp quan trọng.

Nhưng hắn không hiểu.

Vì sao Vân Dương không muốn lão tham gia vào chuyện của hắn.

- Vì sao ngươi không muốn cho ta tham gia?

Cuối cùng Vân Hầu không nịn được bèn hỏi.

- Bởi, nếu ngươi tham gia... thứ nhất, tuy có thể nói là ta rất tin tưởng ngươi, nhưng chuyện này ta không dám tiết lộ đối với người mà ta không hoàn toàn tín nhiệm.

Sự thẳng thắn của Vân Dương khiến Vân Hầu cười khở một trận. Nhưng câu tiếp theo của Vân Dương khiến hắn trợn to hai mắt nhìn:

- Lại nói... không nói thập trọng viên mãn, coi như Lăng Tiêu Túy tham gia, ta cũng không thể cam đoan hắn sẽ không bị giết!

Vân Dương nói:

- Chuyện này của ta, trước mắt mà nói, không nên tạo ra thanh thế quá lớn. Nếu ta bị chết, đã nói lên chuyện này đã hoàn toàn kết thúc.

- Định nhân của ta cũng sẽ không gây sự với Ngọc Đường đế quốc.

- Cho nên tu vi thập trọng viên mãn của ngươi lúc đó mới có tác dụng. Nếu không...

Vân Dương cũng không tiếp tục nói.

Chỉ là, ý vị tịch liêu trên mặt lại ngày càng nồng đậm.

Tứ Quý lâu không tham dự tranh bá thiên hạ. Điểm này rất xác thực. Mưu hại Cửu Tôn, cũng chỉ là vì một cái nguyên nhân nào đó. Bọn hắn chắc chắn sẽ không đối phó một quốc gia.

Nếu mình thắng, mọi chuyện tự nhiên sẽ kết thúc. Nhưng nếu mình chết rồi, chuyện của Cửu Tôn sẽ vĩnh viễn chìm vào quên lãng. Tứ Quý lâu cũng sẽ không bận chỗ đánh mèo mà công kích Ngọc Đường đế quốc hay Vân Hầu.

Như thế cũng tương ứng với hết thảy sẽ bình tĩnh.

Đối với Ngọc Đường đế quốc mà nói cũng là một chuyện tốt.

Mà lúc đó, Vân Hầu với tu vi thập trọng viên mãn sẽ có thể phát huy tác dụng vô cùng to lớn trên chiến trường.

Đây là an bài cuối cùng của Vân Dương dành cho quốc gia.

Huyết chú vừa xuất hiện, áp lực báo thù đối với Vân Dương trở mình nặng gấp trăm lần!

Hắn càng thêm không nắm chắc.

Nhưng, vô luận thế nào chẳng nữa, con đường này hắn nhất định đi tiếp!

- Đến tột cùng người có thân thể như thế nào?

Đây là câu hỏi sau cùng của Vân Hạo.

Ánh mắt Vân Dương nhìn vào gốc cỏ non xanh biếc dưới chân, dù bị người giam qua cũng ngoan cường phát lên, hiên ngang đứng thẳng. Hắn nở nụ cười, nhưng trong ý cười lại hàm vẻ đắng chát:

- Thân thể của ta... ngay cả chính ta, cũng không biết. Hắc hắc...

Hắn đứng nơi đó, dáng người thẳng tắp như ngọn cỏ kia ngoan cường trời dậy.

Vân Hạo cảm giác, thiếu niên anh tuấn thẳng tắp, phong trần như ngọc này, nhưng trong lòng lại chứa đựng vô tận bi thương cô độc. Ngay cả tiếng cười cũng thể lương như thế.

...

Vân Hạo rời đi.

Sinh hoạt của Vân Dương cũng bình tĩnh một thời gian. Nhưng ngoài thì bình tĩnh, còn trong lòng hắn chưa một khắc nguôi ngoai.

Cái gọi là Trần Bắc tướng quân đã loại trừ. Vậy Thái tử mưu thần là ai? Cái này còn cần quan sát, tùy từng trong cung là kẻ nào, cũng cần loại bỏ, còn có vị trọng tướng trong quân kia, hắn chính là quan trọng nhất.

Vân Dương biết, thân phận địa vị người kia so với Triệu Bình Long cao hơn rất nhiều!

Còn có vị Xuân Hàn Tôn Chủ kia!

Đến cùng là tồn tại như thế nào?

Ban đêm

Một phong thư với phương thức quý dị lại xuất hiện trên bàn Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn. Cửu tinh thủ hộ, chính giữa là biểu tượng hồng thủy thao thiên.

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn rất rõ, điều này biểu thị... phần tài liệu này được tạo bởi thủ hạ dưới trướng Thủy Tôn.

Lão mở ra xem, không khỏi hừng hực lửa giận.

“Người tập kích Phủ nguyên soái đã bị loại trừ. Chuyện Thiên Lang trang cũng có nguyên nhân. Triệu Bình Long đã bị thanh trừng. Ba người này, chính là đồng lõa mưu hại chín vị đại nhân, chứng cứ phía sau...”

- Đáng chết! Những kẻ này chết vạn lần chưa hết tội!

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn tức giận vỗ bàn một cái, chỉ thấy trong tim một mảnh quận thất.

Chứng cứ vô cùng xác thực!

Nhưng Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn chỉ thấy vô cùng thoải mái.

Hắn rốt cục cũng rõ, vì sao người của Cửu Thiên chỉ lệnh không ngừng liên hệ với hắn.

Thích khách thần bí Lý Trường Thu kia không nói đến. Chỉ riêng tên Thiên Lang trang chủ kia cũng khiến Thu Kiếm Hàn thấy sợ hãi. Thiên Lang trang chủ có vô vàn liên hệ với Thái tử điện hạ.

Sau khi chuyện ở Thiên Lang trang xảy ra, thái tử điện hạ đã phái người tìm hiểu khắp nơi, về sau còn tự mình ra mặt, tiếp đãi mấy vị công tử của Tứ Đại gia tộc kia, muốn bảo trụ tính mệnh cho Sở Thiên Lang.

Một người như thế, vậy mà tham gia mưu hại Cửu Tôn!

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn chỉ cảm thấy một trận vô lực bao phủ toàn thân. Chuyện này đã liên lụy tới thái tử? chỉ nghĩ như vậy đã khiến lão có cảm giác thống khổ như bị khoan tim. Đó là nhất quốc thái tử a!

Còn có Triệu Bình Long, đại tướng quân đội vậy mà cũng tham gia hãm hại Cửu Tôn!

Cứ như vậy, sao có thể khiến người Cửu Thiên chỉ lệnh yên tâm liên lạc cùng lão?

Có trời mới biết, trong nội bộ Ngọc ĐƯỜNG, còn có bao nhiêu quan lớn, bao nhiêu người quyền cao chức trọng tham dự chuyện này!

Lão nguyên soái nhắm mắt lại, chỉ thấy tâm thần quá mệt mỏi.

Thật lâu sau, rốt cục hần đứng dậy.

- Đi hoàng cung.

Chuyện này nhất định phải bàn bạc với Hoàng đế bệ hạ. Nhưng, nói như thế nào? Lão nguyên soái cũng không phải rất rõ, một đường suy tư tức giận tới hoàng cung.

Triệu Bình Long vừa nhìn chỉ nghĩ là một tên tướng quân, nhưng Lão nguyên soái biết Triệu Bình Long chính là người của Tam hoàng tử. Mà Thiên Lang trang lại có quan hệ với Thái tử.

Mới bắt đầu đã liên lụy tới hai đứa con trai của Hoàng đế bệ hạ!

Chưa kể phía sau còn rất nhiều bí ẩn, hiện giờ mới chỉ lộ ra một góc băng sơn mà thôi.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Thống Khổ Thấu Tâm

Ầm!

Phanh phanh!

Rầm rầm!

...

Trong ngự thư phòng của Hoàng đế bệ hạ, vô số đồ đạc bị lão Hoàng đế đập nát!

Sau khi nhận được mấy tin tức này, Hoàng đế bệ hạ đột nhiên bạo phát, như một đầu Hùng sư đang nổi điên phát cuồng!

Hắn cuồng loạn hủy diệt hết thấy những thứ mình có thể nhìn thấy, đem trọn cái ngự thư phòng đập đến nát như!

Hai mắt Hoàng đế bệ hạ đỏ ngầu.

Thu Lão nguyên soái há hốc mồm, khiếp sợ nhìn Hoàng đế bệ hạ nổi giận. Việc Hoàng đế bệ hạ sẽ nổi giận cũng đúng, Lão nguyên soái đã từ lâu nghĩ tới trường hợp có thể Hoàng đế bệ hạ thổ huyết chết vì tức giận.

Nhưng, nhưng Lão nguyên soái cũng không nghĩ đến, phản ứng của Hoàng đế bệ hạ lại lớn đến vậy.

Trong ngự thư phòng, không ngừng nghe thấy âm thanh phanh phanh soạt soạt, tất cả nội thị đã bị đuổi đi từ sớm, trong vòng trăm trượng chỉ còn lại hai người Lão nguyên soái và Hoàng đế bệ hạ.

Thật lâu sau, trong một mảnh hỗn độn đồ nát, rốt cục Hoàng đế bệ hạ đã an tĩnh lại, hoàng bào khẽ phát, trực tiếp ngồi trên mặt đất, không chút hình tượng nào, đột nhiên hai tay che mặt, thấp giọng nghẹn ngào, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi.

Hắn kiệt lực khống chế tâm tình, nhưng sự bi thống này, cố thể nào cũng không thể nhịn được.

Nước mắt điên cuồng tuôn ra từ các kẽ ngón tay.

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn từ đầu đến giờ cơ hồ không lúc nào không trong trạng thái ngạc nhiên tột độ.

Mặc dù sớm biết Hoàng đế bệ hạ sẽ phản ứng rất lớn, nhưng cũng tuyệt không nghĩ tới sẽ lớn như vậy! Đây là Hoàng đế bệ hạ bình tĩnh, bất động thanh sắc nắm cân khôn quân lâm thiên hạ sao?

- Bệ hạ, ngài...

Lão nguyên soái rơi vào mê vọng, cẩn thận từng li từng tí nói:

- Bây giờ, chỉ có chút manh mối, cũng chưa chắc trực tiếp... có quan hệ với hai vị hoàng tử... bệ hạ hay là...

Hoàng đế bệ hạ ngẩng đầu, con mắt trừng trừng nhìn Thu Kiếm Hàn, thật lâu sau cũng không nói gì, nhưng loại ý vị tuyệt vọng cuồng loạn trong mắt kia, khiến Thu Kiếm Hàn cảm giác một trận bị thương bao phủ.

Thật lâu sau, Hoàng đế bệ hạ trầm thấp nói:

- Lão Thu... người có biết hay không, Cửu Tôn lão đại... Thổ Tôn, chính là nhi tử của trẫm. Đại hoàng tử!

Câu nói này, long trời lở đất!

Thân thể Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn cứng đờ, cả người cứ như bị sấm sét giữa trời quang đập vào đầu, hai mắt bỗng nhiên lòi ra, không thể tin được nhìn Hoàng đế bệ hạ.

- Đó là hài nhi của ta...

Hoàng đế bệ hạ hô hô thở dốc, hai mắt đỏ ngầu:

- Lão Thu, thế lực Cửu Tôn khổng lồ là thế, coi như trẫm có càng thêm thoải mái, nhưng sao có thể yên tâm để nó trong tay người khác? Cửu Thiên trận rơi xuống, hoàng nhi của trẫm lại có cảm ứng... trẫm mừng rỡ như điên...

Lão nguyên soái rốt cục hiểu rõ.

Vì sao sau khi Cửu Thiên trận rơi xuống, lại đột nhiên xuất hiện một vị Thổ Tôn! Mà mấy tháng sau, Đại hoàng tử đột nhiên bạo chết...

Vì sao Thổ Tôn bí mật xây dựng hoàn thiện Cửu Tôn lực lượng, Hoàng đế bệ hạ đối với thế lực khổng lồ có thể chi phối quân đội, lại chẳng thêm quan tâm

Vì sao Cửu Tôn có thể thành hình nhanh như vậy, vì sao không có bất kì chế ước nào đối với Cửu Tôn!

Vì sao...

Hết thảy là vì... Thổ Tôn! Cửu Tôn lão đại, chính là Đại hoàng tử. Mà vào một khắc Đại hoàng tử tiếp nhận nhiệm vụ này, liền đã chú định hấn vô duyên với hoàng vị!

Bởi vì ngoài sáng, hấn đã chết!

Đã như vậy, Thổ Tôn sẽ không có bất kì uy hiếp nào đối với hoàng vị!

Cho nên, vô luận thế lực Cửu Tôn có khổng lồ thế nào cũng tuyệt không có bất kỳ uy hiếp. Có như vậy Hoàng đế bệ hạ mới có thể tin nhiệm tuyệt đối lực lượng này.

Không cần biết thân phận mỗi người, cứ thần bí bảo trì như vậy cũng tốt. Bởi vì, Đại hoàng tử đang chủ trì đại cục!

Mà hôm nay vì sao Hoàng đế bệ hạ thất thố như vậy, Lão nguyên soái cũng đã minh bạch.

- Hoàng nhi của trẫm... thông minh hiểu chuyện, văn thao vũ lược, tính cách quyết đoán, là nhân trung long phượng, từ đầu trẫm đã xác định có người kế tục... nhưng, Cửu Thiên trận rơi xuống, khiến cho cả đế quốc đều nhóm lên hy vọng... chính hấn cũng từ bỏ tranh đoạt hoàng quyền, bí mật thành lập một lực lượng trấn nhiếp thiên hạ...

- Hấn từ bỏ tất cả những gì vốn thuộc về hấn, vì quốc gia này, sáng tạo một tương lai tươi sáng

- Hoàng nhi của trẫm, từ khi đó không ngừng xống pha chiến đấu, vào sinh ra tử... hấn vì Ngọc Đường, lo lắng hết lòng, trung thành tuyệt đối, từ bỏ thân phận đệ tử Hoàng tộc cảm ý ngọc thực không lo, lại trở thành... chiến sĩ mỗi ngày đều phải giã gạo trong sinh tử. Từ khi hấn tiếp nhận nhiệm vụ này... chưa từng trải qua một ngày tốt lành...

- Người biết không... ngay vào giao thừa năm ngoái, khi tiệc tối mới kết thúc, ta triệu tập Thổ Tôn vào bí mật bàn chuyện.

- ... ai!

Lão nguyên soái thở dài một tiếng.

Chuyện này sao lão có thể không biết? Lúc ấy lão còn không rõ ràng, giao thừa người còn tìm Thổ Tôn nghị sự... ngay cả ăn tết cũng không để người ta nghỉ ngơi một ngày a?

Nhưng bây giờ mới biết, tại sao lại có cuộc nghị sự này? Đơn giản chỉ là một cha một con, năm hết tết đến một lần đoàn tụ!

- Lúc ấy... hoàng nhi uống rượu, hấn rất hưng phấn nói với ta sự hình thành của Cửu Tôn, sự phát triển ngày càng lớn mạnh... hấn rất cao hứng. Nhưng càng về sau, khi hấn uống say, chuẩn bị đi ngủ, khi đó hấn quỳ trước mặt ta, đem đầu hấn gối lên đùi ta, mơ mơ màng màng nói với ta, nước mắt Hoàng đế bệ hạ lại chảy xuống:

- ... hoàng nhi nói... phụ hoàng, ta mệt mỏi quá.

Thu Kiếm Hàn chấn động trong lòng.

Ta mệt mỏi quá.

Có thể không mệt a?

Tận mắt nhìn thấy mình còn sống nhưng đã chết, tận mắt thấy vị trí thái tử của mình lại truyền cho huynh đệ, tận mắt nhìn thấy cái ghế kia vô duyên với bản thân, nhưng bản thân còn muốn vì quốc gia này mà vào sinh ra tử...

Mặc kệ người làm bao chuyện, tạo ra công lao bao lớn, nhưng vĩnh viễn viễn xa, cũng chỉ là một người tàng hình...

- Mừng một đầu năm... hoàng nhi của trẫm mang theo huynh đệ của hấn đi chấp hành nhiệm vụ...

Hoàng đế bệ hạ lệ rơi đầy mặt:

- Mai cho đến mừng chín tháng ba... tại thời điểm hấn làm nhiệm vụ kia, trẫm còn nhớ rõ, đó là đêm mùng hai tháng ba, hấn vào hoàng cung cùng ta gặp mặt, trước khi đi, hấn do dự một hồi rồi nói: “Phụ hoàng, ngài bảo trọng!”

- Lúc ấy trẫm rất tức giận, quát lớn hấn, bất luận thời điểm nào đều phải chú ý, phải vĩnh viễn nhớ kỹ, không được gọi trẫm là phụ hoàng!

Hoàng đế bệ hạ bi thống ngửa đầu nhìn trời, nước mắt cuộn cuộn:

- Nhưng trẫm không nghĩ đến, đó đúng là lần cuối nhi tử của trẫm gọi trẫm một tiếng phụ hoàng!

- Hấn là Thổ Tôn, hấn có thể cảm ứng được cái gì đó, nhưng hấn không thể nhìn thấy được vận mệnh của chính mình, cho nên theo bản năng hấn bảo trẫm bảo trọng, hấn lo lắng cho trẫm... đây là nhi tử của trẫm, trước khi chết đang tận hiếu tâm với trẫm a...

- Nhưng, trẫm hồ đồ, lần cuối rồi còn răn dạy hấn, kết quả từ đó về sau, thiên nhân vĩnh cách... hoàng nhi của ta... phụ hoàng... phụ hoàng xin lỗi con...

Hoàng đế bệ hạ gào khóc.

- Bây giờ... mới biết được, trong những kẻ mưu hại Cửu Tôn... lại có người của cả thái tử lẫn tam hoàng tử...

Hoàng đế bệ hạ bi thảm kêu một tiếng, đột nhiên phun một ngụm máu tươi, đã hôn mê.

- Bệ hạ!

- Thái ý! Mau truyền thái ý!

- Có ai không...

...

Hoàng đế bệ hạ đột nhiên thổ huyết hôn mê, mặc dù rất nhanh đã tỉnh lại, nhưng tinh thần vẫn uể oải như cũ. Còn Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn, đem khuya vào cung nghị sự, lại trở thành đối tượng công kích của mọi người.

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

- Làm sao đột nhiên Hoàng đế bệ hạ lại hôn mê?

- Người đã nói gì cùng bệ hạ?

...

Lão nguyên soái sứt đầu mẻ trán, có khổ mà không nói được. Nhất là đối diện với ánh mắt lạnh như băng của Hoàng hậu nương nương ép hỏi, chân tay

càng thêm luống cuống, cứng họng, ầy ầy không thể nói.

Ta nói gì cùng bề hạ... ta có thể nói với các người a?

Cho đến khi Hoàng đế bề hạ tỉnh lại, hình phạt như ngồi bàn chông của Thu Lão nguyên soái mới cáo hủy bỏ.

Sau khi Hoàng đế bề hạ tỉnh lại, ánh mắt vẫn vô hạn u lãnh, thân thể hư nhược liên tiếp hạ chỉ/

“Thái tử bề môn tư quá, ba tháng không cho phép rời khỏi phủ.”

“Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, Ngũ hân tử, cấm túc! Không cho phép tiếp xúc bất luận người ngoài! Một khi phát hiện, biếm thành thứ dân, người tiếp xúc, tru di cửu tộc!”

Hai đạo ý chỉ vô lý này được ban ra khiến người ngoài không thể hiểu thấu. Nhưng dưới ánh mắt u lãnh căm giận ngút trời của Hoàng đế bề hạ, tất cả mọi người không chút nghi ngờ. Cỗ lửa giận này nếu phát tác ra, đủ để người nơi đây đều phải hóa thành tro tàn!

“Triệu Bình Long... thông đồng với địch mưu phản, tru di cửu tộc! Hình phạt lăng trì xử tử!”

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn ở trong hoàng cung một đêm, mãi cho đến rạng sáng mới trở về phủ. Cho tới khi nằm trên giường nhà mình rồi, Lão nguyên soái vẫn mơ mơ màng màng.

Chỉ thờng ngán than dài một tiếng.

Chuyện Hoàng đế bề hạ tiết lộ hôm nay, hóa thành từng đợt kinh lôi vang lên trong đầu lão.

Mà nỗi bi thương, thống khổ thấu tim kia của Hoàng đế bề hạ cũng lây sang người Lão nguyên soái.

Hoàng đế bề hạ không chỉ có nỗi thống khổ mất con..

- Làm một vị hoàng đế... cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy. Mà làm một hoàng tử... cũng không phải chuyện đơn giản a...

Lão nguyên soái cảm thán một câu.

Sau đó chuẩn bị đi ngủ. Một ngày một đêm qua, Hoàng đế bề hạ tâm thần lao lực quá độ thổ huyết hôn mê, mà Lão nguyên soái cũng cảm thấy tâm thần mình cũng lao lực quá độ.

- Nguyên soái! Biên quan cấp báo!

Đang chuẩn bị mơ màng thiếp đi, liền nghe thấy âm thanh phía ngoài truyền đến.

Thu Kiếm Hàn chỉ cảm thấy đầu mình ong ong, lập tức ngồi dậy, chịu đựng cơn đau truyền như muốn nứt, nói:

- Chuyện gì? Biên quan? Là phía bên nào?

- Là phía đông!

Một tên thị vệ nhanh chóng bước tới, một phong thư liền xuất hiện trước mặt Lão nguyên soái.

- Hai mươi vạn đại quân Đông Huyền đã tập trung ở biên giới. Chiến tranh hết sức căng thẳng... trước Thiết Cốt quan, đều đã bao phủ bởi thiết kỵ Đông Huyền...

Tin cấp báo của biên quan, khiến Thu Kiếm Hàn trong nháy mắt hoàn toàn tỉnh ngủ!

Hắn vừa khoác áo rời giường, vừa phân phó.

- Lập tức đem tin truyền đến quân bộ.

- Chuẩn bị ngựa, lão phu lập tức tiến cung!

- Truyền lệnh các bộ trong quân, chuẩn bị chiến đấu!

- Đi tìm tài chính đại thần, nói hắn chuẩn bị tiến cung!

- Truyền lệnh tất cả châu huyện, triệu tập quân lương dự trữ chuyển về phía đông!

“...”

Trong phủ Lão nguyên soái lúc này hoàn toàn rối ren, mà quân bộ cũng rơi vào rối loạn, toàn bộ cao tăng Ngọc Đường để quốc đều chấn động!

Mây đen chiến tranh, vào lúc này đã bao phủ toàn bộ Ngọc Đường đến đờ, hơn nữa rất không đúng lúc.

Vội vàng như vậy căn bản không kịp chuẩn bị.

...

Tối nay là một đêm mưa nhỏ, Vân Dương vừa hoàn thành công tác luyện công, chỉ cảm thấy thân thanh khí sáng. Huyền khí trong thể nội đã hoàn toàn hóa thành từng đợt sóng mãnh mẽ, tùy ý tốc chuyển trong kì kinh bát mạch.

Toàn thân tràn đầy lực lượng vô tận.

- Tối nay, trùng kích tam trọng sơn đi, đi xem một chút tam trọng thiên đã lâu không thấy!

Ý chí chiến đấu trong lòng Vân Dương sôi sục.

Mà mấy tiểu tử theo sau kia tiến bộ càng nhanh.

Hiện tại, mặc dù hình thể bốn đầu Thôn Thiên Báo không chút biến hóa, nhưng tất cả đã tiến vào tứ giai.

Bên ngoài phủ, tiếng binh hoang mã loạn, vô ngựa gấp gấp không ngừng truyền vào trong lỗ tai hắn.

Vân Dương sững sờ, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén đến cực điểm.

Loại thanh âm này.

Quá quen thuộc!

Bình thường âm thanh này chỉ xuất hiện khi... biên quan cấp báo!

Chiến tranh, lại muốn tới rồi?

Vân Dương đứng trước cửa phủ, nhìn phía ngoài rồi rên, trong mắt đột nhiên trở nên hoảng hốt...

Trước kia, vào thời điểm như vậy, chỉ sợ hắn đã sớm được thông báo. Cùng các huynh đệ tập hợp a? Cũng không cần đợi triều đình phản ứng, trong nửa canh giờ, bọn hắn đã ra khỏi thành, trên đường tới chiến trận.

Thúc ngựa phi nước đại, áo đen như mực, mỗi người yên tĩnh không nói một lời. Trong mắt mỗi người, tựa như xuyên thấu muôn sông nghìn núi trên đường, trực tiếp nhìn thấy phong vân biến ảo trên chiến trường...

Mỗi lần như vậy, thanh âm của địa ca Thổ Tôn sẽ vang lên bên tai.

“Đem tất cả tình báo chuyển cho Vân Tôn!”

“Vân Tôn, miễn chắc thời gian, xuất ra phương án.”

“Chúng ta không có thời gian cho ngươi, chỉ có thể để ngươi vừa đi vừa nghĩ, đến địa đầu lập tức thực hiện!”

“Yên tâm, đại ca” Lúc ấy chính hắn sẽ trả lời như vậy, thanh âm truong dương của tuổi trẻ: “Lần này xuất hành, tất là lên núi đao biển lửa, bất quá, chúng ta cũng muốn giết đến thi cốt như núi! Khai hoàn mà về!”

“Ha ha ha...”

“Lão cừu có chí khí!”

...

Vân Dương đứng trước cửa Vân phủ, ánh mắt đều hui.

Bây giờ, chiến tranh lại một lần nữa giáng lâm Ngọc Đường, ta còn muốn cùng các ngươi cùng nhau thúc ngựa nước đại ra chiến trường!

Nhưng, các ngươi, lại ở đâu?!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 71: Ép Buộc, Tiếp Cận, Áp Chế

Kinh thành bắt đầu loạn.

Mà trên thực tế, Thiên Đường thành đã bắt đầu loạn từ trước đó.

Các thiên kim tiểu thư đại gia tộc như Kế Linh trong thời gian này cũng không ngừng thăm dò tin tức khắp nơi. Nhân thủ đi tìm hiểu tin tức nhiều vô số kể.

Ngay cả Tứ đại thế gia Xuân Hạ Thu Đông cũng tham dự vào chuyện này, cùng nhau hỗ trợ tìm kiếm. Về sau, thậm chí người của Đông Nam Tây Bắc bốn gia tộc cũng đều tham dự...

Đương nhiên, bọn chúng không chỉ tìm kiếm sự mất tích của ca ca của Kế Linh, mà còn tìm kiếm Sở Thiên Lang, hoặc nói là tìm người đã mang Sở Thiên Lang đi.

Trong đám công tử ca đó, không thể tránh khỏi minh tranh ám đấu, nhưng rất kỳ quái là lại phân thành hai phe đấu đá rõ ràng.

Xuân Hạ Thu Đông thuộc về một phe, Đông Nam Tây Bắc lại thuộc về phe khác.

Mặc dù trong nội bộ mỗi phe cũng nội đấu đến long trời lở đất, nhưng một khi có người phe kia động đến, liền tự động nhất trí hướng đầu mâu ra bên ngoài!

Hiện tại Tây Môn gia tộc chiếm lực lượng rất mạnh... từ khi Tây Môn Vạn Đại bị ám sát, người Tây Môn gia được phái đến cũng đã vượt quá con số một trăm!

Trong đó mười người áp tải linh cữu trở về gia tộc, những người còn lại đều ở lại Thiên Đường thành.

Ban đầu báo lên là Sở Thiên Lang giết... nhưng rõ ràng nó chỉ là một cái cớ nguy trang tạm thời tránh tội.

Vì vậy, việc truy tình hung thủ đích thực còn cần tìm kiếm từ từ.

Đối với việc này, Tây Môn gia biểu lộ thái độ vô cùng coi trọng, không tìm được hung thủ quyết không bỏ qua.

Trong quá trình Tây Môn gia tra tìm tin tức, có người nói: Đồ vật mà Tây Môn Vạn Đại thua cược lúc trước... Hiện tại Tây Môn Vạn Đại đã chết, vì vậy nên cầm lại những thứ đó.

Tây Môn Vạn Lý đối với đề nghị này có chút động tâm.

Nhưng khi hắn vừa chuẩn bị bắt đầu, mấy vị tiểu thư do Kế Linh – tân nhậm đại tỷ dẫn đầu cùng nhau tới châm chọc khiêu khích.

- Tây Môn gia tộc thua không nổi a
- Người đã chết mà còn muốn đi đòi tiền cược... hơn nữa lại còn cược thua...
- Tại sao không đòi tiền cược mà lão tổ tông Tây Môn gia các người thua ba trăm năm trước?
- Các người có hoàn toàn có thể đi đòi tiền thua cược của tất cả người Tây Môn gia chết trong vòng ngàn năm qua a.
- Như vậy Tây Môn gia phát lớn a!
- Toàn bộ thế giới đều là của các người!
- Thực không biết xấu hổ!
- Quá vô sỉ...
- Cô nàng nào gả vào Tây Môn gia các người đúng là có phước tiêu tiền a... Tổ tông thua cược, chờ đến khi tổ tông chết đi liền đến nhà thu lại tiền là được.
- Thực sự hấp dẫn nha, chỉ nghe như vậy ta đã muốn tới Tây Môn gia... Phi!

- Da mặt thật sự... chắc chắc chắc...

...

Một đám thiếu nữ miệng mồm lạnh lợi, ngơ ngác một câu ta một câu, nói tới người Tây Môn gia chỉ muốn đào lỗ chui xuống cho bớt nhục...

Sau khi cầu cứu khắp nơi, mới rốt cục cũng tiễn đám bà trẻ này về, còn về phần đi đòi lại tiền cược từ chỗ Vân Dương, hiển nhiên từ nay không hề đề cập tới.

Thực sự không ai có thể chịu được sự kích thích này a.

Mọi người đều là người mất sáng, há có thể không nhìn ra, đám tiểu tử muội này đến chính là vì Vân Dương? Đặc biệt ra mặt cho Vân Dương a!

Nếu tiếp tục dờ thủ đoạn đến tìm Vân Dương đòi tiền, mấy bà trẻ này chỉ sợ cũng không chỉ đến nói vài câu rồi coi như xong...

Tây Môn gia lần này tiếp tục phái tới hai tên trưởng lão dẫn đội, hai lão đầu một bụng chất đầy phiền muộn:

- Tên Tây Môn Vạn Đại kia đến cùng là chộc ai? Đánh bạc với ai? Tại sao xảy ra chuyện này?

Khóe mắt Tây Môn Vạn Lý co rút từng chớp.

Hắn không nghĩ tới tên tử quỷ đệ đệ này chết đi lại gây ra phiền phức lớn như vậy...

- Người kia chính là Vân Dương người Thiên Đường thành... tính ra cũng không có bối cảnh, cha hắn cũng chỉ là Thiên Ngoại Vân Hài của Ngọc Đường...

- Vậy sao... có thể xảy ra chuyện này?

Hai vị trưởng lão vẫn trong trạng thái trăm mối không có lối giải.

- Tên Vân Dương kia ngoài vẻ đẹp mắt, cũng không có gì đặc biệt.

Có người đột nhiên nói.

- Cái này cũng đúng ha.

Một vị trưởng lão ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, lão nổi giận đùng đùng:

- Đẹp mắt sao có thể nói là không đặc biệt? Các ngươi há không biết cổ nhân minh huấn, chị em yêu cái đẹp... việc hôm nay, há lại không có nguyên nhân?

Khóe miệng đám thế hệ trẻ Tây Môn gia khẽ co giật.

Không nhìn ra a, hóa ra vị Tam gia gia từ trước đến nay vẫn quang minh lẫm liệt cũng là người đồng đạo nha... con mẹ nó, chị em yêu cái đẹp, câu này là truyền từ thanh lâu kỹ viện mà ra... tính thế nào cũng không thể tính lên người đám tiểu thư đại tộc này a...

- Xem ra, năm đó Tam gia gia cũng là người phong lưu a...

Một người trẻ trong đám cười hắc hắc.

- Lăn con bà nhà ngươi!

Tam gia gia một tay chụp tới, đập gia hỏa này quay mòng mòng...

...

Bốn tên công tử Xuân Hạ Thu Đông tứ đại thế gia đi đến đâu hấp dẫn vô số ánh mắt tới đó.

Quả thực nơi nào đi qua là vạn chúng chú mục!

Chỉ thấy ba tên gia hỏa toàn thân xanh biếc, dẫn theo hộ vệ cùng một đầu heo, diễu hành khắp phố. Người nào người đó từ trên xuống dưới đều mang một màu xanh lá đặc thù, Đại lung, giày, vỏ đao vỏ kiếm, đều mang một màu xanh lục! Trên nón xanh vậy mà còn cắm một cành trúc xanh biếc!

Đại công tử Đông Thiên Lãnh vui vẻ ra mặt, toàn thân vận một bộ cẩm y trắng như tuyết, chấp hai tay sau lưng, cùng ba tên đồng phục xanh lá đồng hành, trong đám người toát ra một bộ ý vị hạc giữa bầy gà.

Trên mặt hắn mặc dù còn bị thương, nhưng sau khi cuộc thắng cũng đã được phép chữa thương, hiện tại trên mặt chỉ còn vết tích rất nhỏ mà thôi. Đi tới nơi nào, chưa kịp để cho người khác nghị luận, Đông Thiên Lãnh liền bắt đầu chỉ điểm giang sơn.

- Ngọa tào! Mọi người mau đến xem, ở đây có ba người mặc trang phục thật kì dị...

- Oa ha ha ha... xin hỏi huynh đài, tại sao ngươi lại muốn mặc như vậy a?

Đông Thiên Lãnh thấy càng nhiều người đến, càng hô to, ra vẻ kẻ dưới không ngại học hỏi.

Ba người kia tức tới nổi bụng, trong lòng thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông tên Đông Thiên Lãnh.

Con hàng này sao có thể bỉ ổi như vậy?!

Cũng không biết các trưởng bối Đông gia làm thế nào lại để lọt con hàng dễ tiện như vậy! Quả thực tiện tới mức không thể tiện thêm...

Bất quá, trong lòng thì bọn hắn mắng, nhưng ngoài miệng lại không thể nói ra. Ba người không hèn mà cùng nhìn chăm chú vào Đông Thiên Lãnh!

Vô luận như thế nào cũng không để tên tiểu tử này hành động một mình!

Cho dù đi nhà xí, cũng nhất quyết phải có người đi cùng hắn.

“Chúng ta biết tên tiểu tử này nhất định là nhờ người giúp đỡ! Tháng a... hừ!”

“Nhất định phải bám chặt lấy hắn!”

“Tuyệt không để hắn đi một mình!”

“Bất luận thế nào cũng phải tìm được người kia!”

“Bằng không mấy năm tới chúng ta tất sống trong cái cảnh khốn kiếp này!”

“ta không thể chịu nổi cảnh đó a!”

“Tìm ra, chúng ta mới có thể thắng. Tội thiếu đi cuộc với người khác ta có thể thắng.”

...

Đông Thiên Lãnh vô kế khả thi.

Không được phép lộ tin tức là yêu cầu đặc biệt của Vân Dương. Đông Thiên Lãnh nào dám không tuân thủ?

Việc nhỏ như vậy còn không làm được, sau này lão đại không giúp ta thì làm sao mà xử lý?

Mấy ngày nay Đông Thiên Lãnh như bị bệnh trĩ, đứng ngồi không yên, như dưới kẻ sách bám chặt như đĩa của ba tên kia, căn bản không có bất cứ cơ hội nào để chuồn đi!

Ngay cả canh ba nửa đêm, hắn vừa xuống giường đi ra ngoài, cũng lập tức có một người đuổi theo.

- Ngươi theo ta làm gì?

- Không có gì, ta đi xem ngươi a.

- Xem xong chưa?

- Chưa xem xong!

- Con mẹ nó, ta muốn đi nhà xí ngươi cũng đi theo ta? Nửa đêm muốn đi tè chẳng nhẽ cũng không được?

- Được a, ai nói không được? Mà thật trùng hợp, vừa hay ta cũng muốn đi, chúng ta cùng đi a?

- Cùng đi cái em gái ngươi!

Đông Thiên Lãnh buồn bực tới phát cuồng.

Nhưng tam đại công tử kia kết hợp làm việc tới không biết mệt.

Bám ngày càng thêm chắc.

- Con hàng này mặc dù vô cùng dễ tiện, nhưng lại không có tính nhẫn nại, chúng ta đã bám hắn mấy ngày, cơ bản không kém nhiều lắm đạt đến cực hạn của hắn a.

- Đúng! Thêm chút sức là hấn tất sẽ phải lòi đuôi!
- Thời điểm then chốt, nhất định không thể để xảy ra sai sót!

Mấy nhóm người này ai nấy đều bận rộn, cũng không có thời gian tìm Vân Dương, Vân Dương vì vậy cũng vui vẻ đến thanh nhàn. Đối với hấn mà nói, đám gia hỏa này không đến đó mới là nhẹ nhõm!

Về phần đồ mà Đông Thiên Lãnh thắng được có chia hay không... Vân Dương cũng không có đặt trong lòng.

Lúc này, Vân Dương đang đi cùng Tần công tử, đến Tần gia ngọc trang.

Cửa hàng ngọc của Tần gia có thể xưng là cửa hàng số một tại khu vực xung quanh Thiên Đường thành. Vân Dương còn biết... ngọc mà nội viện hoàng cung, đệ tử hoàng tộc dùng, đại đa số xuất phát từ nơi này.

Hôm nay Vân Dương lấy cớ:

- Tần thiếu gia, chuyện lần trước ta nói với ngươi, ngươi còn nhớ chứ?
- Đương nhiên là nhớ.
- Ừm, hiện tại ta cần mua một số ngọc thạch chất lượng cao. Ân, một nhóm lớn nha, không biết ngọc trang các ngươi có đáp ứng được không?
- ...
- Làm sao? Không được?

Ánh mắt Vân Dương dần trở nên nguy hiểm.

- Cái này... cũng không phải là không được...

Tần thiếu gia áp ứng:

- Chỉ là... ngươi cũng biết, ngọc trang nhà ta chuyên cung cấp ngọc cho hoàng gia... nếu ngươi muốn một ít thì không sao, nhưng muốn số lượng lớn... chuyện này...
- Hóa ra là vậy, ngươi đi đi.
- Ta cũng không cách a... Vân Thiếu gia...
- Ừm, ngươi đi đi, ta không mua của nhà ngươi nữa. Từ nay về sau, chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tần công tử lập tức sợ tới kém chút tè ra quần.

- Vân thiếu gia, Vân thiếu gia, ngươi nghe ta nói.
- Không có gì để nói, loại người lời nói thốt ra ngoài như đánh rắm như ngươi, còn có gì để nói?
- Vân thiếu gia, Vân thiếu gia...

- Yên tâm, ta cũng sẽ không quá làm khó các ngươi. Lần trước các người giao dịch cùng Tăng Bảo các, nhiều mỹ ngọc được vận chuyển ra ngoài như vậy, lại còn giữ lại Hoàng gia cực phẩm mỹ ngọc, giành lợi ích cá nhân. Lại còn dùng nhất phẩm ngọc thạch nhái thành cực phẩm ngọc thạch đang lên cho hoàng gia, ta nhất định giúp các ngươi nói ra... ngươi an tâm đi.

- Vân thiếu gia!

Tần công tử hồn phi phách tán, bịch một tiếng quỳ trước mặt Vân Dương:

- Vân thiếu gia, yêu cầu của ngươi ta nhất định có thể làm được, cần bao nhiêu ngọc thạch ngươi cứ nói! Không có vấn đề, ngọc trang chúng ta có thể cung cấp được!
- Không cần, nói thực, ta cũng không dùng nhiều ngọc như vậy làm gì? Nhà ta hết thầy cũng chỉ có tầm hai ba người, không cần đến. Ngươi đi đi...
- Vân thiếu gia, ta sai rồi... ta sai rồi... ta sai rồi, ngươi tha thứ cho ta đi...
- Ngươi không sai a, ngươi trung thành với hoàng thất, trung thành tuyệt đối, đáng giá tán thưởng, là ta sai, ta không nên ép buộc ngươi... ngươi đi đi.

Phanh phanh phanh, Tần thiếu gia không ngừng dập đầu:

- Vân thiếu gia, Vân thiếu gia... ngài giờ cao đánh khê, coi như ra là cái rắm, đánh cái rồi thôi đi... làm như thế sẽ thực sự chết người đó a...
- Vậy cũng không được... các là cửa hàng chuyên dụng của hoàng gia a...
- Không không không, Vân thiếu gia, chỉ cần một câu nói của người, chuyện này ta có thể đứng ra làm chủ!
- Người thực có thể làm chủ?
- Thật! Thật như vàng mười!
- Không gạt ta?
- Nào dám a...
- Hay là vẫn thôi đi... nói thật lòng, vừa nãy người từ chối đã khiến ta mất hứng thú, bỏ đi... hiện tại ta cũng không khơi dậy được tinh thần...
- Đùng a... chúng ta sẽ không thu tiền của ngài...
- Như vậy... thật không tốt a!
- Tốt, tốt, rất tốt a. Rất tốt! Chỉ cần Vân thiếu gia chịu đại giá quang lâm, ngọc trang bỗng tất sinh huy... Vân thiếu gia, xin mời, hiện tại chúng ta liền đi! Hiện tại liền đi!
- Hiện tại ta còn có chút việc...
- Ai nha, Vân thiếu gia, làm ơn quang lâm a... nếu người không đi, ta cũng không có mặt mũi báo cáo với liệt tổ liệt tông a...
- Tốt a, vì để người có thể có mặt mũi báo cáo với liệt tổ...

Vân Dương một bộ ôn hòa đi lên phía trước, phía trước chính là ngọc trang,

Vừa mới đi qua, liền thấy phía đối diện có hai cỗ kiệu ngừng lại. Đó là hoàng cung đại nội... đến đây lấy ngọc thạch,

Sắc mặt Tần thiếu gia lập tức trắng bệch.

Không phải trùng hợp thế chứ?

Còn chưa nghĩ rốt cục nên xử lý chuyện của Vân Dương như thế nào, mà bên hoàng cung cũng phái người tới, người phủ thái tử cũng đến.

Cộc cộc cộc...

Khoái mã phi tốc, người của mấy vị hoàng tử khác cũng đến...

Tần thiếu gia triệt để choáng váng.

Đây là muốn giết người a! Trong lòng Tần thiếu gia tuyệt vọng nghĩ thầm, không nhịn được kêu lên thành tiếng:

- Cái này tuyệt đối là muốn ép chết người a... trời a...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Ngang Ngược

- Đi, sao không đi nữa?

Vân Dương đứng sau lưng Tần gia đại thiếu, hỏi thăm với giọng kỳ quái:

- Có phải ngươi muốn đổi ý hay không?

- Không không không...

Sắc mặt Tần đại thiếu lúc trắng lúc xanh, đổi màu liên tục, hấn sợ tới kém chút tè ra quần:

- Sao có thể đổi ý đâu... Vân thiếu gia, xin mời.

Đem Vân Dương mời vào cửa như tôn tử mời gia gia, Tần đại thiếu lập tức chạy như con thỏ bị trúng tên.

Vấn đề này cần phải nhanh chóng báo lên cho phụ thân của hắn, chuyện này làm không tốt, cả Tần gia sẽ bị lửa giận của mấy vị đại thần này thiếu rụi a.

Những người tới hôm nay, ai cũng không phải đối tượng mà Tần gia có thể chọc nổi a.

Vân Dương một thân một mình ngồi uống trà, hắn cũng không sốt ruột, khoe miệng lúc nào cũng động một nụ cười mỉm ấm áp, người khác nhìn vài chỉ thấy một thiếu niên phong thần như ngọc, phong độ nhẹ nhàng, không chút phập phồng bất ổn.

Vân Dương đương nhiên biết rõ ngọc của hoàng cung dùng cũng sắp hết, hôm nay muốn chọn mua thêm.

Ngọc của Thái tử cùng với mấy vị hoàng tử khác dùng để ban thưởng hay gì đó cũng không nhiều. Hơn nữa Thái tử cùng mấy vị Hoàng tử bị cấm túc tập thể, không được ra ngoài, đương nhiên cần ngọc thạch nhiều hơn bình thường.

Không thể ra khỏi cửa, dùng cái gì để lung lạc cao thủ, để thuộc hạ ra ngoài làm việc? Tại trong thời đại cả thế gian đều tôn sùng ngọc thạch, đương nhiên là cần loại mỹ ngọc cực phẩm như thế này.

Ngọc thạch, phù thái tử cùng với mấy phủ của các vị hoàng tử, không hèn mà hôm nay cùng đến tranh mua.

Những điều này, đương nhiên Vân Dương cũng biết.

Nói nhảm, nếu hắn không biết, thì hôm nay hắn cũng chả đến đây làm gì rồi!

Vân Dương an tĩnh uống trà, dung mạo tuấn nhã, khí chất siêu phàm. Như một bức vẽ siêu thần, khiến cho thị nữ bên cạnh nhìn đến ngây người.

Thực sự là một mỹ nam tử điểm tinh...

Nàng không biết, vị mỹ nam tử điểm tinh này đang thực hiện một kế hoạch kinh thiên động địa. Hôm nay, tại ngọc trang này, vị Vân công tử muốn nhắc lên sóng to gió lớn!

Chỉ một lúc sau, Tần công tử đầu đầy mồ hôi chạy tới:

- Vân thiếu gia, thật có lỗi, thật có lỗi, để ngài đợi lâu.

- Không sao.

Vân Dương ôn tồn lễ độ:

- Hiện tại, đi chọn ngọc?

- Cái này...

Sắc mặt Tần công tử phát khổ:

- Hiện tại mấy vị hoàng tử cùng người trong cung đang chọn... Vân thiếu gia người...

- Ý người là... để ta bọn họ chọn xong mới để cho ta chọn?

Vân Dương cười tủm tỉm:

- Trong mắt người, thấy ta... rất thích ăn đồ thừa?

- Không... không không không...

Khuôn mặt Tần thiếu nhăn như quả mướp đắng:

- Ý của ta là...

- Ừm, ý của người là, mọi người cùng chọn cho náo nhiệt.

Vân Dương đứng dậy đi ra ngoài:

- Cũng cho ta kiến thức một chút, cái gọi là hoàng thất phong phạm, thiên gia đệ tử.

- Không không...

Khuôn mặt tàn công tử xoắn xuýt cơ hồ muốn thành nếp nhăn:

- Gia phụ có ý... Vân công tử an tâm chờ vội, chút nữa chúng ta trực tiếp đi tàng bảo mật thất nhà ta... đồ nơi đó, chính là trân tàng mấy đời nhà ta, tuyệt đối đều là đồ tốt, so với cái gọi là cực phẩm ngọc thạch bên ngoài... còn tốt hơn nhiều.

Đây vốn là ranh giới cuối cùng.

Tần phụ đã từng dặn đi dặn lại, nếu có thể không nói thì cũng đừng nói ra.

Nhưng Vân Dương chưa kịp để Tần đại thiếu nói nhiều, trực tiếp đứng dậy toan bước đi, trực tiếp bức Tần công tử phải xuất ra ranh giới cuối cùng.

- Ừm?

Vân Dương sờ cằm, có chút hoài nghi nhìn Tần công tử, chậm rãi nói:

- Thật?

- Thật! Thiên chân vạn xác a!

Tần thiếu thiếu chút giơ tay thề độc.

- Ừm, vậy ta cũng đi nhìn chút, ta sẽ không cùng bọn hắn đoạt, chỉ đi xem một chút, cái này cũng không vấn đề a?

Vân Dương nói.

- Cái này... nghề này, chỉ là... thân phận của người...

Tần thiếu nhẹ nhàng thở ra.

- Người cứ trực tiếp nói với họ thân phận của ta là được, chẳng nhẽ thân phận của ta không dám gặp người sao?

Vân Dương nhìn Tần thiếu kỳ quái:

- Ta đến mua ngọc, sau đó để bọn hắn chọn trước... ta ở bên cạnh nhìn... bổ sung chút kiến thức, cũng không được sao?

- ... đi... được chưa...

...

Tần gia ngọc trang, chính là ngọc trang đệ nhất Ngọc Đường đế quốc, tự nhiên rất không lộ!

Đây cũng là lần đầu tiên Vân Dương tới đây, trên đường đi nhìn sân nhỏ trang viên bốn phía, khắp nơi đều là nơi làm việc, các loại thanh âm huyền ảo truyền đến bên tai không dứt.

- Đây là nhà kho số một, những nguyên thạch (Đá có khả năng chứa ngọc) có tỷ lệ lấy được mỹ ngọc cao đều ở nơi này. Sau khi lấy nguyên thạch từ Ngọc sơn xuống, liền cắt miếng mở cửa sổ, nếu phát hiện phẩm chất tốt, đều không ngoại lệ để vào nhà kho này.

- Đây là nhà kho số hai. Tất cả nguyên phiêu ngọc thạch đều đặt ở đây.

- Tận cùng bên trong nhất, mới là thành phẩm ngọc thạch đã gia công tỉ mỉ.

Vừa đi, Tần thiếu gia vừa làm công tác giới thiệu.

Vừa vào đến nơi này, Vân Dương lập tức cảm giác được Lục Lục trong thức hải trở nên vô cùng hưng phấn, từ lấy cây, thân cây cùng dây leo đều điên cuồng nhảy múa.

Một cỗ ý niệm nhu nhu non nớt, không ngừng thúc dục Vân Dương.

“Có đồ tốt!”

“Có rất nhiều đồ tốt!”

“Nhanh cho ta ăn!”

“Ta muốn ăn!”

“Oa nha nha nha có.. Đồ ăn tốt!”

...

Vân Dương thực sự bị Lục Lục làm ồn tới không chịu được, sắc mặt hần đen kịt lại, gào to một tiếng:

- Im miệng!

Tần thiếu gia ở một bên, vốn miệng hần không ngừng liên thoắng giới thiệu cho Vân Dương đột nhiên ngậm chặt lại, hoảng sợ nhìn qua:

- Vân thiếu gia, nguoi...

Vân Dương đỏ mỗ hôi:

- Khục, ta cũng không phải nói nguoi.

Tần thiếu lập tức xạm mặt lại.

“Nơi này cũng chỉ có hai người bọn họ... nguoi không nói ta, vậy nguoi nói ai đây?”

“Đến cùng là ta nói sai chỗ nào? Lại trêu chọc khiến tên gia hỏa này mất kiên nhẫn?”

- Nguoi tiếp tục giới thiệu đi a...

Vân Dương kỳ quái nhìn hần:

- Sao không nói nữa?

Tần thiếu:

- ...

...

Vân Dương vừa tiến vào đại sảnh đã thấy mấy đám người đang lựa ngọc trong đó, ần, sáu nhóm người, tự mình tách biệt mà chọn ngọc, nước sông không phạm nước giếng.

- Sao lại có sáu nhóm người?

Trong lòng Vân Dương cảm thấy ngờ vực. Một nhóm hoàng cung, một nhóm phủ thái tử, còn lại ba nhóm của ba vị hoàng tử, trong đó có cả một vị hoàng tử mới vị thành niên, tất cả bất quá mới năm nhóm, sao ở đây lại có sáu?

- Nhóm cuối cùng kia, chính là do một vị hoàng phi, năm ngoái mười sinh cho Hoàng đế bệ hạ một tiểu Hoàng tử phải tới...

Tần thiếu ghé vào bên tai Vân Dương.

“...”

Vân Dương không còn gì để nói.

Còn chưa đầy một tuổi, vị mẫu phi của tiểu Hoàng tử này đã nghĩ giúp con mình thành lập thế lực? Cũng quá sớm a?

Một thanh âm âm nhu vang lên:

- Bỏ cung(Nguyên văn “Tạp gia”) lần này tới, chính là vãng mệnh thánh dụ, nếu có ngọc thạch tốt một chút, phẩm chất cao một chút, Tần trang chủ không ngại lấy ra, Bỏ cung cầm liền đi, tuyệt sẽ không quấy rầy.

Phụ thân Tần thiếu đứng một bên đầu đỏ đầy mồ hôi.

Lấy ra? Ta dám lấy ra? Ta đem đồ tốt đều đưa cho nguoi... nguoi lựa xong là hết chuyện của nguoi, nhưng những người khác cũng muốn phẩm chất giống như người, ta đi nơi nào tìm a?

Mấy người kia.. Có người nào dễ trêu?

Bất quá, Tần trang chủ cũng đã quan ứng phó loại tình thế như này.

- Nếu như thế, Ngô công công, không bằng chúng ta đều đi lâu ba đi, toàn bộ lâu ba đều là mỹ ngọc phẩm chất cao.

Tần trang chủ làm bộ người thức thời, nhún nhường nói:

- Dù cho chư vị dùng.

- Như vậy rất tốt.

Vị Ngô công công này thanh âm âm nhu, lão mang theo bốn tiểu thái giám, ai nấy mi thanh tú mục. Đưa ta lên đầu một tiểu thái giám vỗ vỗ, lại sờ lên cổ nói:

- Như vậy, xin mời.

Đang muốn khởi hành, đột nhiên con mắt nhìn nghiêng, bất ngờ nhìn thấy Vân Dương.

Đôi mắt Ngô công công trong chớp lát tuôn ra tinh quang nóng bỏng, thế mà không đi theo Tần trang chủ, mà nhiệt tình đi tới chỗ Vân Dương, trong giọng nói mang chút thận trọng cùng nhiệt tình, âm nhu hỏi:

- Vị công tử này là ai? Tướng mạo thật là tuấn tú, bốn cung rất thích người có tướng mạo tuấn tú. . .

Ánh mắt lão nhìn Vân Dương, như một tên sắc lang nhìn thấy được một mỹ nữ không mảnh vải che thân!

Thèm nhỏ dãi!

Nhưng lão có nghĩ cũng không nghĩ tới, Vân Dương run tay một cái, một cái bạt tai thật mạnh điên cuồng đập lên!

Coi như không có chuyện gì, Vân Dương cũng phải tìm cơ để kiểm tra nội tình gia hỏa này, bây giờ con hàng này lại dám ác tâm dâng lên, Vân Dương sao còn lưu thủ!

Đùng!

Một tiếng vang thật lớn!

Không sai, một cái tát, thế mà đánh ra một tiếng vang tựa như pháo nổ!

Thân thể Ngô công công tựa như một cái bao tải rách bay lên, quay vòng vòng bảy tám vòng trên không trung mà còn chưa rơi xuống đất, tựa con thoi bay ra ngoài, oanh một tiếng, đập vào nhóm người của Thái tử điện hạ, lập tức ngã một đám.

Há miệng, một cái ngum máu tươi cùng với 7~8 cái răng phun ra ngoài, cơ hồ cả hàm đều bị Vân Dương đánh xuống.

- Lớn! Lớn mặt!

Thanh âm một tiểu thái giám vang lên.

Người trong đại sảnh hỗn loạn tung bùng!

Vân Dương cất bước tiến lên, người dẫn đầu bên nhóm người của thái tử rõ ràng là một cao thủ, lão khẽ động thân, liền ngăn trước mặt Vân Dương:

- Làm càn! Trước mặt mọi người hành hung, ngươi có biết vương pháp ở đâu!

Vân Dương hừ lạnh một tiếng, tay khẽ động một cái, một thanh kiếm ông một tiếng rơi trên mặt đất.

Một chuôi kiếm màu vàng sáng, trên thân có khắc mười sáu chữ nhỏ phân làm hai hàng:

Kiểm lăng son hà, như trầm thân tới.

Giám thị bách quan, tiền trăm hậu tấu!

Ánh mắt thị vệ phủ thái tử lập tức co rút lại:

- Là Sơn Hà Kiếm, Bệ hạ ban cho Vân Hầu!

Lúc trước, Hoàng đế bệ hạ ban cho Vân Hầu vốn khắc: Trên đánh hôn quân, dưới trăm nịnh thần! Nhưng Vân Hầu kiên quyết không nhận, mới đổi thành mười sáu chữ này.

- Ta không đánh hẳn được?

Vân Dương lạnh lùng hỏi.

- Đánh được, đánh được.

Sắc mặt người này trắng nhợt, thối lui hai bước.

Vân Dương nhảy tới, quyền đâm cước đá không ngừng lên Ngô công công đang nằm trên mặt đất, chỉ trong chốc lát, liền đánh Ngô công công không thành hình người, lao nằm trên mặt đất kêu thảm, tiếng kêu như tiếng heo bị chọc tiết, nhưng lập tức yếu ớt dần.

- Vân thiếu gia...

Sắc mặt Tần thiếu trắng bệch tiến lên khuyên can:

- Đừng đánh nữa, đánh nữa... là xảy ra án mạng đó!

- Đánh chết hắn... lại có thể làm sao?

Vân Dương tức giận nói, dưới sự lôi kéo ngăn cản của mọi người còn đạp thêm ba bốn cước mới thôi:

- Thực sự làm ta buồn nôn... người nhìn tay ta này, nổi hết cả da gà...

Đám người ta nhìn người người nhìn ta.

Chỉ vì một câu nói, người liền đánh người nội viện hoàng cung phải đi mua sắm thành cái dạng này?

Lá gan này... không phải người nào cũng có a.

Khi Vân Dương xuất thủ, hắn đã chuẩn bị vô số hậu chiêu. Chính là để phòng ngừa nếu gia hỏa này là ám tuyến của Tứ Quý lâu, tất sẽ không dễ động đến.

Không thể nghi ngờ tuyệt đối sẽ là cao thủ!

Trong lúc tối hậu, Phương Mặc Phi cũng đã chuẩn bị xuất thủ.

Nhưng không nghĩ tới, Vân Dương không tốn chút sức liền có thể giải quyết, lúc đó ngay cả Vân Dương cũng có chút cảm giác mơ hồ.

Xem ra con hàng này không phải người Tứ Quý lâu.

Nếu hắn không phải... không biết người bên Thái tử điện hạ có phải hay không?

Vân Dương ngẩng đầu, thờ hồn hèn, đột nhiên quay đầu nhìn người dẫn đầu nhóm người của phủ thái tử:

- Thì sao? Nhìn ta làm gì? Có phải người không phục?

Người kia một mực giữ im lặng.

“Ta cũng không làm gì người a... tự nhiên gây sự với ta làm gì? Tay người cầm tiền trăm hậu tấu kiếm, ta có thể không phục sao?”

- Người tên là gì?

Vân Dương một bộ được lý không tha người:

- Báo cho ta nghe nghe chút.

- Tại hạ Hàn Vô Phi!

Người kia một bụng ôm khó chịu, mặt lạnh nói:

- Tại hạ mặc dù là người làm việc trong phủ thái tử, nhưng không phải quan viên. Vân công tử, người làm như vậy là có ý gì?

- Đánh rầm!

Vân Dương cả giận nói:

- Trong thiên hạ đều là vương thổ! Người sống trên vương thổ đều là vương thần! Làm sao... người không làm quan, người còn cảm thấy ủy khuất sao?

Nói thế này là nói thế nào...

Hàn Vô Phi chỉ cảm thấy tức muốn nổ bụng.

Cả đời hắn, chưa từng gặp người không nói lý như vậy.

- Mấy người các ngươi, còn chưa báo tên tuổi cho ta.

Vân Dương nhìn mấy tên dẫn đoàn khác:

- Vạn nhất về sau đi đường buổi tối gặp ám toán...

Sau khi ghi tất cả tên tuổi mọi người lại, Vân Dương chậm rãi thu trường kiếm vào vỏ, quay đầu nói với Hàn Vô Phi:

- Hàn Vô Phi, ngươi thành thật một chút, về sau nhớ chú ý cho ta!

Nói xong, Vân Dương thần nhiên trợn mắt mà đi.

Nếu đã biết danh tự, như vậy sẽ có phương pháp đi thăm dò.

Hắn thì hài lòng rồi đi, để lại Hàn Vô Phi sau lưng tức muốn nổ đom đóm mắt!

“Con mẹ nó thực là tai bay vạ gió... vị Ngô công công trong cung này có chút... đam mê đặc biệt, điều này mọi người đều biết. Hôm nay là do Ngô công công không biết nhìn người chọc phải người không nên dây vào... cái này mọi người đều rõ ràng. Sau đó Vân Dương không thể chịu được liền trực tiếp nổi giận... mọi người cũng có thể đoán trước.”

“Nhưng vấn đề là... hết thầy, có quan hệ với Hàn Vô Phi ta sao?”

“Có quan hệ a, có quan hệ a?”

“Dựa vào cái gì còn muốn đem lửa đốt lên người ta? Trước khi đi còn cảnh cáo ta thành thật một chút, về sau chú ý một chút...”

“Nghe mấy lời này, người không biết còn nghĩ ta chọc phải mấy tên lưu manh du côn nào đó a...”

Mấy tên khác càng thêm vô tội: thế nào mà còn muốn nhớ tên chúng ta a? Rốt cục muốn làm gì? Chúng ta đã làm gì sai a?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Ngọc Thạch, Lại Gặp Ám Sát

Ánh mắt Tàn thiếu nhìn Vân Dương lúc này, quả thực mang theo vẻ ngưỡng mộ nồng đậm!

Quá mạnh!

Từ bé tới giờ Tàn gia đại thiếu còn chưa từng gặp người bá khí như vậy!

Hôm nay thật con mẹ nó thêm chút kiến thức a.

Vân Dương cũng cảm giác, hôm nay hắn biểu hiện có chút quá mạnh... hơn nữa có chút... tiện.

Bản thân Vân Dương cảm giác, nếu mình chưa từng gặp qua Đông Thiên Lãnh mà nói, chắc chắn hắn sẽ không dùng biện pháp và lý do vô si như vậy! Đơn giản là quá bạo lực, sẽ không thể hiện được phong độ và khí chất của hắn a.

“Sau này nhất định phải phải sạch quan hệ với tên tiện nhân kia! Nếu không sẽ bị hắn truyền nhiễm a...”

Trong lòng Vân Dương thầm quyết định.

- Nhìn ta là gì? Trên mặt ta có hoa sao?

Vân Dương nhìn Tần thiếu.

- Không có... Vân thiếu gia, hôm nay nguoi quá trâu... quả thực là...

Tần thiếu gia miệng như Huyền Hà, không khỏi vỗ mông ngựa đối với Vân Dương, nói khiến Vân Dương mặt mày hớn hở.

- Vuốt mông ngựa cũng phải đưa cho ta ngọc tốt!

Vân Dương vừa hưởng thụ xong lời khen liền hoir:

- Nhà kho ở đâu?

Tần thiếu:

- ...

Hắn tròn mắt một cái nói:

- Bên này... vốn biết nguoi không quên được ngọc của nguoi.

- Ta hình như đã quên mất, hiện tại có thể đi a.

- Đại ca... đại gia...

Tần thiếu giật này mình, mặt vàng như nếu nói:

- Cũng đừng a...

Mở ra mười bay mười tám cái khóa ần, rớt cục cả hai tiến vào một cái nhà kho nhỏ. Trong này có vô số cái hộp được bày chỉnh tề trên giá, tất cả đều được làm từ mỹ ngọc cao cấp.

Vừa đến, Lục Lục càng thêm kích động.

- Quá tuyệt!

Hai mắt Vân Dương tỏa sáng:

- Ta muốn hết!

Bịch một tiếng, Tần thiếu gia té ngã trên mặt đất:

- Đại ca, ngài tha cho ta đi, đây là trân tàng gia tộc ta ba trăm năm mới tích được... để tỏ lòng thành với nguoi, ta mới mang nguoi đến đây, nhưng gia phụ đã nhiều lần căn dặn, Vân thiếu gia nguoi nhiều nhất, nhiều nhất, chỉ có thể cầm đi mười cái! Đừng làm khó dễ ta... nếu nguoi cầm đi hết thấy, gia tộc bọn ta...

- Mười cái không được!

Vân Dương không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt. Nguoi nói mười cái thì nghĩ ta sẽ tin là mười cái sao? Nguoi có thể mở miệng nói mười cái, như vậy ranh giới chỉ ít cũng phải là hai mươi cái!

Nơi này có cả thấy mấy trăm cái hộp!

Các nguoi để ta đến đây một lần, chỉ để ta cầm đi mười hộp? Cái này có con mẹ nó thành ý!

- Ít nhất một trăm hộp!

Vân Dương quả quyết mở miệng, sur tử há mồm.

- Trời ạ...

Tần thiếu bị phần kêu lớn:

- Nguoi giết ta đi... nhiều nhất mười một hộp!

- Ít nhất chín mươi!

- Không được, tuyệt đối không được! Nhiều nhất mười hai hộp!

- Ít nhất tám mươi!

- Không được, nhiều nhất mười ba!

- Ta lười cùng người mặc cả.

Vân Dương đã mất đi sự nhẫn nại:

- Ta mặc kệ ranh giới cuối cùng của các người là bao nhiêu. Ta chỉ nói một câu thôi, được, ta lấy đi, trả người tiền. Không được, ta lập tức liền đi, sẽ không tiếp tục dây dưa với các người. Như thế nào?

Tần thiếu lo lắng đề phòng nói:

- Vậy người nói bao nhiêu?

- Năm mươi!

Vân Dương lạnh lùng nói:

- Không được thì thôi! Ta cũng không cần ngọc của các người nữa.

Sắc mặt Tần thiếu như ăn phải mướp đắng.

Năm mươi!

Phụ thân hắn cho hắn ranh giới cuối cùng không được vượt quá hai lăm khối. Vị đại gia này lại trực tiếp la ó, lật một cái gấp đôi.

Bảo ngọc nơi này cũng không phải bảo ngọc bình thường a, mỗi một khối đều có thể chế tạo bảo ngọc duyên thọ đều là vô giới chi bảo a.

- Cần xoắn xuýt như vậy sao?

Vân Dương liếc mắt nhìn:

- Kỳ thật, nếu ta nói muốn hết, các người cũng phải cho. Hiện tại chỉ cần có năm mươi kiện, hơn nữa còn trả tiền...

- Thành gia!

Tần thiếu cắn răng một cái.

- Bao nhiêu tiền? Hoàng kim?

- Ít nhất, cũng phải năm trăm vạn lượng hoàng kim a.

Tần thiếu nén cảm giác nhò máu trong lòng, đưa ra một cái giá vốn.

- Không thành vấn đề!

Vân Dương rất sáng khoái đáp ứng:

- Không phải chỉ năm trăm vạn lượng hoàng kim thôi sao, quyết định như vậy đi.

- Tiền kia?

- Trước ghi nợ cho ta.

- ...

Khóc không ra nước mắt.

- Để ta chọn một chút.

Vân Dương nói.

- Cái này... chuyển đến dọn đi để tạo thành hư hao. Hơn nữa, chất lượng bảo ngọc bên trong này cũng không khác nhau là mấy, Vân thiếu gia tùy tiện lấy năm mươi cái hộp là được.

Tần thiếu hạo tâm nhắc nhở.

- Yên tâm, ta tùy tiện rút năm mươi cái hộp.

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Xem vận khí tốt.

Lục Lục trong thức hải sớm đã ma quyền sát chương, đối với Lục Lục mà nói, cái hộp nào đối với nó có tác dụng lớn nhất, đó là nhìn một cái là không sót chút nào.

Rất nhanh...

Vân Dương đem năm mươi cái hộp lấy ra. Toàn bộ quá trình không dùng đến nửa nén hương thời gian.

- Nhưng cái này đi.

Vân Dương nói:

- Nếu ta tuyển lựa quá kỹ, người cũng không dễ bàn giao với gia tộc.

Tần thiếu cảm động đến rơi nước mắt:

- Vân thiếu gia trọng nghĩa!

...

Lần này Vân Dương đến đây, mục đích quan trọng nhất tự nhiên là tìm nội gian Tứ Quý lâu, nhưng mục đích khác cũng chính là vì tìm chất dinh dưỡng cho Lục Lục. Từ khi hắn phát hiện Lục Lục đối với ngọc thạch có nhu cầu không bình thường, Vân Dương đã chú ý tới tần gia.

Toàn bộ Thiên Đường thành, cũng chỉ có Tần gia mới có được đại lượng ngọc thạch dự trữ. Cho nên hắn mới nhân cơ hội hoàng gia đệ tử tụ tập đến đây liền tới hỏi thăm.

Cũng chính là vì muốn đi vào gian mật thất này.

Nhưng hắn cũng không quá mức quá phận, nói năm mươi cái hộp thì chính là năm mươi cái hộp. Nhiều một hộp cũng không cầm, càng thêm sẽ không động tay động chân cái gì.

Chuyện giao dịch với Bảo Tàng các năm đó của tần gia là hoàn toàn bất đắc dĩ, nhưng vẫn là phạm tội khi quân. Nhược điểm này, mặc dù Vân Dương nắm giữ, nhưng cũng biết tình huống Tần gia năm đó, nên hắn cũng không thực có ý truyền chuyện này ra ngoài.

Sau khi áp chế mấy lần, Vân Dương tất nhiên cũng sẽ có hồi báo. Làm sao có thể thực bức tử gia tộc người ta.

Tần thiếu đối với chuyện này cũng có chút cảm giác mơ hồ, nên cũng tùy ý để Vân Dương bắt chẹt, thậm chí báo giá rất thấp để Vân Dương chiếm đại tiện nghi.

Bởi vì hắn biết, mặc dù ngoài miệng Vân Dương không nói, nhưng xưa nay hắn chưa từng chiếm tiện nghi không của người khác bao giờ.

Điểm này, mọi người tự biết trong lòng là tốt. Có một số việc, không thể nói toạc ra... tối thiểu nhất, nếu có người tìm tới cửa hỏi, ta có thể lễ thắng khí hùng nói: Ta bị áp chết...

...

Trong khi mấy nhà kia còn chưa chọn ngọc xong, Vân Dương đã ngồi xe ngựa rời khỏi ngọc trang.

Lục Lục đã không kìm nén được nữa, nó uốn qua uốn lại nũng nịu, muốn đồ ăn tốt.

Vân Dương kiên quyết không đáp ứng, hắn còn muốn về quan sát, xem rốt cục đây là những thứ gì... sau này có chuẩn bị, trong lòng cũng có cái mà đo đếm.

Trong cũng một thời gian, hắn đem tên mấy người này truyền trở về: người có thể được mấy vị hoàng tử phái tới đây, coi như không phải người thân cận quan trọng nhất, chỉ ít cũng nằm trong năm vị trí đầu.

Tên năm người này, Vân Dương phải làm thành một cái cửa đột phá.

Mà vị Ngô công công kia... Vân Dương nghĩ đến hồi lâu, chỉ có thể lưu lại trong lòng, cũng không có truyền đi để thuộc hạ điều tra.

Tên gia hỏa bị mình một đập một phát suýt chết... Tứ Quý lâu hắn là chương mất a?

Ngay khi Vân Dương sắp tiếp cận Vân phủ, trong lòng hắn đột nhiên nhảy lên một cái. Một tia báo động đột nhiên xuất hiện. Mà Phương Mặc Phi bên

cạnh hần như có phát hiện điều gì đó, suy nghĩ rồi ngẩng đầu lên.

Khí tức nguy hiểm kia lóe cái rồi biến mất.

Vân Dương cùng Phương Mặc Phi liếc mắt nhìn nhau.

- Hần là tên sát thủ lần trước.

Bờ môi Phương Mặc Phi bất động, truyền âm qua Vân Dương.

Nhưng công phu truyền âm này, công phu của Vân Dương vẫn chưa thể vận dụng được, chỉ có thể gật gật đầu nói:

- Cảm giác cũng rất quen thuộc. Dù sao ta cũng không bị ám sát nhiều, gia hỏa này liên tục đến hai lần, cảm giác đều như vậy.

Phương Mặc Phi thở dài:

- Công tử, ta có một loại dự cảm, về sau kinh nghiệm này của ngươi sẽ trở nên rất nhiều.

Vân Dương im lặng trừng mắt nhìn hần một cái.

- Đêm nay, đêm gia hỏa này cầm tới.

Vân Dương nói.

- Ừm.

Phương Mặc Phi vẫn không động đậy môi:

- Đây là một tên sát thủ chân chính, một kích không trúng mục tiêu lập tức toàn lực chạy, hơn nữa chạy rất xa. Chờ qua một thời gian, khi mục tiêu không sai biệt lắm nên buông lỏng cảnh giác. Hần sẽ trở lại thăm dò, tùy thời ra tay...

- Rất có kinh nghiệm. Mặc dù thực lực không phải rất cao.

Đây là đánh giá của Phương Mặc Phi.

- Chỉ là, loại kinh nghiệm này không có tác dụng trên người ta.

Vân Dương nói.

Phương Mặc Phi hiểu lầm ý Vân Dương, gật gật đầu tán đồng nói:

- Bởi vì người công tử đắc tội ngày càng nhiều, cho nên ngày càng cảnh giác, cho nên tên sát thủ này mỗi ngày đến một lần, người muốn giết công tử ngày càng đến nhiều, tính cảnh giác của công tử ngày một cao. Đích thật là không thích hợp.

Vân Dương tức tới xám mặt lại.

Còn có thể tán gẫu tốt chút được không...

...

Ban đêm.

Vân Dương lấy ra ba cái hộp, mặt khác đều đặt ở nơi mà Lục Lục không thể tiếp cận. Dù sao Lục Lục cũng quá non, Vân Dương cũng sợ mầm non nhỏ này có thể ăn no đến...

Mở hộp ra, một mảnh hào quanh xanh lục bát ngát chiếu xạ ra ngoài.

Lục Lục vui sướng vũ động.

- Lục Lục, tại sao ngươi lại có sở thích đặc biệt đối với ngọc thạch?

Vân Dương có chút khó lý giải hỏi.

Một bên Lục Lục ăn như gió cuốn, một bên vũ động dây leo trả lời, ý niệm yếu ớt mặc dù mơ hồ, nhưng Vân Dương cũng có thể minh bạch.

Ngọc, vốn hình thành từ tảng đá bình thường. Duy trải qua trăm vạn ngàn vạn năm lắng đọng, không ngừng hấp thu linh khí mới có thể hình thành. Cho nên, ngọc chính là thiên địa nguyên khí thuần túy nhất. Mà phẩm chất ngọc càng cao, thì linh khí càng thêm thuần túy.

- Huyền thạch huyền tinh so ra kém ngọc?

Vân Dương vẫn có chút không rõ.

“Huyền thạch huyền tinh, chỉ là một sản phẩm đặc biệt... tại nơi sử dụng hệ thống tu luyện huyền khí mới có. Mà ngọc thạch, lại là sản phẩm của bất cứ mảnh đại lục nào, bất kì một cái không gian nào, cũng sẽ có địa tâm chi linh. Mặc dù nhìn huyền thạch, huyền tinh có giá trị thực dụng cao hơn ngọc thạch, nhưng trên thực tế, ngọc thạch lại thuần túy hơn nhiều.”

- Thì ra là như thế.

Vân Dương rốt cục hiểu rõ.

Ngay trong lúc một hồi một đáp, Vân Dương cảm giác rõ ràng một cỗ cảm giác nguy cơ tới gần.

Sát thủ, lại tới!

Nhưng hắn không chút sợ hãi.

Chờ người đã lâu. Đến, đừng không dám ra tay, ca ca sáng tạo cho người cơ hội.

Vân Dương ung dung thờ dài một tiếng, đẩy cửa bước ra ngoài. Tựa hồ ban đêm phiền muộn khó giải, đi qua ngoài tán bộ thư giãn một chút.

Sau lưng hắn, ba con tiểu Thôn Thiên Báo như ba tiểu nhung cầu bước theo, một tắc cũng không rời. Nhưng hôm nay chúng cũng không hòa vào chơi đùa, mà là một con ở phía sau, sai con phân biệt trái phải đi theo Vân Dương.

Đi đến bên cạnh hoa thụ trong phủ, Vân Dương nhìn bóng cây lắc lư dưới trăng, kim không được tán thưởng:

- Bóng đêm trên người a...

Hắn đứng ngay bên cạnh, cúi đầu, nhìn bóng cây, chấp hai tay sau lưng, ung dung ngâm thơ:

- Bất tri cửu trọng thiên thượng nguyệt, tăng chiếu hồng trần đa thiểu niên?

(Không biết trăng trên chín tầng trời, từng chiếu hồng trần bao nhiêu năm?)

- Hồng trần nhân thế, chia chia hợp hợp, thua thua thắng thắng, anh hùng hào kiệt, đời nào cũng có, nhưng, có sinh mệnh của người nào, có thể so với minh nguyệt vĩnh hằng trên bầu trời này?

Vân Dương ngẩng đầu thờ dài:

- Minh nguyệt a minh nguyệt, người sẽ không phải là lão yêu đi?

Ánh trăng như nước, thanh lương phủ chiếu đại địa.

Vân Dương vừa ngẩng đầu, cổ họng hiện rõ ràng dưới ánh trăng, toàn thân hắn cực kỳ buông lỏng, hoàn toàn là đang trong cảnh hoài niệm phiền muộn. Hai tay chấp phía sau...

Nếu muốn ám sát, đây là thời cơ tốt nhất!

Quả nhiên, hàn mang lóe lên!

Một đạo hơi lạnh, từ đình nhà dân cách khoảng hơn mười trượng bên ngoài tường rào mãnh liệt bắn đến! Vô thanh vô tức, tốc độ nhanh đến cực điểm, nhưng ngay cả nửa điểm âm thanh xé gió cũng không có.

Đạo hàn mang kia, chỉ mới thoáng hiện đã xuất hiện trước cổ họng Vân Dương.

Vị sát thủ này rất có nắm chắc, lần này, vị Vân công tử này tuyệt đối... chạy không khỏi mình ám sát! Lần này, vốn hắn chỉ muốn về xem một chút, cũng không muốn xuất thủ.

Nhưng không nghĩ đến lại vừa vắn gặp được thời cơ tốt như vậy! Gia hỏa này thế mà lên con thần kinh, nửa đêm đi ra cảm hoài mặt trăng...

Thời cơ như vậy, nếu còn không xuất thủ, hắn phải thực xin lỗi chính bản thân mình!

Hơn nữa, sau khi giết Vân Dương, hắn chỉ cần mượn chút lực từ bên cạnh hoa thụ, lập tức có thể vọt người rời khỏi!

...

Hàn mang vừa tới gần!

Cổ họng Vân Dương thậm chí cảm thấy một hơi lạnh trí mạng, trên yết hầu, bị sắt khí kích thích lên một tầng da gà tỉnh tở...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Trưa Mai, Nhập Tôn Phủ

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc!

Trên mặt Vân Dương lộ ra một tia mỉm cười.

Một cây đao.

Không biết từ lúc nào, một cây đao xuất hiện trước cổ Vân Dương, hoành đao chặn lại.

Coong!

Chiêu thức của tên sát thủ kia chính thức dùng hết, mũi kiếm hung mãnh đâm vào trên thân đao. Nhưng hấn lập tức kinh hãi phát hiện, kiếm của mình sau khi đụng phải thanh đao kia, mũi kiếm chế tạo từ Hải Đề Huyền Thiết, vậy mà giống như tuyết trắng đụng phải khối sắt nung đỏ.

Trục tiếp vỡ nát!

Mũi kiếm vỡ nát, lập tức thân kiếm cũng kéo theo vỡ nát, hoàn toàn tan vỡ.

Hiện tượng quý dị như vậy, khiến hấn kinh hãi đến tột độ.

Tại sao có thể như vậy?

Ngay lúc này, một đạo bóng trắng lóe lên, ba con mèo nhỏ nhìn như vô hại tới chỉ có thể làm sững vật cho người ta ôm kia, thể mà đồng thời nhảy lên từ trên mặt đất.

Xuy xuy xuy...

Ba tiếng vang!

Tên thích khách thống khổ kêu lên một tiếng đau đớn, một đạo vết cắt xuất hiện trên đùi hấn, máu chảy ồ ạt từ bẹn đùi cho đến bắp chân, lưng hấn cũng xuất hiện một đạo vết cắt, cơ hồ đem xương hấn cắt đứt, tay phải cầm kiếm vậy mà bị một con mèo nhỏ vồ xuyên, một khối huyết nhục bị tiểu miêu xé xuống!

Đây là mèo?

Con mẹ nó đây là mèo?

Ta chính là ngũ trọng thiên cao thủ, toàn thân chẳng khác nào mình đồng da sắt có được không? Mấy con mèo này sao có thể...

Nhưng hấn đã không kịp cẩn thận tìm hiểu vấn đề này.

Việc ngay lúc này, đao mệnh mới là trọng yếu nhất.

Hấn biết, bản thân đã rơi vào bẫy rập!

Tên thích khách cuồng hống một tiếng, không tiếp tục quan tâm các vấn đề ngổn ngang khác, thân thể bỗng nhiên xoay tròn, với một tư thế không thể tưởng tượng mà lăng không nghịch chuyển, một nửa trường kiếm rời khỏi tay. Lập tức thân thể hấn lăng không bay lên. Khẽ gặp người, liền xuất hiện trên hoa thụ.

Phản ứng này, đã nhanh đến mức khiến người ta hoa mắt.

Hai chân hấn tụ lực, tinh xảo giẫm trên cành cây một cái, cả người liền như lướt bay lên. Mà tay trái hấn đồng thời giương lên, một đạo tơ không màu đã

bay ra ngoài.

“Chỉ cần dùng sức một cái nữa, Thần tiên cũng không lưu được ta”

Nhưng đúng vào lúc này, hần đột nhiên cảm giác trước mắt tối sầm lại, một thân ảnh khôi ngô đột nhiên ngăn trước mặt hần, tay hần khẽ buông lỏng, sợi tơ đã bắn ra ngoài kia, vậy mà đã xuất hiện trong tay người này.

Phuong Mặc Phi!

- Đi xuống đi!

Một bàn tay của Phuong Mặc Phi trực tiếp đem không khí trong phượng viên ba trượng hoàn toàn ngưng lại thành một cái đĩa sắt khổng lồ, hung hăng vỗ xuống!

- Oa!

Tên thích khách phun ra một ngụm máu tươi, toàn thân phát ra âm thanh răng rắc của xương gãy, người hần như bị mất đi toàn bộ xương cốt, mềm nhũn rơi trên mặt đất, máu tươi điên cuồng phun lên không trung, từ trên đến dưới như là một cái máy bơm máu phun cầu vòng ra ngoài, dưới một chưởng của Phuong Mặc Phi, tên thích khách hoàn toàn mất đi năng lực chống cự.

Hần ngửa mặt nằm trên mặt đất, không ngừng co quắp, trong mắt ánh lên vẻ tàn độc vô hạn, cổ hần khanh khách rung động, cổ hết sức nói:

- Cái bẫy thật hoàn hảo!

- Bé Khẩu Âm!

Vân Dương đột nhiên khẽ giật mình, lập tức hơi vùng tay, một đạo chớp lóe lên như thiểm điện, trực tiếp bắn vào trong miệng tên thích khách, xuyên thấu đầu hần, găm trên mặt đất!

Trong cùng một thời gian, Phuong Mặc Phi cũng đồng thời gầm lên một tiếng, trường kiếm bay ra như thiểm điện, không bàn mà hợp cùng bay về một mục tiêu với Vân Dương!

Nhưng, Thiên Ý Chi Nhận của Vân Dương đã đâm vào trước, kiếm của Phuong Mặc Phi chính xác đâm trên Thiên Ý Chi Nhận, tất tất ba ba...

Phuong Mặc Phi chỉ cảm thấy một trận quần đau trong lòng.

Kiếm của hần trong chốc lát chỉ còn lại một cái chuôi kiếm!

Từ mũi kiếm cho tới thân kiếm, đều nháy mắt tan chảy như tuyết gặp nước sôi. Ân, không phải tan chảy, mà là hóa thành một bãi bột phấn sáng như bạc!

- Nguy hiểm thật!

Vân Dương có chút may mắn nói.

Khẽ vẫy tay, Thiên Ý Chi Nhận xoát bay trở về, rơi vào trong tay Vân Dương, Vân Dương khẽ đảo tay, Thiên Ý Chi Nhận biến mất.

- Nếu không phải chú ý tới hần Bé Khẩu Âm, chi sợ... cái thi bạo này, liền hình thành...

Vân Dương như trút được gánh nặng.

Phuong Mặc Phi sững sờ gật đầu, hần vẫn đang nhìn chuôi kiếm của mình. Chuyện này, rốt cục là như thế nào?

Trong câu “Cái bẫy thật hoàn hảo!” Chữ “Tĩnh” là một khẩu âm mở một nửa, nhưng tên thích khách khi nói lại ngậm chặt miệng, Vân Dương bản năng cảm giác có vấn đề, lập tức xuất thủ.

Lúc này, một hạt nhỏ màu đen rơi ra từ trong miệng tên thích khách, chính là nhờ Thiên Ý Chi Nhận cắt đứt hàm răng mà rơi ra.

Phuong Mặc Phi lật lên một cái, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Thi Bạo Hoàn!

Đây là một món đồ cực kỳ ác độc, giấu ở trong miệng sẽ có một lớp màng tinh tế bảo hộ. Nếu đến lúc nhất định phải chết, chỉ cần dùng răng cắn nát, Thi Bạo Hoàn có thể phát tán toàn thân trong nháy mắt, sau đó người sử dụng lập tức mất mạng, độc tố thẩm thấu trong thi thể sẽ sản sinh ra bạo tạc mãnh liệt.

Lúc này, mỗi một khối huyết nhục dù rơi xuống bất kỳ chỗ nào, đều sẽ tạo thành độc tố mấy năm không tan. Nếu không may bị huyết độc rơi trên người, như vậy người đó trong nháy mắt sẽ toàn thân hư thối mà chết!

Thi Bạo Hoàn chính là một trong những thứ ác độc nhất trên đời.

- Quả nhiên là thủ bút của Vô Tình lâu!

Ánh mắt Phương Mặc Phi phức tạp nhìn Vân Dương:

- Cũng chỉ có Kim bài sát thủ trở lên của Vô Tình lâu mới được phân phối Thi Bạo Hoàn. Thật không biết...

Câu nói tiếp theo cũng không xuất ra khỏi miệng.

Hiển nhiên là “Thật không biết người chọc nhiều phiền toái ở Thiên Đường thành như vậy rồi, sao còn chọc phải người Vô Tình lâu...”

Vân Dương hoàn toàn có chút mơ hồ: Ta... ta lúc nào trêu phải người Vô Tình lâu... cái này hình như có người bỏ tiền ám sát ta đi?

...

- Mau xử lý thi thể rồi đi nghỉ ngơi đi...

Vân Dương nhìn Phương Mặc Phi kỳ quái:

- Người còn thất thần làm gì?

- Ta... kiếm của ta...

Phương Mặc Phi nhìn chuôi kiếm của mình, trong lúc nhất thời Phương Mặc Phi nói năng có chút lộn xộn:

- Ta Ngọc kiếm a...

Khóe miệng Vân Dương khẽ co giật:

- Đan Tâm Ngọc Kiếm... Đây chính là Ngọc kiếm của người?

Phương Mặc Phi khóc không ra nước mắt.

Đan Tâm Ngọc Kiếm Phương Mặc Phi, trong giang hồ cũng là một cái tên tuổi thật lớn. Nhưng sau khi đầu phục Vân Dương, mới chỉ xuất kiếm có một lần, vậy mà quý dị đem Ngọc kiếm của mình hủy đi...

Vân Dương có chút khó thể tưởng tượng nổi:

- Người... lão Phương người thực có chân tài a, với một thanh kiếm còn không cứng bằng đậu hũ, có thể xông ra một cái danh tiếng lớn như vậy, khiến cho ta không bội phục người cũng không được...

Còn không cứng bằng đậu hũ.

Phương Mặc Phi chỉ cảm thấy chân răng ngứa ngứa khó chịu, áp chế hàm răng nói:

- Kiếm của dòng Hải Đê Huyền Ngọc, kết hợp với Huyền Ngọc Chi Tâm lấy dưới ngàn trượng của Cực băng chi địa, dung hợp Thiên Tâm Thiết Ngọc, Tinh Thần Cương Tinh, tốn thời gian mười năm ròng... mới chế tạo thành thanh kiếm này!

Ngụ ý, so với đậu hũ cứng rắn hơn nhiều!

- Nha...

Vân Dương ồ một tiếng liền đi về phòng.

Phương Mặc Phi vẫn đang hỗn loạn:

- Công tử, người... thanh kiếm của người rốt cục làm từ gì, sao lại thế...

Vân Dương khẽ lật tay một cái, lộ ra Thiên Ý Chi Nhận:

- Thấy rõ chứ! Đây là đao! Lão Phương a, ta phải nói người một chút, xông xáo giang hồ nhiều năm như vậy, ngay cả đao với kiếm... đều không phân rõ?

Phương Mặc Phi trừng trừng mắt:

- ...

Vân Dương đã quay người rời đi:

- Chẳng phải một thanh kiếm thôi sao... cũng khiến người đau lòng thành cái dạng này, ngày mai ta phê cho người ba trăm lượng hoàng kim, chính người tự đi mua một thanh thần binh lợi khí dùng tạm...

Phượng Mặc Phi muốn té xỉu.

Không phải chỉ một thanh kiếm a?

Đó là binh khí thành danh của ta a!

Còn có, ba trăm lượng hoàng kim rất lớn a? Còn đi mua thần binh lợi khí? Ngay cả rì sắt trên thần binh lợi khí cũng không mua được ấy chứ mà nói!

Phượng Mặc Phi rất cực khổ quyết định, sáng sớm mai, hắn đi mua một thanh kiếm bình thường dùng tạm trước. Chỉ là, trong lòng hắn vẫn có một nghi hoặc không thôi: trong thiên hạ, lại có loại đao này?!

Vân Dương về đến trong phòng.

Dùng ngón tay viết ba cái tên lên không trung, vò đầu bứt tai, trầm tư suy nghĩ.

Tên ba người này, chính là tên những kẻ mà hắn nghi vấn thuê người ám sát mình. Đương nhiên, là... cho đến bây giờ là như vậy.

Vân Dương quyết định ăn một bữa rồi tính tiếp.

Mặc dù đã là nửa đêm, nhưng hắn đói a.

Hơn nữa để Vân Dương cảm thấy rất thỏa mãn... Lần này hắn chỉ ăn hết có mười một cân thịt huyền thú, cộng thêm ba cái bánh bao lớn, hai cái bánh thịt, liền đã cảm giác siêu đã no đủ.

Đương nhiên còn uống một chén canh.

- Lượng cơm giảm mạnh a...

Vân Dương đắc chí.

Cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất một tháng, hắn sẽ khôi phục lại mức ăn của người bình thường...

Sau khi ăn uống no kỹ, Vân Dương lại bắt đầu suy nghĩ:

- Ngày mai, ta nên đi tìm ai làm phiền a?

Một tiếng kèn lệnh vang lên từ phía xa, khiến sắc mặt Vân Dương trở nên nặng nề.

Chiến tranh sắp nổi lên.

Chậm nhất ba ngày, đại quân xuất chinh.

Vân Dương mất rờn rã một ngày cộng thêm một đêm, mới cưỡng ép khiến mình cao hứng trở lại, cưỡng ép khiến mình ương ngạnh đứng lên, cưỡng ép áp chế cảm xúc, cưỡng ép điều chỉnh bản thân, đi tìm manh mối Tứ Quý lâu, cưỡng ép nói với bản thân, ta đã báo thù! Chuyện khác mặc kệ!...

Nhưng cuối cùng, hắn phát hiện, tất cả cố gắng đều bị một tiếng kèn lệnh hoàn toàn đánh tan.

Chiến tranh.

Đó là chiến trường của Cửu Tôn a.

Các huynh đệ không có ở đây, ta liền mặc kệ sao?

Vân Dương vươn người đứng dậy, nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ, hít một hơi thật sâu.

Có tám huynh đệ lần lượt hiện lên trong đầu hắn, mọi người trầm thấp nói một câu.

“Ngọc Đường chi huyết, Ngọc Đường chi hồn. Ngọc Đường chi người, Ngọc Đường chi quân!”

Trước mắt hắn như đứng tám vị huynh đệ đang quan sát hắn:

“Quốc thù cùng tư oán, lão cừu, người chú trọng bên nào?”

- Đừng ép ta!

Vân Dương nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói:

- Ta không phải Thánh nhân!

- Ta cũng không có lực lượng ngăn sóng dữ!

- Ta càng không muốn liều mạng, hao tâm tổn trí bảo vệ một đám muốn dồn ta vào chỗ chết!

- Ta cũng không muốn liều mạng chiến đấu, sau khi chiến tử, để đám người này ức hiếp người nhà của ta.

- Ta càng không muốn sau khi chiến tử, để nỗi oan của các huynh đệ chìm vào biển cả.

- Ta không muốn ta không muốn ta không muốn... ta thật sự không phải là Thánh nhân!

Vân Dương không ngừng tự nhủ.

Nhưng, cuối cùng, hấn hung hăng đập đầu trên mặt bàn, thống khổ gào thét một tiếng.

- Giữa trưa ngày mai, ta vào Tôn phủ!

Rốt cục, đến lúc phải đối mặt, thì muốn tránh cũng tránh không được cái hiện thực tàn khốc đầm máu kia, vẫn phải tự mình thoát khỏi vết sẹo trong lòng!

Ta không muốn!

Ta muốn báo thù, rồi làm gì thì làm.

Vân Dương lẳng lặng gục xuống bàn, không chút nhúc nhích, tựa hồ cứ như vậy là ngủ. Nhưng, trên thực tế hấn vẫn luôn không có ngủ.

Cứ nằm sấp như vậy.

Chờ, bình minh đến.

Hấn có thể cảm giác được, từ nơi xa, có tám đôi mắt, thương yêu nhìn hấn. Trong từng ánh mắt, đem thêm ý cười ấm áp, cùng với chiến ý trùng thiên.

“Lão Cửu, chúng ta là Ngọc Đường Cửu Tôn. Trước có Ngọc Đường, sau có Cửu Tôn. Không vì thiên hạ, nhưng vì nhân dân. Trước dẹp quốc thù, lại báo gia hận. Vân Dương chi thân, Cửu Tôn chi hồn!”

“Lão Cửu, đi thôi. Vì gia viên không bị đồ thán, vì gia quyến không bị ức hiếp...”

...

Rạng sáng.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đứng trước nhưng tia nắng đầu tiên của Thái dương luyện công, hai người không bàn mà cũng cảm thấy hôm nay an tĩnh lạ thường!

Mọi ngày, công tử vốn dậy từ lâu, giờ này hấn bắt đầu hoạt động thân thể, hấp thụ thiên địa linh khí, thu lấy Thần Hi chi hoa*, sao hôm nay một chút động tĩnh cũng không có vậy?

Hai người đưa mắt dò ý nhau.

Phương Mặc Phi lắc đầu.

Lão Mai thờ dãi, đi đến trước cửa phòng Vân Dương, nhẹ nhàng gõ gõ.

Không có trả lời.

Nghiêng tai lắng nghe, Lão Mai lập tức biến sắc, bả vai vừa dùng lực, liền đem cửa phòng đẩy ra, lão nhanh chóng vọt vào bên trong.

Không thấy bất cứ ai trong phòng.

Chỉ thấy trên bàn có một tờ giấy.

“Ta không sao, về muộn.”

Công tử, đi đâu?

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Tạm Biệt, Vân Dương

Vân Dương vận một bộ tử bào bông bành, nhưng khi hần bước ra khỏi cửa lại mang theo một cảm giác rất nặng nề. Bởi, hần quyết định muốn đi Cửu Tôn phủ.

Kể từ ngày mừng chín tháng ba năm ngoái, hần một mực bài xích nơi này. Mỗi lần tới gần Cửu Tôn phủ, hần liền xuất hiện một cảm giác không còn mặt mũi đối diện với các ca ca.

Thù lớn chưa trả, ngươi tới làm gì?

Vân Dương đem theo tâm tình nặng nề tiến lên.

Hần vừa vượt qua một chỗ ngoặt liền gặp phải một đám người.

Hai bên thấy đối phương đồng thời ngậy người.

Kế Linh. Người dẫn đầu nhóm người kia là Kế Linh, nàng mang theo khăn che mặt màu tím nhạt, một thân áo xanh váy dài, nhan sắc quần áo mặc dù mộc mạc, nhưng không che được khí tức linh hoạt kì ảo như lần đầu gặp mặt của nàng.

Bên cạnh nàng có năm sáu thiếu nữ, ai nấy dung mạo đều không thường, Vân Dương khẽ lướt sang, dáng người thướt tha, phong hoa tuyệt thế.

Phía sau là thị vệ, thị nữ, hộ vệ. Đếm sơ cũng thấy hơn trăm người.

Liếc nhìn Vân Dương trầm tư đi tới, nhãn tình đám thiếu nữ này lập tức sáng lên.

Trong sương sớm phiêu đảng, một thiếu niên tử bào, phong thần tuấn nhã, ngọc thụ lâm phong, lại mang theo từng tia u sầu nhẹ nhẹ, khinh bào buộc nhẹ bông bành, chậm rãi bước tới.

Khung cảnh này, thực sự giống như một bức họa hoàn mỹ.

Ngay cả sương sớm mờ mịt kia, cũng trở nên linh hoạt kỳ ảo, một cảm giác mỹ hảo không nói lên lời.

- Là ngươi.

Ánh mắt Kế Linh phức tạp:

- Ngươi muốn đi đâu?

Vân Dương nói:

- Còn ngươi? Sớm như vậy ngươi lại muốn đi đâu?

Mấy vị thiếu nữ khác ở một bên nhìn hai người đối thoại, đột nhiên nhãn châu sáng lên, tựa tiểu phi tiểu nhìn bọn hần, không nói lời nào.

Ánh mắt Kế Linh có chút ảm đạm, lập tức cười nói:

- Ta đi hướng này, tự nhiên là muốn rời khỏi thành.

Vân Dương kinh ngạc nói:

- Ra khỏi thành... công lớn ở đầu phố đối diện a?

Kế Linh xù lông mày, xấu hổ cả giận nói:

- Mặc mớ gì người?

Mấy vị thiếu nữ lập tức có người che miệng cười.

Từng đôi mắt sáng người nháy mắt, ra hiệu với nhau. Mặc dù họ không nói chuyện, nhưng trong lúc vô hình, khiến người ta có cảm giác họ đang lén lút trò chuyện rất vui vẻ.

Trách không được nha đầu này có đường gần không đi, lại phải đi con đường này để ra khỏi thành.

Thì ra là thế.

Trong lòng Kế Linh lúc này một mảnh quẫn bách.

Nàng thực không nghĩ tới lại gặp Vân Dương, chỉ bất quá lúc sắp rời đi khỏi cái tòa thành này, quỷ thần xui khiến làm sao mà lại muốn đi qua nhà Vân Dương.

Nhưng nàng tuyệt không nghĩ tới, tại thời điểm sáng sớm như vậy mà lại gặp được gia hỏa này.

Vân Dương giật mình nói:

- Người muốn đi rồi?

Kế Linh vừa có chút nộ khí, lập tức lại bị câu này của Vân Dương thổi tan, nhẹ gật đầu nói:

- Vừa rồi có tin tức, nói... tại Thiên Nam xuất hiện một vị... Lăng Phong công tử, giống... ca ca ta... chúng ta muốn đi qua tìm hiểu một chút...

Thanh âm rất thấp, tràn đầy một loại cảm xúc không nói lên lời.

Vân Dương chấn động trong lòng, bình hòa nói:

- Thiên Nam a... thật xa.

Kế Linh nói:

- Đúng vậy a... thật xa.

Vân Dương bình tĩnh nói:

- Lần này đi Thiên Nam, bảy mươi lăm ngàn dặm. Cô nương hãy bảo trọng nhiều hơn.

Đôi mắt Kế Linh rũ xuống, thần nhiên nói:

- Ta biết, người cũng thế.

Vân Dương gật gật đầu.

Trong lúc nhất thời, hai người đều có chút không có lời nào để nói.

Một cỗ cảm xúc thần thờ nhàn nhạt, đang dần sinh sôi, lan tràn.

Kế Linh buông thõng mí mắt, chỉ cảm thấy trong lòng ngày càng chua xót thống khổ.

“Người cũng biết bảy mươi lăm ngàn dặm.”

“Người cũng biết núi cao đường xa.”

“Nhưng người có biết không, ta đi chuyến này, rất ít có cơ hội trở lại?”

“Người có biết hay không, ta đi chuyến này, cơ hội gặp lại của chúng ta sẽ trở nên phi thường xa vời?”

Một nữ tử tuổi tác hơi lớn, trên trán bao phủ một tầng u sầu nhẹ, đưa con mắt nghiêm túc nhìn Kế Linh, lại nhìn Vân Dương, đột nhiên nhãn châu xoay động nói:

- Đúng vậy a, lần này Linh nhi muội muội rời đi Thiên Đường thành, đời này thật không biết còn có hay không cơ hội trở lại nơi đây.

Vừa nói nàng vừa chú ý sắc mặt Vân Dương.

Vân Dương khẽ nói:

- Đúng vậy a...từ đây núi cao nước xa, chỉ có thể gặp lại trên giang hồ...

Thiếu nữ áo trắng nhú nhú mày, thăm nghĩ, tiểu tử này thật không hiểu phong tình.

Trong lòng nàng có chút tức giận, nhưng nhìn thấy vẻ đáng yêu của Kê Linh trong gió sớm, không khỏi lòng mềm nhũn, nói:

- Sắp chân trời góc biển, chẳng nhẽ vị công tử này không muốn nói cái gì hay sao?

Vân Dương ngăn người:

- Nói cái gì...

Thiếu nữ khẽ cắn môi nói:

- Mọi người coi như quen biết một trận, cũng nên lưu lại chút vết tích nhân sinh mới phải. Linh muội tử, ta thấy tối hôm đó ngươi vò qua vò lại, túi thom kia... đến cùng muốn làm gì a?

Kê Linh lập tức xấu hổ đến cực điểm, cơ hồ thét lên:

- Lan tỷ!

Vị Lan tỷ này cũng rất kiên quyết:

- Nếu đã gặp được trước mặt, còn không đưa ra đi, chẳng nhẽ thực muốn đi ra khỏi thành rồi ném đi sao?

Kê Linh hừ một tiếng, cưỡng ép xụ mặt, thanh âm hơi lạnh xuống:

- Vân công tử, hai ta quen biết một phen, cũng là duyên phận, nay sắp ly biệt, tiểu muội có một vật nhỏ đem tặng, còn xin công tử chớ ghét bỏ.

Nói xong câu đó, ngay cả lỗ tai nàng cũng đỏ lên, hàm răng cắn chặt môi đỏ, từ trong ngực lấy ra một cái túi thom nho nhỏ màu trắng, do dự một chút liền đưa tới.

Vân Dương khẽ thờ dài trong lòng, đành đưa tay nhận lấy:

- Đa tạ thịnh tình của cô nương.

Trong lòng hắn biết rõ.

Cái này, chính là một phần của thiếu nữ tình hoài ký thác a!

Như chính hắn đã nói, Thiên Nam đường xa núi cao, lần này đi chính là bảy mươi lăm ngàn dặm, trên đường đi vô số sơn thủy ngăn cách. Đi đi về về một lần là mười lăm vạn dặm.

Coi như cao thủ, muốn đi cũng mất một năm.

Hướng chi, hai bên đều có chuyện cần làm.

Cho dù có chút tâm tư... nhưng... chắc hẳn cũng không có kết quả gì.

Một phần ký thác, cũng chỉ là... một phần ký thác mà thôi.

Nhìn thấy Vân Dương nhận lấy túi thom, vậy mà không chút động tĩnh, đôi mi thanh tú của vị Lan tỷ kia nhăn lại:

- Vân công tử, muội muội ta đều đã đưa cho ngươi túi thom, chẳng nhẽ ngươi... không có chút biểu thị sao?

Vân Dương sờ sờ lên người, quả thực hắn cũng không mang cái gì, cười khò một tiếng nói:

- May mắn lần trước đánh cược thắng một cây đao. Cây đao này khéo léo đập đề, ta là một tên nam nhân, cầm cũng không có tác dụng, không bằng liền tặng cho Kê cô nương đi. Nguyên trong sóng gió phong ba trong giang hồ, cây đao này có thể vì cô nương giữ được một phần bình yên.

Nói, liền đem Phượng Minh bảo đao lấy ra ngoài.

Phượng Minh bảo đao, một trong thất kiếm tam đao mà một đời đại sư rèn đúc Âu Hồn Tử luyện thành.

Lần trước Vân Dương thắng được, hắn lại phát hiện, cây đao này hoàn toàn là một thanh nữ sĩ đao, hoặc có thể nói là một thanh thiếu nữ đao. Chính hắn căn bản không dùng được.

Khó trách lúc đó Tây Môn Vạn Đại lại sẵn khoai đem ra làm tiền cược như vậy.

Nguyên lai là tên kia cũng không dùng được.

Vân Dương hiện tại trên thân cũng không còn vật nào khác, chỉ mang theo cây đao này, nguyên ý vốn định khi có chuyện, để che dấu Thiên Ý Chi Nhận thì sẽ dùng thanh này. Giờ phút này không có đồ vật tặng người, liền đem cây đao này lấy ra.

Nhân tình vị Lan tỷ sáng lên:

- Vẫn là công tử có lòng, Linh muội còn không thu?

Gương mặt Kế Linh sau mạng che mặt đỏ lên, đưa tay tới đón.

Vân Dương cảm thụ được phần thiếu nữ hoài tình tình khiết, trong lòng cũng ung dung thờ dài một tiếng.

“Hôm nay từ biệt, có thể ta chưa hẳn có thể sống đến ngày... đã như vậy, vì một phần tình cảm này của ngươi, vào lúc sắp chia tay này, để ta đưa ngươi một phần lễ vật.”

Hắn đem Phương Minh bảo đao cầm trong tay, tay phải nắm chặt chuôi đao, hơi động niệm một chút, Lục Lục rất không nguyện ý phát ra mệnh nguyên chỉ lực, liên tục truyền vào trong Phương Minh bảo đao.

Trong chớp lát, đã hoàn thành.

Vân Dương đảo ngược vỏ đao, đem chuôi đao đưa đến trong tay Kế Linh, nói khẽ:

- Giang hồ phong ba hiểm ác, chú ý bảo trọng.

Kế Linh cảm môi, kim hãm cảm xúc bốc lên trong lòng, khẽ gật đầu:

- Ngươi cũng thế.

Thanh âm rất thấp, cơ hồ không nghe được.

Kế Linh vừa nhận lấy bảo đao, đột nhiên có một loại cảm giác kỳ diệu, tựa hồ cây đao này trong nháy mắt đã hoàn toàn hòa hợp với nàng. Không cần vũ động, đã cảm thấy vạn phần thuận tay.

- Lần này đi Thiên Nam, thuận buồm xuôi gió.

Vân Dương đứng thẳng người, dáng vẻ tươi cười, ôn tồn lễ độ:

- Xin từ biệt, từ đây núi cao đường xa, sau này còn gặp lại.

- Sau này còn gặp lại.

Kế Linh thấp giọng nói.

Lập tức cảm môi, hai chân kẹp lấy yên ngựa:

- Giá!

Thót ngựa hí dài một tiếng, chậm rãi di chuyển bước chân. Thân thể Kế Linh mềm mại lập tức trở nên cứng nhắc, một cảm giác trống rỗng bao phủ lấy nàng.

Con ngựa dưới hông từng bước tiến về phía trước, tiếng chân đác đác gõ trên mặt đất, mỗi vang lên một tiếng, là khoảng cách giữa nàng và Vân Dương lại xa thêm một bước.

Nhưng chúng quy nàng không quay đầu lại.

Chỉ vô ý thức để con ngựa tiến lên phía trước, chưa xót trong lòng từ từ hóa thành đau khổ cùng đau đớn...

Trái tim, như nhận lấy từng trận roi quất.

Nàng lúc này đối với mọi thứ xung quanh hoàn toàn trống rỗng, chỉ bóng thoáng nghe thấy tiếng bọn tỷ muội phía sau trò chuyện không ngừng.

Lan tỷ nói:

- Vân công tử, kính mong bảo trọng, xin từ biệt, sau này còn gặp lại.

Một tỷ muội khác nói, mang theo ý cười:

- Vân công tử đúng không? Ta là Hạ Vũ Hàn, nhớ kỹ tên của ta nha... khanh khách...
- Vân công tử, ta gọi Ngọc Hương Nhi, lần sau gặp mặt có thể nhớ được hay không?
- Vân công tử, ta là...

Thanh âm hi hi ha ha không ngừng truyền lên, tiếng vó ngựa cũng càng ngày càng xa, mới thể mà đã đi ra ngoài mấy chục trượng.

Phía sau cũng không có thanh âm cáo biệt.

Kẻ Linh cố gắng nhịn xuống suy nghĩ quay đầu lại nhìn, thân thể mềm mại cứng ngắc ngồi trên yên ngựa. Chỉ thấy trong lòng trống rỗng tiến về phía trước.

Không biết từ lúc nào, nước mắt đã ướt đầm hai mắt.

Một tay nàng nắm thật chặt lấy thanh Phượng Minh bảo đao.

Lan tỷ thúc ngựa đuổi theo nàng, nhẹ nhàng thở dài:

- Linh muội, nếu trong lòng cảm thấy khó chịu, đừng ngại khóc lên, như vậy sẽ dễ chịu hơn.

Kẻ Linh cúi đầu xuống, một chuỗi nước mắt im ắng rơi xuống bụi đất, cắn môi nói:

- Lan tỷ... vì cái gì người... nhất định kêu ta đem túi thơm tặng hân đâu? Từ đây cứ thế quên đi, không phải tốt hơn sao?

Lan tỷ nhẹ nhàng cười cười:

- Người sẽ quên sao?

Kẻ Linh im lặng.

- Nữ nhân nha, trong đời không có nhiều cơ hội động tình đâu.

Thanh âm Lan tỷ tràn đầy hoài cảm, phiến muộn nói:

- Giống như hôm nay, vị Vân công tử này, hiển nhiên là vị mấy ngày đó chúng ta tới bãi phóng mà không gặp mặt a? Hân là người Thiên Đường thành, cùng với chúng ta là người của hai thế giới khác nhau.

- Có lẽ từ hôm nay, hai người kiếp này sẽ không gặp lại nữa.

- Nhưng, trong tay có một chút gì đó tưởng niệm, còn có thể cảm giác được khi đó hoài tình... chính là một cái ký thác, chính là chuyện tốt. Dù sao cũng tốt hơn là tương lai hối hận, rõ ràng từng động tâm, nhưng trong nhân sinh lại chẳng lưu chút vết tích...

- Đó mới là một loại tiếc nuối.

- Ta để người lưu lại túi thơm, mang đi thanh đao này, chính là... để người sau này, trong nhân sinh tuế nguyệt, chớ có giống ta lưu lại tiếc nuối.

Lan tỷ phiến muộn nói:

- Cái gì cũng không có...

Kẻ Linh không khỏi ôm chặt Phượng Minh bảo đao, nàng tựa hồ cảm giác được, trên cây đao này còn lưu lại nhiệt độ của người kia, không khỏi có chút an ủi trong lòng:

- Lan tỷ, chúng ta nhất định sẽ tìm được ca ca ta.

Lan tỷ lắc đầu, nhẹ giọng thở dài:

- Đúng vậy a... nhất định sẽ tìm thấy hân...

Nhưng trong thanh âm của nàng, lại không có chút lòng tin.

Hai hàng nước mắt, im ắng rơi xuống.

Kẻ Linh cũng cảm động lây, mắt thấy cửa thành phía trước, Kẻ Linh rốt cục nhịn không được, quay đầu nhìn lại.

Chỉ nhìn thấy đường phố vắng vẻ, gió sớm thổi lên mặt đất, vài phiến lá rụng bay lên. Trống rỗng, nơi nào còn thân ảnh Vân Dương?

Nhìn không được trong lòng chua chua, nước mắt tràn đầy hốc mắt.

- Giá!

Một tiếng hô quát, đoàn người tăng nhanh tốc độ, xông ra cửa Nam Thiên Đường thành.

Phốc phốc hai tiếng.

Trong bụi đất nhiều thêm một chuỗi nước đọng.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Giao Long Châu, Cửu Tôn Phủ

Vân Dương cầm túi thơm trong tay, khi hần nhìn Kế Linh rời đi không chút quay đầu lại, trong lòng nhiều ít có chút hoài cảm.

Khẽ thở dài một tiếng, Vân Dương thu túi thơm vào trong lòng, toan tiến về phía trước.

Đột nhiên cảm giác được Lục Lục đang xao động.

- Sao vậy?

Vân Dương miễn cưỡng nghĩ đến cái gì đó:

- Chẳng nhẽ cái túi thơm này có vấn đề?

Vân Dương đem túi thơm cầm trên tay, nhẹ nhàng捏捏 mấy cái, quả nhiên, bên trong có một hạt châu căng tròn, xoa nhẹ viên châu trong túi, Vân Dương bắt đầu có chút suy nghĩ.

Mở túi ra xem, chỉ thấy trong túi mớ hương liệu, có một hạt châu tròn trịa, nhỏ cỡ đầu ngón tay, không ngừng phát ra một vầng sáng mờ mờ.

Loáng thoáng, còn toát ra một mùi thơm sâu kín.

Vân Dương cầm hạt châu trên tay xem xét, chỉ thấy mặt ngoài của hạt châu có một đám mây đang lưu chuyển, nhẹ nhàng lay động, thỉnh thoảng lại có một đầu Thanh Long nho nhỏ đang thôn vờn, ung dung lướt qua trong đám mây mù.

- Giao Long Châu!

Vân Dương giật nảy cả mình!

“Đây... Đây quả thực là vô giới chi bảo! Nếu chỉ luận giá trị bình thường, Phượng Minh bảo đao mà hần tặng cho Kế Linh, so với Giao Long Châu này, quả thực là một trời một vực!”

Giao Long Châu, tên như ý nghĩa, chính là Bảo châu lấy ra từ trên người Giao Long.

Giao Long, đã gần như siêu thoát khỏi phạm trù Huyền thú, thuộc về Cửu phẩm đỉnh phong Huyền thú. Hoặc có thể nói, là do Huyền thú chi phân Cửu phẩm, vì vậy chỉ có thể xếp Giao Long vào hàng cửu phẩm đỉnh phong.

Nếu như trên thế giới này mà Huyền thú phân ra thập nhị phẩm, vậy nhất định Giao Long phải thuộc hàng Thập nhị phẩm đỉnh phong!

Một đầu Giao Long, toàn thân đều là bảo vật.

Huyết nhục da gân cốt, đều là bảo bối khiến võ giả trong thiên hạ mơ ước tha thiết a!

Nhưng đặc biệt, quý trọng hơn cả là Giao Long Châu trong Giao Long cốt tủy (xương sống)!

Giao Long có 24 tiết xương sống, trong mỗi một tiết đều có một viên Giao Long Châu. Giao Long Châu cũng chính là mệnh nguyên vị trí của một đầu Giao Long, nơi đây tập trung tất cả tinh hoa một thân của Giao Long. Hơn nữa, trong mỗi một khối Giao Long Châu đều ẩn chứa một bộ phận Long hồn.

Một người, nếu đeo Giao Long Châu ở trên người, như vậy có thể tùy thời tùy khắc mà hấp thu được long hồn chi lực, tinh hoa Giao Long chi lực. Coi như đối với võ giả đỉnh phong cấp Đại tông sư cũng mang đến tác dụng không nhỏ!

Hơn nữa, trong Giao Long Châu ẩn chứa Thiên Đạo chi lực. Nếu một vị Đại tông sư có thể mỗi ngày cảm ngộ lực lượng ẩn chứa bên trong Giao Long Châu, thậm chí có thể thông qua đó để ngộ được truyền thừa của Thượng Cổ Long Thần, từ đó trong nháy mắt phá toái hư không!

Loại vật này, dùng “Vô giới chi bảo” cũng không đủ để hình dung nó!

- Nha đầu này...

Vân Dương thở dài một tiếng.

Hắn cảm thấy tâm tư càng thêm nặng trĩu.

Cứ như vậy mà đem bảo bối này ném ở chỗ ta... nàng thực sự đúng là cam lòng a...

Hắn quay đầu lại, phương xa đã không còn bóng dáng người đó. Lúc này, đám người Kế Linh đã sớm rời khỏi thành.

Túi thơm trên tay, vẫn phát ra một mùi hương dễ chịu.

Vân Dương thở dài khe khẽ, đem túi thơm bỏ lại vào trong ngực.

Đối với chút tình ý này, trong lòng Vân Dương cũng vô cùng phức tạp.

- Lục Lục, cái này, không thể ăn.

Vân Dương lăm bậm nói.

Lục Lục uốn éo cơ thể, dây leo lắt tới lắt lui, nũng nịu đưa ra yêu cầu: Không ăn, chỉ nhìn.

Vân Dương cười cười, khẽ buông lỏng tay, Giao Long Châu đã xuất hiện trong không gian thần thức. Rơi xuống dưới chân Lục Lục, nhanh như chớp giật, tinh tế dây leo của Lục Lục đã cuốn Giao Long Châu lên, lăn qua lăn lại xung quanh mình, vui tới quên trời quên đất.

Vân Dương phát hiện, Lục Lục đích thực không có ăn, hơn nữa còn đem sinh mệnh nguyên lực của mình thử truyền vào trong Giao Long Châu.

Mờ mịt hào quang trên Giao Long Châu bắt đầu lóe lên...

Một cái mầm non cùng với một hạt châu, vậy mà chơi đến quên cả trời đất...

Vân Dương nhin không được cười lên, bỏ qua hai bọn nó chơi đùa một bên.

...

Cửu Thiên trận.

Cũng chính là Cửu Tôn phủ.

Bên ngoài.

Bình minh, đã sớm có mấy lão binh đầm sương quét tước sạch sẽ. Họ quét vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, bởi, đây là thần thánh chi địa trong lòng bọn họ! Bọn họ quyết không cho phép, bên ngoài Cửu Tôn phủ xuất hiện dù chỉ một chút cát bụi!

Cho dù là một mảnh lá rụng, cũng không thể rơi xuống thổ địa mà anh hùng đã bước qua.

Vân Dương giấu mình sau một thân cây, ánh mắt chăm chú quan sát Cửu Thiên trận trong sương mù dày đặc, thần sắc trong mắt biến đổi không ngừng.

Gió lớn dù có thể thổi bay đại sơn, nhưng cũng không chút tác dụng đối với mảnh sương mù trên Cửu Thiên trận này.

Vân Dương im lặng thở dài, dựa vào thân đại thụ, thân thể từ từ hư hóa...

Hóa thành một mảnh sương mù.

Phiêu khởi trong những tia nắng ban mai, hòa tan vào không trung...

Chỉ trong nháy mắt, đã tan vào trong sương mù dày đặc của Cửu Thiên trận.

Trong sương mù dày đặc.

Vạn lại câu tỉnh.

Vân Dương vô thanh vô tức tiến vào Cửu Tôn phủ.

Nhìn các loại lực lượng mạnh mẽ không ngừng vờn quanh người thoáng ẩn thoáng hiện trong sương mù, Phong Vũ Lôi Điện, Kim Mộc Thủy Hỏa, Huyết Hỏa sát cơ...

Vân Dương cảm thấy chúng thân thiết vô hạn.

Trên đời này chỉ có hắn cùng các huynh đệ đi vào đây mới không bị tổn thương. Những người khác, cho dù là đệ nhất Đại tông sư trong thiên hạ cũng đừng hòng bước vào cái Cửu Thiên trận này nửa bước!

Phía trước là một cái đại sảnh. Đại sảnh cấu thành từ một chất liệu đặc thù, không phải vàng cũng chẳng phải ngọc, nhưng lại kiên cố cực kì. Nó là địa phương rộng rãi nhất trong Cửu Tôn phủ, trước kia, khi cần bàn chuyện, các huynh đệ đều tụ họp ở đây.

Hiện tại, chỉ có một mình hắn, lơ lửng trên không trung đại sảnh, mũi Vân Dương chua chua, nhiệt lệ tràn mi mà ra.

Trước mặt người khác, dù trong lòng có phiến giang đào hải, đôi non lấp bể, nhưng hắn sẽ tuyệt không roi lên. Nhưng ở đây, nơi hắn hằng quen thuộc, lại chỉ có một người, hắn cũng không muốn kìm nén cảm xúc thật trong lòng mình lúc này.

- Vân Dương ta không chỗ nương tựa, cực khổ lang thang thiên hạ. Học nghệ chưa thành thì ân sư chịu ngộ hại. Trong lúc lang thang giang hồ thì được đại ca phát hiện, trở thành một thành viên Cửu Tôn... từ lẻ loi hiu quạnh, đột nhiên lại có được tám người huynh đệ... loại hạnh phúc thỏa mãn này, không cách nào miêu tả.

- Cho dù mỗi ngày đều chinh chiến sa trường, nhưng có huynh đệ ở bên, trong lòng ta cũng không còn mong cầu gì khác. Nhưng loại hạnh phúc này, Thương Thiên chỉ cho ta năm năm. . .

- Cuối cùng, ta vẫn lẻ loi trợ trợ một mình trên cõi đời này.

Bốn phía là từng cái gian phòng, chúng cũng được cấu thành từ chất liệu chẳng phải kim cũng chẳng phải ngọc kia, có thể sử dụng, nhưng tuyệt đối không thể tạo thành phá hư.

Vân Dương nhìn từng gian phòng đóng kín.

Thật giống như, tám người huynh đệ kia cùng nhau đóng cửa nhốt mình bên ngoài.

Vân Dương nhắm chặt hai mắt, cố nén cảm giác chua xót trong lòng, đi vào bên trong phòng.

Nơi này là một gian phòng nhỏ. Trong phòng trống không, nhưng, nơi này mới là bí mật lớn nhất Cửu Tôn phủ. Vân Dương đi vào trong phòng, đột nhiên chuyển động như gió lốc.

Mỗi bước chân đều giẫm lên một phương vị kỳ dị, mỗi một cước đều dùng lực không giống nhau, hướng cũng khác nhau. Liên tục, Vân Dương giẫm vòng vo chín vòng, cả phòng chật kín tàn ảnh, cuối cùng, hắn giẫm mạnh một cước ngay trung ương.

Két két két...

Thanh âm cực nhẹ vang lên như có như không.

Tại trong căn phòng nhỏ này, đột nhiên mặt đất chậm rãi xuất hiện một đạo vết nứt.

Ánh kim lóe lên từ trong khe nứt, nó được làm từ một chất liệu đặc biệt không biết tên. Độ dày phải hơn mười trượng, toàn bộ cấu thành từ chất liệu đặc biệt đó.

Từ trên mặt đất lộ ra một cái lỗ hổng rộng chừng ba thước, phía dưới, từng tầng từng tầng cầu thanh đặc biệt chậm rãi dâng lên, mãi cho đến chỗ vết nứt mới dừng lại.

Vân Dương chột lách người, đứng ở bậc thang thứ nhất.

Ngay khi hắn vừa đứng lên bậc thang, cầu thang bắt đầu chậm rãi chìm xuống. Tinh cương bình chướng bên trên cũng bắt đầu chậm rãi khép lại. Cho đến khi Vân Dương hoàn toàn chìm vào trong đất, phía trên đã kết thành một mảnh vuông vức, hoàn toàn không lưu lại chút vết tích chứng minh nơi đây từng có một khe hở.

...

Đây là một khu vực kỳ dị.

Vẫn là chín cái phòng đóng chặt cửa giống hệt nhau. Chỉ duy nhất khác nhau ở chỗ tiêu ký trên cửa.

Đây mới chân chính là nơi luyện công của Cửu Tôn.

Cũng chính là bí mật chân chính của Cửu Tôn! Trong thiên hạ, người biết bí mật này chỉ có chín cái. Mà hiện tại, cũng chỉ còn Vân Dương một người.

Tại vị trí chính giữa mà chín cái cửa vây quanh, có một cái đài cao kỳ quái, là một khối mỹ ngọc hoàn mỹ, toàn thân óng ánh sáng chói.

Nếu bị người khác nhìn thấy, tất sẽ khinh hô một tiếng.

Truyền Tấn Ngọc!

Truyền Tấn Ngọc từng xuất hiện trên giang hồ, lớn nhất cũng chỉ bằng bàn tay, giá trị khó đoán. Nhưng nơi này, lại có một khối lớn không kém người trưởng thành.

Trên đài, có một viên lệnh bài.

Cửu Thiên lệnh!

Đây mới thực là Cửu Thiên lệnh!

Ánh mắt Vân Dương lạnh nhạt trầm xuống, hần chậm rãi tiến lên. Tay phải từ từ duỗi ra, cầm tấm lệnh bài kia.

- Các huynh đệ, Cửu Thiên lệnh, ta mang ra ngoài.

...

Sau đó, hần đi tới trước một cánh cửa có tiêu chí là một đám mây trắng. Khẽ vận công, một mảnh mây trắng tinh khôi xuất hiện trên không trung, mây trắng trên cửa bắt đầu lay động, cùng với mây trắng mà Vân Dương vận công ngưng kết hòa thành một thể, đồng thời, cánh cửa này bỗng nhiên mở rộng.

Vân Dương lách mình vào phòng.

Cửa đóng lại.

Lần này tiến vào phòng của Vân Dương, trọn vẹn hết mười ngày.

Trong mười ngày, trong căn phòng nhỏ nhỏ này, tiếng gió rít gào vang lên từng chập, gió nổi mây phun.

Khi Vân Dương ra khỏi phòng, hần liền đến trước cửa phòng Bát ca Phong Tôn, ngẩng người một hồi, tinh quang trong con mắt hần lại lóe lên, bàn tay giơ lên, đột nhiên xuất hiện một cỗ tiếng gió gào thét!

Gió trực tiếp lao thẳng vào trong cửa.

Cửa phòng Phong Tôn, trong chớp lát đột nhiên mở ra.

Bên trong, trống rỗng.

Vân Dương lại là lệ rơi đầy mặt.

Bát ca, ngài còn, ta tuyệt không đi vào. Nhưng bây giờ... ta nhất định phải đi vào, ta muốn biết, người là ai. Ta muốn biết, người nhà người ở phương nào.

Bát ca, yên tâm đi.

Có Vân Dương ta còn ở đây, không có bất kỳ kẻ nào, có thể khi dễ người nhà chúng ta!

Vân Dương lách mình mà vào.

Trong phòng Phong Tôn, có phương thức tu luyện hoàn chỉnh Huyền Phong. Vân Dương đem tất cả bí tịch khắc thật sâu vào trong đầu. Sau đó lấy ra một phong thư đặt dưới cùng nhất.

Bên trong, là di thư của Phong Tôn.

“... Không biết là vị huynh đệ nào thấy được di thư của ta, bất quá bây giờ ta cảm thấy rất buồn cười, ta còn sống khỏe re, hơn nữa Phong Tôn ta không cho rằng, tại cái Thiên Huyền đại lục này, còn có ai có thể giết được ta, ha ha... bất quá lão đại nhất quyết bắt ta viết di thư rồi đặt ở chỗ này,

không có cách nào, ai bảo hấn là lão đại của chúng ta a...”

“Nếu Phong Tôn ta còn sống, nguyện vọng của ta, ta sẽ tự hoàn thành từng cái một. Đương nhiên, nếu ta thực sự chết... chuyện ta không yên tâm, cũng có thật nhiều a ha ha ha.”

“Ta họ Kế, ta gọi Kế Lăng Phong. Ân, đây là tên của ta, có phải rất khốc hay không? Ha ha...”

Vân Dương nhìn đến đây, toàn thân đột nhiên chấn động!

Sắc mặt hấn đột nhiên tái nhợt!

Hấn đột ngột đứng dậy, toan muốn lao ra, nhưng cuối cùng chân nắn ngồi xuống!

Kế Linh... đã đi mười mấy ngày đường... làm sao còn có thể đuổi được?

“Ta có một người ca ca, đã mất tích rất nhiều năm...”

“Ca ca ta gọi Kế Lăng Phong...”

Đêm hôm đó, thanh âm Kế Linh mang theo sự đau thương, tựa hồ lại vang lên bên tai Vân Dương:

“Nghe nói... từng xuất hiện tại Thiên Đường thành...”

- Ta thật ngốc! Tại sao ta ngu ngốc như vậy!

Vân Dương giờ tay lên, hung hăng cho mình một bạt tai:

- Vân Dương, ngươi cò có tư cách gì tự xưng Cửu Tôn quân sư! Còn có cái gì tư cách tự xưng Vân Tôn!

- Chân dung của ca ca mình đứng ngay trước mắt, ngươi không biết a! Thế mà còn mặt mũi nói quen thuộc...

- Kế Linh, là muội muội của Bát ca! Thân muội muội a!

Vân Dương hối hận đến cực điểm

Tại sao hấn ngu ngốc như vậy, vì cái gì không nghĩ tới đâu...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Anh Hùng Nhất Mộng, Hồng Nhan Cả Đời

- Ai...

Vân Dương thở dài thật sâu.

- Kế Linh muốn đi bảy mươi lăm ngàn dặm tìm ca ca của nàng...

Vân Dương thông khổ nhắm mắt lại.

Nàng sao có thể tìm được!

...

Năm đó, sau một trận chiến, các huynh đệ đều chịu đựng những vết thương chồng chất, Thổ Tôn liền yêu cầu các huynh đệ viết một phong di thư.

“Ngõa quán bất ly tình thượng phá, tương quân nan miễn trận tiền vong. Nếu có một ngày, chúng ta không còn trên đời này nữa, cũng nên di ngôn một chút hậu sự. Mặt khác, khi chúng ta không còn nữa, Cửu Tôn tâm pháp cũng không nên chịu cảnh thất truyền...”

“Nếu một ngày xảy ra chuyện ngoài ý muốn, huynh đệ nào còn sống, có thể xem di thư, thay các huynh đệ hoàn thành tâm nguyện”

Quyết định này, mọi người đều im lặng tiếp nhận.

Thế là, ai mấy điều tự mình chuẩn bị, sau khi trở về, liền tự mình đem từng thứ nhất thần công giao cho người huynh đệ kế tiếp. Thổ Kim Mộc Thủy Hỏa Lôi Huyết Phong Vân.

Sau khi sắp xếp thỏa đáng, tâm tình mọi người đều rơi vào trạng thái nặng nề, trong lòng đều có chút gì đó khó chịu, vì thế lập tức giải tán, ai nấy tự mình ra ngoài tìm biện pháp giải tỏa.

“Nhớ lần đó, Huyết Tôn lôi kéo mình: Lão cừu, đi theo ca ca ta, đi đập một cái hắc viện tử...”

Vân Dương nhớ lại, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt. Hồi lâu sau, mới cúi xuống đọc tiếp nội dung trên di thư của Phong Tôn.

“Chuyện không bỏ được, tạm thời cứ nói trước, bất quá hẳn là không cần đến các ngươi ha ha...”

Khẩu khí Phong Tôn vẫn nhẹ nhàng như trước, hiển nhiên, khi hắn viết phong di thư này, Phong Tôn căn bản không thực sự coi trọng nó. Nhưng Vân Dương càng xem càng cảm thấy khó chịu.

“... ta có một người muội muội, là thân nhân duy nhất của ta... muội muội gọi là Kế Linh, cái tên này thật êm tai a? Hừ, cảnh cáo đám gia hỏa các ngươi, ai cũng không thể đánh chủ ý đến trên đầu muội muội ta!”

“Huynh muội chúng ta là cô nhi, bất quá, được phát hiện ở một cái thôn nhỏ của Ngọc Đường đế quốc, hẳn là người Ngọc Đường a? Ha ha, dù sao, ta cũng coi bản thân là một phần tử của Ngọc Đường. Năm ta tám tuổi, phụ mẫu đều qua đời, ta cùng với muội muội được Kế thị gia tộc thu dưỡng. Lúc ấy gia chủ không có con, liền thu huynh muội ta làm nhi nữ. Mười năm sau, gia chủ có con ruột... cho nên, địa vị của ta liền trở nên tương đối vì diệu ha ha, muội muội dù sao cũng là nữ hài tử, nhưng Đại công tử như ta, liền từ đây hắc hắc hắc, các ngươi hiểu a?”

Hiểu, ta hiểu! Bát ca, dù ngươi nói nhẹ nhõm khỏi hài, nhưng ta biết rõ nỗi thống khổ trong lòng ngươi.

“Ta cũng không quan tâm cái gì mà thiếu gia chủ, cái gì mà Đại công tử, nhưng sự tồn tại của ta chẳng khác nào tâm bệnh của một đại gia tộc. Nếu mệnh ta thực sự ô hô, các huynh đệ giúp ta chiếu cố hai người.”

“Người đầu tiên là muội muội của ta, Kế Linh. Linh nhi là bảo bối của ta, là linh hồn của ta. Nếu như ta xảy ra chuyện, các ngươi nhất định phải giúp ta chiếu cố muội muội của ta, không cho phép nói chuyện ta đã chết cho nó biết, không cho phép để cho muội muội ta thương tâm rơi lệ, không cho phép để muội muội ta nương tựa không đúng người, không cho phép muội muội ta không hạnh phúc, không cho phép muội muội ta không vui vẻ... không cho phép... hừ, nếu làm không được, sớm chết đi cho rảnh nợ!”

Liên tiếp là những câu không cho phép.

Một hình tượng ca ca hết lòng yêu thương muội muội hiện ra trước mắt.

Vân Dương tựa hồ thấy Phong Tôn đang đứng ngay trước mắt mình, cau mày, mắt hướng nhìn chính hắn.

- Xin lỗi... bát ca, ta...

Vân Dương thở dài thật sâu:

- ... Ta tựa như để muội muội huynh... mắt hừng nhiều lắm...

“Muội muội ta là người quan trọng nhất, tâm can bảo bối của ta, có thứ gì tốt, trước hết phải nhường cho nó, phải bảo vệ đồ dành nó thật tốt, khi muội muội ta tức giận, thường thích nhắm cái mũi, ai khiến muội muội ta nhắm mũi, ta từ trong quan tài bò ra đập chết hắn!”

“Người thứ hai, là vị hôn thê của ta... ha ha, không nghĩ tới sao. Kỳ thật, trước khi có người kia, ta được quyết định việc hôn nhân, khi đó ta còn nhỏ, nhưng khi trưởng thành ta cũng rất thích nàng, nàng gọi Nguyệt Như Lan. Êm tai a? Ai, ngoài muội muội ra, đây là người ta thích nhất, cũng là nữ tử ta cảm thấy có lỗi nhất...”

“Nàng cũng thích ta, ta định sẽ cưới nàng, đợi khi nào việc Cửu Tôn kết thúc, ta mời các ngươi uống rượu mừng... ừm, chỉ mong không có cơ hội nhờ các ngươi chiếu cố...”

“Bởi vì nguyên nhân từ gia tộc... cho nên có một đoạn thời gian ta rất xa lánh nàng, ha ha, có phải cảm thấy ta rất không ra dáng một nam nhân? Hắc hắc... bất quá bây giờ ta đã thông suốt. Ta muốn cưới nàng! Ha ha...”

“Đương nhiên, nếu như ta thực sự chết đi, hãy nói với nàng, ta đã thay lòng, đã cưới một nữ tử khác, sau đó ẩn cư... như vậy là được, không cần giải thích. Nhưng phải trông coi nàng, tâm hồn nàng rất nhỏ, ta sợ nàng sẽ nghĩ quẩn... ít nhất phải chú ý nàng trong một năm, nha đầu này là một tiểu bi nương cố chấp... chuyện này tương đối khó, ta cảm thấy, ta sẽ không chết, ha ha, Cửu Tôn sao có thể chết đâu? Ta nghĩ, hẳn là không cần nhờ đến các ngươi...”

Nguyệt Như Lan...

Ánh mắt Vân Dương sững lại.

Hắn nhớ đến, buổi sớm hôm ấy, khi gặp được Kế Linh chuẩn bị rời khỏi thành, người đi cũng nằng, sau đó lại giúp mình cùng nàng trao đổi lễ vật, nữ tử áo trắng kia...

Hai đầu lông mày, tựa hồ bao phủ một cổ u sầu nhẹ...

Cả người, như bị phủ bởi vầng tối u buồn tràn đầy tâm sự nặng nề sâu nào uất ức.

Kế Linh gọi nàng: Lan tỷ!

Hơn nữa, nàng cùng Kế Linh tìm kiếm ca ca của Kế Linh...

Vậy hẳn là, chính là Nguyệt Như Lan đi?

Trong lòng Vân Dương lại nhói lên một trận.

Bát ca, xin lỗi người. Hai người kia ta đều đã gặp được, nhưng...

...

“... Ngoài ra, tại thời điểm không làm nhiệm vụ, ta có một thân phận...”

Nội dung phía trên, mặc dù Phong Tôn có chút xem thường, nhưng vẫn đem từng cái bí mật lớn của mình lần lượt liệt kê.

Cái gọi là thân phận khác, chính là... khi không cần làm nhiệm vụ, Cửu Tôn cũng cần thư giãn giải tỏa bản thân. Vì vậy họ đều có một thân phận đòi thường khác, thân phận này chỉ có bản thân người đó biết đến.

Vân Dương cười khổ một tiếng, không nhìn được trọn tròn tròn mắt: nếu nói như vậy, một thân phận khác của mình trong một lần phát sinh xung đột bên ngoài, thiếu chút còn chịu thiệt thòi, chính là xung đột cùng vị Bát ca này...

Hắn cũng không nghĩ đến, thân phận bình thường của Bát ca, thế mà chính là... người mà hắn ngày đêm muốn trả thù kia...

“Ngoài ra, dưới ghế của ta có một cái hộc, ai dám nói ta đánh rắm tạo thành ta liền đánh chết hắn a! Ân, bên trong là tầng thứ nhất Huyết Hồn đại pháp của lão thất. Sau khi luyện thành, liền có thể mở cửa phòng lão thất... ha ha...”

“Ngoại trừ công pháp của lão thất, còn có toàn bộ Huyền Phong Quyết của ta, còn có Phong Tôn lệnh của ta, một viên Huyền Phong Châu. Còn có một viên Giao Long Châu, viên Giao Long Châu này là muội muội cho ta. Một khối ngọc, là năm đó Lan nhi tặng ta... ai nhìn thấy di thư này, liền tặng lại cho người đó. Hoặc, đưa lại cho Lan nhi cũng được. Nếu ta chết, cũng cần để cho nàng triệt để hết hy vọng. Nếu không, ngày đêm mong nhớ một người chết như ta thật... phi phi phi, con mẹ nó điềm xấu...”

“Bất quá, lúc ấy ta từng để lại cho Lan nhi một câu: Chờ ta trở thành Phong Vân anh hùng, tất mang mười vạn đại quân tới rước người qua cửa! Ha ha, bất quá, nếu phong di thư này bị các người thấy được, đó mới thực sự là... anh hùng một giấc chiêm bao, hồng nhan cả một đời... bất quá, các người hãy nghĩ biện pháp, mai mối cho nàng một chút, chớ để nàng vì ta mà phí một đời, nếu như thế, ta chết đi, cũng không nhắm được mắt a.”

“Mặt khác còn có vài chuyện, cũng nói qua một chút đi, có một lần ta bất gặp một cơ duyên, khi đó ta ngã xuống khe núi, kết quả ngã vào một cái động, trong động là một thất của một vị cao nhân nào đó, trong thất có vài cuốn sách, cái gì mà Sơn Hải Dị Thú... đều đặt trên bàn của ta a, ai thấy phong di thư này, đều tặng cho người đó. Ân, mấy khóa Giao Long châu, cũng đều lấy được từ trong đó... mấy thứ khác đều bị ta dùng, các người cũng đừng trông mong nha...”

“Kỳ thật, cuối cùng ta phải phản nản một câu, lão đại thực có vấn đề... đang sống tốt mà lại đi viết di thư, ta xxx, bây giờ ta đang nghĩ, có thể hay không liên thủ các huynh đệ làm hắn một trận... viết cái di thư rách nát này làm lão tử nhưc trùng tới cực điểm... kém chút liền khóc, con mẹ nó a, lão đại chính là một tên vương bát đản!”

Sau đó là một đồng lời phản nản.

“Cuối cùng, nghiêm chỉnh nói một câu, nói thế nào đây, chúng ta là Cửu Tôn, bảo vệ quốc gia, cũng coi như là anh hùng, nếu thực có một ngày, chiến tử sa trường... vì nước chinh chiến mà chết, lão tử cũng cảm thấy rất vinh quang.”

“Ta là người Ngọc Đường, vì nước mà chết, chết, cũng vui vẻ. Chiến tử sa trường mà nói, cũng đừng báo thù. Không thù! Chiến sĩ quốc gia khác cũng vì tổ quốc mà chinh chiến. Ai mà không muốn quốc gia mình thống nhất thiên hạ a, ha ha ha...”

“Còn có, mỗi ngày lão đại đều tâm sự nặng nề, lúc nào cũng một bộ già nua không vui. Lão nhị lão tam lão tứ lại không tìm không phở, ba tên sát phôi, không cần lo bọn hắn, bất quá về ngũ ca, chuyện của lão phải nắm chặt a, nếu ta chết rồi, các người phải thức dục hắn, liền nói ta nói, lão tử chết cũng không được uống rượu mừng của hắn, đừng để các huynh đệ khác cũng không được uống. Nói hắn tranh thủ thời gian xử lý! Hắn a, để nữ nhân tốt như vậy chờ hắn, tật xấu của hắn không ít, tiện nhân già mồm!”

“... Lão lục cũng không có vấn đề gì, chỉ có điều trên người hơi có nhiều bí mật, tựa hồ gia thế không tầm thường, thế gia đại tộc a? A đến, mỗi ngày đều trang bức với lão tử. Sát khí của lão thật quá nặng, tuổi nhỏ như vậy, mỗi ngày đều suy nghĩ âm mưu quỷ kế. Lúc rảnh rỗi, nên nói chuyện nhiều với hần một chút, đừng để hần lúc nào cũng suy nghĩ như ông già. Không có việc gì thì đánh hần một trận, so lão nhị ai to hơn... ha ha, nếu ta chết, mấy lời trên ta khẳng định có tác dụng, các người tin không? Ha ha ha...”

“Không nói không nói, trong lòng khó chịu, ha ha...”

Trên di thư, Phong Tôn đang cười.

Nhưng Vân Dương đọc, nước mắt không kiềm được rơi xuống.

“Bát ca, mặc dù người không nói, nhưng trong lòng người, người người lo lắng nhất, còn có những huynh đệ chúng ta...”

“Nhưng người có biết hay không... các huynh đệ khác, cũng đều không còn...”

Vân Dương xem hết phong di thư.

Hần khó có thể buông bỏ được, gấn lại từng chữ, tựa hồ, Bát ca của hần đang ngay trước mắt hần, cười đùa tí tưng.

...

Thật lâu.

Vân Dương đứng trong phòng Phong Tôn, nhìn di thư của Phong Tôn từ từ hóa thành tro tàn trong ánh lửa. Thư đã cháy, nhưng từ nét từng bút đều khắc trong đầu hần.

- Bát ca, ta sắp đi ra ngoài. Để tu luyện tầng thứ nhất Huyền Phong quyết của người ta mất mười ngày, nếu muốn mở cửa phòng thất ca, lại cần tu luyện tầng thứ nhất Huyết Hồn đại pháp...

- Phong Vân tương thông, tu luyện nhanh chóng, nhưng nếu ta muốn tu luyện Huyết Hồn đại pháp liền không thể tiếp tục đơn giản như vậy... đến lúc đó ta trở lại thăm người.

- Muội muội của chúng ta, huynh yên tâm, ta sẽ tìm được nàng, ta sẽ chiếu cố tốt cho nàng. Ta cam đoan! Về phần Lan tỷ...

Trên mặt Vân Dương ánh lên vẻ xoắn xuýt phiền muộn

- Bên người có Lan tỷ, quyết vượt muôn sông ngàn núi tìm người... mà bên ngũ ca, còn có Nguyệt tỷ si ngốc chờ hần. Bát ca, Ngũ ca, các người muốn ta phải làm sao mới tốt...

- Ta sao có thể nhẫn tâm, dùng phương pháp của người mà tàn nhẫn tổn thương nàng...

Vân Dương nói, tựa như trước mắt vẫn là vị Bát ca Phong Tôn, người xưa nay du hí cuộc đời, vui cười, giận mắng, không chút nghiêm chỉnh.

Vân Dương không ngừng tổ khổ.

- Hiện tại các người cứ như vậy đem những chuyện này giao cho ta... thế nhưng ta nên làm sao bây giờ a Bát ca!

Vân Dương thống khổ kêu rên một tiếng:

- Ta thật hi vọng, hiện tại là các người đang nhìn di thư của ta a!

Vân Dương thì thào nói, gương mặt anh tuấn trở nên dữ tợn.

Hần lẩm bầm nói hồi lâu.

Cũng ngồi hồi lâu.

Sau đó, hần mới rút cục đứng dậy.

- Ta đi ra ngoài trước, chờ tìm được muội muội cùng tẩu tử, ta trở lại thăm người.

- Nhớ kỹ nói với các huynh đệ, nói họ không cần gấp gáp.

Vân Dương thâm trầm thấp giọng nói:

- Lão cừu còn ở đây. Trời có sập xuống, lão cừu cũng gánh vác được!

Vân Dương hành lễ thật sâu đối với tám cái cửa phòng. Sau đó quay người bước nhanh rời đi!

...

Mây mù, không ngừng phiêu đảng bay múa trên không trung Cửu Tôn phủ.

Bên dưới, rõ ràng tăng thêm không ít hài cốt.

Đó là những kẻ không sợ chết, đến muốn phá giải Cửu Tôn phủ trong mười ngày nay a?

- Chết tốt lắm!

Ánh mắt Vân Dương lóe lên vẻ lạnh lùng:

- Hừ, ta lại đem Cửu Thiên trận tăng cường một chút... đến bao nhiêu, mặt kệ là ai đến, chỉ cần cả gan phá giải Cửu Thiên trận, chết hết ở chỗ này cho ta...

Sau một phen bận rộn, một đoàn mây mù bay ra từ trong Cửu Tôn phủ.

Trong không gian, lập tức tràn đầy một cỗ đau thương chi ý thật sâu.

Hai lão binh đang quét rác đều có chút cảm hoài:

- Ai, chín vị đại nhân a...

- Trận chiến này, nếu chín vị đại nhân cần còn, làm gì có lý nào lại bại... ai!

- Đáng tiếc, chín vị đại nhân... chúng quy không có ở đây...

Vân Dương ngẩn người.

Tiền tuyến, bại!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Ngọc Đường Tướng Sĩ Nay Còn Tại, Thiết Cốt Trung Hồn Trúc Hùng Quan!

(Thiết cốt trung hồn trúc hùng quan - dịch nghĩa: dù có chết trận thì xương và linh hồn trung thành với tổ quốc của binh sĩ Ngọc Đường cũng phải trở thành một phần của quan ải quan trọng, anh hùng (hùng quan))

Vân Dương chuẩn bị kế hoạch kỹ lưỡng, sau khi ra ngoài, lập tức tuyên bố Cửu Thiên lệnh, thứ nhất là lệnh tìm kiếm tung tích Kế Linh, hoàn thành tâm nguyện của Bát ca, thứ hai là tiếp tục đuổi giết người Tứ Quý lâu, đem mấy tay nghị vãn trong hoàng cung cùng với người bên cạnh Thái tử mang tới, ngoài ra còn tiếp tục tìm hiểu tung tích - tên Đại tướng quân quyền cao chức trọng trong quân đội kia nữa.

Sau khi ban hành hai mệnh lệnh, Vân Dương tiếp tục suy nghĩ, rốt cục nên làm thế nào để tham gia vào trận chiến hiện tại?

Nhưng hắn không ngờ rằng, hắn mới vào trong Cửu Thiên lệnh mười ngày, mà trận chiến này, đã bại!

- Theo lý mà nói, trận chiến này dù không có quy mô lớn, nhưng rõ ràng không phải chuyện mười ngày nửa tháng có thể kết thúc...

Vân Dương trăm mối mà không có cách giải:

- Nhanh như vậy, chẳng nhẽ có vấn đề gì xảy ra sao?

Vân Dương một đường di chuyển, trên đường đi, mọi người ai nấy đều bị bao phủ trong một không khí nặng nề u ám.

Hiển nhiên, mây đen do trận chiến bại này mang đến, đã bao phủ toàn bộ Thiên Đường thành.

Tiếng kèn lệnh vang lên từ bốn phương tám hướng.

Tiếng vỗ ngựa chinh tề cũng từ bốn hướng mà đến. Tiếng trống dày đặc vang lên rung trời ngay giữa quảng trường Thiên Đường thành.

- Lần này, lại phải xuất chinh?

Vân Dương chuyển hướng, tiến thẳng tới quảng trường...

Một đám mây thân nhiên bay qua chân trời.

...

Trên đài, Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn đang đứng cùng một vị tướng quân râu tóc bạc phơ khác, hai vị phục một thân giáp bạc, hàn quang lấp lóe, tựa như hai pho tượng chiến thần sừng sững!

Một thành Kim Long trường kiếm, một khối Hồ Phù, trong thành âm ù ù của Chiến Thiên cổ, mỗi người nâng một món, trao cho một vị tướng quân, đáng người khôi ngô, cao hơn người thường đến hai cái đầu.

- Thiếu nguyên soái, lần này ngươi đi Đông Phòng, trách nhiệm vô cùng trọng đại, an nguy của đế quốc, giao cho tay ngươi!

Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái nghiêm túc bảo giao:

- Nhất định phải đoạt lại Thiết Cốt quan, đánh đuổi Đông Huyền quân địch ra khỏi cương vực Ngọc Đường ta!

Phía đối diện, vị tướng quân khôi ngô, vai khoác chiến bào, âm thanh hữu lực như kim thạch giao kích:

- Mạt tướng quyết không nhục sứ mệnh! Toàn quân ta tất khiến Đông Huyền đại quân có đến mà không có về! Thiết Cốt quan vĩnh viễn thuộc về Ngọc Đường!

Soái kỳ tung bay phần phật, nhuộm đỏ bầu trời quảng trường, một chữ “Thiết” đón gió bay phấp phới.

Tiếng trống vang lên.

Thiết Tranh bỗng ngừng đầu, nhìn Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn, trong mắt bắn ra một tia hào quang tình cảm nồng đậm mà người ngoài không nhìn thấy được.

Lão Nguyên soái nhìn tên đệ tử đặc ý của mình, ánh mắt ngưng trọng.

- Mạt tướng đã rõ!

Thiết Tranh chậm rãi đứng dậy, thiếp nhận Long Kiếm cùng Hồ Phù giờ lên cao!

Hắn cũng không nói những lời hùng hồn, ánh mắt lạnh lùng đảo quan tam quân, trường kiếm trong tay phải đột nhiên chấn động!

Dưới đài, tan quân đột nhiên trở nên cuồng nhiệt.

- Chiến! Chiến! Chiến!

- Tắt thắng! Tắt thắng! Tắt thắng!

Tiếng gầm của mười vạn đại quân ngút trời, xuyên thẳng vân tiêu.

Chỉ một động tác, không chút hào ngôn, nhưng tướng sĩ tam quân lập tức trở nên điên cuồng.

Đây là mị lực chỉ thuộc về Thiết Tranh, cũng là vinh quang mà Thiết Tranh xứng đáng có được!

Thống soái Ngọc Đường đánh đầu thắng đó, đệ tử đặc ý nhất của Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn! Danh tướng hàng thứ bảy của cả Thiên Huyền đại lục!

Thiết Tranh!

Thắng thần, cương nghị, đại quân chi hồn!

Dưới trướng Thiết Tranh đều là kiêu binh hãn tướng, chính là võ lực trấn quốc của Ngọc Đường đế quốc. Thiết Tranh bao nay nam chinh bắc chiến, chiến công vô số, có thể nói là đánh đâu thắng đó, không gì có thể ngăn cản. Phong hào cùng với phần thưởng của hắn gần như đến tình trạng đã thường đến không thể thưởng thêm, công cao chấn chủ tình trạng. Cũng vì có Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng với lão tướng quân Lãnh Dao Ngâm liên thủ áp xuống, giúp hắn đề dư luận xuống, tránh cho phong quang quá thịnh. Vì thế mấy năm nay hắn cũng không hề xuất chinh.

Bây giờ, cuối cùng cũng tới thời khắc Thường Thắng chỉ quân này xuất động!

Thiết Tranh tựa như Hùng sư bị khóa trong lồng sắt, nay đã cất bước ra khỏi lồng giam, đang phẫn chấn vũ động vũ mao, ánh mắt sắc bén nhìn về phương xa, răng nanh chậm rãi lộ ra.

Mặc dù còn chưa xuất động, nhưng huyết sắc đã tràn ngập đại thảo nguyên!

Tướng sĩ dưới đài, ai nấy đều mặc giáp trụ sẵn sàng, thân thẳng như cây tùng cây bách. Ánh mắt cuồng nhiệt nhìn về phía thống soái trên đài cao.

Từ tướng lĩnh đến binh sĩ, tại một giây Thiết Tranh tiếp nhận Hồ Phù, con mắt tất cả mọi người đều trở nên nóng bỏng.

Khát máu mà điên cuồng!

Đối với bọn hán mà nói, chiến trường đồng nghĩa với đi lấy chiến công!

Quân địch?

Trên đời này, nào có quân địch nào có thể ngăn cản bước chân của chúng ta?

Đây chính là niềm tin cùng lực lượng thuộc về kiêu binh hán tướng.

Thân thể khôi ngô của Thiết Tranh đối mặt với toàn quân, mắt hổ chậm rãi quét xuống, không nói, nhưng tam quân như hiểu ý, đột nhiên trở nên tĩnh lại.

Giờ khắc này, dù là tiếng kim roi cũng trở nên trói tai lạ thường.

Người người đều biết, Thiết Tranh muốn nói chuyện.

Thiết Tranh cứ đứng như thế, cũng chưa nói chuyện, dưới cái nhìn chăm chú của Hoàng đế Bệ hạ cùng với hai đại Lão Nguyên soái, đột nhiên ngửa mặt lên trời hét dài!

Thanh âm khắc liệt, xuyên thấu trời cao!

Sát khí chất chứa trong đó, cơ hồ khiến toàn bộ không gian như đóng băng.

- Đề ta nói cho các ngươi biết! Địch nhân mà chúng ta đối mặt lần này, chính là đệ nhất Nguyên soái Đông Huyền đế quốc, cũng chính là đệ nhất danh tướng băng, Hàn Sơn Hà! Các ngươi, có sợ hay không?

- Không sợ!

Mười vạn tướng sĩ, cùng noit giận gầm lên.

- Đề ta nói cho các ngươi biết! Địch nhân mà chúng ta sắp đối mặt, chính là thiết kỵ đánh đầu thắng đó của Đông Huyền đế quốc, Đông Huyền hắc kỵ! Các ngươi có sợ hay không?

- Không sợ!

- Ta nói cho các ngươi biết, lần này xuất chinh, trong các ngươi, tất có người không về được!

Thiết Tranh khàn cả giọng gầm lên:

- Các ngươi có sợ hay không?

- Không sợ!

Phía dưới hét lên đến lạc cả giọng.

- Các ngươi nói cho ta biết! Chúng ta là ai?

- Ngọc Đường thiết kỵ!

- Ngọc Đường thiết kỵ, vô địch thiên hạ!

- Ngọc Đường thiết kỵ, vô địch thiên hạ!

- Các ngươi nói cho ta biết, các ngươi từng bại sao?!”

Thiết Tranh thanh như lôi chấn!

- Chúng ta bất bại! Vô địch thiên hạ!
- Chúng ta bất bại! Vô địch thiên hạ!
- Chúng ta cùng nhau nói cho Hàn Sơn Hà, ta là ai!
- Thiết Tranh! Thắng thần cương nghị, quân hồn vĩnh tại!
- Tốt!

Thiết Tranh hét lớn một tiếng:

- Vì Ngọc Đường!

Mười vạn đại quân cùng nhau hô to:

- Vì Ngọc Đường!
- Vì người nhà!
- Người nhà!
- Vì chúng ta!
- Chúng ta!
- Vì vinh quang!
- Vinh quang!
- Hãy để chúng ta cùng nhau nói cho kẻ xâm lược!

Thiết Tranh lớn tiếng gầm thét:

- Ngọc Đường bất bại! Vô địch thiên hạ!

Như một tiếng sấm nổ vang, tâm linh mười vạn đại quân đều trở nên kích động. Mỗi một sợi tóc đều như muốn kích động dựng đứng lên!

- Ngọc Đường tướng sĩ nay còn tại!

Thiết Tranh vùng tay hét lớn.

- Thiết cốt trung hồn đức hùng quan!

Tam quân cùng hống lên.

Thiết Tranh nhảy vút lên, ngồi lên chiến mã, huy kiếm hét lớn một tiếng:

- Xuất chinh!

“Ngao

~”

Tiếng trống rung trời vang lên âm âm, mười vạn đại quân động tác chỉnh tề, muôn người như một!

Tiền quân âm âm thúc đẩy, hậu phương ai nấy bạo liệt sát khí, nhưng vẫn lù lù bất động, chỉ chờ đến phiên mình, mới phóng ngựa mà ra!

Bọn hán không kịp chờ đợi! Cấp tốc ra trận!

Từng đợt khói bụi phóng lên, tiếng vó ngựa mười vạn đại quân chỉnh tề như một!

Đại quân thế tiến như rồng, vung roi phi nước đại!

Chỉ mới nửa canh giờ, mười vạn đại quân đã ra khỏi thành, tập thể lao nhanh trên đường!

...

- Nhìn Thiết Tranh chinh quân, quả là một loại hưởng thụ.

Lãnh Dao Ngâm lão tướng quân nhìn đại quân đã đi xa, vuốt râu mỉm cười:

- Dăm ba câu, một đám kiêu binh hãn tướng đã bị hấn cổ động tới toàn thân sát khí. Lão Thu, tên đệ tử này của ngươi không tệ!

Thu Kiếm Hàn nhẹ giọng thờ dài, ánh mắt sâu lo:

- Thiết Tranh cố nhiên là Đại tướng chỉ tài, bất quá, lần này hấn đối mặt với địch nhân quả thực rất mạnh! Hàn Sơn Hà... thế nhưng mà là đối thủ một mất một còn của hai lão gia hỏa chúng ta năm đó... lão Lãnh, ngươi không phải không biết sự lợi hại của Hàn Sơn Hà...

Lãnh Dao Ngâm cũng thờ dài, lẩm bẩm nói:

- Hàn Sơn Hà a... Năm đó chúng ta mang danh Dao Kiếm Song Hùng, chỉ thiếu một chút liền bị hấn đánh thành Dao Kiếm Song Hùng a...

(Ở đây tác giả sử dụng lối chơi chữ, Hùng về trước là 雄, tức là anh hùng kiêu hùng; Hùng về sau là 熊, tức là con gấu)

Thu Kiếm Hàn hít một hơi thật sâu:

- Nếu Thiết Tranh thực không thủ được... Ngọc Đường lần này... chỉ sợ rơi vào nguy hiểm. Binh mã của Thiết Tranh mà bại, hai lão gia chúng ta có đi tới... đoán chừng cũng chịu không nổi, chỉ có thể dòi dõ...

Lãnh Dao Ngâm nặng nề không nói.

Thật lâu sau:

- Trước khi Thiết Tranh xuất trình, ngươi nói dặn dò gì với hấn?

Thu Kiếm Hàn im lặng một hồi không nói, tốt cục nhắm mắt lại, từng chữ nói:

- Quan còn người còn, quan mất người vong!

Toàn thân Lãnh Dao Ngâm chấn động.

- Thiết Tranh có yêu cầu gì không?

Lãnh Dao Ngâm hỏi.

- Thiết Tranh chỉ hỏi ta: Cửu Tôn vẫn còn chứ?

Trên mặt Thu Kiếm Hàn lộ ra một nụ cười khổ sở.

Lãnh Dao Ngâm biến sắc.

- Trận chiến này, Thiết Tranh cũng không có nắm chắc tất thắng a... không có lòng tin tất thắng a... chuyện này, nguy rồi.

Lãnh Dao Ngâm run tay một cái, bộ râu bạc mà lão luôn giữ gìn cũng bị bứt xuống một đám.

- Đối mặt với Hàn Sơn Hà, ai dám nói chắc thắng?

Thu Kiếm Hàn thờ dài.

- Thiết Tranh đi lần này...

Lãnh Dao Ngâm nhìn về từng đám khói bụi bay lên hùng tráng ở phương xa:

- Hấn còn nói gì không?

Thần sắc Thu Kiếm Hàn ánh lên vẻ cô đơn:

- Còn hỏi ta một câu, hấn nói... vì cái gì mà chúng ta để mặc cho chuyện Cửu Tôn xảy ra? Gia hỏa này đối với chuyện của Cửu Tôn, có oán khí không nhỏ! Ngay lúc Cửu Tôn mới xảy ra chuyện, Thiết Tranh mang theo thân vệ, suýt nữa bao vây hoàng cung... muốn đòi một lời giải thích... ai...

Lãnh Dao Ngâm nhin không được cười lên:

- Tính tình tiểu tử này không tệ.

Thu Kiếm Hàn cười khỏ.

- Tổng thể Thiên Huyền đại lục, hai trong năm đội ngũ kỵ binh tinh nhuệ nhất, Hắc kỵ cùng với Thiết kỵ... rốt cục muốn chính diện tác chiến...

Lãnh Đạo Ngâm lâm bẩm nói.

...

Ngoài thành, trên đường Thiết kỵ hành quân.

Sắc mặt Thiết Tranh lạnh như thiết, thân thể khô ngo bình ổn ngồi trên lưng ngựa, không chút nhúc nhích, tựa như một tòa đại sơn trầm ổn, trong cuộc đời quân nhân của hắn, đây là lần đầu tiên, hắn xuất chinh mà không có chút lòng tin tất thắng nào!

- Quan còn người còn, quan mất người vong!

“Quan viên Ngọc Đường...”

Thiết Tranh trầm lặng suy nghĩ:

“Nếu lần này thắng trận trở về, dù không cần công huân, cũng phải đem bọn chúng thanh tẩy một lần!”

“Lần này coi như bại. Cũng muốn tàn sát một lượt!”

“Loạn thế chiến quốc, quân tâm không thể để lạnh a!”

Bên người Thiết Tranh, trên có tướng lĩnh, dưới có binh lính, mười vạn đại quân sắc mặt như một: Mặt lạnh như sắt, không chút biểu tình; ánh mắt nóng bỏng, tràn đầy sát khí!

- Thiết Tranh ta có sợ gì!

Thiết Tranh ngửa mặt lên trời cười lớn một tiếng, lớn tiếng nói:

- Chờ trận này thắng trở về, lão tử mời các huynh đệ một chén! Uống rượu mừng của ta!

Oanh một tiếng!

Đại quân lập tức bùng nổ.

- Tất lấy vô thượng chiến công, làm quà mừng đại soái!

Một viên Thiên tướng vung tay hô to, kích động đến đỏ bừng khuôn mặt!

- Tất lấy vô thượng chiến công, làm quà mừng đại soái!

Mười vạn tướng sĩ đồng thời bạo hồng.

- Ha ha ha ha...

Thiết Tranh cất tiếng cười lớn, tràn đầy phóng khoáng!

Đại quân đẩy nhanh tốc độ, thanh âm vó ngựa chinh tề, hướng về phương xa tốc hành.

- Chúng ta là tiên phong, mau mau! Có muốn mau uống rượu mừng của đại soái hay không!

- Trinh sát, lần lượt phái ra mười đợt trinh sát, ta muốn tất cả tin tức sáu tám dặm trước mắt!

- Nhanh nhanh nhanh!

- Uống Dượng vệ, đuổi theo trinh sát!

- Âm Dạ tổ, phối hợp với Ung Dương, ẩn nấp tùy thời tiếp ứng.

- Đào Phong vệ, chuẩn bị tiếp địch!

- Thần Xạ cung, mau chuẩn bị!

- Đại Thuần doanh, phối hợp Thần Xạ!

- Tất cả chú ý bảo vệ Quân Nhu doanh, tùy thời chuẩn bị tiếp ứng!

Một tiếng lại một tiếng hiệu lệnh, dựa vào phương thức đưa tin đặc biệt dưới trướng của Thiết Tranh, không ngừng quán xuyến truyền tới toàn bộ đại quân.

...

Vân Dương nhìn đại quân của Thiết Tranh xuất trình, mãi cho đến cửa thành, đoàn mây mù kia vẫn còn trôi nổi.

Hắn biết trận chiến này vô cùng tàn khốc và nguy hiểm.

Thiết Tranh dù lợi hại, nhưng, địch nhân của hắn lại là Hàn Sơn Hà – Đại lục đệ nhất quân thần!

Thiết Tranh, chưa hẳn có thể kiên trì quá lâu. Vân Dương cảm thấy một loại cấp bách không ngừng thúc dục hắn!

Ta còn kịp a?

- Chịu đựng, cố gắng chịu đựng a Thiết Tranh!

- Chờ ta!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Trung Mộng Quan Sơn Trường Ác Chiến, Tàn Khu Nặng Dã Báo Quốc Ân

Vân Dương về tới Vân phủ.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Lão Mai cùng Phương Mặc Phi, Vân Dương cũng không dừng lại giải thích, một đường tiến thẳng vào mật thất.

- Lục Lục, cần trong thời gian ngắn nhất đột phá tam trọng sơn, mật khác, Huyền Phong quyết cũng phải đột phá tầng thứ tư!

- Ê a nha...

Đại quân Đông Huyền đã tiếp cận, Ngọc Đường rơi vào thời khắc sinh tử tồn vong, Vân Dương không thể làm gì khác ngoài việc quyết định tạm thời buông thù hận xuống, dốc lòng luyện công.

Thứ hắn cần luyện bây giờ chính là Huyền Phong quyết của Phong Tôn, ngoài ra còn có Huyết Sát quyết của Huyết Tôn. Huyết Sát quyết chỉ cần tu luyện tầng thứ nhất, sau đó hắn trở lại Cửu Tôn phủ, mở ra gian phòng của thất ca Huyết tôn, từ trong đó lấy ra Kinh Lôi quyết của lục ca. Tu tầng thứ nhất rồi tiếp tục mở mật thất của Ngũ ca, tu luyện Tinh Hóa quyết.

Thời gian rất ngắn!

Nhưng Vân Dương nhất định phải làm được mấy điều đó.

Thứ có thể giúp đại quân, trước mắt cũng chỉ có thể dùng Phong Hòa hợp lực. Nếu có thể đem Kinh Lôi quyết cũng luyện đến tầng thứ ba thứ tư thì đó là tốt nhất. Nhưng... Vân Dương đoán chừng, dù hắn có liều mạng tu luyện... chỉ sợ cũng không thể làm được điều đó.

Coi như tu luyện Tinh Hóa quyết đến tầng thứ ba, tầng thứ tư, Vân Dương cũng không thực nắm chắc.

Nhưng dù có liều mạng, Vân Dương cũng phải làm.

Các huynh đệ, chúng ta thù họ tổ quốc lâu như vậy, ta quyết không để vinh quang thuộc về Cửu Tôn này biến mất trong tay ta!

- Aiz, Hóa ngũ ca, nếu ngươi là Thất ca hoặc Bát ca thì tốt biết bao nhiêu... ta phải mở phòng Bát ca mới có chìa khóa phòng Thất ca, lại mở phòng Thất ca mới có chìa khóa phòng Lục ca, mở được phòng Lục ca mới thấy được chìa khóa phòng Ngũ ca...

Vân Dương thâm nhủ trong lòng.

Nếu Hòa Tôn còn tại, đoán chừng Vân Dương không tránh được hấn đập cho một trận... Tiểu tử này lại muốn giáng cấp của hấn a?

...

- Không chút động tĩnh biến mất mười ngày, trở lại lập tức bế quan...

Phương Mặc Phi biểu lộ vẻ mơ hồ khó hiểu.

- Chuyện này rất lạ sao?

Lão Mai trợn mắt nói:

- Bất ngờ mất tích ba tháng, sau đó trở lại liền bế quan ba tháng, người có thấy qua chưa?

Phương Mặc Phi kinh dị kêu:

- Lại có chuyện này?

Lão Mai trợn mắt một cái, chia sẻ kinh nghiệm với Phương Mặc Phi:

- Lão Phương a, trên người công tử của chúng ta còn rất nhiều chuyện khác thường khiến người không thể tưởng tượng nổi... rất nhiều a... người vừa tới, nên làm quen với nó đi... a, người quét dọn đình viện đi.

Phương Mặc Phi nhìn bóng lưng Lão Mai rời đi, khẽ gãi đầu, có chút điệu bộ của một tên hòa thượng sờ không tới não.

- Một cái Hầu phủ lớn như vậy, tiền chất đồng không tiêu... Chẳng nhẽ thuê một tên thị nữ người hầu... Sẽ chết a...

Thực sự phát rồ!

Đề một cao thủ thất trọng thiên như lão tử đi quét sân...

...

Thiên Đường thành rơi vào trong một mảnh trầm mặc, tất cả mọi người đều đợi tin tức truyền về từ tiền tuyến.

Thắng hoặc bại.

Tin tức như tuyết rơi, nhanh chóng truyền về kinh thành.

Mùng bốn tháng sáu, Thiết Cốt quan bắt đầu chiến loạn, đại quân Đông Huyền vượt biên.

Mười bốn tháng sáu, Thiết Cốt quan thất thủ.

Mười lăm tháng sáu, đại quân của Thiết Tranh xuất kích.

Hai mươi mốt tháng sáu, Thiết Tranh đại quân tiên phong gia nhập chiến trường, một đường quét ngang, đánh cho quân địch lui về Thiết Cốt quan, tin tức truyền về, cả nước vui mừng.

Hai mươi ba tháng sáu, Thiết Tranh đại quân liều chết chiến đấu hai ngày, giành lại Thiết Cốt quan, tại quan ngoài, cùng địch nhận trực diện đối chọi.

Mùng ba tháng bảy, Đông Huyền tổng tấn công, bên ngoài biên ải, hắc kỵ xuất động, Thiết Tranh phái hai vạn thiết kỵ ứng chiến, một trận ác chiến, máu đổ thành sông, hai vạn thiết kỵ toàn bộ tử trận, ba vạn kỵ sĩ Đông Huyền xuất động không còn đủ hai ngàn.

Cả nước chấn động.

Mùng bốn tháng bảy, hai mươi vạn viện quân Đông Huyền đến chiến trường. Tiền tuyến ngày càng căng thẳng.

Mùng năm tháng bảy, một chi viện binh cuối cùng của Ngọc Đường được phái ra. Trong thời gina ngắn, đây có thể là nhóm binh mã cuối cùng được phái ra chiến trường. Chỉ ít trong hai tháng tới, Ngọc Đường vô lực chi viện.

Cả nước trầm mặc.

Một cỗ khí tức bi ai tuyệt vọng bắt đầu tràn ngập quốc cảnh Ngọc Đường.

...

Tiểu Niếp Niếp ôm Đại Bạch, từ trong nhà nhìn qua cánh cửa, ánh mắt tinh khiết hiểu kỳ nhìn các thúc thúc bá bá. Ai nấy ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, họ muốn làm gì?

Quyên nhi từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt mà kinh hãi:

- Lý đại ca, Lưu đại ca, Phương đại ca, Mạnh huynh đệ... Chuyện này... Các người muốn làm gì?

- Chúng ta đến nói với đệ muội một tiếng.

Một tên trung niên trên mặt có ba vết sẹo lớn, lại mù một con mắt lộ ra một nụ cười thật thà:

- Máy người chúng ta muốn tông quân.

- Tông quân?

Quyên nhi kinh ngạc nói:

- Các người không phải đã thương lui?

(Lui về bởi bị thương)

Nhìn qua mấy người, không phải bị mù thì cũng là mất một cánh tay, từng người đều mặc quân trang cũ chỉnh tề, một cỗ khí tức bu rầu hân lộ rõ.

- Thương lui? Chúng ta chỉ là bị thương một con mắt, phế một cánh tay. Chúng ta còn có chân, chỉ ít cũng còn có một tay.

Lý đại ca thật thà cười:

- Bây giờ quốc gia nguy nan, là thời khắc sinh tử tồn vong, chúng ta còn có sức chiến đấu, muốn ra trận góp sức, vì nước vì dân.

- Nếu không, đại quân Đông Huyền đánh tới... Chính là sự sỉ nhục đối với chúng ta!

- Chúng ta dù bỏ đi quân trang, nhưng sâu trong máu chúng ta là quân nhân! Nếu đã là quân nhân Ngọc Đường quốc, chúng ta đương nhiên muốn góp sức chiến đấu vì quốc gia này.

- Còn có vô vàn gia quyến của các huynh đệ chiến tử sa trường đang sinh sống trên mảnh đất Ngọc Đường này, mạng của chúng ta vốn là nhờ sự hy sinh của các huynh đệ đổi lại, hiện tại tiền tuyến nguy cấp, chúng ta nhất định phải đi.

- Nợ của các huynh đệ, chúng ta phải đi trả cho bọn hắn, chớ để tương lai có một ngày gặp nhau dưới đất, họ lại mắng chúng ta là thứ hèn nhát. Hắc hắc...

- Hôm nay đến đây cùng đệ muội nói lời cáo biệt... Cũng chính là muốn cáo tri một tiếng, mấy người chúng ta đi lần này, khả năng còn sống trở về là cực nhỏ. Nếu đệ muội có gì cần hỗ trợ, về sau cứ tìm bọn lão Thọt... Mấy tên đó quê chân, không chạy nổi nên lần này không đi.

Một người trẻ tuổi không có tay trái cười hắc hắc nói:

- Còn có một chuyện xin nhờ tẩu tử. Người biết đó, trong nhà chúng ta không có mấy người biết chữ, hải tử không có ai dạy. Tẩu tử có thời gian, mong chỉ bảo chúng nhiều hơn, chớ để bọn nhỏ đi đường rẽ. Tương lai còn dài, để bọn hắn ra chiến trường, báo thù cho lão cha bọn hắn đi.

- Đúng vậy, về sau mong Quyên nhi người tốn nhiều tâm sức.

Mấy người đồng thời cúi đầu.

Một lão binh chỉ còn một con mắt, chớp chớp thật thà nói:

- Mấy năm nay về nhà, việc tốt không làm được mấy, bất quả lại sinh mấy đứa nhỏ... Thế hệ chúng ta chiến tử sa trường, chờ đám trẻ trưởng thành, nhà ta ít nhất cũng có thể ra ba chiến sĩ! Một người liều bằng hai người, liều thay phần lão tử...

- Hồn tướng, người sao không mong đám trẻ lập chiến công làm tướng quân a...

Một lão binh bên cạnh lấy tay đập vào đầu hắn.

- Sợ là không có mang này nha.

Lão binh này cười hắc hắc.

Quyên nhi nhìn những người này, chỉ thấy hốc mắt trở nên ẩm nóng.

- Ta tiễn các người, tối nay đến nhà ăn cơm, giờ ta đi mua rượu.

- Không được, không được.

Mấy người cười thật thà nói:

- Tội nay chúng ta còn phải ở nhà ăn cơm, sớm mai liền muốn lên đường. Tội nay... Còn muốn trò chuyện với lão bà...

Nói rồi đưa ra một bao quần áo tới:

- Các ngươi cô nhi quả nẫu... Sinh hoạt khó khăn hơn chúng ta, đây là chút bạc mà mấy ca dành dụm được, sau này chúng ta không có ở đây, ngươi lấy tiền này mua cho Niếp Niếp chút hoa quả, may chút quần áo, ăn nhiều một chút, tìm nhà chồng tốt... Hắc hắc...

Trong tiếng cười thật tào, mười mấy người quay người rời đi.

Quyên nhi nhìn thân ảnh những lão binh này, nước mắt đã sớm làm nhòà ánh mắt.

- Các ngươi nhất định phải bình an trở về...

Nàng đã từng oán hận, hận quân đội đem trượng phu của mình mang đi, hận quân đội khiến trượng phu không thể trở về. Nhưng, giờ phút này nhìn thấy những lão binh này, trong tâm khảm nàng như minh bạch cái gì đó.

Cơ lẽ, trong suy nghĩ của những nam nhi nhiệt huyết này, cũng không phải có cái gì mà tranh bá thiên hạ, nhưng bảo vệ quốc gia, bảo vệ những gì bản thân quan tâm... Vì những điều này, mà bọn họ liều mình không hối không hận.

Chúng ta đi chuyến này, phải trả lại cho bọn hắn.

“Nợ của các huynh đệ, chúng ta phải đi trả cho bọn hắn, chớ để tương lai có một ngày gặp nhau dưới đất, họ lại mắng chúng ta là thứ hèn nhát. Hắc hắc...”

Nghĩ đến câu nói này, Quyên nhi lệ tuôn không thôi.

Niếp Niếp mở to ánh mắt sáng rỡ:

- Mẹ, các thúc thúc bá bá muốn làm gì? Về sau bọn hắn sẽ không để ý tới Niếp Niếp nữa sao?

- Sẽ không, sẽ không..

Quyên nhi lệ tuôn như suối:

- Các thúc thúc bá bá sẽ vĩnh viễn bảo hộ ngươi...

...

Trần Tam mặc một thân nhung trang, đứng trước cửa Vân phủ.

Lão Mai ra mở cửa.

- Xin hỏi quân gia đại nhân, công tử có ở đây không?

Lão Mai lắc đầu:

- Không có.

Trên mặt Trần Tam lộ ra một tia tiếc nuối, ngu ngơ cười, nói:

- Vốn đi đến gặp công tử chào một tiếng... Đại ân đại đức của công tử, đời này của Trần Tam sợ không cách nào báo đáp...

Lão Mai nhíu mày:

- Ngươi...?

- Ta muốn đi ra chiến trường...

Trần Tam cười nhẹ:

- Rất nhiều huynh đệ đều đi. Nghe nói tiền tuyến đang rất nguy cấp... Đám người chúng ta, dù sao cũng từng ra trận giết địch, từng thấy máu, cái gì cũng không sợ... Lần này lại đi một lần.

- Hiện tại Cửu đại nhân không có ở đây, Ngọc Đường lại rơi vào nguy hiểm... Chúng ta còn có tay có chân, chúng ta còn có thể chiến đấu. Chúng ta muốn đi...

Nói xong, hấn phù phù quỳ xuống, đập đầu ba cái với đại môn Văn phủ:

- Đại ân của công tử, kiếp sau Trần tam xin báo!

Sau đó liền muốn quay người rời đi.

Lão Mai chỉ cảm thấy trong cổ như có cái gì chặn lại:

- Trần Tam!

- Quân gia đại nhân có gì phân phó?

Lão Mai xuất ra hai thỏi vàng, nhét vào ngực Trần Tam:

- Cái này đem về cho bà nương sinh hoạt. Đừng từ chối, từ chối chính là xem thường công tử.

- Làm cho tốt! Trần Tam, sống sót trở về!

...

Toàn bộ Thiên Đường thành, ân, là toàn bộ Ngọc Đường quốc, khắp mọi nẻo đường đều là một khung cảnh như vậy.

Rạng sáng ngày thứ hai.

Từng cái tàn binh từ trong các ngõ nhỏ, các căn phòng sụp xệ cũ nát bước ra, yên lặng tập hợp chính tề trên đường cái.

Mặt trời còn chưa xuất hiện, tất cả cơ bản đã tập hợp xong.

Một tiếng hiệu lệnh nhẹ nhàng vang lên, nhẹ nhàng tựa như sợ đánh thức vợ con còn đang trong giấc ngủ yên, họ yên tĩnh trật tự tiến về hướng cửa thành.

Có người thiếu tay trái, có người thiếu tay phải, đoàn người đi trên đường nhìn rất quái dị, tựa như một đám hỗn độn không chỉnh tề, nhưng nhìn vào hai bắp đùi, tần suất nhịp bước hoàn toàn thống nhất.

Bọn hấn đem thoe binh khí năm xưa, gương mặt nghiêm túc, nhẹ nhõm đi ra phía ngoài thành.

Ngoài cửa thành lúc này cũng đã tập hợp rất nhiều người.

Vô số lão binh gãy chân, không tham gia được hành động lần này, bọn hấn một đêm không ngủ, sớm bước ra ngoài thành, đưa tiễn huynh đệ của mình.

Đây là một chi đại quân tàn tật, không có người nào không từng tổn thương, không có người nào không tàn.

Không ít tướng quân tàn tật, mặc giáp sáng loáng, ngồi trên lưng ngựa, nhìn các huynh đệ của mình đổ đến cửa các hướng, như hải nạp bách xuyên, từ từ, nhân số ngày càng nhiều.

- Tiến các huynh đệ đi!

Từng vò, từng vò rượu bày tại trên đất, vô số lão binh tàn tật đôi chân đều ươn thảng nguwoif lên.

Tất cả tàn quân xuất chinh, đồng thời cúi đầu tới đất:

- Chuyện trong nhà, xin nhờ các huynh đệ!

Không có nghi thức xuất chinh rầm rộ, không có chống chọi đưa tiễn.

- Các huynh đệ, xuất phát!

Có người khàn giọng kêu lên một tiếng.

Một cây cờ lớn, phần phật bay trên không trung.

“Trung mộng quan sơn trường ác chiến, tàn khu năng đã báo quốc ân”

(Trong mộng trường kỳ ác chiến, thân thể tàn phế cũng có thể báo quốc ân)

Đại quân trăm mặc xuất phát, khoảng chừng trên vạn người! Từng người kiên định bước đi, không ai quay đầu.

“Chớ có quay đầu! Nếu trận chiến này còn sống trở về, muốn nhìn thế nào đều được! Nếu không thể trở về, quay đầu càng thêm khó chịu!”

Gió sớm thổi ô ô qua Thiên Đường thành.

Đoàn người dần dần từng bước đi đến.

Trên đầu thành, vô số thân ảnh phụ nữ trẻ em lúc này mới dám hiện ra, các nàng vẫn một mực ở chỗ này, che miệng, nhìn con mình, nhìn nam nhân của mình lần nữa xuất chinh...

Nước mắt, im ắng rơi xuống.

Thời đại loạn lạc, cái thời gian chiến hỏa bay loạn này, lúc nào? Mới có thể kết thúc?

Ngay lúc này, tiếng vó ngựa gấp gấp đột nhiên vang lên.

Hai thớt khoái mã, như bốn lời thiểm điện từ trong cửa thành vọt ra.

Hai thân ảnh lão tướng lệ nóng doanh tròng, hai tôn quân thần của Ngọc Đường

Thu Kiếm Hàn, Lãnh Dao Ngâm!

Nhìn đại quân đi xa, hai vị lão tướng lệ nóng doanh trong, đứng lặng thật lâu.

- Bọn hán đều là anh hùng!

- Chỉ là chúng ta... Lại bạc đãi anh hùng!

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Thiên Đường Nổi Gió

Thiên Đường thành tựa như trở nên hoang vắng hơn không ít.

Nó như mất đi cái áo phồn hoa của ngày xưa.

Ngay cả những người cao đàm khoát luận trong các lầu lâu cũng đều ít đi... Tất cả mọi người đều sinh hoạt một cách trầm mặc. Trầm mặc chú ý... Tin tức ngoài tiền tuyến chuyển về!

Nhưng, tại một góc khuất nào đó...

Những tay côn đồ ngày thường ý thể hiếp người, bắt nạt thôn dân lương thiện, những kẻ đó, từng đám, từng đám... chết.

Có những kẻ bị Huyền thú giết. Nhưng cũng có những kẻ là chết dưới đao kiếm. Mà mật thám trong quân đội, cũng được Lão Nguyên soái toàn lực huy động.

Trước đó, Lão Nguyên soái bận trăm công ngàn việc, những việc như thế này lão không chú ý tới. Nhưng lần này, dưới tình cảnh bi tráng của đội quân tàn tật đó, lão hạ ngoan tâm.

- Phàm là kẻ ức hiếp gia quyến các tướng sĩ xuất chinh, phàm là kẻ ức hiếp gia quyến tướng sĩ hy sinh, phàm là kẻ ức hiếp gia quyến của tướng sĩ tàn tật... Giết không tha!

Lúc Lão Nguyên soái hạ mệnh lệnh này, hai mắt lão đỏ phừng như lửa, phần vì xúc động mà các tướng sĩ đem lại, phần vì giận dữ với những kẻ lưu manh ác ôn.

Cùng lúc đó, Hoàng đế cũng xuất động mật vệ, Lãnh Dao Ngâm lão tướng quân cũng truyền lệnh cho thủ hạ tâm phúc. Hơn nữa, pháp luật Ngọc Đường

cũng vì điều này mà thay đổi. Tất cả, đều hướng đến các tướng sĩ nơi tiền tuyến...

Kẻ phạm tội, nhất định bị xử nặng!

Chính vì vậy, lưu manh côn đồ trên phạm vi toàn Ngọc Đường đều gặp phải đả kích, tên nào muốn tiền, ra đường thu phí bảo hộ, nói không chừng, có tiền mà không có đầu dùng...

...

Một trận chiến giằng co tàn khốc tới cực điểm.

Đông Huyền hắc kỵ của Hàn Sơn Hà, đội quân mạnh nhất thiên hạ, gặp phải Thiết quân hung mãnh, cũng tung ra hết sức của mình.

Trận chiến này, hươu chết vào tay ai, cũng khó mà đoán trước.

Viện quân không ngừng được đưa đến chiến trường. Nhưng, tất cả cao tăng đế quốc đều rõ một điều, chân chính có thể quyết định thắng bại của trận chiến, duy chỉ có mười vạn Thiết quân của Thiết Tranh.

Đây mới thực là, lực lượng mạnh nhất mà Ngọc Đường có thể đem ra lúc này.

“Nếu Cửu Tôn đại nhân vẫn còn...” Vô số người Ngọc Đường đều đang trầm nghĩ.

Nếu Cửu Tôn vẫn còn. Khỏi phải nói, Đông Huyền hắc kỵ căn bản không dám xuất động.

Chuyện tình như nguy hiểm như chồng trứng này sao có thể xảy ra?

Những lời như vậy, tạo thành một cơn sóng dư luận chủ lưu trong Ngọc Đường quốc, từ tiệm cơm quán rượu đến khách sạn quầy hàng... Mỗi khi đàm luận đến mấy lời này, đều thờ dài khôn nguôi.

- Nếu Cửu đại nhân vẫn còn, Hắc kỵ dám đến?

- Nếu chín vị đại nhân vẫn còn, ngay cả Hàn Sơn Hà cũng không dám bước ra khỏi cửa!

- Ai... Nếu chín vị đại nhân vẫn còn sống..

- Thật tốt biết bao!

- Thiết Cốt quan, hình như không cách chỗ Thiên Huyền nhai mà chín vị đại nhân gặp nạn xa mấy...

Có người thần sắc thẫn thờ nói:

- Thật muốn đi tể bái chín vị đại nhân...

- Cái gì mà không xa? Người hồ đồ rồi à? Thiên Huyền nhai là ở phía sau Thiết Cốt quan, ở trong cảnh nội Ngọc Đường của chúng ta!

- Cửu đại nhân bị ngộ hại trong nước?! Sao có thể?

- Ai...

Ngày mười lăm tháng bảy.

- Hai mươi vạn đại quân Đông Huyền bày trận, triển khai quyết chiến với Thiết Tranh tướng quân.

- Tình hình trước mắt hai bên giằng co... Song phương gần năm mươi vạn quân đang ác chiến trước Thiết Cốt quan... Bất phân thắng bại!

- Nhưng quân ta thương vong thảm trọng..

Tin tức từ tiền tuyến truyền tới như mưa...

Tâm tình người Ngọc Đường cũng ngày càng nặng, lòng của mỗi người đều dâng lên đến tận cổ...

Chiến tranh không ngừng mà tiếp tục giằng co...

Đại quân Thiết Tranh xuất quân đã đến ngày thứ bốn mươi lăm.

Vân Dương từ trong mật thất bế quan đi ra.

Hiện tại, tiền tuyến đã sắp vỡ đến nơi.

Sau khi Vân Dương xuất quan, không nói hai lời, lập tức chuyển thân, một đường hướng đông.

Gió nổi mây phun.

Một đạo mây trắng kỳ lạ từ dưới đất phóng lên trời cao, dưới sự thúc dục của gió, gấp gáp ung dung mà đi!

Gió Thiên Đường thành bỗng tăng mạnh.

Hô hô hô...

Lão Nguyên soái ngẩng đầu nhìn quảng trường Thiên Đường thành, Thiên Đường long kỳ bỗng nhiên phản phật đón gió, yên lặng hồi lâu. Loại cảm giác này, rất quen thuộc a...

Từng có lúc. Gió nổi lên thì vẫn dừng. Vẫn dừng, thì lòi chân. Lòi chân, thì Thổ long đằng, kim quang diệu, sóng cuộn trào, cự mộc ngút trời, ánh lửa lấp lánh, huyền sắc đầy trời!

Bây giờ, gió lại lên!

- Chỉ tiếc, Cửu Tôn chi uy, khó mà tái hiện.

Lão Nguyên soái chấp hai tay sau lưng, thần thái tiêu điều, thờ dài một tiếng.

...

Trước Thiết Cốt quan.

Tiếng chém giết rung trời.

Hai quân giao chiến, mưa tên bay vùn vụt trên đầu, chưa từng ngừng lại dù chỉ một phút.

Đây không phải mấy trăm mấy ngàn người, mà là mấy vạn, mấy chục vạn binh sĩ đang giao chiến.

Phốc!

Một mũi tên bay qua trước mắt Thiết Tranh, sắc mặt Thiết Tranh vẫn bình tĩnh như sắt thép làm thành, mí mắt cũng không chớp lấy một cái.

Hắn đứng tại chỗ cao, sau lưng khoác hoàng kim chiến bào, trong tay huy vũ long thương hai trượng rưỡi, bình tĩnh ngồi trên Truy Phong Xích Viêm Cầu thần tuấn vô song, đỉnh đầu đội kim khôi, trên eo đeo trường kiếm.

Hắn ở chỗ này, cười ngửa hùng trì, lạnh lùng quan sát chiến trường.

Thân là tam quân chi soái, hắn biến, giờ này hắn nên ở trong trướng soái. Những đối mặt với Hắc kỵ Đông Huyền do Hàn Sơn Hà dẫn dắt điên cuồng tấn công, hắn chỉ có thể đứng ở chỗ này.

Lù lù bất động! Hắn muốn cho tất cả các tướng sĩ đang tác chiến, chỉ cần quay đầu liền có thể thấy, đại soái của bọn hắn đang đứng ở đây, như một tòa đại sơn trầm ổn!

Vẫn đứng ở đó!

Coi như trời có sập xuống, đại soái vẫn sát cánh chiến đấu cùng với họ.

Hai quân giao chiến, mấy vạn binh mã chém giết lẫn nhau.

Phía trước, một đội kỵ binh, thần sắc thâm nghiêm, từ người đến ngựa đều mang một màu đen huyền ảo! Dù cho tiếng chém giết vang vọng ngập trời, những chi kỵ binh này vẫn trầm tĩnh bất động, tựa như một núi băng vạn năm.

Ngay cả ngựa dưới thân họ cũng yên tĩnh như chủ.

Một cỗ khí thế áp bách vô hình tỏa ra.

Đó là một loại lãnh đạm mà chỉ có chiến binh vào sinh ra tử mới có được! Bọn hắn căn bản không đem sinh tử đặt vào trong mắt.

Trong mắt bọn hắn, không có sinh tử thắng bại, chỉ có giết chóc!

Một chi kỵ binh tương tự xuất hiện trong Ngọc Đường quân, hai chi kỵ binh này từ cách ăn mặc tới phong thái lãnh đạm đều giống hệt nhau.

Chỉ khác là, Hắc kỵ của Đông Huyền mặc Hắc y khoác Hắc giáp, cười Hắc mã, đội Hắc khôi, mang Hắc bào.

Còn Thiết kỵ, ngoài những trang bị đó ra còn mang theo một cái mặt nạ bạc. Chỉ có mang lên chiếc mặt nạ này, người một nhà mới có thể phân biệt lẫn nhau.

Song phương đều hung tợn nhìn đối thủ, trong mắt họ không còn gì khác. Sinh tử thành bại chiến trường, giờ khắc này đều không được đặt vào trong mắt họ.

Thiết Tranh ngang nhiên đứng đó, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, tinh táo hơn nhật nguyệt.

Hắn tựa như tảng đá ngầm bất động trong cuồng phong đại lãng, lạnh lẽo quan sát diễn biến trên chiến trường, ung dung điều binh khiển tướng, đem tất cả năng lực mỗi chi quân đội phát huy đến tận cùng.

Mỗi một đội ngũ được tung ra chiến trường, đều đánh thẳng vào điểm yếu của đối thủ. Nhưng đối phương lập tức làm ra phản ứng, khiến hắn vô cùng khó chịu.

Mỗi một thủ thế trên tay Thiết Tranh xuất ra, đều tựa như chém đinh chặt sắt, tư thế thậm chí tràn đầy vẻ ưu nhã tiêu sái.

Mỗi một vị tướng quân bên cạnh đều sùng kính, dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn hắn, cẩn thận tỉ mỉ tiến hành theo mệnh lệnh của hắn, bọn hắn biết rất rõ, không phải chi đội ngũ nào cũng có được chủ soái anh minh dường này.

Cũng không phải vị thống soái nào cũng có thể làm đến mức phòng thủ một giọt nước không lọt như vậy.

Chủ soái ổn định trầm tĩnh, chính là thuốc an thần dành cho tướng sĩ tam quân.

Chủ soái như vậy mà vẫn còn, quân đội sẽ không thất bại!

Trên mặt Thiết Tranh tinh táo, nhưng trong lòng lại sớm như dầu sôi. Hắn biết, mình đã sắp chống không nổi nữa. Trí mạng sát chiêu của đối phương còn không có tung ra.

Hàn Sơn Hà, từ đầu tới giờ vẫn chưa từng xuất thủ!

Đại quân đang cùng Thiết Tranh hỗn loạn chiến, chỉ là tam đại tướng quân dưới trướng của Hàn Sơn Hà. Thậm chí, ngay cả hai vạn hắc kỵ lộ ra kia, cũng không phải là át chủ bài của Hàn Sơn Hà.

Hắn nhất định còn có hậu chiêu.

Nhưng, hậu chiêu đó đến cùng ở đâu?

Bên trong gương mặt tinh táo đó, là những vô vàng suy tư vội vàng.

Chiến đấu sau đó chỉ có thể là tiêu hao chiến, nhưng hắn lại tiêu hao không nổi. Thiết Tranh rõ ràng, tất cả các viện binh, có thể tới thì đều đã tới.

Sau này, trong nước muốn duy trì hắn mà cũng không có lực.

Nhưng binh mã tiếp viện của đối phương lại không ngừng kéo đến.

Phía sau hắn là Thiết Cốt quan, nếu Thiết Cốt quan vẫn chưa từng bị công phá, hắn hoàn toàn có thể dựa vào hù quan này mà ngăn chặn Đông Huyền, coi như Hàn Sơn Hà dốc hết quốc lực Đông Huyền tới đây, hắn cũng có tự tin đem hết thảy ngăn cản bên ngoài.

Coi như không ngăn được, hắn cũng có thể liều mạng, đồng quy vu tận với đối phương.

Nhưng, Đông Huyền đã từng công phá Thiết Cốt quan, hơn nữa sau khi công phá lại phá hư hoàn toàn các kết cấu. Khi hắn đem quân đuổi tới chiến trường, đối phương đã kịp thời rút khỏi Thiết Cốt quan.

Dưới tình huống như vậy, coi như toàn thân Thiết Tranh đều do gan tạo thành, cũng tuyệt không dám trú đóng trong Thiết Cốt quan này.

Chỉ có thể dựng trại trên bình nguyên bên ngoài Thiết Cốt quan, cùng đối phương giằng co.

Ai biết được, sau khi đối phương công phá Thiết Cốt quan, có lưu lại những cạm bẫy độc ác nào đó? Coi như không có bố trí, nhưng ngay cả Quan trường đều đã sắp, còn nói cái gì mà thủ quan?

Đối phương rõ ràng đến đây tiến công, nhưng hoàn cảnh hia bên lại là đối chiến trực diện.

Sau lưng Thiết Tranh có ba vạn thiết kỵ. Từ đầu đến giờ, mặc kệ thế cục biến hóa thế nào, hắn vẫn chưa từng dụng đến chi thiết binh này. Bọn hắn ăn tốt nhất, ở cũng tốt nhất!

Nếu một khi cuộc chiến đến hồi bại, ba vạn thiết kỵ này chính là át chủ bài liều mạng cuối cùng của hắn.

- Ô ô...

Tiếng kèn hiệu trầm muộn vang lên trong doanh trại của đối phương.

Một dòng lũ đen ngòm, chậm rãi chuyển động, từ chậm đến nhanh, từ từ tạo thành mũi tiến công sắc bén. Tiếng bước chân chinh tề kia, tựa như tiếng chuông gọi hồn.

Tại một giây ngay khi tiếng kèn lệnh vang lên, Thiết Tranh không chút do dự phất tay, trống trận đồng thời vang lên. Năm ngàn thiết kỵ chinh tề xuất động.

Hai chi đội ngũ, như hai đạo hắc long cuồng nộ lao trên chiến trường. Hai nhánh quân đội, không có bất kỳ một ai găm rú.

Ngay cả một tiếng kêu đau cũng không có.

Cứ như vậy, ai nấy trầm mặc chiến đấu, tất cả đều chiến ý điên cuồng, sự liều sinh cùng sát khí được lộ rõ.

Hai chi kỵ binh tựa như nộ long, trong sự trầm mặc va vào nhau.

Trong nháy mắt, kể cả Thiết Tranh lẫn tướng lĩnh bên Đông Huyền, con người hia người lập tức co rút lại.

Sóng máu bài không mà lên!

Tinh nhuệ đối tinh nhuệ!

Hắc kỵ mặt không biểu tình, không thèm nhìn đồng đội ngã xuống bên cạnh, trong mắt họ chỉ có binh khí trên tay cùng với đối thủ trước mắt, điên cuồng vọt lên. Thiết kỵ, người người đeo mặt nạ sắt, lẳng lặng tiếng công.

Đây là chiến trường, tất cả lấy binh khí cùng sinh tử để giao tiếp!

Phốc phốc...

Thiết kỵ Ngọc Đường do phó thống lĩnh thiết kỵ Ngô Quân Dao xuất lĩnh. Trường thương trong tay Ngô Quân Dao đâm ra như mưa, điểm điểm hàn tinh hiện lên, từng đạo hắc ảnh bị hấn bốc lên, rơi xuống, chiến mã cuồng chạy, một khắc không ngừng, hấn xuất lĩnh binh lính dưới trướng, tựa như một thanh đao sắc bén, đâm thẳng vào nội bộ địch.

Mà đối phương, cũng sử dụng chiến thuật tương tự, vọt thẳng vào trong trận doanh thiết kỵ, ngoại trừ âm thanh binh khí va chạm, hết thấy đều diễn ra trong trầm mặc, song phương đều tiến đến phía trước.

Song phương đều đang tử vong!

Ầm!

Một bóng người màu đen bị chiến mã đung bay rơi xuống đất, đang muốn đứng lên, nhưng, vô số tuấn mã lao nhanh nhanh chóng che mất hẳn.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: Bại Cục Đã Định

Tất cả binh sĩ rơi xuống khỏi lưng ngựa, trong nháy mắt liền bị loạn mã giẫm nát!

Từng đạo huyết quang không ngừng phun tung tóe, bay lượn trên không trung. Đứng từ xa mà quan sát, chỉ thấy sau khi hai chi kỵ binh va vào nhau, những cánh tay người thoát ly thân thể không ngừng bay lên giữa không trung, cũng không ngừng có những đầu người bay lên như ếch xanh nhảy khỏi mặt nước, quay tròn mấy vòng trên không trung rồi mới rơi xuống đất, lại không ngừng có những thân thể vận vẹo bay lên không trung, rồi lại chán nản rơi trở lại mặt đất...

Ngô Quân Dao liễu mạng trùng sát, đột nhiên hắn cảm thấy toàn thân thả lỏng, áp lực bỗng nhiên biến mất, trước mắt hắn là một mảnh không gian rộng rãi, hắn đã xuống ra khỏi trận hình kỵ binh của đối phương. Sau lưng hắn, đội ngũ thiết kỵ vẫn chinh tề như trước, tất cả đồng thời vọt ra, trường đao của Ngô Quân Dao khẽ nâng nghiêng lên, chiến mã lao vùn vụt thành một đường cong hoàn mỹ, mũi nhọn của Thiết kỵ lần nữa hướng tới kỵ trận của đối

phương.

Không gào thét, kêu rên, một lần nữa hai bên xông vào chém giết.

Sinh tử lướt qua trong nháy mắt.

Thắng bại, cũng sẽ được quyết định vào giờ phút này.

Đầu mũi nhọn tấn công.

Thiết Tranh đột nhiên nhấc tay, hét lớn một tiếng:

- Ngọc Đường Thiết kỵ!

Thanh âm như sấm dậy quét ngang chiến trường.

Mấy chục vạn tướng sĩ đồng thời gào rống:

- Vô địch thiên hạ!

Kể từ khi Thiết kỵ khia chiến đến nay, Đây là lần đầu tiên họ phát ra âm thanh.

Lại là gào thét dưới sự dẫn đầu của chủ soái.

Đồng thời, tiếng trống động trời vang lên trong quân trậ của đối phương. Nhưng trên mặt Thiết Tranh lại nở ra một nụ cười tàn khốc.

Hắn, nhanh hơn một bước!

Tiếng rống đình tai nhức óc của chủ soái, không thể nghi ngờ chính là một liều thuốc cường tâm cho chúng tướng sĩ.

Thiết kỵ Ngọc Đường trong chốc lát liền trở nên triệt để điên cuồng, đồng thời bạo hống một tiếng:

- Ngọc Đường thiết kỵ, Vô địch thiên hạ!

Tiếng gào thét vang lên, thiết kỵ đồng thời phóng tới trước mặt hắc kỵ Đông Huyền.

Quân doanh Đông Huyền.

Tướng lĩnh chỉ huy trận đánh hiện tại của Đông Huyền đang vô cùng lo lắng, mồ hôi không ngừng rơi xuống từ trên chóp mũi.

Một lão giả gầy gò, đứng chấp tay nhìn chiến trường, thản nhiên nói:

- Lần đối chiến này, Hắc kỵ bại, thu binh đi.

- Đại soái!

Tướng lĩnh lãnh trận không cam tâm khẽ rên.

- Bại chính là bại!

Lão giả gầy gò lạnh lùng nói:

- Bây giờ, thu binh!

- Rõ!

Trận địa Đông Huyền nhanh chóng hạ lệnh thu binh, nhưng kỵ binh song phương đã quấn lấy nhau, đâu có dễ mà tách ra ngay được.

Hai bên vẫn không ngừng cắn xé, chém giết nhau... Nhưng mục tiêu thống nhất là phát động hình quân địch, nhanh chóng trở về bản trận.

Sau lưng họ để lại là mặt đất đầy những thi thể huyết nhục mơ hồ.

- Ngươi có biết, bản thân ngươi thua ở chỗ nào?

Trong ánh mắt lão giả gầy gò tràn đầy cơ trí.

- Là ngạo mạn.

Tướng lĩnh kia hồ thẹn cúi đầu.

- Không sai.

Lão già gầy gò chính là Quân thần của Đông Huyền – Hàn Sơn Hà:

- Hắc kỵ của chúng ta cùng với thiết kỵ của đối phương, về cơ bản là giống nhau, đều là những đội quân tinh nhuệ nhất, chính diện va chạm rất có thể sẽ lưỡng bại câu thương, hai bên cùng nhau đồng quy vu tận. Nhưng, người lại chỉ huy thất bại. Trận chiến này cả ta và họ đều xuất động năm ngàn kỵ binh, số kỵ binh của đối phương có thể quay về bản trận tâm từ ba ngàn năm trăm đến bốn ngàn người, mà số kỵ binh của bên ta có thể quay lại ít hơn bọn họ ít nhất năm trăm! Sao lại có điều đó?

- Bởi vì ngay khi mới xông phá chiến trận của nhau, khi mà hai bên tập trung lại đội hình tiến công. Thiết Tranh đã nắm chắc chiến cơ, hấn thành công sử dụng một tiếng hét để kết nối sĩ khí toàn quân.

- Chiến đấu đến hồi đó, kỵ binh hai bên cơ bản đều đã nỗ lực hết đà, thứ duy nhất có khả năng duy trì chiến lực cũng chỉ có sĩ khí. Phương nào có sĩ khí cao hơn, bên đó giành chiến thắng. Mà đối phương lập tức lợi dụng cơ hội sĩ khí lên cao này mà đánh một đòn phủ đầu, khí thế lập tức dâng cao, mà chúng ta lại đi sau một bước, khí thế bị đối phương đè lại.

- Tại trong đợt tiến công thứ nhất, tổn thất hai bên kỳ thực không khác biệt nhiều lắm. Mấy trăm thương vong mà chúng ta hơn họ, đều là tại đợt thứ hai phát sinh. Người, không phải đối thủ của Thiết Tranh!

Hàn Sơn Hà lạnh nhạt nói:

- Còn có một nguyên nhân dẫn đến người thất bại, đó chính là, Thiết Tranh từ đầu đến lúc kết thúc đều đứng trên đài cao, tướng sĩ khi nhìn thấy hấn liền có thể an tâm chiến đấu. Còn người, tướng sĩ không nhìn thấy người!

- Đó chính là binh chi đảm!

- Tướng chi đảm, là quân chi hồn!

- Cho nên trận chiến này người tất bại.

Hàn Sơn Hà nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Thiết Tranh... Quả thực là một tướng tài!

Viên tướng đứng bên hồ thẹn tới mức nhỏ ra máu.

- Sau trận chiến này, chỉ ít trong thời gian ngắn hắc kỵ không thể tiếp tục xuất hiện lại trên chiến trường, khí thế bị áp chế, nhất định phải tìm cơ hội lật trở lại, lúc đó mới có thể tiếp tục ác chiến! Nếu không, bữa khác đối đầu thiết kỵ, ưu thế tâm lý của đối phương đã thành, chúng ta tất sẽ nhận tiếp một trận đại bại!

- Bốn mươi lăm ngày liên tục, ba người các người đã thay phiên nhau ra trận đối chiến Thiết Tranh, ba người, hai hòa một bại!

Hàn Sơn Hà nheo mắt nhìn chiến trường nơi xa.

- Xem ra, cũng đến lúc lão phu phải tự mình xuất thủ.

- Mặt tướng hồ thẹn, nguyện lĩnh quân pháp.

- Quân pháp thì không cần, trận chiến này vốn có mục đích luyện binh.

Hàn Sơn Hà lạnh lùng nói:

- Ba người các người ở trong nước mình tranh ám đấu, tranh đoạt cái phong hào đệ nhất danh tướng thế hệ trẻ... Ha ha, trận chiến này chính là để cho các người thấy, các người còn cách phong hào danh tướng còn xa lắm.

- Hi vọng các người nhớ kỹ, trận chiến này bởi vì sai lầm của các người mà khiến vô số anh linh chết đi!

Hàn Sơn Hà lạnh lùng nhìn viên tướng này, lại quét mắt liếc hai viên tướng còn lại, gần từng chữ nói:

- Lần này dùng nhân mạng cho các người một bài học, để cho các người nhớ kỹ. Tại trước mắt danh tướng đích thực, các người... So với cỏ rác cũng không bằng!

- Nếu không tiến bộ, các người sớm muộn cũng chết trên chiến trường này.

Thanh âm Hàn Sơn Hà lạnh lẽo, mặt mũi ba tên tướng lĩnh sớm đã đỏ hồng tới độ nặn ra máu, họ cúi đầu như đang tìm kiếm vết nẻ dưới đất mà chui xuống.

- Đây chính là nhất tướng công thành vạn cốt khô!

Hàn Sơn Hà trầm mặt, leo lên đài chỉ huy.

Trong quân doanh Đông Huyền, một lá cờ đột nhiên đón gió bay lên, theo gió mạnh mà phấp phật trên không trung.

Hàn!

Mấy chục vạn đại quân Đông Huyền đột nhiên gào thét mãnh liệt! Các tướng sĩ cùng reo hò, thanh âm chấn động thanh thiên.

Phía đối diện, sắc mặt Thiết Tranh đột nhiên rét lạnh, Hàn Sơn Hà, rốt cục Hàn Sơn Hà chính thức xuất thủ. Hắn chủ động treo tướng kỳ của bản thân lên, chính là muốn nói cho Thiết Tranh, rằng đã chính thức coi Thiết Tranh là đối thủ của hắn.

“Ta sẽ toàn lực xuất thủ”

Đây chính là sự tôn trọng của Hàn Sơn Hà dành cho đối thủ của mình.

Nhưng sự toát ra này lại khiến cho trái tim Thiết Tranh nhảy chậm nửa nhịp. Hắn thà rằng để Hàn Sơn Hà khinh thị bản thân, cũng tuyệt không muốn đối phương trịnh trọng như vậy mà khiêu chiến hắn.

Áp lực này không khác thập vạn đại sơn đang đè trên lưng Thiết Tranh.

Trong quân trận Đông Huyền, những mệnh lệnh không ngừng truyền ra, tất cả binh lính vừa mới bị áp chế trên chiến trường đều trở về đơn vị.

Tình kỳ bay phấp phật, có thể nói là phô thiên cái địa, trong phương viên trăm dặm, dưới sự trợ lực của cuồng phong mãnh liệt, đại kỳ múa lượn như rồng.

Hàn Sơn Hà chỉ cần vừa mới xuất hiện, toàn bộ đại quân Đông Huyền liền lập tức như lọt xác. Dù là khí thế, chiến ý, hay là sát ý đều tăng mấy lần trong nháy mắt.

Dưới sự chỉ huy của Hàn Sơn Hà, dường như tất cả những sợ hãi úy kỵ của tướng sĩ đều như tuyết gặp nước sôi, nháy mắt biến mất không chút dấu vết.

Đối mặt với khí thế ngập trời của Hàn Sơn Hà, Thiết Tranh hít một hơi thật sâu, đồng thời truyền ra mấy hiệu lệnh.

Toàn quân lập tức rút về phòng thủ.

Mặc dù Thiết Tranh biết rõ mệnh lệnh như vậy được thực hiện, sẽ khiến cho chính hắn rơi vào thế hạ phong, nhưng với khí thế áp đảo như vậy, Thiết Tranh không thể làm gì khác.

Bởi nếu hiện tại giao chiến, hắn sẽ phải thua không thể nghi ngờ.

Khí thế đối phương hiện tại như mặt trời ban trưa.

Hàn Sơn Hà chỉ mới có chút biểu hiện, cũng không phát bất cứ lệnh tấn công nào, đã bừa Thiết Tranh chuyển đổi thế trận, từ công sang thủ.

Trên mặt Hàn Sơn Hà cũng không hề lộ vẻ đắc ý, lão vô cùng tinh táo, phát lệnh đâu ra đấy. Vô số quân đội từ các hướng xông ra, không ngừng áp tới Ngọc Đường đại quân, lần lần lượt lượt thực hiện chiến thuật quấn rối.

Liên tục, chợt tiến lại chợt lui, đông đến tây hướng, nam chinh bắc chiến.

Thiết Tranh đem sự tính toán trong óc mình dùng đến hết công suất. Gặp chiêu phá chiêu, đối chọi gay gắt.

- Mũi tên!

Thời giờ trôi qua từng giây từng phút.

Thiết Tranh mặc dù vẫn trấn định như cũ, nhưng trong lòng đã sớm trở nên vô lực.

Ba ngày liên tục, Hàn Sơn Hà không ngừng phát động tiến công, lợi dụng đủ loại phương thức, từng cái phương hướng, từ đánh lên, tập kích, xông trận, đến mai phục, hòa công...

Hàn Sơn Hà quả thực có thể nói là bách khoa toàn thư về chiến tranh.

Chiến thuật từng bước bào mòn.

Đây chính là chiến thuật xâm chiến của Hàn Sơn Hà, nó khiến cho danh tướng các phương nghe tin mà sợ mất mặt. Với chiến thuật này, mặc kệ đối phương phong ngự như thế nào, Hàn Sơn Hà đều có biện pháp từng chút một đánh tan đối thủ.

Binh lực của Thiết Tranh nhiều lần bị đánh phải co lại...

Những, sau bà ngày, Hàn Sơn Hà hạ lệnh mở cửa thành, toàn bộ binh lính đều xuất hiện trước cửa thành.

Đây chính là một bộ tư thế truy kích.

Đối mặt với cục diện như vậy, bước tiếp chỉ có chính diện chiến tranh. Nhưng nếu chính diện chiến tranh. Thiết Tranh không có nửa điểm nắm chắc có thể giành chiến thắng.

Thua, chỉ có thể triệt thoái.

Nhưng nếu hấn triệt thoái, năm vạn hắc kỵ của đối phương như hổ đói rình mồi lập tức tiến công.

Đến lúc đó, nếu hấn tiếp tục đào tẩu, tin rằng Hàn Sơn Hà một mực đuổi đến tận chân Thiên Đường thành cũng không có bất kỳ khó khăn nào cả.

- Đại lục Quân thần, quả nhiên danh bất hư truyền.

Thiết Tranh thở dài một hơi thật sâu. Sự vô lực đã sớm bao lấy hấn. Bất tri bất giác, hấn không chút phát hiện đối phương bố cục như thế nào, nhưng tai họa ngập đầu cứ như vậy phô thiên cái địa mà đến.

Bốn phương tám hướng, không chút bỏ sót.

- Đại soái!

Binh sĩ phụ trách trên đỉnh núi bỗng kêu to hoảng sợ.

- Chuyện gì? Vội cái gì!

Thiết Tranh giật tím mặt. Nhưng hấn lập tức ngăn cả người.

Sau lưng hấn không biết từ lúc nào mà xuất hiện một chi kỵ binh chừng mấy vạn người. Dòng người thế tới như thác đổ, đen ngịt một mảng.

Đông Huyền thiết kỵ!

Từ lúc nào mà đã xuất hiện ở sau lưng hấn?

Thiết Tranh hoàn toàn mất hết can đảm, hấn quay người nhìn quân trận của đối phương. Hàn Sơn Hà vẫn chưa từng lộ diện. Nhưng Thiết Tranh biết, hấn... Đã xong!

Mấy ngày nay Hàn Sơn Hà tiến công như nước chảy, vô không bất nhập, chính là vì chuẩn bị cho ám chiêu này.

Mấy vạn kỵ binh chặn hoàn toàn đường lui của Ngọc Đường tàn quân.

Trong lúc hấn bận rộn ứng đối mười mấy lộ tấn công, chi kỵ binh này không chút tiếng động đã vây phía sau lưng.

Tiến không đường, lui không cửa!

Một chiêu này của Hàn Sơn Hà chính là muốn một lần dập tắt hoàn toàn vũ lực của Ngọc Đường.

Hiện tại, Thiết Tranh đối mặt với thế công từ bốn phương tám hướng, thế công của địch ngày càng nhanh chóng...

Rõ ràng đối hương chuẩn bị tổng tiến công.

Một khi bắt đầu, tất sẽ như lời đình vạn quân!

Thiết Tranh kiệt lực vắt óc, hấn thực không thể nghĩ ra phương pháp gì có thể lật lại thế bại này! Nếu hấn thực sự đại bại ở đây, như vậy đông tuyến của Ngọc Đường sẽ toàn diện sụp đổ.

Hàn Sơn Hà công kích, vô biên bất tận.

Căn bản khó lòng mà phòng bị.

- Đại soái!

Vệ binh đột nhiên kêu lên đầy kinh ngạc:

- Đại soái, phía tây nam, đại quân Đông Huyền đột nhiên phân loạn, tựa hồ có chiến đấu...

Thiết Tranh sững sờ.

Phía tây nam...

Hắn vẫn muốn đột kích theo hướng đó, sau đó dựa núi mà thủ. Nhưng hắn có thể thấy, Đồng Huyền cũng có thể thấy điểm này, phía tây nam được Hàn Sơn Hà xây dựng không khác tường đồng vách sắt. Nơi đó, sao có thể có chiến đấu?

...

Lời tác giả: viết xong một chương này, có chút cười khò, trang diện chiến tranh như vậy, nếu là trước đây ta chỉ ít phải viết mười mấy chương. Lần này có hết sức rút gọn, cũng chỉ có thể sút đến mức này.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Gió Đến Nơi Tuyệt Cảnh!

Thiết Tranh quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bên khói bên đó cuộn lên cuộn cuộn, phóng lên tận trời, tiếng chém giết cách mấy chục dặm mà vẫn có thể nghe rõ như thường.

Đây quả là bộ dạng của một cuộc chiến quy mô lớn.

Thiết Tranh chỉ thấy trái tim mình nhảy dựng lên, bờ môi có chút khô khốc:

- Phát hiệu lệnh, phát cờ hiệu! Hỏi thăm tình hình bên kia rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Nhưng không đợi bên này có động tác, bên kia đã có chín cột khói đặc phóng lên trời.

Hoàn toàn là sương mù, không có ánh lửa.

- Người của chúng ta.

Thiết Tranh thấy tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực:

- Chi viện binh này từ đâu mà có?

Hàn Sơn Hà ở bên kia cũng phát hiện phía tây nam đột nhiên rối loạn, một tiếng hiệu laanhj phát ra, mười ngàn kỵ binh trực tiếp lao như tên bắn mà tới.

- Giết qua.

Thiết Tranh quyết định thật nhanh.

Đây là cơ hội duy nhất, cũng là sinh lộ duy nhất.

- Qua bên kia tụ họp, đi Thiên Huyền nhai.

Hiện tại, coi như bên kia có viện binh, nhưng bại cục đã định, khả năng hiện tại mà hắn có thể làm cũng chỉ là đem quân qua bên Thiên Huyền nhai kia, lợi dụng địa thế núi non dễ thủ khó công, một lần nữa lập lại phòng tuyến, có thể thủ bao lâu thì thủ bấy lâu.

Đại chiến bộc phát không chút dấu hiệu.

Thiết Tranh tự thân xuất mã, soái lĩnh toàn quân phá vây hướng tây nam.

Điểm này Hàn Sơn Hà cũng chưa từng nghĩ tới, mà Thiết Tranh cũng chưa từng hy vọng xa vời có thể phá vây từ hướng này.

Hai bên đều có chút ngoài dự liệu.

Sự thảm liệt của trận chiến này, càng thêm ngoài sức tưởng tượng.

- Ngọc Đường thiết kỵ!

Thiết Tranh gào thét một tiếng, thúc ngựa dẫn đầu.

Thiết Tranh từ đầu đến cuối vẫn chưa động ban vạn thiết kỵ, lần này toàn bộ xuất động, hóa thành một chiếc búa lớn đập vào vòng vây của Đông Huyền.

Mà năm vạn hắc kỵ của đối phương cũng trực tiếp chuyển mình.

Truy sau, cát đường lui của ba vạn thiết kỵ Ngọc Đường, có điều hắc kỵ chậm một nhịp mới kịp trùng sát. Trước đó, không có bất ai nghĩ tới, nơi khó công phá nhất mà lại đột nhiên xuất hiện biến cố như vậy.

...

Ngọc Đường tổng hai mươi vạn đại quân, tập thể trùng vây. Đông Huyền tập trung ưu thế binh lực liều mạng ngăn cản.

Hàn Sơn Hà vững vàng đứng giữa đội hình đại quân, thuận thực phát ra chỉ lệnh điều binh khiển tướng. Mà Thiết Tranh cũng đỏ mắt giết tới, trước sau như một mạnh mẽ trùng kích.

Mục tiêu hai bên đều vô cùng rõ ràng.

Nếu hai mươi vạn quân Ngọc Đường này có thể thành công rút về Thiên Huyền nhai phía tây, như vậy nguyên khí của Ngọc Đường còn có thể giữ lại, còn có thể chiến một trận. Nhưng nếu Đông Huyền thành công lưu lại hai mươi vạn quân đó, Ngọc Đường tất nguyên khí đại thương.

Hàn Sơn Hà vất vả bố cục lâu như vậy, sao có thể để Thiết Tranh chạy thoát?

Thiết Tranh một ngựa đi đầu, người ngăn cản hấn tan tác toi bời, trường thương hia trượng năm hóa thành vô số hư ảnh, phốc phốc...

Nhưng nơi Thiết Tranh đi qua, hắc kỵ không mây may sống sót.

Dưới hông ngựa đã tạo thành một cỗ gió lốc, Thiết Tranh xuất linh ba vạn thiết kỵ, xông tới thể như chẻ tre. Hoàn toàn mà một tư thế liều mạng.

Mà phía bên kia cũng không biết xuất ra một chi đội ngũ nào đó, cũng đang liều mạng lao đến bên này, tiếp ứng Thiết Tranh phá vây. Sự liều mạng đó, so với bên này chỉ có hơn chứ không kém.

Đại quân Ngọc Đường điên cuồng công kích, trận chiến trực tiếp chuyển sang giai đoạn vô cùng gay cấn.

Thiết Tranh hoàn toàn điên cuồng:

- Giết, giết qua cho ta!

Đây là cơ hội duy nhất.

- Chi quân đội này từ đâu mà tới?

Trên khuôn mặt gầy gò của Hàn Sơn Hà đầy nghi vấn. Binh mã Ngọc Đường có thể điều động, lão hoàn toàn rõ như lòng bàn tay.

Tới mức này, tuyệt không thể có bất kỳ viện binh nào có thể trợ giúp Thiết Tranh, tại sao lại đột nhiên xuất hiện một chi quân ngũ?

Thiết Tranh một đường xông qua, huyết lưu mười dặm, rốt cục tiếp cận chiến trường phía trước, nhưng, ngay một khắc khi Thiết Tranh tiếp cận chiến trường, đột nhiên tâm tình hấn như bị một cái búa đập thật mạnh, khiến nó rung động không thôi.

Vành mắt Thiết Tranh đỏ lên, nhiệt lệ cuộn cuộn tuôn rơi trên gương mặt cương nghị đó.

- Giết qua!

- Tự hợp với các huynh đệ.

Đối diện hấn lúc này là một đám người mặc trụ quân trang, một đám tàn binh mặc áo giáp cũ nát. Từ chỉ huy đến binh sĩ, không phải bị mù một con mắt thì cũng là gãy một cánh tay.

Bọn hấn chính tề hét lớn, chiến đấu một cách dữ tợn...

- Ngọc Đường bắt bại!

- Ngọc Đường vô địch!

- Người Ngọc Đường, từ chiến báo quốc!

- Cứu Thiết đại soái.

- Các huynh đệ đến lúc liều mạng rồi..

Từng tên tàn binh xông lên như thể hóa điên hóa dại, bọn hán căn bản không thèm né tránh công kích, hoàn toàn một bộ tư thế lấy mạng đổi mạng. Ngươi chặt ta một đao, ta cũng chặt ngươi một đao!

Ta đã tàn tật, không đấu lại các ngươi, điều có thể làm, cũng chỉ có thể liều mạng!

Một lão tàn binh cười ha ha xông lên, đối diện lão là hai tên binh sĩ Đông Huyền vung đao chém xuống. Lão binh không tránh không né, lão trừng to hai mắt, cuồng hồng một tiếng:

- Lão tử không phải đến đánh trận, lão tử đến là để liều mạng!

Lấy cổ cùng lồng ngực đỡ hai đao, thanh đao trong tay lão cũng cuồng mãnh đánh xuống.

Huyết quang phóng lên, ba cái đầu cùng nhau rơi xuống đất.

Một lão tàn binh nhìn một con mắt khác trực tiếp nhảy qua đao thương phong nhuệ mà tới, thân thể phốc phốc bị xỏ xuyên, nhưng thanh đao trong tay lão cũng điên cuồng bổ nát một cái đầu của binh sĩ Đông Huyền.

- Thiết đại soái, bên này!

Các tàn quân một bên công kích, liều mạng, một bên gào thét dẫn đường.

- Mạng của chúng ta đã không đáng giá, ở hậu phương cũng chỉ có thể ngồi chờ chết...

Một tên tướng lĩnh tàn tật quát to một tiếng:

- Thiết đại soái! Ngọc Đường để quốc không thể không có ngươi!

- Chúng ta có thể từ chiến ở Thiên Huyền nhai, trước mặt Cửu Tôn đại nhân, không hối không tiếc!

- Chúng ta đi theo Cửu Tôn đại nhân, không hối hận!

Huyết lệ của Thiết Tranh không kịp được chảy ngang:

- Giết qua! Giết qua! Chớ để cho các huynh đệ hết vô ích!

Hán điên cuồng hét lớn, ngay khi đến trước sơn cốc, Thiết Tranh đột nhiên nhảy xuống từ trên lưng ngựa, thân thể khô ngô tiếp tục xổng về phía trận địa địch, trường thương trong tay hán đâm ra dày đặc như mưa, một mảnh vòng tròn quanh hán hàn quan điểm điểm, trăm tên binh sĩ Đông Huyền bị hán một thương đâm chết.

Lỗ hồng, đã mở ra!

- Tiến lên!

- Ta đến đoạn hậu!

Thiết kỵ Ngọc Đường, ầm ầm xông qua lỗ hồng này.

Thiết Tranh vốn đã hoàn toàn điên cuồng.

Nhưng khi nhìn đến những tàn quân này, hán liền triệt để mất hết lý trí! Đám huynh đệ này, dùng tính mạng để mở đường cho đại quân.

Bọn hán không có chỉ huy thống nhất, tuy nhân số mặc dù không ít, nhưng lại thiếu người chủ trì an bài. Chỉ có thể dùng biện pháp tàn khốc đã mượn này để thể hiện sức chiến đấu của mình.

- Thiết Tranh ta sao có thể để các huynh đệ dùng mạng để đổi mạng bản thân. Để ta cùng với các huynh đệ cùng nhau mở ra cái lỗ hồng này.

Đại thương hai trượng năm vung lên, trong phương viên mười trượng, một tia nước cũng không thể lọt.

Chủ soái tự thân đoạn hậu, binh mã Ngọc Đường tận dụng thời cơ, thuận theo đường máu đã mở, cấp tốc lao vút ra. Mà mỗi tên tướng lĩnh sau khi nhìn thấy các binh sĩ dưới trướng tiến lên, không chút ngoại lệ lập tức trở lại sát cánh với Thiết Tranh, thay đại quân đoạn hậu.

- Ta làm tướng! Chính vì đoạn hậu cho các huynh đệ của ta!
- Ta làm tướng! Không thể chỉ dùng tính mạng các huynh đệ mà đòi lấy công huân!
- Ta làm tướng!

Tướng lĩnh tụ tập bên người Thiết Tranh ngày càng nhiều, sắc mặt mọi người nghiêm nghị, phương thức giết người càng thêm điên cuồng. Đại quân Ngọc Đường tựa như tường đồng vách sắt, ngăn trở quân đội Đông Huyền truy sát.

Một âm thanh băng lãnh vang lên trong trận địa địch:

- Hắc kỵ! Tiến lên nghiền nát bọn hán!

Binh sĩ Đông Huyền đang chém giết đột nhiên tuôn hướng hai bên, vô số Hắc kỵ tựa như ác ma phóng ra từ trong bóng tối, khí thế đại sơn áp đỉnh mà vọt lên.

Ánh mắt Thiết Tranh lộ một tia kiên quyết.

- Đại soái!

Mấy trăm tên tàn binh điên cuồng lao lên đón hắc kỵ:

- Đi mau!
- Toàn thể bắn tên.

Một tiếng lệnh vang lên phía đối diện, đột nhiên bầu trời như phủ một tầng mây đen.

Mấy chục vạn mũi tên cùng lúc bắn ra, che phủ cả bầu trời.

- Đi a

~Tàn binh trong sơn cốc liều mạng lao ra, phóng tới hắc kỵ, dùng thân tàn ngăn cản những mũi tên phủ kín bầu trời đang bay tới kia.

- Thiết Tranh, người không đi, các huynh đệ chết không nhắm mắt...

Tiếng gầm thét vang lên đau đớn đến tận cùng.

Toàn thân Thiết Tranh hiện giờ bị máu tươi nhuộm đỏ, hán tuyệt vọng cuồng hống một tiếng, hai tên Thiên tướng liều mạng kéo hán đi:

- Đại soái! Đi mau...
- Vượt qua Thiên Huyền nhai, chúng ta còn cơ hội...

Hốc mắt Thiết Tranh sớm trũng tới rách, máu tươi rò rỉ chảy ra, nước mắt hỗn hợp cùng máu tươi tạo thành hai hàng huyết lệ, rốt cục hán cũng hét lớn một tiếng:

- Đi!
- Đi!

Tiếng gầm thét thê lương này như dã thú bị thương gào thét.

- Hàn Sơn Hà!

Thanh âm Thiết Tranh vang vọng trời đất:

- Thiết Tranh ta nếu không chết, tất giết người! Tất giết người! A a a

Đại quân lui vào trong sơn cốc.

Nhưng quân đội Đông Huyền dưới sự chỉ huy của Hàn Sơn Hà cũng liều mạng đuổi theo, cơ hồ cắn lấy cái đuôi Ngọc Đường đại quân.

- Hắc kỵ, cho dù chạy tới chết không còn một móng, cũng không được mất dấu Thiết Tranh đại quân!

Đây chính là tử lệnh của Hàn Sơn Hà!

Vị Quân thần độc bá một đời này, sự lãnh khốc trong trái tim hán, vượt qua bất cứ sự tưởng tượng nào. Hán hung ác với địch nhân, nhưng với binh sĩ

của mình, hấn càng không chút nương tay!

Đây là cơ hội ngàn năm có một!

Chỉ cần đuổi theo đại quân của Thiết Tranh, một đường truy sát, tất sẽ khiến võ lực Ngọc Đường hoàn toàn sụp đổ. Dù sau trận chiến này Ngọc Đường để quốc tuy vẫn sẽ tồn tại, nhưng yếu tắc hoàn toàn biến mất, quốc thổ cũng mất một nửa, tất sẽ phải rời khỏi hàng ngũ năm đại đế quốc!

Từ đây biến thành miếng thịt mặc người khi dễ!

Hàn Sơn Hà đã hạ quyết tâm, lão không tiếc bất cứ giá nào, tuyệt không để cho Thiết Tranh có một cơ hội chinh quân!

- Âm Ảnh toàn viên xuất động, chặn giết Thiết Tranh!

...

Vô số tàn quân tự động tránh ra một đường, để cho binh mã của các huynh đệ tiến vào, nhưng bọn hấn lại không có chút ý định di chuyển theo.

- Thân thể tàn phế không còn nhiều tác dụng, chỉ có thể lấy mệnh để đoạn hậu cho đại quân!

Vô số tàn quân, dùng tính mạng của mình, liều chết công kích, điên cuồng xông lên đối mặt với quân địch phô thiên cái địa mà đến.

Cho dù chỉ có thể trì hoãn đối phương một giây một phút, họ cũng muốn xông lên.

- Các huynh đệ từ trận!

Có người thể long hô quát:

- Ta đến đây!

- Các huynh đệ đều tới!

Một đại hán điên cuồng quát lên, độc tý của hấn vung vẩy cương đao, thân thể khô ngô to như cột đình xông về phía trước:

- Người nhà các huynh đệ, Đỗ Hắc Tử ta sau này không thể tiếp tục chiếu cố. Nhưng nhìn thấy các ngươi, lão tử cao hứng, cũng không thấy thẹn!

- Ha ha ha...

Trên trăm tên tàn binh cùng nhau cười lớn, họ giơ cương đao trong tay vọt vào trận địch.

- Không thẹn quốc! Không thẹn nhà! Không thẹn với huynh đệ!

Một bên sườn núi khác, tám trăm tàn quân đang nhặt những tảng đá lớn đập xuống, những vẫn không thể ngăn cản bước tiến của Đông Huyền, đột nhiên một tiếng hiệu lệnh vang lên.

- Một người một đao, lấy mệnh ngăn cản!

Tám trăm tàn quân, cứ năm mười người một tổ, hai mắt đỏ hồng, giơ cao cương đao, trực tiếp nhảy xuống từ trên vách đá cao hơn ban mười trượng.

Chỉ với độ cao này mà nhảy xuống, cũng đã hữu từ vô sinh. Bọn hấn đem thân mình xem như gỗ đã, gỗ đã mang theo cương đao lăn xuống.

“Ta có thể chém chết một tên, coi như ta kiếm lời!”

“Ta có thể dè chết một tên, cũng coi như ta kiếm lời!”

“Không thể chém, không thể dè chết, ta con mẹ nó rơi xuống cũng có thể làm tảng đá ngăn ngươi tiến lên!”

...

Huyết lệ trên má Thiết Tranh sớm đã khô cạn, mấy lần muốn hô to một tiếng, định dẫn các huynh đệ lao ra nhất quyết tử chiến. Nhưng ngay cả cơ hội chinh quân cũng không có.

Từ này tới giờ vẫn bị truy sát, Thiết Tranh mấy lần muốn chinh quân, nhưng cũng không kịp, hắc kỵ ngay sau lưng, khoảng cách không đến trăm trượng. Với khoảng cách như vậy, nếu dừng lại chinh quân, đối phương vọt lên, công kích một cái là có thể khiến hấn toàn quân bị diệt.

Chỉ có thể chạy!

Chạy tới khi có khoảng cách an toàn! Nhưng khoảng cách an toàn này, địch nhân sao có thể để cho hấn thỏa mãn?

Hai bên rừng rậm rạp, cỏ mọc tới eo.

Gió tây bắc ô ô thổi mạnh, cơ hồ thổi bay đoàn người đang chạy.

Thiên Huyền nhai!

Đến Thiên Huyền nhai!

Thiết Tranh giờ thẳng trường thương, cuồng hồng:

- Thiên Huyền nhai! Cừu Tôn hi sinh tại chỗ này, chẳng lẽ Thiết Tranh ta cũng muốn chiến tử ở đây sao? Thiết Tranh ta chiến tử thì có làm sao, chi hận... Chi hận mấy trăm triệu sinh linh Ngọc Đường sắp đổ thán dưới tay Đông Huyền hắc kỵ... Thiết Tranh ta, chết không nhắm mắt a!

- Cừu Tôn! Nếu như các ngươi trên trời có linh, thấy được cảnh này, cứu lấy Ngọc Đường! Cứu Ngọc Đường!

Thiết Tranh tuyệt vọng gầm rống, một ngụm máu tươi không kịp được phun ra.

Góc rẽ phía sau lưng, vô số hắc kỵ cuồng mãnh thoáng hiện.

Bốn năm mươi đạo u linh xuất hiện trong bóng tối, đao kiếm mang theo hàn mang vô tức vây lấy Thiết Tranh.

- Âm ảnh!

Thiết Tranh đã sức cùng lực kiệt, đột nhiên cuồng tiếu:

- Đông Huyền Âm Ảnh, lão tử nghe danh đã lâu! Tôi đi!

Hắn cuồng hồng, sải bước ngênh đón. Những người kia trong bóng tối không rên một tiếng, rơi xuống từ bốn phương tám hướng.

Thiết Tranh rống to một tiếng, trường kiếm cấp tốc phản công. Những dù sao hắn chỉ là chiến tướng, rõ là không địch lại đám cao thủ giang hồ này, trong nháy mắt, thân thể hắn đã chằng chịt vết thương.

- Đại soái!

Mười tên thân vệ nhún người nhảy lên, dùng thân thể của mình ngênh tiếp đao quang kiếm ảnh, thay Thiết Tranh ngăn đón một đợt công kích. Máu tươi bay tán loạn. Từng giọt máu ẩm rơi trên mặt Thiết Tranh, Thiết Tranh hét lớn một tiếng, mắt hồ trừng lớn, lòng đau như muốn ngừng thở.

Lại là mấy chục thân ảnh lao lên, trong đêm tối vang lên tiếng cười lớn:

- Đại soái! Rượu mừng chớ quên phần ta một chén!

Người nói ra một câu này, một khắc sau đã thành công đưa đao của mình vào trong ngực địch, mà đầu của hắn, cũng bay lên sau một đạo hàn quang lóe sáng.

Trong đêm tối, chỉ nghe thấy tiếng đao kiếm gào thét, cùng với tiếng phốc phốc trào máu. Thân thể Thiết Tranh nhoáng lên một cái, chợt ngổ xuống. Một tên hộ vệ bên người hắn đang hô hấp khó khăn, giữa eo có một đạo vết thương nhìn mà sợ, ruột gan cơ hồ xổ hết ra ngoài, máu tươi trào ra ừng ực ừng ực.

- Huynh đệ...

Thiết Tranh gian nan xé xuống vạt áo, muốn băng bó vết thương cho huynh đệ của mình.

- Đại soái!

Tên thương binh trên mặt đất đột nhiên hét lớn một tiếng, không để ý đau đớn đẩy Thiết Tranh ra, một cây đao như thiểm điện bay xuống cắm vào bụng hắn.

Thiết Tranh cuồng hồng, một kiếm điên cuồng chém tên thích khách thành hai. Thiết Tranh quang đầu lại:

- Huynh đệ!

- Đại soái...

Thương binh mỉm cười:

- Rượu mừng đừng quên ban thưởng ta một chén... Vốn định lấy vô thương chiến công chúc mừng đại soái... Rất xin lỗi...

Cổ hắn ngoẹo xuống, không còn hô hấp.

- Có! Có! Huynh đệ! Người muốn uống bao nhiêu, liền uống bấy nhiêu...

Thiết Tranh lộ nóng doanh trong, thanh âm nghẹn ngào:

- Huynh đệ, huynh đệ của ta a...

Vô số thân vệ xông lên, trong màn đêm đen kịt chém giết với địch nhân. Thanh âm như toái kim khắc thạch vang lên không dứt.

Tiếng vó ngựa âm âm ngoài sơn cốc càng lúc càng gần.

Hắc kỵ, đã đến!

Ngọc Đường thiết kỵ triệt thoái phía sau đột nhiên chỉnh tề ghim cương ngựa, trên mặt là một mảnh bi tráng.

- Đại soái! Chúng ta liều mạng!

Mấy vạn người đồ bùng hia mắt, đông thanh la lên.

- Liều mạng?

Thiết Tranh gian nan đứng lên, thân thể không ngờ chẳng chịt vết máu. Hắn lẩm bẩm nói một câu, đột nhiên hét lên:

- Liều mạng! Kiếp này Thiết Tranh ta xin lỗi các huynh đệ, để cho chúng ta cùng nhau tử chiến, xuống dưới đó chúng ta lại thống binh tía chiến.

- Là các huynh đệ xin lỗi đại soái!

Một tên phó tướng nghẹn ngào:

- Vốn định lấy vô thương chiến công, chúc mừng đại soái! Chỉ tiếc... Các huynh đệ xin lỗi ngài! Càng xin lỗi tâu tử...

Tâu tử.

Ánh mắt Thiết Tranh ngưng lại. Thân ảnh mảnh mai dựa cửa mà trông kia như hiện trước mắt hắn.

“Chiến trường hung hiểm, chàng nhớ bảo trọng”

“Vâng, Thiên nhi, chờ ta trở về, liền cưới nàng làm vợ! Ta muốn huynh đệ tam quân, cùng dân chúng cả nước đều đến ăn mừng chiến thắng của chúng ta, đều đến ăn mừng hôn lễ của chúng ta!”

“Ta chờ người”

Thiết Tranh ngửa mặt lên trời cười thảm.

Thời thiếu niên hắn đã sớm nhập ngũ, bận việc quân ngũ, mãi cho đến nay là ba mươi chín tuổi mới có ý định thành gia lập thất. Nghĩ không tới... Cuối cùng vẫn là công dã tràng.

Tiếng vó ngựa của Đông Huyền hắc kỵ vang vọng bên tai, tiếng hò hét đi tai nhức óc:

- Thiết Tranh, chạy đi đâu!

- Giết!

Dung nhan ôn nhu kia, chậm rãi từ trong mắt Thiết Tranh mà đi xa, hóa thành phong cảnh chớp chờn:

- Sau khi ta chết, người hãy tìm người tốt mà gả đi... Bất quá, nhớ kỹ đừng có tìm người trong quân!

Hắn xoay người, không mặt lại trở nên lạnh lẽo, trường thương chống xuống đất, thân hình khôi ngô như một tòa đại sơn đỉnh thiên lập địa, hét lớn mồm to:

- Liều mạng!

- Liều mạng!

Tướng sĩ tam quân cùng gào thét, trong chốc lát hai mắt đỏ hồng.

- Chuẩn bị đòi lại nợ máu! Các huynh đệ chuẩn bị sẵn sàng!

Thiết Tranh cười lớn một tiếng, vẫn phong vị phóng khoáng như trước. Trong mắt hắn, thân ảnh mềm mại đáng yêu kia cuối cùng hóa thành mây khói, còn lại, chỉ là thiết huyết sát phạt, khẳng khái liều mạng!

Ngoài năm mươi trọng, một đội hắc kỵ của Đông Huyền đã xuất hiện, hàn mang lóe sáng trong đêm tối.

- Tất cả đã sẵn sàng!

Thiết Tranh quát lớn một tiếng, thanh âm chấn động trời cao!

- Sẵn sàng!

Mấy vạn đại quân chinh tề hô quát.

Thiết Tranh đang muốn hạ lệnh, trường thương đã chỉ sáo phía trước, một tiếng tử chiến đang muốn phát ra, đột nhiên động lại trong cổ họng, toàn bộ thân thể đều trở nên cứng ngắt!

Bởi...

Đúng lúc này.

Một trận gió đột nhiên thổi xuống từ trên Thiên Huyền nhai.

Hô hô hô...

Nguyên bản gió Tây Bắc đang tàn phá, vậy mà đột nhiên đổi hướng!

Gió thổi nghịch hướng!

Tiếng gió rít gào càng lúc càng lớn!

Ô ô... Tiếng gió thê lương, chốc lát biến thành tiếng ma quỷ gào thét.

Toàn bộ cây cối chinh tề xoay người, hướng về phía hắc kỵ mà quát tới! Thiên Huyền nhai vốn được trời ưu ái, giờ phút này tạo thành một cái sát cục chí mạng.

Là sát cục chí mạng đối với Đông Huyền đại quân.

Trong lòng ngực Thiết Tranh nhảy một cái, trong lòng ngực tất cả quân nhân Ngọc Đường đều nhảy một cái.

Tình cảnh này... Thật quen thuộc...

Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ...

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Phong Quyển, Hỏa Vũ

Cuồng phong bỗng thổi nghịch hướng.

Ô một tiếng, sức gió liền trở nên mạnh chưa từng có, cỏ dại dưới đất bị gió thổi bật tận gốc, cành cây cũng nhao nhao gãy rạp.

Hô hô hô... Gió mạnh đổ ập tới hướng đám hắc kỵ

Mà bên phía Ngọc Đường quân, vậy mà không chịu bất cứ tác động nào.

Huyết lệ lần nữa chảy trên gương mặt Thiết Tranh, hán đột nhiên bật dậy hải nhiên, hai mắt mở to như chuông đồng, kinh ngạc nhìn hướng Thiên Huyền nhai.

- Cừu Tôn!

- Phong Tôn tới?!

Theo thanh âm gió đạt đến đỉnh phong, một tiếng nổ lớn vang lên sau lưng Thiết Tranh, một đoàn ánh lửa trùng thiên bốc lên, lấy một tốc độ không tưởng lan về phía Đông Huyền đại quân.

Ánh lửa vừa chỉ mới thoáng hiện, nhanh chóng bốc lên cao mấy chục trượng, chi hắc kỳ hơn ngàn người của Đông Huyền vừa mới đến hoàn toàn bị cuốn vào trong biển lửa.

Kỳ binh phía sau phi tốc lao tới, không kịp kìm cương ngựa cũng lần lượt va vào bức tường lửa, tiếng kêu thảm thiết vang lên tứ phía.

Hỏa diễm thiêu đốt phá ra âm thanh tựa như Từ thần đòi mạng, đột nhiên một tiếng nổ siêu lớn vang lên, đã hỏa liệu nguyên, ngay một khắc sau đó, đại quân Đông Huyền trải dài mấy trăm dặm hoàn toàn bị biển lửa bao lấy.

Trong ánh lửa tựa hồ vang lên tiếng Từ thần cười lớn, giờ lưỡi hái trong tay thu gom tính mạng Đông Huyền.

- Trước Thiên Huyền nhai, đám trẻ con Đông Huyền nguoi cũng dám làm càn!

Cuồng phong rít gào!

Hỏa diễm thao thiên!

Phong Hỏa song tôn!

Mấy chục vạn binh sĩ Ngọc Đường lệ nóng doanh trong, ánh mắt nhìn Thiên Huyền nhai trầm mặc đột nhiên nóng lên, hàng vạn người chỉnh tề quỳ xuống đất.

- Cừu Tôn đại nhân!

Một tiếng gào thét vang lên, những hán tử xuất sinh nhập tử như cơm bữa này nghẹn ngào, nhiệt lệ bay toán loạn trong không trung.

...

Hàn Sơn Hà nhìn hướng tây nam, Thiết Tranh đã phá vây từ đó, hắc kỳ cũng đã đuổi theo.

Ba vạn hắc kỳ bọc đánh, năm vạn hắc kỳ truy kích. Với tư thái liều mạng như thế, Hàn Sơn Hà dám can đoan Thiết Tranh tuyệt không có nửa phần hy vọng.

Coi như hoàn cảnh này rơi vào trên người hán, cũng tuyệt không có biện pháp nào thoát được, dưới tình huống như vậy, căn bản không thể chinh quân tái chiến. Trận chiến này, thắng bại đã định.

Vất vả trù tính kế hoạch lâu như vậy, cuối cùng cũng đã đến thời điểm thu hoạch. May mắn, Cừu Tôn không có ở đây.

Nếu không, với địa hình phức tạp của Ngọc Đường đế quốc, lại có Cừu Tôn tọa trấn, hán thật sự không dám mạo hiểm tiến công. Bởi, hán có thể bại mà không biết bại như thế nào.

Cừu Tôn thừa sự quá... Quá quý dị.

- Đại soái, lần này Ngọc Đường coi như thua hoàn toàn trong tay ngài.

Một tên tướng quân bên cạnh hững hờ:

- Cái thể công tích khai cương khoáng thổ này, cũng chỉ có đại soái mới có thể làm dễ như trò bàn tay.

Hàn Sơn Hà trầm ổn cười cười:

- Trận chiến này lão phu không tiếc binh lực, trực tiếp ăn sạch mười vạn đại quân tinh nhuệ cùng với hai mươi vạn đại quân tiếp viện, nhưng nếu nói là khai cương khoáng thổ thì còn hơi sớm. Chỉ bất quá, sau lần này, Ngọc Đường quốc không có mười năm đường thương, không có cách nào khôi phục nguyên khí.

- Lần này quân ta tối đa có thể lấy được, hán là đem lãnh thổ kéo dài ra hai ngàn dặm, bức thẳng quốc đô Ngọc Đường.

- Những những thứ này, chưa thể nói đã nắm chắc trong tay chúng ta.

Trong mắt Hàn Sơn Hà ánh lên nỗi khát vọng sâu sắc:

- Bời, Ngọc Đường còn có hai lão quái vật còn chưa động.

- Hai tên Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm mặc dù được xưng Đao Kiếm song hùng, nhưng nhiều năm liền đã không lãnh binh, tuổi tác lại già nua, sớm không còn được như năm đó, đại soái xuất thủ tuyệt đối có thể dễ dàng bắt lấy hai người hần.

Một tên tướng lĩnh bên cạnh vuốt mõng ngựa nói.

- Đúng vậy a, tình thế Ngọc Đường để quốc sau lần này đã bị đại soái đánh gục phân nửa. Mặc dù Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm kia đao kiếm hợp bích, nhưng trên tay không có binh có thể dùng, bọn hần lại có thể làm như thế nào!

Hàn Sơn Hà thần nhiên nói:

- Mộc Vô Vận nói không binh có thể dùng, có chút đạo lý, nhưng Cao Hàn người nói bọn hần không còn như năm đó... Lại phải chú ý. Nhớ kỹ, kẻ làm tướng, dù bất cứ lúc nào cũng không được khinh thị địch nhân.

- Đây là chuyện tối kỵ, danh tướng chỉ bởi khinh thị địch nhân mà thất bại thảm bại, bài học này không phải chưa có.

Hai tên tướng quân đồng thời khom người:

- Mặt tướng nhớ kỹ.

- Mặc dù hai lão già đó không có binh lính khả dụng, nhưng muốn thủ vững Ngọc Đường, giằng co đôi ba năm với ta cũng tuyệt có thể làm được.

Thần sắc Hàn Sơn Hà trở nên dịu hời:

- Bởi vì Ngọc Đường quốc chủ đối với hai người kia, tuyệt không giữ lại chút tín nhiệm nào!

Sau lưng Hàn Sơn Hà là ba tên tướng, Mộc Vô Vận, Cao Hàn và Chiến Ca, ba tên cầm như hến, không dám nói lời nào.

Lão soái công cao chân chủ, bởi vậy quốc chủ Đông Huyền hiện tại cực kỳ kiêng kỵ lão soái. Chuyện này sớm đã không còn là bí mật với cao tầng quân đội. Hàn Sơn Hà nói ra câu này cũng là tự nhiên cảm khái mà nói ra.

- Sau trận chiến này, có thể đặt xuống căn cơ vạn thế bất hủ cho Đông Huyền ta.

Hàn Sơn Hà tiêu điều nói:

- Bất quá, Ngọc Đường có thể tàn, có thể yếu, nhưng tuyệt không thể diệt.

- Tựa như một đầu mãnh hổ, chỉ cần bỏ gãy nanh vuốt của nó là được.

- Nếu ta trực tiếp diệt quốc, Đông Huyền lập tức trở thành mục tiêu công kích của các đế quốc còn lại.

Hàn Sơn Hà chấp tay sau lưng, nhìn khung cảnh chém giết rung trời ở phương xa, nói ra từng chữ:

- Lâm vào cảnh tứ bề thụ địch như Ngọc Đường hiện tại.

- Đại soái anh minh.

- Nếu thực sự diệt Ngọc Đường, chúng ta chưa hẳn có thể chống đỡ lâu như bọn họ.

Hàn Sơn Hà thở dài:

- Ngọc Đường dù sao cũng có tam đại danh tướng mới có thể kiên trì lâu như vậy. Thập đại danh tướng đứng đầu đại lục, mà Ngọc Đường chiếm liền ba ghế!

- Bất quá, Thiết Tranh cùng với tướng sĩ tâm phúc của hần, nhất định phải chết!

Trong mắt Hàn Sơn Hà ánh lên vẻ tôn trọng, chậm rãi nói:

- Trận chiến cuối cùng, Thiết Tranh tự mình đoạn hậu, tất cả các tướng lĩnh cũng tự giác ở lại phía sau, hành động đó triệt để thành công ngưng tụ quân tâm Ngọc Đường. Nếu để chúng thoát, một thời gian sau nhất định sẽ tạo thành một chi thiết huyết đại quân chân chính.

- Sau trận chiến này, địa vị Thiết Tranh ở Ngọc Đường nhất định có thể so sánh với hai lão quái Thu Kiếm Hàn và Lãnh Dao Ngâm, thậm chí còn hơn. Hơn nữa, cái đáng sợ nhất ở người này là hần còn trẻ... Cho nên, trận chiến này, người nào cũng có thể không chết, duy chỉ có Thiết Tranh là nhất định phải chết! Nếu không, hần sẽ thành tâm phúc đại họa của chúng ta.

Sau trận chiến này, Sự đánh giá của Hàn Sơn Hà đối với Thiết Tranh lập tức nhảy lên ba bậc.

Gió Tây nam thổi mạnh, ba vị tướng quân chỉ cảm thấy Hàn Sơn Hà trước mắt tựa như Tiên nhân.

Lật tay thành mây, trở tay thành mưa.

Ngay lúc đó.

Gió, tựa như ngừng lại.

Hàn Sơn Hà cau mày, thản nhiên nói:

- Gió, vì sao ngừng?

Ba vị tướng quân hai mặt nhìn nhau, không hiểu ý Hàn Sơn Hà.

- Lão phu đã xem thiên tượng đêm qua, mấy ngày nay gió Tây nam thổi mạnh, chính là thời cơ truy kích hợp nhất, quân ta lại thuận gió tiến công, chính là thiên thời... Gió, vì sao lại ngừng?

Hàn Sơn Hà đang nói, đột nhiên tiếng gió lại nổi, cuồng phong đập vào mặt đau nhức.

Hương gió hoàn toàn nghịch đảo.

Hàn Sơn Hà biến sắc.

- Cái chết của Cửu Tôn, thiên hạ đều biết... Chỉ là Phong Tôn không có ở đây, sao hướng gió lại nghịch chuyển?

Ánh mắt Hàn Sơn Hà lộ ra một tia kinh nghi bất định.

- Cái này...

Chỉ mới nói hai câu, gió càng lúc đập vào mặt càng mạnh.

Vậy mà thổi tới mức người thường khó đứng vững.

- Chuyện này tuyệt đối có cổ quái!

Lông mày Hàn Sơn Hà nhíu lại:

- Truyền lệnh, đại quân truy kích, lập tức giảm tốc!

Quyết định này phát ra nhanh chóng, nhưng nội tâm lão phải trải qua cuộc đấu tranh gay go không kém hoàn cảnh của Thiết Tranh lúc trước.

Bởi, nếu thừa thế truy kích có thể hoàn toàn diệt Thiết Tranh.

Nhưng nếu từ bỏ, thả chậm tốc độ sẽ khiến cho Thiết Tranh có cơ hội thở dốc.

Khiến cho trận chiến vốn nắm chắc trong tay xuất hiện biến số khó lường.

- Chuyện này... Mong đại soái nghĩ lại.

Chiến Ca nói:

- Cái chết của Cửu Tôn là thực không thể nghi ngờ, lúc này gió đột nhiên nghịch hướng là do thiên địa chi uy... Đối phương đã sớm tan tác, không thể...

Hàn Sơn Hà chỉ cảm thấy một cỗ nguy cơ trong lòng ngày càng mãnh liệt, quả quyết nói:

- Trên chiến trường, chỉ cần có biến tất có nguyên nhân! Lập tức hạ lệnh xuống!

Tiếng kèn lệnh vang lên.

Những khi tiếng kèn vừa mới vang lên, sắc mặt Hàn Sơn Hà đột nhiên trầm biến.

Bởi, phía trước mặt hắn, liệt diễm thao thiên, khói đặc ngút trời.

Đại hỏa trung thiên, cơ hồ chỉ trong nháy mắt đã đốt trăm dặm som lâm, con mắt chỉ nháy một cái nữa, hỏa thể đã lại tăng gấp đôi.

Thêm chút nữa, ánh lửa kéo dài ngàn dặm, phô thiên cái địa xuyên thẳng vân tiêu.

- Phong Hòa song tôn!

Sắc mặt Hàn Sơn Hà đại biến:

- Lập tức rút lại.

Những, lệnh tới đã không kịp.

Tất cả tướng sĩ tiến vào hẻm núi truy kích đã bị hỏa diễm bao phủ!

Thậm chí liệt hỏa như một đầu hỏa long có sinh mệnh, hỏa long loa ra hẻm núi, cuốn lấy gần vạn người ngựa, xu thế bài sơn đảo hải vẫn được kéo dài, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Địa thế Thiên Huyền nhai được ông trời ưu ái, cây cối che trời trong rừng rậm, dưới thời khắc cuối hè đầu thu này trở thành nhiên liệu tốt nhất cho biển lửa.

- Sao lại thành như vậy?

Ánh mắt Hàn Sơn Hà lộ ra thần sắc không thể tin được.

Cửu Tôn đã chết!

Tin này xác thực vô cùng tỉ mỉ. Thậm chí bên Đông Huyền còn có người trực tiếp nhìn thấy Cửu Tôn chết, tự mình tham gia cái chết của cnt.

Cửu Tôn, sao còn có thể xuất hiện?

Sóng nhiệt trung kích cánh trăm dặm, vẫn khiến người ta hai má bỏng rát.

Chuyện này tựa như mộng ảo, những lại phát sinh ngay trước mắt hần.

Một trận gió, một mối lửa, gần hai mươi vạn đại quân hóa thành hư không!

Trong đó, làm Hàn Sơn Hà đau lòng nhất còn có tám vạn Hắc kỵ.

- Phía sau triệt thoái!

- Chinh quân!

- Điểm số!

- Báo cáo thiệt hại!

Hàn Sơn Hà cắn răng hạ lệnh:

- Từ bỏ truy kích, toàn quân đổi công thành thủ.

- Trận chiến này, đã bại!

- Triệt binh, lập tức trở về phòng thủ, nhất định phải cố thủ biên cảnh, cố thủ Nguyệt Bích Thiên Quan, chiến lược tây tiến, hủy bỏ!

Hàn Sơn Hà nói xong mấy câu, thân thể cao gầy vốn đứng vững trên đỉnh núi, chợt lung lay như sắp đổ.

Trận chiến này, lão quả không cam lòng.

Lão biết rõ Cửu Tôn đã chết, nên mới tiếp nhận ủy nhiệm của Hoàng đế Bệ hạ, cử binh tây tiến, nhưng hần không nghĩ đến... Trận chiến này không chút phòng bị mà rơi vào cái bẫy độc ác.

Cửu Tôn, không chết!

Phong Hòa song tôn xuất thủ, một trận liên diệt sát hai mươi vạn đại quân tinh nhuệ Đông Huyền.

Dưới địa hình như vậy, nếu Hàn Sơn Hà dám liều lĩnh... Vạn nhất các Tôn khác vẫn còn, coi như lão nướng vào đó bốn mươi vạn quân cũng không có tác dụng...

Chuyện này tuyệt không hiếm lạ!

Hàn Sơn Hà cắn chặt hàm răng, sát khí nồng nặc bắt ra từ trong hai mắt.

- Ai! Ai cũng cấp tình báo hoang đường như thế? Sau khi về nước, tường tra!

Cửu Tôn đã chết, các quốc gia đề nghị ngồi lấy sức, phục hồi nguyên khí bị chiến loạn cướp mất. Đây vốn không phải thời cơ xuất binh thích hợp, nhưng trong nước lại nhất định bắt phải xuất binh... Bây giờ, phát hiện Cửu Tôn không chết!

Dùng hai mươi vạn đại quân làm đá dò đường?!

Trong lòng Hàn Sơn Hà dấy lên một nỗi nghi hoặc.

Tám trăm dặm phương viên phía trước cuộn cuộn khói đen, ánh lửa ngút trời, vô số người ngựa hóa thành từng ngọn đuốc, điên cuồng quay múa bên trong ánh lửa, tiếng kêu thảm vang lên không ngớt...

Gió đã ngừng, nhưng hỏa diễm vẫn đang hùng hực thiêu đốt...

Hàn Sơn Hà âm thầm nhắm mắt, thật lâu sau, nói từng chữ:

- Trận chiến này... Chính là sỉ nhục lớn nhất đời lão phu!

Không chỉ có chiến bại, mà còn có thể là bị người tính kế!

...

Đông Huyền đế quốc lui binh.

Nhưng bên Thiết Tranh cũng đã nỗ lực hết đà, căn bản vô lực truy kích. Nói đùa, có thể sống sót dưới sự truy kích của Hàn Sơn Hà đã là thiên đại may mắn.

Huống chi Đông Huyền cũng không phía chiến bại, đội ngũ của họ nghiêm chỉnh, chiến lực đầy đủ, nếu Thiết Tranh lỡ mãng truy kích, chỉ sợ tuyệt đối sẽ bị cắn ngược một cái.

Chỉ là trong quân trận Ngọc Đường bây giờ là một mảnh vui mừng phấn chấn!

Một trận cuồng phong, một trận đại hỏa, hoàn toàn đẩy lui mấy chục vạn đại quân địch!

Tinh huống như vậy, quả là kỳ tích!

- Cửu Tôn đại nhân hiêm linh...

Có người lệ nóng doanh tròng.

- Con bà nhà nguoi!

Có người giận giữ:

- Các đại nhân không có chết, học chỉ ăn đi thôi.

Thiết Tranh thờ dốc thật lâu mới đứng lên, chỉ cảm thấy não hải choáng váng, dưới chân như đạp bông mềm, vết thương trên cơ thể vẫn ào ào đổ máu.

Thân binh bên cạnh luống cuống tay chân giúp hắn cầm máu, hắn lại tựa như hòn du sơn ngoại, không chút cảm giác, con mắt mê vờng thật lâu bỗng rùng mình một cái, đột nhiên kêu lên:

- Cửu đại nhân ở đâu? Mạt tướng Thiết Tranh, muốn tạ ơn cứu mệnh, viện thủ chi ân, xin Cửu Tôn đại nhân cho phép!

Câu nói này vừa truyền ra, tất cả mọi người ngừng hô hấp, ngay cả người bị trọng thương cũng cắn răng không phát nửa điểm thanh âm, từng đôi mắt nóng rực, ngẩng đầu nhìn Thiên Huyền nhai.

Bọn hắn vô cùng hy vọng, chín thân ảnh thần bí che mặt kia, cứ như vậy xuất hiện từ giữa rừng sâu núi thẳm bước ra.

Đây chính là hạnh phúc của Ngọc Đường tướng sĩ!

Vô số người thờ dốc ồ ồ, chỉ cảm thấy nhiệt huyết trong lồng ngực chỉ trực xông lên, chỉ cần Cửu Tôn xuất hiện, họ sẽ lập tức cất tiếng reo hò!

Hỏa diễm ngập trời, tiếng gió liệt không, thanh âm lớp ba lớp bớp vang lên không ngừng, những trù cái đó ra, không còn bất cứ thanh âm nào khác.

Thiết Tranh chưa bỏ ý định, lần nữa kêu lên:

- Cứu Tôn đại nhân! Thiết Tranh cần kiến!

Y nguyên vô thanh vô tức, son lâm lại rơi vào tình trạng vắng vẻ.

Không có bất kỳ thanh âm hay dấu hiệu đáp lại.

Thiết Tranh thờ dài.

- Chinh quân, kiểm tra tổn thất, cứu thương!

- Bằng tốc độ nhanh nhất giết lại Thiết Cốt quan. Lập tức triệu hồi dân chúng, nhờ họ hỗ trợ trùng kiến Thiết Cốt quan!

- Phó soái, các người đi phụ trách những chuyện này.

- Lập tức đem chiến báo, hòa tốc đưa đến kinh thành.

- Mặt khác, theo dõi động tĩnh của Đông Huyền, không được lười biếng!

Phó soái gật đầu lĩnh mệnh:

- Còn ngài a đại soái?

Thiết Tranh thờ dài:

- Ta mệt mỏi, muốn ở chỗ này nghỉ ngơi một chút.

Phó soái thâm hiểu trong lòng.

Hắn biết rõ tâm tư đại soái, nhất chinh còn chưa chết tâm muốn gặp Cứu Tôn.

Nhiều người ở đây có lẽ Cứu Tôn không xuất hiện, nhưng nếu ít người, có lẽ... Cứu Tôn sẽ ra ngoài một lần a?

- Mặt khác...

Thiết Tranh nhắm mắt lại, nước mắt cuộn cuộn tuôn rơi:

- Thu thập... Thi hài các huynh đệ...

Một câu còn chưa nói xong, một ngụm máu tươi lần nữa phun ra, Thiết Tranh đau lòng không ngừng run rẩy.

- Rõ...

Phó soái trầm mặc, thấp giọng nói:

- Nếu đại soái nhìn thấy chín vị đại nhân, cịn xin thay mặt tướng vãn an các ngài.

Nói rồi quay đầu quát lớn:

- Thân vệ lưu lại, những người khác lập tức xuất phát!

...

Thiết Tranh một mực đứng trên Thiên Huyền nhai.

Nơi này, chính là linh đường kỷ niệm Cứu Tôn mà Ngọc Đường xây dựng. Chín pho tượng bịt mặt thoải mái tự nhiên trên đài, ánh mắt pho tượng hưu thần bề ngỗ, tựa như vẫn đang tiếu ngạo son hà.

Thiết Tranh đợi một lần đợi đến ba ngày.

Không có nửa điểm tin tức.

- Đại soái... Chuyện này...

Một tên thân vệ thân trọng nói:

- Pho tượng của Phong Tôn đại nhân cùng với Hỏa Tôn đại nhân... Tựa hồ có vết bẩn, còn có hương vị lửa cháy... Liệu có phải... Hai vị đại nhân hiển linh... Mà không phải...

Sắc mặt Thiết Tranh thân thờ.

Hoàn toàn chính xác.

So với thất Tôn khác, pho tượng của Phong Tôn cùng với Hòa Tôn tựa hồ xuất hiện biến đổi nhỏ, tựa hồ đã di chuyển qua... Càng về sau, ngay cả Thiết Tranh đều có chút nghi hoặc...

Chẳng nhẽ, thực chỉ là Phong Tôn cùng Hòa Tôn hiển linh? Mà không phải.. Không có chết?

Phải biết, từ trước đến nay, Cửu Tôn đều là chín người cùng nhau xuất chiến. Mà lần này chỉ có hai người đơn độc tham chiến, chuyện này chưa từng xảy ra.

- Cửu Tôn đại nhân!

Thiết Tranh quỳ hai gối:

- Đa tạ cứu giúp! Anh linh không xa, nhận ta một lạy!

Thiết Tranh bái xong, thở dài một tiếng, xuống khỏi Thiên Huyền nhai rồi rời đi.

Nếu Cửu Tôn đại nhân đã không muốn gặp, ta cứ giả bộ hồ đồ đi.

- Truyền lệnh... Nói...

Sắc mặt Thiết Tranh sâu xa, nói khẽ:

- Thời khắc đại quân gian nguy chiến bại, Phong Tôn cùng Hòa Tôn trong Cửu Tôn hiển linh, đánh tan quân địch, biên cương bảo toàn!

- Rõ!

Sau khi chiến đấu, cuồng phong cải biến hướng gió, biến thành gió đông cuồng mãnh.

Vân Dương đang nghiền ép chút lực lượng cuối cùng của mình.

Trên trời, những đám mây mờ ảo, như đại quân trùng trùng điệp điệp lao nhanh hướng Ngọc Đường đế quốc. Tựa như đội ngũ... Anh linh chinh tề, hướng về quê quán mà về.

“Bách chiến sa trường lãnh đao thương, (Bách chiến sa trường lãnh đao thương)

Tương quân nan miễn trận thượng vong. (tướng quân khó tránh chết trên chiến trận)

Nam nhi nhất sinh ứng vô hối, (Nam nhi cả đời không hối tiếc,)

Vì quốc vì dân tử hà phương? (vì nước vì dân chết ngại gì?)

Cảnh cảnh đan tâm chiếu nhật nguyệt, (Lòng son sáng rõ soi nhật nguyệt)

Lầm lẫm thiết cốt chú biên cương. (thiết cốt lẫm liệt đúc biên cương)

Vạn lý trường phong quyền địa khởi, (Vạn lý trường phong từ đất bay lên)

Tổng quân trung hồn quy Ngọc Đường. (đưa trung hồn về Ngọc Đường)

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Hậu Chiến, Dư Ba

Trong nháy mắt, toàn bộ Ngọc Đường đế quốc đều trở nên sôi trào!

Cửu Tôn hiển linh, đại phá quân địch!

Chuyện mang theo sắc thái thần kỳ thần tiên ma quỷ này được truyền ra một cách sinh động từ trong miệng mấy chục vạn đại quân... Có trời mới biết nó gây ra bao nhiêu rung động.

Hỏa tốc ba ngàn dặm, khoái mã báo tin vui. Một đường khoái mã tốc hành, chỉ mất chừng bảy tám ngày, toàn bộ Ngọc Đường đế quốc bị tin tức này hoàn toàn oanh tạc.

Chiến trường đại thắng, quốc thổ đảm bảo. Cường địch lui bước, quốc gia an toàn. Mà ở trong một trận chiến truyền kỳ như vậy, lại có bóng dáng của Cửu Tôn hoành không xuất thế.

...

Trà lâu.

- Biết gì chưa? Cửu Tôn đại nhân xuất hiện trở lại!

- Chỉ biết là, Cửu Tôn đại nhân hiển linh, đánh tan đại quân Đông Huyền.

- Đúng vậy a, đúng vậy a, một mối lửa thiêu rụi trăm vạn hùng binh Đông Huyền. Đệ nhất quân thần Hàn Sơn Hà thất bại tan tác mà chạy, quả là đại khoái nhân tâm a.

- May mà có Cửu Tôn đại nhân, bằng không...

- Ta sớm biết người tốt sẽ có hảo báo, Cửu Tôn đại nhân khẳng định không chết!

- Nghe nói là chết rồi... Lần này là hiển linh...

Có người chần chờ nói.

Ngay lập tức, không khí náo nhiệt trở nên trì trệ.

Mấy người mang theo thần sắc bất thiện quay đầu nhìn gia hỏa nói Cửu Tôn chết này.

Con hàng này lập tức haogr hốt:

- Ta không phải có ý đó...

- Vậy ngươi có ý gì?

Có người nghiêm nghị hét lớn:

- Dám nói Cửu đại nhân chết rồi... Các huynh đệ, cho hắn một bài học!

Một đám người ồ lên.

- Không biết nói chuyện thì im con mẹ nó miệng! Ta xxx con mẹ ngươi... Cả nhà ngươi có chết sạch thì Cửu Tôn đại nhân cũng không chết...

- Tha mạng...

...

Cả nước đều vui mừng.

...

Thiết Tranh viết một phong sớ thật dày xin thỉnh tội.

- Thần có tội... Suýt chút thì chiến bại, mong bệ hạ trách phạt...

- Thần có lời muốn nói... Trận chiến này, thần tận mắt nhìn thấy tàn quân tự phát tham chiến... Không màng sống chết chém giết địch nhân... Tình cảnh này thần khắc sâu trong tâm khảm, thần đại biểu ba mươi vạn tướng sĩ, thỉnh công cho tàn quân! Cũng khẩn cầu bệ hạ, trợ cấp người nhà, đem vinh quang về cho bọn họ.

- ... Mười vạn thiết kỵ, chiến từ ba vạn bảy ngàn năm trăm. Ba mươi vạn đại quân, hiện còn hơn hai mươi vạn... Quân ta vì nước mà tử chiến cũng là lẽ phải, nhưng tàn binh tự phát ứng chiến, cả nước tự tập tám vạn ba ngàn tàn binh, chiến từ hai vạn bảy ngàn ba trăm sáu mươi người! Không người không bị thương! Thần, hồ thẹn.

- Với chiến tổn như vậy, thần xấu hổ vô cùng...

...

Thiết Tranh dăng sớ, một nửa thỉnh tội, một nửa thỉnh công.

Thỉnh tội cho mình, thỉnh công cho tàn quân.

Nhưng trong cả bản sớ dày, không có bất luận một câu một chữ nhắc tới “Cửu Tôn”.

Trên triều.

Hoàng đế Bệ hạ cảm khái tuyên đọc thánh chỉ:

- Ngọc Đường ta thiết huyết trắng sớ sao mà nhiều! Có những quốc dân như thế, Ngọc Đường ta có sợ gì! Chỉ là... Trước đây trăm lại bạc đãi công thần!

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm đồng thời ra khỏi hàng.

- Biên quan bộc phát chiến tranh, quân ta tràn ngập nguy hiểm, quân sĩ tàn tật đã xuất ngũ tự phát tham chiến, các nơi đều có... Thậm chí, sau khi đại chiến kết thúc, trên đường còn có những đội ngũ tàn quân tự phát từ nơi xa không ngừng di chuyển...

-... Lòng trung sáng tỏ, nhiệt huyết sôi trào, Ngọc Đường quân hồn...

- Trên tay lão thần, có thư gửi của toàn thể tàn quân tướng sĩ dâng lên, nhờ lão thần chuyển cho bệ hạ.

Thu Kiếm Hàn nói.

- Đọc!

Sắc mặt Hoàng đế Bệ hạ kích động tới đỏ bừng, lớn tiếng nói:

- Đọc, đọc cho chúng bá quan văn võ cùng nghe. Để cho mọi người nhớ kỹ, cũng dạy cho...

Các cấp quan viên, thế nào mới là quan phụ mẫu tốt.

- Rồi.

Lão Nguyên soái đáp ứng một tiếng, lấy ra một phong thư từ trong ngực, mở ra nhìn thoáng một cái, đột nhiên sững sốt một hồi. Lập tức thân thể khô ngô run rẩy một trận, mắt hồ đỏ bừng.

- Chỉ có mấy câu.

Âm thanh Lão Nguyên soái run rẩy.

- Bệ hạ vạn tuế, thần dân vạn hạnh, sách thấy thiên nhan... Mấy người tiểu dân vốn lùn tướng sĩ trong quân, chỉ hận năng lực thấp kém, tàn tật nơi chiến trường, không thể cùng các đồng bào cùng nhau đâm máu sa trường, vì nước xuất lực, trong lòng hồ thẹn...

-... Mỗi năm bệ hạ đều trợ cấp, chúng ta nhận mãi cũng ngại. Bấy giờ, quốc gia nguy nan, chúng ta tự phát giết địch, chính là việc nằm trong phận sự, không cầu ban thưởng. Chiến sự kết thúc, chúng ta lập tức giải ngũ về quê, thế nhưng...

-...duy muôn lần chết khấn cầu bệ hạ, lần này xuất chiến, các huynh đệ chiến tử... Trong nhà đều có vợ già con trẻ, xin mong hồng ân của bệ hạ, ban thêm trợ cấp. Tâm nguyện chúng ta đã trọn, không còn cầu mong gì khác!

- Từng là nam nhi chốn sa trường, trong lòng ngực tự có một cỗ nhiệt huyết. Khi nào quốc gia cần, sẽ tái lâm sa trường.

Đại biểu tàn quân dâng thư, thư này vừa nhìn đã thấy, mặc dù trải qua chỉnh sửa tân trang tỉ mỉ, nhưng cũng cách đúng thật chả ra sao, câu cú lủng củng, từ ngữ thậm chí có chút bừa bãi, càng không thể nói đến tài nghệ văn chương.

Nhưng sự trung tâm với nước mệnh mông kia, lòng nhiệt huyết sôi trào tràn đầy chí khí kia, lại được thể hiện vô cùng chân thực.

Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đọc không sót một chữ, toàn bộ đại diện triều đình lạnh ngắt như tờ.

- Tốt, tốt, tốt!

Sau một hồi lâu, nhiệt lệ trong mắt Hoàng đế bệ hạ không kiềm được chảy dài, tán thưởng ba tiếng lớn, cảm động nói:

-Đây chính là con dân của trẫm! Đây chính là con dân Ngọc Đường! Trẫm, cảm thấy vô cùng vui mừng, vô cùng cảm động!

-Với những chiến binh lòng son thiết huyết này, nếu Trẫm không khen ngợi...

Hoàng Đế Bệ Hạ còn chưa dứt lời, lão nguyên soái liền xin lỗi nói:

-Bệ hạ bớt giận cho phép lão thần nói chen vài câu... những tàn quân này sau khi kết thúc chiến sự đã giải giáp về nhà, hiện tại mây trời yên ả. Sợ là khó mà tập hợp lại được.

Chen lời của Hoàng đế nói chuyện, thực vô lễ đến cực điểm. Nhưng Thu lão nguyên soái lại không thể không nói, bởi nếu... nếu Hoàng Đế Bệ Hạ muốn khen thưởng, cần phải tổ chức nghỉ ngơi các kiểu... nếu không tụ họp được đám người, vậy chuyện vui sẽ trở thành một chuyện xấu hổ.

Hoàng Đế Bệ Hạ có chút thất lạc:

-Chuyện này, chẳng lẽ Trẫm lại bạc đãi công thần...

Lãnh Đạo Ngâm ở một bên, thở dài một tiếng:

-Tâm tư đám huynh đệ này, thần có thể phỏng đoán một phần... bọn hán hán cũng không cho rằng mình có bao nhiêu công lao to lớn. Mà cho rằng, hết thảy những đó chỉ là bản phận...

-Hơn nữa, bọn hán còn cảm thấy có lỗi với những huynh đệ đã ra đi không trở lại...

Lãnh Đạo Ngâm thở dài:

-Bệ hạ... những người đi qua chiến trường, mỗi người đều còn sống mà trở lại đều cảm thấy... còn sống mà trở lại đã là ân huệ lớn nhất mà ông trời ban cho họ!

Đù gì... sinh hoạt có khó khăn đến mấy... cũng tốt hơn các huynh đệ nằm lại trên chiến trường lạnh lẽo kia.

Thu lão nguyên soái cũng hiểu loại tâm tình này.

-Ai...

Hoàng Đế Bệ Hạ thở dài một tiếng.

-Đã như vậy, mỗi binh sĩ chiến tử, 27,360 vị tàn quân tướng sĩ... trợ cấp tăng lên!

Hoàng Đế Bệ Hạ nặng nề nói:

-Mỗi hộ, trợ cấp mười lượng hoàng kim. Trẻ nhỏ trong nhà, giúp đỡ nhập học.

-Còn nữa, khoản trợ cấp này, giám thị kỹ càng, nếu có người dám tham ô...

Thanh âm của Hoàng Đế Bệ Hạ chợt trầm nghiêm:

-Tận trù Cửu tộc!

...

Tan triều.

Tất cả mọi người đều đã tản đi, chỉ còn sót lại Thu lão nguyên soái bị Bệ hạ lưu lại.

Hoàng Đế Bệ Hạ có chút không thể chờ đợi:

-Có tin tức sao?

Thu Kiếm Hàn lắc đầu:

-Không có!

-Không có?

Hoàng Đế Bệ Hạ hồ nghi nhìn Thu lão nguyên soái:

-Thiết Tranh không nói gì với ngươi sao?

Thu lão nguyên soái cười khò một trận:

-Tin ở chỗ này.

Nói rồi từ trong ngực lấy ra một phong thư, giao cho Hoàng Đế Bệ Hạ.

-Cái này...

Hoàng Đế Bệ Hạ xem xét tỉ mỉ, ngạc nhiên mở to hai mắt, một bộ không thể tin nổi:

-Thiết Tranh... hần cũng nói... hiển linh?

Mặt Thu lão nguyên soái đen lại, lão không biết nói gì hơn.

-Hồn trướng!

Hoàng Đế Bệ Hạ rốt cục nhìn không nổi, giờ chân gằm thét:

-Người tin được không?!

Thu Lão nguyên soái nhếch miệng:

-Ta cũng không tin.

-Tên Thiết Tranh kia... hần đang muốn lừa trẻ nít sao?

Hoàng Đế Bệ Hạ giận đến không kiềm chế được:

-Chẳng nhẽ Trâm ngu ngốc như vậy hả?! Hiển linh? Thiết Tranh sống tới hồ đồ rồi! Bắt hần trở về cho Trẫm, Trẫm muốn trừng trị hần!

-Bệ hạ chậm đã!

Thu Lão nguyên soái vội vàng ngăn cản, cân nhắc kĩ càng mới nói ra:

-Tâm tư của Thiết Tranh lão thần cũng có thể hiểu một chút... mà lại, trước mắt nói rằng hiển linh cũng có chút thỏa đáng... tương đối đúng.

Hoàng Đế Bệ Hạ hô hô thở dốc, nhưng trong lòng cũng bắt đầu tự hỏi.

Hần dù sao cũng không phải người ngu, chỉ là quân tâm quá nên hóa loạn, lúc này được Thu Kiếm Hàn điểm một câu, cũng lập tức suy nghĩ tới điểm mấu chốt.

-Cửu Tôn, từ trước đến nay đều là chín người cùng nhau xuất hiện... nhưng lần này chỉ có Phong Hỏa song tôn.

Sắc mặt Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái nặng nề:

-Hon nữa, trong mật tín Thiết Tranh có nói, năng lực Phong Hỏa song tôn biểu hiện ra, so với trước đây kém rất nhiều...

Hoàng Đế Bệ Hạ sầm mặt lại.

-Thiên Huyền nhai chi chiến, tất nhiên là thật... Cửu Tôn coi như nhờ phúc của bệ hạ mà còn có người sống sót... nhưng những người khác... chi sợ...

-Mà, năng lực bị hoa tởn... cũng là trong dự liệu...

-Đã như vậy, sự tình kì quặc trong Thiên Huyền Nhai chi chiến cũng có quá nhiều...

Thu Lão nguyên soái cân nhắc, từng chữ từng chữ nói:

-Không bằng trước ta cứ đem chuyện này xác định là hiển linh... sau đó lại... như vậy... như vậy...

-Cứ như vậy, trong nước có thể an ổn, địch nhân cũng bị tê liệt, các đại đế quốc khác cũng nghi thần nghi quỷ mà không dám tiến công... nhờ đó cho chúng ta cơ hội thở dốc...

-Cửu Tôn chi kiếp... giang hồ cùng với nước ngoài chưa nói, nhưng trong triều đình, thậm chí... trong các đại giai cấp... nội gian, nhất định phải tìm ra, nếu không hậu họa vô cùng.

-Bọn hần có thể tạo ra một sự kiện Thiên Huyền nhai, chẳng nhẽ không thể tạo ra một sự kiện Thiên Huyền nhai thứ hai, thứ ba?

-Vạn nhất như thế... mới thực là... tai họa ngập đầu a...

Thu Lão nguyên soái tận tình khuyên bảo, thuyết phục.

-Về phần tên gia hỏa Thiết Tranh này, hiện tại bên Thiết Cốt quan đang chờ khôi phục từ đồng đổ nát, trước hết để hấn chỉnh lý lại bên đó... dọi mọi việc yên ổn, Thiết Cốt quan trùng kiến hoàn toàn, ngoại hoạn Đồng Huyền cũng đẩy lui... lại triệu hấn vào kinh, để hấn báo cáo tỉ mỉ tình hình với Bệ hạ... lúc đó cũng không muộn.

-Đến lúc đó, Bệ hạ muốn đánh muốn phạt tiểu tử này... còn không phải chuyện một câu nói a...

Thu Lão nguyên soái nói ra.

-Điều này cũng có lý...

-Bất quá, Thiết Tranh có một cái yêu cầu.

Thu Lão nguyên soái nói.

-Yêu cầu gì?

-Hấn muốn đại hôn, sau đó xin lỗi tất cả các huynh đệ trong quân, uống rượu mừng của hấn, kể cả... tướng sĩ chiến tử!

Sắc mặt Thu Lão nguyên soái nặng nề, đem mọi chuyện nói lại một lần, tiền căn hậu quả cũng trình bày tỉ mỉ, than thở một tiếng:

-Cái này...

Hoàng Đế Bệ Hạ nhếch nhếch miệng:

-Thiết Tranh... hấn muốn mời nhiều người uống rượu mừng như vậy... hấn có nhiều tiền như vậy a?

Thu Lão nguyên soái ho khan một tiếng, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Mời mấy chục vạn đại quân uống rượu, lại mời các huynh đệ chiến tử uống rượu, cái này mà nói, quả thực là con số trên trời.

-Trăm bò số tiền kia!

Hoàng Đế Bệ Hạ khẽ cắn môi:

-Quốc khó mặc dù rộng, nhưng khoản tiền thưởng này lại phải cho.

Thu Lão nguyên soái thở dài một tiếng, lời muốn nói lại ứ trong cổ họng.

Mấy năm nay chiến tranh liên tục, ngân khố quốc gia đều rót cả vào quân đội, rót cả vào trợ cấp. Với phương diện hòa bình quốc gia, dân chúng an cư lạc nghiệp, Hoàng Đế Bệ Hạ chưa bao giờ nung tay qua.

Nhưng hiện tại, thực sự là ngân khố cũng đã hết tiền.

Khoản tiền thưởng này... tuyệt là một con số trên trời.

Nếu tiêu sai, chỉ sợ sẽ gây ra một trận rối loạn không nhỏ, mấy kẻ phản động trong ngoài nước lại được dịp vạch tội, bôi nhọ. Hoàng đế sẽ đứng trước áp lực cực lớn: Hiện tại dân chúng lầm than, người lại tốn một số tiền lớn, mua rượu đổ ra đất?

Nhưng nếu không tiêu... chẳng phải ngay cả nguyện vọng nhỏ nhoi sau cùng của các huynh đệ, chẳng nhẽ cũng không được thỏa mãn?

Bọn hấn cũng chỉ muốn uống một chén rượu mừng thôi a!

Lão nguyên soái cảm thấy, Hoàng Đế Bệ Hạ làm cũng không dễ dàng.

...

Hoàng Đế Bệ Hạ bước đi thông thả, đột nhiên thấp giọng nói:

-Lão Thu, người nói Phong Hòa song tôn còn sống... chuyện này, hấn là thật sao?

Thu Kiếm Hàn tức sạm mặt lại.

Mới vừa nói rõ, tốt nhất không nói đến chuyện này nữa... ngài sao lại...

-Lão thân cảm thấy... lại như, lại không giống...

Thu Kiếm Hàn chần chờ.

Hoàng Đế Bệ Hạ ngày càng phấn khởi:

- Vậy ngươi nói... nếu Phong Hỏa song tôn còn sống, như vậy, mấy tôn khác có thể còn sống hay không?

Con mắt Lão nguyên soái tối sầm lại.

“Ngài suy nghĩ quá nhiều a?”

“Coi như Phong Hỏa có còn sống hay không, cũng chưa thể nói chắc đâu...”

- Vậy hài nhi của Trẫm...

Hoàng Đế Bệ Hạ tràn đầy chờ mong:

-... có phải cũng còn...

Nói đến đây, một đôi mắt tràn đầy ánh sáng:

-... còn sống?!

-...

Thu Lão nguyên soái cảm thấy mình sắp phát điên.

Người khác còn có một hai phần vạn khả năng sống sót, nhưng Thổ Tôn tuyệt không thể nào... nếu Thổ Tôn còn sống, dù chỉ còn một hơi,

- Chuyện này... có chút không có...

Lão nguyên soái rất thành thật nói.

Hoàng Đế Bệ Hạ lập tức tròn tròn mắt, lửa giận xung thiên hết lớn:

- Thu Kiếm Hàn lớn mật, dám khi quân phạm thượng!

-...

Lão nguyên soái có chút câm nín.

Lão phu khi quân từ lúc nào a? Coi như ngươi là hoàng đế, cũng không thể tùy tiện định tội a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đáng Giá

- Lão thần oan uổng a!

Thu Kiếm Hàn có lý mà không nói được.

“Muốn trị tội ta, nói lý do trước a”

- Lão thần chưa bao giờ lừa gạt bệ hạ... bệ hạ định tội này cho thần, thần không dám nhận.

- Lão già, ngươi còn không nhận tội!

Hoàng đế bệ hạ tức đến thở hổn hển.

- Nhân chứng vật chứng đều có đủ! Ngươi còn dám chối sao!

Thu Kiếm Hàn có chút mơ hồ:

- ...

- Hừ! Mật tín! Mật tín!

Hoàng đế bệ hạ một tay chỉ vào mũi Lão nguyên soái, nói:

- Lấy ra cho Trẫm xem, không lấy chính là tội khi quân!

- Mật tín?! Mật tín nào?!

- Mật tín Thiết Tranh đưa người, chính người vừa mới nói!

Sắc mặt Hoàng đế bệ hạ rất dữ tợn, lại mang theo chút đắc ý:

- Ta sớm biết hai sư đồ các người cấu kết với nhau làm việc xấu! Lại dám khi quân đầu giếm Trẫm!

Đến đây Lão nguyên soái lập tức nhớ tới, lời khi nãy lão mới nói: Hơn nữa, trong mật tín Thiết Tranh có nói, năng lực Phong Hỏa song tôn biểu hiện ra, so với trước đây kém rất nhiều...

Mà trông tàu chuong dâng cho Hoàng đế bệ hạ lại không có điểm này.

Lập tức sắc mặt Lão nguyên soái khê co giật.

...

Một quân một thần, hai người hồ nháo một trận. Hoàng đế bệ hạ cũng biết bản thân mới rồi có chút suy nghĩ hão huyền. Thở dài nói:

- Thu lão! Tiểu tử Vân gia kia hiện đang làm gì?

Thu Lão nguyên soái nói:

- Nghe nói... mấy thang qua chưa từng ra ngoài, chỉ ở trong nhà... nuôi mèo...

- Nuôi mèo?!

Hoàng đế bệ hạ tức xạm mặt lại:

- Tên khốn này!

Thu Lão nguyên soái bĩu môi.

Sau buổi gặp tối hôm đó, Hoàng đế bệ hạ rời đi với vẻ mặt rất thất vọng. Nhưng lập tức sai người mang mật chỉ tới cho lão: Mật thiết chú ý Vân Dương!

Vì việc này, Lão nguyên soái phái tới ba mươi tên mật thám tinh nhuệ của quân bộ đi tra xét. Bao phủ toàn bộ Vân phủ, có thể nói là giọt nước cũng không lọt.

Nhất cử nhất động của Vân phủ đều lọt vào mắt mật thám mật thám.

- Vân phủ vẫn quanh quẩn như vậy?

Hoàng đế bệ hạ hỏi.

- Tạm được.

Lão nguyên soái cười khò:

- Hắn có một tên quân gia, tên này vốn đã là cao thủ, gần đây lại như có chút đột phá, càng mạnh thêm một chút. Hơn nữa, không biết tiểu tử kia từ nơi nào tìm đến... một cao thủ còn mạnh hơn tên quân gia kia...

- Nghe nói là lúc trước đấu với Huyền thú...

Thu Kiếm Hàn đã sớm điều tra chuyện này. Giải thích tỉ mỉ cho Hoàng đế bệ hạ một lần, ngay cả Hoàng đế bệ hạ cũng có chút cảm giác kỳ kỳ cổ quái:

- Tùy tiện nhốt được một người? Lại là một cao thủ? Hơn nữa lại trung thành với hắn?

Hoàng đế bệ hạ chép chép miệng:

- Người... đầu óc ngu si, có ơn tất bao như vậy... sao Trẫm không nhặt được vài người a?

Lão nguyên soái ngẩng mặt nhìn trời.

- Gần hai tháng trước, Vân Hào vào cung cùng Trẫm nói chuyện.

Hoàng đế bệ hạ cười ha ha, trong mắt thêm vài tia tâm tình phức tạp rồi lại biến mất:

- Trẫm hỏi hán một câu, bao lâu nay ngươi chưa lập gia đình, từ lúc nào lại xuất hiện một tên nhi tử lớn như vậy?

Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái lập tức cảm thấy có chút hứng thú:

- Vân Hào nói như thế nào?

- Đây là lần thứ sáu Trẫm hỏi hán vấn đề này.

Hoàng đế bệ hạ nói:

- Trước đó hán đều nói với ta chuyện này ta không cần quản. Nhưng lần này cách nói của hán đã thay đổi.

- Hán nói... dù sao hán cũng không tạo phản, ngươi hỏi tới hỏi lui có ý gì?

Hoàng đế bệ hạ cười khỏ.

Khóe miệng Thu Lão nguyên soái có chút giật giật.

Còn có thể nói như vậy a?!

- Nhưng câu nói này của hán khiến Trẫm rõ một điều.

Hoàng đế bệ hạ thân nhiên nói:

- Vân Dương, không phải con ruột của Vân Hào.

Thu Lão nguyên soái rất muốn nói một câu: chuyện này có quan hệ với ngươi sao? Ngươi quan tâm như vậy làm cái gì?

Nhưng lao lập tức nhớ đến: chuyện này, đúng là có quan hệ với Hoàng đế bệ hạ. Nếu Vân Dương là con ruột của Vân Hào, vậy hán chính là huyết mạch của Hoàng gia!

May là không phải. Trong lòng Thu Lão nguyên soái dâng lên một cảm giác may mắn.

Hoàng đế bệ hạ nói:

- Chú ý một chút thì tốt hơn.

- Ta luôn có cảm giác, tiểu tử kia không đơn giản...

Hoàng đế bệ hạ cau mày.

- Ta cũng cảm thấy, tiểu tử này không đơn giản...

Lão nguyên soái cũng cau mày.

Quân thần hai người đều như có điều suy nghĩ.

- Lần này Cửu Tôn hiền linh...

Hoàng đế bệ hạ hừ một tiếng, hiển nhiên cảm thấy khó chịu với hai chữ “hiền linh” này:

- Tiểu tử này... không có động tĩnh gì a?

Thu Kiếm Hàn lắc đầu:

- Không chút động tĩnh.

- ...

...

Vân đại thiếu không chút động tĩnh trong lời Lão nguyên soái nói, đúng thật là hiện tại không chút động tĩnh!

Giờ phút này hắn đang nằm bệt trên giường, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt móp méo, một bộ hữu khí vô lực, cả người như một bộ khô lâu.

Thời gian này, Vân Dương mệt tới cơ hồ muốn chết. Toàn bộ tinh thần thể lực của hắn đều cạn kiệt.

Đã năm mươi ngày, Vân Dương chưa từng chớp mắt. Huyền Phong quyết còn có chút dễ tu luyện, phong vân nhất thể, Vân Dương chỉ tốn có mười mấy ngày liền có thể mở cửa của Phong Tôn, lấy được Huyết Sát Đại Pháp.

Nhưng sau khi cầm Huyết Sát Đại Pháp về nhà, với sự tương trợ của Lục Lục, lại có hai viên Giao Long châu tiếp sức, càng có vô số mỹ ngọc cung cấp tinh khí, bản nguyên sinh khí của Lục Lục không ngừng vận chuyển, vậy mà cũng mất tới tám ngày trời mới luyện thành tầng đầu, mở ra gian phòng của Huyết Tôn...

Từ trong phòng của Huyết Tôn thu được Kinh Lôi quyết của Lục ca, nhưng Kinh Lôi quyết so với Huyết Sát Đại Pháp càng thêm khó luyện, Vân Dương không ngủ không nghỉ luyện liền mười hai ngày mới nhập môn tầng một, từ đó mới mở ra phòng của Lục ca, từ trong phòng của Lục ca mới lấy được Tinh Hòa quyết của Ngũ ca.

Sau đó một trận tu luyện hôn thiên địa ám chân chính bắt đầu.

Chiến báo không ngừng được truyền về, Thiết Tranh rõ không phải đối thủ của Hàn Sơn Hà, tài chỉ huy xuất thần nhập hóa của Hàn Sơn Hà đã là đỉnh phong thiên hạ. Thiết Tranh mặc dù cũng thuộc tầng tuyệt thế chiến tướng, nhưng so với nhất thế Quân thần, lại có chút kém xa.

Bất cứ lúc nào cũng có thể thảm bại.

Vân Dương nhất định phải luyện thành tầng ba Huyền Phong quyết cùng với tầng ba Tinh Hòa quyết, trước khi đại quân của Thiết Tranh hoàn toàn tan tác. Đây là yêu cầu tối thiểu mà hắn phải đạt thành.

Nếu không hắn có xuất hiện trên chiến trường, e cũng không có nửa điểm tác dụng.

Trong thời gian đó, Vân Dương cơ hồ rơi vào trong điên cuồng tu luyện, Lục Lục không ngừng bị hắn nghiền ép, tới mức muốn bãi công. Năng lượng trong hai viên Giao Long châu cũng cơ hồ bị rút sạch...

Sau nửa tháng, Vân Dương mới đột phá tầng ba Tinh Hòa quyết.

Sau đó hắn lập tức xuất quan chạy tới chiến trường. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, rốt cục kịp thời đuổi tới.

Sau khi hoàn thành, lại suốt đêm chạy về, mấy ngày nay vẫn nằm liệt giường, không nhích nổi một ngón tay. Lần tiêu hao này, khiến Vân Dương cảm giác hắn đang trong trạng thái lúc nào cũng có thể ô hô ai tai.

Nhưng nhìn thấy đại quân cao hứng ăn mừng, bách tính ven đường nhảy câng hoan hô, vô số tàn quân mặt mày hớn hờ...

Trong lòng Vân Dương chỉ có một cảm giác.

Giá trị!

Đáng giá!

Nhất là nhìn thấy, tàn quân ở ngoài Thiên Đường thành như ong vỡ tổ chạy về phía người nhà của mình, ai nấy đều vui tới phát khóc...

Những nụ cười như trút được gánh nặng...

Vô số lão nhân, gương mặt nhăn nheo tràn đầy lo lắng, nhưng khi nhìn thấy thân nhân trở về, nụ cười phát ra từ tận đáy lòng kia còn sáng hơn nhật nguyệt...

Những hán tử không sợ sinh tử chiến trường, không kim được nước mắt, cười ha ha nâng con nhỏ xoay vòng tròn không trung, một nhà vui vẻ phát khóc.

- Đây chính là nhưng gì ta bảo vệ a.

Vân Dương nằm trên giường, nhớ lại khung cảnh mới xảy ra, từ đáy lòng nở ra nụ cười, rất vui vẻ.

Từ khi các huynh đệ xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên Vân Dương cảm giác đáy lòng vui vẻ.

- Người sống trên đời, có việc không nên làm, lại có việc tất phải làm.

- Nam tử hán đại trượng phu, có năng lực mà đi làm, chính là anh hùng. Có năng lực mà không làm, chính là tội nhân!

- Đây là tổ quốc của ta! Là thân nhân của ta!
- Ta chi cầu không thẹn với lương tâm, thế là đủ!
- Nhưng, ta càng cảm thấy tịch mịch...

...

Sau một trận đại chiến, Ngọc Đường cuối cùng cũng có một thời kỳ an tĩnh thái bình.

Vân Dương cũng được yên tĩnh một đoạn thời gian, hần cũng không có cách nào. Vạn dặm bốn tập, liên tục tiêu hoa. Lại cưỡng ép vận chuyển Huyền Phong quyết cùng với Tinh Hỏa quyết tăng ba phát huy uy lực tăng thứ tư...

Hần nằm trên giường an tĩnh hơn nửa tháng, mới coi như khôi phục một chút. Bước nhẹ một chân xuống giường, chỉ cảm thấy hai chân như giẫm trên bông.

Lão Mai cùng với Phương Mặc Phi trăm mối không cách giải.

Trong khoảng thời gian này, hành vi của công tử vô cùng quái lạ. Luôn có một loại cảm giác đột phá truyền ra... nhưng nó lại lặp đi lặp lại...

Liên tục đột phá khoảng vài chục lần... sau đó an tĩnh một thời gian, rồi chợt suy yếu thành cái dạng này.

Hai người nghĩ nát óc cũng không hiểu rốt cục xảy ra chuyện gì.

Ngay cả Vân Dương cũng không nghĩ đến, hậu quả mà hần liều mạng lại nghiêm trọng như thế. Mấy ngày nay hần không động được chút huyền khí, ngay cả đầu ngón tay cũng không thể động đậy.

Thời gian này Vân Dương an ổn nằm trên giường, còn Thu Lão nguyên soái thực sự đầu mẻ trán.

Sau khi Lão nguyên soái nói chuyện với Hoàng đế bệ hạ trở về, liền phát hiện bầu không khí rất quái dị, qua vài ngày lại càng thêm quái dị. Mặc kệ lão đi đến chỗ nào, luôn có một cảm giác có người đang nhìn chăm chăm vào lão.

Hơn nữa loại cảm giác này ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng Lão nguyên soái cũng cảm giác được, những ánh mắt này không có sát ý, cũng không có ác ý!

Rốt cục là chuyện gì?

ở kinh thành, có thể làm được chuyện này, lại không mang theo ác ý, chỉ có một tổ chức: Cửu Thiên chi lệnh!

Nhưng vì sao Cửu Thiên lại chú ý lão?

Tình huống như vậy chỉ kéo dài mười ngày liền biến mất, hết thảy lại khôi phục bình thường chỉ sau một buổi sáng. Tựa như cái cảm giác mơ hồ kia là do Thu Lão nguyên soái tự mình phỏng đoán.

Mọi chuyện như chưa từng phát sinh.

Trong lòng Thu Lão nguyên soái thâm biết rõ, nhưng không có bất cứ hành động gì.

Nhưng trong lòng lão lại khẳng định một điều: Cửu Tôn, tất còn người sống!

Nhưng lần xuất thủ này cũng có chút lực bất tòng tâm... cho nên thời gian này Cửu Thiên chi lệnh rất khản trương. Thậm chí, có lẽ Cửu Thiên chi lệnh cũng không biết vị lão đại nào xuất thủ... họ muốn xem phản ứng từ chỗ của lão...

Kết luận này khiến Lão nguyên soái rất vui vẻ.

Mặc dù tư vị bị người khác nhìn chăm chăm rất không thoải mái, nhưng đêm nay Lão nguyên soái vô cùng phấn chấn, tự rót trà ngồi uống một mình, bộ dạng thỏa mãn.

“Mặc dù không biết ai còn sống.”

“Nhưng chỉ cần có người còn sống.”

“Lão phu đã thỏa mãn!”

Hiện tại mặc dù Vân Dương đã có thể hoạt động, nhưng hần còn rất yếu ớt, muốn ngay lập tức đối phó Tứ Quý lâu cũng hữu tâm vô lực. Cho nên hần vẫn là đợi trong nhà. Cũng không đi ra ngoài.

Nhưng sớm một ngày.

Vân phủ đột nhiên nhận được một tấm thiệp mời.

Thiệp mời tới từ Thanh Vân phường.

Vân Túy Nguyệt mời Vân công tử đến Thanh Vân Phường, nói là có tiết mục ca múa mới, mời Vân công tử đến xem.

Khi Lão Mai đem thiệp mời chuyển cho Vân Dương, lão rõ ràng nhìn thấy, trên gương mặt tiêu tụy của Vân Dương có ánh lên một nỗi lo sợ nghi hoặc, đó là một loại bản năng muốn trốn tránh gì đó.

- Ta sẽ đến đúng giờ.

Vân Dương nhắm mắt lại nói.

...

Thanh Vân Phường.

Vân Dương vừa đi vào, liền bị Vân Túy Nguyệt lôi kéo vào mật thất.

Trong mật thất bí mật nhất của Vân Túy Nguyệt...

- Là hấn! Có phải là hấn hay không! Có phải là hấn xuất thủ hay không?

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt sáng bừng lên.

Quang mang bắn ra từ trong mắt như những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời!

Tràn đầy hy vọng, tràn đầy sinh cơ!

Tràn đầy ước mơ!

- Phong Hóa song tôn xuất thủ trợ chiến! Đúng không? Đúng không?

Khuôn mặt kích động của Vân Túy Nguyệt hoàn toàn đỏ bừng, nước mắt tuôn rơi trong sự vui sướng, vui đến phát khóc:

- Hấn quả nhiên không chết, ô ô... cảm ơn trời đất... cảm ơn trời đất...

Vân Dương hoàn toàn đứng hình.

Nhìn Vân Túy Nguyệt cuồng hỉ, hấn cảm giác cổ họng mình như bị mấy tòa núi lớn chặn lại.

Nói không ra lời.

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Uy Hiếp Trong Yên Lặng!

Khi Vân Dương làm dừng thân phận Cửu Tôn để can thiệp chiến tranh, hấn đơn thuần chỉ nghĩ đó là trách nhiệm của hấn, là trách nhiệm mà hấn thay các huynh đệ gánh vác.

Bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng, khiến cho quốc gia dân chúng không phải chịu nỗi khổ chiến tranh.

Nhưng, mãi cho đến khi nhận được thiệp mời của Vân Túy Nguyệt, Vân Dương rốt cục cảm thấy hối hận.

Hấn làm như thế, không khác nào biểu lộ với thiên hạ rằng: Hóa Tôn còn sống.

Cũng chính là hấn tự tay giao cho Vân Túy Nguyệt một cái mộng tưởng mãi không thể thực hiện được! Càng là cho nàng một cái hy vọng khiến nàng tuyệt vọng!

Đối với Vân Túy Nguyệt mà nói, chuyện này thực sự vô cùng tàn nhẫn.

Thậm chí so với việc nói thẳng rằng Hòa Tôn đã hy sinh còn càng thêm tàn nhẫn.

Nếu lúc trước, có lẽ Vân Túy Nguyệt còn có thể từ bỏ hy vọng, quên đi phần tình cảm đối với Hòa Tôn, có khả năng lần nữa tìm được hạnh phúc. Nhưng sau chuyện này...

Rốt cục không còn bất kỳ khả năng nào nữa!

Bối trong lòng Vân Túy Nguyệt, cũng như trong lòng toàn bộ con dân Ngọc Đường: Hòa Tôn, không chết!

Nếu không chết, sao Vân Túy Nguyệt có thể quên đi hấn? Làm sao có thể bắt đầu lại từ đầu? Nàng sẽ ngày ngày sống trong lo lắng chờ đợi, càng ngày càng rơi vào bế tắc chờ đợi vô vọng...

Đến lúc này, nhìn thấy biểu hiện của Vân Túy Nguyệt, Vân Dương càng nhận thức triệt để về việc này,

Nàng, vui đến điên rồi.

- Tiểu đệ!

Hai mắt Vân Túy Nguyệt chớp lóe:

- Hấn ở đâu? Hấn ở đâu? Nói cho ta biết! Van người!

Vân Dương vô lực nhìn nàng.

- Cầu người nói cho ta biết đi!

Vân Túy Nguyệt lo lắng nói:

- Hấn, đã xuất hiện... hấn đã không còn trốn tránh... người còn không nói cho ta sao?

Vân Dương vô lực nhìn nàng, chỉ có thể máy móc nói:

- Ta không biết...

Vân Túy Nguyệt thất vọng lao đảo lui hai bước, con mắt cuồng nhiệt nhìn Vân Dương từ từ trở nên tỉnh táo. Tựa như một chùm hỏa diễm đang thiêu đốt, từ từ bé dần lại, mãi cho đến khi trở thành một tảng băng.

- Người... rốt cục có phải huynh đệ của Hòa hay không?

Vân Túy Nguyệt dùng ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn Vân Dương:

- Người nghe được tin tức bọn hấn còn sống, nghe được tin tức bọn hấn còn đang chiến đấu, vậy mà người tuyệt không kích động?

Vân Dương thở một hơi thật dài.

- Nguyệt tỷ, ta hỏi người một câu, có được hay không?

Vân Dương nói.

- Hỏi gì?

Trong mắt Vân Túy Nguyệt vẫn có một tia cảnh giác.

- Người nói... một người mang theo hy vọng mà sống, vĩnh viễn sống trong hy vọng, mộng tưởng thì tốt? Hay là...

Vân Dương còn chưa nói xong, đã bị Vân Túy Nguyệt ngắt lời, nàng lạnh lùng nói:

- Vấn đề này quả hết sức buồn cười, một người, nhất là một nữ nhân, nếu ngay cả hy vọng, mộng tưởng còn không có, thử hỏi... sống còn có ý nghĩa gì?

- Một nữ nhân, nếu ngay cả hy vọng, mộng tưởng còn không có, thử hỏi... sống còn có ý nghĩa gì...

Vân Dương lăm bậm lặp lại một câu.

Rất cục hấn khề thờ dài:

- Nguyệt tỷ, người nói đúng, ta nghe được tin tức bọn hấn đang chiến đấu, cũng không có bất cứ chút cảm giác vui vẻ nào, thậm chí còn rất không vui/.

Vân Túy Nguyệt biến sắc, con mắt lạnh lùng nhìn Vân Dương nói:

- Người nói có ý gì?

Vân Dương than nhẹ:

- Nguyệt tỷ, có lẽ người không biết... cái giá phải trả cho lần chiến đấu này lại là cái gì?

Thần sắc Vân Túy Nguyệt ngưng lại:

- Cái gì?

Nàng càng lúc càng thêm khẩn trương.

Vân Dương trầm quyết định, chỉ có thể đi một bước tính một bước, hấn không do dự nói:

- Sau khi bọn hấn bị thương, rờn rã một năm nay đều không truyền lại chút tin tức, có thể nói là kéo dài hơi tàn hoặc nói dầu hết đèn tắt cũng không quá...

- Bây giờ, quốc gia nguy nan, bọn hấn nhất định phải xuất thủ... trong trận chiến này, thứ cần phải trả... không chỉ đơn giản là tiềm lực sinh mệnh...

Sắc mặt Vân Túy Nguyệt đại biến.

- Nhất là... ban đầu các lão đại đã thành công lấy “cái chết” để tránh đi sự chú ý của thiên hạ, nhưng trận chiến này, khiến họ lập tức trở thành mục tiêu công kích...

Vân Dương nhìn Vân Túy Nguyệt:

- Ta sao có thể vui vẻ?

Vân Túy Nguyệt lập tức tâm loạn như ma, nàng đi tới đi lui, tay chân luống cuống, sợ hãi nói:

- Đúng a, sao ta không nghĩ tới điểm này... hiện tại bọn hấn, thật... càng thêm nguy hiểm so với trước...

Lòng Vân Dương co thắt đau đớn:

- Hiện tại... chính là thời điểm phi thường. Bây giờ ta chỉ có thể trốn trong nhà, bình thường đều không ra khỏi cửa...

Vân Túy Nguyệt áy náy nói:

- Tiểu đệ, xin lỗi... ai, Nguyệt tỷ cứ... nữ nhân... khực, thích nghi thần nghi quỷ...

- Không có gì.

Ngoài mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng Vân Dương trầm đau xót:

- Nguyệt tỷ không nên tự trách, thật ra tiểu đệ bây giờ lòng nóng như lửa đốt, nhưng sự việc nhảy ra khỏi tầm với, thực không biết tình huống như thế nào...

Vân Túy Nguyệt thờ dài, ánh mắt đưa ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói:

- Chỉ cần người có thể sống thật tốt... chỉ cần người có thể sống thật tốt... ta... nguyện ý đòi hỏi kiếp kiếp... nhận hết thảm cực khổ...

Thanh âm thành kính, tựa như đang hướng Thương Thiên mà cầu nguyện.

Vân Dương chỉ thấy trong lòng càng thêm chua chát.

“nữ tử si tình này...”

Lòng hấn ngày càng xoắn xuyết.

Đến bao giờ mới có thể chấm dứt mối si tâm vô tận này?

Ngũ ca...

Vân Dương đột nhiên nhớ đến một việc, hắn đã mở đến phòng chữ Hòa của Hòa Tôn, mấy phong di thư của các ca ca hắn đều để trong phòng luyện công của bản thân. Trước đó bởi muốn toàn tâm toàn ý tu luyện, hắn không dám mở ra xem. Xem ra, tối nay hắn phải đọc qua một lượt...

Chỉ là, mỗi lần nhớ tới di thư của Phong Tôn, Vân Dương cảm giác trong lòng lại nhói lên một lần. Hiện tại, lập tức đối mặt với ba phong di thư của ba huynh đệ, Vân Dương thật có chút cảm giác cận hương tình khiếp.

Từ trong đáy lòng hắn thật không dám mở ra...

Bởi, mỗi lần mở một phong di thư, hắn như tươi sống xé nát trái tim mình một lần...

- Nguyệt tỷ, chuyện của Triệu Bình Long, có người nào đến tìm người gây chuyện hay không?

Vân Dương hỏi.

- Chuyện này ngược lại là không có. Dù sao tội ác của Triệu Bình Long ngay sau đó đã được công khai rộng rãi...

Vân Túy Nguyệt nói:

- Bất quá, hiện tại nhiều ít đúng là có chút phiền não...

Nàng chần chờ một lúc, lập tức cười duyên đáng nói:

- Bất quá ta có thể ứng phó.

Vân Dương cau mày:

- Nguyệt tỷ nếu có phiền nào... không ngại nói rõ ràng một chút, chẳng lẽ còn coi tiểu đệ là người ngoài? Câu vừa rồi của Nguyệt tỷ... khiến ta vô cùng thương tâm.

Vân Dương nói một câu khiến Vân Túy Nguyệt áy náy, vội vàng cười làm lạnh nói:

- Tiểu đệ đừng nói giận, chỉ có mấy tên thiếu gia công tử...

Nói đến đây, nàng đột nhiên im bặt.

Sắc mặt Vân Dương đột nhiên trở nên nghiêm khắc:

- Đông Tây Nam Bắc? Hay là Xuân Hạ Thu Đông?

Vân Túy Nguyệt gượng cười:

- Không có việc gì lớn, tiểu đệ người cứ làm việc của bản thân cho tốt, bên này của Nguyệt tỷ có hộ thân phù, ai dám động đến Nguyệt tỷ? Người nói đúng không? Ha ha...

Vân Dương hơi suy nghĩ, cũng cười nói:

- Cũng đúng. Tiểu đệ hơi chút thất thố.

Hắn trầm nghĩ, với thần sắc này của Vân Túy Nguyệt, chuyện này tất không dễ giải quyết. Hơn nữa Vân Túy Nguyệt nói sáu chữ “ai dám động đến Nguyệt tỷ?” Sáu chữ này khiến Vân Dương ý thức được, lần này mục tiêu gặp rắc rối không phải là tứ đại kim hoa của Thanh Vân phường, mà là chính Vân Túy Nguyệt.

Hoặc là, nhằm vào toàn bộ Thanh Vân Phường.

Việc này, khiến Vân Dương sớm đã sát khí ngập trời!

Nhưng trên mặt hắn không chút biểu lộ, nói đùa mấy câu với Vân Túy Nguyệt, sau đó liền cáo từ.

Vân Túy Nguyệt nhìn sắc mặt hắn bình thường, ánh mắt ôn nhu, vẫn ôn tồn lễ độ như thường ngày, tựa như không chút nào đem chuyện mới rồi để trong lòng, trong lòng nàng mới thoáng yên tâm.

Chỉ là nàng vẫn trách mình: không đâu nói việc này làm gì? Vạn nhất tiểu đệ vì thế mà... chẳng phải đó là tội lỗi của ta ư? Vân Túy Nguyệt à Vân Túy Nguyệt, người cũng là người từng trải, sao lại không giữ được miệng của mình đâu?

Chỉ mong Vân Dương thực không quan tâm việc này, tuyệt đối không nên xúc động...

...

Vân Dương cáo biệt Vân Túy Nguyệt, khuôn mặt ảm áp, nhẹ nhõm đi về phía trước. Sau khi vượt qua một ngã rẽ, thần sắc hắn lập tức trầm xuống!

Ai dám đánh chủ ý tới Vân Túy Nguyệt cùng với Thanh Vân phùng?

Muốn chết!

Hắn hừ một tiếng, sờ tay vào ngực, nắm chặt ngọc bội trong tay, phát động Cửu Thiê lệnh!

Thanh Vân phùng vốn là địa phương Vân Dương truyền lệnh trọng điểm chú ý, chuyện xảy ra ở nơi này, tất được ghi lại trong danh sách. Mệnh lệnh Vân Dương vừa phát ra chưa đầy một khắc, đầu đuôi mọi chuyện đã được truyền đến chỗ hắn.

Mười ngày trước, Thu Vân Sơn, công tử Thu gia một trong tứ đại gia tộc Xuân Hạ Thu Đông, cùng với mấy người khác tiến vào Thanh Vân phùng, kết quả sau khi nhìn thấy Vân Túy Nguyệt, không biết bị làm sao, cứ như vậy thích nàng...

Liên tục mười ngày, ngày nào cũng xuất hiện tại Thanh Vân phùng. Xài tiền như nước, càng là từng quỳ trước cửa Thanh Vân phùng, trước mặt mọi người cầu thân. Muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp.

Vân Túy Nguyệt không đồng ý, vị Thu công tử này cũng không nhụt chí. Thế công càng thêm mãnh liệt...

Thậm chí mời rất nhiều người quyền quý địa vị đến làm thuyết khách thay hắn.

Chuyện vô lễ, ngược lại không có, nhưng mỗi ngày dây dưa, khiến người phiền phức vô cùng.

Hắn quang trong mắt Vân Dương bắn ra bốn phía.

Thu Vân Sơn? Muốn Vân Túy Nguyệt là thiếp thất của hắn?!

Thật to gan!

Tâm niệm vừa động, Cửu Thiê lệnh lại truyền ra ngoài:

“Những ai đến làm thuyết khách?”

Lần này lại càng nhanh.

Tin tức xoát một cái liền truyền tới. Thậm chí Vân Dương còn không kịp suy nghĩ. Hiển nhiên, bên kia sớm biết tính tình vị lão đại của mình, sớm chuẩn bị xong những gì Vân Dương có thể cần đến.

“Phụ tá Thủy Nguyệt Hàn của Phủ thái tử? Chu Tử Chính, con rể Quân bộ Lãnh Đạo Ngâm lão nguyên soái? Đại chương quỹ Phó Quan Sơn của Vạn Bảo lâu chi nhánh Thiên Đường? Còn có...”

Nhìn thấy danh tự cuối cùng, Vân Dương cảm thấy vô cùng bất ngờ cùng chấn động: “Đinh lão phu nhân nhà Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái?!”

- Rốt cục chuyện chết tiệt gì xảy ra vậy!

Vân Dương chỉ cảm thấy một trận đề nén, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng cơ hồ có thể nung đỏ cả cái Thiên Đường thành này.

Thi cốt Ngũ ca còn chưa lạnh, người trong lòng hắn vậy mà chịu bức bách như thế!

Vậy mà có cả người nhà của hai vị đại lão quân đội tham gia!

Người Phủ thái tử vậy mà cũng nhúng tay? Còn có một cái đại chương quỹ của Vạn Bảo lâu, một trong những thế lực thần bí có hạng trên giang hồ.

Lửa giận của Vân Dương bốc lên vạn trượng!

“Nếu ngươi thành tâm theo đuổi, hứa lấy vị trí chính thê, lúc đó coi chừng Nguyệt tỷ vô ý, chỉ cần ngươi không dùng thủ đoạn hèn hạ, dù trong lòng ta không thoải mái, nhưng cũng không can thiệp”

Dù sao Ngũ ca đã không còn... chẳng nhẽ hắn còn muốn một vị tuyệt thế hồng nhan cả đời đau khổ hay sao?

Nhưng hiện tại, rõ là tên này muốn lấy thế ép người.

Mặc dù vị Thu công tử này không có làm chuyện gì bất thường, nhưng Vân Dương rất rõ thủ đoạn ở trong đó: mời những người này đến tạo áp lực, ta cũng không khi dễ ngươi. Nhưng chính ngươi suy nghĩ một chút, nếu đắc tội những người này, ngươi còn có thể làm ăn ở cái Thiên Đường thành này sao?

Người không nể mặt những người này? Hậu quả sẽ như thế nào? Thanh Vân phường sẽ như thế nào? Tỷ muội của người sẽ như thế nào?

Đây là những uy hiếp trong yên lặng! Uy hiếp không nói trực tiếp!

Dưới uy hiếp như vậy, người có thể đỡ được, thiên hạ không có mấy người.

Tròng mắt Vân Dương cơ hồ muốn bắn ra lửa, chuyện này đã thực chạm đến ranh giới cuối cùng trong lòng hắn, khiến hắn hận lây cả Lão nguyên soái.

Nếu người không biết rõ tình hình, hiện tại liền giải quyết cho ta.

Nếu người đã biết rõ mọi chuyện, đừng trách ta náo đến long trời lở đất!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Một Hồi Nháo Kịch?

Ban đêm.

Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái đang ngồi trong phủ của mình xem tình báo.

Hiện tại Ngọc Đường rốt cục có một đoạn thời gian thái bình, mọi người cũng có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức.

Lão nguyên soái cũng cảm thấy thoải mái hơn không ít.

Thậm chí lão còn có chút tâm tư, sai đầu bếp chuẩn bị ít thức ăn, tự mình ẩm tửu một phen.

Chỉ là...

Lão nguyên soái dáng vẻ tươi cười vừa mới bung chén rượu lên, còn chưa kịp uống hết, đột nhiên trong không trung truyền tới một tiếng hét dài, chấn động bầu trời, âm thanh khắc nghiệt quá lớn:

- Khinh người quá đáng

Một đạo bạch quang từ trên trời đột nhiên bắn xuống.

Thanh âm vang vọng trong không trung, lập tức biến mất vô tung vô ảnh.

Người phủ Nguyên soái còn chưa kịp chạy tới, người kia đã hoàn toàn biến mất.

Một ánh lửa bốc lên từ một gian thiên phòng, trong chớp lát, ánh lửa bốc lên ngút trời, khói đặc cuồn cuộn.

- Cứu hỏa a

- Hỏa hoạn...

Phủ Nguyên soái lập tức trở nên hỗn loạn.

Trong nháy mắt, mấy trăm tên hộ vệ xuất hiện trước đại sảnh, trên nóc nhà cũng liên tục hiện lên thân ảnh cao thủ trong quân. Mới đó mà đã bao phủ quang Lão nguyên soái mấy trăm trọng, bảo hộ lão như thành đồng vách sắt.

- Tất cả lui ra

Thân thể khô ngô của Lão nguyên soái đứng ở cửa ra vào, thân thể lão run nhẹ. Ánh mắt lão mang theo chút kỳ dị nhìn về phía sương phòng bị v⁴ cháy, bờ môi run nhẹ nhẹ.

Trong tay lão, nắm lấy một thanh đao!

Thanh đao, có vết máu!

- Chuyện gì xảy ra?

Mọi người trong phủ đều mang theo vẻ cảnh giác quan sát xung quanh.

Lão phu nhân ít thấy cũng hiện thân.

- Không có việc gì!

Thần sắc Thu Kiếm Hàn hòa hoãn:

- Bất quá chỉ là một phong mật tín, có chuyện cần lão phu xử lý khẩn cấp.

Vừa nói, bỏ qua đám người đang ngơ ngác, lão lập tức nghiêng người đi vào thư phòng.

Tốc độ rất nhanh.

Lão nguyên soái rất kích động.

Bởi...

Trên phong thư, có tiêu chí cứu tinh hộ vệ. Cừu Thiên lệnh!

Hơn nữa trên thư còn có mấy chữ: “Thu lão nguyên soái thân khái!”

Ý nghĩa mấy chữ này lão rất rõ.

Nó không hy vọng trừ Lão nguyên soái ra còn có người khác nhìn thấy.

Cho nên lão lập tức đi vào thư phòng, sau đó lập tức phong tỏa thư phòng của mình lại.

Đây là một phong thư màu đỏ. Đỏ như hỏa diễm.

Thu Lão nguyên soái thờ dốc một hơi, hai tay run rẩy mở niêm phong, không ngoài sở liệu, bên trong là một phong thư. Mở ra phong thư, bên trong là một trang giấy thật mỏng.

Mới nhìn câu đầu tiên, Thu Lão nguyên soái lập tức biến sắc.

Câu đầu tiên rất không khách khí.

“Vi sao Quân bộ khi nhục ta?!”

Mới đọc, Lão nguyên soái đã cảm thấy trong câu này ẩn chứa sát ý trùng thiên.

Một cổ lửa giận mênh mông bốc lên ngàn ngút.

Lão cơ hồ ngưng thở, càng nhìn xuống càng trừng lớn hai mắt, đột nhiên quát to một tiếng:

- Tức chết lão phu!

Mắt lão tròn tròn, đập bàn một.

Cái bàn kiên cố lập tức chia năm xẻ bảy!

“Thanh Vân phường Vân Túy Nguyệt, chính là Hỏa Tôn tình chi thuộc (Đại ý người yêu). Người trong phủ Đào Kiếm song bích của Quân bộ lại khuyên nàng lấy chồng, rốt cục có dụng ý gì? Đỉnh lão phu nhân tự thân xuất mã, là muốn đem Hỏa Tôn đại nhân nhà ta đặt ở đâu? Nếu Lão nguyên soái có hứng thú, không bằng khuyên bảo Hoàng Hậu nương nương thay một tấm chồng? Có sao lại đến nhục nhã gia quyến Cừu Tôn ta?!”

“Trần Quốc tướng quân làm mai mối, phủ nguyên soái đứng ra bảo đảm, phủ thái tử ủng hộ, Vạn Bảo lâu tác hợp. Nhục nhã như thế, trên dưới Cừu Thiên lệnh, thề sống chết không nhận! Công đạo này, lấy mệnh đòi lại!”

“Khinh người quá đáng! Lẽ nào lại như vậy!”

Từ ngữ trong thư vô cùng kịch liệt, oán khí ẩn chứa trong đó khiến người nghe mà rợn cả người!

Thậm chí câu “Nếu Lão nguyên soái có hứng thú, không bằng khuyên bảo Hoàng Hậu nương nương thay một tấm chồng? Có sao lại đến nhục nhã gia quyến Cừu Tôn ta?!” Cũng nói ra được.

Hiên nhiên đối phương đã vô cùng tức giận!

Chưa xem hết phong thư, Lão nguyên soái cơ hồ tức đến thổ huyết.

Lão không phải tức đối phương dùng từ ác liệt, lão tức là tức trong phủ của lão lại xảy ra chuyện này, quả thực là chuyện xấu đủ lưu truyền vạn năm!

Thu Kiếm Hàn chỉ thấy mặt mo nóng rát một trận!

Dù lão có bị điên cuồng ầu tả một trận, cũng không khó chịu bằng loại cảm giác này. Bản thân lão hận nhất chính là chuyện khi dễ gia quyến công thần, không nghĩ tới người nhà lão làm ra chuyện này!?

Nghĩ tới Cửu Thiên lệnh đốt cháy sương phòng, với phương thức thông báo như vậy, hiển nhiên bên kia đã tức giận đến cực điểm!

Đại chiến vừa rồi, Hòa Tôn rõ ràng đã từng xuất thủ!

Như vậy, người đốt sương phòng nhà lão, không nói cũng biết!

Thậm chí, Lão nguyên soái còn cảm thấy đối phương đã hạ thủ lưu tình: bữa trước lão tử vừa giúp các ngươi đánh giặc, bữa sau đã thấy các ngươi buộc nữ nhân của lão tử gả cho người khác? Đây rốt cục là chuyện chết tiệt gì a!

...

Lao phu nhân đi đi lại lại lon lạng, trong phủ đột nhiên xảy ra hỏa hoạn, mặc dù thế lửa không lớn, chỉ đốt mất một gian sương phòng, nhưng ý nghĩa ẩn sâu trong đó, khiến người không rét mà run. Một cổ cảm giác hung hiểm quấn quanh trong lòng.

Thiên hạ này, có ai dám phóng hỏa trong phủ Nguyên soái?

Nàng đang lo lắng, đột nhiên nghe tiếng thị nữ kinh hô truyền đến, một tiếng gào giận dữ:

- Cút ngay!

Một tiếng bạt tai vang lên sau đó, nàng liền thấy trượng phu mang theo lửa giận vạn trượng vọt thẳng vào.

Một tiếng gầm thét vang lên:

- Ngươi xem ngươi làm chuyện tốt gì!

Lão phu nhân vô cùng kinh ngạc, lập tức giận dữ nói:

- Làm sao? Ngươi phát điên hay sao?

Thu Kiếm Hàn giận không kìm được, thấp giọng:- Rầm thì! Là ngươi phát điên thì có! Ngươi làm chuyện tốt gì? Bất nhân bất nghĩa, vô sỉ bản thù, ngươi còn có mặt mũi tới nói lão phu?!

Lao phu nhân cơ hồ choáng váng.

Lão nguyên soái vẫn cảm thấy bản thân chinh chiến cả đời, lạnh nhạt với kiểu thế, cho nên đối với lão phu nhân trước nay vẫn y thuận tuyệt đối, đã bao giờ phát hỏa khí lớn như vậy?

Mà bây giờ? Mắng khó nghe như vậy!

Lão phu nhân lập tức cảm thấy không đúng:

- Chuyện gì xảy ra?

Lòng nàng không những không nổi nóng, ngược lại nổi lên chút sợ hãi. Chuyện có thể khiến trượng phu vốn luôn nhường nàng lại phát hỏa với nàng như vậy, như vậy chuyện này hiển nhiên đã trở nên cực kỳ nghiêm trọng.

Tròng mắt Thu Kiếm Hàn bốc hỏa, hạ giọng:

- Mặt mặt xấu hổ! Ta hỏi ngươi, có phải mấy ngày rồi ngươi đi làm mai cho người ta?

Lão phu nhân vừa nghe, lập tức rõ ràng:

- Chuyện này có vấn đề? Còn không phải đứa cháu kia của ngươi, mới tới Thiên Đường, lập tức coi trọng Vân Túy Nguyệt của Thanh Vân phường kia? Hắn năn nỉ lão thân làm chủ, muốn nạp nàng làm thiếp... lúc đó ngươi cũng không có mặt ở phủ. Lại nói, chuyện này cũng không phải đại sự...

Thu Kiếm Hàn tức đến toàn thân run rẩy:

- Không phải đại sự? Phu nhân, trời cũng đã bị ngươi đánh sập! Còn có cái gì là đại sự?! Ngươi hồ đồ a!

Sắc mặt lão phu nhân trắng nhợt:

- Chuyện gì?

Thu Kiếm Hàn hô hô thở dốc, cố gắng bình phục tâm tình, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Ngươi đi làm mai... chẳng nhẽ chưa nghe ngóng qua, người ta đã có chồng chưa? Có người trong lòng chưa? Người ta có muốn hay không? Ngươi cứ ngây ngốc như vậy mà đi? Tiểu vương bát đần Thu Văn Sơn kia ưa thích! Hắn thích thì thế nào? Hắn thích thì ngươi liền đi làm mai a? Nếu hắn thích Hoàng hậu nương nương ngươi có đi hay không?! Chết tiệt!

Lão nguyên soái trong lúc tức giận, cũng không lựa lời nói, ngay cả hai chữ chết tiệt cũng thốt ra khỏi miệng.

Lão phu nhân lập tức kinh hãi:

- Chẳng lẽ... là... bệ hạ...

Bà lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Lão nguyên soái giận dữ:

- Không phải bệ hạ!

Lão phu nhân thở dài một hơi, liền nghe trượng phu tức giận nói:

- So với nữ nhân của bệ hạ còn đáng sợ hơn! Phu nhân, ngươi làm như vậy là muốn ép ta vào hoàn cảnh bất nhân bất nghĩa...

Lão phu nhân ngây người như phỗng.

So với nữ nhân của bệ hạ còn đáng sợ hơn? Nàng là người nào a?!

- Vậy... phải làm sao bây giờ?

- Nói tóm lại, chuyện này không cho phép ngươi tiếp tục nhúng tay! Nếu không ngoại trừ ta tự vẫn tạ tội... cũng không còn mặt mũi nào sống trên đời này...

Lão nguyên soái thở dài, ánh mắt thương xót:

- Thật sự mắc cỡ chết người!

- Đem Thu Văn Sơn tạm giam lại! Chờ lão phu trở lại xử trí hắn! Ta đi phủ lão thất phu Lãnh Đạo Ngâm... lần này, mặt mũi hai nhà chúng ta có thể ném đi được rồi...

Thu Kiếm Hàn nói xuống một câu, trực tiếp cười ngửa đi ra ngoài, tựa như gắn mô tơ vào đít phóng về phủ Trấn Quốc tướng quân Lãnh Đạo Ngâm.

Lão phu nhân ngã ngồi trên mặt đất, mặt mo trắng bệch.

Chuyện này... từ phản ứng của trượng phu nàng có thể nhìn được, chuyện đã nghiêm trọng đến nhường nào. Không nghĩ tới, trong lúc vô tình nàng lại gây ra họa lớn đến như thế, trong lòng một mảnh hối hận.

Chỉ là trong lòng nàng còn chút nghi hoặc: đến cùng là xảy ra chuyện gì? Thế mà có thể khiến trượng phu nàng giận tới không kiềm chế được như vậy?

...

Ban đêm.

Phủ Trấn Quốc tướng quân, Lãnh Đạo Ngâm giận tím mặt, trực tiếp lệnh thân vệ kéo con rể mình tới, chỉ mũi mắng to một trận, vậy àm lại tự tay động thủ, đáng gờn hay chán con rể Chu Tử Chính.

- Việc tử tế không làm, lại đi làm loạn, giúp người làm mối tác giá, lão phu giết sống ngươi!

- Lão phu thực mù mắt mới đem khuê nữ gả cho ngươi, thứ đồ thành sự không đủ bại sự có thừa, ngoại trừ làm mất mặt xấu hổ, chuyện gì cũng không biết.

Lãnh đạo tướng quân nổi giận, toàn bộ Trấn Quốc phủ căm như hén!

- Một tên đại nam nhân lại đi làm bà mai, hỗn chương! Ngươi sao không...

Câu kế tiếp bị lão gia hỏa nuốt xuống, chắc là rất bất nhả.

Chu Từ Chính bị đánh gãy hai chân, đau đến chết đi sống lại, nhưng cắn răng không dám rên một tiếng.

Nói đi phải nói lại, vị Chu Từ Chính này không đến nỗi bất tranh khí như Lão tướng quân nói như vậy, ngược lại, hắn còn là một vị tướng quân rất có năng lực. Nếu không Lãnh Đạo Ngâm cũng sẽ không đồng ý gả con gái cho hắn.

Nhưng lúc này hắn phạm sai lầm, trong miệng lão tướng quân hắn trở nên không bằng cả cút chó...

...

Thu Kiếm Hàn không tiếp tục ở lại, lại đến phủ thái tử. Lão có thể ăn ngay nói thật với Lãnh Đạo Ngâm, Lãnh Đạo Ngâm tuyệt không để lộ bí mật. Nhưng người của phủ thái tử lại sẽ không như vậy.

Cho nên Lão nguyên soái trực tiếp xông vào, cứng rắn ném một câu:

- Vân Túy Nguyệt là nghĩa nữ của lão phu, hôn sự của nàng do lão phu định đoạt, không nhọc thái tử điện hạ hao tâm tổn trí!

Sau đó nghênh ngang rời đi.

Thái tử điện hạ căn bản không biết chuyện gì xảy ra, đã bị Lão nguyên soái đồ ập xuống mắng như xối máu chó, sắc mặt tái xanh.

Ngay sau đó Thu Kiếm Hàn đi tới Vạn Bảo lâu:

- Còn dám tìm nghĩa nữ của lão phu gây phiền phức, lão phu liền đóng cửa cái lâu nát này!

Một câu, cứng!

Sau đó...

Khi Lão nguyên soái trở lại trong phủ, Thu Vân Sơn đã bị lão phu nhân chiêu đến, đang cúi đầu nhận giáo huấn. Lão gia tử không nói hai lời, quơ lấy một cây gậy to cơ miêng chén, vung tay đập xuống, vừa đập vừa chửi.

- Ngươi tính cái lông a! Ngươi coi trọng nữ tử người ta liền muốn đi dây dưa? Ngươi là tên vương bát đản! Từ nhỏ đến lớn ngoài trừ khiến lão tử mất mặt, ngươi còn làm được chuyện gì? Hôm nay lão phu đánh chết ngươi, miễn cho sau này Thu gia vị ngươi làm mất mặt! ... còn muốn nạp thiếp... nạp bà ngươi a...

Lão nguyên soái giận điên lên.

Những người khác thấy tình thế không ổn, vội tiến lên khuyên can, Thu đại công tử đã đầu rơi máu chảy, tiếng hét thảm vang lên liên tục...

Chờ đến lúc lão phu nhân liễu mạng cứu đứa cháu này ra, hắn đã chịu tám chín côn, đầu rơi máu chảy không nói, kém chút liền đánh đến đứt eo. Nếu không phải Thu Vân Sơn có chút công phu trong người, chỉ sợ mấy giây không chút lưu tình này đã trực tiếp tiễn hắn xuống hoàng tuyền...

Cả sự kiện này, tựa như một hồi nháo kịch.

Nghe xong tin tức truyền lại, lửa giận trong lòng cũng dần tiêu tan. Rất hiển nhiên, hai vị Thu Lãnh đại nhân, thậm chí bao gồm cả thái tử, cũng không biết rõ tình hình.

Nếu Lão nguyên soái đã phát điên một lần, ngày cả Thu Vân Sơn là người trong cuộc đều phải thành thật, chuyện này hắn tự trôi qua mới đúng.

Nhưng Vân Dương không nghĩ tới...

Chuyện này, lại đâu có đơn giản như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Thiên La Địa Vĩ Đang Chụp Xuống

Sáng sớm.

Vân Dương tựa người vào hoa thụ, hô hấp thật sâu, ánh bình minh vừa ló rạng trên không trung, linh lực đậm đặc như sương mù bị hấp hút vào thể nội.

Thân thể thư giãn, ngay sau đó toàn thân ba ba rung động không ngừng, thật lâu sau, Vân Dương mở to miệng, một cổ bạch khí như trường long từ trong miệng hần bay ra.

Gió thổi thổi nhẹ nhàng, vậy mà không thổi tan được đám khí thể, mãi cho đến khi nó bay ra hơn mười trượng, một tiếng phù nhẹ vang lên, trên tường viện bỗng nhiên xuất hiện một lỗ nhỏ.

- Ta... lão thiên â

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai vẫn luôn chú ý động tĩnh bên này đều tròn mắt há mồm.

- Xương như Thiên Lô chân, đan điền khí như rồng

Phương Mặc Phi cảm thấy bản thân không còn lời nào để nói.

Bản thân hần mãi cho đến khi tu luyện đến Thất trọng thiên mới đạt được cảnh giới này. Còn lão mai bây giờ cũng là Lục trọng đỉnh phong mà cũng chưa đạt đến.

Mà Vân Dương... hiện tại hình như mới đột phá Tam trọng thiên không lâu a? Vậy mà...

Rất cực chuyện quái gì xảy ra?

Hai người không hẹn mà cùng ngừng đầu nhìn trời, lại nhìn xung quanh một lượt.

Không có gì thay đổi a, vẫn là thế giới này a...

“Chẳng lẽ là do công pháp?”

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai nhìn nhau, họ đều nhìn thấy câu hỏi này trong mắt đối phương.

Vân Dương thu công, chậm rãi đứng lên, khẽ cảm thụ bầu không khí sớm.

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai đều kinh ngạc phát hiện: sự suy yếu cuốn lấy Vân Dương một thời gian dài, vậy mà vào lúc này biến mất vô tung vô ảnh!

Thần hoàn khí tức, tinh thần sáng láng!

Hai người lại càng thêm kinh ngạc.

Mới hôm qua còn ốm đau bệnh tật, mệt mỏi tới mức không nhấc nổi chân, mà hôm nay liền... long tinh hổ mãnh?

Vân Dương hít một hơi thật sâu, lại thở ra một ngụm trọc khí. Tiêu hao khí trước, đến hôm nay rốt cuộc cũng bù lại được. Giết địch trên chiến trường, dù có giết bao nhiêu đi nữa, nhưng bất bình chi khí có thể thu được đều cực kỳ bé nhỏ.

Vân Dương tính toán một chút, hần thổi ra một hồi gió lửa, đốt rụi ít nhất mười vạn tướng sĩ Đông Huyền, nhưng bất bình chi khí mà hần nhận được nhiều nhất chỉ có số lượng tầm hai, ba mươi người.

“Số này hần là tội ác đặc biệt chồng chất a...”

Vân Dương trầm nghĩ trong lòng.

“Bất quá, có ít còn hơn không. Ít nhất, Lục Lục cũng lớn thêm một chút. Sinh mệnh nguyên khí mà nó cung cấp ra cũng nồng đậm hơn nhiều.”

Nhưng sự nghiền ép trong khoảng thời gian vừa rồi của Vân Dương đối với Lục Lục, khiến cho Lục Lục rất không tình nguyện...

Nó thường xuyên rũ cụp cái lá, tỏ vẻ mặt ủ rũ chán, ngay cả dây leo cũng không thèm huy vũ, một bộ hữu khí mà vô lực. Tựa như một đứa trẻ đang phải chịu oan ức thật lớn, mỗi ngày đều mệt mỏi mà bủn rủn, nhưng lại không dám nói một lời...

Vân Dương đau lòng, dứt khoát một lần đem mười khối ngọc lần trước lửa được chuyển cả cho nàng.

Lúc này Lục Lục mới vui vẻ trở lại, dây leo lại vung vẩy không ngừng, vẻ hoạt bát ngày thường cũng hiện hiện, bắt gặp Vân Dương cũng càng thêm thân thiết.

Nhưng Vân Dương bắt đầu sầu muộn.

Mất thấy 50 khối mỹ ngọc vạt và lửa gạt được mà bây giờ chỉ còn lại 23 khối.

“Đây cũng quá nhanh a!”

Tài nguyên có thể sử dụng cũng sắp hết.

Ngay cả Giao Long châu cũng rộng hơn nữa. Mặc dù Lục Lục có năng lượng để bỏ tức, hơn nữa tựa hồ Lục Lục cũng không muốn để Giao Long châu phải hỏng. . .

Nhưng dù sao, những tài nguyên có thể dùng, cũng không còn nhiều a.

Huyền thạch huyền tinh mà hắn thắng được, cộng cả thiên tài địa bảo vơ vét trong phủ Triệu Bình Long. . . cũng tiêu hao không sai biệt lắm!

Phương Mặc Phi cùng với Lão Mai đang định đứng lên chúc mừng Vân Dương đột phá, đột nhiên lại nghe Vân Dương tự lẩm bẩm: “Hắn là nên lại xét vài cái nhà. . . mấy bữa nữa mà không xét mấy cái nhà e là không sống qua được. . . nên xét nhà ai đây?”

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai vừa đứng dậy liền lao đảo, suýt nữa té ngã xuống đất.

Người không xét nhà của người khác liền không sống qua nổi? Đây là cái luận điệu rắm chó nào a?

- Lão Phương, người hiện tại có tu vi gì?

Vân Dương hỏi.

- Thất trọng, trung giai. Mặc dù mỗi ngày đều tu luyện tích lũy linh khí, nhưng tiến cảnh cũng không quá rõ ràng.

- Lão Mai, còn người?

- Lục trọng, đỉnh phong. Nhưng ta cảm thấy thời cơ đột phá còn quá xa vời. . .

- Quá chậm!

Vân Dương cau mày:

- Quá yếu! Không đủ để ứng phó đại sự a. . .

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều tức đến mặt đen lại.

Vân Dương:

- Còn cần cố gắng không ngừng!

Hắn than thở một câu, lại bước về phòng.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai chỉ cảm thấy trời bay đầy quạ. . .

Loại cảm giác này, thực. . . con mẹ nó kì diệu.

Lục Thất trọng cao thủ lại bị một tên có tu vi tam trọng rác rưởi nói là quá yếu. . . quả thực không thể thoải mái cho nổi a.

Vân Dương ngồi trong phòng, cau mày suy nghĩ.

Hắn nói hai người không đủ thực lực, cũng không phải là tùy tiện nói chơi.

Mấy ngày trước, chuyện của Vân Túy Nguyệt, nhìn từ ngoài vào thế nào đi nữa cũng chỉ thấy là một hồi nháo kịch. Sau khi Vân Dương nháo đến chỗ phủ Thu Kiếm Hàn, liền coi như ép xuống triệt để.

Nhưng động tĩnh mấy ngày nay làm lòng to toàn thân Vân Dương đều dựng đứng, khiến hắn không thể không đề cao cảnh giác.

Tinh báo Cửu Thiên lệnh bay đến không ngừng.

“Phu nhân Thu Kiếm Hàn cảm thấy vô cùng hồ thẹn, từ bỏ chuyện Thanh Vân phường, bế quan suy ngẫm.”

“Công tử Thu gia Thu Vân Sơn bị Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn đánh tàn, cảm tức, bế quan suy ngẫm.”*“Lão tướng quân Lãnh Đạo Ngâm phạt nặng con rể, cảm tức trong nhà. Ra lệnh bắt cứ kẻ nào Lãnh phủ cũng không được tham dự chuyện Thanh Vân phường.”

“Phụ tá thái tử Thủy Nguyệt Hàn bị phạt, thái tử điện hạ tạ lỗi với thu Lão nguyên soái.”

“Chương quỹ Vạn bảo lâu tự thân đến Thanh Vân phường xin lỗi.”

Nếu chỉ nhìn như vậy thì tựa hồ cũng không sao.

“Phụ tá thái tử Thủy Nguyệt Hàn bắt đầu liên tục ra vào Thanh Vân phòng, lấy danh nghĩa xin lỗi, không ngừng thâm nhập vào Thanh Vân phòng. Một thân tài đại khí thô, anh tuấn nho nhã, phong độ nhẹ nhàng, huyền công thâm hậu khó lường.”

“Đại chương quỹ Vạn Bảo lâu cũng liên tục ra vào Thanh Vân phòng, lý do tương tự Thủy Nguyệt Hàn.”

“Hôm nay Phó Quan Sơn gặp Thủy Nguyệt Hàn ở Thanh Vân phòng, hai người đối chọi gay gắt, không ai nhường ai. Càng về sau còn trực tiếp chửi nhau, Thủy Nguyệt Hàn vung tiền như rác, Phó Quan Sơn trực tiếp ném ra trăm vạn bạch ngân! Trong lúc nhất thời, Thanh Vân phòng trở thành tiêu điểm của cả Thiên Đường thành.”

“Thủy Nguyệt Hàn mở tiệc mời khách chiêu đãi đồng liêu tại Thanh Vân phòng.”

“Phó Quan Sơn mở tiệc chiêu đãi phú thương tại Thanh Vân phòng.”

...

Mỗi tin mỗi tức nhìn qua đều thấy rất bình thường. Nhưng nếu kết hợp với trận nháo kịch thời gian trước lại khiến Vân Dương nghĩ thấy mùi vị không thích hợp.

Hắn có một loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Đó là một loại dự cảm, dự cảm nguy cơ mãnh liệt đang không ngừng áp sát.

Thần sắc Vân Dương nặng nề.

Lần trước khi hắn có loại cảm giác này... là mấy ngày trước sự kiện Thiên Huyền nhai, lúc đó hắn cũng từng nhắc nhở các huynh đệ. Mọi người cũng đều không hèn mà cùng có cảm giác áp bách.

Vì loại cảm giác này, mấy huynh đệ còn mang theo quân đội tuần tra lượn mấy vòng, lại chi thành cách tốp nhỏ thăm dò, nhưng... cuối cùng vẫn bước vào bẫy rập của địch nhân.

Bây giờ, loại cảm giác này lại xuất hiện.

- Tứ Quý lâu, rốt cục các ngươi cũng xuất hiện!

Lãnh quang trong mắt Vân Dương bắn ra không ngừng.

- Rốt cục cũng ra chiêu sao?!

- Vân Túy Nguyệt nguy hiểm!

Vân Dương lo lắng đi tới đi lui.

Mặc dù hắn làm việc vẫn luôn rất cẩn thận, nhưng liên tục có hai người của Tứ Quý lâu là Lý Trường Thu cùng Triệu Bình Long đều xảy ra chuyện tại Thanh Vân phòng.

- Lý Trường Thu là mất tích sau khi bị đại quân vây quét. Nhưng người Tứ Quý lâu tất sẽ biết Lý Trường Thu thường xuyên xuất hiện tại Thanh Vân phòng. Cho nên sau khi Lý Trường Thu mất tích, Thanh Vân phòng cũng sẽ nằm trong diện hoài nghi...

Vân Dương nặng nề suy nghĩ tiếp:

- Mà Triệu Bình Long lại bị Thanh Vân phòng trực tiếp đánh ra ngoài... sau đó cả nhà đều bị giết.

- Mặc dù là xảy ra chuyện ở trong nhà mình, nhưng Thanh Vân phòng cũng dính hiềm nghi.

- Liên tục hai người quan hệ với Thanh Vân phòng, lại càng là cùng xảy ra chuyện... với tình huống Tứ Quý lâu không có mục tiêu cụ thể, vậy nắm chặt lấy Thanh Vân phòng... cũng là một loại biện pháp...

- Nói như vậy...

Vân Dương sầm mặt lại:

- Thanh Vân Sơn kia, hắn là con cò mà người khác đẩy ra. Lợi dụng hắn để tiên phong thăm dò Thanh Vân phòng. Nếu sự tình thuận lợi, Vân Túy Nguyệt bị Thu Vân Sơn ép cưới, như vậy Thanh Vân phòng cũng coi như hủy, Tứ Quý lâu cũng có thể nhờ được cái gai trong mắt.

- Nếu Vân Túy Nguyệt không chịu ảnh hưởng, như vậy chứng minh có người đứng sau Thanh Vân phòng, có điều bí mật.

- Có câu nói chần nhíp của Lăng Tiêu Túy năm đó để lại, vấn đề hắn không lớn. Nhưng bọn hắn lại không ngừng nghĩ biện pháp, thâm nhập vào Thanh

Vân phùng.

- Đây là một vấn đề khó khăn không nhỏ. Có lẽ bọn hán không biết, sự thăm dò của bọn hán đã có hiệu quả.
- Bọn hán nhằm vào Vân Túy Nguyệt, ta tất phải xuất thủ! Đối với hán mà nói, chuyện này đơn giản chính là dương mưu! Bất kể như thế nào, ta cũng không thể để người yêu của Ngũ ca bị người ta khi dễ...
- Như vậy, rất dễ tra được ta.
- Lần này ta lại nổi trận lôi đình, Thu Lão nguyên soái lại nổi giận đùng đùng, càng làm đối phương xác định sau lưng Thanh Vân phùng ngoài Lăng Tiêu Túy kia ra, càng có bối cảnh quân chính hai phương của Ngọc Đường.
- Kể từ đó, Thu Lão nguyên soái vì tỏ thái độ sẽ trở thành mục tiêu của bọn hán. Có lẽ, ngay cả bên Lãnh Dao Ngâm cũng làm người chú ý...
- Một chiêu này của Tứ Quý lâu, trực tiếp bức ra ba cái nhược điểm của ta a!
- Nếu trận Thiết Cốt quan vừa rồi, ta không có hóa thân thành Phong Hỏa mà xuất thủ, Tứ Quý lâu có lẽ cũng không hành động nhanh đến thế. Nhưng Phong Hỏa vừa ra, Tứ Quý lâu không thể không cảnh giác. Mà bọn hán không tìm thấy người, như vậy chỉ có thể ra tay từ những chỗ khác... cho nên mới có chuyện lần này.

Hàn quang lấp lóe trong mắt Vân Dương, nhưng hán cũng không hối hận về hành động khi trước. Nếu Vân Túy Nguyệt bị khi phụ mà hán còn không quan tâm, như vậy rất có thể nàng sẽ bị rơi vào tay Thu Vân Sơn kia!

Quân đội trọng áp, liên hợp với phủ thái tử áp bách, càng thêm Thu gia một trong bát đại gia tộc trên giang hồ, cộng cả Vạn Bảo lâu siêu cấp thế lực uy hiếp...

Coi như sau lưng Vân Túy Nguyệt có đỉnh phong cao thủ như Lăng Tiêu Túy tọa trấn, chỉ sợ cũng khó mà chống cự.

Nếu để xảy ra chuyện đó, hán có hối hận cả đời cũng không đủ! Cho dù chết, cũng làm gì có mặt mũi đi gặp Ngũ ca Hòa Tôn?

...

Vân Dương hừ lạnh một tiếng.

Hán cảm thấy được, tám thiên la địa võng này đang chậm rãi mở ra trên không trung Thiên Đường thành, nó đang rơi xuống! Mà vị trí của hán, cũng trong phạm vi tám lưới này rơi xuống.

- Nhưng, nếu các ngươi đã muốn ra chiêu, tất sẽ bại lộ tung tích bản thân! Hai người Thủy Nguyệt Hàn, Phó Quan Sơn kia, coi như không phải người Tứ Quý lâu, cũng không tránh được có quan hệ.
- Còn có Thu Vân Sơn kia, lại có thể ảnh hưởng tới Đỉnh lão phu nhân cùng Chu Tử Chính, càng khiến hai người ra mặt tạo lực... như vậy, phía sau tất có một lực lượng lớn thúc đẩy. Dù sao, hai người kia cũng không phải tùy tiện người nào cũng có thể bị tác động...
- Các ngươi đang tìm ta, nhưng chẳng phải ta cũng đem các ngươi xem như mục tiêu...
- Như đã biết, một trong những Phụ tá phủ thái tử, chính là người Tứ Quý lâu, như vậy, tên Thủy Nguyệt Hàn này có xác suất lớn bao nhiêu?

Vân Dương yên lặng suy nghĩ.

Hiện tại, đối phương đã ra chiêu. Lúc này chỉ xem hán có thể đón đỡ được hay không!

Nhưng... nhược điểm lớn nhất của hán chính là... thực lực chưa đủ! Chỉ với hai người Phương Mặc Phi với Lão Mai, tuyệt không phải đối thủ của đối phương, điểm này tuyệt không nghi ngờ.

- Đối phương mới chỉ xuất động người ngoài sáng, còn vô số người trong bóng tối đang rình mò... một nước vô ý, cả bàn đều thua!

Lòng Vân Dương ngày càng nặng nề.

- Ta nhất định phải, cực kỳ thận trọng! Cực kỳ thận trọng!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Phúc Tinh Tiệp Thần

- Nếu đã không thể lấy lực lượng của bản thân để ứng phó, vậy ta nên làm như thế nào?

Hai mắt vân dương sáng lên, lâm bẩm:

- Tên tiểu tử đông thiên lãnh kia hẳn là đã thắng rồi chứ? Sao còn chưa tới trả nợ...

Khi vân dương mới nghĩ tới đây.

Đột nhiên một tiếng kêu truyền tới từ cửa chính:

- Lão đại! Lão đại có ở nhà không? Tiểu đệ đến bái phỏng người a cạc cạc cạc...

Thanh âm này vừa dâm dăng vừa dề tiện, lại còn mang theo một cỗ tư vị hèn mọn không nói ra được.

Vân dương lập tức sừng sốt.

- Cỗ nhân nói không sai a. Người thiên đường thật con mẹ nó tà, mới nhấc rùa rùa liền đến ba ba...

- Mau mau mời đến!

Vân dương cao giọng nói.

Thật không có lúc nào như lúc này mà hắn mong tên tiểu tiện nhân này đến. Vừa nãy mới nghe thấy thanh âm của đông thiên lãnh, trong lòng vân dương còn có chút kích động cùng với phần chấn: oa, người đưa tài nguyên đến rồi, người đem tay chân đến rồi!

Kỳ thật không cần vân dương nói cái gì mà mới đến hay không mời đến, đông thiên lãnh đã không kịp chờ chủ nhân đồng ý, có chút gì đó lén la lén lút vọt vào.

Người còn chưa tới, đầu song đầu thiên sư dưới áo choàng của hắn đã vọt đến bên người vân dương, lắc đầu vẩy đuôi, vui vẻ vô cùng.

- Hôm nay... sao lại đổi trang phục?

Vân dương trừng mắt.

- Ta thắng a, sao còn phải mặc đồ xanh?

Đông thiên lãnh cười đắc ý:

- Hiện tại kẻ phải mặc đồ xanh từ đầu tới chân, chính là ba người bọn hắn!

Vân dương gãi đầu:

- Thắng?

- Thắng!

Bộ dạng đông thiên lãnh đầy vẻ nhỉnh nọt, cơ hồ hắn muốn rạp đầu xuống đất mà cúng bái:

- Lão đại, người chính là thần nhân! Là tuyệt đại thiên tiên hạ phàm a! Lão đại ngài... ta sùng bái ngài như thiên huyền đại hà, như vô tận biển sâu, như núi tuyết lỏng lộng, như vô thượng thần mạch... a, dùng câu điểm đá hóa vàng cũng không thể hình dung khả năng của người, người ngay cả điểm phân cũng thành vàng a...

Đông thiên lãnh mang theo vẻ thành kính phát ra từ đáy lòng:

- Lão đại a... ta đối với người... ta ta... ta yêu người a! Ta yêu người yêu đến...

- Ngừng!

Toàn thân vân dương đã sớm nổi da gà, từng đợt khí lạnh phát ra từ tâm can phệ phũ, khiến hắn không tự chủ mà rét run. Hai mắt đều có chút đăm đăm...

- Con mẹ nó!

Vân dương thốt ra, cũng chỉ có ba chữ này.

Vân tôn từ trước đến nay đều vô cùng ôn tồn lễ độ. Có thể khiến vân tôn có thể phát ra lời thô tục như thế, đông thiên lãnh này cũng có thể xem như là một thiên tài...

- Đông thiên lãnh!

Vân dương tràn đầy căm ghét nhìn hân:

- Ngươi... ngươi... không phải ngươi...

- Lão đại a...

Đông thiên lãnh cảm thấy mình như nhận lấy mười ngàn điểm tổn thương, ủy khuất nói:

- Đông thiên lãnh ta dù sao cũng là thiếu gia đại tộc, sao có thể như vậy? Ta thích nữ nhân a...

Vân dương hoài nghi nhìn hân:

- Thật?

- Không tin ta cời quần cho ngươi xem!

- Ta nhìn cái cọng lông!

Vân dương đập tới một cước:

- Thế mà dám là ta buồn nôn!

- Đây là sự kính ngưỡng của ta đối với lão đại a...

Đông thiên lãnh chịu một cước, không chút tức giận, ngược lại có chút vinh quang, dương dương đắc ý nói:

- Thần nhân như lão đại, nhất định phải tôn kính!

Vân dương vỗ vỗ trán:

- Sao hôm nay ngươi lại tới? Hộ vệ của ngươi đâu?

- Ai...

Đông thiên lãnh bị vân dương hỏi tới chuyện thương tâm, thở dài u oán một tiếng khiến vân dương không kìm được rung mình, sau đó bắt đầu tổ khổ.

- Lão đại ngươi không biết trong thời gian này ta đã gặp chuyện gì oa...

Mặt đông thiên lãnh cơ hồ dải nước mắt một dải nước mũi, xụi xụi:

- Từ khi ta thắng bọn hân, bọn hân nhất định ép ta nói ra cao nhân đứng đằng sau a... thế nhưng đông thiên lãnh ta là ai?

- Đông thiên lãnh ta từ trước đến nay hiệp can nghĩa đảm, tấm lòng rộng mở, đối đãi bằng hữu đều là cúc cung tận tụy, với huynh đệ không tiếc mạng sống! Sao ta có thể bán đứng bằng hữu?

Đông thiên lãnh khảng khái kịch liệt nói:

- Cho nên dù có đánh chết ta cũng không khai, thế nên bọn hân liền giam cầm ta, giám thị ta! Ngay cả ta đi nhà xí... cũng có người đi theo...

- Mấy ngày này ta sống không bằng chết a...

Đông thiên lãnh cố gắng muốn được vân dương đồng tình khen ngợi, than thở khóc lóc không ngừng.

- Rõ ràng là ngươi muốn ăn một mình!

Vân dương không chút lưu tình vạch trần.

- Ách...

Đông thiên lãnh biết không thể nói tiếp, lập tức đổi thành một bộ thành thật:

- Lão đại, ngươi nói, trên thế giới này có ai không muốn ăn một mình? Đúng hay không? Nếu chúng ta có tài nguyên tốt như vậy, sao còn muốn chia sẻ cho người khác a? Đúng không? Hai người chúng ta kiếm đầy bồn đầy bát, để mấy tên kia đi xin cơm, không phải sáng khoái a? Lúc cao hứng liền vút

cho bọn hần mấy đồng, lại khiến bọn hần sửa mấy tiếng, tư vị kia, thật thoải mái... đúng không? Đó mới là nhân sinh chi đỉnh a...

Mặt vân dương tựa như trầm thủy, tức xạ mặt lại.

Nhân sinh của con hàng này, cũng chỉ có chút truy cầu như vậy...

- Bớt nói nhảm!

Vân dương đưa tay:

- Tiền thắng cược đâu?

Đông thiên lãnh lập tức trì trệ:

- Lão đại, quan hệ giữa hai huynh đệ ta không nên nói đến mấy chữ tiền bạc a...

- Ngươi không muốn đưa?

Thần sắc vân dương bình tĩnh, cười hắc hắc:

- Vậy ta từ bỏ.

- Đùng a... đùng từ bỏ a. Đông thiên lãnh lập tức luống cuống, hần vốn đến tặng lễ, chỉ trách vừa rồi miệng tiện không nhịn được...

- Ta bỏ! Ta đi xem mấy người kahcs, xem họ có cho hay không.

- Lão đại... van ngươi...

Đông thiên lãnh nhanh chóng quỳ xuống:

- Ngươi không quan tâm ta sẽ không sống nổi a...

- Thật tiện...

Vân dương im lặng, không còn lời nào để về con hàng này nữa.

- Ta cũng cảm thấy như vậy...

Đông thiên lãnh cũng im lặng. Hần không tiện còn có thể làm gì a?

Cái này thật không phải tiện bình thường, hần là thần tiện a!

...

- Nhiều vậy?

Vân dương nhìn đồng hồ đông thiên lãnh lấy ra, kinh ngạc nói.

- Lần này, đánh cược lớn.

Đông thiên lãnh cười hắc hắc, có chút tinh thần vô cùng phấn chấn:

- Tiền đánh bạc tổng có 1500 mai huyền tinh. Ta cảm thấy chỗ này quá ít... cho nên ta cũng lấy ra 500 mai huyền tinh nữa, hiếu kính lão đại... hắc hắc hắc...

- Cái này có chút không đúng a?

Vân dương hồ nghi nhìn đông thiên lãnh:

- Lúc ấy ngươi nói là mỗi người cược 100 huyền thạch, một viên đan dược, ngoài ra còn điều kiện mặc đồ xanh, lại thêm được đánh một trận...

- Vô luận tính thế nào đi nữa, cũng không được đến 2000 mai huyền tinh đi...

Đông thiên lãnh gãi gãi đầu:

- Chuyển là như vậy... khụ khụ, lần này đánh cược vì thời gian quá gấp, bọn hần đều muốn nâng giá, ý định một lần vết sạch gốc gác của ta... cho nên liền đặt thêm, mỗi người hai trăm huyền tinh, lại thêm một viên tẩy tủy đan...

Vân dương ho khan, trợn mắt một cái.

- Đám gia hỏa này thật biết tính toán, gia tộc bọn hắn đều không có tẩy tủy đan, coi như có, có thể phân đến trên đầu bọn hắn cũng không biết đến năm nào. Nhưng, thái gia gia nhà ta chính là đệ nhất đan sư của cả bát đại gia tộc, tẩy tủy đan này, nhà ta có...

Đông thiên lãnh nghiêm rằng nghiêm lợi một hồi, sau lại dương dương đắc ý:

- Đám gia hỏa này vốn muốn hòa nhau lừa sạch của ta, vì vậy định ra giao ước, ba bọn hắn cùng ta đánh cược, mỗi người 200 huyền tinh, một viên tẩy tủy đan, lũ khốn kiếp này thật biết tính toán! Bọn hắn không nghĩ bản thân sẽ thua, cứ nghĩ sẽ ăn chắc ta! Sau đó bọn hắn mỗi người một phần, được huyền tinh, lại được cả tẩy tủy đan... lại còn có thể đánh ta một trận!

Vân dương xì xì rằng:

- Điều kiện như vậy, rõ ràng là bẫy người, người cũng đáp ứng cho được?

Sắc mặt đông thiên lãnh xấu hổ:

- Ta đã yêu cầu khiêu chiến, người ta cũng đưa ra điều kiện, ta có thể không đáp ứng? Coi như biết rõ đó là cái bẫy cũng phải nhảy vào a... chẳng lẽ chân trước ta nói khiêu chiến, chân sau người ta nói tiền cược, ta liền chê đất không cá nữa... ta không gánh nổi cái mặt mo này a lão đại a...

Vân dương triệt để im lặng.

Nghiêng mắt nhìn khuôn mặt hề hề đề tiện, thầm nghĩ, với bộ mặt này... người còn gánh không nổi? Người còn có nửa điểm mặt mũi a...

Đông thiên lãnh lại bắt đầu mặt mày hớn hở:

- Bọn hắn muốn hố ta, ta há có thể không biết, nhưng ta đối với lão đại có lòng tin tuyệt đối, người nói có thể thắng, liền nhất định sẽ thắng! Cho nên ta không chút sợ hãi! Kiên quyết nghênh chiến, ha ha ha... lão đại người cũng không thấy được a, ba tên kia thấy cứ như vậy mà thua, sắc mặt lúc đó như chết cha chết mẹ... a ha ha, vui chết ta... thật vui vẻ, vui đến ta không ngừng vỗ mông, ha ha ha...

Vân dương trợn trắng mắt:

- Đừng vuốt mông ngựa, đông thiên lãnh, tâm tư của người, ta còn không biết a? Lúc ấy ta đã nói với người, nếu thua ta ra hết... là được a? Người con mẹ nó không phải là nghe vậy, nên mới dám cược?

Đông thiên lãnh chỉ tay lên trời thề thề:

- Lão đại, ta là loại người này a? Người nhìn khuôn mặt thành thật của ta này...

Vân dương hừ một tiếng.

Đông thiên lãnh lập tức ngưng ngừng, hắc hắc cười gượng hai tiếng, con mắt loạn chuyển.

Thực tế con hàng này chính là nghĩ này: vân dương nói sẽ bồi tiền cược. Hừ, nếu thua, ta chuyển hết đến thân tiểu tử này! Tối đa hắn cũng chỉ chịu đánh một trận... dù sao, cũng không phải lần đầu...

Nhưng nếu thắng...

Hắn chính là thần tài của ta a.

Bây giờ lại bị vân dương một lời lập tức vạch trần, hắn cũng hơi cảm thấy xấu hổ, nhưng da mặt hắn sớm đã ném lên chín tầng mây, vì vậy cũng chỉ có một chút xấu hổ mà thôi, lập tức liền khôi phục lại, chỉ thiên chỉ địa thề thốt.

- Ta lười so đo với người!

Vân dương trợn trắng mắt:

- Vậy cũng không đủ a.

- Ba kẻ nghèo hèn bọn hắn không có tẩy tủy đan, bản thiếu cũng không rảnh bức ép bọn hắn, vì vậy quy ra tiền, mỗi tên 300 huyền tinh.

Đông thiên lãnh nịnh nọt:

- Lão đại, ta không có chút hư giả lừa dối người a...

Vân dương hừ một tiếng:

- Hộ vệ của người đâu?

- Hộ vệ vẫn ở khách sạn a... ta trộm chạy ra ngoài.

Đông thiên lãnh hi hi cười mấy tiếng:

- Vừa vặn mấy ngày nay có chút việc, khiến hai tên kia bận sút đầu mẻ trán, đi thăm hỏi họ thu kia, ta mới có chút khoảng trống.

- Họ thu?

Vân dương sững sờ.

- Chính là tên hoàn khổ thu gia kia! Thu vân sơn! Hẳn thực là một tên bại gia tử chuyên gây chuyện thị phi...

Đông thiên lãnh mặt mày hớn hở, hết sức vui mừng:

- Mấy ngày trước hẳn đi thanh vân phùng, sau đó không biết sao mà hẳn cùng người khác đánh cược, nói trong ba tháng thu phục vân túy nguyệt, thế là liền bắt đầu theo đuổi...

- Kết quả là vừa mới theo đuổi được mấy ngày. Lại bị hậu trường cứng sau lưng vân túy nguyệt quát lại, tên gia hỏa thu vân sơn thua cuộc thì cũng thôi, lại còn bị thúc thúc hẳn đánh đến chết đi sống lại, nghe nói thiếu chút nữa trúng trúng cũng bị đá nát... bây giờ còn đang nằm liệt nửa sống nửa chết ở nhà thúc thúc hẳn đâu...

Thu vân sơn? Thanh vân phùng? Vân túy nguyệt?!

Nhân tình vân dương sáng lên, lập tức biểu lộ bộ dạng tràn đầy phấn khởi:

- Vậy mà còn có chuyện như thế? Mau nói cho ta, ha ha, ta thích nghe nhất à mấy chuyện người khác gặp xui xẻo...

Vân dương một bộ bát quái, khiến đông thiên lãnh cảm thấy như gặp tri kỷ, vỗ đùi:

- Lão đại, người không hổ là lão đại của ta a, ta cũng thích xem người khác gặp chuyện không may oa ha ha ha... hai ta thực là anh hùng sở kiến lược đồng...

Hiện tại, vân dương đối với tên gia hỏa đông thiên lãnh này có chút không hiểu càng ngày càng thích.

“Tiện nhân này mặc dù rất tiện, bất quá, thực là phúc tinh của ta a.”

“Lúc ta thiếu tài nguyên, hẳn tới đưa tiền thắng cược. Khi ta thiếu tin tức, hẳn liền thuận mồm đưa tin tức. Đến lúc ta thiếu tay chân... nhìn bộ dạng này của hẳn, tìm mấy cái tay chân cũng không thành vấn đề a...”

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Chân Tướng

- Chuyện đến cùng là như thế nào?

Vân Dương bát quái hỏi:

- Ta nhớ rõ... không phải Vân Túy Nguyệt là đại tỷ Thanh Vân phùng a? Sao...

- Người có điều không biết.

Đông Thiên Lãnh dương dương đắc ý, lại mang theo một bộ làm bộ làm tịch nói:

- Trong đó có bí mật! Có vấn đề a!

Hắn liếc mắt nhìn Vân Dương, trên mặt như viết rõ mấy chữ: muốn nghe a? Muốn nghe liền mau cầu ta a...

Hắn thích nhất là nói nửa câu dư mỗi đề như người tò mò, ha ha...

- Buồn ngủ quá.

Trong chốc lát, Vân Dương lại lộ ra vẻ mặt ủ rũ:

- Đột nhiên ta muốn đi ngủ...

- ...

Đông Thiên Lãnh ghen hống nhìn trần trời.

“đại ca, sao ngài sao không xuất bài theo lẽ thường a?”

- Ngươi đi đi...

Vân Dương nằm nhoài trên ghế, con mắt nhắm dần lại:

- Nhớ kỹ, sau này mà có chuyện...

- Ta không đi.

Đông Thiên Lãnh khóc không ra nước mắt.

“lão đại ngài cũng quá nhỏ nhen a, ta chỉ đùa một chút, ngài liền tức giận.”

- Ta nói cho ngài nghe a lão đại...

- Không nghe.

Vân Dương ngáp ngắn ngáp dài:

- Oa, ta rất buồn ngủ... ngươi đi đi, sau này không cần tới đây nữa, ta không biết ngươi...

- Lão đại!

Đông Thiên Lãnh làm bộ khổ cực quỳ xuống:

- Van cầu người, cho ta kể với ngài chuyện này đi mà...

Hắn hỏi hận tất mình một bạt tai:

- Đông Thiên Lãnh, ngươi sao không đòi được cái tặc miệng phạm tiện này a...

Vân Dương uể oải mở hai mắt con mắt:

- Không cần ta cầu xin ngươi nữa?

- Ta thề với trời!

Đông Thiên Lãnh trang nghiêm tuyên thệ:

- Sau này nhất định không khiến lão đại cầu xin ta! Nếu như có một lần, liền trực tiếp biến ta thành tiện thân!

- Ừm, vậy ngươi nói đi.

Vân Dương thở dài, ra chiều không quá nguyện ý.

- Chuyện này rất ly kỳ, ha ha ha ha...

Đông Thiên Lãnh vậy mà trong nháy mắt đã điều chỉnh lại cảm xúc, mặt mày hớn ha hớn hồ nói:

- Nói đi nói lại, chuyện này vẫn là do ta... oa ha ha ha, buồn cười chết ta mất!

Vân Dương nhìn hắn, không còn lời để nói với tên tiện thân này.

- Ha ha ha... lúc ấy ta cược thắng, lão tử cao hứng, bèn mời ba tên vương bát đần này đi Thanh Vân phòng uống rượu!

Đông Thiên Lãnh phấn khởi tràn trề:

- Đến nơi đó mới phát hiện, thực sự là nơi ăn chơi không tồi a, các tiêu cô nương xinh đẹp, đồ ăn vật thì ngon tuyệt! Hoàn cảnh lại ưu nhã, rất thích hợp với những công tử văn nhã như ta...

- Trong lúc chờ điểm tâm cùng rượu được đưa lên, chúng ta cùng xem ca múa... đột nhiên có một người bắt đầu kêu lên... giọng hần ai ái như tiếng vịt đực...

Đông Thiên Lãnh lắc lắc cổ:

- Lúc ấy ta nghe được giọng kêu này, liền nghĩ ngay tới thái giám trong truyền thuyết, bèn muốn lột quần hần để xem...

Vân Dương thở dài.

Còn có thể nói như vậy a?

- Người nói, có người kêu to? Giọng như vịt đực? Hần kêu cái gì? Ngươi chắc là giọng hần như vịt đực chứ?

Vân Dương thâm ghi lại đặc điểm “giọng như vịt đực”.

- Tuyệt đối không sai, con hàng này nói: nha, đây không phải là Thu công tử sao?

Đông Thiên Lãnh tiếp tục kể:

- Hóa ra tên này tìm Thu Vân Sơn...

Vân Dương vẫn nằm lười nhác trên ghế, nhưng tinh thần đã sớm tập trung hết sức.

Muốn điều tra âm mưu nhắm vào Thanh Vân phòng cùng với Vân Túy Nguyệt, vậy liền bắt đầu từ cái giọng đặc biệt này.

- Gia hỏa này kẹp chân đi tới, lão tử cách xa mấy mét đã cảm thấy mùi vị xú uế phát ra từ người hần... hần là thái giám trong cung a.

Đông Thiên Lãnh cau mày, lại nói:

- Bên cạnh hần còn có một tên trung niên, dáng người cao lớn tiêu sái, còn như biết tên Thu Vân Sơn kia từ trước, họ Thu gọi hần... cái gì, Mễ chương quỹ... con mẹ nó, trên đời còn có họ Mễ a... chắc chắn...

- Hiện nhiên bọn hần đã sớm quen biết. Mấy người kia liền gọi một bàn rượu, đặt ngay cạnh bàn chúng ta. Sau đó ta liền thấy bên kia bắt đầu đấu rượu, đấu được một lúc thì tên họ Mễ kia bắt đầu thở dài, nói theo đuổi Vân Túy Nguyệt nhiều năm mà vẫn không thành công. Còn nói cái gì mà nỗ lực tương tư...

Đông Thiên Lãnh nói tiếp:

- Ta ở một bên mà nghe, cũng đều tự hỏi... có khó như vậy a? Sau đó, Thu Vân Sơn liền tỏ vẻ khinh bỉ người ta, nói, hần mà coi trọng cô nương nào, tôi đa chỉ cần nửa tháng...

- Người kia cự lại, kêu họ Thu đừng có khoác lác... với Vân Túy Nguyệt này, đừng nói nửa tháng, coi như người trong nửa năm có thể theo đuổi được, hần nguyện ý coi hết, chạy từ thành đông tới thành tây Thiên Đường thành...

Vân Dương nghe đến đó, thở dài.

Đây chính là một cái bẫy, cái bẫy may đo nhắm vào mấy tên thế gia tử đệ này, mấy tên nhị thế tử không phải tinh anh trọng điểm. Không thể không nói, cái bẫy này tuy thô sơ, nhưng tuyệt có hiệu quả.

Đối với mấy tên nhị thế tử này mà nói, thú vui lớn nhất của họ chính là đánh bạc cùng chơi gái... dùng cái này để cược, chẳng phải giải đúng chỗ ngứa a.

Quả nhiên, nghe thấy Đông Thiên Lãnh tiếp tục nói:

- Lúc ấy hai mắt Thu Vân Sơn sáng lên, nói: người nói thật sao?! Hiện nhiên là hần động tâm... đừng nói hần, coi như là ta cũng động tâm... con mẹ nó, theo đuổi nữ nhân, sau đó còn có thể nhìn người khác khỏa thân chạy quanh thành... con mẹ nó, quả kích thích...

- Sau đó người kia liền nói: Thu thiếu, ta không nói giỡn, khuyên ngươi chớ nên trêu chọc nữ nhân kia, với bộ dáng của ngươi, tuyệt không đùa được với đối phương đâu.

- Thu Vân Sơn liền nói: nếu ta không theo đuổi được, ngươi muốn ta là gì thì ta làm cái đó! Sau đó ép người ta vỗ tay lập thệ...

Vân Dương im lặng thờ dài.

Mấy tên nhĩ thế tổ là là người xấu a? Rất rõ, bọn hần không phải người xấu. Nhưng, hoàn cảnh sinh sống khiến bọn hần từ nhỏ đã khiến bọn hần quá đơn giản, rất dễ rơi vào cái bẫy của người khác, trở thành đao kiếm để người ta sử dụng!

Dùng tính cách của bọn hần, để làm một số chuyện không muốn người biết!

Một gia tộc, nhất là gia tộc truyền thừa cả ngàn năm, nhất định sẽ có thiên tài thiên tư tung hoành, cũng nhất định có lực lượng trung kiên âm thầm phát triển. Nhưng, cũng nhất định có mấy tay thiếu gia ăn chơi cùng loại với Thu Vân Sơn và Đông Thiên Lãnh này.

Đây cũng không phải do giáo dục không tốt, mà là điều tất yếu phải có trong sự phát triển của các đại gia tộc.

Mấy tên gia hỏa này nếu gây chuyện, chọc phải người không nên dây vào, chỉ cần không phải chuyện nghiêm trọng, như vậy đứng ra xin lỗi, lại phạt cấm túc một trận, thế là ổn. Coi như thực sự quá nghiêm trọng, trực tiếp ném ra để người ta giết, thế cũng không đau lòng.

Nhưng có một số lúc, đệ tử tinh anh không tiện xuất hiện gây chuyện, liền có thể lợi dụng mấy tên hoàn khổ này chọc ra một cái cớ, lại thêm chút hành động, có thể Thu hoạch được những lợi ích bất ngờ.

Đây cũng là điều không thể thiếu.

Nói cho cùng chính là một câu, lúc cần phân rõ phải trái thì chúng ta phân rõ phải trái, lúc cần cường ngạnh không nói lý, ta liền cường ngạnh không nói lý... đây chính là một loại đạo lý sinh tồn.

- Sau đó bọn hần liền bắt đầu đánh cược, Thu Vân Sơn muốn trong vòng một tháng theo đuổi được Vân Túy Nguyệt, họ Mễ kia thuyết phục một chút, cuối cùng định thành đánh cược ba tháng... ba người chúng ta liền làm người làm chứng, ván cược coi như thành lập, ba người chúng ta áp 500 huyền thạch đặt cược...

Đông Thiên Lãnh cười trên nỗi đau của người khác.

Vân Dương cũng im lặng: chuyện như vậy, các người còn đánh cược...

- Sau đó Thu Vân Sơn liền bắt đầu hành động. Nhưng Vân Túy Nguyệt này quả là khó chơi... không dễ dùng sức mạnh, gia hỏa kia như là chó cắn con nhím, ngoạm chỗ nào cũng làm bản thân bị thương...

Đông Thiên Lãnh cười hắc hắc:

- Hần mấy ngày liên tục đến Thanh Vân phường gặp mặt, lại không có chút Thu hoạch, Vân Túy Nguyệt càng không xuất hiện gặp hần! Ngay cả nhờ người nói giúp cũng không có Thu hoạch... Thu Vân Sơn vô kế khả thi, họ Mễ kia nói: dạng nữ tử như vậy, thật đáng để hao hao bảo hộ.

- Dù là lấy về nhà cũng được a, nữ tử băng thanh ngọc khiết, nếu có thể tìm người làm mối lấy về nhà cũng được...

Đông Thiên Lãnh nói:

- Họ Mễ này lại tự hỏi muốn tìm ai làm mối mới tốt, sau đó lại nhắc nhở Thu Vân Sơn, con hàng này nghe xúi bẩy liền tìm quan hệ khắp nơi, muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp... sau đó, thế mà còn tìm không ít người đến...

Trên mặt Đông Thiên Lãnh mang theo vẻ sợ hãi thán phục:

- Quan hệ của Thu gia cũng đủ sâu a...

Vân Dương nghe đến đây, đã có thể đem những chuyện tiếp theo suy đoán.

Nói đến đây, cơ bản không cần nói thêm gì nữa.

Đối phương sớm đã nghiên cứu tính cách quan hệ của Thu Vân Sơn một cách triệt để, khiến Thu Vân Sơn từng bước từng bước rơi vào trong thông lộng. Khiến cho gia hỏa này đâm lao phải theo lao, sau đó thôi động quan hệ các phương, thực hiện ý đồ thăm dò...

Từ trên xuống dưới, toàn bộ đều tạo áp lực tới Thanh Vân phường.

Sau đó, dưới áp lực đè nặng, Thanh Vân phường tất nhiên sẽ tựa như một tấm khăn mặt thấm đầy nước, ép càng mạnh, nước bên trong chảy ra càng nhiều...

Hơn nữa cuối cùng có một ngày, sẽ ép toàn bộ nước trong đó ra.

Đây chính là mục đích cuối cùng của bọn họ!

Hiện tại Thu Vân Sơn sắp thành lại bại, tất cả áp lực biến mất. Nhưng thực tế mục đích của bọn hần đã đạt đến một nửa!

Ít nhất, bọn hắn đã đem hắn thành mục tiêu chân chính, cũng chính là thành công lôi kéo Vân Dương vào trong chuyện này, hơn nữa còn không thể thoát thân nổi!

Chỉ cần đối phương tiếp tục gây chuyện với Thanh Vân phường, nhưng vậy hắn liền không thể thoát thân. Nếu không thể thoát thân, sớm muộn có một ngày, với sự cường đại và nghiêm mật của tổ chức, sẽ kéo được hắn ra ánh sáng!

Đây là một kết quả tất yếu!

Bởi hắn vô luận như thế nào cũng không thể ngồi yên bỏ mặc người yêu của ngũ ca bị người khi dễ. Mặc dù đối phương hiện tại cũng không biết điểm này...

Nhưng vấn đề trong đó, cũng đã rất rõ ràng.

Từ trong lời kể của Đông Thiên Lãnh, Vân Dương lọc kỹ được hai người.

Một cái là gia hỏa có giọng vịt đực, đi đường khép nép, có thể là một tên thái giám. Một tên họ Mễ, được xưng là Mễ chương quý.

Hai người kia nhất định là thành viên trọng yếu trong kế hoạch này.

Cộng với tên phụ tá phù thái tử thủy nguyệt hàn, cùng với chương quý vạn bảo lâu phó nguyên son... hiện tại mục tiêu của Vân Dương hắn, ít nhất đã có bốn người!

Chi tiết về giọng vịt đực với tướng mạo tên họ Mễ kia, hiện tại hắn có thể hỏi Đông Thiên Lãnh, nhưng nếu vậy... cũng không phù hợp lắm.

Nhân châu Vân Dương xoay động, lập tức tức giận không vui:

- Không cần nói nữa, xam như ta đã hiểu thấu, Đông Thiên Lãnh, ngươi mở miệng một tiếng lão đại, ngậm miệng lại kêu thần tượng... thế mà mời người khác đi Thanh Vân phường uống rượu chơi đùa, vậy mà không mời ta?!

Đông Thiên Lãnh đang nói chuyện hứng khởi, bọt nước bắn tứ tung, đột nhiên thấy Vân Dương sầm mặt, lập tức dừng sò:

- Lão đại, ngươi cũng muốn đi?

Vân Dương trợn mắt một cái:

- Ta không đi! Không có ai mời ta, ta đi làm cái gì?

- Ta mời! Ta mời ngài! Thành tâm thành ý mời ngài!

Đông Thiên Lãnh vỗ vô ngực:

- Hay là hiện tại chúng ta đi luôn?

- Đã chậm...

Vân Dương uể oải nói:

- Trước hết mời người khác, sau đó ta nhắc mời mời ta, mặt mũi này ta gánh không nổi a... ngươi đi đi.

Lần này Đông Thiên Lãnh vô cùng thống khoái quỳ xuống:

- Là tiểu đệ sai, lão đại, van ngươi, để ta mời ngươi một bữa đi. Nếu ngươi không đi, ta sẽ không đứng dậy a!

Vân Dương tức sầm mặt: con hàng này thế mà có thể tổng kết ra kinh nghiệm đối phó ta?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Tỷ Độ Nhận Nhau

- Bản thân ta, những phương diện khác không nói, nhưng trời sinh cảm thấy thích mấy nơi văn nhã.

Vân Dương đứng lên:

- Được được được, coi như cho ngươi chút thể diện.

Đông Thiên Lãnh ngẫm hiểu:

- Sau này a, lão đại chỉ cần muốn đi Thanh Vân phường, tiểu đệ đều làm chủ.

- Ủm?

Vân Dương thở dài:

- Chỉ cần ngươi không làm ta tức giận... ta đã vô cùng thỏa mãn, sao còn dám làm phiền Đông đại công tử tổn kém a.

Đông Thiên Lãnh cười hì hì một tiếng, lại a dua nịnh hót nói:

- Chỉ cần lão đại chịu đi, chính là mộ tổ nhà đệ bốc khói xanh nha...

Khóe miệng Vân Dương khẽ co quắp.

Lời này mà để cho trường bối Đông thị gia tộc nghe được... không biết họ sẽ có cảm tưởng thế nào?

Ta đi cùng ngươi uống một bữa rượu... mộ tổ Đông thị gia tộc các ngươi liền bốc khói xanh à nha?

...

Trên đường đi, Đông Thiên Lãnh dặn dò không dưới 50 lần:

- Nếu gặp được hai tên phiêu dân Hạ gia cùng Xuân gia kia, ngươi tuyệt không được nói chuyện con sư tử kia a... Ai, tên Thu Vân Sơn kia chắc chắn không thể ra khỏi cửa rồi a, con hang này, không biết vết thương có sinh mù mục nát không... thật làm người... cao hứng a...

Vân Dương rốt cục nhịn không nổi, lúc sắp đến đại môn Thanh Vân phường, nhú mày nói:

- Đông Thiên Lãnh, ta hỏi ngươi... từ nhỏ đến lớn, ngươi được dạy cái gì a?

Đông Thiên Lãnh gãi gãi đầu:

- Nhân nghĩa lễ trí tín, trung hiếu tiết nghĩa, hiệp can nghĩa đảm, vì nước vì dân...

Vân Dương:

- Cút!

...

- Bản công tử lại tới!

Đông Thiên Lãnh vừa bước một chân vào Thanh Vân phường liền kêu lớn, bắt đầu thể hiện phong độ công tử đại gia đại tộc.

Từ cửa bước vào, cứ thấy người bất kể phục vụ hay thị nữ, mỗi người hần đều thưởng một trăm lượng bạc.

Sau khi vào trong, lại phát hiện đã hết phòng.

Đông Thiên Lãnh rất nổi giận, lấy ra tờ ngân phiếu ngàn lượng bạc, vỗ mạnh vào một bàn giữa sảnh:

- Các vị huynh đệ cho chút thể diện, bạc cứ cầm, đại sảnh nhường cho ta.

Một tên thư sinh trong đám người nhú mày:

- Ngươi có...

Đông Thiên Lãnh lại vỗ:

- Năm ngàn lượng!

- Chúng ta không phải có ý này...

Người kia do dự.

Lại vỗ:

- Một vạn lượng!

Soạt một tiếng.

Năm sáu người trong sảnh liền cảm bạc biến mất.

Mặt Vân Dương hiện đầy hắc tuyến.

Vân Dương từng thấy không ít loại người trực tiếp dùng tiền nên người như vậy, nhưng... hào khí trực tiếp nâng giá gấp mấy lần như Đông đại công tử này... thật đúng là lần đầu hắn thấy.

Trong lúc vô tình cũng có một loại cảm giác thổ hào.

- Sướng không?

Đông Thiên Lãnh hải long dựa người trên ghế lớn, chân vắt chữ ngũ, cười ha ha:

- Nếu một vạn lượng còn không đi, lão tử trực tiếp cảm tram vạn lượng đập chết bọn hắn!

Vân Dương trợn trắng hai mắt.

Vân Dương đến, Vân Túy Nguyệt tự nhiên được báo, nàng là một nữ tử thông tuệ, cũng thấy được không khí trong thời gian này không đúng lắm, đối với sự xuất hiện của Vân Dương, nửa mừng nửa lo.

Do dự một chút, cuối cùng vẫn xuống chào hỏi.

Mới đến cửa ra vào Đông Tuyết sảnh, liền nghe thấy giọng Vân Dương truyền ra từ bên trong:

- Đông Thiên Lãnh, Thanh Vân phường này người chưa chắc đã rõ hơn ta a. Ta thế nhưng lại là khách quen...

Vân Túy Nguyệt sững sờ.

Khẩu khí nói chuyện của Vân Dương có chút hương vị từ trên cao nhìn xuống. Đây?

Có chút không lớn thường a.

Vân Túy Nguyệt thốt tha đi vào, liếc mắt liền thấy gia hỏa Đông Thiên Lãnh. Gia hỏa này gần đây thường xuyên trầm mình ở Thanh Vân phường, cũng cói như người quen.

- Là Đông công tử a.

Vân Dương chào hỏi.

Đông Thiên Lãnh cười ha ha, cực kỳ đắc ý, vênh mặt:

- Ha ha ha, Túy Nguyệt cô nương tự mình hạ đến, thực sự là quá nể mặt Đông mỗ oa ha ha ha... đám người kia nghĩ hết nước cũng không thể mời cô nương đi giá, ha ha ha...

Con hàng này đến Thanh Vân phường cũng không dưới chục lần, nhưng thực tế, chỉ trừ lần đầu có gặp qua Vân Túy Nguyệt. Lần này vậy mà thấy Vân Túy Nguyệt tự thân xuống chào hỏi, không khỏi có chút thụ sủng nhược kinh...

- Ta để người huênh hoang a!

Vân Dương đứng lên, cười hắc hắc:

- Nguyệt tỷ, tiểu đệ cứ tưởng người đã chết a.

Vân Dương lập tức hiểu ý, hờn dỗi một tiếng:

- Tiểu hoạt đầu! Lâu như vậy cũng không tới tìm Nguyệt tỷ, thế mà còn có mặt mũi nói nhớ ta...

- Không phải tiểu đệ đã đến rồi sao...

Vân Dương kêu một tiếng oan uổng, trơ mặt nói:

- Mấy ngày nay khiến ta rất lo lắng a, nghe nói có mấy tên hoàn khổ đến làm phiền Nguyệt tỷ, ta liền lập tức chạy tới, nào dám trì hoãn a...

Sóng mắt Vân Túy Nguyệt lưu chuyển:

- Đã không còn vấn đề... vị công tử kia, hiện tại cũng không tới làm phiền ta nữa.

Vân Dương liên tục gật đầu:

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Đông Thiên Lãnh đứng một bên sừng sốt, kinh ngạc nói:

- Các ngươi... quen? Rất quen?

Vân Dương dung một loại ánh mắt như nhìn thẳng ngốc nhìn hấn:

- Ngươi nói xem?

Đông Thiên Lãnh như chết cha chết mẹ:

- Nguyên lai không phải vì ta mà xuống...

Vân Túy Nguyệt cười khúc khích, nụ cười như tram hoa đua nở, đẹp không tả xiết.

Vân Dương cùng Đông Thiên Lãnh đồng thời tròn mắt mà nhìn.

Bất quá, một là thật, một là giả bộ.

- Chỗ Nguyệt tỷ lúc nào cũng náo nhiệt như vậy...

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Ngày ngày đều có người đến cổ động nha, hôm nay là ai tới? Có người quen không?

Vân Túy Nguyệt nghe huyền ca mà biết nhĩ ý:

- Vân công tử mới là khách quý nha... bất quá người tới hôm nay, không có mấy cái có quen biết với Vân công tử.

Vân Dương kinh ngạc nói:- Không thể nào?!

- Ngươi đã lâu không đến, cũng không biết đâu...

Vân Túy Nguyệt che miệng cười:

- Bây cái đại sảnh của Thanh Vân phường hôm nay đều đã đầy người. Ngay cả đại sảnh lớn nhất ở trung tâm cũng có người xếp hàng, thế mà khiến Nguyệt tỷ bận bịu chết người a...

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Ý Nguyệt tỷ, là hôm nay không thể ở lại lâu... ta đã biết, Nguyệt tỷ lại muốn trốn đi.

Trên mặt Vân Túy Nguyệt ánh lên vẻ khó khăn:

- Cái này... chủ yếu là ta sợ khách nhân khác sẽ tức giận nha, sợ lại mang phiền phức đến cho các ngươi.

Vân Dương cười ha ha:

- Nguyệt tỷ, ta còn chưa giới thiệu cho ngươi. Vị này là Đông công tử.

Vân Túy Nguyệt cười nói:

- Ta đã sớm biết nha.

- Đó là người tự biết, không phải ta giới thiệu.

Vân Dương chỉ Đông Thiên Lãnh nói:

- Đông Thiên Lãnh công tử, chính là hảo hữu chí giao của ta, là người hiệp can nghĩa đảm, hào sảng rộng rãi, chính là bạn tốt hiếm có.

Đông Thiên Lãnh liền cảm thấy khuôn mặt mình như phát sáng, ưỡn ngực, cười ha ha nói:

- Là Vân đại ca quá khen, quá khen a.

Vân Dương nói:

- Hơn nữa vị huynh đệ này của ta chính là tử đệ của một trong bát đại gia tộc trên giang hồ, là hậu nhân dòng chính Đông gia. Một thân tu vi xuất thần nhập hóa, xông xáo giang hồ khó gặp đối thủ! Là người gặp chuyện bất bình đều rút đao tương trợ, luôn khoải ý ân cừu, tiểu ngạo thiên hạ! Chính là một vị nam tử lỗi lạc hiếm có, một đời kỳ nam a.

Đông Thiên Lãnh cảm thấy trong chốc lát mà toàn thân như nhẹ đi 160 cân, cười đến mức hai con mắt chỉ còn một đường, ngoài miệng lại thận trọng nói:

- Đâu có đâu có... quá khen quá khen...

Nhưng trong lòng thì lại hy vọng: Lão đại người khen ta thêm vài câu, lại khen ta vài câu... từ khi xuất sinh đến bây giờ, còn chưa có người nào khen ta như thế a...

Mọi người chỉ chỉ mặt máng hấn: tên tiện nhân kia!

Lời khen ta như thế... thực sự lần đầu thấy được a...

Vân Dương quả nhiên không phụ kỳ vọng của hấn, tiếp tục thổi phồng tới thiên hoa loạn trụ:

- Nguyệt tỷ, trên cái Thiên Huyền đại lục này, còn chưa có chuyện nào mà Đông huynh đây không giải quyết được. Có chuyện gì, nếu không có ta ở đây, người liền đi tìm hấn! Nếu hấn mặc kệ... thanh danh này coi như hủy.

Đông Thiên Lãnh vỗ ngực, hào khí nói:

- Không sai, Nguyệt tỷ, ai dám tìm người gây phiền phức, cứ tới tìm Đông Thiên Lãnh ta, nếu ta không để bọn hấn chịu hết nổi... ta... ta... không phải người nuôi!

Vân Túy Nguyệt ôn nhu cười cười:

- Đông công tử cần gì phải nói như vậy, lại nói chỗ ta cũng khó xảy ra chuyện lớn phải phiền công tử... Đông công tử có thể đến giải trí, liền đã rất tốt a... tuyệt đối không vì tục sự nơi này mà quấy rầy nhã hứng của công tử.

Đông Thiên Lãnh vỗ ngực đùng đùng:

- Nguyệt tỷ sao lại nói vậy, Nguyệt tỷ chính là Nguyệt tỷ của lão đại ta, vậy cũng chính là thân tỷ của ta! Ai dám tìm thân tỷ của ta gây chuyện, nếu ta còn thờ ơ, Đông Thiên Lãnh ta nào còn mặt mũi mà tồn tại trên đời? Liệt tổ liệt tông Đông gia ta cũng không bỏ qua cho ta a!

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng:

- Khó được người như Đông công tử...

Đông Thiên Lãnh vội vàng đi lên chấp tay nói:

- Nguyệt tỷ, gọi ta là tiểu Lãnh là được, chúng ta là tỷ đệ sao còn khách sáo, gọi ta là Tiểu Lãnh Lãnh, đây là nữ danh của ta!

Vân Dương mỉm cười:

- Cũng không dám!

- Nguyệt tỷ như vậy là xem thường ta a!

Đông Thiên Lãnh lo lắng:

- Thật sự không dám a.

Vân Túy Nguyệt lắc đầu, khó xử nói:

- Đông công tử chính là khách quý...

Đông Thiên Lãnh tức giận, nhảy lên một, khẽ phất vạt áo, phù cái liền quỳ xuống:

- Nếu Nguyệt tỷ xem thường ta, không gọi ta là tiểu Lãnh, ta liền quỳ không đứng dậy.

Vân Túy Nguyệt choáng váng.

Vân Dương sao lại có thể lừa gạt một tên cực phẩm như vậy? Sao lại... quỳ xuống?

Nàng nhìn về phía Vân Dương với ánh mắt cầu giúp đỡ.

Vân Dương ho khan một:

- Ta nói a, Tiểu Lãnh, ngươi làm như vậy cũng không tốt, Nguyệt tỷ chính là sợ mang phiền toái đến cho người, ngươi thế nào lại không biết tốt xấu a?

Đông Thiên Lãnh kiên quyết quỳ:

- Ta không sợ bất cứ phiền toái nào! Nguyệt tỷ, ngươi không gọi ta là Tiểu Lãnh, ta liền không đứng dậy!

Vân Dương thở dài:

- Nguyệt tỷ, Tiểu Lãnh cũng không phải người ngoài... lại nói cũng không để người ngoài biết, cũng không ảnh hưởng đến thanh danh của Tiểu Lãnh...

“Ta còn có thanh danh a?”

Đông Thiên Lãnh lo lắng nói:

- Nguyệt tỷ a a a...

- Được a, Tiểu Lãnh.

Vân Túy Nguyệt bất đắc dĩ gọi một tiếng.

- Về sau nếu Nguyệt tỷ có chuyện phiền toái, nếu như không tìm ta ta sẽ không đứng dậy!

Đông Thiên Lãnh vội mà được voi đòi tiên.

Vân Túy Nguyệt thở dài, âm nhẹ nói:

- Tiểu Lãnh, tỷ tỷ biết tâm ý của ngươi, ngươi có lòng như vậy, tỷ tỷ đã thỏa mãn, tỷ tỷ là người số khổ, lại nói nơi này cũng không phải là nơi người người thường xuyên đến... mau dậy đi, tỷ tỷ nhận người huynh đệ như ngươi là được.

- Tỷ tỷ vẫn coi ta là người ngoài!

Đông Thiên Lãnh càng nói càng thấy nhiệt huyết sôi trào, một cổ hiệp khí dâng lên từ đáy lòng:

- Nhưng ta nói được thì làm được! Tỷ tỷ không đáp ứng, ta quyết không đứng dậy!

- Được rồi được rồi...

Vân Túy Nguyệt bất đắc dĩ nói:

- Ta đáp ứng là được...

Đông Thiên Lãnh vui vẻ nhảy cẫng lên:

- Quá cảm ơn Nguyệt tỷ! Tạ ơn lão đại!

Hai mắt Vân Túy Nguyệt sang lên nhìn Vân Dương, nàng thực không rõ, gia hỏa này sao thần thông quảng đại đến vậy? Có thể khiến một tên công tử đại gia đại tộc bộ hấn lửa bán còn giúp đem tiền...

- Nếu Tiểu Lãnh là đệ đệ ta, như vậy về sau Tiểu Lãnh tới chơi, tất cả miễn phí!

Vân Túy Nguyệt nhẹ nhàng âm áp nói:

- Từ hôm nay trở đi, xem như một chút tâm ý của tỷ tỷ... ân, là lễ gặp mặt cho đệ đệ.

Vàng mắt Đông Thiên Lãnh chốc liền đỏ lên:

- Vậy không được! Đệ đệ có tiền! Không cần miễn phí, có thể thu gấp đôi cũng có thể gấp mười, thật, ta có tiền nhưng không có chỗ tiêu a...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Một Chén Rượu Gây Đại Phiền Toái

Sau một hồi đẩy đi đẩy lại, Vân Túy Nguyệt nghiêm mặt:

- Tiểu Lãnh, nếu như người không tiếp nhận chuyện này, vậy chuyện tỷ đệ, sau này cũng đừng nhắc đến! Có ai ăn uống trong nhà tỷ tỷ của mình còn phải trả tiền không...

Lúc này Đông Thiên Lãnh mới khua miệng phục.

- Người đầu, mau rượu và đồ ăn lên, lấy tốt nhất.

Vân Dương gọi người phân phó:

- Hôm nay ta muốn uống một chén với hai vị đệ đệ.

Một lời nói ra, khiến toàn bộ Thanh Vân phường đều kinh hãi.

Không ít người bên ngoài ngạc nhiên suýt rớt tròng mắt.

Từ bao giờ Vân Túy Nguyệt lại uống rượu?

Lại còn uống rượu với khách? Đây... đây là chuyện chưa bao giờ có a.

- Ta uống say rồi sao? Sao lại nghe thấy Vân Túy Nguyệt muốn bồi người uống rượu? Là ai mà có mặt mũi lớn như vậy?

- Đúng thế đúng thế... mặt mũi này thật lớn... ta đã bỏ ra mấy chục vạn lượng tại Thanh Vân phường này, ấy mà ngay cả ngồi, Vân Túy Nguyệt cũng chưa từng ngồi qua... người trong này là ai?

- Thật hâm mộ...

- Ai, trách chúng ta không đủ địa vị a...

...

Những thanh âm xì xào bàn tán truyền vào trong tai Đông Thiên Lãnh, lập tức khiến Đông Thiên Lãnh chỉ cảm thấy cả người như phiêu phiêu, đang văng vẳng!

Quá có mặt mũi!

Quá hãnh diện!

Đãi ngộ này, thực sự là...

Đông Thiên Lãnh bỗng cảm thấy một cỗ cảm giác “Kẻ sĩ chết vì tri kỷ”. Nhất thời cảm động đến vành mắt lại đỏ lên.

Mới đó, thịt rượu đã được bày lên.

Vân Túy Nguyệt tươi cười ôn nhu, thanh âm ấm áp, ba người ngồi thành hình tam giác, Vân Túy Nguyệt ngồi ngay vị trí chủ nhân, chiêu đãi hai vị đệ đệ.

Đông Thiên Lãnh tự nhiên được Vân Túy Nguyệt an bày ngồi vị trí chủ khách.

- Còn phải đa tạ Vân công tử.

Vân Túy Nguyệt giơ ly rượu lên:

- Hôm lại giúp ta có thêm một vị đệ đệ...

Nàng mỉm cười, vành mắt hơi đỏ lên:

- Vân Túy Nguyệt ta thừa nhỏ là một cô nhi, chưa từng có huynh đệ tỷ muội, hôm nay đột nhiên lại nhiều thêm một vị đệ đệ, thực sự là... có chút kích động, ta kính Vân công tử một chén.

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Nguyệt tỷ sao lại nói như vậy? Việc này là bổn phận của ta a!

Nàng chén, một hơi cạn sạch.

Đông Thiên Lãnh cảm thấy trong lòng hơi động, thờ dãi nói:

- Không nghĩ tới Nguyệt tỷ có thân thể đáng thương như vậy, từ nay về sau, ta chính là thân đệ đệ của ngươi!

- Ủm, nếu muốn làm đệ đệ của ta thì phải biết nghe lời.

Vân Túy Nguyệt ầm áp nhẹ nhàng nói:

- Uống ít rượu, bảo trọng thân thể. Không nên hồ nháo, đừng để Nguyệt tỷ lo lắng.

Đông Thiên Lãnh gật đầu liên tục:

- Nguyệt tỷ yên tâm! Ta rất ngoan!

Vân Dương nghe câu này, không tự chủ lại uống một ngụm rượu.

Ngươi ngoan... rất ngoan... ngoan vô cùng. Ta lại uống một chén...

Ba người càng uống càng vui vẻ, càng uống càng hòa hợp.

Hơn nữa trong lòng Đông Thiên Lãnh càng thêm thỏa mãn. Nhìn Vân Dương như đang không ngừng uống rượu giải sầu, trong lòng càng thêm vui vẻ.

Lão đại giới thiệu mình cho Nguyệt tỷ, bây giờ thái độ của Nguyệt tỷ đối với mình lại khác biệt rõ ràng với lão đại a.

Lúc gọi mình thì gọi: Tiểu Lãnh. Còn lúc gọi lão đại lại gọi: Vân công tử...

Trong đó ý thần sơ khác biệt, quả thực vừa nhìn đã rõ.

Nhìn lão đại phụng phịu, hẳn đột nhiên có cảm giác sáng khoái cạc cạc...

Ngay lúc này, một thị nữ tiến vào, nói khẽ:

- Nguyệt tỷ.

- Chuyện gì?

Vân Túy Nguyệt hỏi.

- Là thế này... bên kia có Thủy Nguyệt Hàn, Thủy đại quan nhân của phủ thái tử đến...

Thị nữ cắn môi, có chút không dám nói:

- ... tên này nghe nói Nguyệt tỷ hôm nay có nhã hứng uống rượu, muốn mời Nguyệt tỷ đi qua uống một chén...

Vân Túy Nguyệt ngẩn người, nhìn chén rượu trong tay, có chút giật mình lo lắng:

- Sang nói từ lượng ta kém, không đi qua được.

- Vâng.

Thị nữ liền đi ra.

Đông Thiên Lãnh ngồi một bên bắt đầu cau mày.

Họ Thủy này...

Nhưng nhìn Vân Túy Nguyệt một chút, thấy vẫn nên bảo trì phong độ bản thân, thầm nghĩ, nếu là trước đây hẳn đã sớm đánh tới... nhưng lại đang uống

rượu sáng khoái với Nguyệt tỷ, tên này vậy mà tới gây chuyện...

Qua một lúc.

Thị nữ lần nữa tiến vào:

- Nguyệt tỷ...

- Lại có chuyện gì?

Vân Túy Nguyệt càng nhú nhú lông mày.

- Chuyện này... là Phó Nguyên Sơn, Phó đại quan nhân của Vạn Bảo lâu đến... nghe nói hôm nay Nguyệt tỷ bắt đầu uống rượu... muốn...

Thị nữ khó xử:

- ... muốn mời Nguyệt tỷ đi qua uống một chén...

Vân Túy Nguyệt thờ dãi, thấp giọng nói:

- Sang nói thân thể ta khó chịu, không tiện đi qua. Bên này chính là đệ đệ ta, ta tiếp người nhà uống rượu... giúp ta giải thích một chút...

- Vâng

Thị nữ thối lui ra ngoài. Sắc mặt Đông Thiên Lãnh càng thêm đen.

Hắn phát hiện, mình vừa khiến vị tỷ tỷ mới nhận rước lấy phiền phức.

Vân Dương ở một bên nhú mày:

- Nguyệt tỷ, hôm nay người không nên uống rượu, trước nay người không uống rượu, nếu cứ như vậy thì cũng thôi, bây giờ lại mở giới, sau này... khó nói a.

Vân Túy Nguyệt trầm mặc một chút, lập tức gượng cười:

- Không có việc gì, hôm nay ta cao hứng, nào, đến, Tiểu Lãnh, tỷ tỷ cùng người lại uống một chén.

Đông Thiên Lãnh cảm thấy trong lòng có chút nặng nề, không kìm lòng được thờ dãi, nâng chén uống cạn, trong lòng thầm nghĩ, làm thế nào để giải quyết vấn đề này?

Ngay lúc này, một tiếng cười thanh nhã từ bên ngoài truyền đến:

- Nếu Túy Nguyệt cô nương không chịu qua thì thôi, nhưng nhiều năm như vậy lần đầu thấy Túy Nguyệt cô nương uống rượu, Thủy mẫu không muốn bỏ qua cơ hội này, hôm nay không mời mà tới, ở chỗ này kính Túy Nguyệt cô nương một chén, không biết Túy Nguyệt cô nương có hay không cho Thủy mẫu chút mặt mũi?

Vừa dứt lời, một trung niên phong thần như ngọc, khí chất tiêu sái nhẹ nhàng, tự mình đẩy cửa chính bước vào, trên tay còn bưng theo một chén rượu.

Vân Dương im lặng.

Gân xanh trên nổi đầy trên huyệt Thái Dương của Đông Thiên Lãnh, hiển nhiên là giận không ngăn nổi.

Người này vừa tiến đến, liền thấy ngoài Vân Túy Nguyệt còn có hai người khác trong phòng, không khỏi hơi kinh ngạc:

- Hóa ra là Đông công tử... vị này là... Vân tiểu hầu gia... nhà Vân Hầu?

Vân Dương gật đầu, cũng không lên tiếng.

Thần sắc Đông Thiên Lãnh càng thêm bất thiện.

Người này chính là Thủy Nguyệt Hàn kia, hắn cười lớn nói:

- Ta còn tưởng là ai có mặt mũi lớn như vậy, hóa ra là Đông công tử ở đây.

Vân Dương cùng Đông Thiên Lãnh ở đây, hơn nữa Đông Thiên Lãnh lại ngồi ở vị trí chủ khách, như vậy đương nhiên là Đông Thiên Lãnh cảm đâu... dù là địa vị trên giang hồ, hay là lực lượng gia tộc... đều là Đông Thiên Lãnh cao hơn hẳn một bậc...

Đông Thiên Lãnh vừa muốn phát tác, đột nhiên bên ngoài lại truyền đến một tiếng cười:

- Hôm nay Túy Nguyệt cô nương có nhã hứng như vậy, Phó mỗ cũng xin tới tham gia náo nhiệt, chuyện lúc trước còn xin lỗi Túy Nguyệt cô nương, chén này là ta xin lỗi, còn xin Túy Nguyệt cô nương cho chút thể diện...

Theo tiếng nói truyền đến, một người khác cũng dậm chân tiến vào, trên tay cũng bưng theo một chén rượu.

Người này dáng người khôi ngô, long hành hổ bộ, khí thế mười phần.

Vân Túy Nguyệt đứng lên, mỉm cười nói:

- Hai vị đại nhân thật làm ta khó xử... Túy Nguyệt thực sự không có từ lượng... lại nói... hai vị cùng đến như thế... với từ lượng của Túy Nguyệt sao chịu được...

Thủy Nguyệt Hàn cười to:

- Túy Nguyệt cô nương phong tư tuyệt đại, một chén rượu há có thể làm khó? Lại nói... hôm nay Thủy mỗ tới đây, nếu ngay cả mời một chén rượu này mà Túy Nguyệt cô nương cũng không cho mặt mũi... vậy... Thủy mỗ thật đúng là mất hết thể diện a...

Phó Nguyên Sơn kia đứng bên cạnh mỉm cười:

- Thủy huynh nói không sai, nếu hôm nay Túy Nguyệt cô nương đã cao hứng như vậy, chúng ta cũng nên chúc mừng nha... còn hy vọng Túy Nguyệt cô nương cho tại hạ chút thể diện.

Hắn nở nụ cười nhạt:

- Còn có, Đông công tử cũng ở đây làm chứng... ha ha, nếu Túy Nguyệt cô nương có thể bồi Đông công tử uống rượu, như vậy chắc hẳn chén rượu này của Phó mỗ vẫn được a.

Đông Thiên Lãnh đứng một bên rốt cục không nhịn được, chợt đứng lên, quệt miệng nói:

- Nha, muốn gì? Người ta đã không muốn uống rượu, chẳng nhẽ ngươi còn muốn ép uống?

Vân Túy Nguyệt lo lắng ngăn cản:

- Tiểu đệ!

Nàng vừa ngăn cản Đông Thiên Lãnh, vừa mỉm cười vười Phó Nguyên Sơn và Thủy Nguyệt Hàn nói:

- Hai vị đại quan nhân xưa nay chiếu cố Túy Nguyệt không ít, chén rượu này đương nhiên Túy Nguyệt muốn uống. Ha ha, Đông công tử hôm nay uống hơi nhiều, hai vị cùng Đông công tử đều là bằng hữu lâu năm, chắc sẽ không tức giận...

Nói, liền đi tiếp lấy chén rượu trong tay Thủy Nguyệt Hàn.

- Chậm đã!

Đông Thiên Lãnh gầm một tiếng, mặt đỏ bừng bừng đứng lên:

- Nguyệt tỷ, không cần uống! Hai tên khốn kiếp này tính là cái thứ gì? Lại dám đến bức bách ngươi uống rượu... ta không phải...

Vân Túy Nguyệt khẽ kêu một tiếng:

- Đông công tử!

Nàng quay người, không ngừng nháy mắt ra dấu với hắn:

- Đây là chuyện của Thanh Vân phùng ta, từ lượng Đông công tử không tốt, hay là nên về sớm đi.

Bên kia, Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn đồng thời sầm mặt lại, liếc qua Đông Thiên Lãnh. Trong lòng hai người đều thấy không khí có chút kỳ quái.

Trong thời gian này tên Đông Thiên Lãnh kia cũng thường xuyên đến Thanh Vân phùng.

Mặc dù hai người cũng không có giao tình gì, nhưng hắn là cũng không có mâu thuẫn a.

Sao hôm nay hắn lại phản ứng vậy?

Còn có, sự che chở của Vân Túy Nguyệt dành cho Đông Thiên Lãnh mọi người đều có thể thấy rõ, hiển nhiên, Vân Túy Nguyệt không muốn Cửu Thiên lệnh dính vào chuyện này.

Trong từng lời nói đều có ý khuyên bảo Đông Thiên Lãnh...

Mà Đông Thiên Lãnh kia lúc này cũng ồ ồ thờ đốc. Vân Túy Nguyệt không ngừng bảo hộ mình, Đông Thiên Lãnh không phải kẻ ngu, sao có thể không nghe hiểu?

Mới vừa nói, có chuyện hấn gánh họ.

Có phiền phức hấn giải quyết.

Bây giờ bởi vì hấn vào Vân Túy Nguyệt uống rượu, lại khiến tỷ tỷ mới nhận rước lấy phiền phức, vị tỷ tỷ này lại bảo hộ mình khắp nơi, vì vị đệ đệ mới biết này mà khiến bản thân nhận lấy ủy khuất...

Chuyện như vậy, Đông Thiên Lãnh sao có thể chịu nổi.

- Ta không say!

Đông Thiên Lãnh sai bước đi ra, không để ý tới Vân Túy Nguyệt đang lo lắng ngăn cản, trực tiếp cản trước người Vân Túy Nguyệt, nhìn Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn, cười lạnh nói:

- Rượu này, không uống! Hai người các ngươi nếu thức thòi, tới từ đâu thì rút về đó! Không nên khiến bản thiếu gia mất hứng!

Thủy Nguyệt Hàn hơi nhú mày, nghi ngờ nói:

- Đông công tử, hôm nay là...

Đông Thiên Lãnh đã sớm không kìm được hỏa khí, thấy hai người đã nói như vậy còn không đi, lập tức nổi trận lôi đình, tức giận mắng to:

- Đông công tử không phải người có thể gọi! Ta và ngươi có quen biết a? Con mẹ nhà ngươi tính là cái quần què gì? Dám đứng trước mặt ta, ép tỷ tỷ ta uống rượu? Thực sự to gan lớn mật! Con mẹ nó, làm nỏ tài cho tên thái tử gì gì đó, chẳng nhẽ còn cảm thấy mình rất cao quý hay sao? Con mẹ nó, ta nói ngươi rút ra ngoài, ngươi còn dám ở lại làm nhảm? Còn muốn lão tử phải cho ngươi mặt mũi hay sao?

Một trận mắng liên hoàn, thực sự không chút lưu tình, khó nghe đến cực điểm.

Về ôn tồn lễ độ trên mặt Thủy Nguyệt Hàn lập tức chuyển thành màu tím, tức giận thở ồ ồ, mắt trừng lớn.

- Còn có ngươi!

Đông Thiên Lãnh quay đầu nhìn Phó Nguyên Sơn, cung tay hất đổ chén rượu trên tay Phó Nguyên Sơn, rượu vãi đầy đất, chỉ mặt mắng:

- Ngươi con mẹ nó chỉ là một tên chường quỹ, kiếm được chút tiền không có chỗ tiêu đúng không?? Con mẹ nó chạy tới đây gây chuyện với lão tử? Lão tử ở đây uống rượu, ngươi con mẹ nó lại dám xông tới? Con mẹ nó ngươi có ngu bức vậy sao? Còn trừng mắt? Ngươi lại trừng một cái ta xem nào? Mắt sinh ra không để nhìn người à, con mẹ nó trừng mắt để đi tiêu hay sao? Có tin lão tử móc mắt ngươi hai không? Còn không mau rút đi, chờ lão tử mời ngươi uống rượu hay sao? Thứ đồ rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Không biết có bao nhiêu lực mà còn muốn lật trời? Rút!

Đông Thiên Lãnh chỉ mặt mắng to, quả nhiên gió bay loạn xạ! Phong độ lưu loát cực kỳ!

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Làm Lớn Chuyện

Trận mắng này mắng tới hôn thiên địa ám, nhật nguyệt vô quang. Từ ngữ khó nghe, mắng không kiêng nể, mỗi người đứng đây nghe được lời này đều có chung một cảm giác: nếu ta bị mắng như thế trước mặt công chúng, hòa thượng cũng phải nổi sát tâm!

Chỉ vào mũi người khác mà mắng ầm lên thế... Con mẹ nó là ai phách lối như vậy?!

Thanh Vân phường vốn náo nhiệt đột nhiên im lặng như tờ.

Lúc này, ngay cả tiếng kim rơi cũng chói tai lạ thường.

Mọi người biết bên này xảy ra chuyện, từng tên ngó đảo đảo hướng về bên này.

- Chuyện gì vậy?

- Không biết. Nghe nói là công tử đại gia tộc nào đó đang mắng người.

- Mắng ai?

- Nghe nói là mắng người phủ thái tử cùng vị chương quỹ Vạn Bảo lâu kia...

- A a a, có đánh nhau không?

- Tránh đường, tránh đường, cho ta vào xem...

...

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn giận tới run cả người.

Hai người bốn mắt như muốn phun lửa, mũi thở hồng hộc, nhìn Đông Thiên Lãnh gất gao, trong lòng cùng chung một ý nghĩ: hôm nay phải tháo tên hỗn đản này thành tám khối!

Đồng thời, trong lòng họ cũng cùng có chung một nghi vấn: rốt cục chuyện quái gì xảy ra vậy?

Gia hỏa này đột nhiên phát điên? Ăn nhầm thứ gì sao?

- Đông công tử...

Vân Túy Nguyệt ngược ngạo nói:

- Bớt giận, kỳ thực chuyện này cũng không có gì lớn... Lại nói, sao ngươi cần phải nổi giận vì chuyện nhỏ nhặt này đâu?

Đông Thiên Lãnh hừ một tiếng:

- Nguyệt tỷ ngươi đừng quản chuyện này, ngươi đã gọi ta một tiếng đệ đệ, như vậy bất kể như thế nào, đừng hòng có ai có thể đứng trước mặt ta ép tỷ làm chuyện tỷ không muốn làm!

Vân Túy Nguyệt cười khỏ:

- Thế nhưng...

- Không có thế nhưng gì cả!

Đông Thiên Lãnh bá đạo vung tay:

- Mấy tên này tự cho là đứng đến quen rồi, ta không nói, bọn hán lại cho rằng mình có mặt mũi rất lớn... Hôm nay ta phải cho chúng biết, có một số chuyện là không thể làm, có một số người là không thể dấy!

- Đông công tử!

Sắc mặt Thủy Nguyệt Hàn lạnh như thép tôi, ánh mắt sắc bén:

- Thủy mỗ kính ngươi là người Đông thị gia tộc, vậy cũng mong ngươi nói chuyện tôn trọng một chút!

- Ta tôn trọng cái con mẹ ngươi!

Đông Thiên Lãnh nổi trận lôi đình:

- Con mẹ nó ngươi xông vào phòng ta, lại còn ép tỷ tỷ ta uống rượu, con mẹ nó thế là ngươi tôn trọng ta hả?

- Tỷ tỷ ngươi?

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn đồng thời ngây người.

Lúc này cảm xúc có chút kích động nên họ cũng không để ý. Nhưng, từ lúc nào Vân Túy Nguyệt thành tỷ tỷ của Đông Thiên Lãnh? Rốt cục là chuyện quái gì vậy?

- Đương nhiên là tỷ tỷ của ta!

Đông Thiên Lãnh vừa có chút hạ hòa lại nổi giận phùng phùng:

- Cái này mà còn phải hỏi? Đây không phải tỷ tỷ ta, chẳng nhẽ còn là bà nội ngoại?!

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn tức đến đỉnh đầu bốc khói.

Đồng thời, một ý nghĩ hiện lên trong đầu:

- Chẳng nhẽ Thanh Vân phường này... Thực tế là sản nghiệp của Đông gia? Hoặc là, Đông gia đứng sau bảo hộ?

Chuyện này, không thể a?

- Tỷ tỷ của Đông Thiên Lãnh... Chính là tỷ tỷ của cả hai chúng ta.

Một thanh âm lạnh lùng khác vang lên, thoáng cái đã ép lửa giận sắp phát tác của hai người Thủy Nguyệt Hàn xuống.

Đám người tách ra, hai tên thanh niên áo xanh chậm rãi đi tới.

Ánh xanh, nón xanh, đai lưng xanh, vỏ kiếm xanh, giày xanh, nón xanh... Trên nón xanh còn cắm một cành trúc xanh biếc!

Từ trên xuống dưới tông tuyết tông một sắc xuân.

Hơn nữa, hai người kia cũng rất gầy, vóc dáng cao gầy, nếu chỉ liếc mắt một cái sẽ khiến người có cảm giác: đây là hai cây trúc xanh biếc, chập chòn bước vào từ bên ngoài.

Hai người họ chính là Xuân gia Xuân Văn Phong cùng Hạ gia Hạ Băng Xuyên.

Hai người lác lư đi tới, mang theo hộ vệ, trực tiếp đứng trước mặt Đông Thiên Lãnh, hai người cùng hất hàm, bốn mắt trừng lớn nhìn Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn:

- Thế nào, không phục?

Thủy Nguyệt Hàn có cảm giác tức vạn đầu thảo nê mã đang chạy âm âm trong đầu.

Hôm nay... Rốt cục chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Kế hoạch vốn rất thuận lợi, thế mà hôm nay đột nhiên xuất hiện biến cố lớn như vậy? Ba tên hoàn khố này, không phải mấy ngày trước vẫn đứng bên hấn sao?

Nói thế nào đi nữa, đều là người theo hấn xem nào nhiệt...

Sao hôm nay... Tập thể nổi điên rồi?

Hấn biết, vấn đề chủ yếu là trên người Đông Thiên Lãnh. Còn Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên thuần túy xuất hiện là để áp trận cho Đông Thiên Lãnh!

Phó Nguyên Sơn tức đến bụng phình lên như bụng cóc, khuôn mặt kim chế đến phát vàng.

- Nguyên là là tỷ tỷ của Đông công tử.

Thủy Nguyệt Hàn đem lửa giận ngập tràn ép xuống, cơ hồ thiếu chút ép tới phun máu:

- Như vậy, hôm nay đúng là Thủy mỗ đã mạo muội...

Hấn cũng coi như là người cảm được buông cũng được, một giây trước lửa giận thao thiên, một giây sau gương mặt đã lại tươi cười:

- Thủy mỗ xin lỗi, hôm nay thật không phải!

Trong đám người phía sau, thanh âm sâu kín của Vân Dương truyền đến:

- Nói xin lỗi là biện pháp tốt a... Lấy danh tiếng xin lỗi, ngày ngày đến quấy rầy, tựa như vị chương quỹ Phó Nguyên Sơn kia vậy, không đâu lại càng thêm danh chính ngôn thuận... Ý kiến hay, ý kiến hay a...

Hấn âm dương quái khí nói:

- Nếu không, ví như Phó chương quỹ, trước kia cũng chưa từng tới Thanh Vân phường... Bây giờ ngày đến tám lần, có thể thấy được tác dụng của lý do

xin lỗi a...

Vân Dương tránh sau lưng Đông Thiên Lãnh, nhưng lại vận Sinh Sinh Bất Tức Thần Công, thanh âm quý dị truyền ra, ấy vậy mà nghe kỹ lại thấy nguồn gốc từ sau lưng Xuân Văn Phong truyền tới.

Thủy Nguyệt Hàn đột nhiên quay đầu, nhìn về hai tên thị vệ sau lưng Xuân Văn Phong, trong mắt như muốn phun lửa.

Câu nói này... Quả là thân lại chi bút! Nói một cái liền chọc đúng chỗ hiểm!

Đông Thiên Lãnh vốn thấy đối phương có ý rút lui, cũng thầm cảm thấy có chút hia lòng, nhưng đột nhiên nghe được câu nói này, hần liền rõ ràng ý nghĩa trong đó, nhất thời lửa giận bốc lên ba ngàn trường, hần tiến lên một bước, bộp một tiếng, tiếng bộp thanh thúy vang dội.

Một bàn tay trực tiếp “tiếp xúc thân mật” với má Phó Nguyên Sơn, Đông Thiên Lãnh lại chỉ mũi nằng:

- Con mẹ nó, ta rốt cục hiểu rõ, tên quái dị nhà ngươi sao mỗi ngày đều đến xin lỗi, hóa ra là có ý định này...ông nội ngươi, buôn bán gian trá thành tánh! Suýt chút nữa lừa gạt ta...

Phó Nguyên Sơn tức đến cả người run run, hần không nghĩ đến tên Đông Thiên Lãnh này lại cả gan động thủ trước mặt mọi người, cho đến lúc hối hận thì đã lĩnh một cái tát vang dội, đầu văng mắt hoa.

- Ngươi cũng muốn ý đồ ngày ngày đến xin lỗi?

Đông Thiên Lãnh đã đi đến trước mặt Thủy Nguyệt Hàn, nhắc tay quát tới.

Nhưng Thủy Nguyệt Hàn đã sớm chuẩn bị, há có thể để hần đánh trúng? Lại nói hần cũng là cao thủ thâm tàng bất lộ, tay phải vừa nhắc liền tóm được cổ tay Đông Thiên Lãnh, lạnh băng nói:- Đông công tử, chớ khinh người quá đáng, đến lúc đó mọi người đều khó coi!

Đông Thiên Lãnh chỉ cảm thấy trên tay như đeo vòng sắt, vòng sắt càng lúc càng hẹp lại, chốc lát khiến hần đau đớn không chịu nổi, cộng thêm trong lòng vốn tức giận, gầm thét lên:

- Dám đánh ta! Con mẹ nó ngươi dám đánh ta?!

Lại gầm thét một tiếng:

- Bắt lại toàn bộ cho ta!

Xuân Văn Phong cngf Hạ Băng Xuyên đồng thời thét lên một tiếng:

- Động thủ!

Tất cả hộ vệ của Xuân thị gia tộc và Hạ thị gia tộc đi theo hai người đồng thời xuất thủ!

Oanh một tiếng, một mặt tường đổ sập.

Người có thể được đại gia tộc chọn ra làm thiếp thân hộ vệ, hơn nữa chỉ có hai tên, há lại là người có thân thủ xoàng xĩnh?

Mới vừa động thủ, Thủy Nguyệt Hàn không thể không trầm mặt lùi lại. Máy người Thủy Nguyệt Hàn mang theo tới, cũng đồng thời nghênh chiến.

Trong đám đông hỗn loạn tung bừng, cánh tay giấu trong tay áo của Vân Dương vô thanh vô tức khẽ động.

Phốc một tiếng.

Một tên hộ vệ Xuân thị chỉ cảm thấy trên đùi buốt lạnh, cúi đầu xem xét, thế mà đã máu me đầm đìa, trên đùi có thêm một cái hố, không kịp suy nghĩ, hét lớn một tiếng:

- Cẩn thận, đối phương muốn hạ tử thủ!

Thuận tay đem trường kiếm trong bao rút ra, hét lớn một tiếng, kiếm trong tay chém xuống.

Một tên hộ vệ mà Phó Nguyên Sơn mang đến bị một kiếm chém đôi, kéo từ đỉnh đầu cho mãi tới eo!

Máu tươi nóng hổi bắn tung tóe.

Mọi người vốn xô xô đẩy đẩy, ai cũng không có ý định đánh giết thực sự, tên hộ vệ căn bản không nghĩ tới đối phương đột nhiên hạ sát thủ, hoàn toàn không có phòng bị, trực tiếp bị chém thành hai nửa!

Mùi máu tươi tràn ngập đại sảnh.

Phó Nguyên Sơn cuồng nộ, hét lớn một tiếng:

- Giết!

Hai tay mở ra, tiếng gió gào rít vang lên, Phó Nguyên Sơn giết về phía bốn tên hộ vệ của ba vị công tử.

Ánh mắt Vân Dương sáng lên, hai tay thu về phía sau, ngón tay trong tay áo lại có chút giật giật.

Thiên Ý Chi Dao âm thầm xuất kích.

Phốc phốc...

Trong hỗn chiến, trên ngực hai tên hộ vệ của Thủy Nguyệt Hàn đồng thời nở rộ huyết hoa, không kịp giây chết ngã xuống đất. Vết thương rất nhỏ nhưng lại đủ chí mạng, máu tươi phun ra thành dòng như núi lửa phun trào, thậm chí bắn tới trần nhà, quý dị khủng bố.

Người người trong sảnh đều dính đầy máu tươi!

Lập tức toàn bộ Thanh Vân phường loạn thành một cục.

- Giết người giết người...

Tiếng kêu sợ hãi thất thanh vang lên.

Hai tên thủ hạ bị hạ một cách khó hiểu, Thủy Nguyệt Hàn cũng đỏ mắt.

- Khinh người quá đáng!

Ông tay áo khẽ phát lên, đem trường đao của một vị hộ vệ Xuân thị đẩy ra, bịch một tiếng, chường chường đối xứng. Vị hộ vệ lực trọng kia sắc mặt biến thành trắng bệch, lao đảo lui lại, phun ra một ngụm máu tươi.

Thủy Nguyệt Hàn lại vẫn lì lì bất động, đứng giữa đám người tựa như hạc giữa bầy gà, thế mà lẳng không bay lên, đánh tới Đông Thiên Lãnh.

- Dừng ta!

Vân Dương rút cục nhảy lên mặt bàn, hét lớn:

- Chẳng lẽ các ngươi nhất định phải làm lớn chuyện sao?

Hiện tại tình thế mới hơi chút kịch liệt, kỳ thực mọi người cũng mới bắt đầu, vừa nghe câu nói này, lập tức như được hắt một bát nước lạnh, đầu óc cũng trở nên thành tỉnh.

Thủy Nguyệt Hàn vừa muốn chộp Đông Thiên Lãnh vào tay, đột nhiên nhớ tới: nếu thực bắt Đông Thiên Lãnh hoặc làm hắn bị thương... Như vậy chuyện này càng thêm khó giải quyết.

Nghĩ vậy hắn lập tức dừng lại, thu tay, lùi bước.

Mà bên kia, Phó Nguyên Sơn cũng có chút thanh tỉnh, cố nén nộ khí, cùng một tên hộ vệ đối chường, mượn lực lui lại.

- Dừng tay!

Xuân Văn Phong cũng tỉnh ngộ: nếu ở Thiên Đường thành này mà nháo lên với phủ thái tử, mấy người bọn hắn thật khó mà chiếm được tiện nghi.

- Đều dừng lại cả đi!

Người kêu tiếng này là Vân Túy Nguyệt, nét mặt đau khổ, cơ hồ muốn khóc tại chỗ:

- Đừng đánh nữa... Sau này, Thanh Vân phường chúng ta xem như xong...

- Nguyệt tỷ...

Đông Thiên Lãnh hồ thẹn cúi đầu.

Trong lúc nói chuyện, nhân mã các bên đều dừng lại, nhưng trên mặt đất đã nhiên thêm ba bộ thi thể, một người là tùy tùng Phó Nguyên Sơn, hai người khác là hộ vệ của Thủy Nguyệt Hàn.

Mà bên phía tam đại gia tộc, cũng có người bị thương, một tên trên đùi có một cái động xuyên thấu, một tên sắc mặt trắng bệch, khóe miệng chảy máu ròng ròng, còn có người trên vai có vết thương.

Mà Hạ Băng Xuyên, không biết từ lúc nào tai phải đã có thêm một cái lỗ! Hắn nổi trận lôi đình điên cuồng gào thét:

- Con mẹ nó, ai chém lỗ tai của ta! Ai chém lỗ tai của ta...

Mấy tên hộ vệ cũng kinh ngạc: công tử vẫn luôn núp ở phía sau, sao tai lại bị chém ra một cái lỗ?

Trong thời gian ngắn, vậy mà để xảy ra chuyện lớn như vậy...

Cả Đông Thiên Lãnh và Thủy Nguyệt Hàn đều cảm thấy một trận kinh ngạc!

Cái này... Cũng quá nhanh đi!

- Ai...

Một tiếng thờ dài từ trên cao truyền xuống.

Đám người ngừng đầu lên, chỉ thấy một vị công tử áo tím, đang đứng trên bàn, vẻ mặt không đành lòng nhìn mặt đất, thương tiếc nói:

- Các vị... Chỉ là một chút xô sát vì thể diện... Tội gì gây chuyện đến mức này?!

Đông Thiên Lãnh cùng Thủy Nguyệt Hàn đều có chút hối hận trong lòng.

Chuyện này coi như làm lớn rồi.

Xây ra án mạng a.

Lúc trước... Ai có thể nghĩ tới tới kinh một chén rượu, kết quả lại thành chết ba người? Ngay cả vị công tử ca Hạ Băng Xuyên này cũng thiếu chút biết thành độc nhĩ...

Quả thực nằm mơ cũng không nghĩ ra.

Vân Dương đứng trên bàn, lớn tiếng nói:

- Bản công tử tự giới thiệu một chút, bản công tử chính là Vân Hầu chi tử, Vân Dương..

Sắc mặt của hắn hơi trắng bệch, hiển nhiên bị hù dọa không nhẹ, nhưng vẫn nghiêm mặt, cố lấy dũng khí nói:

- Các vị, có thể... Nghe lời khuyên của ta hay không? Nơi này dù sao cũng là Thiên Đường thành, là nơi dưới chân thiên tử...

- Để xảy ra chuyện này...

Vân Dương đau lòng nhức óc nói:

- Sau này.... Mọi người sao có thể cùng nhau vui đùa sung sướng a...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Mọi Người Đều Vui Vẻ?

Vui đùa sung sướng?

Ánh mắt mọi người khẽ lướt qua ba bộ thi thể máu me đầm đìa dưới đất, ai nấy không tự chủ được đều giật giật khóe miệng.

Ba nhân mạng vẫn còn bày ở đây.

Còn vui đùa sung sướng? Tim người lớn bao nhiêu a...

Nhưng hiện tại, dù là Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên hay Thủy Nguyệt Hàn với Phó Nguyên Sơn... Đều biết, chuyện này đã làm lớn!

Nó, không dễ thu thập.

Mấy người Đông Thiên Lãnh vẫn tương đối đơn thuần, làm lớn chuyện thì làm lớn chuyện, dù sao sau khi gây chuyện, đều có gia tộc đi ra chùi dít cho họ...

Nhưng trong đầu Thủy Nguyệt Hàn với Phó Nguyên Sơn lúc này như một đồng tơ vò.

Sao lại thế... Sao lại đột nhiên huyền não lớn như vậy chứ?

Chúng ta chỉ đến bức bách Vân Túy Nguyệt thôi mà a... Chúng ta còn thủ đoạn tiến thêm một bước, chúng ta còn có kế hoạch tương tạn...

Chúng ta còn chưa chân chính bắt đầu a...

Hiện tại huyền não thành như vậy, còn có thể làm gì a?

Trong lúc nhất thời, hai người đều ngây ngốc nhìn vị công tử Vân gia đột nhiên xuất hiện. Đương nhiên, hai người còn không quên chú ý, vị công tử Vân gia này... Tu vi rất thấp a.

Chỉ không đến tam trọng sơn? Có lẽ cũng có thể làm tam trọng sơn? Chỉ là một con tôm tép!

- Kỳ thật ta có điều không rõ.

Vân Dương đầu lòng nhức nhối nói:

- Ta thấy mọi người đều là nhân vật có địa vị, có mặt mũi... Vừa rồi ta còn đang chuẩn bị xem nào nhiệt a, kết quả chớp mắt một cái liền nào ra mạng người... Có cần phải như thế a?

Trên tai Hạ Băng Xuyên bị xuyên một cái lỗ máu, máu tươi nhỏ xuống đất cộc cộc, tâm tình bức bối, tức giận nói:

- Ngươi muốn nói gì? Có thể nói một mạch hay không?

Vân Dương ngăn Đông Thiên Lãnh đang chuẩn bị phát tác, chân thành nói:

- Kỳ thực chuyện này, ban đầu không tới phiên ta nói, nhưng việc đã đến mức này, chúng ta cũng nên cùng nhau giải quyết... Cho nên, tiểu đệ mặt dày, tới làm người hòa giải, đương nhiên nếu các vị công tử cùng Thủy đại nhân, Phó chương quỹ cảm thấy tại hạ không đủ tư cách, ta hạ lập tức lui lại nghe dạy bảo.

Mỗi người ở đây đều không hy vọng chuyện này đi xa hơn nữa.

Thủy Nguyệt Hàn với Phó Nguyên Sơn còn mang theo trách nhiệm khác, sao có thể để chuyện càng thêm phức tạp? Mà đám người Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên đều cảm thấy mình đã chiếm tiện nghi: đối phương chết mất ba người, mà bên mình chỉ mấy người thụ thương... Đương nhiên cũng muốn thu lợi trước mắt đã.

Vân Dương nói ra mấy lời, mặc dù trên mặt mọi người đều khinh thường ra mặt “Ngươi tính cái cọng lông”, nhưng đều không nói gì, chấp nhận Vân Dương thành “người đứng ra hòa giải”.

- Chuyện này rất bình thường.

Lời người hòa giải Vân Dương công tử nói ra thâm thía:

- Kỳ thực chuyện này chính là đánh nhau vì thể diện, trong đó ta không thể không nói Thủy đại nhân cùng Phó chương quỹ một chút... Người ta thân là nữ tử, không thích uống rượu, ngươi nói, hai đại lão gia các ngươi còn sang mời rượu... Chuyện này... Không nói tới nữa...

- Vân cô nương nhà ngươi ta uống rượu cùng huynh đệ mới nhận, cũng tương đương với uống rượu với người nhà, ngươi nói, các ngươi ghen tị cái gì? Thực sự là...

Vân Dương lắc đầu, thờ dãi:

- Bất quá tính tình Đông công tử cũng thật nóng nảy, mới như vậy mà trực tiếp nhảy dựng lên, cái này cái này... Sao cso thể xúc động như vậy? Ngươi làm như vậy, chẳng khác nào làm khó tỷ tỷ ngươi a, về sau ở cái Thiên Đường thành này... Tỷ ngươi kiếm ăn kiểu gì? Ngươi cũng không thể ngày ngày ở đây... Cho nên ta nói, trước khi làm chuyện gì, cũng phải cân nhắc cho chu đáo a...

Đông Thiên Lãnh hổ thẹn cúi đầu:

- Nguyệt tỷ, là ta không đúng, gấp thêm phiền toái cho ngươi.

Vân Túy Nguyệt giọng giọng cười nói:

- Phiền phức của đệ đệ mang đến, đối với tỷ tỷ mãi mãi không bao giờ là phiền phức.

Đông Thiên Lãnh càng thêm hồ thẹn trong lòng, thờ thật dài.

Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên đồng thời kinh ngạc nhìn Đông Thiên Lãnh: tên tiện nhân này hôm nay ăn phải cái gì a? Bị người trách một câu liền cúi đầu nhận sai...

Con mẹ nó... Đây... Đây còn là Đông Thiên Lãnh sao?

- Mà Thủy đại nhân cùng Phó chương quỹ đến ép tỷ tỷ mới nhận của người ta uống rượu...

Vân Dương thâm thía, thành thật nói:

- Nói thật... Nếu là ta, ta cũng khó mà chịu đựng... Cái này, quá đánh mặt...

- Kết quả là làm ầm ĩ vài câu, diễn biến thành ba cái án mạng... Chuyện này...

Vân Dương im lặng một lúc:

- Nói thật ta cũng không thấy rõ ràng, ba người này làm sao mà chết...

Nhưng người khác, bao gồm Thủy Nguyệt Hàn tu vi cao nhất cũng gật đầu, đúng vậy a, tại sao ba người này lại chết? Sao ta không thấy được? Vừa rồi... Cũng không đến mức hỗn loạn như thế a?

- Nhưng có chuyện liên phải giải quyết a. Lấy thân phận địa vị các huynh đệ mà nói, nếu còn phải đợi quan phủ đến phán quyết... Cái này có chút không hợp...

Câu nói này của Vân Dương thực sự chạm vào lòng người.

Quan phủ phán quyết, mọi người đều phải dính vào... Như vậy sao được?

- Hơn nữa cũng ảnh hưởng nghiêm trọng đến danh tiếng Thanh Vân phường... Quan phủ nhúng ta, coi như không đóng cửa, nhưng để đáp lại ba cái nhân mạng, đóng cửa mấy tháng là điều khẳng định.

Vân Dương thờ dài.

Mọi người càng gật đầu liên tục.

Đông Thiên Lãnh cũng gật đầu: ta không thể khiến tỷ tỷ mới nhận mất đi sinh ý, không kiếm được tiền a. Người ta vừa mới nhận mình làm đệ đệ, tiếp đó tên đệ đệ như mình lại khiến tỷ tỷ mất đi cửa hàng nhiều năm tâm huyết...

Sau này ai dám kết giao với Đông Thiên Lãnh? Con mẹ nó, ta gọi là Đông Thiên Lãnh, chứ không phải là ngôi sao tai họa a...

Mà Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn gật đầu: chúng ta còn có nhiệm vụ ở Thanh Vân phường đâu... Nếu đóng cửa, chúng ta còn sao có thể hoàn thành nhiệm vụ?

- Cho nên ta cho rằng... Không bằng mọi người cứ định như vậy đi.

Vân Dương khoanh dung nói.

Sắc mặt Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn như ăn đại tiện: bên chúng ta chết ba người... Cứ định như vậy?

- Vậy không được a!

Hạ Băng Xuyên cắn răng, vắn vắn cổ nói:

- Lỗ tai ta còn bị người ta chọc một cái lỗ đâu...

Đông Thiên Lãnh cả giận nói:

- Trên lỗ tai ngươi bị chọc một cái lỗ, cũng không phải dưới bụng ngươi bị chọc một cái lỗ... Ngươi kêu to cái rầm!

Hạ Băng Xuyên giận dữ:

- Đông Thiên Lãnh ngươi nói chuyện còn có lương tâm không? Ta đây chính là vì giúp ngươi...

- Hai vị, hai vị, nghe ta một lời.

Vân Dương vội vàng giảng hòa:

- Ý của ta là... Xứ lý như vậy, các người tạm thời lắng nghe, được không?

- Ba người chết đi kia, chuyện này dù sao cũng coi như do bên phía Đông Thiên Lãnh công tử... Khụ khụ, ta cũng không biết nói thế nào, dù sao người ta cũng chết rồi, khẳng định là chịu thua thiệt, bên Đông công tử cũng nên khoan dung một chút cũng là phải, Đông công tử, người thấy thế nào?

Đông Thiên Lãnh đối với lời Vân Dương nói đương nhiên là vô cùng đồng ý, hơn nữa hắn cũng kiên quyết tin tưởng Vân Dương sẽ không đứng bên người khác, rất sáng khoái gật đầu nói:

- Khoan dung, không có vấn đề!

Câu nói này thiếu chút khiến Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Nguyên Sơn tức ngả cái rằm!

Các người giết người của ta, các người còn nói khoan dung...

- Như vậy!

Vân Dương nói:

- Với ba người chết này, Đông công tử bỏ ra ít tiền, mỗi người mười vạn lượng bạc! Lại thêm trợ cấp nông hậu gia cho người nhà. Thế nào?

Đông Thiên Lãnh liếc mắt:

- Hừ hừ...

Vân Dương quay đầu, hỏi Thủy Nguyệt Hàn:

- Thủy đại nhân thấy... Ý này có được hay không?

Thủy Nguyệt Hàn cắn răng, thật lâu sau nói:

- Chỉ cần Đông công tử bỏ ra được, hai người chúng ta không còn lời để nói!

- Vậy, còn ý của Phó chương quỹ a?

Vân Dương quay đầu hỏi Phó Quan Sơn (Phó Nguyên Sơn 傅元山, Phó Quan Sơn 傅关山, tác giả viết lúc thì 傅元山, lúc thì 傅关山, nên ta tôn trọng ông tác, lúc nào lão dùng 元 thì ta dịch là Nguyên, còn lúc nào lão để là 关 thì ta để là Quan. Mọi người cứ hiểu nó là một nhân vật là được...)

Phó Quan Sơn tức anh ách, nhưng không dám làm trẻ nãi đại sự:

- Ta cũng không có ý kiến.

- Ừm, không có là tốt rồi...

Vân Dương nói:

- Về phần Hạ công tử bên này cũng bị thụ thương, Đông Thiên Lãnh công tử cũng bồi thường mười vạn lượng, đồng thời chữa thương giúp, thế nào?

Hạ Băng Xuyên hừ lạnh một tiếng:

- Chỗ ta coi như xong!

Vân Dương ho khan một cái:

- Đúng, hai huynh đệ các người tự thương lượng đi, ha ha... Mọi người xem, cứ như thế không phải mọi người đều vui vẻ rồi không?

- Mọi người đều vui vẻ...

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn làm bầm bốn chữ, đều có chung một cảm giác... Cái này, có thể khiến mọi người đều vui vẻ?

Chúng ta ăn tức giận đến no, còn chết ba người... Các người nói mọi người đều vui vẻ?

Đây quả thực là... Con mẹ nó!

- Tranh thủ thời gian dọn dẹp một chút!

Vân Dương bắt đầu chỉ huy:

- Chờ chút nữa mọi người còn muốn uống rượu a... Đừng làm chậm trễ việc buôn bán... Tới tới tới, mọi người đều cười với nhau một cái, biến chiến

tranh thành tơ lụa, từ đây lại có thêm một giai thoại truyền lưu trong cái Thiên Đường thành này....

Cùng nhau cười một cái? Biến chiến tranh thành tơ lụa... Con mẹ nó không thể nào.

Khuôn mặt Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn không chút ánh sáng, hằm hằm cầm bạc, nôi giận rồi đi.

Đông Thiên Lãnh đứng ở lại cũng ngượng ngùng, cảm giác mình mới mang đến phiền phức cho tỷ tỷ, cũng muốn cáo từ.

Vân Túy Nguyệt cố gắng nín lại.

Đông Thiên Lãnh nhất định muốn đưa trăm vạn lượng ngân phiếu bồi thường Thanh Vân phùng. Vân Túy Nguyệt kiên từ không nhận, hai người đẩy tới đẩy lui, rốt cục Vân Túy Nguyệt đỏ mặt suýt khóc:

- Chẳng lẽ ngươi xem thường tỷ tỷ? Ngươi vì ra mặt giúp tỷ tỷ, kếm chút liền chọc họa sát thân, chẳng lẽ tỷ tỷ lại muốn thu bạc của ngươi? Thôi thôi, nếu ngươi thật muốn cho, tỷ tỷ liền nhận lấy, chỉ là từ nay về sau, cũng đừng gọi ta là tỷ tỷ...

Đông Thiên Lãnh mặc dù là một tên hỗn trướng, nhưng lại là cái tên ăn mềm không ăn cứng.

Hắn vội vàng đem ngân phiếu thu vào trong lòng:

- Nguyệt tỷ... Là tiểu đệ sai...

- Hừ!

Vân Dương nói:

- Nếu biết sai, sau này cũng đừng như vậy nữa. Hôm nay tỷ tỷ bày tiệc, tạ ơn đệ đệ cùng hai vị công tử.

Vân Dương nói:

- Nếu không còn chuyện gì, ta cũng xin phép...

Vân Túy Nguyệt nói:

- May mắn hôm nay có Vân công tử, Vân công tử sao có thể đi? Không bằng để ở lại để ta cảm tạ a.

Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Trong nhà có chút chuyện, lại nói, vừa rồi Nguyệt tỷ cũng không nói muốn tạ ơn ta nha...

- Đương nhiên ta muốn tạ ơn.

Vân Túy Nguyệt mỉm cười.

- Kỳ thật nếu muốn tạ ơn ta, chẳng bằng cho ta ít bạc. Thời gian này ta có chút túng quẫn...

Vân Dương gãi gãi đầu, vụng trộm nháy mắt.

Vân Túy Nguyệt ngẫm hiểu:

- Chuyện này không thành vấn đề.

Vân Dương kiên trì muốn đi, Vân Túy Nguyệt đau khổ giữ lại, nhưng không lưu được, thế là đuổi theo ra cửa, cầm một tấm ngân phiếu, trọn vẹn tới năm vạn lượng:

- Vân công tử, hôm nay may mà có ngươi, đây là chút lòng thành của ta, xin ngài hãy nhận lấy.

Vân Dương kiên từ không nhận, nhưng Vân Túy Nguyệt cũng róm nước mắt. Cuối cùng, Vân Dương cầm năm vạn lượng rồi đi.

Chuyện này diễn ra trước mắt bao người, không ít người hâm mộ cực kỳ!

Xem Vân công tử nhà người ta kia, địa đạo thanh lâu một vòng, không những không tốn một cắc bạc, thế mà còn kiếm thêm năm vạn lượng.

Những người hữu tâm lại thấy: Vân Dương bỏ nhiều công sức, nhưng không ở lại ăn cơm. Cầm bạc rồi đi... Hơn nữa cầm không ít.

Mà đám người Đông Thiên Lãnh thì ở lại Thanh Vân phùng, Vân Túy Nguyệt chiêu đãi...

Thân sơ trong đó... Nói rõ không rõ, nói không rõ lại rõ ràng.

Khó bề phân biệt!

Chuyện này từ đầu đến cuối, tựa hồ cũng không phải chuyện của Vân Dương... Hẳn chỉ là một người hòa giải mà thôi, nếu Vân Dương thực sự là người kia... Như vậy, sao lại đứng ra hòa giải trong lúc khẩn yếu như thế?

Nhìn bóng lưng Vân Dương tiêu sái đi xa, âm thầm có không ít người rơi vào suy nghĩ.

Bất quá, tên Đông Thiên Lãnh cùng hia vị công tử Xuân Hạ kia...

Hừ... Cái Thanh Vân phường này, hẳn không phải là của Xuân Hạ Thu Đông tứ đại gia tộc a? Chuyện này, nhất định phải điều tra a...

Có quý mới tin, vừa gặp đã nhận tỷ đệ...

...

Khụ khụ, ta sẽ không nói cho các ngươi vì sao mà phải cứ tính như vậy...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Kinh Hồng Nhất Kích

Chuyện ở Thanh Vân phường vừa truyền ra, hiềm nghi trên người Vân Dương không rửa mà tự sạch.

Hơn nữa, bắt đầu từ lúc này, một cái phiền toái vô tận bám dính lấy Đông Thiên Lãnh cùng nhị đại công tử Xuân Hạ hai nhà.

Chuyện này, Vân Dương cảm thấy mình làm được thiên y vô phùng. Nhất là dưới sự phối hợp của Vân Túy Nguyệt... từ đó càng không có kẻ hở.

Từ đầu đến cuối, Vân Dương Vân công tử... đều được hai bên cảm kích hẳn a!

Nếu không phải có hấn, chuyện hôm nay đúng là làm lớn mọi chuyện...

...

Trong màn đêm

Vân Dương vui vẻ dạo bước trên đường, tâm tình thứ sướng.

Trong miệng lẩm bẩm mấy cái tên mà người ngoài khó thể nghe thấy:

- Thủy Nguyệt Hàn, Phó Quan Sơn. Giọng vịt đực, Mẽ chừng quý...

Vân Dương hừ lạnh trong lòng:

- Mà tên Thủy Nguyệt Hàn, lại có giao hảo cùng với Hàn Vô Phi kia...

Tứ Quý lâu, có lẽ kẻ sách của các ngươi đúng thực là thiên y vô phùng, hay cho một cái thiên la địa võng...

Nhưng, hiện nay lão tử đã là Kim Thiên thoát xác, chuyện còn lại, các ngươi cứ từ từ chơi với Tứ đại thế gia đi.

Huống chi, các ngươi còn có nhiều người lộ ra trước mặt ta như vậy...

“Phải làm thế nào để lợi dụng cơ hội này?”

Vân Dương vừa đi, vừa cau mày cân nhắc, nên dùng phương thức, lực lượng nào mới tối ưu?

Chẳng mấy chốc, Vân phủ đã xuất hiện trước mắt.

Lần này Vân Dương một mình xuất phủ làm việc, chính vì có kế hoạch rõ ràng cụ thể. Hắn cùng Đông Thiên Lãnh đều không mang theo hộ vệ, như vậy khi có việc thì Đông đại hoàn khổ sẽ tự mình xuất thủ.

Nếu hắn mang theo Lão Mai cùng Phương Mặc Phi, như vậy lúc đó, Lão Mai cùng Phương Mặc Phi thân là hộ vệ, gặp chuyện tất phải ra mặt trước, như vậy... kế hoạch lần này không những không có tác dụng, thậm chí còn phản ngược, trực tiếp khiến đầu mâu của Tứ Quý lâu trực tiếp hướng vào hắn.

Vân Dương đang trầm tư, bỗng nhiên một cảm giác nguy cơ đột nhiên dâng lên trong lòng hắn!

Một cỗ sát khí sắc bén đột nhiên xuất hiện từ phía sau. Dưới ánh lửa đèn thừa thốt chiếu rọi trên đường, đâm thẳng tới hậu tâm của hắn!

Lần ám sát này, không chút dấu hiệu báo trước!

Hơn nữa, đối phương vô thanh vô tức xuất hiện trong gang tấc!

Trong chốc lát, Vân Dương chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân như dựng đứng, một cỗ tử ý đột nhiên dâng lên. Hắn liều mạng vận vẹo thân thể, khê động, Vân Vụ quyết toàn lực vận hành, vị trí lồng ngực bắt đầu chuyển hóa thành mây mù...

Phốc!

Một mũi dao lóe sáng, từ trong lồng ngực Vân Dương xuyên ra.

Vân Dương nổi giận gầm lên một tiếng, thân thể phi tốc lao về phía trước mười bảy mười tám trượng, trên không trung liều mạng chuyển động thân thể, phần lưng oanh một tiếng, trực tiếp đập vào đại môn Vân phủ, thần trí cơ hồ lập tức mơ hồ. Theo thân thể hắn lao nhanh về phía trước, mũi dao kia từ trước ngực hắn trực tiếp bị rút ra...

Trong Vân phủ, Phương Mặc Phi gầm lên một tiếng phẫn nộ:

- Ai!

Xoát xoát... Phương Mặc Phi cùng Lão Mai cơ hồ đồng thời xuất hiện trên đầu tường.

Sau lưng, một cái bóng ảo đang muốn bỏ thêm một đao về phía trước, nhưng Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đã kinh hô một tiếng lao đến:

- Công tử!

Bóng dáng hư ảo kia lung lay, hừ lạnh một tiếng:

- Coi như ngươi mạng lớn!

Thanh âm rất thấp.

Vân Dương cố đè nén sự đau nhức, liều mạng mở to hai mắt, chỉ thấy một cái bóng mơ hồ quay người rời đi. Mới bước ra một bước, thân thể đã hòa tan hoàn toàn trong màn đêm!

Một chút thanh tĩnh sau cùng của Vân Dương chỉ có một loại cảm giác: bóng lưng này... tựa hồ... có chút quen thuộc...

Sau đó, hắc ám vô biên xông tới bao phủ hắn, Vân Dương phun một ngụm máu tươi, hôn mê bất tỉnh!

...

Lúc Vân Dương tỉnh lại, hắn đã ở trong phòng của mình. Hai cỗ nguyên khí tinh thuần, một trước một sau, không ngừng ôn nhuận thân thể hắn...

Đó là Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đang dùng huyền khí trị thương cho Vân Dương.

Khê nuốt nước bọt, Vân Dương cảm thấy trong đó ẩn ẩn có hương vị dược liệu.

Vân Dương từ từ mở mắt, thò ra một hơi, hừ nhẹ nói:

- Hiện tại là lúc nào?

- Sắp đến canh năm ngày...

Lão Mai đầu đầy mồ hôi, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là huyền khí tiêu hao quá độ:

- Công tử không cần nói nữa, trước tiên chữa thương mới quan trọng.

Phía sau, thanh âm Phương Mặc Phi cũng có chút nhẹ nhõm. Khẩu khí ngưng trọng:

- Lần này công tử thật may mắn... thương thế này không khác đào một cái động, từ phía sau xuyên thấu tới phía trước...bất quá, vô cùng xảo diệu, lại chỉ lách qua lục phủ ngũ tạng... nếu không... lần này, thật đúng là...

Trên mặt Lão Mai cũng có dáng tươi cười:

- Không sai, lần này là công tử phúc lớn mạng lớn... bất quá, tên thích khách này đâm một đao cũng thật trùng hợp... vừa vặn lách qua lục phủ ngũ tạng... thực sự là...

Hai người lúc vừa nhìn thấy Vân Dương, thiếu chút nữa bị dọa đến hồn lìa khỏi xác.

Một lỗ thủng xuyên từ sau tới trước, máu tươi chảy ra như suối.

Cái này cơ bản là một vết thương chí mạng.

Thế mà sau khi kiểm tra, lục phủ ngũ tạng không chút tổn thương, hai người đều cảm thấy ngoài lý do Thần tiên phù hộ ra, không còn cách giải thích hợp lý nào khác...

Loại chuyện như vậy... tính cả cái Thiên Huyền đại lục, trăm ngàn năm cũng chưa chắc có thể xuất hiện một lần! Quá huyền ảo!

Thậm chí, hai người cũng không biết, từ sau lưng đến trước ngực còn có kẽ hở giữa lục phủ ngũ tạng...

Trong lòng Vân Dương hơi động, may mắn công pháp của hắn đã luyện đến tầng thứ ba, có thể nháy mắt đem lòng ngực hóa thành hư vô, nên mới có thể tránh một kích kinh hồng này.

Nếu không, lúc này sợ là hắn không còn nằm đây mà thở được!

Vân Dương hít sâu một hơi, yếu ớt nói:

- Các người thu công đi, huyền khí của ta đã có thể tự điều động.

- Được.

Hai người đáp ứng một tiếng.

Huyền khí truyền vào từ bên ngoài dù có cường đại đi chăng nữa, cùng lắm cũng chỉ có tác dụng kéo dài tính mạng, nhưng nếu muốn chân chính chữa thương, vẫn phải cần đến huyền khí tự thân, như vậy mới càng thêm tác dụng trị liệu.

Điểm này, hai người đều là đại hành gia, tự nhiên biết rõ ràng.

Không chế huyền khí vận chuyển tuần hoàn trong cơ thể. Vân Dương cảm giác rõ ràng, từ trong đan điền dâng lên một cỗ sinh mệnh lực tinh thuần.

Trong thức hải.

Lục Lục lo lắng vung vẩy dây leo, từng đoàn từng đoàn sinh mệnh nguyên khí xanh lá bị nó cuộn lại, ném ra, lại tức giận nắm một đoàn khác. Nó không ngừng vận vẹo, nếu nó có thể nói chuyện, chắc chắn sớm đã kêu oa nha nha.

Lập tức, Lục Lục vung vẩy dây leo hưng phấn, đem sinh mệnh nguyên khí đã góp nhặt được truyền cả ra bên ngoài. Vân Dương tỉnh.

Nếu Vân Dương vẫn hôn mê, Lục Lục chỉ có thể vận chuyển sinh mệnh nguyên khí truyền vào kinh mạch, để cho sinh mệnh nguyên khí thuận theo kinh mạch chuyển đến nhưng nơi bị thương. Chỉ như vậy, hiệu suất sẽ rất chậm.

Mà sau khi Vân Dương tỉnh lại, có ý thức tự chủ, lúc này có thể đem sinh mệnh nguyên khí vô hạn truyền ra, nuôi dưỡng nhưng vết thương!

Hai hoàn cảnh, hai cách làm, hiệu quả hoàn toàn khác biệt.

Vân Dương hư nhược vận công, khó khăn thở dốc, cùng với huyền khí trong thể nội được điều động, sinh mệnh nguyên khí của Lục Lục không ngừng tiến vào. Sắc mặt Vân Dương từ từ khôi phục...

Dần dần, trên người hắn bắt đầu xuất hiện sương trắng nhàn nhạt...

Quanh quần không tan.

Lúc này, thân thể Vân Dương như đang trong lồng hấp, sương mù tràn ngập, bao trùm toàn bộ thân thể hắn.

- Đã qua giai đoạn nguy hiểm!

Phượng Mặc Phi như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm.

Lão Mai ngừng thở, nhìn sắc mặt Vân Dương, thấy vết thương không chảy máu nữa, hơi thở cũng dần mạnh mẽ, rốt cục nâng người lên, vuốt mồ hôi một cái:

- Nguy hiểm thật!

Hai người quay mặt nhìn nhau!

Trong mắt đều hiện lên một câu hỏi: người ám sát Vân Dương là ai?

Ngay trước cửa Vân phủ, ám sát Vân phủ Tiểu hầu gia! Lá gan này, rất lớn a!

Còn có, có một địch nhân ẩn trong bóng tối như thế, thực khó lòng phòng bị.

Nếu người này lại tới một lần nữa... chẳng lẽ Vân Dương còn có thể có vận khí tốt như vậy?

- Lão Phương, người xem...

Thần sắc Lão Mai u ám.

- Người cũng đã nhìn ra?

Phương Mặc Phi trầm ngâm một chút:

- Người này, tu vi không dưới ta. Ít nhất, cũng đạt đến thất trọng thiên!

Hơn nữa, người này lại có hận ý rất sâu nặng đối với công tử!

Lão Mai nói:

- Một đao này của hắn nhanh như thiểm điện. Cao thủ như vậy, hoàn toàn có thể khống chế lực đao. Hắn hoàn toàn có thể khiến mũi đao không đâm xuyên ngực, như thế có thể khiến công tử thống khổ hơn, càng khó có thể phán đoán thương thế, nhưng hắn vì để cam đoan công tử chết chắc, lại trực tiếp đâm từ sau tới trước!

- Không sai. Hơn nữa, ngay khi lưỡi đao đâm vào cơ thể công tử, huyền khí bám trên đao liền bạo tạc ra bốn phía... nhưng, rất kỳ quái là, nội tạng của công tử không chịu chút thương tổn...

- Có điều, tà mị chi khí, âm nhu chi lực kia vẫn còn giữ lại.

Phương Mặc Phi trầm mặt:

- Nếu đổi thành người ta, chỉ sợ giờ phút này đã sớm mất mạng. Bất quá công pháp của công tử có chút thần dị, loại công pháp âm độc như vậy, cũng không thể tạo thành tổn hại đối với công tử!

- Bất kể người này là ai, đều là một tên địch nhân cường đại. Sau này hai ta cần càng đề cao cảnh giác!

Sắc mặt Phương Mặc Phi rất khó nhìn:

- Tại cửa nhà mình, lại khiến công tử bị người ám sát như thế, thực sự mất mặt!

Lão Mai hung hăng gạt đầu.

Sắc trời đã sáng rõ!

Vân Dương thở phào một hơi, thử động thân thể, xuống giường. Chỉ cảm thấy thân thể lay động một cái, một cỗ cảm giác choáng váng xông lên đầu. Kém chút khiến hắn ngã xuống đất.

- Mất máu quá nhiều.

Vân Dương nhanh chóng đánh giá tình huống cơ thể mình:

- Nguyên khí bị hao tổn. Mặt khác, cũng không có vấn đề gì.

Vân Dương hoảng sợ một trận.

Nếu như hắn không thể sớm cảnh giác trước một nháy mắt, toàn lực vận hành Vân Tôn tâm pháp, đem lồng ngực vụ hóa, như vậy giờ khắc này hắn sớm là một thi thể!

Tốc độ một đao này, thực sự nhanh tới cực điểm, tâm niệm hần thay đổi thật nhanh, thân thể cấp tốc vụ hóa. Tốc độ như vậy, mà vẫn bị một đao xuyên qua ngực!

Căn bản không đợi hần hoàn toàn vụ hóa, nếu hoàn toàn vụ hóa, như vậy sẽ không bị thụ thương.

- Muốn đạt đến mức như vậy, nhất định phải đạt đến Vân Vụ quyết tầng thứ tư mới được...

Vân Dương hít thở, không ngừng điều động năng lượng, đem miệng vết thương của mình khép lại.

Sau một hồi lâu, rốt cục Vân Dương đứng dậy, từng bước từng bước rời khỏi phòng, cảm thụ gió mát mon man trên mặt, lại có một loại cảm giác như trải qua mấy đời.

Nhặt được một cái mạng a!

- Công tử, người ra làm gì...

Phương Mặc Phi giật nảy mình.

Vân Dương tái nhợt nghiêm mặt:

- Không có chuyện gì, cũng không phải là trọng thương, đi ra hít thở, mới có lợi cho vết thương khôi phục.

Cũng không phải là trọng thương?

Phương Mặc Phi nén lời muốn nói trong cổ.

Đổi thành người khác, chỉ sợ giờ phút này đã sớm chuyển thể đầu thai. Vậy mà ngài... cũng không phải là trọng thương?

Ta cũng bó tay rồi a.

Mặc dù trong miệng Vân Dương nói như vậy, nhưng trong lòng hần rõ ràng, thương thể lần này, thật không nhẹ. Chỉ sợ mười bữa nửa tháng cũng không chắc có thể khôi phục hoàn toàn!

Tại thời điểm then chốt, chuẩn bị triển khai hành động, thể mà hần lại bị thương nặng như vậy!

Chẳng nhẽ phải trì hoãn kế hoạch sao?

Vân Dương trầm mặt.

- Công tử, lần ám sát này...

Phương Mặc Phi thử hỏi:

- Công tử, có manh mối hung thủ sao?

Hần quang trong mắt Vân Dương lóe lên.

Trong đầu, thăm hỏi tưởng lại bóng lưng kia.

Bóng lưng quen thuộc. Người này, nhất định là hần đã gặp qua!

Nhưng loại khí thế âm trầm như vậy, hần hoàn toàn không có chút ký ức. Người này, rốt cục là gặp nơi nào? Hơn nữa, lại có hận ý với mình sâu nặng như vậy...

Rốt cục, mình đã đắc tội người nào?

...

Phóng tác: xonevictory

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Diễn Một Chút

Có manh mối hung thủ sao?

Phuong Mặc Phi hỏi xong câu này, liền thấy sắc mặt Vân Dương từ từ trầm xuống, càng lúc càng u ám.

- Có manh mối!

Vân Dương cắn răng, hít một hơi thật sâu, suy tư nói:

- Trong nháy mắt bị tập kích, ta cảm nhận được nguy hiểm, lập tức vọt lên phía trước để tránh lưỡi đao. Sau đó ta liều mạng xoay người trên không trung.

- Cho dù sau một đao này, ta có phải chết không thể nghi ngờ, ta cũng muốn xoay người một chút, ta muốn xem rốt cục là ta chết trong tay ai!

- Bị tập kích mà chết, chính là sự sỉ nhục đối với ta! Dù có chết, cũng phải chính diện đối mặt, đó mới là nam nhi chi cốt!

Vân Dương thản nhiên nói.

- Nhưng một khắc cuối cùng này, tuy ta không nhìn thấy diện mạo của người đó, nhưng lại thấy bóng lưng của hắn.

Vân Dương nói:

- Người kia mặc dù có thể ẩn thân trong sương đêm, nhưng bóng lưng kia, lại cho ta một cảm giác rất quen thuộc.

- Rất quen thuộc?

Phuong Mặc Phi nhíu nhíu mày.

- Rất quen thuộc...

Vân Dương cau mày, nghiêm túc suy tư:

- Trong thời gian gần đây, ta nhất định đã gặp qua người này, hơn nữa nhất định từng đắc tội với hắn...

- Rốt cục là lúc nào... Người nào a?

Vân Dương minh tư khổ tưởng.

Trong đầu hắn, tất cả những gương mặt gặp trong một tháng gần đây đều như đèn kéo quân, lướt qua một lần.

Trong khoảng thời gian này, hắn không có kết bạn với ai. Có chăng cũng chỉ là đắc tội với người ta...

Kể cả Đông Thiên Lãnh, tạm thời mà nói, Đông Thiên Lãnh chưa được coi là bạn, mà chỉ là hai bên lợi dụng lẫn nhau, đương nhiên, ai lợi nhiều ai lợi ít cũng khó nói.

Hơn nữa, Vân Dương cũng không có ý định kết giao bằng hữu.

“Ta không muốn có bằng hữu mới.”

Trong lòng Vân Dương luôn mặc niệm một câu này: “...ta không muốn đều bắt cứ người nào, đến thay thế địa vị các người trong lòng ta...”

Hắn nặng nề suy nghĩ.

Mỗi một sự kiện, mỗi một người hắn gặp trong thời gian này đều lướt qua không chỉ một lần.

Mỗi một người, hắn đều không bỏ sót, so sánh với bóng lưng kia.

Là ai?

Đột nhiên!

Toàn thân Vân Dương chấn động!

Sắc mặt hắn đột nhiên trắng bệch!

Phuong Mặc Phi ở bên vẫn luôn chú ý đến biểu lộ của hắn, bỗng nhiên tinh thần chấn động:

- Công tử, nghĩ ra rồi sao?

Vân Dương hít một hơi thật sâu:

- Người này, có chút kỳ quái... Ta cũng không thể chắc chắn...

Ánh mắt Phương Mặc Phi sáng lên:

- Là ai?

Vân Dương chân chờ, suy nghĩ nửa ngày, rốt cục lắc đầu:

- Chờ ta xác định, ta lại nói cho người.

Phương Mặc Phi biểu lộ khó hiểu.

Nhìn sắc mặt Vân Dương, hắn là đã tìm được người ám sát, nhưng vì sao lại không muốn nói?

Chính xác là Vân Dương đã biết bóng lưng này thuộc về ai. Nhưng chính vì biết, hắn mới có cảm giác không thể tưởng tượng nổi!

Sao có thể là hắn?!

Một cái tát!

Một cái tát thật vang dội!

Một kẻ đơn giản bị đánh bay, gãy bảy tám cái răng, đánh tới liệt nửa người, không chút lực phản kháng!

Sau đó hắn xông tới, quyền đâm cước đá...

Hoàng cung đại nội, người phụ trách mua sắm... Là người hắn gặp ở Ngọc trang...

Ngô công công!

Ngô công công thích nam sắc!

Kẻ bị hắn một tay quất thừa sống thiếu chết, Ngô công công!

Trong chốc lát, Vân Dương cảm thấy thế giới quan của hắn như bị phá vỡ. Một cường giả như thế, lại bị hắn một tay đánh bay?

Hơn nữa bị hắn làm nhục trước mặt thiên hạ, mà không chút hoàn thủ?

Lúc đó, sau khi hắn rời khỏi ngọc trang, đã đem người này xóa khỏi ký ức! Một tên thái giám nhu nhược, không có nửa điểm võ lực... Nhớ kỹ làm gì?

Nhưng bây giờ... Hình ảnh bóng lưng tiêu tán trong màn đêm kia, thế mà trùng hợp với bóng lưng bị hắn đánh như đánh chó!

Vân Dương thận trọng so sánh lần nữa, từng phương hướng, từng góc cạnh đều điếm qua một lần.

Cuối cùng...

Vân Dương ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng:

- Ta quả nhiên vẫn quá khinh thường anh hùng trong thiên hạ!

- Ta vẫn quá xem thường, xem thường một người khi nhịn nhục thì có biểu hiện gì!

- Ta vẫn quá chủ quan!

Đầu óc Phương Mặc Phi càng lúc càng mơ hồ:

- Công tử, ý người là...?

Trên mặt Vân Dương lộ ra một tia mỉm cười tao nhã:

- Ý ta là... Lần thụ thương này, không chút oan uổng! Dù lần này có bị giết... Nhưng chết dưới tay người này, chết cũng đúng! Không chút oan uổng!

- Xem thường địch nhân, vốn là con đường nhanh nhất để dẫn đến cái chết.

Vân Dương nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm, lầm bầm nói:

- Từ hôm nay trở đi, ta sẽ không bao giờ xem thường bất luận người nào trong thiên hạ!

- Bất luận người nào!

Vân Dương tăng thêm khẩu khí, gần từng chữ nói.

Phượng Mặc Phi càng lúc càng khó hiểu.

Tại sao công tử lại nói câu này?

Từ lúc hắn đi theo Vân Dương, hắn luôn có một cảm giác, Vân Dương như một đóa mê vụ,

Đóa mê vụ khiến người nhìn không thấu.

Càng không thể đến gần.

Hơn nữa, trong tay Vân Dương hắn là phải nắm một thế lực khổng lồ, nhưng vẫn luôn ắp núp lý càng, không một ai có thể biết được thế lực đó có dạng gì, ở đâu, lực lượng như thế nào!

Mà từ xưa đến nay, Vân Dương chưa hề xem nhẹ bất kỳ đối thủ nào!

Hắn vẫn luôn thận trọng từng bước, mưu tính sâu xa, tuyệt đối có thể dùng bốn chữ “Đa mưu túc trí” để hình dung.

Hôm nay, Vân Dương lại tự phê bình bản thân về vấn đề này, nó khiến Phượng Mặc Phi vì đó mà hãi nhiên.

Đúng, lấy tâm trí hiện tại của Vân Dương, lấy biểu hiện thận trọng từng bước của hắn, lấy thủ đoạn phiên vân phúc vũ, dưới cái nhìn của Phượng Mặc Phi là Vân Dương cẩn thận tới cực điểm.. Vậy mà, còn tự phê bình bản thân!

Phượng Mặc Phi đột nhiên có một cảm giác... Lấy phong cách hành xử của bản thân hắn, hành tẩu giang hồ mấy chục năm nay mà còn sống được... Cái này thực là được lão thiên gia chiếu cố, thiên đại khí vận a...

Vân Dương ngồi xuống một lần, chính là một ngày, một ngày này hắn không hề bước ra khỏi cửa. Các loại đan dược chữa thương không ngừng voi, sinh mệnh nguyên khí của Lục Lục cũng được vận chuyển không ngừng.

Mãi cho đến nửa đêm, thương thế của Vân Dương mới xem như khôi phục một nửa.

Nhưng hắn lập tức... Nằm xuống.

- Mặc kệ là ai đến, cứ nói ta bị ám sát, bệnh liệt giường, không thể tiếp khách.

Mệnh lệnh này của Vân Dương truyền ra, Phượng Mặc Phi cùng Lão Mai đều choáng váng khó hiểu. Lúc nên nằm ngửa không nằm, lúc ngửa nên ra ngoài hoạt động ngửa lại vờ bệnh liệt giường..

...

Ban đêm.

Vân Dương cầm Cửu Thiên lệnh trong tay, một đạo mệnh lệnh vô thanh vô tức truyền ra ngoài.

...

Thu Kiếm Hàn lão nguyên soái mấy ngày nay đều thấy trên mặt không có chút ánh sáng, trong nhà hắn lại xảy ra chuyện như thế! Thực sự không còn mặt mũi gặp người a...

Dù lão ngồi uống trà một mình, cũng cảm thấy da mặt bỏng rát...

Chuyện hoang đường như thế, vậy mà xảy ra trong nhà... Cường ép mai mối cho quả phụ của Cửu Tôn? Chuyện này...

Lão nguyên soái thờ dài thở ngắn.

Nhất là mấy bữa nay, Cửu Thiên chi lệnh không truyền bất cứ tin tức nào đến. Càng làm cho Lão nguyên soái thấp thỏm trong lòng: đám người kia chẳng lẽ tức giận? Trái tim triệt để bằng giá?

Liên tục mấy ngày nay, lão nguyên soái lo lắng không ăn không ngủ. Nếu là lão... Chỉ sợ lão cũng không dễ dàng tha thứ a...

Ngay lúc đó.

Thu Kiếm Hàn đang đi tới đi lui trong đình nghỉ mát, tâm sự nặng nề...

Đột nhiên, một tiếng động khác thường truyền đến.

- Không cần lo lắng.

Thu Kiếm Hàn mừng quá đổi.

Nhìn phong thư quen thuộc trước mặt, lão nguyên soái có một loại kích động đến phát khóc.

Hơn nữa, phong thư này không phải kiểu dáng trước đó, mà là... Một đóa mây trắng vô cùng sống động.

Đóa mây trắng này, khiến lòng lão nguyên soái chấn động vô cùng!

- Cửu Tôn chi hồn, Vân Tôn chi lệnh!

Người trong thiên hạ đều biết, mặc dù lão đại của Cửu Tôn chính là Thổ Tôn, nhưng người chân chính có thể hiệu lệnh Cửu Tôn, khiến mọi người đều tin phục, người đưa ra quyết định trọng đại, lại là lão út của Cửu Tôn!

Vân Tôn!

Hiện tại, trước mắt Thu lão nguyên soái là phong thư của Vân Tôn. Nói cách khác, đồ vật trong đó là do người của Vân Tôn đưa tới.

Cũng có thể nói... Là chính Vân Tôn đưa tới!

Thu lão nguyên soái kích động nắm lấy phong thư, nhanh chóng vọt vào thư phòng.

- Bất luận kẻ nào cũng không được quấy rầy!

...

- Chuyện Thanh Vân phường lúc trước, chính là âm mưu của địch nhân...

Nội dung trong thư, giải thích chuyện lúc trước một lần, sau đó lại nói:

-... Kẻ hiềm nghi trước mắt, là Thủy Nguyệt Hàn của Phù thái tử, Phó Nguyên Sơn của Vạn Bảo lâu...

- Mà hai người này, mới gián tiếp gây ra án mạng ở Thanh Vân phường...

Lão nguyên soái nhìn đến đây, hai mắt đột nhiên sáng lên.

-... Quân bộ không nên xuất thủ. Có thể để hình bộ ra tay, giam vào Hình bộ câu thúc, phối hợp thăm hỏi, diễn một chút cũng là cần thiết.

Phong thư này đến đây là kết thúc.

Nhưng Lão nguyên soái lại ngẫm hiểu.

Ta nói a, sao nhà ta lại có thể xảy ra chuyện kia, quả nhiên là bị người hãm hại, quả nhiên là một cái âm mưu...

Còn đối với những kẻ hiềm nghi này, Cửu Thiên lệnh nói rất đúng. Nếu quân bộ xuất thủ, rất dễ bị đối phương phát hiện... Nhưng nếu Hình bộ xuất thủ, chính là quang minh chính đại, điều tra sự kiện ba người tử vong ở Thanh Vân phường.

Bất quá, lão nguyên soái càng mong đợi... Sau khi bắt lại sẽ có chuyện gì a?

Sớm ngày thứ hai.

Hình bộ Ngọc Đường đế quốc lại xuất động.

Đầu tiên là tìm tới Thanh Vân phường, tìm Vân Túy Nguyệt hỏi tình hình, sau đó hạ lệnh: không được phép ra ngoài, không được phép biến mất, chờ Hình bộ triệu tập!

Từ ngữ cực kỳ nghiêm khắc.

Sau đó những người này lại đi khách sạn, khách khách khí khí mời ba người Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên mời đến Hình bộ, phối hợp điều tra.

Sau đó phải người gọi Phó Nguyên Sơn của Vạn Bảo lâu đến đối chất.

Cuối cùng mới phải người cầm một phong thư, đi đến phủ thái tử, tìm thái tử điện hạ, lựa lời nói Hình bộ cần phá án, cần khách khanh phủ thái tử là Thủy Nguyệt Hàn đến Hình bộ một chuyến.

Hết thầy, đều theo thủ tục bình thường mà làm.

Thanh Vân phường đúng là xảy ra án mạng, mặc dù nói song phương đã hòa giải. Dân không kiện, quan không cần truy xét. Nhưng dấu sao, ba cái nhân mạng, xảy ra dưới chân thiên tử cũng không phải chuyện nhỏ.

Hình bộ cần lập án, tỏ chút thái độ cũng là điều cần phải có!

Cho nên Thủy Nguyệt Hàn đến Hình bộ cũng không mang theo chút áp lực.

Đến Hình bộ, hỏi đáp mấy câu theo thông lệ, Thủy Nguyệt Hàn dựa theo thỏa thuận lúc trước mà nói:

- Mấy người kia uống quá nhiều, không cần thận té chết...

Cái lý do đến quý cũng không tin này, lại là lý do mà ba vị công tử Xuân Hạ Đông cùng với chương quỹ Vạn Bảo lâu và phụ tá phủ thái tử hợp bàn thống nhất mà ra...

...

Sau đó ba bên cùng gặp trực tiếp, bắt đầu thống nhất thông tin vụ án này. Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên cùng Thủy Nguyệt Hàn và Phó Quan Sơn cùng ngồi trong một cái đại sảnh, đem vụ án tự thuật lại đầu đuôi.

Cái này càng khiến mọi người thả lỏng.

Có thể để những người này tới cùng một chỗ, còn có thể xảy ra chuyện gì?

Cơ bản chỉ làm cho có mà thôi!

Sau khi xong việc, quan viên Hình bộ có chút ngượng ngùng nói:

- Chuyện này... Rất xin lỗi, còn chưa thể thả các vị trở về. Dù sao, theo trình tự, bên trên còn có một lần kiểm tra đối chiếu... Vì vậy còn phải ủy khuất mấy vị, ở tạm Hình bộ một đêm..

Đối với sự việc như vậy, mọi người đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Vui vẻ tòng mệnh.

- Sớm mai, các vị liền có thể trở về.

Quan viên Hình bộ ăn nói rất khép nép, hiển nhiên biết những người này đều không thể trêu vào:

- Tôi nay ủy khuất các vị, Hình bộ đạo này hơi căng, nên không còn gian phòng trống nào, chỉ có thể ủy khuất các vị ngồi phòng giam một chút...

- Hừ...

Mấy người đều sớm chuẩn bị tâm lý, ngoài mặt lại tỏ rõ vẻ khó chịu, không nói không rằng, tự mình tiến vào phòng giam của bản thân.

Chuyện này cũng không có gì, coi như là nghỉ phép...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hình Bộ Dạ Biến

Ban đêm, Hình bộ tựa như muốn tỏ lòng áy náy, chủ động mang rượu thịt lên cho Thủy Nguyệt Hàn và Phó Quan Sơn...

- Tình thế phát triển đều nằm trong dự liệu, ngày mai liền có thể trở về rồi. Biến cố ngoài ý muốn này coi như qua...

Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn cùng nhau thở dài một hơi, nhưng tự đáy lòng hai người đều có một cảm giác ngọt ngào khó chịu: thăm dò sâu cạn của Thanh Vân phường này, có vẻ như khó mà thực hiện a...

Còn chưa có chính thức phát lực, liền đã chọc ra bao nhiêu sự kiện ô long, còn kéo bản thân lộ hết ra ngoài ánh sáng, sau này muốn tiếp tục, e phải tìm hướng khác a...

...

Phủ Thu Lão nguyên soái.

- Chỉ đơn giản nhốt người một ngày?

Thu Kiếm Hàn cảm thấy, sự kiện này sẽ không kết thúc đơn giản như vậy!

Vân Tôn lệnh a!

Từ trước đến nay, người của Vân Tôn xuất thủ đều là nhìn mười bước mới đi một bước, sao có thể đơn giản như biểu hiện?

Hơn nữa, bên đó đã xuất lực mạnh như vậy, dùng lực quân bộ, đánh động Hình bộ!

Lại dùng Hình bộ, mượn đại nghĩa quốc gia, đấu phủ Thái tử, đấu giang hồ, đấu thế gia!

Vận dụng lực lượng quốc gia, áp chế cảm một đám thế lực quái vật, sau đó mới có thể đem những người này triệu tập, sao có thể đơn giản khiến bọn họ ngây người trong đại lao một buổi?

Sao có thể hời hợt, không đau không ngứa như thế?

- Nếu đến sớm mai vẫn không có chuyện gì phát sinh...

Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái cau mày lẩm bẩm:

- ... không chừng ta phát điên lên mất...

- Nhưng nếu có chuyện phát sinh... hẳn là không đến mức xảy ra án mạng, kẻ sách của Vân Tôn, hẳn sẽ không nòng cặn như vậy...

Thu Lão nguyên soái mình tư khổ tương:

- Hoặc có thể là đánh cỏ động rắn? Dẫn xà xuất động? Dẫn những kẻ cầu tình đi ra, một mẻ bắt cả cá nhỏ cá lớn?

- Nhưng hẳn sẽ không như vậy a... chút chuyện nhỏ này, những con cá lớn trong bóng tối kia chưa hẳn sẽ xuất động... nhất là trước bầu không khí nguy hiểm mãnh liệt như vậy, ai dám loạn động?

- Thực sự kỳ quái!

- Đến cùng là bọn hắn muốn làm gì?

Lão nguyên soái ngồi trong thư phòng, lẩm bà lẩm bẩm như người động kinh.

Chuyện này, lão cũng không thể thương lượng cùng người khác.

Mặc dù hiện tại sóng ngầm mãnh liệt, nhưng trên thực tế, trong toàn bộ cái Ngọc Đường đế quốc này, người biết sự việc cũng chỉ có bản thân lão! Vạn nhất lộ một chút phong thanh ra bên ngoài, hậu quả nghĩ thôi cũng không chịu nổi...

Nghĩ đến như vậy, Thu Lão nguyên soái cảm thấy bản thân có một loại cảm giác hậm hực tới phát điên.

...

Đào mất cái màn đêm đã buông xuống.

Bóng đêm vô tận như nuốt chửng đại địa.

Thiên Đường thành phồn hoa náo nhiệt trở nên yên tĩnh.

Đại lao của Hình bộ càng thêm nghiêm cẩn.

Thủy Nguyệt Hàn mặc dù thân bị khốn trong đại lao, nhưng tâm tình lại vô cùng bình tĩnh, nhìn qua như đang khoan khoái tĩnh tọa, kỳ thực là đang nhẫn nại hành công, hít thở thật sâu, khí thể trầm ổn vận chuyển theo quy luật.

Thời điểm vạn lại câu tỉnh này, không gì thích hợp hơn đả tọa tu luyện.

Nhất là căn đại lao Hình bộ này, càng thêm mấy phần thanh tịnh, ngay cả tiếng trùng minh thiên xướng cũng đều không có. (Thiên là ve sầu)

Sự tỉnh minh này, khiến Thủy Nguyệt Hàn có một suy nghĩ: “Ồ chỗ này tu luyện cũng không tệ, hiệu quả rất cao. Sau này có thể xem xét, tìm cái quan hệ, vào trong này tu luyện một hai... ”

Bởi vậy mà khiến Thủy Nguyệt Hàn không khỏi nhớ đến một truyền thuyết trên giang hồ, truyền thuyết kể về ngày xưa có một tên cao thủ giang hồ, bởi vì phạm tội nên bị bắt, tội dù không nhỏ, nhưng không đến mức phải chết, cuối cùng bị kết án tám năm, kết quả sau khi mãn hạn tù được phóng thích, lại biến thành tuyệt đỉnh cao thủ chấn nhiếp một phương!

Việc này nhìn như không thể tin được, nhưng kỳ thực cũng hợp tình hợp lý, con hàng này tuy bị phạt tù, nhưng năng lực lại không bị hạn chế, vào trong lao liền trở thành lão đại của tất cả đám phạm nhân, ngày ngày được com bung nước rót, hoàn toàn không có nửa điểm phiền não, càng thêm không phải vướng vào mấy việc vặt vãnh như xã giao giải trí... dưới không khí nhàm chán như vậy, tu luyện trở thành cách giết thời gian nhanh nhất, cứ như vậy, trong tám năm vậy mà đột phá liền mấy cấp bậc, thực lực bạo tăng...

Vị tuyệt đỉnh cao thủ này sau khi ra ngoài, vẫn thường xuyên cảm thán: Kiếp sống tám năm trong ngục, thành tựu ta bất thể uly danh!

Ngục giam, là chỗ tốt a...

Nhớ tới chuyện này, Thủy Nguyệt Hàn không hiểu mỉm cười, lẩm bẩm nói:

- Con hàng này... chưa hẳn là nói dối a... tại ương lao ngục này, nếu biết vận dụng một chút, vẫn có thể xem như... một môi trường tu luyện tuyệt hảo...

Trời sắp canh hai, hoàn cảnh bốn bề càng thêm yên tĩnh.

Thủy Nguyệt Hàn chậm rãi thu công, lặng lẽ chải vuốt tất cả nhưng suy nghĩ trong đầu...

Chờ ta ra ngoài...

Cái Thanh Vân phường này, tất có điều kỳ quặc!

Nói không chừng có quan hệ với dư nghiệt Cửu Tôn... mấy tay công tử của tam đại gia tộc này xuất hiện, không chừng là có người đứng sau thúc đẩy? Điều hấn cần làm lúc này, chính là mượn trận tai ương lao ngục, lợi dụng lực lượng phủ thái tử, đem nguyên do từ đầu đến cuối lộ ra ngoài!

Hắn nhắm mắt, minh tư khổ tưởng, hồn nhiên không phát hiện, không biết tự lúc nào, trong nhà tù có thêm một thứ vô hình vô vị...

Một cổ khói xanh nhàn nhạt chậm rãi xuất hiện từ dưới một góc giường.

Vừa mới xuất hiện, liền hòa làm một thể với không khí trong nhà tù.

Không gây ra bất cứ động tĩnh khác thường...

Khói xanh chậm chậm kéo dài...

Một hồi lâu sau, Thủy Nguyệt Hàn cảm thấy bản thân có chút mệt mỏi buồn ngủ, hai mí mắt không ngừng đánh nhau.

- Sao lại buồn ngủ...

Một câu theo bản năng nói ra, khiến Thủy Nguyệt Hàn bỗng nhiên sợ hãi cả kinh!

Trên khuôn mặt gầy dòn, xuất hiện thần sắc chấn kinh chưa từng có!

Lấy tu vi của hấn, cho dù một tháng liền không ngủ, cũng không thể sinh ra cảm giác mệt mỏi như thế, hôm nay rốt cục là xảy ra chuyện gì?

Cái này... không thích hợp!

Hắn hít vào một hơi thật dài, lập tức điều động huyền khí trong đan điền, cẩn thận có thể dùng thuyên vạn năm

Nhưng sắc mặt của hấn lập tức trở nên thâm tối cực điểm!

Bởi vì, huyền khí sôi trào mãnh liệt trong thể nội, giờ phút này không điều động được một tia! Tất cả huyền khí đều như bị giam cầm trong khiếu huyết, vô luận hấn dùng biện pháp gì, cũng không thể vận dụng mấy may.

Thủy Nguyệt Hàn sợ hãi trừng lớn hai mắt.

Sau đó, hần nhìn thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện một đoàn mây mù, tựa như hư không tạo vật, mây mù biến hóa mờ mịt, không ngừng tụ tập trên không trung...

Hai con mắt Thủy Nguyệt Hàn cơ hồ trừng tới rớt ra ngoài, hần sợ hãi nhìn đoàn mây mù.

Mắt lom lom nhìn đoàn mây mù cũng ngày càng nồng đậm, dần dần hình thành một đoàn lớn như thực chất xuất hiện trước mắt, một bóng người lấy phương thức quỷ dị chậm rãi xuất hiện!

Người tới mang khăn che mặt, hai con mắt ánh lên hào quang rét lạnh mang theo vẻ bình tĩnh, dáng người cao, đứng chấp tay.

- ... Vân... Vân Tôn...!

Thủy Nguyệt Hàn nhìn thấy hiện tượng quỷ dị như vậy, trong đầu không tự chủ được xuất hiện một tên!

Từ thất hoàn toàn phong bế, vô thanh vô tức lại xuất hiện một đoàn mây mù, từ trong mây mù càng xuất hiện một người!

Trong thiên hạ này, chỉ có một người có thủ đoạn như vậy!

Những người khác, bao quát cả Lăng Tiêu Túy trong truyền thuyết, hay nhân gian thần thoại Độc Cô Sầu cũng tuyệt không làm được!

Cũng chỉ có Vân Tôn, một trong Cửu Tôn Ngọc Đường.

Trong thiên hạ, chỉ có một người!

Con mắt Vân Dương đằng sau mặt nạ, nhàn nhạt nhìn Thủy Nguyệt Hàn, nhẹ nhàng cười nói:

- Thủy tiên sinh quả nhiên có ánh mắt tốt. Không hổ là lực lượng nòng cốt của Tứ Quý lâu.

Thủy Nguyệt Hàn cười lớn một tiếng:

- Thứ cho lão phu nông cạn, lại không nghe hiểu Vân Tôn đang nói cái gì?

Hần cười nói:

- Lần này Vân Tôn lấy tư thế anh hùng trở về, phong thái càng hơn trước, quả thực là may mắn của Ngọc Đường ta! Anh hùng vô sự trở về, lão phu vô cùng vui vẻ!

Vân Dương thân nhiên nói:

- Ta sẽ khiến người càng thêm vui vẻ.

Hần đưa tay chụp một, bắt lấy cổ Thủy Nguyệt Hàn.

Hai mắt Thủy Nguyệt Hàn tròn tròng, bản năng đưa tay đón đỡ. Nhưng lúc này hần đã mất hết tu vi, không khác người thường, vừa mới tiếp xúc với tay Vân Dương, đột nhiên răng rắc một tiếng, cánh tay liền gãy lủng lẳng.

Tay Vân Dương đã bóp lấy cổ hần.

Thủy Nguyệt Hàn nhìn Vân Dương, ánh mắt lộ ra thần sắc phẫn hận đến cực điểm:

- Thần Tiên Hận?!

Vân Dương cười nhạt:

- Thủy tiên sinh quả nhiên bác học, không hổ là nòng cốt Tứ Quý lâu.

Thần Tiên Hận, độc dược khiến người trong giang hồ vừa kiêng kỵ vừa thống hận, sau khi trúng chiêu liền thành phế nhân, tu vi cả đời liền hủy hoại trong chốc lát, không có bất cứ hy vọng khôi phục!

Thủy Nguyệt Hàn nhất thời mất hết cam đảm, nói khê:

- Vân Tôn đại nhân có thể để cho ta nói mấy câu hay không?

Ánh mắt Vân Dương khẽ động, cánh tay vẫn bóp lấy cổ Thủy Nguyệt Hàn:

- Ngươi nói.

Thần sắc do dự không yên trong mắt Thủy Nguyệt Hàn bỗng chuyển thành bình tĩnh, nhẹ nhàng thở dài một tiếng:

- Ngày đó, sau sự kiện Thiên Huyền nhai, ta có nói một câu. Nếu Cửu Tôn còn có người còn sống, những người khác không nói, nhưng mấy người chúng ta phải chết không thể nghỉ ngơi.

Vân Dương nói:

- Ô? Người chắc chắn như thế à?

Thủy Nguyệt Hàn nở nụ cười nhàn nhạt:

- Nói thật, nếu ta biết Cửu Tôn còn có người sống, nhất là người đó lại là Vân Tôn người, như vậy hiện tại ta đã mai danh ẩn tích, ẩn cư Hoang đảo ngoài Vô Tận hải cách đây 17 vạn dặm a!

Vân Dương bình tĩnh nói:

- Người hẳn là sớm nghĩ đến, Cửu Tôn không thực sự chết đi. Cho nên người hẳn là đã sớm chuẩn bị đào tẩu, nhưng người lại vẫn không trốn đi.

Thủy Nguyệt Hàn cười khổ:

- Làm người, quả nhiên không thể có tâm lý may mắn. Nếu có kiếp sau, ta tất sẽ nhớ kỹ câu này, nhớ kỹ giáo huấn lần này, bây giờ, ta cũng chỉ mong đợi ở kiếp sau.

Con mắt Vân Dương quan sát Thủy Nguyệt Hàn, ánh mắt lộ ra vẻ thất vọng, nói khẽ:

- Thủy Nguyệt Hàn, Thủy tiên sinh, người là người đầu tiên của Tứ Quý lâu mà ta thấy có sự quyết đoán như vậy!

Thủy Nguyệt Hàn cười khổ một tiếng:

- Đa tạ khích lệ. Ta có thể hỏi một câu, Vân Tôn làm thế nào để nhận định ta là người Tứ Quý lâu?

- Chẳng nhẽ ta không nên nhận định người à?

Vân Dương thản nhiên nói:

- Nếu người không động, ta đúng là không thể bắt được người! Nhưng người chỉ cần khẽ động, người liền chạy không thoát! Người hiểu ý ta nói chứ!

Thủy Nguyệt Hàn nhẹ nhàng thờ dài:

- Thanh Vân phường quả nhiên có quan hệ với Cửu Tôn, hơn nữa quan hệ rất sâu, lúc trước bước ra một bước này quả không sai, chỉ có điều, lúc tấn công cũng là lúc lộ ra chính mình. . .

Hắn nở nụ cười nhàn nhạt:

- Vân Tôn, hy vọng người có thể cường đại thêm ngàn lần vạn lần, chân chính tiêu diệt hoàn toàn Tứ Quý lâu! Nếu có ngày đó, đừng quên nói cho ta một tiếng.

Vân Dương nói:

- Ta hiểu rồi, người an tâm đi đi.

Thủy Nguyệt Hàn không chút lưu luyến nhìn Vân Dương, nói khẽ:

- Xuân Hàn Tôn Chủ!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Vượt Ngục

Một cổ khói xanh đột nhiên bốc lên.

Ánh mắt Thủy Nguyệt Hàn vẫn nhìn Vân Dương chăm chú, thân thể hắn run rẩy, huyết nhục toàn thân trong chớp lát hóa thành hư vô. Trên mặt đất chỉ còn lại một cái xác ướp khô héo!

Sinh mệnh, linh hồn, huyết nhục, xương cốt, cuối cùng áp súc thành một đồng xương cốt mục nát.

Vân Dương nhẹ nhàng thở dài một hơi, khẽ vung tay một cái, một cơn gió nhẹ thổi qua, xác ướp mục nát còn sót lại của Thủy Nguyệt Hàn cứ vậy mà hóa thành bột phấn phủ đầy đất.

Ngay khi nhìn thấy Thủy Nguyệt Hàn, Vân Dương đã sớm biết bản thân hẳn sẽ khó mà thu hoạch được gì!

Bởi, người này thực quá bình tĩnh!

Quá bình tĩnh!

Đây là một người từ lâu đã sớm xem sinh tử nhẹ tựa lông hồng!

Ngay khi hấn khiếp sợ hô lớn hai tiếng “Vân Tôn”, hẳn đã sớm biết bản thân mình không qua được đêm nay.

Từ lúc đó, trong mắt hẳn đã có tử khí hiển hiện.

Cho đến lúc Vân Dương nói ra cái tên Tứ Quý lâu, đồng thời không để ý sự giả biện của hẳn, hẳn đã lập tức hạ quyết tâm, nói ra bốn chữ, hồn phi phách tán mà chết.

Hắn cứ ung dung như vậy, thậm chí không đợi Vân Dương làm bất cứ động tác tra tấn nào, liền cứ như vậy mà kết thúc sinh mạng của mình!

Trong lòng Vân Dương thầm hiện lên một cảm giác: có lẽ, chính tên Thủy Nguyệt Hàn mà mình thấy này, mới thực sự là một trong những nhân vật nòng cốt của Tứ Quý lâu.

Những kẻ trước đó, Triệu Bình Long căn bản còn không tính là thành viên Tứ Quý lâu. Sở Thiên Lang cùng Lâm cũng chỉ là thành viên ngoại vi. Nói cách khác, hai người bọn họ chỉ tính là diễn viên quần chúng cho một vở kịch lớn. Lý Trường Thu kia tuy có cao minh hơn chút, nhưng cũng chỉ là một tên ám tử. Lý Trường Thu có thể nói là thành viên chính thức của Tứ Quý lâu, nhưng tuyệt không có vai trò và địa vị như Thủy Nguyệt Hàn!

Vân Dương thở dài, đưa tay chụp một cái, sương mù vô hình vô tích trong không trung chậm rãi ngưng tụ lại, khẽ động liền thu vào trong tay áo. Ông tay áo vung lên, trong chớp lát, mặt đất đã lại sạch sẽ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Ngay sau đó, thân thể hẳn liền hóa thành một đám mây mù, bay ra ngoài.

Hiện tại hẳn cũng chỉ hy vọng, tên Phó Nguyên Sơn kia, sẽ không chết thoải mái như vậy!

Bằng không, lần hành động này của hẳn, ngoại trừ việc giết chết hai tên có thể xác định là người Tứ Quý lâu ra, không còn thu hoạch gì nữa...

...

Một gian nhà lao khác.

Phó Quan Sơn cũng không hề phát hiện điều khác thường nào đang xảy ra. Hẳn nằm ngay ngắn trên giường... nằm ngáy ô.

Đối với người có hình thể khô gò như hẳn, đặt mình lên cái giường kia, đúng là hơi chật hẹp.

Giường nhỏ thì giường nhỏ, thậm chí hai chân hẳn còn không để nổi lên giường, nhưng Phó Quan Sơn vẫn ngủ ngáy rung trời.

Thần Tiên Hận đứng là dùng rất thuận tiện. Trực tiếp ném vào, chỉ cần người còn hô hấp, nhất định không tránh khỏi kiếp nạn. Càng không nói đến Phó Quan Sơn hô hấp ồ ồ, tiếng vang như sấm.

Vân Dương không chút khó khăn liền đem một thân tu vi của Phó Quan Sơn hóa thành hư vô.

Lần này, thậm chí Vân Dương còn không thèm hóa thành mây mù, trực tiếp hiện thân, ngồi tại bên giường, thể những Vân Dương ngồi đó nửa ngày, vị nhân huynh này vẫn đang khò khè, không chút cảnh giác.

- Thân là một võ giả, nhưng lại không có một chút tâm tư cảnh giác... nguoi cũng là người hiếm thấy.

Vân Dương sờ sờ cằm, ánh mắt nhìn Phó Quan Sơn mang theo một tia gian xảo.

- Ta thích nhất là mấy tên bị sinh hoạt thoải mái ăn mòn như nguoi a...

Vân Dương cảm thán.

...

Đêm hôm khuya khất, chính xác hơn là canh ba hai khất. (Mỗi khất là 15' thì phải)

Nhà tù Hình bộ vốn luôn yên tĩnh, đột nhiên ầm ầm nổ vang.

Trong khung yên tĩnh đến kim rơi cũng nghe thấy tiếng, tiếng bạo tạc nổ tung này phát ra càng thêm đình tai nhức óc.

Tất cả thủ vệ đều ứng thanh bùng tỉnh, những người đang say sưa mộng đẹp đều bị dọa đến lộ cộc ngã xuống giường, mơ mơ màng màng như một con ruồi không đầy đứng dậy, vẫn không biết chuyện gì xảy ra.

- Nhà lao xảy ra chuyện!

Có người rống to một tiếng.

- Có người cướp ngục!

Oanh một tiếng, tất cả mọi người đều hướng về phía nhà lao chạy như điên.

...

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh. Tiếng bạo hưởng vang lên từ phía gian tù của Thủy Nguyệt Hàn, tù thất bị oanh vỡ nát, một đạo bóng người cao ráo lao ra như thiểm điện, bóng người này một chưởng đánh nát cửa căn phòng giam Phó Quan Sơn:

- Mau đi với ta!

Thanh âm này rất gấp rút, rõ ràng là thanh âm của Thủy Nguyệt Hàn.

Tam đại công tử ở các phòng bên cạnh đều giật nảy cả mình, cùng lúc từ trên giường nhảy dựng lên.

Nhưng lập tức cửa phòng giam của ba người cũng bị đánh nát, một đám ám khí nhỏ như lông trâu bắn ra, trực tiếp bao phủ gian tù nhỏ hẹp.

Một tiếng cười âm trầm quái dị vang lên.

- Đám tiểu vương bát đản, tuy không lấy mạng của các ngươi, nhưng cũng phải cho các ngươi ăn chút đau khổ!

Phốc một tiếng, Một mảnh sương mù dâng lên.

Hai bóng người nhanh chóng hợp thành một đạo hào quang trường long bay ra ngoài.

Trong chớp mắt, đã lên tới tường viện Hình bộ cao tới 5 trượng.

Hai cước lại đạp một cái, phi tốc bay ra, thể như đại điêu, sau một khắc, hai bóng người đồng thời biến mất trong màn đêm!

Phốc phốc phốc...

Nhưng quan binh vừa vận chạy tới chặn đường kia, tựa như những miếng sủi cảo bị đánh bay khỏi đầu tường.

- Thủy Nguyệt Hàn trốn!

- Thủy Nguyệt Hàn vượt ngục chạy mất!

- Còn mạng theo Phó Quan Sơn!

- Đả thương thủ vệ!

- Ngay cả ba vị công tử, Xuân gia, Hạ gia, Đông gia cũng đều bị đả thương... Người đâu, toàn thân ba vị công tử cắm đầy châm nhỏ, đã biến thành ba đầu con nhím... .

Trong chốc lát, toàn bộ Hình bộ rơi vào trong hỗn loạn!

Sau một khắc đồng hồ, toàn bộ Thiên Đường thành đều chấn động!

Đã bao nhiêu năm không có xảy ra chuyện như vậy?!

Phạm nhân vậy mà trình diễn thành công một màn vượt ngục bạo lực...

Về phía Hình bộ, hiện tại đã trực tiếp loạn thành một đoàn.

Bởi... ba vị công tử kia, hiện tại chân chân chính chính biến thành con nhím.

Mỗi người, từ đầu, cổ lồng ngực, bụng dưới, đùi cho đến tận ngón chân...

Lít nha lít nhít đều cắm đầy những cây châm nhỏ tựa lông trâu.

May mà trên kim không có bôi độc, cũng không có cố tình bắn vào những chỗ yếu hại, thậm chí lực bắn ra cũng không phải rất lớn, nên ba con hàng này đều còn sống, còn rất thanh tỉnh. Rất hiển nhiên, mục đích của Thủy Nguyệt Hàn đến cùng cũng chỉ là muốn bọn chúng ăn chút đau khổ, cũng không phải muốn giết bọn hắn, dù sao một khi hạ tử thù, chính là kết xuống tử thù với tam đại gia tộc!

Nhưng tam đại công tử vẫn kêu gào như lợn bị chọc tiết, nhất là Hạ Băng Xuyên, Hạ công tử, kêu đến là thê thảm:

- Trước nhô trên mặt ta đó a... a a... đáng thương khuôn mặt anh tuấn của ta a...

Đông Thiên Lãnh công tử càng nổi giận ngút trời:

- Con mẹ nó nha Thủy Nguyệt Hàn, chờ ta đi ra! Ngươi chờ! Hồn dân! Vương bát dân! Lão tử dù có phải san bằng phủ thái tử cũng muốn đâm ngươi nắm tôi! Quá con mẹ nó hồn dân a a a...

- Ta quyết cùng ngươi không đội trời chung!

Trong ba người, Xuân Văn Phong là người tỉnh táo nhất, mặc cho quan viên Hình bộ rút châm, hắn thủy chung cắn chặt hàm răng, đột nhiên toàn thân run rẩy:

- Má ơi, ngươi làm nhẹ chút a... tê tê tê... lão thiên a, đau chết ta mất... tên hồn dân nhà ngươi có ý phải không, ngươi không thể để ta trang bức một chút rồi mới rút chỗ đó a... đau đau đau tê tê tê... a ai ôi...

Xảy ra chuyện lớn như vậy, hiển nhiên ba vị công tử không có khả năng tiếp tục ở trong nhà giam, hộ vệ tam đại gia tộc nghe được tin báo, ai nấy hai mắt trừng lớn, lửa giận thao thiên!

Công tử nhà ta xảy ra chuyện lớn ở Thiên Đường thành các ngươi, không có câu trả lời. Hừm, không xong với chúng ta...

Tên Thủy Nguyệt Hàn kia ở đâu? Mau chóng đem giao ra cho chúng ta!

Còn có Hình bộ các ngươi, công tử nhà chúng ta cho các ngươi mặt mũi, tránh để các ngươi khó báo cáo với thượng cấp nên mới phối hợp như vậy... lúc ấy các ngươi cũng nói rõ ràng, bây giờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, các ngươi muốn trả lời với chúng ta thế nào?

Ba vị công tử đều được người nhà tiếp ra ngoài.

Hình bộ đối với những người này cũng không thể làm gì.

Hiện tại bọn hắn còn đang sứt đầu mẻ trán, lấy đâu ra sức ngăn cản...

- Ta không về!

Đông Thiên Lãnh nghe hộ vệ khuyên hắn trở về, lập tức nổi trận lôi đình, chỉ trên mặt:

- Ta bị con mẹ nó sinh sinh đánh thành thằng mất rồi, thấy không? Thù này không báo, lại muốn ta trở về? Đánh chết ta cũng không về! Ca là quả hồng mềm a?!

- Đúng đấy, trở về? Hừ hừ!

Hạ Băng Xuyên gầm gừ:

- Không bắt được hai tên vương bát đần này, lại đem hắn chém thành muôn mảnh, Hạ Băng Xuyên ta dù có chết ở đây, cũng quyết không về!

- Ta đương nhiên cũng không về!

Xuân Văn Phong đau khổ nói:

- Ta chịu trọn vẹn hơn 700 châm a... hơn 700 châm a! Để ta cứ như vậy mà về? A? Các ngươi nghĩ sao?! Việc này tuyệt đối còn chưa xong đâu!

- Mau báo cho người trong nhà, nói cho gia gia ta, nãi nãi ta, Đại gia gia ta, Tam gia gia ta, Ngũ gia gia ta, Lục gia gia ta, Đại bá, Nhị bá, Tam bá, Tứ bá, Lục thúc, Thất thúc, Bát thúc, Cửu thúc... Thập ngũ thúc... nói bọn hắn báo thù cho ta! Nếu không có chết ta cũng không về, ta chịu thiệt thòi lớn như vậy, không có câu trả lời cho ta quyết không xong!

- Đúng đấy, nói cho cha ta biết, mẹ ta, gia gia, còn có tổ tông nhà ta... ta quyết không về, ta bị ăn hiếp a!

- Ta cũng vậy, nói cho...

Sáu vị hộ vệ tam gia đầu lớn như cái đầu!

Thực sự là ba tên ông nội a.

Người ta ngay cả ở Hình bộ cũng giờ được cảm gây vượt ngục, tình thế bây giờ hung hiểm chừng nào? Sợ ý một chút là đem mạng nhỏ bỏ lại đây, vậy liền tương ứng... mạng của chúng ta cũng bỏ lại đây theo các người a...

Thế nhưng Tam đại công tử cùng hạ quyết tâm không về, người người lửa giận ngút trời, bọn hộ vệ cuối cùng cũng chỉ đành thỏa hiệp, truyền thư về gia tộc, tranh thủ thời gian phái cao thủ đến trợ giúp... mấy người bọn hắn, thực không chịu nổi, thật sự không chịu nổi a...

- Bất quá, nói đi cũng phải nói lại...

Đông Thiên Lãnh đột nhiên nảy ra một suy nghĩ kỳ lạ:

- Mấy huynh đệ chúng ta thực sự là đồng bệnh tương liên, mấy ngày trước tên hỗn đản Thu Vân Sơn còn bị đánh đến bán thân bất toại, bây giờ vẫn còn nằm liệt giường a, hiện tại mấy chúng ta cũng đều bị đánh tới sắp mất, tình thế so với hắn còn thảm hơn... nghĩ tới nghĩ lui, há không ứng với câu nói kia, các mè một lứa oa...

- Nói cũng đúng.

Hạ Băng Xuyên âu sầu nói:

- Lúc ấy ta còn chế giễu hắn... con mẹ nó, hiện tại lão tử còn thảm hơn hắn, gương mặt anh tuấn của ta biến thành mặt rỗ a...

- Cũng chưa hẳn thành mặt rỗ a, châm cũng mảnh như thế, có thể không để lại vết đâu...

Đông Thiên Lãnh nói:

- Chờ chúng ta ra ngoài, lại cược một trận, nếu ai thua, liền vĩnh viễn làm mặt rỗ, lỗ kim trên mặt, không được phép trị liệu...

- Cút...

...

Chuyện Hình bộ lần này thực sự lớn!

Bốn phía đều rơi vào tình trạng gà bay chó nhảy!

Hình bộ hỏa tốc chạy tới tìm phủ thái tử, người phủ thái tử cũng ngờ ngợ ngắc ngắc:

- ... chạy? Chạy?

- Còn... đánh người bị thương?

- Còn đánh trọng thương tam đại công tử?!

- Còn...

Không phải nói làm màu, giả bộ phối hợp điều tra một bữa sao? Không phải là ngày mai liền thả a, sao nửa đêm lại làm ra động tĩnh lớn như vậy?

Trời sáng liền có thể đi! Nửa đêm liền vượt ngục? Con mẹ nó đến cùng là chuyện quái gì đang xảy ra a?!

Thái tử cũng cảm thấy mình như sắp phát điên.

“Đầu óc đám người giang hồ này đến cùng là làm từ cái gì vậy, vì sao cô không hiểu nổi a?”

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Hóa Ra Là Hấn

- Kiểm tra nơi ở của Thủy Nguyệt Hàn!

Thái tử gia tức đến méo mũi.

- Thái tử, nơi ở của Thủy Nguyệt Hàn không có ai, mọi thứ bên trong cũng không thấy dấu vết bị động qua, hẳn là hấn chưa từng trở về.

- Phải người tìm, nhất định phải tìm cho được Thủy Nguyệt Hàn!

- Vâng!

- Đi Vạn Bảo lâu, xem Phó Quan Sơn có trở về không!

- Vâng!

Cũng cùng lúc đó, bên Vạn Bảo lâu cũng rơi vào bầu không khí ngột ngạt.

Công nhiên vượt ngục há có thể khiến người không coi trọng, nhân thủ Hình bộ đã sớm đến khống chế Vạn Bảo lâu, tất cả mọi người đều đang bị Hình bộ gọi đi lấy lời khai.

Hình bộ tuy không dám trêu chọc tam đại gia tộc cùng phủ thái tử, nhưng Vạn Bảo lâu chỉ là một môn phía trên giang hồ. Thế mà người cũng dám vượt ngục?

Dưới tình huống không chọc được bên kia, vậy không đem người ta tể đao thì còn đem ai ra tể đao?

Sự việc đã xảy ra, Hình bộ còn không có chút thái độ thì uy nghiêm để đâu?

Ra lệnh một tiếng, Vạn Bảo lâu bị niêm phong, tất cả nhân viên đều bị bắt nhốt vào đại lao!

Tất cả, chỉ diễn ra trong một buổi sớm.

...

- Phốc! Hự khụ khụ khụ khụ...

Lúc tin tức truyền đến tai Thu Kiếm Hàn Lão nguyên soái cũng là lúc bình minh, nguyên vốn lão đang uống nước, nghe được tin liền phun đầy trời, không những thế còn hung hăng sắc mặt, chốc lát liền sắc đến thiên hôn địa ám, ho khan đến nhật nguyệt vô quang.

- Hự khụ khụ khụ...

- Khụ khụ khụ...

- Khụ khụ... ngô rống rống... khụ khụ...

Người trong phủ đều tròn mắt há mồm nhìn Lão nguyên soái.

Chuyện gì xảy ra?

Chưa thấy qua người nào mới sớm mà đã ho khan lợi hại như vậy a...

Vương tiên sinh đến báo tin càng ngờ ngạc.

Chuyện Hình bộ đúng là không nhỏ, nhưng... cũng không đến mức khiến Thu Kiếm Hàn thất thố đến vậy a?

- Khụ khụ khụ...

Lão nguyên soái rốt cục dừng được cơn ho, nhưng cũng nghẹn tới khuôn mặt đỏ bừng.

“Ta sớm biết, đám tiểu tử kia không có ý tốt!”

“Thủy Nguyệt Hàn tự mình vượt ngục? Đánh chết lão tử cũng không tin!”

Lão sớm biết đám người Cửu Thiên lệnh sẽ bí mật hành động, bắt quả... chơi cũng quá lớn đi, lợi dụng cơ quan quốc gia làm tay chân?

- Ừm, biết...

Lão nguyên soái ra vẻ đạo mạo nói:

- Bất quả chi là mấy kẻ trong giang hồ, cậy mạnh vượt ngục, nhiều lắm có liên quan một chút đến người phủ thái tử, đáng gì đâu? Chuyện nhỏ như vậy, lại khiến người mất công báo ta a, đến mức đó sao...

Khóe miệng Vương tiên sinh co giật một hồi.

“Chuyện nhỏ như vậy? Đến mức đó sao?”

“Người còn cho là ta không nhìn thấy bộ dạng vừa rồi của người sao?”

Ngoài miệng lão lại nói:

- Vâng, vấn đề này đúng là không đáng là gì. Bất quá dù sao cũng liên quan đến phủ thái tử cùng Vạn Bảo lâu, khó tránh khỏi sẽ hỗn loạn, vẫn phải thận trọng một chút.

- Ủm, đây là một vấn đề cần quan tâm!

Thu Lão nguyên soái sờ sờ râu ria:

- Nói lại cho Hình bộ, cũng đến lúc thả người... không đầu dính vào, cũng không phải là chuyện tốt. Dù sao Vạn Bảo lâu cũng là một trong mười tổ chức lớn trên giang hồ... mặt mũi của họ, cũng nên cho một chút... tên Phó Quan Sơn kia gây chuyện, người khác cũng chưa chắc liên quan!

Vương tiên sinh luôn mồm xưng vâng, lui xuống. Nhưng trong lòng lại nghĩ:

- Lão Thu hôm nay... có gì đó quái lạ a... từ lúc nào hấn lại quan tâm tới mặt mũi người giang hồ...

Hình bộ vẫn đang hỗn loạn!

Phủ thái tử cũng đang rối rít!

Toàn bộ Thiên Đường thành đều trong tình trạng phân loạn.

Về phía tam đại công tử cũng rối tinh rối mù.

Thậm chí bên Vân Dương, cũng rối như mớ tơ vò.

Phó Quan Sơn bị hấn bắt đi, nhưng sau khi bắt, Vân Dương mới phát hiện, cái này... có chút không đúng.

Bởi, Vân Dương mới chỉ hơi chút dùng thủ đoạn, vị Phó đại chương quỹ này đã đau đến chết đi sống lại, cơ hồ ngay cả thông tin tám đời tổ tông cũng nói ra.

- Người... tu vi người xảy ra chuyện gì??

Vân Dương có chút khó hiểu, thậm chí không thể tin được phán đoán của mình.

- Cực khổ tu luyện đến ngũ trọng sơn...

Phó Quan Sơn khóc không ra nước mắt:

- Sau đó liền bị phế đi...

Cơ mặt Vân Dương giật giật:

- Thế nhưng rõ ràng ta thấy người từng động thủ ở Thanh Vân phường...

- Đó là lực lượng Hồi Mộng đan...

Phó Quan Sơn đau đến toàn thân run rẩy:

- Khi cần động thủ, ăn một viên Hồi Mộng đan, tu vi trước khi bị phế sẽ tạm thời trở về... chỉ là, chỉ có thể bảo đảm nửa canh giờ... thời gian qua, thân thể chịu chút suy yếu, cũng không có gì đáng ngại...

Hồi Mộng đan...

Vân Dương từng nghe nói qua loại đan dược này.

Nghe nói, năm xưa có một vị Đan Đạo đại sư, vì hiểu lầm một người nên không tiếc ngàn dặm truy sát, lại phế đi tu vi của người đó.

Nhưng sau đó, hắn mới phát hiện mình hàm oan người tốt.

Dưới sự hối hận, hắn đi khắp chân trời góc bể tìm linh dược, cuối cùng luyện ra Hồi Mộng đan.

Nhưng loại đan dược này chỉ thích hợp với người có tu vi huyền khí dưới thất trọng.

Người có tu vi vượt qua thất trọng mà bị phế đi, sau khi dùng Hồi Mộng đan, cũng chỉ có thể phát huy lực lượng thất trọng. Đây là cực hạn.

Tại Thiên Huyền đại lục, Hồi Mộng đan còn có một danh xưng vang dội khác: thuốc hối hận!

Vân Dương ngửa mặt lên trời, hắn cảm lạnh, không còn gì để nói.

Nếu sớm biết người phải ăn thuốc hối hận, ta còn cần lãng phí Thần Tiên Hận a?

Đáng tiếc Thần Tiên Hận của ta a, vì đối phó một tên cặn bã mà phải vận dụng Thần Tiên Hận trân quý, ta đúng là con mẹ nó khai sáng tiền lệ bại gia a!

- Vì sao người đi Thanh Vân phường?- Ta... ta thích Túy Nguyệt cô nương a...

- Ta muốn nghe sự thật!

- Đây chính là sự thật a, ta thực sự ưa thích Vân cô nương a!

Vân Dương cảm lạnh.

- Người thích người ta còn đi làm mới?

- Đó không phải là bị người khác nhờ vả a, tôn chỉ thương gia là hòa khí sinh tài, Thu công tử không công mà lùi, ta đương nhiên muốn thừa thế xông lên...

Hồi đến đây, Vân Dương đột nhiên có một loại xúc động muốn một chương chụp chết con hàng này.

Nhưng hắn lại hỏi thêm một câu:

- Bị người khác nhờ vả? Thu Vân Sơn nhờ người? Con hàng nhà người đủ tư cách để Thu đại công tử nhà người ta nhờ vả?

- Không phải Thu Vân Sơn a.

Phó Quan Sơn đau tới khuôn mặt co quắp:

- Là Mễ chương quý nhờ ta, nói ta giúp đỡ Thu công tử chút lực, ta sao có thể cãi lệnh Mễ chương quý a...

- Mặc dù ta không tình nguyện mai mối cho người khác, nhưng... Mễ chương quý đáp ứng ta, chờ Thu công tử đắc thủ, hắn sẽ lại nghĩ biện pháp để ta...

Sát khí trên mặt Vân Dương càng thêm kịch liệt. Cường ép kiềm chế bản thân:

- Rốt cục tên Mễ chương quý kia là ai?

Phó Quan Sơn cẩn thận nhìn sắc mặt Vân Dương:

- Mễ chương quý... chính là Mễ Không Quân!

- Mễ Không Quân!

Vân Dương biến sắc.

Hắn từng rà soát những ta chương quý họ Mễ khắp Thiên Đường thành, lại duy chỉ bỏ sót người này!

Cung đình nội quý!

Nắm giữ toàn bộ quyền mua bán của hoàng cung, từ góc độ nào đó mà nói, chính là đại nội tổng quản! Người thân cận bên cạnh Hoàng đến bệ hạ!

Khó trách người khác sẽ nể tình như thế. Hóa ra lại là hắn.

Quả nhiên quyền cao chức trọng!

Nhưng cùng với sự sáng tỏ trong lòng, Vân Dương lại cảm thấy thêm một cỗ sầu lo.

- Mẽ chường quỹ! Khó trách gọi hấn là Mẽ chường quỹ, hóa ra thân phận của hấn, chính là chường quân nội quỹ...

- Từ tên Ngô công công ám sát ta đêm qua... đến vị Mẽ chường quỹ này... Hoàng cung đại nội, đến cùng là bị thẩm thấu bao người a?

Vân Dương cau mày.

Hấn vẫn chưa điều tra ra được “mùng chín tháng giêng” cùng “mười một tháng giêng” từ trong miệng Ngô Văn Uyên nói ra lai ai. Còn tên phụ ta thái tử mà Sở Thiên Lang nói, hấn nói phụ tá thái tử là Thủy Nguyệt Hân, hay là có người khác?

Còn tên đại tướng quân kia, đến nay cũng chỉ có thể xác định là một trong Ngũ đại tướng quân Ngọc Đường. Thiết Tranh nhất định không phải. Vậy còn bốn người khác, là ai? Hoặc có thể là địa vị thấp hơn một chút?

Tuyệt không có khả năng cao hơn, trong quân đội, người cao hơn chỉ có hai người.

Thu Kiếm Hân, Lãnh Đạo Ngâm.

Đạo Kiếm song bích, Ngọc Đường trấn quốc chi soái!

Hai người này tuyệt không thể là người Tứ Quý lâu.

Mà trong hoàng cung, hiện tại có thể xác định hai người có khả nghi, Ngô công công, Mẽ chường quỹ. Như vậy, còn có những người khác hay không?

Hấn lần này mượn lực quan phủ, thành công thanh trừ Thủy Nguyệt Hân cùng Phó Quan Sơn. Tiếp đó đối phương sẽ làm gì a?

Vị Xuân Hân Tôn Chủ nắm giữ Ngôn Linh Huyết Chú tà ác thần bí kia... đến cùng là ai?!

Ván bài này, ngoài mặt hấn thành công phá cục.

Nhưng thực tế có thực sự phá cục hay không? Bọn hấn có tiếp tục đối phó Thanh Vân phùng hay không?

Vân Dương lâm vào trầm tư, khuôn mặt u ám dưới ánh đèn, chết xạ một cổ nhan sắc thần bí mà ưu nhã.

Phó Nguyên Sơn nhìn gương mặt này, bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác người này không thuộc về nhân gian, chính là thuộc về... Âm Tào Địa Phủ, khiến người cảm thấy quỷ dị!

Nhìn một chút, mà có thể khiến người giật mình run rẩy.

- Công tử... công tử... công...

Phó Nguyên Sơn run rẩy:

- Những gì ta biết đều đã nói hết, có thể, có thể thả ta trở về hay không... sau này, ta cũng không dám nữa...

Vân Dương chậm rãi ngừng đầu, ánh mắt u lãnh không chút tình cảm nhìn vào mắt Phó Quan Sơn.

Phó Quan Sơn càng thêm sợ hãi:

- Ta ta ta... tiểu nhân chỉ là chường quỹ Vạn Bảo lâu, năng lực có hạn... công tử, công tử... tỷ phu ta là quản sự Vạn Bảo lâu... còn xin, công tử thủ hạ lưu tình... ngày sau, tất có báo đáp...

Vân Dương lặng lẽ nghiêng đầu nhìn hấn.

Mấy sợi tóc phủ xuống, phất phờ trên gương mặt hấn, trong bóng tối, tạo ra một loại cảm giác u buồn thê lương.

Xoái!

Một đạo đao quang đột nhiên lóe sáng.

Phó Nguyên Sơn không kịp kêu một tiếng tha mạng, đầu người đã rơi xuống đất!

Quả nhiên đứt khoát!

Vân Dương chậm rãi đứng dậy, đi ra cửa, chờ hấn đi khuất khỏi mặt thất, thi thể không đầu của Phó Nguyên Sơn mới chậm rãi ngã xuống đất.

Đầu lăn trên đất, ngửa mặt hướng lên trời.

Trên mặt không có vẻ khủng bố khiếp sợ, chỉ có sự nghi hoặc, vô tận nghi hoặc.

Hắn chết cũng không rõ, trước đó hắn nói ra bối cảnh của mình, lại nói thêm thân phận không tầm thường của tỷ phu, lại nói muốn báo đáp... lại đột nhiên nghênh đón một đao!

Nhất đao lưỡng đoạn!

Vì sao?

...

Vân Dương trở về phòng ngủ của mình. Trong này, có thứ khiến hắn lưu luyến.

Phòng ngủ của hắn.

Phong Hòa Huyết Lôi Vân, ngoại trừ di thư của Phong Tôn đã bị hắn hủy đi. Mặt khác, di thư của những người còn lại, kể cả hắn đều ở đây.

Còn có công pháp của các huynh đệ.

Huyền Phong Châu, Tinh Hỏa Châu. Vân Vụ Châu. Huyết Sát Châu, Thiên Lôi Châu.

Nhìn năm viên châu thần bí tràn đầy lực lượng, Vân Dương lẳng lặng ngồi xuống. Đầu tiên rót một chén rượu, mỉm cười đứng lên:

- Các ca ca, các người biết không, địch nhân của chúng ta cường đại đến khó tưởng tượng a. Theo ta từng bước xâm nhập, phát hiện... Tứ Quý lâu không lỗ, khó mà đánh giá. Điểm này, không biết các người có từng nghĩ tới đâu?

- Tại cái thế gian nhìn như bình tĩnh, có lẽ chúng ta cũng chưa từng nghĩ qua, dòng nước ngầm chảy xiết, lại kinh tâm động phách đến vậy!?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Nguyện Vọng Của Các Huynh Đệ

Vân Dương bình tĩnh mỉm cười, tựa như một ngọn núi lửa đang hoàn thành sự áp ủ sau cùng, trước khi hoàn toàn bạo tạc.

Khoảnh khắc bình yên trước sóng thần!

- Kỳ thật, ta rất hoài niệm thời gian đơn thuần dùng cơ bắp trước kia. Điều chúng ta nghĩ lúc đó thật đơn giản, thắng bại, giết địch. Mãi mãi cùng chưa từng nghĩ tới, dưới mảnh trời yên tĩnh kia, lại có mạch nước ngầm đang chảy xiết, âm thầm cuốn lấy vạn vật...

- Có lẽ cũng chỉ có đại ca, chỉ có lão đại mới nghĩ ra được, trước lúc sắp chết, hắn có lời kéo tay ta, nói: Lão Cửu, nếu còn sống mà trở về, hãy làm một người chấp hành ngoài pháp luật đi...

- Hoặc, cũng chính thời khắc này, lão đại liền thấy được những cái u ác tính giấu trong lòng cái quốc gia này đi...

- Càng có lẽ... thuần túy là lão đại cũng không nhìn thấy được kinh đào hải lãng ngầm chảy kia, đơn thuần là muốn bảo trụ tính mạng ta... thân phận Vân Tôn, một khi bại lộ, chính là kết cục chết không thể nghi ngờ...

...

Vân Dương thờ dài, mở ra di thư của chính mình.

Một người đang sống, lại đọc di thư của chính bản thân, cảm giác đó, thật quái dị.

Trên di thư, chỉ có một câu: ta không biết ta là ai, ta cũng không có điều gì cần lo lắng, cho nên, không có gì để viết.

Vân Dương mỉm cười, trong lòng trầm suy nghĩ, nếu các ca ca thấy được di thư của mình, không biết sẽ cười hay sẽ khóc?

Chỉ là, ta thực sự không biết... ta là ai...

Phong di thư của Vân Dương từ từ hóa thành tro tàn. Lại biến thành một đoàn khói xanh, không để lại bất cứ vết tích nào trên thế gian.

...

- Lão Độc Cô, là phụ thân ta, giúp ta chiếu cố lão thật tốt. Để lão nhân gia an dưỡng tuổi thọ, thay ta giúp người tổng chung! (Đại ý là An táng khi lão qua đời, ta không rõ tiếng việt mình có từ nào có ý cảnh tương tự chút không, anh em góp ý nhé!)

Đây là di thư của Thất ca Huyết Tôn, ngoại trừ những lời nhắn nhủ với các huynh đệ, còn có một câu nói kia.

Vân Dương chỉ cảm thấy lồng ngực lại co rút một trận.

Bảo Ân lệnh đặt trước ngực như một khối than nóng rực. Thiêu đốt đến trái tim đau đớn.

Di thư Lục ca Lôi Tôn:

- Ta bị gia tộc trục xuất ra ngoài, ta trời sinh bát khiếu, họ nói ta là phế vật. Không cách nào tu luyện công pháp gia tộc, sau khi cha mẹ ruột đều qua đời, ta bị đại bá đuổi ra ngoài. Nếu ta chết rồi, các huynh đệ còn người còn sống, nếu có cơ hội, giúp ta thắp cho cha mẹ một nén hương, nói nhĩ tử của họ đã đi tìm họ, bọn hấn chết quá sớm, để nhĩ tử bị người khi dễ... ăn, quên nói, nhà ta ở Huyền Hoàng giới, Lôi gia. Còn muốn giúp ta hả giận thì coi như xong, Lôi gia quá cường đại. Dù sao ta cũng sống rất vui vẻ, nếu không bị trục xuất, ta còn không được gặp các người đâu, nếu như các người vì giúp ta hả giận, vì vậy mà thụ thương, chiến tử, kiếp sau ta cũng không nhận các người!

- Sống cho tốt, Lôi Mộc Phong ta đời này còn chưa sống đủ, thay ta sống phần còn lại!

...

Vân Dương chăm chăm nhìn phong di thư này.

Lời nói của Phong Tôn dường như hiện ra trước mắt: Lão Lục tựa hồ là đệ tử đại gia tộc...

Chỉ là, Lôi gia này là gia tộc nào? Thiên tài Thiên khai bát khiếu lại nói là phế vật? Thậm chí còn bị đuổi ra ngoài? Toàn bộ Ngọc Đường đế quốc này, tuy không nói là không có ai thiên khai bát khiếu, nhưng cũng là long phượng sùng lân, lác đác không có mấy a, đó rõ ràng là tuyệt đại thiên kiêu, thiên tư siêu cường a!

Tại sao cái ở cái Lôi gia này lại biến thành phế vật rồi?

Hắn có cơ duyên Tạo Hóa Kim Liên cũng mới khai thất khiếu a? Nếu nói Lục ca là phế vật, chẳng lẽ ta sơ với phế vật đều không bằng?

Còn có, cái Huyền Hoàng giới kia... ở đâu?

Sống trên đời ngàn ấy năm, hắn còn chưa từng nghe qua Thiên Huyền đại lục còn có địa danh này!

Lấy mạng lưới tinh báo của Cửu Tôn, đến hắn còn chưa nghe nói thiên hạ còn tồn tại nơi này, đó mới thực là không thể tin nổi.

- Huyền Hoàng giới...

Vân Dương thì thảo nói:

- Lục ca, người yên tâm. Nếu ta thực không có đủ thực lực, tất sẽ không đi trêu chọc bọn hấn. Nhưng, vạn nhất thực lực của tiểu đệ đạt đến độ cao kia, nhất định sẽ san bằng Lôi gia, giúp người hả giận, chỉ cần ta không thương không chết, người cũng không có lý do không nhận tiểu đệ đi?!

- Còn chuyện dâng hương cho cha mẹ người, cứ yên tâm giao cho ta. Chỉ cần ta biết được, liền đưa người đi đoàn tụ cùng họ.

...

Vân Dương nhìn di thư chưa được mở của Hòa Tôn.

Ngũ ca sẽ nói thể nào a?

Nghĩ đến Hòa Tôn, nghĩ đến Vân Túy Nguyệt, lại nghĩ đến...

Lòng Vân Dương đau như dao cắt.

- Nếu ta chết, giúp ta chiếu cố Túy Nguyệt.

Trong di thư của Hòa Tôn, ẩn chứa một tâm tình nóng rực:

- Túy Nguyệt là cô nương ngọc. Các người đều biết, mặc kệ ta sinh tử, cũng đều là lão bà ta! Lớn thì kêu đệ muội, nhỏ thì gọi tiểu tử. nếu không thừa nhận thân phận của nàng, nàng sẽ đi theo ta.

- Đợi qua mười năm tám năm, chờ nội tâm nàng dần bình lặng, nghĩ chút biện pháp, kiếm cho nàng một gia đình hạnh phúc. Nếu nàng đã có kết cục tốt đẹp, không cho phép các người đi quấy rầy nàng. Tất cả những gì liên qua đến Cửu Tôn, hết thảy không được xuất hiện trước mặt ăng! Miễn cho nàng xúc cảnh sinh tình, nhìn thấy các người lại do dự...

- Ai...

Vân Dương xúc động thờ dài.

- Ta là cô nhi, Túy Nguyệt cũng thế. Vân Túy Nguyệt, cái tên này chính là sau này nàng tự đặt, tên của ta cũng là tùy tiện kêu ra. Vậy có nói hay không cũng không cần thiết. Kỳ thực, ta thích nhất chính là cái tên Hóa Tôn.

- Nếu ta chết, chỉ hy vọng, các huynh đệ còn sống, sống cho tốt.

- Kỳ thật, ta thực không muốn chết. Ta còn muốn tìm tới cha mẹ ta, hỏi họ một câu, vì cái gì mà vứt bỏ ta? Hay là bán ta đi? Hoặc là cha mẹ ta sớm đã qua đời, ta có thể thay họ thắp một nén nhang hay không?

- Điều ta muốn nhất, chính là nắm tay Túy Nguyệt, dẫn nàng đến trước mộ phần cha mẹ tế bái, hoặc là tìm họ để kêu một tiếng cha mẹ. Mặc kệ là bị vứt bỏ, hay là bị bán, kỳ thực ta cũng không hận bọn họ, ta sẽ thừa nhận bọn họ, hiểu thuận với họ.

- Ta không muốn chết, ta còn nhiều việc muốn làm, việc ta muốn làm các người không thể làm thay ta.- Trước ngực ta có vết tích bị ba ngọn lửa đốt cháy, tạo thành hình một ngọn núi lửa. Nếu ta chết đi, giúp ta tìm phụ mẫu, thay ta kêu một tiếng cha mẹ, từ nhỏ ta đã không được gọi cha mẹ, không biết lúc ta có thể đứng trước mặt họ mà gọi cha mẹ, có thể rơi lệ hay không. Mặt khác, cũng đừng trách bọn họ, loạn thế như vậy... ai...

Di thư của Hóa Tôn, lấy một tiếng thờ dài làm kết thúc.

Nhìn di thư của Hóa tôn, Vân Dương nhớ tới chính mình.

Đột nhiên có một lại cảm giác tê lương tịch mịch, thiên địa bao la, thế gia mệnh mông chỉ một mình ta cô đơn.

Cổ cảm giác thần thờ nú lấy hấn không thoát ra được.

Kìm nén, cơ hồ thở không ra hơi.

..

- Hiện tại, ta có một quyết định mới.

Vân Dương yên lặng nói:

- Đồ vật trong Cửu Tôn phủ, ta sẽ lấy hết ra ngoài. Ta rất ích kỷ, ngoại trừ chúng ta, ta không muốn để cho bất kỳ người nào khác được xưng Cửu Tôn!

- Nói thế nào ta cũng không thể chấp nhận được!

- Cửu Tôn cứ đóng lại thì cũng thôi. Nhưng, vạn nhất có một ngày bị người khác mở?

Vân Dương trầm trầm nói:

- Cho nên ta làm ra quyết định ích kỷ này, hy vọng các người sẽ không trách ta.

- Hiện tại ta chỉ mở thất khiếu, trước mắt chỉ có khả năng tu luyện tâm pháp tầng thứ nhất của mọi người, ngoài ra còn có Vân, Phong, Hóa. Những ba loại công pháp này đã rất khó tiến bộ, không chừng, ta thực sự là so với phế vật đều không bằng.

Vân Dương yên lặng nói:

- Cho nên, ta cần tăng thực lực... ta muốn trở nên mạnh mẽ...

- Hai người trong cung kia, địa vị quá cao, khó mà tùy tiện dung chuyển...

Trong mắt Vân Dương bắn ra hào quang chói mắt:

- Nhưng... mặc kệ bọn hấn cường đại như thế nào, ta đều sẽ khiến bọn hấn, còn có Tứ Quý lâu đằng sau bọn hấn, trả một giá thật nặng!

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, cho đến bây giờ hấn đã đạt đến tầng thứ nhất viên mãn, mà tu vi huyền khí của hấn cũng đã đạt đến tam trọng đỉnh phong.

Vân Vụ quyết làm nên thanh danh của hấn, cũng đã đạt đến tầng thứ ba. Huyền Phong quyết, Tinh Hỏa quyết, bởi vì chiến sự lần trước, cũng đều bị hấn mạnh mẽ tăng lên tầng ba. Kinh Lôi quyết, cùng Huyết Sát quyết thì mới chỉ tu tầng thứ nhất.

Mà hiện tại, Vân Dương đang gặp phải bình cảnh.

Muốn đem công pháp tăng lên tầng thứ tư, rất khó.

Lúc trước, trước khi Cửu Tôn chưa gặp nạn, Vân Dương cũng đã từng tu luyện tới tầng thứ tư Vân Vụ quyết, sau đó cũng dừng ở đó. Bây giờ tu luyện lại, cũng gặp phải bình cảnh này.

Vân Dương biết, là do hấn tư chất có hạn!

Kỳ thực không chỉ Vân Vụ quyết, còn có Huyền Phong quyết cùng Tinh Hỏa quyết cũng thế, sau khi đạt đến tầng thứ ba đỉnh phong, liền không thể tiến thêm một tấc. Tin rằng, Kinh Lôi quyết cùng Huyết Sát quyết đến đó cũng như thế, cho nên Vân Dương không thể nhận được muốn đột phá Sinh Sinh Bất Túc Thần Công đến tầng thứ hai. Nếu khi tu thành tầng thứ nhất có thể mở ra tân khiếu, vậy đột phá tầng thứ hai, hấn là cũng có một ít chỗ tốt a?

Ban đêm

Vân Dương vừa mở mắt, liền hóa thành một đoá may mù bay ra. Phương Mặc Phi cùng Lão Mai không chút hay biết.

...

Lăng Phong các.

Đây là một nơi rất kỳ quái.

Dưới Lăng Phong các là một sông bạc hàng trung. Nói là cỡ trung, những cũng có thể dung nạp bốn năm trăm người cùng chơi.

Đây chính là nơi đánh bạc nổi tiếng nhất Thiên Đường thành.

Lăng Phong các chỉ có một vị các chủ, một vị tổng quản, bên dưới chỉ có quân sự, về nhân lực có thể nói là rất đơn bạc, nhưng bốn năm nay, từ lúc Lăng Phong các thành lập, còn chưa có bất kỳ người nào dám tới gây chuyện ở Lăng Phong các.

Duy nhất ngoại lệ cũng chỉ có năm ngoái, Vân Dương cảm thấy tình hình kinh tế căng thẳng, ngân lượng dùng để chiếu cố tàn quân và thân nhân liệt sỹ tạo thành lỗ hổng kinh tế rất lớn, dưới áp lực hai bên, rốt cục hấn quyết định có ý đồ với Lăng Phong các.

Kỳ thực lần đó cũng không tính là Vân Dương đắc thế, Vân Dương cùng Lăng Phong các chủ đại náo một trận, kém chút liền rút đao rút kiếm, nhưng Vân Dương vẫn không chiếm được tiện nghi. Cuối cùng Bát ca Phong Tôn ra mặt, đem chuyện này đè xuống, càn thành công lấy được mười triệu lượng bạc từ Lăng Phong các, coi như giải quyết nguy cơ vòng quay tiền tệ...

Sau đó, hấn còn đặc biệt mời Phong Tôn uống một bữa, thỉnh giáo nghi vấn trong đó, dù sao việc này hấn cũng không xử lý hoàn mỹ, còn nhiều điều cần rút kinh nghiệm.

Nhưng, cho tới hôm nay nhớ lại chuyện này, Vân Dương vẫn cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười.

Bởi, Lăng Phong các chủ kia chính hóa thân của Phong Tôn.

Cũng thật bội phục con hàng này, đầu tiên mặt đồ bùng bùng cùng mình đánh đến chết đi sống lại, sau đó sau khi tự mình giải quyết vấn đề, lại mặt dày này dạn để mình mời hấn uống rượu.

Người xấu hấn làm, người tốt cũng là hấn làm.

Lại còn hùng hồn đầy lý lẽ giáo huấn mình:

- Lăng Phong các chủ có thể bồi thường lúc hòa giải, những quyết không thể nhận thua ngay lúc xảy ra chuyện, nếu không uy tín sừng sững của Lăng Phong các còn đâu?! Phục không?

Hấn còn có thể nói gì sao? Dám nói sao?

Phong Tôn giả bộ... thật con mẹ nó thành thần!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Diệt Cỏ Tận Gốc

- Thực sự là...

hiện tại Vân Dương đang đeo một cái mặt nạ, đương nhiên đó là mặt nạ của các chủ Lăng Phong các, nghĩ nửa ngày, hấn chép miệng một cái:

- ... Tên các chủ Lăng Phong các các này, thực sự không biết xấu hổ a...

Một thân thanh y, lại thêm một cái mặt nạ đặc biệt, Vân Dương tiến nhập Lăng Phong các.

- Các chủ!

- Các chủ đến rồi!

Trên đường đi không ngừng có quân sự chào hỏi, Vân Dương chỉ hừ một tiếng, tiếp tục dạo bước.

Một thân ánh lóe lên trước người hắn, một thanh niên áo trắng nhanh nhẹn thoáng hiện, thân thể như ngọc, vẻ mặt ôn tồn lễ độ, nhưng thanh âm lại mang theo một âm điệu khàn khàn, tựa như cuồng hống bị cái gì đó chặn lại.

- Các chủ, rốt cục ngài cũng xuất hiện.

Thanh niên áo trắng nói.

Đây chính là đệ nhất đại tướng dưới trướng Phong Tôn ở Lăng Phong các. Vô Âm công tử Thủy Vô Âm.

Vân Dương đối với người này cảm thấy rất hứng thú, thậm chí còn từng coi hắn là tâm phúc. Chỉ vì người này tâm tư cẩn mật, tính toán không bỏ sót, xem như nhân vật nhất đẳng.

Nhưng bây giờ, Vân Dương cũng chỉ có một ý nghĩ.

Nên đối xử với tên thủy Vô Âm này như thế nào cho phải? Chuyện Bát ca đã mất, có nên nói với hắn hay không? Người này, là một nhân tài, thả hắn đi cũng thật đáng tiếc. Nhưng làm sao mới có thể khiến hắn lưu lại?

Chẳng lẽ muốn ta lấy thân phận Bát ca, một mực lừa gạt hắn?

- Ừm, Vô Âm, thời gian này, lợi nhuận thế nào?

Vân Dương đặt móng ngồi xuống vị trí các chủ, thanh âm đậm đặc.

- Tạm được.

Trên mặt Thủy Vô Âm lộ ra một nụ cười ưu nhã:

- Bất quá, lâu như vậy mà các chủ không lộ diện, khiến thuộc hạ cực kỳ lo lắng, kém chút liền muốn ôm tiền đào tẩu.

Vân Dương cười cười:

- Ngươi còn để ý chút tiền ấy.

Thủy Vô Âm khàn khàn cười một tiếng:

- Lần này các chủ trở về, có phải muốn ở lại một chút?

Vân Dương nhú nhú mày:

- Có chuyện?

- Không có chuyện gì, bất quá, trong khoảng thời gian gần đây, ta muốn trở về nhà một chuyến.

Thủy Vô Âm nói:

- Lúc trước các chủ không xuất hiện, tiểu đệ tự nhiên không dám rời đi, bây giờ các chủ về tọa trấn, tiểu đệ liền muốn về nhà xử lý chút chuyện.

- Lúc ngươi về, đóng cửa Lăng Phong các là được, khi nào trở lại thì tiếp tục kinh doanh.

Vân Dương lơ đãng nói:

- Trong thời gian này, lợi nhuận, có bao nhiêu? Phiền phức, có bao nhiêu?

Thủy Vô Âm nói:

- Lợi nhuận một năm rưỡi, gần hai ức lượng bạch ngân. Đây là lãi ròng.

- Hai ức lượng...

Vân Dương nói:

- Chút nữa đưa đến tiền trang, chuyển thành ngân phiếu. Ta muốn loại 500 1000 lượng.

- Vâng.

Thủy Vô Âm nói:

- Về phần phiền phức, chính là sông bạc Lâu Trung Lâu phía đối diện. Tên Đại Nhọt kia mỗi ngày đều tới tìm phiền toái. Trong thời gian các chủ không tọa trấn, chúng ta bị chúng đè ép không ít.

Vân Dương nhú nhú mày, ánh mắt lộ ra một tia sắc bén:

- Hắn còn dám tới?

- Thời gian gần đây không có tới... nghe nói tiểu đệ của hắn bị chém bốn năm mươi cái...

Thủy Vô Âm nói, mang theo giọng điệu cười trên nỗi đau khổ của người khác:

- Hiện nay trị an Thiên Đường thành càng thêm sâm nghiêm. Máy hoạt động ngầm như mưa bán, ép người bán thân của hắn khó mà hoạt động. Lại thêm lần trước các chủ trừng trị hắn, tài sản của hắn cũng chỉ còn một hai phần mười, thời gian này cũng không dễ chịu lắm, cho nên mấy tháng gần đây cũng không dám qua gây chuyện.

Vân Dương nhàn nhạt gật đầu:

- Người trước cứ đi làm ngân phiếu. Đợi tới ta lại đi dạo Lâu Trung Lâu một vòng, cũng không thể chỉ để hắn tìm chúng ta, chúng ta cũng phải tìm lại hắn, có qua có lại mới toại lòng nhau a...

Thủy Vô Âm cười hắc hắc:

- Sớm đợi câu nói kia của các chủ, đêm nay để ta bồi các chủ đĩa qua?

- Người đi? Người bây giờ đi làm ngân phiếu cho ta!

Vân Dương nghiêng người qua một chút:

- Minh ta đi là được, hai người cùng đi, không phải quá khi dễ người sao?

Thủy Vô Âm khàn giọng nở nụ cười, nhưng ẩn ẩn cảm giác có gì đó không đúng lắm.

Vị các chủ trước mắt này, dù là dáng người, cách nói chuyện, khẩu khí, khí thế, ánh mắt, động tác, hay thói quen... đều không có kẻ hở, hoàn toàn thống nhất với trước kia. Nhưng Thủy Vô Âm thủy chung có một cảm giác quái dị không nói thành lời, bởi... người trước mắt, không dễ cho hắn có một cảm giác... thân thiết.

Luôn có mấy phần vị đạo xa cách...

- Lão đại, người còn nhớ thương thế của ta a?

Thủy Vô Âm đột ngột hỏi.

- Ừm, thương thế của người không thành vấn đề, chẳng mấy chốc sẽ có biện pháp.

Vân Dương nói:

- Không nên gấp gáp, trong vòng ba tháng, chờ người xử lý việc riêng trở về, ta liền xuất thủ chữa cho người.

- Đa tạ lão đại quan tâm.

Cảm giác quái dị kia vẫn chưa thể tiêu tan, nhưng Thủy Vô Âm cũng không nói tiếp.

...

Ban đêm.

Vân Dương trực tiếp giết vào Lâu Trung Lâu. Từ trên xuống dưới càn quét một lượt. Đã sớm nghe nói Lâu Trung Lâu này gian lận lừa người, sau đó lại mê hoặc cho vay tiền. Một khi không trả nổi, sẽ ép người hoặc người nhà bán thân, có thể nói tội ác chồng chất...

Lúc trước còn cần cái lâu này cân bằng, giảm sự chú ý cho Lăng Phong các, nhưng hiện tại đang cần hấp thu bất bình chi khí. Vân Dương cũng không có ý định để cái Lâu Trung Lâu này tiếp tục tồn tại.

Đi vào thuận lợi, liền chế trụ lão đại Lâu Trung Lâu, dùng chút thủ đoạn, khiến tên Lưu Đại trên đầu mộc nhọt kia ngoan ngoãn giao ra số tài sản còn lại. Sau đó để gia hỏa này triệu tập lực lượng trung kiên của hắc tập trung đến mật thất.

Sau khi xác nhận không còn gì bỏ sót, dưới một mảnh ánh mắt kinh hãi, Vân Dương bắt đầu đại khai sát giới.

Máu tươi của ba bốn mươi người, phủ kín mật thất.

Mỗi một cổ bất bình chi khí mờ mịt đều vị Lục Lục vui vẻ hấp thu.

Khi Vân Dương vỗ vỗ tay thân nhiên đi ra khỏi mật thất, cửa mật thất ngậm chậm rãi đóng lại, khẽ vận công, đem lối vào đánh sập, một lần hành động đem Lâu Trung Lâu hoàn toàn chôn vùi.

- Liền chôn các người dưới đó đi!

Vân Dương hừ giọng một tiếng, các loại tài bạc châu báu, thu đầy mười cái bao tải.

Khi Thủy Vô Âm đến tiếp ứng, hai con mắt đều đăm đăm.

- Lão đại... ngài... đây là đánh cướp Lâu Trung Lâu sao?

Thủy Vô Âm nói chuyện đều thành cà lăm.

- Không!

Vân Dương nói.

Thủy Vô Âm:

“??”

Vân Dương thân nhiên nói:

- Từ nay, trên thế giới này, không còn Lâu Trung Lâu.

Thủy Vô Âm:

“...”

Lão đại, ta cho là người chỉ đi tìm người ta gây phiền phức, nào nghĩ tới người vậy mà trực tiếp diệt người ta?

- Cái này... về sau sẽ không còn một cái tài nguyên cố định...

Thủy Vô Âm vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc:

- Vốn là... lão đại người chỉ cần thấy thiếu tiền, liền có thể đến đó “rút”. Hiện tại làm sao...

Vân Dương thở dài:

- Vấn đề hiện tại vô cùng thiếu tiền a, sự cấp tòng quyền a...

Lý do thật vĩ đại, ta thực sự không thể phản bác được!

Thủy Vô Âm triệt để câm lặng.

...

Nói cho cùng, vẫn là Vân Dương cùng Phong Tôn có tính cách khá khác biệt. Phong Tôn bất cần đời, có thể cho phép mặt tối tồn tại, mà những thứ đó, có thể trở thành công cụ của hắn.

Mà Vân Dương thì hoàn toàn ghét ác như cừu, luôn luôn tuân theo tôn chỉ diệt cỏ tận gốc. Một khi phát hiện hành vi ác đoan, lập tức thanh lý! Hơn nữa thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn, gọn gàng. Cũng không phải chỉ vì nhu cần bất bình chi khí của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công.

Tính cách của hai người, đều có thiếu hụt, rất khó nói ai đúng ai sai.

Tìm một chiếc xe ngựa, Vân Dương lên đường:

- Đồ vật ta mang đi, khi nào người về nhà, đóng cửa ngừng kinh doanh là được, không cần cố ý đến chào hỏi ta.

Giờ phút này, nói cái gì cũng đều là dư thừa. Chỉ có thể để sau này, từ từ tìm cơ hội.

Nhìn bóng lưng Vân Dương rời đi, thần sắc trong mắt Thủy Vô Âm lại biến đổi hồi lâu.

Hắn cũng không đuổi theo, chỉ có chút vô lực ngồi xuống.

Hồi lâu cũng không có mở miệng.

Từ khi vị Lăng Phong các chủ này đến, đến lúc hiện tại vị này đi, từng cử chỉ hành động của hắn đều tua lại trong đầu Thủy Vô Âm. Rốt cục, một cái kết luận đáng sợ, chậm rãi xuất hiện trong đầu hắn.

Hắn cảm thấy hai đầu gối đều tê dại, trong đầu như kinh đảo hải lăng. Đầu vầng mắt hoa, một cảm giác sợ hãi khó tả không tự chủ dâng lên.

- Người là giả!

Thủy Vô Âm nhìn con đường không có người, một câu nói cuối cùng xông ra từ trong cổ họng.

- Trong thời gian này, ta không đi.

Thủy Vô Âm lẩm bẩm:

- Ta muốn tra rõ... đến cùng... người là ai... vì sao lại giả mạo lão đại ta? Vì sao người lại biết rõ chuyện của chúng ta như vậy? Sao người có thể giả trang lão đại giống như vậy? Gần như lừa được ta...

- Nếu người là do lão đại phái tới, coi như xong. Nhưng nếu người mưu hại lão đại ta, ý đồ chiếm lấy đồ của lão đại... Thủy Vô Âm ta, đời này kiếp này cùng người không chết không thôi!

...

Lại nói Vân Dương cũng cảm thấy sự dị thường của Thủy Vô Âm, biết hắn đối với bản thân có sự hoài nghi, nhưng, lúc này hắn không thể không đi.

Bởi, trong không gian thần thức của hắn, đã bắt đầu biến đổi long trời lở đất!

Vừa rồi mới giết ba bốn mươi người, bất bình chí khí sinh ra bị Lục Lục hấp thu, rốt cục sinh ra tác dụng...

Hơn nữa tác dụng này lớn chưa từng có, lấy sự ước lượng của Vân Dương, tối thiểu cũng đủ năng lượng để Lục Lục tiến giai!

...

Xe ngựa dưới bóng tối ít người, tiến đến một nơi hẻo lánh. Lão Mai cùng Phương Mặc Phi âm thầm xuất hiện, xử lý tài vật.

Vân Dương nhanh như chớp trở về Vân phủ!

Thậm chí không kịp nhắm nhủ một lời, lập tức lên giường xếp bằng.

Meo ô...

Ba con Thôn Thiên báo bị Vân Dương cải tạo, cùng với một con Thiểm Điện miêu, “sư” một tiếng chạy tới, tám cái mắt nhỏ sáng lấp lánh, hiển nhiên chúng nghĩ thấy cơ hội rạch trần trẻ kia.

Thần thức của Vân Dương lúc này đã tiến vào thần thức không gian, vừa vào hắn liền giật nảy cả mình, mặc dù hắn đã nghĩ lần trừ ác này khiến dự trữ của Lục Lục tăng lên nhiều, nhưng cũng không nghĩ tới toàn bộ không gian thần thức đã đều tràn ngập khí thể xanh lá.

Đối mặt sinh mệnh lực sung túc như vậy, khiến Vân Dương trong chốc lát sinh ra một loại cảm giác vũ hóa phi thăng!

Lục Lục thấy hắn tiến đến, lập tức đem dây leo hung phấn vũ động, tựa như một đứa bé đang khoe khoang món đồ chơi mới của mình.

Mau đến xem a mau đến xem a...

Vân Dương tạm trung quan sát, chỉ thấy mảnh lá thứ hai đag chậm rãi dẫn ra, màu sắc trở nên xanh biếc trong suốt.

Từng đạo thất thái hà quang từ trên lá cây chậm rãi chảy xuôi, không ngừng cuộn trào...

Mà dây leo của Lục Lục, hiện giờ đã tăng lên thành bốn đầu, không ngừng vẫy tới vẫy lui.

Một cổ ý niệm huyền ảo chui vào đầu Vân Dương.

“Bách nhân trăm hậu khán điều linh,

Hồng trần nhân gian sạn bất bình.

Đĩ ác chế ác Thiên Tâm tự,

Tạo Hóa Kim Liên song điệp thành.”

Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, đột phá, tầng thứ hai!

Vân Dương rõ ràng cảm nhận được, sinh khí xanh lá vô tận trong không gian thần thức kia, không ngừng truyền vào cơ thể hần, bành trướng mãnh liệt, toàn thân cao thấp, từ trong ra ngoài, trong chốc lát đều được gột rửa vô số lần!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Ý Khiếu Mở, Bạch Bạch Tiến Giai

Cùng lúc đó, Vân Dương cảm thấy mi tâm đau nhói, sau đó lại ngửa vô cùng, cuối cùng như có vật gì đó nổ tung trên trán.

Trong phút chốc, vô số thanh lưu đột nhiên thông qua nơi này quán thấu toàn thân, chốc lát, xương cốt toàn thân như chợt nhẹ đi ba lạng.

Từng cổ máu đen bài xuất từ những lỗ chân lông khắp người hần, nhuộm hần thành hắc huyết nhân.

- Ý khiếu mở!

Chỗ tốt do Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đột phá đem đến mặc dù trong dự liệu của Vân Dương, nhưng khi chân chính cảm nhận được Ý Khiếu khai thông, vẫn khiến hần cảm thấy tê dại như bị lôi điện đánh trúng.

Thiên khai bát khiếu!

Thể chất thiên kiều như vậy, coi như tính cả Thiên Huyền đại lực này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Bất quá, Vân Dương nhớ tới Lục ca Lôi Tôn của hần cũng vì thiên khai bát khiếu mà bị coi là phế vật đuổi đi, hần nhỏ một ngụm nước bọt:

- Huyền Hoàng giới, ngu ru bức vậy a...

Theo sinh mệnh lực tràn trề cường thế xông vào kinh mạch, chuyển tới đan điền, sau một chu thiên, lập tức lại tràn ra, một đường thể như chẻ tre, không chút trở ngại xông phá bình chương huyền khí tam trọng, vọt vào tứ trọng thiên, huyền khí kéo dài, mãnh liệt chảy xiết trong kinh mạch, hát vang tiến mạnh.

Vân Dương thấy thể toàn lực áp chế, thà rằng lãng phí nguồn lực lượng này, cũng không muốn vội vàng tiếp tục tăng trưởng.

Bởi... hần cảm giác vô cùng rõ ràng, cỗ huyền khí lực lượng này chảy xiết trên tuyến đường tứ trọng, càng lúc càng cường đại, nếu hần không ngăn lại, như vậy nguồn lực này có thể giúp hần đột phá đến ngũ trọng thiên cũng không khó khăn gì!

Thậm chí chính là lẽ tự nhiên, nước chảy thành sông, thuận lý thành chương!

Nhưng Vân Dương không muốn nhanh như vậy đã đột phá ngũ trọng sơn

Nhất sơn nhất trọng thiên.

Câu nói này cố nhiên là dùng để hình dung sự gian nan của con đường tu luyện, nhưng cũng ẩn dụ tầm quan trọng của căn cơ!

Vừa rồi hần mới đột phá tứ trọng sơn, bước vào lĩnh vực hoàn toàn mới, phong cảnh trong đó còn chưa nếm trải hết, nếu hiện tại liền lập tức đột phá đến ngũ trọng, như vậy tuy có thể khiến thực lực của hần lập tức tăng gấp mười lần, nhưng lại khiến Võ đạo chí đồ của hần vĩnh viễn lưu lại một cái thiếu

hút chưa lĩnh hội ý nghĩa của tứ trọng sơn.

Đột phá đến tứ trọng sơn, tu vi tăng trưởng chỉ là một phương diện, còn thể ngộ cảnh sắc tứ trọng sơn mới là quan trọng nhất!

Nếu không thể ngộ, đối với đại đạo chỉ lộ mà nói thực sự trăm hại mà không có một lợi, điều như vậy, Vân Dương tuyệt không làm!

Mặc dù hấn hiện tại vô cùng cần thiết tăng cao lực lượng, nhưng hấn sẽ không bao giờ lấy tiền đồ tương lai ra đùa giỡn!

Cường ép ức chế nội tức đang vận chuyển trong cơ thể, Vân Dương đem lực chú ý chuyển đến lá sen thứ hai mới xuất hiện, chăm chú nhìn qua, nghĩ đến xem mảnh lá sen thứ hai này có như mảnh thứ nhất, roi xuống mà hóa thành một lại tuyệt thể bảo vật như Thiên Ý Chi Nhận hay không.

Nhưng hấn nhìn tới hai mắt đều cảm thấy chưa xốt, lá sen kia vẫn chưa roi xuống.

Dây leo của Lục Lục vung vẩy, quấn quanh người Vân Dương, không ngừng nũng nịu, rõ ràng, Lục Lục vô cùng vui vẻ!

Vui vẻ tới nói năng lộn xộn, không còn gì hơn.

Mà sự si mê quần quýt kia cũng làm cho Vân Dương cảm thấy tê dại.

Nhưng trong lòng Vân Dương lúc này vẫn quanh quẩn một loại cảm giác đáng sợ. Cái Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cùng với Sinh Sinh Tạo Hóa Liên này thực sự không thể xem nhẹ. Lần thứ nhất tiến giai cần giết mười người. Lần thứ hai tiến giai lại cần giết chỉ sợ lên tới một trăm người.

Trong thời gian vừa rồi, số lượng cần bả mà hấn giết khoảng chừng 120 người. Nhất là tối hôm nay, một lần giết gần bốn mươi người.

Sau đó, Sinh Sinh Tạo Hóa Liên mới xuất hiện trạng thái thăng cấp, còn Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cũng vì thế mà đột phá đến tầng thứ hai sơ giai!

Mười cái, một trăm cái...

Như vậy, có phải hay không, lần thăng cấp tiếp theo, cần giết một ngàn người?

Như vậy, tầng thứ tư không phải là mười ngàn người? Tầng thứ năm là mười vạn người? Tầng thứ sáu... cho đến khi Sinh Sinh Tạo Hóa Liên hoàn toàn trưởng thành, chẳng phải muốn giết hơn một tỉ người?

- Thế nhưng, trên đời này làm gì có nhiều ác nhân như vậy?!

Vân Dương nhìn Lục Lục, có chút bất đắc dĩ nói:

- Tiểu gia hỏa, ngươi trưởng thành cần nhiều bất bình chi khí như vậy? Ta bắt đầu cảm thấy vô vọng a!

Lục Lục chỉ nha nha ô ô quấn quanh người Vân Dương mà nũng nịu.

- Chuyện này... quả thực rất khó để ngươi hoàn toàn tiến giai a. Nói vô vọng là còn tự an ủi mình, kỳ thực phải nói tuyệt vọng mới đúng...

Vân Dương thở dài một hơi.

Hấn cảm thấy huyền khí bạo liệt trong cơ thể mình vẫn không ngừng chảy xiết, giờ khắc này, Vân Dương không khỏi có một loại cảm giác không gì không làm được, cảm giác vì diệu tất cả đều nắm trong lòng bàn tay.

Chỗ tốt do Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đột phá đem lại không chỉ khiến tu vi của hấn tăng trưởng, mà theo đó còn kéo theo thọ, Huyền Phong quyết và Vân Vụ quyết đồng thời tiến bộ nhanh chóng. Nếu không phải Vân Dương cường ép ức chế huyền khí tăng trưởng, không cho nó đột phá, lúc này, chỉ sợ tu vi sớm đã đột phá ngũ trọng, đạt đến lục trọng sơn.

Khi đó các loại công pháp như Huyền Phong quyết, Vân Vụ quyết cũng theo đó mà tiêu thăng lên tới tầng thứ năm.

Cho dù chỗ tốt mỹ diệu hiện ra trước mắt Vân Dương, nhưng hấn vẫn quả quyết từ bỏ.

- Lầu cao vạn trượng còn phải xây từ đất, đại thụ che trời còn phải nhờ gốc mà lên!

- Căn cơ, đối với một võ giả mà nói, luôn là thứ trọng yếu nhất.

...

Thiên Ý Đạo Pháp, cùng với sự đột phá của Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cũng lại rục rịch lần nữa, bất quá, đối với Vân Dương mà nói, chỗ tốt này cũng chỉ như vậy, không đáng để ý.

Bởi... cho đến bây giờ, đạo thứ nhất trong Thiên Ý Đạo pháp hấn còn chưa hoàn toàn lĩnh ngộ.

Bộ đạo pháp này bác đại tinh thâm, tuy làm cho Vân Dương vô hạn kinh hỷ, nhưng càng tu luyện, lại càng thấy thâm sâu khó dò, thoáng qua như vô bờ

vô bèn, chỉ ít, đối với Vân Dương trước mắt mà nói, xa xa không thể nói tới hiểu thấu đáo...

Cho nên, tâm pháp tầng thứ hai sắp tới tay, hắn cũng muốn tạm thời gác lại.

- Điều trọng yếu nhất hiện tại, là tìm ra nội gian!

Vân Dương hừ hừ trong lòng.

Hắn mới đứng dậy, đột nhiên sững sờ.

- Chuyện này...

Vân Dương nhất thời như thấy toàn thân mọc lông trắng, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bốn tiểu gia hỏa toàn thân đỏ bừng trần trụi đang chôn thân trong đám lông trắng này, từng tên cuộn thành một đoàn, đang ngủ say...

Vân Dương thấy thế không khỏi ngây người, nhưng lập tức liền tỉnh ngộ lại.

Xem ra Lục Lục tiến giai, Sinh Sinh Bất Tức Thần Công đột phá, người được lợi không chỉ là Vân Dương hắn, mà đám tiểu gia hỏa dựa vào trên người hắn cũng thu được chỗ tốt to lớn!

Đúng là đang thay lông tập thể, hơn nữa nhìn đồng lớn trước mắt này, xem ra không chỉ thay lông một lần?

Vân Dương không khỏi cảm thấy mong đợi.

Tiếng meo ô đầu tiên vang lên, chính là tiểu gia hỏa được phái làm nhiệm vụ, lão đại đám Thôn Thiên báo, Đại Bạch Bạch.

Vấn đề này cần nói rõ một chút, Vân Dương đặt cho bốn tiểu gia hỏa Thôn Thiên báo và Thiểm Điện miêu bốn cái tên rất phong cách.

Tiểu gia hỏa được phái ra gọi là Đại Bạch Bạch, tiếp đó thứ tự là Nhị Bạch Bạch, Tam Bạch Bạch, Tứ Bạch Bạch, sau đó thuận lý thành chương, Thiểm Điện miêu chính là trở thành Ngũ Bạch Bạch...

Trình độ đặt tên của Vân đại thiếu... thật phong cách, từ góc độ nào đó mà nó... thực con mẹ nó có trình độ.

Đại Bạch Bạch vốn đang ngủ say, đột nhiên mộng lung mơ màng mở hai mắt, nhìn trên người mình, vuron đầu lười liếm liếm, lại ngoẹo đầu, có chút ngơ ngác ngây thơ, khiến Vân Dương nhìn thấy mà bật cười.

Tiểu gia hỏa nhảy lên, khẽ run run thấy thế, lông trắng dính trên người, lập tức rơi xuống từng mảnh, thân thể đỏ rực lộ ra, tựa như bị đặt trong nồi nấu, toàn thân không có một cọng lông, nhìn xấu vô cùng!

- Meo ô...

Đại Bạch Bạch rất ủy khuất nhìn thân thể trần trụi của mình, ngẩng đầu nhìn Vân Dương, lại kêu một tiếng, hai con mắt chìm trong hơi nước mịt mờ.

Ý nói chính là: “Meo ô... Xấu quá...”

- Ngốc a, lông này... không phải mấy ngày nữa sẽ mọc ra sao?

Vân Dương tức xạm mặt lại:

- Ngươi tới mấy cấp rồi?

Đại Bạch Bạch không ngừng dùng đầu lười liếm láp thân thể mình, bận bịu quên trời quên đất.

Trên thân, thỉnh thoảng có sương trắng bưng bưng bốc lên.

Sau một hồi, sương trắng tán đi, Vân Dương kinh ngạc phát hiện, lông trắng đã đột nhiên mọc khắp toàn thân Đại Bạch Bạch, hơn nữa so với trước kia càng thêm óng ánh, mềm mại.

Đại Bạch Bạch lúc lắc cái đuôi, đứng lên, thân thể kêu ngao rung rung, hai lỗ mũi nhỏ phì phì hai tiếng, ưu nhã bước chân... như mèo, vèo một tiếng xuyên qua cửa sổ mà đi.

Trước khi đi, thế mà còn khinh bỉ trợn mắt nhìn Vân Dương một cái.

“...”

Vân Dương gãi gãi đầu.

- Gia hóa ngay thơ này không phải đột phá đến lục giai đi?

Vân Dương đối với tiến cảnh kinh người của tiểu gia hóa này có chút không thể lý giải.

Hắn mới tăng lên bao nhiêu?

Lại nói, sau khi tiểu tử này tiến giai, sao vóc người lại hoàn toàn không chút biến hóa a?

Vẫn tinh xảo đẹp đẽ như vậy, bề ngoài như này, có chút không hợp tình hợp lý nha...

Sau một lát, Nhị Bạch Bạch, Tam Bạch Bạch, Tứ Bạch Bạch lần lượt tỉnh lại, từng tên đều trải qua quá trình không khác Đại Bạch Bạch trước đó là mấy, nhưng sau một lát, ba cái tiểu nhung cầu lại lần đi lần lại trên mặt đất, vui vẻ cực kỳ.

Hơn nữa, rõ ràng có thể thấy được, trạng thái tinh thần cùng khí thế âm mây tiểu gia hóa này tản ra, cùng với lúc trước, khác biệt một trời một vực!

Rất hiển nhiên, mấy tiểu gia hóa này chiếm được lợi ích cực kỳ to lớn, chỉ là, chỗ tốt này đến cùng lớn bao nhiêu... hiện tại Vân Dương dùng hai mắt không thể nhìn ra.

Điều có thể xác định duy nhất là hình thể không biến lớn, điểm này cũng không tệ!

Lúc này chỉ có đầu Thiểm Điện miêu Ngũ Bạch Bạch kia còn đang say giấc.

Ngũ Bạch Bạch mặc dù vẫn luôn hòa lẫn cùng đám Thôn Thiên báo, nhưng thực tế nói vẫn chỉ là Thiểm Điện miêu, xuất thân khác biệt, dẫn đến biểu hiện lúc này của nó cùng đám Nhị Bạch Bạch khác biệt.

Dùng mắt trần, Vân Dương cũng có thể nhìn thấy, trên thân Thiểm Điện miêu không ngừng sinh trưởng lông trắng, sau đó lại nhanh chóng rụng đi, sau đó lại sinh trưởng lần nữa...

Ba con Thôn Thiên báo đều vui vẻ chăm chú nhìn Thiểm Điện miêu đang nằm sấp, nhưng chúng cũng không đi quấy rầy, hoặc, bọn chúng còn hiểu rõ tình huống của Thiểm Điện miêu hơn cả Vân Dương.

Rất cực...

Sau khi thay lông lần thứ tám, Thiểm Điện miêu rốt cực đứng lên, một thân lông trắng, mềm mại như tơ, chỉ là thân thể lúc này của nó, sơ với lúc trước lớn hơn năm sáu vòng...

Chỉ nhìn ước lượng, tiểu gia hóa này tối thiểu cũng phải tầm mười cân trở lên...

Hoặc là phải nói là đại gia hóa, mèo to!

Nhưng, nhìn bề ngoài vẫn là bộ dạng lung linh đáng yêu.

- Meo ô~~

Thiểm Điện miêu lười biếng kêu lên một tiếng.

Vân Dương rốt cực cảm nhận thấy được một sự khác biệt, Thôn Thiên báo kêu là: “Meo ô!”, còn Thiểm Điện miêu lại kêu là “Meo ô~~”, khác nhau ở chỗ, phía sau hai tiếng meo ô, Thiểm Điện miêu còn kèm theo một cái thanh âm rung động mềm mại...

Bất quá, vóc dáng trước mắt đầu Thiểm Điện miêu này không chỉ lớn hơn mấy đầu Thôn Thiên báo bốn năm lần!

Hiện tại, ba đầu Thôn Thiên báo cùng với Thiểm Điện miêu ở cùng một chỗ, càng giống như một đầu mèo to, mang theo ba chú mèo con mới sinh...

Trong mắt Vân Dương nhìn tới như muốn rót ra.

Mèo biến lớn, báo lại nhỏ như cũ.

Vân Dương cảm thấy bản thân có thể ra ngoài đường kiêu ngạo, đồng thời có thể đánh cược:

- Mèo nhà ta nuôi, so với báo còn lớn gấp bốn năm lần, ngươi tin không?

- Không tin? Chúng ta đánh cược?

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Thiết Tranh Trở Về

Vân Dương nóng lòng không đợi được, cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện Thiểm Điện miêu Ngũ Bạch Bạch thỉnh linh đột phá công cùm xiềng xích Thiểm Điện miêu tộc, trở thành con Thiểm Điện miêu đầu tiên đột phá đến tứ giai, hơn nữa còn là tứ giai đỉnh phong! Thiếu chút nữa có thể đột phá tới tầng thứ năm.

Mà tiến cảnh của mấy đầu Thôn Thiên báo càng khiến Vân Dương mừng rỡ.

Thôn Thiên báo, cửu phẩm sơ giai huyền thú!

Điều này được ghi lại rõ ràng trong “Sơn Hải Dị Thú Đồ Chi”, tuyệt không có sai sót. Thế nhưng, mấy tiểu tử trong nhà này, từ giờ trở đi cứ theo tốc độ phát triển bình thường, phong đoán cẩn thận nhất cũng có thể đạt đến cấp độ cửu giai đỉnh phong!

Không nói đầu xa, hiện tại đám Nhị Bạch Bạch đã đạt tới tiêu chuẩn ngũ giai.

Mấy gia hỏa đánh yêu lông xù như cầu nhung này, thực tế có lực sát thương tương đối khủng khiếp.

Hiện trạng này không khỏi làm Vân Dương cảm thấy bản thân nhiều thêm mấy phần lực lượng.

Cáo mượn oai hùm?!

Người mượn thú thế?!

...

Nhưng mà, kinh hi không chỉ có thế!

Trong viện.

Hai người Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều vô cùng kích động!

- Người thế nào?

Phương Mặc Phi hỏi.

- Người thế nào?

Lão Mai kích động có chút đắc ý.

- Ta hiện tại đạt đến thất trọng thiên đỉnh phong... lúc nào cũng có thể bước vào bát trọng thiên!!

Phương Mặc Phi kích động đến đầu lưỡi còn đang run rẩy.

- Rốt cục ta cũng đạt đến thất trọng...

Lão Mai cũng hưng phấn tột đỉnh:

- Ta cảm thấy mấy ngày nay như đang nằm mơ... nếu có thể tiếp tục như thế, sang năm ta liền có thể khiêu chiến Độc Cô Sầu...

- Ngưng...

Phương Mặc Phi khinh bỉ giơ lên ngón tay giữa.

Khiêu chiến Độc Cô Sầu?

Huynh đệ, người không thấy người suy nghĩ quá nhiều a?

Chờ lúc Vân Dương đi ra, hai người đồng thời tiến lên nghênh đón:

- Ngạc, công tử, có tin tức tốt... ách! Công tử, ngài cũng đột phá?

Vân Dương tròn trĩnh hai mắt.

- Nôi... nơi này... thực đúng là phong thủy bảo địa!

Phương Mặc Phi cảm thấy phong thủy Vân phù thật con mẹ nó tốt.

- Đói bụng!

Vân Dương bụng đói kêu vang.

- Đã sớm làm xong!

Lão Mai đắc ý nháy mắt ra hiệu, ba người ba báo một mèo đồng thời đi đến phòng ăn.

Thịt huyền thú cần cho mọi người vẫn chồng chất như núi.

Chỉ là Đại Vị Vương Vân Dương thấy núi thịt mỡ này, lại cảm thấy một trận cồn cào buồn nôn trong ruột, còn chưa ăn đã cảm thấy no đủ, thờ dài, ngồi xuống ăn cơm.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đồng thời mở hình thức ăn như hồ đói.

Không có cánh nào khác, ăn cơm cùng Vân Dương, phải nhanh tay mới được ăn, chậm tay chỉ có thể chịu đói.

Nhưng lần này, hai người đều ăn hết hai cân thịt mười phút hiện...

Lần này Vân Dương chỉ có uống một bát cháo, ăn không đến nửa cân thịt huyền thú, ăn hai miếng hoa quả, sau đó... lau lau tay, lau lau miệng, động tác ăn liền dừng lại!

Đây... không ăn?!

Bộp một tiếng, Lão Mai kinh ngạc há hốc mồm, miếng xương gặm dở trong miệng rơi cái cộp:

- Công tử... người... người đã no?

- Đã no a.

Vân Dương rất kỳ quái nhìn Lão Mai, chính hắn còn chưa ý thức được câu hỏi này có ý gì, nhưng lập tức đột nhiên trừng mắt:

- Ta đã no?!

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời cúi đầu.

- Ta ăn vậy mà đã no?

Vân Dương tiếp tục kinh ngạc:

- Lúc này ta ăn bao nhiêu? Vậy mà đã no?!

Hai người tức tởm sạm mặt!

Khẽ cảm nhận lại thân thể, Vân Dương đánh ra ngoài một quyền, lúc này mười tuổi cười sung sướng:

- Ha ha ha ha ha... ta đã no! Ha ha ha... đã no! Bản công tử thực là được thượng thiên phù hộ, hôm nay mới ăn thể mà đã thấy no!

Lời này nếu truyền ra ngoài, không chừng còn con hàng này không biết đói bụng bao nhiêu năm a...

Lại sao biết, chuyện này khiến Vân Dương thỏa mãn đến muốn nổ tung.

Sau khi hắn bị thương, liền có thêm cái tật ăn rất nhiều, ăn tới táng gia bại sản. Nhưng sau khi đột phá tầng thứ hai Sinh Sinh Bất Tử Thần Công, đột nhiên cái bệnh này lại biến mất...

Xác nhận bệnh cũ Đại Vị Vương biến mất, đồng thời khiến Vân Dương phát hiện thêm, tác dụng hấp dẫn Huyền thú do Sinh Sinh Bất Tử Thần Công mang đến, chỉ cần hắn không cố tình vận công, cũng có thể tùy ý ẩn giấu!

Tình huống này không khỏi khiến Vân Dương thờ dài một hơi!

Xem như kết thúc đi!

Mang theo loại siêu cấp năng lực lia, thực sự là... một cái muốn gây phiền toái a!

Mặc khác, có một tin tức khiến Vân Dương cảm thấy ngoài ý muốn.

Lăng Phong các dừng hoạt động.

Tất cả mọi quân sự nhân viên, bao gồm cả Thủy Vô Âm đồng thời biến mất, chẳng nhẽ Thủy Vô Âm nói, hắn muốn về nhà?

Nhưng Vân Dương luôn cảm thấy, trong chuyện này không đơn giản như vậy, hắn cảm thấy có hai ánh mắt đang nhìn mình chằm chằm, tràn đầy sự hoài nghi vô cùng vô tận...

Xem ra, lúc gặp lại, cần giải thích rõ ràng. Bằng không sẽ biến thành một cái thiên đại hiểu lầm!

Nhưng, phải giải thích như thế nào?

Một lời giải thích liên liên lụy rất nhiều vấn đề, Vân Dương cảm thấy bản thân thực đau đầu.

...

Còn có, liên tục mười ngày gần đây, Thiên Đường thành đặc biệt yên bình, yên bình tới mức khiến Vân Dương không thể nào thích ứng.

Không có ai tới gây chuyện với Thanh Vân phường.

Hình bộ vẫn sứt đầu mẻ trán tìm manh mối, nhưng từ đầu tới giờ vẫn không kiếm được chút dấu vết...

Phía tam đại gia tộc cũng không gây khó dễ với Hình bộ, nhưng cơn giận trong lòng bao lớn kia khó kiềm chế được. Bởi... bọn hắn bắt đầu đại náo phủ thái tử:

- Giao Thủy Nguyệt Hàn ra!

Thái tử gia lấy đầu ra Thủy Nguyệt Hàn mà giao ra? Coi như phủ thái tử cũng phải sứt đầu mẻ trán. Gặp phải ba con hàng, bám rai như đĩa, khóc lóc om sòm, dùng bất kỳ thủ đoạn nào để gây sức ép, quả thực đau đầu đến cực điểm.

Tóm lại, nhìn bề ngoài, kinh thành đã khôi phục trạng thái trước đây.

Nhưng Vân Dương lại cảm thấy hiện tại chính là khúc nhạc dạo trước khi mưa gió chính thức nổi lên, bởi vì sóng ngầm mãnh liệt lúc trước, đột ngột biến mất không lý do!

Vân Dương âm thầm phát động Cửu Thiên lệnh chú ý nhưng động tĩnh này, vậy mà hoàn toàn không chút thu hoạch.

- Đây không phải chuyện tốt!

Vân Dương thâm cảnh giác trong lòng, nhắm mắt theo đuôi nhảy đến chỗ cao nhất!

Chuyện khác thường tất có điều cở quái!

- Đại khái có thể là do vết tích ta có ý làm ra khi dùng thân phận Thủy Nguyệt Hàn cùng vượt ngục, người Tứ Quý lâu hẳn là điều tra theo hướng này. Mặc dù họ không thể xác định Thủy Nguyệt Hàn đến cùng là đi đâu, nhưng bọn hắn hẳn là rất rõ đối với nội tình của Thủy Nguyệt Hàn...

- Cho nên... sẽ có một ngày bọn hắn sẽ nhận ra. Hơn nữa, chuyện bên này, bọn hắn cũng tuyệt không buông tha.

Vân Dương trầm nghĩ:

- Chỉ cần có người trong Cửu Tôn còn sống, chỉ cần là khả năng còn sống, bọn hắn sẽ mãi không từ bỏ!

...

Ngoại trừ việc xem xét phản ứng của Tứ Quý lâu, Vân Dương còn có một chuyện cần giải quyết.

Thiết Tranh trở về!

Thiết Tranh có thể xem là thống soái nhất thế truyền kỳ, sau khi giữ vững và trùng kiến Thiết Cốt quan, chuyện thứ nhất mà hắn làm chính là gây họa lớn ngập trời: Thiết Tranh huyết tẩy Đông Phòng Đô Hộ phủ.

Lý do là, phản quốc!

Chuyện này, dẫn tới sóng to gió lớn, cuối cùng phải do hoàng đế bệ hạ cùng với mấy vị đại thần đức dao trọng vọng liên thủ ép xuống.

Thiết Tranh làm như vậy, hoặc nói là dám làm như vậy là có lý do.

Thân là nhất đại danh tướng, trong lúc tác chiến lại bị người chặn mất đường lui, hơn nữa dưới tình huống không chút phát hiện!

Đối với Thiết Tranh mà nói, không thể nghi ngờ chính là vô cùng nhục nhã!

Mặc dù đối thủ là Hàn Sơn Hà, Thiết Tranh cũng không có nhận thua, hấn tuyệt không ngu như vậy!

Cho nên sau khi kết thúc chiến đấu, Thiết Tranh tỉ mỉ điều tra, rốt cục phát hiện, việc này có quan hệ với Đông Phòng Đô Hộ phủ!

Thiết Tranh đúng là có lý do, nhưng, Thiết Tranh hấn không có chứng cứ, chỉ ít là không có chứng cứ xác thực.

Kỳ thực, không có chứng cứ mới là bình thường, nếu đối phương đã quyết tâm làm ra hành vi phản quốc như vậy, soa có thể lưu lại chứng cứ gì.

Cho nên Thiết Tranh thúc thủ vô sách, do dự nửa tháng, trực tiếp giết không cần hỏi tội!

Không tìm thấy chứng cứ, dứt khoát cứ vô lý mà làm!

Dùng lời của hấn mà nói:

- Dù ta bị chặt đầu, cũng quyết không để cho loại quân bán nước này còn sống!

Đông Phòng Đô Hộ phủ, bị đồ sát sạch sẽ!

Việc này vừa truyền ra, các quan viên Ngự Sử điên cuồng vạch tội, hoàng đế bệ hạ cũng nhúc nhúc đầu to đầu to như cái đầu.

- Vì sao ngươi giết nhiều quan viên triều đình như vậy?

- Bởi vì bọn hấn bán nước!

- Ngươi có chứng cứ sao? Có chứng cứ xác thực sao?

- Không có!

- Không có thì ngươi chính là loạn thần tặc tử, tùy ý làm bậy, khi quân vong thượng, coi thường quốc pháp, tội ác tày trời!

- Ta có chứng cứ!

- Chứng cứ gì?

- Lúc Hàn Sơn Hà cùng ta giao chiến, lại có thể phái đại quân dò xét đường lui của ta, lại chặn đứng đường không chút lệch, việc này nếu không do có nội gián thông báo, tuyệt đối không thể xảy ra!

- Đây cũng coi là chứng cứ? Nó chỉ là phỏng đoán của ngươi!

- Đây chính là bằng chứng thép!

- Ngươi muốn có tình gây sự!

- Đây chính là chứng cứ!

“...”

Hoàn toàn chính xác, dưới góc độ quân đội mà nhìn, đó là bằng chứng không thể nghi ngờ!

Trong chiến sự, nếu bị bộ binh chặn đường lui, vậy còn có thể thông cảm được, dù sao bộ binh có thể dùng không ít biện pháp, chia tốp nhỏ, ẩn nấp tiến vào, sau đó lại tập kết... thậm chí còn rất nhiều thủ đoạn như cái trang...

Nhưng lúc đó lại là ba mươi ngàn kỵ binh chặn đường lui, nếu nói không có nội gián, quả thực hoang đường!

Không nói đại danh tướng như Thiết Tranh, coi như là một Thiên tướng bình thường cũng tuyệt không phạm phải sai lầm ngu ngốc như vậy!

Chuyện xảy ra, tất có nguyên nhân.

Điều tra ra có quan hệ với Đông Phòng Đô Hộ phủ, như vậy chính là tuyệt đối có quan hệ, không thể sai lầm!

Nói cách khác, lần huyết tẩy này, tuyệt đối không có chuyện giết nhầm.

Điểm này, ngay cả Lão nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Đạo Ngâm cũng dám lấy đầu ra bảo đảm!

Nhưng hành động này dưới mắt chính phương mà nói, hành động này của quân đội tuyệt đối là do tìm kiếm cái cớ cho sự sai lầm! Không có chứng cứ các ngươi liền dám không chút kiêng kỵ giết người? Chỉ bằng lời nói là có đảm bảo?

Muốn cho qua chuyện này?

Vậy nếu chúng ta nói người là quân bán nước... thì sao?

Cũng bởi việc này, toàn bộ triều đình từ trên xuống dưới cãi nhau ầm ĩ đến long trời lở đất, quân chính song phương, thiếu chút nữa xấn tay đánh lộn ngay trong kim loan bảo điện!

Sau một hồi vạch mặt, chuyện này rốt cục cũng hạ màn...

Thiết Tranh, quân đội đương nhiên ra sức bảo vệ, bản ý của hoàng đế bệ hạ cũng không muốn xử phạt gì Thiết Tranh, dù sao hắn cũng mới lập đại công, mấu chốt là quân đội hoàn toàn không cảm thấy hành động này của Thiết Tranh có lỗi ở chỗ nào, chính phương đối với thuyết pháp này chán ghét tới cực điểm, nhưng vừa đụng cái liền bị bắn ngược, lúc này mới vạch mặt nhau, hoàng đế bệ hạ bị kẹp ở giữa cũng cô thế khả thi, cuối cùng lấy việc phạt Thiết Tranh hai năm lương bổng để chấm dứt việc này...

Xác thực trừng phạt Thiết Tranh, chính phương cũng dịu lại, chí ít cũng không phải hoàn toàn vô sự!

Thiết Tranh không có bị định tội, vẹn vẹn chỉ là bị phạt tiền, nói ra chính là vô tội, quân đội cũng vui vẻ nhận đồng!

Bây giờ, cái họa tinh này rốt cục cũng về.

Hơn nữa, muốn về thành thân!

- Ngày ta thành thân, tất cả huynh đệ, vô luận sinh tử, mỗi người đều có một chén rượu mừng!

Đây là lời Thiết Tranh nói.

Ngay khi chiến sự kết thúc, hân trước mọi người phát thệ!

- Ta không có tiền, không thể để mỗi người uống một vò. Nhưng, mỗi người một chén, ta có táng gia bại sản cũng muốn làm! Dù nửa đời sau, phải trả nợ vì trận rượu mừng hôm nay, chén rượu này cũng kính các huynh đệ!

Lời Thiết Tranh nói, vang vọng cảnh nội Ngọc Đường đế quốc!

Không nói đại quân trấn thủ ba phương Tây Nam Bắc, chỉ riêng binh mã bản bộ của Thiết Tranh, liền trọn vẹn năm mươi vạn người! Nếu lại tính thêm huynh đệ chiến tử, tàn quân tham chiến, hậu cần bảo hộ, vận chuyển quân nhu...

Cho dù thận trọng tính toán nhất, lần này coi như Thiết Tranh chỉ tốn rượu, cũng phải chuẩn bị ba trăm vạn chén!

P/s: nói là chén, nhưng thực chất là bát con, như kiểu các anh hùng hảo hán trên phim ấy!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Cản Đường Tặng Lễ

Ba trăm vạn, là số lượng chừng nào?

Ba trăm vạn chén rượu, lại là khái niệm gì?

Nói vậy, Thiết Tranh thân là nhất thế đại tướng, rượu mừng sử dụng trong hôn lễ sao có thể dùng loại rượu mấy văn tiền một cân. Chí ít cũng phải là rượu lượng bạc một cân, thậm chí còn hơn mới được.

Thế nhưng, nếu cứ tính như vậy, coi nhu dùng loại kém nhất mười lượng một cân kia, một cân ba chén rượu, cũng phải tiêu hao hết trăm vạn cân rượu, nói cách khác, không tính những thứ khác cần tiêu sài, chỉ riêng tiền rượu, chỉ ít cũng cần ngàn vạn lượng bạch ngân!

Lấy con số này mà tính, nếu đơn thuần chỉ lấy bổng lộc của Thiết Tranh, nói thật, có mười đời hấn cày cuốc cũng không đủ trả!

Nhưng hấn vẫn làm cái hứa hẹn này, hơn nữa còn muốn thực hiện đúng hẹn!

...

Thiết Tranh một đường thúc ngựa phi nước đại.

Chỉ có mình hấn có thể cảm giác được, tâm cảnh của bản thân, so với lúc xuất chinh đã khác biệt rất lớn. Hiện tại, Thiết Tranh nhìn thấy mỗi một người dân Ngọc Đường, hấn đều cảm thấy họ đáng yêu, thân thiết đến lạ!

Trên đường đi, hấn gặp không biết bao nhiêu người tới tặng tài bảo.

- Chỉ có chút vàng bạc, thay đại soái góp chút tiền mua rượu mừng!

- Mong đại soái nể mặt nhận lấy!

Nhưng Thiết Tranh lại đều cự tuyệt.

Hấn biết, lời hứa của mình rất xúc động, thậm chí là ngốc đến lạ thường, các huynh đệ khắp thiên là này chỉ sợ đều đang lo lắng cho hấn. Nhưng, hấn thà nghèo chết, nửa đời sau mang nợ không trả nổi, cũng không muốn nhận tiền của các huynh đệ này!

Ta kết hôn mời rượu, đó là chuyện của ta! Lấy tiền của các người mời yến khách, đó còn là Thiết Tranh ta sao?

- Sau khi trở về, bán hai cái trang viên bệ hạ ban thưởng, đại khái có thể bán được 300 vạn lượng, trong nhà còn một chút châu báu bảo ngọc, còn có nhưng thứ được ban thưởng mấy năm nay bán đi, cũng có thể thu về 200 vạn lượng...

- Còn có súc tích mấy năm nay, lúc đầu đánh trận thu được chiến lợi phẩm không noppj lên, cũng có chừng ba bốn mươi vạn. Lại đem đất phong bán đi, hấn có thể thu về 270 vạn. Như vậy ta đã có chừng 800 vạn lượng.

Thiết Tranh thầm tính toán trong lòng.

- Còn lại thiếu chừng 300 vạn, ta tìm Lão nguyên soái cùng Lãnh đại soái mượn một chút, lại mượn các tướng quân bộ một chút, không sai biệt lắm liền đủ đi!

- Vô luận thế nào, chén rượu mừng này, cũng nên để các huynh đệ uống!

- Mặc kệ còn sống, hay đã chiến tử!

- Đây là Thiết Tranh ta, nợ rượu mọi người, cũng là rượu mà các huynh đệ đều xứng đáng được uống!

Rượu không phải chỉ là rượu, mà còn là tình cảm, là lời cảm ơn, lời xin lỗi...

- Bệ hạ nói muốn thay ta xuất số rượu kia, không được. Quốc khố đã rỗng, còn chút tiền còn phải trợ cấp cho các huynh đệ... số tiền này, ta không thể lấy ra uống rượu.

- Số rượu này, Thiết Tranh ta còn mời nổi!

Ba mươi sáu cái thị vệ bên người hấn cũng đang thầm tính toán.

- Người có thể kiếm ra bao nhiêu tiền?

- Không đến mười ngàn, ta muốn nghĩ biện pháp kiếm chút tiền, nhất định có thể đạt tới mười ngàn.

- Nhà ta có chút khá giả, ta có thể cầm ra được mười vạn, cố gắng một chút, có thể cầm ra mười hai vạn, khẳng định có thể.

- Ta... hổ thẹn, mấy năm nay kiếm được tiền đều ném ra ngoài cửa sổ, trên người còn có một trăm lượng... ta muốn nghĩ cách kiếm tiền, tìm người vay mượn, gom năm ngàn lượng được không?

- Con mẹ nó Ngô lão nhị, thời điểm then chốt thế mà người không tích lũy tiền!

- Chỗ ta còn nghèo hơn Ngô lão nhị...

36 tên hộ vệ, mỗi người một tính cách, kẻ nghèo hèn lên tới 27 vị, chân chính là hữu tâm vô lực, trong lúc nhất thời, các huynh đệ đều hai mặt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người.

Đội trưởng tức giận mắng to:

- Đám hỗn đản các ngươi, bình thường đều vung tay quá trán, giả bộ giàu có a... sao đến lúc làm chính sự, tên nào tên nấy đều nhuyển hết cả trứng thế này?

Hai mươi bảy người đều rũ cụp cái đầu, một mặt khổ cực.

Quả nhiên một văn tiền làm khó anh hùng hảo hán, cô nhân thật không lừa ta!

- Chủ yếu là... ngày ngày đánh trận, mấy chục huynh đệ chúng ta, không vợ không con, phụ mẫu đều mất, trong nhà chẳng có ai, chúng ta tích tiền... làm gì? Hận không thể sáng nay có tiền, chiều liền tiêu hết... vạ nhất một ngày chiến tử, tiền cũng không mang theo được... bao nhiêu oan uổng a...

- Ngược lại ta cũng không phung phí... nhưng lúc nhận tiền đều trao cho gia quyến các huynh đệ chiến tử kia hết, ai biết lại có lúc này a...

Các huynh đệ nhìn nhau, đều thờ dài một tiếng.

- Nhưng bất kể thế nào, đại soái thành thân, rượu mừng này, nhất định phải làm cho tốt! Phải thật phô trương!

Đội trưởng đỏ hồng hia mắt:

- Các ngươi nói có nên cướp phú tế bản không a!

Cái này thực con mẹ nó, ngay cả thuyết pháp cướp phú tế bản đều có thể nói ra được. Là phạm pháp, phạm pháp đấy biết không?!

- Không cho phép ai đi!

Thiết Tranh cổ lên giọng, giả bộ lạnh băng:

- Mấy người các ngươi đều vất vả mới giữ được cái mạng trên chiến trường, mới quay về lại muốn tự chôn vùi mình? Không cần nhiều lời! Lão tử có tiền! Một trận rượu mừng này còn không làm lão tử nghèo được!

- Giữ lại tiền của các ngươi, không có vợ thì tranh thủ kiếm một bà nương, lưu lại chút huyết mạch!

Thiết Tranh tức xạm mặt:

- Đều nhìn lão tử làm gì? Lão tử có thiếu nợ, cũng là người có lão bà! Các ngươi một đám chó đẻ thân đừng có quẩn lấy ta!

Người trong nhà hiểu chuyện nhà mình nhất, 36 vị thân vệ sao không biết vốn liếng đại tướng quân nhà mình, tất cả đều suy nghĩ, uể oải suy sụp.

- Các ngươi ù rũ làm cái mẹ gì, phía trước chính là Thiên Đường thành!

Thiết Tranh hạ giọng cảnh cáo:

- Chúng ta là công thần, là anh hùng, tất cả đều phấn chấn lên cho ta! Nhìn mấy tên xúi quẩy các ngươi...

36 người đáp ứng một tiếng, vội vàng lấy tay xoa mặt, xoa đến hồng quang đầy mặt, tinh thần sáng chói. Sau đó lại sửa sang quần áo, ngựa chiến cũng chỉnh trang một lần, lúc này mới hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang cười ngựa phi nước đại.

Mới qua một rừng cây.

Đột nhiên.

Một trận gió nổi lên, vô số là cây rậm rạp cuốn thành một đạo trường long.

“Xuy~~~~”

Thiết Tranh ghim cương ngựa, 36 người cười ngựa theo sau cũng dừng lại.

Một thanh âm từ trong rừng cây truyền ra:

- Thiết đại soái, nếu đã tới, không ngại vào rừng một chút.

Thanh âm nhu hòa vẫn nhả.

Thiết Tranh nói:

- Các hạ là ai? Nếu đã muốn mời Thiết mỗ, cần gì phải giấu đầu lộ đuôi như vậy?

Thanh âm kia nói:

- Không cần lo lắng, chúng ta là bằng hwx!x!

- Bằng hữu?

Thiệt Tranh cười lạnh:

- Ta sao không nhớ rõ, bản thân từ lúc nào có thêm một bằng hữu không dám nhìn mặt người đâu?

Một bên nói, tay đã cầm chắc chuôi kiếm

Sau lưng, 36 người, có đao cầm đao, có cung cài tiễn.

Người trong rừng trầm mặc một chút:

- Người không tiến vào rừng cũng được.

Đột nhiên phốc một tiếng, một tay nài rơi trên mặt đất, thanh âm ôn nhã kia nói:

- Thiệt đại soái, đây là chút hạ lễ tôn thượng nhà ta sai ta mừng hôn lễ của ngài!

Lời còn chưa dứt, đạo nhân ảnh kia đã biến mất vô tung vô ảnh.

- Tân hôn hạ lễ? Thiệt Tranh nhìn tai nài đỏ thắm trên đường, khuôn mặt đỏ bừng, kích động toàn thân run rẩy, nhảy lên một cái, lớn tiếng nói:

- Tôn giá! Dừng bước! Huynh đệ! Huynh đệ... dừng bước!

Nhưng, trong rừng đã không còn tiếng người trả lời.

Thiệt Tranh xoát một tiếng nhảy vào rừng cây, giờ khắc này, hắn đã không còn để ý trong rừng có mai phục hay không.

Hắn vòng vo trong rừng mấy vòng, chỉ thấy trên tảng đá có gắn một trang giấy, trên đó viết một câu: “Chúc mừng Thiệt huynh tân hôn, trăm năm hòa hợp, sớm sinh quý tử. Rượu mừng ta ra!”

Một câu rất ngắn.

Nhưng, dưới lại kí tên bằng một ngọn lửa.

Cửu tinh hộ vệ, hòa diễm thao thiên!

Trong chớp mắt, toàn thân Thiệt Tranh run rẩy, hồi hận đến khó nói lên lời, tội đình!

Vừa rồi sao hắn không tiến vào?!

Vì sao bệnh đa nghi lại nặng vậy a?!

- Đại soái!

Thân vệ đội trưởng vội vã xông tới:

- Đại soái... trong bọc này có ngàn hai trăm vạn lượng ngân phiếu... cái này...

Hắn kích động, hưng phấn, lại thờ dài.

Người trong nhà hiểu chuyện nhà mình nhất, dựa vào tính cách đại soái, số tiền tự nhiên mà tới này, càng không thể thu...

- Nhận lấy!

Thiệt Tranh cảm thán thở ra một hơi.

- Vâng, vậy ta đem trả lại... a?!

Thân vệ đội trưởng trong chốc lát cơ hồ trừng lòi hai con mắt:

- Nhận lấy?!

Ta xxx, không phải đại soái nói sai chứ? Hay là ta nghe nhầm? Mấy huynh đệ thành tâm thành ý muốn kiếm tiền cho đại soái, đều bị đại soái cự tuyệt, sao lúc này lại thu? Chẳng nhẽ đại nhân đổi tính?

- Đây là hạ lễ mà Cửu đại nhân đưa tới! Hắn nói, rượu mừng hân bao.

Thiết Tranh đáng chết cười một tiếng:

- Ta có thể cự tuyệt thiên hạ, cự tuyệt bệ hạ, nhưng... tiền của Cửu đại nhân, ta không cách nào cự tuyệt, càng không thể cự tuyệt!

Câu nói này, khiến cả đội đều kích động đến toàn thân run rẩy:

- Cửu, Cửu đại nhân...?!

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Thái Bình Quốc Thư, Tứ Đại Hoàn Khố

Hôn lễ của Thiết Tranh, đang khua chiêng gõ trống chuẩn bị.

Trận đại hôn này, trở thành thịnh sự lớn nhất quân đội Ngọc Đường.

Không ai nghĩ tới, hôn lễ của một vị tướng quân bởi vì một cái hứa hẹn tương như hoàng đường ngõ ngách, lại trở thành một cái hôn lễ độc nhất vô nhị trước nay chưa từng có ở cái Ngọc Đường quốc này!

Không có bất kỳ hôn lễ nào, sao với hôn lễ này mà càng thêm long trọng.

Càng không có bất kỳ hôn lễ nào, mời nhiều khách bằng hôn lễ này của Thiết Tranh!

Hai mươi tháng mười!

Thiết Tranh hôn lễ.

Từ giờ tới lúc đó còn khoảng hai tháng rưỡi, nhưng hôn lễ này khiến toàn bộ các quốc gia Thiên Huyền đại lục đều phải chấn động. Tất cả các huynh đệ dù còn sống hay chiến tử, khắp chốn mừng vui, cùng uốn một chén.

Toàn bộ quân nhân Ngọc Đường đều trong nháy mắt cảm thấy đi lại cũng có thể ưỡn ngực ngẩng đầu.

Không chỉ là Ngọc Đường quốc, tin tức này truyền ra khiến tất cả quân nhân đại lục đều thấy nhiệt huyết sôi trào.

Đại Nguyên, Thiên tứ, quân bộ cùng tướng quân mấy nước đều có viết thư thỉnh cầu:

“Đổi địch trên chiến trường, có thể uống một chén hay không?!”

Ngay cả Hàn Sơn Hà mới cùng hắn đánh một trận, cũng tự tay viết thư, vạ dậm gửi đến.

“Cùng là quân nhân! Tướng quân hôn lễ, có thể uống một chén hay không?!”

Đối với chuyện này, triều đình Ngọc Đường để quốc lại tranh luận thành một mảnh, Vân Thần coi chuyện này là: hành động này của Thiết Tranh là khoe khoang thiên hạ, từ việc không đầu mà thu mua lòng người. Xem đi, ngay cả tướng lĩnh địch quốc cũng muốn đến chúc mừng, rốt cục là muốn làm gì?

Rất nhiều “Người hữu tâm” Càng nhận định, cái gọi là địch quốc chúc mừng là giả, đến điều tra quân tình mới là thật.

Đã có mối lo này, vậy nên liền kết thúc trận nháo kịch hoang đường này lại, chỉ ít cũng phải ngăn cản người nước khác tới tham dự!

Bất ngờ, hoàng đế bệ hạ Ngọc Đường để quốc Ngọc Phái Tranh lại đặc biệt cứng rắn, phủ định nghị luận của quần thần, phát ra thái bình quốc thư.

“Ngũ Quốc Thất Hùng, trong năm không chiến sự, quân tử mình ước, thái bình hữu rượu. Có thể ký hay không!”

Quân chủ các nước đối với phong quốc thư này lập tức đáp lại.

“Trong năm không chiến!”

Thái bình quốc thư, chiếu cáo thiên hạ!

Toàn bộ dân chúng Đông đại lục, không ai không biết.

Tất cả danh tướng Đông đại lục, đến lúc đó đều sẽ tới Thiên Đường thành, cộng đồng tham gia hôn lễ của Thiết Tranh, cùng uống một chén chiến trường huynh đệ rượu!

Chỉ là thời gian có chút gấp gáp, dù sao chỉ còn lại có thời gian hai tháng rưỡi.

Toàn bộ công việc ở Thiên Đường đều lu bù lên.

Có chút tướng quân ở xa, đã bắt đầu lên đường di chuyển.

Không vì cái gì khác, chỉ vì cái gọi là huynh đệ trên chiến trường.

Không phân địch ta, tất cả đều là anh linh.

Mời huynh đệ chiến tử một chén rượu mừng, là tâm nguyện của tất cả quân nhân!

Nhưng mà nguyện vọng này lại là hy vọng xa vời, chỉ ít tại quốc gia của mình, tâm nguyện này quá nửa là không cách nào thực hiện!

Tướng lĩnh địa vị bình thường không cần nói, tướng lĩnh có địa vị cao cao tại thượng lại càng không thể làm.

Dù là muốn làm, quân chủ cũng sẽ nghi kỵ, người mời nhiều người uống rượu mừng như vậy, rốt cục là muốn làm gì? Muốn thu mua lòng người?

Vốn đã là công cao chán chủ, lại làm ra chuyện như thế, vậy tiếp đó nhất định là một cái kết cục đầu rơi xuống đất.

Bản thân không làm nổi, vốn là tiếc nuối cả đời, nhưng, đã có người đứng lên, phản cơ hội khó được rốt cục có, như vậy, mặc kệ ngàn vạn dặm, dù lại quốc gia đối địch.

Ta cũng muốn đi.

Rất nhiều tướng lĩnh đều thấy nhiệt huyết sôi trào.

Vì huynh đệ chiến tử của ta, nhất định phải đi uống một chén rượu mừng. Cho dù là rượu mừng của địch nhân, nhưng chén rượu này lại thuộc về tất cả quân nhân trong thiên hạ

Cho dù có phải chết ở Ngọc Đường, nhưng có thể uống chén rượu này, chết, cũng đáng

...

Không ai nghĩ tới, cái gọi là một trận nháo kịch trong mắt chính phương văn nhân, chỉ là hôn lễ của một tên tướng quân, thế mà lại có thể trở thành thịnh hội của toàn bộ quân nhân đại lục, thanh thế phải nói là lớn chưa từng có...

Quân lữ thịnh sự.

Không, thanh thế như vậy không phải là lớn chưa từng có, chỉ sợ sau này cũng rất khó có thể sánh vai!

...

Vân Dương an tĩnh ngồi dưới hoa thụ, hần vẫn luôn chú ý tới tình báo truyền đến, đối với địch nhân không biết mặt, hần luôn có một cảm giác vô lực trong lòng.

Một kích không trúng, lập tức rút lui...

Tình huống này thực không hợp với phong cách trước nay của Tứ Quý lâu.

Nhưng Vân Dương cũng đồng thời tin tưởng, chỉ cần đối phương tiếp tục ra tay, tất sẽ là lời đình nhất kích!

Bởi vì, đến bây giờ đối phương đã có thể xác nhận, Cửu Tôn, còn có người còn sống!

Chỉ cần Cửu Tôn còn có người còn sống, đối phương quyết sẽ không bỏ qua!

Sau đó, chỉ có thể áp dụng kế hoạch càng thêm nghiêm mật khủng bố.

Về phần thế lực Đông Nam Tây Bắc tứ đại gia tộc, đã rút khỏi Thiên Đường thành, vô thanh vô tức.

Nhưng mà, tứ đại công tử lại quyết không rời đi, tiếp tục lưu trú ở Thiên Đường thành, ngoại trừ không ngừng tìm tòi phủ thái tử gây chuyện ra, càng thường xuyên tụ tập tại Thanh Vân phường.

Thu Vân Sơn cũng đã được giải trừ cảm tức, tiếp tục ăn chơi cùng đám ba tên thiếu gia kia. Nhưng lại bị Đông Thiên Lãnh hung hăng đánh một trận, chỉ mũi cánh cáo:

- Còn dám đánh chủ ý với tỷ tỷ ta, ta lột da ngươi!

Hiện tại Thu Vân Sơn đã trung thực như hài tử bú sữa mẹ:

- Cái này còn cần ngươi nói... ngươi có van xin ta, ta cũng không dám... chân đến bây giờ còn đau đây.

- Ôi trận đòn kia a...

Thu Vân Sơn nhớ tới liền run rẩy, trên mặt lộ ra thần sắc sợ hãi:

- Các ngươi từng thấy mưa to chưa?

Ba tên hoàn khố khác đều cười lớn, cười trên nỗi đau khổ của người khác.

- Ai, đúng rồi, Đông Thiên Lãnh này, tên tiểu tử hôm đó đi cùng ngươi đâu rồi?

Xuân Văn Phong đang đưa cây quạt màu xanh lá, nếu không phải trên đầu còn cắm một cành trúc xanh, đúng là có mấy phần phong độ:

- Sao mấy ngày nay cũng không thấy hắn a?

- Cái gì mà tên tiểu tử kia?

Đông Thiên Lãnh bất mãn nói:

- Đó là lão đại ta!

- Lão đại ngươi?!

Be tên hoàn khố nghe vậy đồng thời kinh hô một tiếng.

Đông Thiên Lãnh trong chớp lát liền cảnh giác, tỉnh ngộ mình nói lỡ miệng, vội vàng bỏ cứu:

- Ân, lão đại nào, ta không biết hắn!

- Ừm, ừm, đúng vậy, không biết, ta hiểu!

Tam đại hoàn khố trịnh trọng gật đầu.

Vân Túy Nguyệt đứng một bên không khỏi mỉm cười.

Lấy trí tuệ nhãn lực của Vân Túy Nguyệt, sao có thể không nhìn ra mấy tên này là hộ thân phù mà Vân Dương tìm đến cho nàng! Có mấy tên này ở đây, vậy cơ bản tương đương với tứ đại gia tộc tọa trấn, loại thế lực như tứ đại gia tộc, ai dám trực tiếp trêu chọc?

Vân Dương vì nàng, đúng là nhọc lòng a!

Cho nên Vân Túy Nguyệt dứt khoát làm thân với bốn tên gia hỏa này, mở miệng liền kêu huynh đệ. Đến uống rượu, chơi bài đều miễn phí.

Chuyện này khiến bốn người Đông Thiên Lãnh cảm thấy thụ sủng nhược kinh, đồng thời cảm thấy rất có mặt mũi, nhưng cũng cảm thấy hổ thẹn trong lòng, cảm giác thiếu nợ vị tỷ tỷ mới này nhiều lắm...

Giờ phút này nàng nghe được bốn người Đông Thiên Lãnh nhắc đến Vân Dương, nhãn châu không khỏi xoay động:

- Xuân công tử nói không sai, đúng thật là vị Vân công tử kia đã nhiều ngày không tới. Bất quá chuyện này cũng bình thường, trước kia hắn cũng rất ít tới, dù sao người ta cũng là công tử nhà Vân hầu, bình thường hắn là rất bận rộn đi...

- Công tử Vân hầu gia...

Thu Vân Sơn, Hạ Băng Xuyên, Xuân Văn Phong đều tỏa sáng hai mắt.

Mặt Đông Thiên Lãnh như ăn phải khổ qua.

Không nghĩ tới Vân Túy Nguyệt cứ như vậy mà nói ra thân phận của Vân Dương, lúc này hắn cũng không thể tiếp tục dấu giếm mấy tên kia nữa...

Muốn tiếp tục ăn một mình? Đừng có đùa...

Chuyện này nên làm thế nào đây?

Tròng mắt Đông Thiên Lãnh nhanh chóng chuyển động, nghĩ đối sách. Mà ba người Xuân Hạ Thu cũng đều suy nghĩ, nhìn bộ dạng này, người thân bí âm thầm giúp đỡ Đông Thiên Lãnh thắng bọn họ, tất nhiên chính là vị Vân Dương Vân công tử kia không thể nghi ngờ!

Như vậy... ta nên làm gì để lôi kéo hỗ trợ mạnh mẽ này a...

Vân Túy Nguyệt môi ngọc nhẹ nhàng nhấp rượu, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu.

Tiểu đệ, bao người chiếm đủ tiện nghi.

- Tốt a tốt a, ta đi mời lão đại của ta tới. Mọi người cùng nhau uống rượu.

Đông Thiên Lãnh cười nói:

- Các người ở đây chờ ta.

Ba người không đồng ý nói:

- Người nói vậy là có ý gì? Lão đại người, còn không phải là lão đại của chúng ta sao, sao có thể để người đi một mình? Như vậy không chỉ là không cho lão đại mặt mũi, cũng là không cho chúng ta mặt mũi!

- Đúng a, mọi người đều là huynh đệ, lão đại người chính là lão đại của chúng ta! Đông Thiên Lãnh người nói vậy là có ý gì? Tự nâng giá trị bản thân sao?

- Đúng đúng, tên quỷ đầu mặt cóc Đông Thiên Lãnh nhà người, rõ ràng là muốn ly gián quan hệ của chúng ta với lão đại! Hắn muốn đi một mình, không phải là muốn nói xấu chúng trước mặt lão đại thế nào thì nói ư...

- Khăng định là như vậy...

- Các người!...

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt nhìn ba tên vô sỉ kia:

- Ta chưa bao giờ thấy người vô liên sỉ như các người!

Cái gì gọi là lão đại của các người?

Các người có gặp qua sao?

Rõ ràng là còn chưa từng nói với nhau một câu, liền mặt dày mày dạn tỏ vẻ thân thiết, ta muốn hỏi một chút, các người đối với lão đại trong gia tộc, có tôn kính như vậy hay không?

- Lão đại như vậy, ta nhất định phải làm quen với hắn, chỉ cần nhìn thấy, Xuân Văn Phong ta liền cúi đầu kết bái!

- Từ hôm nay trở đi, Thu Vân Sơn ta đối với lão đại sẽ như Thiên Lô sai đâu đánh đó!

- Lão đại ta anh minh thần võ, kỳ tài ngút trời, không gì không làm được, Hạ Băng Xuyên ta cam nguyện vĩnh thế đi theo, sông cạn đá mòn chí này không đổi!

- Uy! Uy! Uy!

Đông Thiên Lãnh trợn trắng mắt quát:

- Ta nói các người, đừng có thấy người sang liền bắt quàng làm họ, đó là lão đại ta! Cũng chỉ là lão đại của ta! Các người còn chưa cả thấy qua, nhận bừa quan hệ là cái lý nào?! Hôm qua là ai nói, hỏi ta, “Đông Thiên Lãnh, tiểu tử ngày đó đi với người sao mấy ngày nay không đến?” Hôm nay liền tự nhận mình là tiểu đệ rồi?

Hạ Băng Xuyên ngượng ngùng:

- Đó là Xuân Văn Phong nói, chính là hắn nói...

- Không phải ta nói! Rõ ràng là ngươi nói, đừng có ngậm máu phun người!

Xuân Văn Phong tranh thủ phản bác.

Hạ Băng Xuyên giận:

- Xuân Văn Phong, câu “Tiểu tử đi cùng với Đông Thiên Lãnh kia nhìn anh tuấn, chính là một tên tiểu bạch kiểm ăn bám tiêu chuẩn!” Là ngươi nói a?!

- Đánh rắm! Thu Văn Sơn còn nói qua, “Tiểu tử đi cùng Đông Thiên Lãnh nhìn như thận hư, nói không chừng không cứng lên nổi...”.

- Các ngươi đấu nhau cùng ta có cái lông quan hệ a?

Thu Văn Sơn giận tím mặt:

- Các ngươi không cần ly gián tình cảm thâm hậu giữa ta với lão đại...

Ba người cãi nhau, mặt đỏ tới mang tai, không ngừng vạch mặt lẫn nhau, Đông Thiên Lãnh đứng giữa cười lạnh nhìn ba tên đầu nội bộ.

- Là ai đang mắng ta?!

Một thanh âm tràn đầy tức giận vang lên, cùng với đó là một thân ảnh xuất hiện ở cửa ra vào, gương mặt anh tuấn khó chịu:

- Vân mỗ chẳng qua chỉ cùng ăn với Đông Thiên Lãnh một bữa, tại sao thanh danh lại cứ tồi tệ đến như vậy...

Bốn người ngạc nhiên quay đầu, sợi tóc tung bay, nhìn qua như tùy thời có thể cười gió vay đi.

Một bộ tử y, tiêu sái phong dật.

Chính là Vân Dương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Lão Đại Châm Ngồi

- Lão đại!

Đông Thiên Lãnh nhảy lên một cái:

- Ba người bọn họ đang mắng ngươi! Ba người này đều không phải thứ tốt lành gì, trước mặt một kiểu, sau mặt một kiểu... lão đại ngươi phải cẩn thận khi kết giao cùng bọn chúng, ngàn vạn lần chớ để bị mấy tên tiểu nhân hèn hạ này lừa, bọn hắn...

- Đông Thiên Lãnh! Ngươi... người hỗn đản... lão đại lão đại... hắc hắc, ta vừa rồi không phải nói ngươi... ta là Xuân Văn Phong, lão đại ngươi biết ta không? Không biết không sao, chúng ta hôm nay liền quen biết, cả đời sau của ta, ngươi chính là lão đại...

Về mặt Xuân Văn Phong muốn có bao nhiêu a đua thì có bấy nhiêu a đua, tựa như chó xù lông nhảy cẫng lên, vỗ mông ngựa như nước sông cuộn cuộn liên tục không dứt.

- Lão đại, đại ca ruột của ta a...

Hạ Băng Xuyên kích động, không biết làm thế nào mà hai mắt đầy hơi nước, kích động như muốn khóc đến nơi:

- Rốt cục ta cũng có thể tìm được ngươi... từ nay trở đi, Hạ Băng Xuyên ta quyết đi theo làm tùy tùng cho lão đại, muôn chết không chối từ!

- Lão đại lão đại...

Thu Văn Sơn chân thấp chân cao lết cái chân què xông lên:

- Lão đại a... rốt cục ta cũng nhìn thấy ngươi, ô ô lão đại, đáng thương ta a, vì nhìn thấy được lão đại, chân suýt nữa bị què, đến bây giờ còn không có

hồi phục... từ nay về sau, lão đại ngươi nói ra đi hướng đông, ta liền tuyệt không đi hướng tây! Ngươi nói ta đi đánh chó, ta tuyệt không mắng gà!

Ba người cùng nhau xông lên, cảnh tượng như vậy nhìn vào rất rung động.

Ít nhất, Vân Dương cảm thấy mình có bị chấn động!

Chuyện gì vậy?

Chuyện gì đang xảy ra a?

Vừa rồi còn nghe mấy người kia nói, ngày đó người đi cùng Đông Thiên Lãnh làm sao...

Sao trong chớp mắt mà phong cách đã biến đổi rồi?

Chỉ là, tiếp đó Vân Dương bị một chuyện khác hấp dẫn.

- Ngươi là Thu Vân Sơn?

Vân Dương từ trên xuống dưới đánh giá Thu Vân Sơn, ánh mắt bất thiện.

Nếu không phải đang yên tĩnh từ này đến khiêu khích, sao bây giờ hắn có thể bị động như vậy?

- Ta chính là Thu Vân Sơn a...

Thu Vân Sơn có chút khó hiểu, vì sao lão đại lại có bộ dạng như không hoan nghênh ta a:

- Lão đại a, về sau ngươi gọi ta là tiểu Thu Thu, tiểu Sơn Sơn... đều được a... khẩu khí của ngươi bây giờ khiến ta sợ hãi...

- Ta mới bị đánh qua a...

Thu Vân Sơn đột nhiên lật ống quần lên, giả bộ đáng thương, đưa tay chỉ:

- Lão đại ngài xem, chân còn sưng...

- Đáng đời!

Vân Dương hừ một tiếng:

- Ai bảo ngươi không có mắt, đây mới là lần thứ nhất... nếu tối hôm nay ngươi còn nói thêm câu muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp nữa thử xem?

Thu Vân Sơn kêu rên một tiếng:

- Lão đại, ta không dám a... nhắc tới đều là do tên Mễ chương quỹ kia, chuyện này không liên quan đến ta a!

- Sao có thể không liên quan đến ngươi, nếu không phải ngươi ngu ngốc, sao có thể bị người lừa?

Vân Dương thuận thế ngồi xuống:

- Ngươi tự đào hố rồi nhảy vào trong, cũng may là có thúc thúc của ngươi, nếu không Thu Vân Sơn ngươi chắc chắn phải chết!

Thu Vân Sơn trong chốc lát liền biến thành dừ tợn:

- Không sai, chuyện này thúc thúc ta cũng đã nói với ta... con mẹ nó! Họ Mễ này thực khinh người quá đáng! Việc này tuyệt đối còn chưa xong!

- Cho nên nói...

Vân Dương thấy đã châm ngòi đến không kém nhiều lắm, dứt khoát bồi thêm một mồi lửa:

- Đừng nói ta có xứng làm lão đại ngươi hay không, chuyện này tạm thời không nói. Bất quá, ta cũng không muốn có một tên tiểu đệ ngu ngốc kém chút bị người lừa chết như thế.

Vân Dương cười cười:

- Nói không chừng, một lúc nào đó ta còn có thể bị ngươi liên lụy a, tiểu đệ như vậy, không có thì tốt hơn...

Ánh mắt Vân Dương nghiêng nghiêng đảo qua Đông Thiên Lãnh.

Đông Thiên Lãnh lập tức lòng đầy căm phẫn:

- Không sai, người nói xem, người gây ra chuyện tày đình gì, bị người lợi dụng còn không nói, thế mà còn đem ba người chúng ta liên lụy vào, đương yên lại bị bắt vào đại lao hình bộ, quả là tai bay vạ gió... nếu không phải là do người, các huynh đệ có phải liều mạng như vậy không? Chúng ta đã bị người liên lụy thì thôi đi, nhưng người cũng đừng hại lão đại nữa...

Tài năng của Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên không có nhiều, nhưng năng lực bỏ đá xuống giếng lại tuyệt đối đạt đến trình độ siêu nhất lưu, nhau nhao chen lời.

- Lời này thực đúng, từ trước tới nay ta chưa bao giờ nghe Đông Thiên Lãnh nói có lý như vậy.

- Đúng vậy đúng vậy, lão thu a, khoảng thời gian này người thực giống như bị sao chổi chiếu người vậy...

- Xem người làm hại Nguyệt tỷ đi!

- Xem người làm hại chúng ta a!

- Xem người hại chúng ta đến mặt mộc đầy rỗ...

- Nói không chừng, lúc trước chúng ta bại bởi Đông Thiên Lãnh cũng là do hấn liên lụy, trước đó chúng ta có bao giờ thua đâu...

Nói đến đây, ba người đột nhiên im lặng, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên đồng thời chép miệng một cái:

- Chuyện này con mẹ nó... thực đúng là có đạo lý a...

Thu Văn Sơn nghe vậy nhất thời khổ cực cực kỳ, giận dữ nói:

- Các người chờ đấy cho ta, nếu ta không... không... không thể chơi tàn hấn trong ba tháng...

Đông Thiên Lãnh nhẹ nhàng nói:

- Nha, trong vòng ba tháng a, thời gian thật ngắn ngủi? Nháy mắt là qua a! Tốt a, ta cũng phát thệ một cái, nếu trong ba ngàn năm không thể vô địch thiên hạ, ta liền đi tự sát, nhất định, chỉ thiên lập thệ!

- Ha ha ha...

Hạ Băng Xuyên cùng Xuân Văn Phong cười như ha ha được mùa.

- Nếu trong ba ngàn năm ta còn không chết, ta sẽ biến thành trâu!

- Nếu trong ba ngàn năm ta không thể đi tiểu lên mặt trời, ta liền hoành đao tự vẫn! Ha ha ha...

Thu Văn Sơn càng nghe càng tức đến run rẩy, mặt mày xảm lại:

- Các người chờ đó cho ta! Ba ngày! Trong ba ngày, nếu ta không thể để tên hỗn đản này trả giá thật đắt, ta liền không phải họ Thu!

Vân Dương tranh thủ hòa giải:

- Mọi người chỉ vui vẻ đùa một chút, cần nghiêm túc như vậy làm gì... tới tới tới, uống rượu uống rượu.

Mắt thấy lão đại ra mặt hòa giải, đám người cũng vui vẻ ra mặt, bắt đầu mời rượu không ngừng. Vân Dương rượu tới là tiếp, trong chót lát liền bắt đầu thân mật xưng huynh gọi đệ. Cũng chỉ có Thu Văn Sơn vẫn nghiêm mặt như cũ, hấn đã phát thệ, không thể xuống đài được.

Bị ép thực quá tuyệt.

Cho dù hấn vẫn ngẫu nhiên cười cười cạnh với Vân Dương một chén, nhưng quay đầu liền bắt đầu phụng phịu.

Thật lâu sau đó...

Rượu vào làm nóng tai...

“Đùng”

Thu Văn Sơn bỗng nhiên đập mạnh chén rượu xuống đất, chén vỡ tan tành, hai mắt đỏ bừng nói:

- Dám tính kể ta! Ta không giết tên hỗn đản kia không được!

Hấn bất thành linh nói một câu, khiến mọi người đều giật nảy mình.

Sau đó đám người thấy Thu Vân Sơn đứng lên, lửa giận ngùn ngụt xông ra ngoài.

Vân Dương nhú nhú mày, nháy mắt với Đông Thiên Lãnh:

- Còn không mau đi khuyên hấn một chút.

Đông Thiên Lãnh tâm không cam tình không nguyện đuổi theo.

Đám người cũng dừng không uống rượu nữa, lại nghe thấy âm thanh thuyết phục của Đông Thiên Lãnh từ xa xa truyền đến:

- Ta nói người này, sao có làm như thế a! Mọi người đều đang cao hứng uống rượu, người lại bỏ ra ngoài này làm gì? Bị người tính kế rất tức giận sao? Người cũng không phải lần đầu bị người tính kế, làm người nên tập quen dần a... nhìn gương mặt xúi quẩy của người này, nói không chừng đi chuyển này lại tiếp tục bị họ Mễ kia lừa gạt tiếp...

Vân Dương ghen hờn nhìn trần trời:

- Cái này gọi là thuyết phục sao?

Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên lại cùng nhau ôm bụng cười như điên, một bộ như đã biết trước, may may không có điều gì bất ngờ.

Quả nhiên, Đông Thiên Lãnh ưỡn ngực đi tới, rất bắt mắt dĩ nhiên:

- Lão đại a, vừa rồi ta tận tình khuyên bảo hấn một phen, chữ châu như ngọc, thành thật thân thiết, thế nhưng hấn không nghe, ta cũng không còn biện pháp...

Tận tình khuyên bảo? Thành thật thân thiết? Con mẹ nó, người cũng thật biết chơi chữ!

Hắc tuyến nổi pắc pắc trên trán Vân Dương:

- Tận lực đừng để hấn gây chuyện lớn, thiên đường thành hiện tại không yên bình như bề ngoài đâu, các thế lực quân đội các nước đều đến, giờ phút này sóng ngầm kinh thành ngày càng mãnh liệt, há có thể so với ngày thường... vạn nhất Thu Vân Sơn làm ra chuyện gì đó, các người cũng biết hậu quả. Ta có thể không có chuyện gì, nhưng ba người các người không thoát được liên quan, hiểu chứ? Mọi điều cần cẩn thận vẫn hơn.

Ba người Đông Thiên Lãnh cảm động đến rơi nước mắt:

- Lời lão đại nhắc nhở các huynh đệ nhớ kỹ. Yên tâm, tính Thu Vân Sơn chẳng qua chỉ như chó xù lông, qua một hồi là lại tự xẹp xuống, không gây chuyện lớn được...

- Chờ lúc hấn đối mặt với đối phương, các người cũng đừng kích thích hấn.

Vân Dương thuần thuần căn dặn:

- Mọi người luận giao một hồi, mọi thứ cần có chừng mực, ta thấy mấy người các người đều rất độc mồm độc miệng...

Ba người vui mừng cười to:

- Đó là do lão đại người không thấy bộ mặt thật của Thu Vân Sơn, nếu chuyện này mà xảy ra trên người chúng ta, tên vương bát đản này còn độc miệng hơn chúng ta! Cũng vì hôm nay có lão đại ở đây, chúng ta đã cho hấn mặt mũi thật lớn rồi...

- Nếu hôm nay chúng ta làm tốt, nhất định có thể bắt đối phương trả giá!

Vân Túy Nguyệt ngồi một bên, nhìn Vân Dương nhẹ nhàng kích động mấy tên gây chuyện, lại phong đạm khinh vân tách bản thân ra ngoài, không lưu lại nửa điểm dấu vết.

Không khỏi vô cùng bội phục.

Thủ đoạn của vị tiểu huynh đệ này thực có thể nói là lật tay thành nẫy trở tay thành mưa. Đối phương kích động Thu Vân Sơn gây chuyện, Vân Dương lại kích động Thu Vân Sơn nháo trở lại.

Thủ đoạn đều rất gọn gàng.

Hơn nữa, mặc kệ đối mặt với người nào, hấn đều có thể ứng đối gọn gàng, nên nói gì, nói như thế nào, thái độ thế nào... càng là nắm gọn trong lòng bàn tay.

“Nhân tài a” Vân Túy Nguyệt thầm nghĩ.

Đây là một người, dù đứng trong bất luận thời đại nào, bất kì không gian nào, hoàn cảnh nào, đều có thể nhanh chóng định hình, đồng thời đảo loạn phong vân, hoặc là khống chế phong vân trong lòng bàn tay!

Thủ hạ của cửu tôn, lại có nhân vật quý khốc thần sầu bực này?

Nếu là có, vì sao hòa chưa từng nói với ta?

- Ừm, trong thời gian vừa rồi, ta vẫn luôn bận nghiên cứu một vài vấn đề.

Vân Dương nói.

- Chuyện gì?

Ba người Đông Thiên Lãnh đồng thời hỏi.

Cố nhiên Đông Thiên Lãnh đã quyết tâm khẳng định một mực đi theo Vân Dương. Mà hai người Xuân Văn Phong và Hạ Băng Xuyên sau khi tiếp xúc cũng cảm thấy Vân Dương là người không tệ, đáng giá tương giao.

“Thẳng thắn, nhiệt tình, giỏi kết bạn, hào sảng, nghĩa khí, hơn nữa còn là người có trí tuệ, phong độ nhẹ nhàng, khí chất ưu nhã lại ung dung, còn có một hai phần vô lại, điều mà mấy tay công tử phú gia thích nhất... ừ, đây là một người, với huynh đệ thì nào thế nào cũng được, nhưng đối với người ngoài lại là một tên lăng đầu thanh không nói lý... giống ta.”

Cho nên hai đại hoàn khổ này trong thời gian ngắn đã chuyển từ giai đoạn kết giao là muốn nhờ, chuyển sang giai đoạn thật lòng kết giao.

Đây mà một sự chuyển biến trọng đại trong suy nghĩ hai người.

- Chuyện này chính là...

Vân Dương nói:

- Huyền thú có khả năng dưới cơ sở thiên định, hoặc có thể nói... huyết mạch xiềng xích, đánh vỡ gồm cùm... đạt đến một giai phẩm cao hơn...

Vân Dương đột ngột nói một câu, tam đại hoàn khổ nghe xong đồng thời mở lớn hai mắt.

Giờ khắc này, sáu viên nhân cầu như muốn bắn ra khỏi hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Một Tiếng Tẩu Tử, Đời Này Không Tiếc

- Người... người nói cái gì cơ?

Ba người Đông Thiên Lãnh đều cạ lăm nói.

- Ta không biết đại gia tộc các người có bí pháp khác hay không, nhưng bản thân ta cảm thấy có thể có tồn tại chuyện như vậy.

Vân Dương nói với Đông Thiên Lãnh:

- Người còn nhớ đầu song đầu sư tử của người không? Thế nào, sau khi được ta huấn luyện phát huy tác dụng đi?

- Có tác dụng, rất rất có tác dụng!

Đông Thiên Lãnh có chút chột dạ, lại có chút lúng nhún Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên một cái.

Hai người xuân hạ đồng thời hừ một tiếng tức giận, lập tức quăng ánh mắt nóng bỏng nhìn về phía Vân Dương.

- Kỳ thực bí quyết huấn luyện song đầu sư tử trước đó, là dựa trên cơ sở ban đầu làm tăng linh tính lên cho nó, khiến nó tự hành thay đổi tập tính, quán tính trước đó của bản thân, thực lực đương nhiên có chỗ tăng lên, nhưng lại chưa liên quan đến đột phá xiềng xích cấp độ thiên phú Huyền thú, phương pháp khiến Huyền thú đột phá cấp độ huyết mạch, ta vẫn đang trong giai đoạn tìm tòi. Kỳ thực, coi như thành công... cũng chưa chắc có thể tăng lên bao nhiêu.

Vân Dương biết rõ, chơi với đám từ đệ thế gia này, ăn ý nhất thời cũng không phải kể lâu dài!

Bốn người này nhìn như đơn thuần, nhưng Vân Dương lại rất rõ: phạm là đệ tử được tứ đại gia tộc cho ra ngoài, hơn nữa lại có thể tự mình hoạt động, sao có thể là đồ đàn?

Đừng nhìn mấy tên này có vẻ bị lừa rất dễ, nhưng nếu hấn thực sự coi mấy tên này như vậy, hấn mới là kẻ ngu ngốc lớn nhất.

Nếu Vân Dương còn có tác dụng, bốn người kia bất kể kẻ nào đều muốn kể giao. Nhưng, nếu Vân Dương không còn tác dụng, như vậy... cũng sẽ tương tự dùng bất kể thủ đoạn nào.

Một khi đã động đến vấn đề lợi ích máu chốt, bị bọn hấn bán sạch cũng không phải chuyện không có khả năng. Nhưng ngược lại, chỉ cần Vân Dương có thể khiến bọn hấn nhận được chỗ tốt nhất định, vậy Vân Dương có thể một mực ngồi ở vị trí “Lão đại”, thậm chí triệt để thu phục bọn hấn cũng không phải chuyện không thể!

Nhưng, cái chỗ tốt này, nhất định phải là thứ khiến bọn Đông Thiên Lãnh không cách nào từ chối, lại là chuyện mà bọn hấn không thể làm được!

Đông Thiên Lãnh không kìm được hỏi:

- Đến cùng là có thể tăng lên bao nhiêu?

Xuân Vân Phong cùng Hạ Băng Xuyên cũng sáng rực hai mắt, nín thở chờ câu trả lời.

- Cụ thể tăng lên bao nhiêu, giờ ta cũng không dám kết luận, nói chung...

Vân Dương nói:

- Nói chung có thể khiến Huyền thú từ sơ gia tăng lên đỉnh phong... trực tiếp vượt cấp cũng không phải không thể!

- Tỉ như nói, thất phẩm sơ giai Huyền thú tăng lên thất phẩm đỉnh phong...

Vân Dương gật gật đầu, trầm tư.

Đông Thiên Lãnh hưng phấn tới toàn thân run rẩy:

- Vậy, nếu là Huyền thú cửu phẩm sơ giai thì sao?

Vân Dương nói:

- Tương tự a, có thể tăng lên cửu phẩm đỉnh phong, thế nào?

Hấn ngẩng đầu, hơi kinh ngạc nhìn Đông Thiên Lãnh:

- Chẳng lẽ suy luận tương tự đơn giản như vậy ngươi cũng không biết?

- Hấn là tên ngu xuẩn...

Xuân Vân Phong kích động đến răng trên răng dưới va vào nhau lập cập:

- Lão đại, ngươi xác nhận, thật là có thể khiến Huyền thú cửu phẩm sơ giai, tăng lên tới cửu phẩm đỉnh phong?

Vân Dương nghe vậy sững sờ, chột trâm ngâm một chút nói:

- Câu hỏi này của ngươi tuy hơi thiếu i ốt, nhưng trước mắt đúng là không thể chính xác tuyệt đối như thế. Bất quá ta đang từng bước hoàn thiện nghiên cứu của ta... trước mắt xem như gần thành công một nửa a...

Ánh mắt ba người càng lúc càng sáng hơn.

- Nhưng muốn nuôi trồng Huyền thú, khiến nó đột phá xiềng xích huyết mạch, lại nhất định phải bắt đầu từ lúc nó còn là ấu thú, sau đó lại huấn luyện đặc thù, như vậy mới có thể.

Vân Dương trịnh trọng nói:

- Nếu không, hy vọng không lớn.

- Đó là đương nhiên! Đó là đương nhiên!

Ba người đồng thời gật đầu như gà mổ thóc.

Trong lòng họ không tự chủ bắt đầu tính toán.

Huyền thú cừ phẩm sơ giai, với Huyền thú cừ phẩm đỉnh phong, đến cùng là hơn kém bao nhiêu?

Coi như tính toán bảo thủ nhất, một đầu Huyền thú cừ phẩm đỉnh phong, tuyệt đối có thể nhẹ nhàng ngược chết mười đầu Huyền thú cừ phẩm sơ giai!

Hơn nữa coi như đánh xong, Huyền thú cừ phẩm đỉnh phong cũng chưa chắc xây sát bao nhiêu, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy mệt mỏi một chút mà thôi.

Đây chính là chênh lệch, thiên xoa địa viễn, sai thiên cộng địa!

Nhớ đến truyền thuyết Tây Môn gia tộc, một trong tứ đại gia tộc Đông Tây Nam Bắc, cũng nhờ năm đó, lão tổ Tây Môn gia có được một đầu Huyền thú cừ phẩm cao giai, nhờ nó mới thành công gây dựng sự nghiệp, kiến thiết nên Tây Môn gia huy hoàng ngày nay.

Mặc dù người Tây Môn gia về sau một mực tuyên dương đó là Huyền thú cừ phẩm đỉnh phong, nhưng... cùng là một trong bát đại thế gia, sao có thể không biết chân tướng trong đó?

“Nếu nhà mình cũng có một đầu Huyền thú cừ phẩm đỉnh phong...”

Nhất thời, lòng ba người đều như kiến bò chảo nóng.

Chuyện này phải mau chóng báo lên cho gia tộc biết, không tiếc bất cứ giá nào phải nhanh chóng bắt lấy một đầu ấu thú Huyền thú cừ phẩm a!

- Nếu ta có...

Đông Thiên Lãnh là tên dễ kích động nhất:

- ... một đầu Huyền thú cừ phẩm sơ giai... lão đại ngươi có thể hay không...

Đông Thiên Lãnh a dua nịnh nọt cười cười, xán lạn chưa từng có.

Vân Dương tròn trắng mắt:

- Có thể đừng mới nghe tiếng gió lại nói là mưa được hay không? Nghiên cứu của ta đúng là đã có chút thành tựu, nhưng cũng đừng có coi ta là Thần Tiên có được không?? Ngươi coi việc bồi dưỡng Huyền thú là rất đơn giản sao? Trong đó bao gồm rất nhiều điều kiện, từ huyền tinh, linh ngọc đến các loại thiên tài địa bảo... chủ yếu nhất, là ta mới chỉ trong giai đoạn tìm tòi, ngươi coi Huyền thú cao giai là dễ tìm kiếm đến vậy sao, muốn có liền có a... bất quá, nói đi cũng phải nói lại, nếu ngươi thực sự có thể đáp ứng toàn bộ điều kiện, chúng ta như thân huynh đệ, nhưng cũng phải tính toán rạch ròi, sau khi nói rõ điều kiện, ta giúp ngươi một lần, cũng không phải không được.

Vân Dương thở dài:

- Mọi người đều là huynh đệ, các ngươi còn gọi ta một tiếng lão đại, chẳng nhẽ là gọi không? Nhưng có một chuyện cần nói rõ, nếu các ngươi để người khác biết chuyện này, ta đây coi như vĩnh viễn không còn ngày yên tĩnh...

- Tuyệt sẽ không tiết lộ cho người khác!

Ba người đồng thời nghiêm túc chỉ tay lên trời thề, trong lòng lại không ngừng nở hoa.

Lão đại nói rất đúng “Các ngươi còn gọi ta một tiếng lão đại, chẳng nhẽ là gọi không?”

Nói rất đúng, là “Các ngươi” chứ không phải “Ngươi”, ý nghĩa chính là, chúng ta đều có phần.

Oa ha ha ha... như vậy thực tốt quá...

Loại chuyên tốt như vậy, ai lại ngu ngốc mà nói ra bên ngoài? Tự thân âm thầm phát tài, không phải rất tốt a.

- Ta nói, về sau các ngươi cũng đoàn kết một chút...

Vân Dương thuận thế liền đứng trên góc độ lão đại, dạy dỗ:

- Tứ đại gia tộc, đồng khí liên chi... Thu Vân Sơn bị người khác tính kế, các ngươi lại lấy đó là vui, như vậy là không đúng, nếu cứ như vậy, phải chăng sau này ta bị người tính kế, các ngươi... hà?

- Lão đại, là chúng ta sai, việc này chúng ta làm không đúng, tuyệt không có lần sau!

Đông Thiên Lãnh, Xuân Văn Phong cùng Hạ Băng Xuyên đồng thời thành khẩn kiểm điểm bản thân:

- Chúng ta nhất định đoàn kết, tương thân tương ái! Nếu lại đại có việc cần, dù là lên núi đao, xuống biển lửa, chúng ta cũng quyết không chối từ!

- Dừng lại! Tất cả không cần vỗ mông ngựa!

Vân Dương trừng mắt một cái, phát phát tay:

- Biết các ngươi có việc cần làm, mau đem tin về cho gia tộc đi thôi, làm xong lại trở lại uống rượu, cũng đừng nói lão đại ta bắt cận nhân tình.

- Đa tạ lão đại! Ha ha ha...

Ba người nhảy lên một cái.

Xoát một tiếng liền biến mất dạng.

Vân Dương quay đầu, nhìn Vân Túy Nguyệt.

Lòng Vân Túy Nguyệt nhảy lên một cái: chẳng lẽ...

- Tiểu đệ, ngươi... có lời muốn nói với ta sao?

Vân Túy Nguyệt có chút thấp thòm hỏi.

- Ừm, cũng không phải chuyện gì quan trọng, tẩu tử ngươi không cần cẩn thận quá như thế.

Vân Túy Nguyệt như bị sét đánh!

Tẩu tử!

Trước đó Vân Dương vẫn một mực không chịu gọi nàng là tẩu tử, sao bây giờ lại gọi ra miệng tự nhiên như vậy?

Vì sao?

Hai mắt Vân Túy Nguyệt chốc lát liền bị sương mù bao phủ, kinh hãi run rẩy không dám tin nói:

- Tiểu đệ, ngươi... ngươi gọi ta... là gì?

- Tẩu tử!

Vân Dương lại gọi rõ một lần, nói từng chữ:

- Ngũ ca nói, mặc kệ hấn sống hay chết, ngươi đều là lão bà hấn!

Vân Túy Nguyệt thờ háo hển hai cái, gương mặt như ngọc đột nhiên biến thành đỏ bừng, lệ châu không kiềm được lăn rơi xuống.

Nàng che miệng lại, một tay khác liều mạng lau nước mắt, nhưng làm thế nào cũng không lau sạch được.

- Tên hỗn đản vô lương tâm này...

Thanh âm Vân Túy Nguyệt nghẹn ngào:

- Cuối cùng cũng khai khiếu...

Nàng tuy chảy nước mắt, nhưng lại cười khúc khích:

- Hừ, ta còn chưa có gả cho hấn, đừng có tự mình đa tình...

Vân Dương mỉm cười:

- Bất quá trước mắt ta vẫn chỉ có thể gọi ngươi là Nguyệt tỷ, mong tẩu tử rộng lòng tha thứ.

Vân Túy Nguyệt vui vẻ đứng lên:

- Chuyện này cũng phải, ân, lại nói, nếu người gọi ta là tẩu tử trước mặt mọi người, không phải là gây khó cho ta sao, ha ha..

Câu này rõ là đang khuyên Vân Dương.

Vân Túy Nguyệt hận không thể lập tức khiến cả thế giới đều biết, nàng là tẩu tử của Vân Dương.

Vân Túy Nguyệt ta, cũng là người có chồng!

- Bây giờ hấn ở đâu?

Vân Túy Nguyệt vừa khóc lại cười, lau nước mắt hỏi:

- Hấn, tạm thời không về được.

Vân Dương cẩn trọng nói:

- Có lẽ phải... rất lâu... rất lâu...

- Bao lâu, ta cũng chờ!

Vân Túy Nguyệt đưa tay, ngăn không cho Vân Dương nói tiếp, chân thành nói:

- Chỉ cần có một câu nói kia của hấn, như vậy đã đủ! Vân Túy Nguyệt ta dù chờ cả đời, chờ đến biến thành một đám nấm cát vàng... cũng chờ!

Vân Dương nhìn nàng một cái, tự đáy lòng lại thở dài một hơi.

Vân Túy Nguyệt rất nhanh liền bình phục tâm tình, lau sạch nước mắt, vậy mà bụng lên một chén rượu lớn:

- Huynh đệ, đến, chúng ta uống một chén! Chúc mừng một chút, tên gia hỏa vô lương tâm kia, hừ, hôm nay rốt cục cũng giống một nam nhân!

Vân Dương cười khỏ không thôi.

Ngũ ca Hòa Tôn, trước nay đều tính như liệt hòa, nếu thực sự nghe được câu này, không biết sẽ phản ứng như thế nào?

Vân Túy Nguyệt nói liền uống một hơi cạn sạch, sóng mắt lưu chuyển, lộ rõ một loại phong tình:

- Tiểu đệ, ngươi biết không? Từng ấy năm sống trên đời, hôm nay là ngày ta uống một chén rượu thống khoái nhất, cũng thú thái nhất, càng thỏa mãn vui mừng nhất.

- Từ đây, thân này có thác! (thân có chỗ dựa vào)

- Từ đây, tình này có gửi! (tình có chỗ gửi gắm)

- Từ đây, tâm này có thuộc! (tâm có nơi thuộc về)

Vân Túy Nguyệt cười duyên một tiếng, hai mắt mê ly:

- Từ đây, đời này không tiếc!

Vân Dương chỉ cảm thấy một cổ khí tức kìm nén dâng lên tự đáy lòng, cơ hồ chẹn ngang yết hầu hấn, khẽ ho khan một tiếng:

- Ta... vô cùng... cao hứng.

Nàng nâng chén uống một hơi cạn sạch, lại chỉ cảm thấy chén rượu này thực đủ tư vị, từ ngọt bùi đến đắng cay, vị gì cũng có.

Ba người Đông Thiên Lãnh trở lại rất nhanh chóng, cao hứng muốn nâng chén luận bàn, cất lời hôm nay không say không nghỉ, Vân Túy Nguyệt từ chối không thể thức đêm, đi về phòng nghỉ.

Cước bộ bước ra, nhẹ nhàng cực điểm. Thậm chí có một loại hoạt bát đáng yêu của thiếu nữ mười tám.

Vân Dương thậm chí còn nghe được, sau khi Vân Túy Nguyệt vừa bước ra khỏi phòng, liền không nhịn được phát ra một tiếng cười nhẹ nhõm.

Nhưng tiếng cười nhẹ nhõm này, lại như một cây trâm bén nhọn, đâm thẳng vào tim Vân Dương.

Tương lại phải làm sao bây giờ?

Hiện tại trong lòng Vân Dương như bị mây mù che phủ.

Hấn cảm thấy, bản thân là một người thợ may ngu ngốc, một cái lưới vốn rách chẳng chịt, hấn lại tốn công đi liều mạng may vá.

...

Bốn người Vân Dương, vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm.

Ngoại trừ Vân Dương vẫn âm thầm tâm sự nặng nề, mặt ngoài lại tỏ ra không có chuyện gì, mặt khác, ba người kia đều có chút khăn trương, tựa như

đang đợi gì đó...

Rất cục...

Bịch một tiếng.

Một người bay vào.

- Công tử, không hay rồi.

Người tiến đến là thị vệ của Đông Thiên Lãnh, cũng là cao thủ ngũ trọng hàng thật giá thật, lúc này lại tràn đầy hoảng loạn:

- Bên Thu công tử, xảy ra chuyện lớn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Mượn Dao Mà Được Bom Nguyên Tử

Có chuyện gì?

Đông Thiên Lãnh nhú mày khó chịu.

- Thu công tử... Thu công tử... Hấn...

Vị thị vệ kia thở không ra hơi:

- bắt tất cả người ở Mễ gia phố... Nửa đêm, đang điều hành... Hướng về phía khách sạn.

- tề...

Ba người Đông Thiên Lãnh đồng thời hít một hơi khí lạnh.

Sắc mặt cả ba đều trở nên co quắp.

Động tác của vị Thu Vân Sơn Thu đại công tử này đúng là, đúng là thần tốc.

Mới còn tức giận từ đây bỏ đi, ấy thế mà đã lập tức dùng thủ đoạn báo thù.

Trực tiếp bắt tất cả người nhà vị Mễ chương quỹ kia vào trong tay.

Nhưng... Chuyện này lại sẽ biến thành chuyện lớn chọc trời!

Vị Mễ chương quỹ kia cũng không phải thương nhân bình thường, người ta danh xứng với thực chính là đại nội tổng quản! Là đại nhân vật mà chỉ cần động một tí là có thể tới tại vị ngồi trên ngai vàng kia.

Người chỉ là một cái thể gia công tử giang hồ, vậy mà dám hờ chút là cảm được giờ gây bất cóc cả nhà người ta, con mẹ nó thế sự gì a?

Coi như Thu gia người có trâu bò hơn nữa, siêu thoát thế tục, ngoài vòng pháp luật, nhưng... Người làm như vậy tại kinh thành nhà người ta, cũng thực là... Quá mức quá phận, nói thế nào cũng không thông.

Lại nói, con hàng này còn có một vị thúc thúc, chính là người đứng đầu võ tướng đương triều, Thu Lão Nguyên soái, đối với chuyện như vậy, e là Lão Nguyên soái cũng không dễ bỏ qua.

Tay Vân Dương đang bưng chén rượu, không nhận được mà run lên một cái.

Ta còn đang suy nghĩ người dễ dùng biện pháp gì đi trả thù, dù có nghĩ đến hàng trăm hàng ngàn diệu kế, nhưng không nghĩ tới người lại biết dùng biện pháp trực tiếp như vậy, bá đạo như vậy, nhưng thế mà lại là thủ đoạn không có não a đại ca!

Trong lúc nhất thời, Vân Dương triệt để câm lặng, hẳn không còn gì để nói.

Dự tính ban đầu của hẳn chỉ là muốn mượn một thanh đao mà thôi, cũng không cần phô trương vậy chứ...

Loại chuyện như vậy, dùng một câu mà ai cũng hiểu để hình dung, đó là: ta chỉ muốn mượn một thanh đao dùng chút, kết quả người liền ném cho ta một viên bom nguyên tử!

Hơn nữa là bom nguyên tử đang được kích hoạt.

- phiền toái rồi!

Ba chữ này, đồng thời vọt ra từ miệng bốn người.

- vẫn là nên mau chóng tới hiện trường, nhìn xem tình huống còn có thể cứu vãn được không!

Đồng Thiên Lãnh như bị lửa đốt mông, nhảy dựng lên nói:

- con mẹ nó, lần này thực bị tên tai tinh này liên lụy thâm rồi, ông trời của ta ơi... Ngàn vạn lần đừng có giết người a... Nếu người buồn tay động thủ, lần này chúng ta coi như xong chắc a...

Bốn người như gắn tên lửa vào đít mà đi.

Vân Dương biểu hiện rất trầm ổn, nhưng kỳ thực trong lòng hẳn sớm đã phiến giang đảo hải.

Đối với biểu hiện của đám thế gia công tử này, ngoài hai chữ “xui xẻo” ra, hẳn nghĩ nửa ngày cũng không còn từ nào khác để hình dung.

Bốn người vừa đuổi tới khách sạn Tiếp Thiên lâu, cũng còn chưa kịp gọi Thu Vân Sơn đi ra, phe nhân mã thứ ba đã xuất hiện.

Người dẫn đầu, đương nhiên chính là... Thu Lão Nguyên soái.

Rõ ràng, lão đầu nhi này bị chọc tức không nhẹ.

Cũng không thể trách Lão Nguyên soái tức giận. Đập mắt đi tới, trong sân rộng của khách sạn, lít nha lít nhí hơn trăm người được an trí trong sân, nhưng người này đều là các gia đình ở Mễ gia phổ, cũng chính là gia quyến của vị Mễ chương quỹ kia. Trong đó có cả các thân thích mà dù có bán mười tám quả đại bác cũng không tới, tất cả đều bị Thu đại thiếu bắt tới nơi này.

Bởi vì bắt ngay trong đêm, nên có rất nhiều người thậm chí còn không mặc áo, vén vện bọc lấy một cái ga giường, đang sợ hãi run lấy bầy, vẻ mặt mờ mịt không biết chuyện gì đang xảy ra.

- dám tính kế lão tử, lão tử khiến người trả giá đắt!

Mặt mũi Thu Vân Sơn tràn đầy sát khí, gân xanh nổi đầy mặt đầy cổ:

- ta mặc kệ người con mẹ nó là đại nội tổng quản hay tiểu nội tổng quản. Dám tính toán lão tử, thứ không có đồ chơi bên dưới kia nếu trước hừng đông không cho lão tử một câu trả lời, lão tử liền chôn sống tất cả số hơn một người ở đây!

- ranh con!

Thu Lão Nguyên soái mang theo lửa giận vạn trượng bước vào, tiếng gầm thét như sấm nổ:

- lập tức thả người cho ta!

- không thả!

Thu Vân Sơn gân cổ lên, đồng dạng mang theo lửa giận ngút trời gào lên:

- thu Lão Nguyên soái, người là Nguyên soái Ngọc Đường đế quốc, nhưng chuyện hôm nay là ân oán cá nhân, không tới lượt người nhúng tay!

Tiểu tử này, thế mà không thêm gọi thúc thúc.

Thu Lão Nguyên soái giận tới bốc khói đầy đầu, nổi trận lôi đình, hai mắt liếc ngang liếc dọc, bắt đầu muốn tìm một cây gậy.

- thúc thúc lại muốn giáo huấn ta? Người ta đều là con cháu Thu gia, nếu bởi vì người là thúc thúc muốn giáo huấn đứa cháu này như ta, không có gì đáng trách!

Hai mắt Thu Vân Sơn nhìn trực diện hai con mắt đang bốc lửa của Lão Nguyên soái:

- nhưng thân phận bây giờ của ngài là Nguyên soái Ngọc Đường đế quốc, một bên là quốc gia, một bên là gia tộc, hai bên là hai mái hiên đối lập. Chẳng

lẽ thúc thúc đã quên, chuyện này tên Mễ chường quý gia ngoài tính kẻ ta ra, đồng thời còn kéo cả ngài vào... Nói đi nói lại, thúc thúc người làm thế nào, đó là chuyện Ngọc Đường để quốc người. Nhưng, ta làm thế nào để đòi lại công đạo, lại chính là chuyện Thu thị gia tộc chúng ta!

- đây là hai chuyện, không thể đánh đồng thành một.

- chuyện này, nếu ta cứ như vậy mà bỏ qua, sau này Thu gia ta còn có mặt mũi nào mà hành tẩu trên giang hồ? Chẳng lẽ biết rõ bản thân bị người tính kế, hãm hại, xong cái liền thôi? Vậy nếu về sau đệ tử gia tộc chúng ta lại bị người hãm hại, lại bị người tính kế, lúc đó lại thế nào? Xử lý tương tự a?!

Thu Lão Nguyên soái nghe vậy không khỏi sùng sốt, lửa giận vạn trượng cũng đồng thời dập tắt.

- nguyên nhân của chuyện này tuy là do ta hoàn toàn, do ta không hiểu chuyện, do ta tính tình trẻ con, do ta hồ nháo, tính cách có thiếu hụt, mới khiến người khác thiết kế cái bẫy này cho ta chui vào.

Thu Vân Sơn ngang nhiên nói:

- những thứ này ta đều thừa nhận, sau khi về gia tộc ta sẽ thỉnh tội với gia tộc. Nhưng, đó cũng không phải là lý do để tên họ Mễ này được phép cài bẫy ta!

- ta dù có vô dụng, cũng là một phần tử Thu gia. Gài bẫy ta, chính là gài bẫy Thu gia. Mà Thu gia, tuyệt đối không cho phép nhận phần khuất nhục này!

Thu Lão Nguyên soái thở dài một hơi thật sâu, lửa giận thao thiên cũng tắt ngấm không còn lại chút gì, thậm chí ánh mắt lão nhìn Thu Vân Sơn cũng mang theo nụ cười vui mừng.

Tên tiểu hồn đản này, cuối cùng cũng biết dùng chút óc suy nghĩ, còn biết lý luận với ta.

Nhìn Thu Vân Sơn nói có lý có cứ, lòng Thu Lão Nguyên soái cũng dâng lên một suy nghĩ: trưởng thành a...

Bốn người Vân Dương, Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên, Đông Thiên Lãnh ở một bên nhìn, cũng đều kinh ngạc trừng mắt.

Từ lúc nào tên Thu Vân Sơn này biết ăn nói hùng hồn như vậy?

Cái này... cái này có chút không giống hẳn ngày thường a...

- chuyện này đúng là nên giải quyết.

Thu Lão Nguyên soái thở dài:

- nhưng, không được phép gây ra án mạng! Nếu không...

lão cũng không nói tiếp, chỉ bí ẩn quăng cho chất tử của mình một cái ánh mắt.

Thu Vân Sơn nói từng chữ:

- cuối cùng có chơi ra đến án mạng hay không, phải xem tên họ Mễ kia phản ứng thế nào, nếu không thể cho ta một câu trả lời hợp lý, ta tất huyết tẩy cả nhà hắn! Chuyện này, không có chỗ thương lượng!

Lão Nguyên soái thở dài, vung tay lên:

- sang bên, xếp hàng, lui ra phía sau!

Lập tức, lão sai bước về cửa ra.

Vân Dương theo bản năng muốn che giấu thân mình, nhưng Thu Kiếm Hàn lại trực tiếp hướng phía hắn đi tới.

- tiểu tử Vân gia!

Ánh mắt Thu Kiếm Hàn thâm trầm, lại sắc bén như chim ưng nhìn thấy con mồi, bám chặt lấy mặt Vân Dương không buông.

Vân Dương cười hi hi một tiếng, đi lên hành lễ:

- thu, thu lão đại nhân mạnh khỏe...

Ánh mắt Thu Kiếm Hàn dò xét trên mặt Vân Dương, tựa tiểu phi tiểu nói:

- tiểu tử ngươi đúng là chạy rất nhanh a. Lão phu thể mà phát hiện, chuyện gì cũng có mặt ngươi đây!

Vân Dương một mặt kinh ngạc:

- cái... cái gì?

Thu Kiếm Hàn tức giận hừ một tiếng:

- ý lão phu là, người thấy nào nhiệt liền chạy rất nhanh, so với lão phu còn nhanh hơn...

Vân Dương cười lạnh:

- nào dám a... loại nào nhiệt này ai lại muốn xem.. bất quá là đúng dịp đi qua, lại không thoát thân nổi ha ha... ta còn đang uống rượu cùng đám người Đông công tử đâu... kết quả... bọn hán vì tình huynh đệ mà chạy tới, cũng không không tiện một mình bỏ về nhà a...

Thu Kiếm Hàn bất động nhan sắc:

- bọn hán có nghĩa khí, còn người?

Vân Dương vỗ vỗ ngực:

- lão đại nhân mình giám, tiểu chất mặc dù là một tên hoàn khổ, nhưng từ nhỏ được dạy khắc hai chữ nghĩa khí ở trong lòng, cái gọi là nghĩa chi sở tại, nghĩa vô phản cố, huynh đệ bằng hữu, nghĩa khí làm trọng, cái này...

Thu Kiếm Hàn nhíu mày, nhìn gia hỏa nhẹ nhàng này, có một loại cảm giác như nắm phải lươn, không thể nắm chắc trong lòng bàn tay.

- mai người có chuyện gì không?

Thu Lão Nguyên soái hỏi.

Vân Dương nhất thời liền cảm thấy không ổn, nhưng lại không có cách nào từ chối, đành nhắm mắt nói:

- chắc là... không có chuyện gì, bất quá... cũng không chắc chắn...

Thu Kiếm Hàn chỉ thấy lửa giận không chỗ phát tiết:

- mặc kệ người có việc gì hay không, dù sao nếu mai người không đến nhà ta! Lão phu liền đến nhà người! Việc này cứ quyết định như vậy đi!

Vân Dương vô cùng đau khổ:

- Lão Nguyên soái ngàn vạn lần nghĩ lại a, thời gian này tiểu chất nghèo đói, ngay cả thị nữ cũng không nuôi nổi... lúc đó nhất định không thể chiều đãi chu toàn, nếu không hay là...

- một lão hán như lão phu, cần thị nữ hầu hạ làm cái gì, việc này cứ quyết định như vậy đi!

Thu Kiếm Hàn dứt khoát chốt vấn đề.

Vân Dương bất đắc dĩ há to miệng, chưa thấy qua người không nói lý đến như vậy...

Thu Kiếm Hàn hừ một tiếng.

Hắn vẫn luôn chú ý đến tên Vân Dương này, mà ở trong một trường hợp đặc thù như thế, một kẻ đáng lý ra không nên xuất hiện như Vân Dương lại đột nhiên có mặt, khiến lão không khỏi liên tưởng đến nhiều vấn đề.

Một cảm giác không hiểu thấu xuất hiện, trên người Vân Dương xuất hiện đầy nhưng điều thần bí.

Thế nhưng tên thần bí này, lại bày ra một bộ công tử hoàn khổ khó đỡ, có thể nói là không hài hòa đến cực điểm...

Lão nguyên soái đang do dự, đột nhiên giắt mình ngấm lại, tên tiểu tử nhìn như hoàn khổ này... dường như cũng chỉ lúc xuất hiện trước mặt lão mới có!

- hình như lão tử bị lừa!

Thu Kiếm Hàn thậm chí không còn tự xưng lão phu nữa, trực tiếp mở miệng kêu lão tử.

Càng nghĩ lại càng rõ, tên gia hỏa lừa đời lấy tiếng này dám gạt lão, đúng là tội ác tày trời.

Phía trước đột nhiên rối loạn một trận.

Bóng người suu suu liên tục phóng tới...

Rõ ràng là một đám đại nội thị vệ đang chạy tới.

Vân Dương bấu môi nói:

- Lão Nguyên soái, Mễ đại nhân nhà người ta tới, chuyện này càng lúc càng lớn...

Đám người Đông Thiên Lĩnh cũng cảm thấy khẩn trương hơn.

Chuyện này của Thu Vân Sơn có thể nói là sung động đến cực điểm, hắn không phân tốt xấu bắt cả tông tộc nhà người ta đến. Coi như là bắt, vì người bị người ta tính kế cũng chỉ nên bắt người trong nhà hắn mới phải, như thế còn có thể thông cảm được. Nhưng tại chính lúc Thu Vân Sơn bắt cả tông tộc người ta đến, ưu thế đòi lại công đạo bị tính kế đã hoàn toàn biến mất.

Mà, người chỉ là một tên đệ tử trẻ tuổi Thu gia, lại cũng không phải hàng loại một, ở đại bản doanh Thiên Đường thành nhà người ta, lại dám trực tiếp khiêu chiến đại nội tổng quản...

Bất kể nhìn thế nào, cũng thấy có chút không đủ tư cách!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Lấy Thế Đè Người

Tên Mễ Không Quân này, nếu hắn đến phạm vi thế lực Thu gia, đến trên giang hồ, thậm chí chỉ cần hắn rời khỏi địa giới Thiên Đường thành, như vậy Thu gia muốn đưa chết hắn tuyệt không phải việc khó, nhưng bây giờ, chung quy lại vẫn là đang ở Thiên Đường thành, Mễ Không Quân thân là địa đầu xà, nếu muốn đưa chết Thu Vân Sơn... Tương tự tuyệt không khó, thậm chí với sức ảnh hưởng của hắn còn có thể làm rất nhẹ nhàng.

Từng đội, từng đội đại nội thị vệ không ngừng đến, không nói không rằng, lập tức chiếm cứ cao điểm, sau đó bắt đầu bố trí đội hình phòng thủ. Bọn hắn cũng không cứu người, cũng can thiệp vào hành động của Thu Vân Sơn, cứ yên tĩnh nhìn chằm chằm vào động tĩnh giữa sân.

Nhưng mà người ngày càng tập trung nhiều, trong vô hình, tạo thành lực lượng áp chế tuyệt đối.

Sắc mặt Thu Lão Nguyên soái ngày càng khó coi, lăm bắm mắng một câu:

- Thái giám chết bầm, thanh thế cũng thật lớn!

Vân Dương vô hình hay hữu ý nói Vân Dương Đông Thiên Lĩnh:

- Tiểu Lĩnh, lần này người nhà các người tới bao nhiêu người? Ta thấy tình hình này có chút không ổn a, người Thu gia quá nửa sẽ phải chịu thiệt thòi.

Đông Thiên Lĩnh cũng đã mồ hôi đầm đìa, sắc mặt xạm lại nói:

- Người nhà ta là tới ít nhất, ngoại trừ ta, cũng chỉ có hai tên hộ vệ, hiện tại...

Về sầu lo lộ rõ trên mặt Đông Thiên Lĩnh:

- Chuyện này phải làm thế nào bây giờ? Mọi chuyện ngày càng lớn...

Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái ở một bên, gương mặt đã triệt để đen kịt.

Tiếng bước chân soát soát vang lên, tựa như thời thời khắc khắc đều có đê gầy ma sát với đất trống. Thanh âm này rất lộn xộn, cũng làm cho người cảm thấy rối bời...

Lập tức, từ bên kia đầu phố, xuất hiện năm cái thân ảnh, chậm rãi bước đến.

Người nào cũng có chút còng lưng.

Người nào cũng đều là mặt không râu.

Người nào cũng mặc sắc phục thái giám.

Sắc mặt mỗi người xụ xuống như người chết, ánh mắt bất động như cương thi.

Trong ta mỗi người đều cảm theo một cây phát trần.

Hơn nữa bước đi theo kiểu chữ bát.

Mấy người này vừa mới xuất hiện, liền khiến người ở nơi đây cảm thấy một cảm giác âm trầm.

Nhất là người ở giữa kia, dáng người so với những người khác cao hơn một chút, bộ dáng trung niên, không râu, mặt trắng, khô ngô, ánh mắt cũng càng thêm âm lãnh, dường như chính là người cầm đầu nhóm người này.

Nhưng mà ánh mắt Vân Dương lại tập trung vào trên mặt người ngay cạnh bên phải hắn.

Ngô công công.

Vị Ngô công công thiếu chút bị mình một bạt tai quật chết, lại bị đánh rớt nửa hàm răng kia, cũng đồng thời là bóng lưng quen thuộc xuất hiện ám sát mình trước cửa Vân phủ!

Người này từ đó vẫn trốn trong thâm cung không ra, Vân Dương cũng chưa có cơ hội nhìn thấy hắn.

Dưới mắt Vân Dương lại hồi tưởng về tình cảnh bị ám sát ngày đó, đó là lần thứ nhất người này xuất hiện trước mặt hắn!

Vân Dương mượn thân thể Đông Thiên Lãnh yểm hộ, tỉ mỉ quan sát tên thái giám này.

Đạp vào mắt, vẫn là bước chân phù phiếm, hai mắt vô thần, thân thể cũng không còn thẳng tắp, trên dưới toàn thân vẫn không có nửa điểm dấu hiệu tu luyện qua.

Bộ dạng hắn, khiến bất luận kẻ nào nhìn được đều có thể trong nháy mắt đưa ra kết luận: đây chính là một tên thái giám, lại là một tên thái giám không sống được mấy năm nữa.

Nhưng, Vân Dương chú ý tới một chỗ mà người khác sẽ không để ý, chính là, ngày đó hắn đánh rụng rất nhiều răng của tên này, như vậy má hắn phải xẹp xuống mới phải, nhưng hiện tại xem ra... Rất rõ ràng có bộ dạng sung mãn!

Tựa như chưa từng bị thương vậy!

Cái này đúng là có chút ý tứ.

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Vân Dương, Ngô công công ngẩng đầu nhìn lại, liếc mắt nhìn Vân Dương đang lờm cháy mắt, trong mắt hắn lộ ra hận ý sâu sắc.

- Thu công tử.

Tên đại thái giám giữa đám người kia chính là Mễ chương quỹ, Mễ Không Quân.

Mễ Không Quân hít mắt, ánh mắt tập trung trên người đám người Thu Vân Sơn, thản nhiên nói:

- Mọi người dù gì cũng từng là bạn rượu, người làm vậy khó tránh khỏi có chút bất cận nhân tình a?

Thu Vân Sơn giật tím mặt:

- Cái đ*t con mẹ ngươi! Chẳng lẽ ngươi tính kế gài bẫy lão tử là coi trọng lão tử sao? Mễ Không Quân, ngươi không cần dùng cái bộ dạng đó nói chuyện với ta, ta hỏi ngươi, ngươi định làm thế nào trả ta một cái công đạo?

Mễ Không Quân hít mắt, âm hiểm lạnh lùng nói:

- Táp gia chỉ muốn biết... Thu công tử ngươi muốn câu trả lời thế nào?!

Thu Vân Sơn hừ lạnh một tiếng:

- Mễ Không Quân, ngươi đặt bẫy gài ta, khiến cho thanh danh Thu gia ta như rơi xuống hầm cầu, càng khiến bản thân ta rơi vào bẫy, kém chút thân bại danh liệt, nhận được sự tính kế chiêu đãi của ngươi, bản công tử ngoại trừ muốn mạng ngươi bù vào, còn có con đường khác để đi sao?

Mễ Không Quân âm lãnh nở nụ cười:

- Thu công tử muốn có câu trả lời này, chỉ sợ không dễ làm đi!

Hắn hắc hắc cười lạnh:

- Thu công tử ở Ngọc Đường quốc đo ta, dưới chân thiên tử, lại dám giơ đuốc cầm gậy trắng trơn bắt cóc lương dân, trắng trơn như vậy, không chút

nào đem kỷ cương quốc pháp bản quốc đặt vào trong mắt, như vậy, không biết Thu đại công tử định cho Ngọc Đường để quốc ta một câu trả lời đâu?

Thu Vân Sơn khề giật mình, cả giận nói:

- Mễ Không Quần, ngươi muốn tráo trở hùng biện thế sao?

Mễ Không Quần cười lạnh:

- Tráo trở? Tráo trở cái gì? Mễ Không Quần ta dù gì cũng là người Ngọc Đường, há có thể bỏ qua cho loại giá áo túi cơm như ngươi làm xằng làm bậy. Hôm nay, ta trước cứ bắt ngươi lại, sau đó lại đi Thu gia tìm Thu lão gia chủ thỉnh tội, lúc đó đem ngươi bàn giao lại cho Thu lão gia chủ mới là hợp tình hợp lý!

Thu Vân Sơn cười dài một tiếng:

- Mễ Không Quần, ngươi dám sao!

Ánh mắt Mễ Không Quần ánh lên vẻ âm độc:

- Ta dám hay không dám, Thu công tử cứ nhìn sẽ lập tức biết!

Mắt thấy song phương càng nói càng căng, trông mắt Thu Vân Sơn phun lửa, kém chút liền động thủ, Vân Dương bản năng thờ dài một tiếng.

Tên Thu Vân Sơn này cuối cùng vẫn là quá trẻ, cho dù biết chút tính toán, nhưng vẫn quá mức xúc động a.

Mễ Không Quần luôn mồm nhắc lên Ngọc Đường để quốc, mỗi một câu nói đều chiếm đỉnh cao đại nghĩa. Nếu Thu Vân Sơn tiếp tục khư khư cố chấp, thậm chí ra tay động thủ trước, như vậy, coi như hôm nay hắn trực tiếp bị giết ở chỗ này, Thu gia bề ngoài cũng không dám nói gì!

Ánh mắt Thu Kiếm Hàn Lão Nguyên soái ánh lên vẻ thất vọng.

Lấy dự tính ban đầu của Thu Vân Sơn, vốn là biến chuyện này thành ân oán giang hồ mà tính, vừa rồi cũng bằng luận điệu này bức lui Thu Lão Nguyên soái, nhưng lúc này, hắn không nói vậy, hoặc không kịp nói vậy, liền đã bị Mễ Không Quần chiếm lấy tiền cơ, khiến cho đoạn hội thoại sau đó trực tiếp biến tướng.

Còn quá trẻ...

- Mễ Không Quần!

Thu Lão Nguyên soái thần nhiên nói.

- Lão Nguyên soái.

Mễ Không Quần xoay người rất cung kính. Mặc dù hắn là tùy tùng của hoàng đế. Nhưng hắn biết, nếu hắn thực sự xung đột với Thu Kiếm Hàn, người xui xẻo chỉ có thể là hắn.

- Miệng ngươi từng tiếng đều lấy quốc gia đại nghĩa lên đầu, vậy lão phu hỏi ngươi, ngươi tính kế đặt bẫy Thu Vân Sơn, chính là vì quốc gia đại nghĩa?

Thu Kiếm Hàn hỏi:

- Ngươi sắp đặt Thu Vân Sơn đi cướp đoạt dân nữ, cũng là vì quốc gia đại nghĩa?

Mễ Không Quần bỗng nhiên ngẩng đầu:

- Lão Nguyên soái...

Thu Kiếm Hàn hiển nhiên không muốn nghe hắn giải thích, trực tiếp ngắt lời:

- Ngươi sắp đặt khiến lão phu cũng dính vào chuyện này, chẳng nhẽ cũng là vì quốc gia đại nghĩa?

Mễ Không Quần ngạc nhiên, lập tức lộ ra một tia oan khuất:

- Lão Nguyên soái, ta biết ngài là thúc thúc của Thu Vân Sơn. Thu Vân Sơn là chất nhi của ngài... Nhưng ngài...

Thu Kiếm Hàn nhú mày:

- Nơi này là Ngọc Đường để quốc, là Thiên Đường thành. Ngươi nói thúc thúc chất nhi là có ý gì? Đây chính là lý do của ngươi? Hoặc ý ngươi là, lão phu làm việc thiên tử? Ngươi không trả lời việc sắp đặt lão phu liên qua gì đến quốc gia đại nghĩa thì thôi, lại dám đem chủ đề kéo lên nhà chúng ta, thủ đoạn đảo loạn âm dương của ngươi thực thành thực a. Mễ Không Quần, đây chính là câu trả lời của ngươi cho lão phu sao?!

Mễ Không Quần tức giận nói:

- Tên ác ôn giờ được cầm gậy bắt cóc tổng tiền đang ở phía trước, Lão Nguyên soái ngài mặc kệ dung túng, lại càng áp bách đối với một người bị hại như ta, rốt cục ngài có ý gì?

- Lão phu nào có ý gì.

Lão Nguyên soái chỉ vào đại nội thị vệ bốn phía, thản nhiên nói:

- Người tuy là đại nội tổng quản, nhưng lại có thể điều động nhiều hoàng cung thị vệ như vậy, thủ lệnh điều binh ở đâu? Lấy ra cho lão phu xem! Lão phu rất hứng thú muốn biết là ai cho người quyền lợi lớn như vậy?

Mễ Không Quần đã bắt đầu đỏ mặt, giọng the thé nói:

- Bản tổng quản có quyền điều động đại nội thị vệ, vậy quét tặc nhân có mưu đồ bất chính với hoàng cung đại nội.

Thu Kiếm Hàn từng bước ép sát:

- Chụp một cái mũ thật lớn! Xin hỏi hoàng cung ở đâu? Nơi này lại là ở chỗ nào?? Mễ tổng quản, cái gọi là quyền hạn của người dù là ở trong cung cũng không thể tùy ý sử dụng, chỉ có thời khắc cấp bách mới có thể tùy cơ ứng biến!?

- Nhưng bây giờ người lại mang đại nội thị vệ ra khỏi hoàng cung, giống trống khua chiêng chạy đến đây, rốt cục là ai cho người quyền lực đó?

- Đây là võ lực quốc gia! Là lực lượng bảo vệ hoàng cung đại nội! Cũng không phải tư binh mà một tên thái giám, một tên hoạn quan nhỏ bé như người có thể vận dụng!

Lời lẽ Thu Kiếm Hàn sắc bén.

Nếu hắn còn không ra mặt, cháu của hắn lần này chịu thiệt là cái chắc, hơn nữa còn là ngâm một cái bồ hòn thật to, nói không chừng, rất có thể phải bỏ mạng vào đó!

Nhưng hắn đã ra mặt, cố nhiên có thể cứu vãn sự tình, nhưng lại hoàn toàn triệt để đắc tội người thân thiết bên cạnh hoàng đế bệ hạ này!

Sau đó tất hậu hoạn vô cùng.

Đối mặt với Thu Lão Nguyên soái áp bách, ánh mắt Mễ Không Quần lộ ra vẻ oán độc cực kỳ.

Thu Kiếm Hàn cũng không để cho Mễ Không Quần lên tiếng, quay đầu nhìn về phía đại nội thị vệ trên đầu tường:

- Người dẫn đầu các người là ai? Tới!

Một tên thị vệ khòì ngó nhảy xuống:

- Lão Nguyên soái.

- Đem Hồ phù điều động các người cho ta xem một chút!

Lão Nguyên soái khẽ vron tay, nghiêm nghị không thể nghi ngờ:

- Ta muốn xem một chút, là ai cho phép các người xuất cung, là ai ký tên, mệnh các người đi theo Mễ Không Quần!

Mặt mũi vị đầu lĩnh thị vệ này đỏ bừng lên:

- Không có.

Việc này thuần túy là bọn hắn tự ý hành động, lấy đây ra cái gọi là Hồ phù kia...

- Không có?!

Thần sắc Lão Nguyên soái trở nên cực kỳ nguy hiểm:

- Không có mà các người xuất cung? Nhiệm vụ của các người là bảo vệ hoàng cung đại nội! Bảo hộ bệ hạ! Tại sao có thể tùy ý dòi vị trí, vạ nhất trong cung xảy ra chuyện, người có mấy cái đầu để chém?! Mạng nhỏ của người coi như thôi, mạng một nhà già trẻ lớn bé nhà người có còn muốn không?

Mặt mũi vị đầu lĩnh thị vệ này đỏ bừng:

- Hạ quan... Hạ quan...

- Các người còn không mau rút trở về cho ta!

Thu Kiếm Hàn trừng mắt:

- Chẳng lẽ, còn muốn lão phu phải tiễn các người về hay sao? Trở về hảo hảo mà cảnh giới, nếu còn có lần sau, lão phu sẽ báo cáo bộ hạ, nghiêm cung trị tội! Tận tru cửu tộc nhà người! Bớt cho lại xảy ra mấy cái hành vi liều mạng này!

- Vâng!

Thủ lĩnh thị vệ nhìn thoáng qua Mễ Không Quân, lập tức hiệu lệnh một tiếng:

- Thu đội!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Để Ta Tới Hòa Giải

Rầm rầm..

Chỉ trong chốc lát, đại nội thị vệ giăng đầy lúc này đã biến mất không còn một mảnh.

Đương tràng, cũng chỉ còn có năm tên thái giám.

Đến lúc này, khác biệt mạnh yếu đã triệt để nghịch chuyển!

Mễ Không Quân tức giận tới toàn thân phát run, đôi mắt híp lại thành một đường, tựa như một con rắn độc nhìn Thu Kiếm Hàn, ánh mắt tràn đầy vẻ hung tàn cay nghiệt.

Thu Kiếm Hàn phát ồ tay áo một cái, thần nhiên nói:

- Việc nhỏ như ân oán giang hồ của các người, lão phu cũng lười can dự! Nhưng ta cảnh cáo các người, không được gây chuyện lớn ở hoàng thành, nếu không, lão phu sẽ không để yên!

- Chúng ta đi!

- Mễ Không Quân, chuyện của chúng ta gác lại sau, chờ người xử lý xong mấy chuyện vặt này, lão phu lại tính toán với người! Hôm nay lão phu cũng không lợi dụng lúc người khó khăn, người tự lo bản thân cho tốt!

Lão Nguyên soái hằm hằm xoay người, căn bản không cho Mễ Không Quân cơ hội nói chuyện, sai bước mà đi.

Đám người Vân Dương ở bên, xem việc mà bội phục đến muốn phục đầu xuống đất!

Thu Lão Nguyên soái thực là cao tay a, quả đúng là gừng càng già càng cay, thủ đoạn lưu manh như vậy thực... Chắc chắc chắc...

Vân Dương thực không thể không bội phục!

Chiều này của Thu Lão Nguyên soái quả mức lưu manh bá khí, quả nhiên là thần lai chi bút.

Vừa mới thấy chất nhi của mình sắp không chịu nổi, cũng không đợi tình hình tiếp tục chuyển biến, lập tức sẵn tay tham gia.

Hơn nữa vừa mới ra tay, lập tức không lưu lại chỗ trống cho Mễ Không Quân phản bác, trực tiếp tấn công vào chỗ yếu hại!

Dùng dăm ba câu đơn giản, lại luôn mồm nói quốc gia đại nghĩa, trực tiếp lấy đạo của người mà trả cho người, lập tức chen ép tất cả khí điểm của Mễ Không Quân, cuối cùng, khiến Mễ Không Quân ngay cả một câu cũng không nói được.

Chỉ cần Mễ Không Quân dám cãi lại, Thu Kiếm Hàn liền dám trực tiếp bắt hấn lại, tiếp đó giải quyết tại chỗ cũng chỉ là chuyện thuận tay mà thôi.

Cho dù Mễ Không Quân biết rõ lợi hại, không dám cãi lại, nhưng Thu Lão Nguyên soái nhà người ta ý vào quan uy, lại chiếm đại nghĩa, dăm ba câu liền

đuổi sạch binh mã của đối phương, khiến cho đối phương lập tức trở thành tư lệnh không quân.

Thủ đoạn thiên vị của Lão Nguyên soái đã sử dụng đến mức lộ hỏa thuần thanh, trước khi đi còn buông lại một câu: Giang hồ là giang hồ, lão phu lười muốn quân. Lão phu cũng không lợi dụng lúc người khó khăn.

Sau đó, cứ thế đi...

Không, trước khi đi Thu Lão Nguyên soái có vẻ như còn có một câu uy hiếp: chờ người xử lý xong mấy chuyện vặt này, lão phu lại tính toán với người.

Àn, nếu người xử lý không tốt, lão phu liền tìm người tính sổ! Một lần tính tổng nợ cho hết!

Xem người muốn đối phó cháu ta thế nào!

Cháu ta đối phó người, nếu người đập đầu đụng đầu đó bị thương hay chết, đó là người không may, nhưng nếu cháu ta xảy ra chuyện gì, vậy liền tiếp tục tính sổ với người!

Độ dày da mặt vị Lão Nguyên soái này, đâu có thể dùng câu dày như tường thành để hình dung, tối thiểu cũng phải là chỗ tường thành rẽ ngoặt mới may ra có thể so a!

- Đây mới là lưu manh, đây mới là lão lưu manh, đánh mới là cực hạn của không nói lý... Cảnh giới chí cao a... Quả thực ngưỡng mộ như hoàng hà cuộn cuộn! Nhìn thôi mà muốn than thở tâm phục khẩu phục!

Vân Dương sâu sắc kiểm điểm bản thân.

Tại mấy phương diện không biết xấu hổ, lưu manh, chơi lưu manh, không nói đạo lý... Trên những phương diện này, hấn còn không gian tiến bộ rất lớn, cần phải học tập nhiều hơn nữa a!

Nhìn Lão Nguyên soái nhà người ta kia, vào lúc cháu mình đang trong lúc lâm vào thế yếu, vừa mới chỉ ra tay, mà lập tức xoay chuyển càn không.

Loại thủ đoạn này, so với mấy thủ đoạn quanh co mà hấn vừa nghĩ ra, thực sự là cao minh hơn vô số lần.

Đơn giản, thô bạo, trực tiếp!

Nhưng mà hiệu quả càng thêm nhanh chóng, lại như đinh đóng vào gỗ ba phân, chắc chắn!

Nhìn năm tên thái giám đang ngờ ngác tại chỗ, đám người cơ hồ muốn cười thật to, chỉ mấy tên hoạn quan quanh năm trong thâm cung, cũng muốn cùng với lão binh du côn, lão lưu manh, lão vô lại Thu Kiếm Hàn tranh phong?

Căn bản là không cùng một cấp bậc a!

Không nói nhưng cái khác, chỉ riêng quan uy hai bên đã chênh lệch trọn mấy cái cấp bậc đâu!

Mẽ Không Quân hí mắt, nhìn hương Thu Kiếm Hàn rời đi, âm lãnh hừ một tiếng.

- Lời Lão Nguyên soái nói trước lúc rời đi thực đúng là có đạo lý, bất quá chỉ là mấy chuyện lông gà vò tỏi, sao đến mức phải gây phong ba như thế, sắc trời cũng không còn sớm, tranh thủ thời gian mà xử lý đi. Nói cho cùng cũng không phải là đại sự gì, nhanh chóng kết thúc mới là đúng đắn.

Vân Dương ưu nhã cất bước đi tới, bắt đầu lên tiếng hòa giải:

- Kỳ thực chuyện này ta thấy là một cái hiểu lầm, trước đó cũng là hiểu lầm. Mẽ tổng quân cũng không phải người ngoài, Thu đại thiếu cũng là bằng hữu, chúng ta hòa khí trò chuyện chút, chấm dứt cuộc hiểu lầm này, thế nào?

Ánh mắt âm lạnh của Mẽ Không Quân quét qua người Vân Dương, hiển nhiên hấn cũng không biết gia hỏa tự nhiên xuất hiện này là ai.

Trước mặt hai phe nước lửa tùy thời bạo phát này, lại dám mạnh miệng mạo xưng người hòa giải, người cho rằng người là ai? Có năng lực này sao?

- Nếu các người thực không muốn trò chuyện cũng không sao/

Vân Dương thấy không ai đáp lời liền sửa lại khẩu khí:

- Oan có đầu, nợ có chủ, chuyện giang hồ thì giải quyết bằng phương thức giang hồ, vậy các người dứt khoát dùng biện pháp giang hồ giải quyết luôn tại đây đi, như vậy há không thông khoái!

- Mọi người đánh một trận đi!

- Nắm tay người nào lớn, chính là đạo lý lớn.

Vân Dương nói:

- Dù sao một bên là tứ đại gia tộc, một bên là năm vị công công, dựa theo số lượng mà nói, năm vẫn là lớn hơn bốn, nếu không ta cũng tham gia chia gánh với bốn vị công tử đi. Vị này là Ngô công công đi, chúng ta là người quen cũ, đến, hai ta tâm sự... Mặt khác liền giao cho các người...

Câu nói này quá vô si!

Vân Dương nói xong câu đó, người khác vẫn còn đang ngờ ngợ ngạc nhiên, hắn đã nhảy lên một cái, vọt tới hướng vị Ngô công công này.

Lần này, Cửu gia ta liền muốn hảo hảo kiểm tra ngươi, nội tình gia hỏa này đến cùng có gì tài năng.

Bên kiam Thu Vân Sơn cũng biết nghe lời phải:

- Lời Vân lão đại nói chí hợp ý ta, mọi người mau đem người nhà Mễ tổng quản thả ra, hôm nay chúng ta chỉ chiêu đãi một mình Mễ tổng quản! Đề lên cho ta!

Lời còn chưa dứt, tám đại hộ vệ của tứ gia cùng với tất cả nhưng tên hộ vệ khác đã ủa lên.

Bọn hắn đều là giang hồ lão làng, vừa rồi đại nội thị vệ tụ hợp, mạnh yếu cách biệt quá xa, bọn hắn không dám tùy tiện vọng động, nhưng mạnh yếu song phương đã nghịch chuyển, ẩn dụ chứa sát cơ của Lão Nguyên soái bỏ lại trước khi đi, có ai nghe mà không hiểu? Vì vậy nếu có thể lưu tên Mễ tổng quản này lại là tốt nhất, loại chuyện thuận gió bẻ măng, nhiều người đánh ít người này, quả nhiên chính là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, đám người Đông Thiên Lãnh sao có thể chậm tay chậm chân?

- Chúng ta cũng tới! Con mẹ nó, lần này người chịu oan cũng không phải chỉ Thu Vân Sơn, chúng ta bị liên lụy cũng từ hắn mà ra, món nợ này, cũng phải hướng Mễ Không Quân mà đòi!

- Đúng, mặt rỗ của ta cũng phải đòi lại từ hắn!

- Ta cũng vậy!

- Tên Thủy Nguyệt Hàn kia chín mười phần cũng chính là đồng đảng của hắn!

- Nói rất đúng, nhất định bọn hắn là cùng một ruộc... Xem quyền!

...

Bên kia, Ngô công công thấy Vân Dương cường thế mà đến, sắc mặt nhất thời biến đổi, không nói hai lời, nhanh chân liền chạy.

Vân Dương hô hô hồng một tiếng đuổi theo, trong tay cầm một khối gạch lớn, lấy đà, ném thật mạnh ra ngoài “Đùng” một tiếng cục gạch nện chính giữa ót vị Ngô công công kia, sau đó chỉ thấy Ngô công công kêu đau một tiếng rồi tiếp tục chạy.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, không biết từ lúc nào trên tay Vân Dương đã ôm lấy 7~8 cục gạch, phốc phốc ném qua liên tục, Ngô công công nỗ lực gãi dũa, thật vất vả mới chạy đến một góc rẽ, trên thân cũng đã dính phải năm sáu khối gạch lớn.

Máu tươi tung hoành, mặt mũi bầm dập.

Lòng Vân Dương dâng lên một cỗ khoái ý khó hiểu, thâm nghĩ con hàng này quả nhiên không dám bại lộ thực lực trước công chúng, nhưng hắn thích nhất chính là như vậy, trong lòng ngươi có kiêng kỵ, không dám bại lộ, ta liền trực tiếp đánh chết ngươi! Xem ngươi lựa chọn bại lộ thực lực hay là để ta đánh chết!

Vân Dương lớn tiếng cuồng hồng liên tục, cũng không đem câu giặc cùng đường chó đuổi vào trong lòng. Vẫn đuổi tới như bay. Đuổi qua chỗ ngoặt, không khỏi sửng sò.

Toàn bộ con đường vắng tanh, nơi nào còn bóng người vị Ngô công công này?

- Quả nhiên vẫn là chạy!

Vân Dương lập tức quay đầu trở lại, hắn cũng không ngờ đến mức đuổi theo, cho tên Ngô công công kia có cơ hội lại ám sát. Hiện tại hắn vẫn chưa đánh lại tên kia, có thể chiếm tiện nghi một hồi như thế đã là món hời lớn rồi...

- Gia hỏa này, quả nhiên sau khi thoát khỏi tầm mắt mọi người, liền bộc lộ thực lực, sẽ không để cho ta cơ hội tiếp tục hành hạ hắn nữa...

Vân Dương vừa đi vừa nghĩ:

- Thế nhưng không phải con hàng này là đồng đạo với tên Mễ Không Quân kia à? Sao trước mặt hắn cũng không dám lộ thực lực?

- Dù rằng bị người đuổi đánh gần chết, bị nhục mạ đến không bằng heo chó cũng không muốn lộ thực lực, đến tột cùng là vì cái gì à?

Đây là một vấn đề mà hắn hiện tại không tài nào hiểu nổi.

Nhưng Vân Dương tin rằng, rất nhanh thôi hẳn có thể vạch trần nghi vấn này.

Gia hòa này liên tục ăn thiệt thòi hai lần trong tay mình, không muốn trả thù mới lạ.

“Chỉ dựa vào biểu hiện lần trước mới chịu thiệt trong tay mình, sau đó liền muốn trở lại báo thù, không khó để đoán người này có tâm tính có thù tất báo, tin rằng sau đây hẳn sẽ lại đến ám sát mình, nhưng chỉ cần tên này lại đến tìm mình, chính mình liền có thể hiểu rõ vấn đề trong đó!”

...

Đợi đến lúc Vân Dương trở lại xem chiến, hẳn vừa tới liền giết nãy mình!

Bốn tên thái giám giữa sân lúc này chỉ còn lại Mễ Không Quân, ba tên còn lại đều đã bị đánh ngã trên mặt đất. Chỉ còn lại Mễ Không Quân vẫn đang chống cự, thực lực tên Mễ Không Quân này đúng là phi phàm, cho dù lấy lực một người cũng có thể chống lại tứ đại công tử, bát đại hộ vệ cùng với ba bốn mươi vị cao thủ khác vây công, cũng có thể thông dong ứng phó!

Thân thể hắn tựa như du long hành tẩu, đứng trong đám người không ngừng tránh tới tránh lui, ngẫu nhiên ra một chiêu một quyền, nhất định lại có một người học máu lui lại!

Vị Mễ tổng quản này, rõ ràng lên một đỉnh cấp cao thủ lãnh đời!

Lấy lực một người, chống lại bốn năm mươi cao thủ vây công. Mặc dù đám người chủ yếu chỉ có tu vi tứ trọng ngũ trọng, nhưng bát đại hộ vệ đều có tu vi lục trọng trở lên, thậm chí trong đó còn có hai vị siêu cao thủ thất trọng!

Lấy thực lực tổng hợp mạnh mẽ như vậy, thế mà lại không thể thu phục một người Mễ Không Quân!

Thậm chí... Sau khi Vân Dương xem xét kỹ lại, hẳn nhận thấy, Mễ Không Quân vẫn chưa dùng toàn lực, vẫn còn giữ lại thu đoạn chưa dùng.

Không rõ là do tác dụng của lời cảnh cáo mà Thu Lão Nguyên soái để lại, hay vẫn là hắn tự thấy hai bên đánh nhau cũng không giải quyết được vấn đề, cứ bình thủ có khi còn khiến hai bên còn có chỗ để hòa giải, còn nếu hắn thực sự giết bốn tên hoàn hảo công tử kia... Như vậy, dù hẳn có bản lĩnh thông thiên, lại vĩnh viễn trốn trong hoàng cung, cũng tuyệt không thể tránh khỏi sự truy sát của tứ đại gia tộc!

Ánh mắt vgd có thể nói là vô cùng sắc bén, chiếu mắt một cái liền có thể rõ điểm này, đồng thời càng kết luận tối nay phe mình không thể giết tên Mễ Không Quân này!

- Dừng tay!

Vân Dương cao giọng hét lên một tiếng:

- Mọi người đều nể mặt ta một chút! Để ta tới hòa giải...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 111: Bắt Chẹt, Long Hồ Cao

Tứ đại công tử dù có hoàn hảo hơn đi chăng nữa, đối với cường giả mà phe mình không thể rung chuyển bọn hắn cũng phải biết, tuy bọn hắn có thể ý thức được điểm này, nhưng đam lao phải theo lao, đang rầu không có cách thoát ra, chợt nghe được tiếng gầm của Vân Dương, tất nhiên như nghe được thánh chỉ, đồng thời thu tay lui lại.

Ánh mắt âm lãnh của Mễ Không Quân lần nữa rơi vào trên người Vân Dương, có chút tức giận mà không chỗ phát tiết.

Lại là tên tiểu tử này!

Vừa rồi thấy bọn hắn thân cô thế cô, mở miệng liền muốn quần áo để giải quyết vấn đề. Bây giờ, nhìn nhiều người như vậy vẫn không thu thập được bọn hắn, tên gia hòa kia lại muốn nhảy ra làm người hòa giải...

Trong nhất thời, Mễ tổng quản không khỏi sinh ra một cảm giác: tiểu tử này tuy còn trẻ, nhưng trình độ vô sỉ, lại không chút thua kém tên Thu Kiếm Hàn kia!

Thật con mẹ nó nhân tài!

Bất quá Mễ Không Quần cũng đã muốn kết thúc chuyện này, nếu náo tiếp, chỉ sợ đến mức chân chính không thể vẫn hời, mắt thấy đối phương đã thu tỳ, hẳn cũng thuận thể nhảy ra khỏi vòng vây.

- Nói cho cùng, mọi người đều là người cò thân phận!

Vân Dương đi đến giữa sân, nói lời thăm thía:

- Tại sao có thể như hạng mãng phu chém chém giết giết đây?!

Mễ Không Quần cùng tứ đại công tử đồng thời trợn trắng mắt, vừa rồi người mới còn nói mọi người đều là người giang hồ, có chuyện liền đọ nắm đấm là được. Lại cái gì mà giang hồ dùng biện pháp giang hồ vân vân, lời đó đến giờ còn văng vẳng bên tai, bất quá mới thấy tình thế không tốt, đảo miệng liền thành người có thân phận...

Gia hòa này lật mồm một cái, cái gì cũng có thể nói a.

- Có vấn đề gì, có hiểu lầm gì, mọi người trực tiếp đối mặt nói ra không phải là tốt hơn sao? Cần gì phải động đến đao đến thương.

Vân Dương tiếp tục khuyên giải:

- Thu công tử, oan gia nên giải không nên kết. Mọi người đánh lâu như vậy, lửa giận cũng đều đã tiêu ta, không bằng bây giờ bình tâm tĩnh khí nói chuyện một chút, thế nào?

Thu Văn Sơn thầm nhủ trong lòng: lửa giận của ta cũng chưa có tiêu, chỉ bất quá không đánh lại đối phương mà thôi.

Mễ Không Quần cũng tự nhủ trong lòng: lửa giận trong lòng ta cũng chưa có hết, nhưng nếu cứ đánh tiếp như thế cũng không phải chuyện tốt...

- Mễ chương quỹ...

Vân Dương nhìn Mễ Không Quần:

- Từ đầu đến cuối chuyện này ta cũng có nghe nói, chuyện này đại khái là người có hảo tâm, nhưng lại thành chuyện xấu... Dẫn đến Thu công tử rơi vào tình huống khó xử, hơn nữa việc này còn tương đối nghiêm trọng, đúng không?

Quay đầu lại nói với Thu Văn Sơn:

- Còn bên Thu công tử, trẻ tuổi nóng tính, tâm cao khí ngạo, đúng không? Bị mất mặt, nhất định phải kiểm lại, việc này không có gì đáng trách, người nói đúng không?

Hai bên đồng thời gật đầu.

- Như vậy, chuyện này ta liền đề ra một phương án giải quyết, song phương cân nhắc suy nghĩ một chút.

Vân Dương nói:

- Thu công tử, đầu tiên người đem những người người bắt đều đưa trở về, tin rằng người cũng không có ý bắt cóc họ để áp chế, cũng chỉ là muốn đùa một chút với Mễ tổng quản... Mỗi người bồi thường trăm lượng bạc trấn an tinh thần. Cái này cũng không nhiều lắm nha?

- Còn có ba vị công công, mỗi người một ngàn lượng bạc tiền thuốc men!

Vân Dương nói tiếp:

- Như vậy, bên Thu công tử đã giải quyết xong!

Hắn quay đầu nhìn Mễ Không Quần:

- Bất quá, chuyện bên Mễ tổng quản lại không dễ nói, như vậy đi, Thu công tử cũng đã đáp ứng biến chiến tranh thành tơ lụa, Mễ tổng quản cũng nên ra chút thành ý, lấy Đại Nội Long Hồ Cao bồi thường coi như xong đi.

- Đại Nội Long Hồ Cao?!

Thanh âm Mễ Không Quần lập tức thay đổi, hai mắt trừng lớn nhìn Vân Dương:

- Người làm như vậy là hòa giải? Rõ ràng là người đang làm sư tử há miệng đi, lừa đảo?

Bên kia, Thu Văn Sơn thấy thế hai mắt không khỏi bắn ra hào quang sáng loáng:

- Lão đại nói không sai, Mễ tổng quản chỉ cần lấy ra năm phần Đại Nội Long Hồ Cao, chuyện hôm nay, chúng ta xí xóa!

- Coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!

Nhân tình ba người Đông Thiên Lĩnh đồng thời sáng lên:

- Thu huynh nói không sai, chúng ta với Mễ chương quỹ vốn là bằng hữu, mọi người cần gì đánh đánh giết giết mà tổn thương hòa khí, chỉ cần năm phần Đại Nội Long Hồ Cao, chuyện này chúng ta liền biến chiến tranh thành tơ lụa, toàn bộ coi như chưa có!

Mễ Không Quân giận quá mà cười:

- Các người tính toán thật hay a! Chuyện này, tuyệt đối không thể!

Đại Nội Long Hồ Cao, chính là bí dược hoàng gia Ngọc Đường. Công hiệu vô cùng cường đại.

Năm xưa, khai quốc hoàng đế dưới cơ duyên xảo hợp, mới may mắn thu được thi thể một đầu Huyền thú Âm Dương xà trong truyền thuyết. Cũng bởi vì ăn được huyết nhục Âm Dương xà mới thành tựu một thân huyền công vô địch.

Trăm tướng đoạt kỳ, đánh đâu thắng đó, từng bước một thành lập thế lực, về sau càng thành lập Ngọc Đường đế quốc.

Ngọc Đường đế quốc hiện này, đều là từ không đến có, tay không tác sắt mà đánh ra thiên hạ.

Có thể thấy được công hiệu cường đại của Âm Dương xà này.

Nhưng chỗ cường đại nhất của Âm Dương xà không phải huyết nhục, mà chính là nội đan của nó.

Viên nội đan này được cả Thiên Huyền đại lục công nhân, chính là một viên đỉnh cấp nội đan hiếm thấy còn sót lại của Huyền thú Âm Dương xà. Tu giả một giới này không có cách nào ăn vào để tăng tu vi, coi như đỉnh cấp cường giả Đại tông sư cảnh, ăn vào chỉ sợ cũng chịu cảnh bạo thể mà vong!

Bảo vật nếu không thể dùng, dù có trân quý đến mấy chỉ sợ cũng chỉ như gân gà, vì vậy, trong một thời gian dài, viên nội đan này trở thành vật trưng bày!

Nhưng dưới một cái cơ duyên trùng hợp, hoàng thất Ngọc Đường ngoài ý muốn phát hiện, viên nội đan nhìn như vô bổ này có thể đem đi ngâm rượu. Rượu ngâm ra, có công hiệu không tầm thường!

Quá trình ngâm rượu rất đơn giản, đem nội đan ngâm trong một cái chén đầy rượu một ngày đêm, sau đó rượu dịch sẽ tự động ngưng kết thành hình cao nửa thể rắn. Chỉ có một lớp đáy chén.

Nhưng sau khi ăn lớp cao mỏng này, lại có tác dụng kim thương bất khuất, năng lực nam tính trở nên siêu quần bạt tụy. Khụ... Đây là thứ yếu, tác dụng càng quan trọng hơn là...

Nó là một phụ trợ mạnh mẽ đối với cao thủ. Một người vào lúc chuẩn bị đột phá, sau khi ăn vào cái này, lập tức vận cộng, bên người lại có thêm một tên cao thủ toàn lực quán thấu huyền khí tương trợ, như vậy rất có khả năng ở trên cơ sở thiên phú ban đầu, mở thêm một cái khiếu huyết!

Đây mới chân chính là điểm nghịch thiên của Đại Nội Long Hồ Cao!

Cho dù chỉ là “có khả năng” mở thêm một cái khiếu huyết, nhưng đây cũng là phương pháp duy nhất trên cái đại lục này có tác dụng hỗ trợ đột phá thiên phú khiếu huyết!

Trong thiên hạ, cũng chỉ có hoàng cung Ngọc Đường mới có thứ tốt này!

Hiện tại, Âm Dương lập tức liền muốn năm phần, đây nào chỉ dùng bốn chữ sư tử há mồm là có thể hình dung, căn bản chính là cướp bóc, trắng trợn cướp bóc!

Điều kiện như vậy, hỏi tại sao Mễ Không Quân không có khả năng đáp ứng!?

- Tuyệt đối không có khả năng!

Mễ Không Quân quả quyết bác bỏ:

- Long Hồ cao chính là đại nội bí dược, càng do đích thân hoàng đế tự mình quản lý. Các người nói ra điều kiện như vậy, há không phải là ép buộc, căn bản là không chút thành ý hòa giải, nếu không sao có thể đưa ra điều kiện ta hoàn toàn không thể làm như vậy?

Mễ Không Quân chung quy vẫn là Đại nội tổng quản, cho dù ở thế hạ phong, cũng sớm muốn hòa giải, nhưng đối mặt với điều kiện hà khắc như vậy, cũng trực tiếp cự tuyệt, thái độ cô cùng quyết tuyệt.

Các người bỏ ra mấy đồng bạc lẻ, liền muốn đổi lấy Long Hồ cao? Quả thực quá tiện nghi đi? Hơn nữa người còn là do các người vô cớ trói lại!

Coi như tên cướp tham lam nhất thế giới này, cũng không thể đưa ra yêu cầu như của các ngươi!

Thu Vân Sơn âm hiểm cười:

- Ngươi khác đúng là không có cánh nào, nhưng Mễ chương quỹ ngài lại tất có biện pháp. Lui một vạn bước, coi như Mễ chương quỹ không có cách nào, cũng phải nghĩ biện pháp làm được, đối với vấn đề này, tuyệt không khoan nhượng!

Mễ Không Quân nói:

- Mấy vị không khỏi quá coi trọng Mễ Không Quân ta, nói cho cùng, ta cũng chỉ là một tên hoạn quan thân thể không trọn vẹn. Sao có thể lấy đến coi bảo như Long Hồ cao? Nếu mấy vị công tử cứ khăng khăng khó xử Mễ mỗ, Mễ mỗ phụng bồi là được! Không phải chỉ là cá chết lưới rách thôi sao!

Nếu như Vân Dương còn chưa nói ra ba chữ Long Hồ cao, như vậy mấy người Thu Vân Sơn không biết tình hình rất có thể bị bốn chữ “cá chết lưới rách” của Mễ Không Quân hù dọa.

Nhưng, lúc này... Hết thầy đều không còn tồn tại.

Lúc này, trong lỗ tại bốn vị công tử ca, chỉ còn ba chữ Long Hồ cao!

Đối với bốn tên gia hỏa bị tửu sắc mớ rỗng thân thể này mà nói, trong thiên hạ này, không có bất luận món bảo vật nào có sức hấp dẫn lớn hơn Long Hồ cao!

Dưới sự dụ hoặc không cách nào từ chối này, coi như đem mạng nhỏ ra liều một phen, cũng đáng giá!

Xuân Văn Phong hừ một tiếng:

- Mễ chương quỹ nói vậy là muốn lấy mệnh tương bác sao? Chỉ tiếc, bốn người chúng ta xưa này chưa hề biết sợ, càng không phải mấy tên bị dọa mà lớn lên. Nếu Mễ chương quỹ đã quyết ý như vậy, vậy hôm nay chúng ta liền chơi lớn một hồi nha.

Hạ Băng Xuyên cũng âm hiểm cười cười:

- Không sai không sai, tổng hợp lực của chúng ta coi như không thể lưu Mễ chương quỹ lại, nhưng... Tộc nhân của Mễ chương quỹ, lại là một tên cũng đừng mong sống. Đúng rồi... Mễ chương quỹ mặc dù có thể chạy thoát một mạng, nhưng cái mạng này không biết là còn mười thành hay một thành đâu.

- Coi như ngươi may mắn thoát thân thì sao? Chiến dịch này thành lập, lập trường mọi người cũng thống nhất, một khi đã là sinh tử đại thù, tứ đại gia tộc chúng tất sẽ ban bố truy sát lệnh, không chết không thôi!

Đông Thiên Lãnh rất phong độ ngẩng đầu:

- Ta có thể đứng đây khẳng định, tại trước khi ngươi có thể khôi phục thương thế, nhất định sẽ bị chúng ta tìm tới cửa, hòng đi cứu tuyền!

- Bốn người chúng ta, nguyện ý chi thiên lập thế, hợp lực khẳng định hứa hẹn này!

Thu Vân Sơn nói.

- Cho nên, nếu như Mễ chương quỹ không muốn lấy Long Hồ cao ra làm thành ý. Vậy thì không cần nói chuyện.

Xuân Văn Phong nói:

- Coi như ngươi không liều mạng, chúng ta cũng không thả ngươi đi!

Bốn con hàng này không thể kháng cự được dụ hoặc kia, ngươi một câu, ta một câu, tất cả đều ra sức diễn xuất, chữ chữ kiến huyết, câu câu châm tâm, hiển hiện rõ sở trường cường hoành bá đạo của đám bại gia tử.

Mễ Không Quân cảm thấy khổ cực cực kỳ, càng lúc càng tức giận, nhưng lại càng thêm biệt khuất, giận dữ nói:

- Thứ các ngươi cần là Long Hồ cao! Đó là thứ đơn giản sao?! Đó là đỉnh cấp bí dược hoàng gia, viên Âm Dương nội đan kia mặc dù có thể bào chế Long Hồ cao, nhưng hàng năm cũng chỉ có thể là ra nhiều nhất mười miếng Long Hồ cao mà thôi! Nhiều hơn nữa cũng không có kết quả... Nếu các ngươi muốn một hai phần có lẽ ta còn có biện pháp, cũng có thể cứu vãn, nhưng hiện tại các ngươi há miệng liền muốn năm phẩm? Đây không phải là ép người thì là cái gì?

- Chúng ta mặc kệ!

Đông Thiên Lãnh không chút lý lẽ nói:

- Điều kiện chỉ có một cái này, ngươi đáp ứng, chúng ta liền vui vẻ bắt tay. Nếu ngươi không đáp ứng, chúng ta liền sinh tử tương kiến!

Hai mắt Mễ Không Quân như muốn phun lửa, gắt gao trừng mắt nhìn Đông Thiên Lãnh, thật lâu cũng không nói gì.

Sau nửa ngày, đột nhiên thông suốt xoay người, ba ba ba, ba tiếng vang vang lên, ba tên thái giám au lưng hấn trong chớp mắt liền biến thành ba cỗ thi thể, óc trắng vỡ toang, chảy trên mặt đất.

- Tốt, năm phần Long Hồ cao, chấm dứt việc này!

Mẽ Không Quần gần từng chữ:

- Trong vòng ba ngày, giao hàng tại Thanh Vân phường!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Âm Sát Trên Đường Về

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao của Mẽ Không Quần, lướt qua trên mặt từng người một.

Ai ai cũng cảm thấy mặt mình như bị cương đao chặt một cái, sắc bén đau nhức.

- Sảng khoái!

Thu Vân Sơn mừng rỡ, vung tay lên:

- Thả người!

Mẽ Không Quần hừ lạnh một tiếng, thân thể trực tiếp lơ lửng trên không trung, khẽ xoay thân chuyển hướng, cứ thế mà biến mất vô tung vô ảnh.

Đối với những người này, một chút kiên nhẫn nhìn thêm hấn cũng không có!

Nếu không phải vì không muốn ảnh hưởng đến đại nghiệp, giờ phút này hấn đã liều mạng xuất toàn lực, dù cho từ đây chỉ có thể chạy trốn tới tận thiên nhai hải giác, cũng muốn tạt chết bốn tên gia hỏa đáng ghét này, tiết một chút ác khí trong lòng!

- Tới tay! Long Hồ cao tới tay!

Thu Vân Sơn nhảy căng lên, vui vẻ ra mặt.

Ba người Đông Thiên Lãnh cũng không kim được, mặt mày hớn hở, thỏa mãn vô cùng.

- Thật không nghĩ tới, vậy mà lão già này thực có bản lĩnh lấy được vật mà hoàng thất Ngọc Đường đế quốc luôn coi là quốc bảo chí cao...

- Đúng vậy, nếu không phải có lão đại nhắc nhở, căn bản chúng ta không thể nghĩ ra cái này.

- May mắn là có lão đại a, lão đại chính là đệ nhất phúc tinh của chúng ta...

- Thực sự quá tuyệt vời...sau khi trở về, ta nhất định sẽ cưới thêm mấy phòng thê thiếp, trước kia cứ lo nếu quá phong lưu, sẽ đem bản thân đùa tới chết, hiện tại... Cũng không cần lo lắng nữa a... Ha ha ha...

- Một phần dư ra làm sao xử lý?

Xuân Vân Phong hỏi.

- Sao lại dư ra một phần? Tính cả lão đại vào, không phải mỗi người vừa vặn có một phần sao?

Đông Thiên Lãnh trừng trừng mắt:

- Xuân Xuân, ngươi có ý gì?

Xuân Vân Phong vội vàng lắc đầu:

- Ý ta chính là như vậy a, nói như vậy chỉ là muốn khảo nghiệm các ngươi một chút thôi... Xem các ngươi có phải thực tâm đối xử với lão đại không, hừ!

- Cất

Ba người cùng khịt mũi coi thường.

Ai cũng nhìn rõ, vừa rồi Xuân Văn Phong là có chủ ý khác, nhưng lúc này, đương nhiên cũng không cần nói toạc ra.

Vân Dương hừ một tiếng:

- Thiệt thòi các ngươi còn có chút lương tâm, bắt quả các ngươi tự giữ lại mà ăn đi. Nếu ta đoán không nhầm, coi như lần này đối phương thực sự lấy Long Hồ cao cho các ngươi, các ngươi cũng tuyệt đối không dám ăn.

- Vì sao?

Đông Thiên Lãnh nói:

- Chẳng nhẽ hần còn dám hạ độc?

- Vì sao hần không dám hạ độc?

Vân Dương hừ một tiếng:

- Hôm nay hần không dám giết các ngươi, chính thành chính là bởi cố kỵ Thu Lão Nguyên soái cùng thủ đoạn sau đó của tứ gia các ngươi, nhưng nếu qua mấy ngày nữa các ngươi mới chết, ông ta lấy cớ luôn ở trong cũng không biết việc cũng là thuận lý thành chương. Coi như gia tộc các ngươi muốn giặt chỗ đánh mèo, với một thân tu vi không chút tổn hại của người ta, muốn trốn cũng không phải không thể.

- Thậm chí, chỉ cần sau khi xác nhận bốn người các ngươi đã chết, đối phương liền lập tức biến mất, trời cao đất rộng, tứ gia các ngươi muốn đi đâu mà tìm người?

Bốn người trợn mắt há mồm, hai mặt nhìn nhau.

- Không... Không thể nào?

Xuân Văn Phong há miệng tựa như con cá nheo:

- Vừa rồi hần còn thề với trời...

- Hắc hắc...

Vân Dương khoát tay quay người mà đi:

- Ta biết các ngươi không nỡ từ bỏ Long Hồ cao, thế nhưng dù chờ mong thế nào cũng được, vẫn phải chú ý cho kĩ, nói không chừng, Long Hồ cao đúng là Long Hồ cao, nhưng trong Long Hồ cao lại bỏ thêm mấy vật khác, vạn nhất ăn vào chết người đâu!

Sau khi nghe Vân Dương nói chuyện giật gân, mấy tên hoàn khổ ngơ ngác như bị sét đánh.

Không thể nào, thật vất vả mới có thể lấy được thánh dược của nam nhân truyền thuyết Long Hồ cao tới tay, trong đó lại có thể có trò quỷ khác?

Chờ đến khi bọn hần lấy lại tinh thần, bóng dnags Vân Dương đã hoàn toàn biến mất.

- Lão đại nói, nhất định có đạo lý.

Đông Thiên Lãnh nói:

- Chờ ba ngày nữa, Long Hồ cao kia tới tay, ta nhất định sẽ không ăn luôn, trước cứ lưu lại, các ngươi không sợ, đại khái có thể ăn trước.

Ba người khác lập tức tức điên cái mũi:

- Con mẹ nó Đông Thiên Lãnh nhà ngươi, muốn chúng ta thử độc cho ngươi sao?!

...

Vân Dương đã nhanh nhanh rời đi.

Vừa mới qua đầu ngõ, hần đã triển khai thân pháp mà chạy.

Thời khắc này, Vân Dương ần ần sinh ra một cảm giác.

Có người đang đợi hần.

Không, phải nói là người kia vẫn chưa từng rời đi, vẫn luôn ngấp nghé hần!

Nếu người đã không đi, muốn lập tức báo thù, như vậy, tối nay bản công tử tuyệt không bỏ qua cơ hội này, cũng nên chơi đùa với người một chút!

Quả nhiên, một đường hướng Vân phủ của Vân Dương, luôn có một cảm giác bị theo đuôi, cảm giác này ngày càng rõ ràng, ngày càng quen thuộc.

Vân Dương vừa đi đường, vừa không ngừng vận chuyển vvq.

Ngay một khắc lúc bước tới ngã rẽ, hần tiện tay huy sai, mấy đạo bóng trắng vô thanh vô tức cực kỳ nhanh chóng rời khỏi người hần, nhanh chóng dung nhập vào màn đêm đen kịt.

Một đạo bóng trắng trong đó, tựa như một mũi tên, phi tốc chạy về Vân phủ.

Vân Dương đi được nửa đường, mắt thấy đi thêm chút nữa là đến một góc ngoặt, đột nhiên hần dừng bước, gãi gãi đầu, làm bộ ảo não nói:

- Trí nhớ thật kém, lại quên mất...

Quay người liền quay lại đường cũ.

Tựa hồ muốn quay lại lấy vật gì đó.

Người đang âm thầm theo đuôi, cơ hồ giận đến muốn mắng to.

Con mẹ nó, tên hỗn đản này sắp đến chỗ phucj kích tốt nhất, tại sao lại trở lại.

Hơn nữa còn đi rất nhất.

Đến, lão tử đuôi theo xử lý hần!

Bóng người xoát một cái phóng người lên, vô thanh vô tức vút qua mùi mây trượng trên các nóc nhà, cái lên cái xuống, lại như thế mấy lần, cảm thấy bản thân đã vọt lên phía trước Vân Dương, hần liền đưa đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Vân Dương đột nhiên vỗ đầu một cái, thở thật dài một hơi:

- Ai, ta đúng là ngốc, chẳng nhẽ nhất định phải lấy luôn trong tối nay a? Ngày mai đi lấy cũng không chậm trễ.

- Đường cũng không gần nữa...

Vân Dương đứng trên đường, vò đầu bứt tai suy nghĩ một hồi, cuối cùng lại quay người lại:

- Ta vẫn là nên về nhà trước, tắm một cái rồi đi ngủ.

Chợt sai bước chân về phía trước.

Người âm thầm đi theo kia thấy như vậy, tức đến muốn nổ phổi.

Con mẹ nó, tên hỗn đản do do dự dự này có thể làm được chuyện gì. Thế nhưng tên hỗn đản này dám trọc ta, không xử lý không được, đành phải theo quay trở lại.

Vân Dương lần nữa hướng về chỗ ngoặt, đến lúc còn khoảng mấy chục trượng, đột nhiên dừng bước, nhìn về phía vệ đường:

- A... Sao ở đây lại có con mèo nhỏ? Vừa hay mang về, làm bạn với mấy con mèo trong nhà.

Người trong bóng tối giận mà không có chỗ phát tiết, vụng trộm quan sát.

Quả nhiên thấy ở phía góc tường có một vật nhỏ trắng xóa.

Mà vị Vân Dương công tử này, thế mà lại thực sự... Đi bắt mèo.

Mà con mèo kia còn có vẻ như khá khó bắt, Vân Dương vòng vo mấy vòng, ngay cả lông mèo cũng không chạm được. Về sau, hần phải vận dụng huyền khí, mới bắt được mèo lại, sau khi ôm vào trong ngực, vậy mà còn ôn nhu an ủi, đáng vẻ muốn có bao nhiêu kịch cỡm, có bấy nhiêu chương mắt.

- Tiểu gia hỏa, sớm nên ngoan như vậy a? Đúng không? Được ta ôm phải chẳng dễ chịu hơn nằm trên đất lạnh? Tiểu gia hỏa người thực không hiểu chuyện... Ai, hôm nay ta mang được người về cũng xem như ngày tốt đi... Mèo nhỏ, người biết không, tối này có mấy tên thái giám, xuất hiện làm ta thật buồn nôn... Mùi vị trên mấy người hần...

Người trong bóng tối tức đến ngã ngửa.

Hắn thực muốn xông lên hỏi một câu: Vân Dương, ngươi có bệnh đúng không? Đúng không? Đúng không?!

Thực sự quá đáng lắm mà.

Nhưng cuối cùng Vân Dương cũng đi tiếp, chân chậm ung dung, cúi đầu, một tay yêu thương vô hạn vuốt ve mào trắng nhỏ trong ngực, một bên thì thảo nói chuyện:

- Mèo con a mèo con, ta đặt tên cho ngươi được không? Sau này người liền theo ta a, Đại Bạch? Không thích a? Tiểu Bạch? Tiểu Tiểu Bạch? Tiểu Bạch Bạch? Bạch Tiểu Bạch? Bạch Vi Ba? Ta xxx, mấy cái này đều không được, đều không thích a? Hay là ta lấy cho ngươi một cái tên người đi, người này tối nay ta còn gặp qua nha, từ bây giờ ngươi liền gọi là thái giám lão Ngô được không? Mèo con ngươi là giống cái, không khác lão Ngô kia lắm ha ha ha... Kỳ thực, ngươi còn hoàn hảo hơn hắn đâu...

“Lộp bộp” một tiếng, người trong bóng tối hung hăng nghiêng chặt răng, kém chút liền nghiêng đến nát cả hàm.

Hắn đã không nhìn được nữa.

Mặc dù Vân Dương vẫn còn cách chỗ mai phục lý tưởng còn ba bốn trượng, nhưng người trong bóng tối kia đã không chờ thêm được nữa, sát khí trong lòng hắn sôi trào chưa từng có, không thể ức chế thêm được!

Không giết kẻ này, thế không làm người!

“Xoát” một tiếng, người kia nhanh như thiểm điện phóng qua từ một góc tường cao, di động với tốc độ cao tạo ra một chuỗi huyền ảnh trên không trung, một đạo đao quang lóe sáng, như mây đen đầy trời đột nhiên xuất hiện một đạo thiểm điện!

Sát cơ lạnh thấu xương như vậy, trực tiếp khiến gió đêm cũng tạm thời đình chỉ!

Đối mặt với sát cơ này, Vân Dương lấy làm kinh hãi, tuốt tay ném con mèo trong lòng ra ngoài:

- Má ơi, có thích khách!

Lập tức thân thể lay động, hiển nhiên có ý muốn nhảy, hông tránh khỏi sát cơ trước mắt!

Lại nói, Vân Dương dù biện pháp không tính là cao minh, nhưng cũng có thể xem như đúng quy trình, nếu trước mắt là tên thích khách bình thường, nói không chừng hắn đúng là có thể tránh thoát, thế nhưng, người âm thầm trừ tính thời gian dài như vậy, lại sức lực nhất kích tất sát, há có thể tránh né đơn giản như vậy?!

Xuýt một tiếng.

Đao quang lóe sáng, xuyên thủng qua vai phải Vân Dương.

Đúng vậy, là xuyên thủng qua, hoàn toàn không có ngăn trở mà xuyên thủng qua!

Thế nhưng tên thích khách thấy một kích thành công lại sững sờ: chuyện gì xảy ra, rõ ràng là đâm đúng chỗ yếu hại, tại sao lại hoàn toàn không có lực cản? Sao có thể như vậy? Chuyện gì đang xảy ra?

Đáp án liền xuất hiện ngay sau đó, Vân Dương hoàn hảo vô khuyết xuất hiện tại một hướng khác, khác biệt duy nhất... Trong ta hắn có thêm một cây đao.

Cây đao này vừa xuất hiện, phong mang ngạo thế, đao quang trực tiếp lấn lướt ánh trăng trên bầu trời.

Tên thích khách dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt, nhưng cũng không có một tia do dự, thân thể lại quỷ mị biến hư ảo nhoáng lên một cái, chớp mắt liền đến trước người Vân Dương, một đao chém thẳng, vẫn là chiêu cũ, sắc bén tới không có cả thanh âm xé gió.

Tốc độ một đao này, tựa hồ còn nhanh hơn cả đao trước!

Cổ tay Vân Dương khẽ đảo, đao mang chém ra tựa như không tước xòe đuôi, trong nháy mắt đã phủ lấy bầu trời đêm.

Thiên Ý đao pháp thức thứ nhất, Đao Bất Dung Tinh!

Chương 113: Vây Công

Đao quang lạnh lẽo, mới xuất hiện liền lộ ra một vòng lâm trầm, phẳng phất như bầu trời sao đang lạnh lùng nháy mắt, không ngừng rơi xuống từ không trung.

Thích khách nhìn thấy kỳ chiêu như thế, ồ một tiếng đầy quái lạ, thân là cao giai võ giả, bản năng khiến hắn cảm giác, một đao này của đối phương, thế mà có thể hoàn mỹ bao bọc tất cả sát cơ ở bên trong.

Nếu hắn không thu đao, tất có thể khiến Vân Dương trọng thương, nhưng một đao này của đối phương, cũng tuyệt đối có thể chém chết hắn tại chỗ!

Đây là đao pháp gì vậy?

Thế gian này sao có thể tồn tại đao pháp bén nhọn như thế?!

“Tu vi ta ít nhất cũng cao hơn gia hỏa này ba đại cấp, theo lý mà nói, coi như ta đứng yên bất động cho hắn chém, hắn cũng chưa chắc có thể chém đến ta mới phải chứ? Thế nhưng, sao hắn lại có thể khiến ta cảm thấy sinh mệnh bị uy hiếp?!”

Thích khách theo bản năng lui ra sau một bước, đao trong tay cũng bề hướng chém ra ngoài.

Sau đó, chỉ thấy hàn phong hiện lên, xoát một tiếng, đao của hắn vô thanh vô tức bị chém đoạn, nhưng lại không khiến hắn cảm thấy bất kỳ một chút lực tác động nào.

Hàn phong chạm mặt.

Thích khách giật nảy mình, quý mị lùi ba bước!

Thân thể nguyên bản vẫn vận hành theo quỹ tích quý mị, cũng không thể tiếp tục duy trì, rốt cục Vân Dương cũng thấy chân diện mục của hắn.

Vân Dương kiệt kiệt cười một tiếng:

- Quả nhiên là người!

Thích khách chính là vị Ngô công công kia, lúc này đây, ngay cả thái giám bảo phục trên người cũng không thay đổi.

Lúc này, Ngô công công đang cách Vân Dương 5 trượng, tựa như một cái U Linh phiêu đăng trong đêm, quý hỏa dưới lông mày chớp động, thâm nhiên nhìn Vân Dương, đột nhiên mwor miệng:

- Người dùng thân pháp gì? Đao pháp gì? Đao gì?

Vân Dương nhẹ nhàng nói:

- Nó gọi là Thiên Ý, Thiên Ý thân pháp, Thiên Ý đao pháp, Thiên Ý Chi Đao! Nói đúng hơn, cây đao này trong tay ta, thoát khỏi người ám sát, sau đó chém giết người, tất cả đều là thiên ý!

Vân Dương nói mấy câu này đều là lời thật lòng. Chỉ là phối hợp với khẩu khí nói ra, lại tràn đầy một hương vị khác.

Lông mày Ngô công công xám trắng nhất hiên, thâm nhiên nói:

- Thì ra là thế.

Đột nhiên, thân thể Ngô công công lại lần nữa phiêu đăng như quý mị, trong chớp lát biến hóa thành vô số huyền ảnh, từng cái từng cái xuất hiện, lại từng cái từng cái biến mất, hư hư thực thực không chừng, chân thật mà lại càng ảo diệu.

- Ta thực sự muốn xem xem, cái người gọi là thiên ý, đến cùng là chiếu cố ta, hay là chiếu cố người!

Hắn tiện tay ném bỏ thanh đao tàn trên tay xuống đất, đối với thanh bảo đao sử dụng vô số năm, làm bạn xuất sinh nhập tử trăm ngàn lần này, một khi vô dụng, hắn cũng không tiếc vứt bỏ như rẻ rách.

Đối với nhất lưu thích khách như Ngô công công mà nói, thứ không thể lợi dụng được chính là phế vật, bỏ đi có gì tiếc?

Xuy xuy xuy...

Trong không trung phát ra từng tiếng không bạo. (Không khí bạo tạc nổ tung)

Hay tay Ngô công công hóa thành ung trào, vô hình vô ảnh công tới Vân Dương.

Vân Dương ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, vẫn xuất ra một thức cũ: Đao Bất Dung Tĩnh!

Đao quang như hàn tinh lần nữa lóe lên, Ngô công công thu tay lại, như thiểm điện lui bước, lắc đầu nói:

- Vẫn chưa được...

Suy tư một chút, đột nhiên thân thể hóa thành mềm mại như nước chảy, thân người triền triền miên miên bay tới, song chương nhẹ nhàng đập xuống, tuy nhẹ nhàng nhưng lại mang theo thiên quân chi lực.

Vân Dương vẫn như đang vẽ hồ lô, vẽ đi vẽ lại, lại là một chiêu Đao Bất Dung Tĩnh.

Mặc dù dùng tới lần thứ ba, nhưng Vân Dương vẫn cảm thấy, mỗi lần xuất ra một chiêu này, hần lại có thêm mấy phần cảm ngộ, đao pháp lại thêm mấy phần biến hóa.

Nhất là... Dưới áp lực to lớn của sinh tử địa địch, loại cảm ngộ này, có thể nói là khắc sâu nhất.

Lần này, trong một mảnh đao quang như hàn tinh, thanh linh xuất hiện nhiều hơn một đạo tinh quang, nhanh như thiểm điện bay ra ngoài.

Xùy một tiếng

Ngô công công lần nữa bị bức lui, nhìn lại vật trước ngực bị chém ra, trong lòng không khỏi run lạnh từng đợt.

Sao có thể như vậy?

Hần thân kinh bách chiến, tu vi càng đạt tới đỉnh phong nhất có thể, đạt đến thất trọng đỉnh phong. Mà tên tiểu tử Vân gia trước mắt này chỉ mới đạt đến tam tứ trọng, tu vi chênh lệch hai bên, đâu chỉ dùng thiên xa địa viễn để hình dung?

Nhưng hết lần này tới lần khác, Vân Dương với một đao nơi tay, lại chỉ dùng có một chiêu, lại có thể thành công không kể hồ ngăn chặn hần!

Thậm chí, lúc hần cường ép đột tiến còn phải chịu nguy hiểm!

Điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, vừa rồi liên tục chém ba đao, chiêu thức cố nhiên tinh diệu, có thể nói là thiên y vô phòng, nhưng hần cũng bởi xuất ba chiêu này, mà huyền khí cũng gần đến biên giới cạn sạch. May mắn có Lục Lục trong người không ngừng trợ giúp, nhưng cứ như vậy cũng không phải kế lâu dài, sự trợ giúp của Lục Lục cũng chỉ có hạn, Vân Dương khẽ tính, nhiều nhất hần chỉ có thể xuất ra hai đao, sau đó sẽ hoàn toàn kiệt lực.

Lúc này, Vân Dương sinh ra một cảm giác bất lực sâu sắc: hần cảm giác rõ ràng, nếu như hần có đủ lượng lượng, chỉ cần có tu vi lực trọng sơ kỳ, dùng một chiêu Đao Bất Dung Tĩnh này tuyệt đối có thể chém đoạn cường địch trước mắt!

Rõ ràng có sát ý vô tận, có chiêu thức tất sát, nhưng thân chiêu này trong tay mình, đối với cường giả cao hơn tam giai, chỉ có thể tự vệ một hai!

Trong lúc đang suy tư, đã thấy Ngô công công đối diện đột nhiên cười lạnh một tiếng, thân nhiên nói:

- Vân công tử, chịu chết đi.

Hần đột nhiên lảng không nhào đến, lúc khoảng cách chỉ còn hai trượng rưỡi, đột nhiên vỗ đến một chương!

Phách Không chương!

Rõ ràng còn cách nhau đến hơn hai trượng, nhưng Vân Dương vẫn cảm thấy được, một cỗ cự lực lăng lệ đập thẳng vào mặt. Nâng đao ngang mặt, oanh một tiếng, thân thể Vân Dương liên tục lui năm bước, ngực như bị sét đánh trúng, sắc mặt trắng bệch.

Ngô công công thấy cận thân công kích không có hiệu quả, dứt khoát sử dụng đại chiêu công xa hao tổn huyền khí!

Mà chiêu này, cũng là phương thức công kích mà Vân Dương hiện tại không thể ngăn cản.

- Đao nguoi có lợi hại, đao pháo có mạnh hơn đi nữa, nhưng trước mắt thực lực tuyệt đối...

Ngô công công cười khăng khặc quái dị:

- Chiêu thức tinh diệu thì cũng có lợi ích gì? Tới này, trước khi giết nguoi, lão phu dạy nguoi một bài học!

Vân Dương cường ép đè xuống khí huyết nhộn nhạo trong lồng ngực, cười nhạt nói:

- Người chẳng qua chỉ là một tên thái giám thân thể không trọn vẹn, có tư cách gì tự xưng lão phu? Người biết lão phu nghĩa là gì sao? Người có tư cách xưng lão phu sao? Có điều kiện kia sao?

Câu nói này đối với Ngô công công mà nói, không thể nghi ngờ chính là một câu nguyên rửa ác độc hơn cả ngàn vạn lời ác độc khác!

Gương mặt đỏ bừng của Ngô công công chốc lát liền biến thành trắng bệch, lại lập tức biến thành tái nhợt.

Cả người Ngô công công chìm trong yên lặng, sát khí phô thiên cái địa phát ra, phần nộ đến cực điểm. Không nói không rằng, cất ba bước trên không trung, cùng với ba bước này, ba đạo chưởng phong trầm trọng bài sơn đảo hải công kích Vân Dương.

Thân thể Vân Dương như lá khô trong gió, nhẹ nhàng lui lại, trong chốc lát, mây mù theo gió, bay ra ngoài hơn 15 trượng.

Nhưng dư thế của đối phương còn chưa suy, cách vài chục trượng, vẫn có thể oanh kích trên thân Thiên Ý Chi Dao.

- Oa!

Vân Dương hơi ngửa đầu, một ngụm máu tươi phun ra như sương.

Cước bộ lao đảo, cơ hồ đứng không vững.

Ngô công công cười khằng khặc quái dị, trong tiếng cười, ẩn chứa oán độc vô tận, thân thể như ánh tủy hình trụ kích:

- Vân công tử, liền để tên thái giám không không trọn vẹn này tiến người lên đường đi. Thân ta mặc dù tàn khuyết không đủ, nhưng dù sao vẫn còn sống trên cõi đời này, mà Vân công tử người mặc dù ngũ thể đầy đủ, nhưng lại chỉ có thể đi U Minh Hoàng Tuyền, lên đường bình an!

Lập chưởng như đao, một chưởng càng thêm cuồng mãnh đập xuống!

Oanh!

Một tiếng bạo hưởng.

Thân thể Ngô công công như điều đứt dây bay ra ngoài.

Trước người Vân Dương, đột nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh khôi ngô, đứng sừng sững tựa như uyên đỉnh núi cao.

Người tới thân mặc dạ y, ánh mắt như thiểm điện nhìn chằm chằm Ngô công công trước mắt, khoe miệng lộ ra một nụ cười khinh thường:

- Một tên thái giám, thế mà cũng muốn tiến công tử nhà ta lên đường? Người không khỏi quá đề cao bản thân mình đi!

Người tới chính là Phương Mặc Phi. Sau lưng hắn còn có Tam Bạch Bạch không ngừng thờ dốc.

Ngô công công kinh hãi vô cùng, người trước mắt thần hoàn khí tức, lực lượng một chưởng rồi tựa như cuộn triều, tu vi tuyệt đối không kém hắn:

- Người là ai?

- Ta họ Mai!

Thanh âm lãnh đạm vang lên:

- Để ta tiến người lên đường! Thân thể đều đã không còn trọn vẹn, còn sống có ý nghĩa gì? Chết sớm sớm siêu sinh đi!

Thân thể Ngô công công như gió lốc xoay người, tung ra một chưởng.

Bịch một tiếng, người sau lưng hắn lui lại ba bước, thân thể quay cuồng, tựa như một đầu giao long đang vẫy vẫy vũ trong mây mù cuộn cuộn, một chưởng từ trong mây mù đánh ra tựa như độc giác bén nhọn, đột nhiên phá không mà đến!

- Độc Giác Giao Mai Văn Kiếm!

Ngô công công gầm lên giận giữ, quyền cước loạn xạ:

- Quân gia Văn phủ, lại là người!

Lão Mai hừ một tiếng!

- Là lão tử thì lại làm sao?

Không chút né tránh, hai người lập tức hòa vào một chỗ, đánh lộn.

Thân thể khô ngo của Phuong Mặc Phi lằng không mà lên, song chừng như đại phủ khai son, một chừng lại một chừng không ngừng vỗ xuống, hai đại cao thủ liên thủ vây công Ngô công công!

Ngô công công trước đó cùng Vân Dương chiến loạn cũng đã tiêu hao không ít, lúc này cho dù đối mặt với một mình Phuong Mặc Phi cũng đã không đủ lực, huống hồ lúc này lại có thêm một Lão Mai chiến lực không kém Phuong Mặc Phi là bao.

Hắn gầm lên giận dữ, quyền đá Lão Mai, chân đá Phuong Mặc Phi, thân thể xoay tròn như gió lốc, hai tay không ngừng xuất kích, thân hình lúc này của hắn như biến thành Thiên Thủ Thiên Cước Ma Thần.

Phốc!

Ngô công công phun một ngụm máu tươi, nhưng lại thành công thoát khỏi sự bao vây của hai người, giọng khàn khàn nói:

- Mối thù hôm nay, ngày sau tất báo!

- Meo!

Một tiếng mèo kêu lên, một đạo bóng trắng từ hư vô đột nhiên xuất hiện như thiểm điện, hai chân trước bén nhọn vỗ xuống.

- Chỉ là một đầu Thiểm Điện..

Ngô công công hừ một tiếng, một quyền đánh ra!

Nhưng con mèo đang nhào tới đột nhiên kêu một tiếng bén nhọn:

- Meo ô!

Đầu lay động, đuôi rủ xuống, ngao một tiếng, con mèo nhỏ lớn như quả đấm kia vậy mà biến thành lớn cỡ chậu rửa mặt, há miệng ra, thể mà còn to hơn cả đầu, răng nanh trắng hếu, quang hoa sắc bén như sắt thép, đón lấy hữu quyền của Ngô công công, không chút né tránh, hung hãn cắn một cái!

- Thôn Thiên báo!

Trong lúc nhất thời, Ngô công công sợ hãi cả linh hồn, liều mạng thu lại quả đấm đang dõ, nhưng cho dù hắn kịp nhận thấy bất ổn, ứng biến cấp tốc, nhưng vẫn không tránh khỏi bị cắn một ngụm, nắm tay chảy máu đầm đìa, đau tận xương cốt!

Biến cố này xuất hiện đột ngột cực điểm.

Meo ô một tiếng lại nhào ra một đầu Thôn Thiên báo?!

Ngô công công thấy đầu óc mình như bị quấy thành một mảnh Hỗn Độn.

Chuyện này... Chuyện này... Đừng nói là gặp qua, ngay cả nghe, đời này hắn cũng chưa từng nghe qua có chuyện quái lạ như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đánh Giết

Ngô công công thấy con đường phía trước không đi được, thân thể bèn nhanh chóng thoái lui, hồng mong tìm cách khác để thoát thân. Nhưng, con báo bay trong không trung kia, sau khi cắn được một cái, cũng không lui lại, thể công tiếp tục triển khai, miệng lại há lớn, một đạo ánh sáng màu xanh đột nhiên xuất hiện từ trong cuống họng nó, huhu!

Lần tập kích bất ngờ này, rốt cục Ngô công công cũng không né được nữa, phù một tiếng, giữa ngực bạo liệt thành một đóa huyết hoa.

Ngay sau đó, ánh sáng xanh kia lại biến chuyển thành lưỡi đao phong bạo, tựa như một đóa hoa hồng nở rộ!

- A...

Ngô công công rú thẳm một tiếng.

Cơ hồ, toàn bộ lồng ngực hẳn đều bị phong bạo quấy nát, máu me đầm đìa, mảnh vụn xương trắng lộ rõ trong không khí.

Thân thể tiểu gia hỏa trong không trung khê lung lay, lại cố gật gù đắc ý trước khi ngã xuống đất, dù sao nó cũng mới chỉ là ấu thú, lực lượng trong người cũng mới chỉ vừa đủ duy trì một kích này.

Thân thể Phương Mặc Phi nhanh như thiểm điện, vượt qua mấy chục trượng hư không, thân thể trầm ngưng như đại sơn. Hô quát một tiếng, liên tiếp tung ra 19 quyền, quyền quyền như trọng trụ, nện xuống như đập thiên phá địa!

Sau lưng, Lão Mai quý nị xuất hiện, trong tay cầm một thanh kiếm, hàn quang lấp lóe. Hóa thành ba đạo lưu quang, đâm thẳng hậu tâm Ngô công công!

Trong chốc lát, Ngô công công vốn đã bị thương nặng, lại phải chịu trí mạng tập kích trước sau giáp công, lúc này đã gần kề tử quan.

Ngô công công tự nhiên là không can tâm ngồi chờ chết, sau khi kêu to một tiếng, thân thể nhanh chóng xoay chuyển, hai cái đuôi tựa vung lên như cuồng phóng lốc xoáy, trong chốc lát, xuất ra mười mấy cước tiếp quyền của Phương Mặc Phi. Mà tay phải hẳn nhoáng một cái, từ trong hư không lấy ra một cây đao, đương đương đương, thành công đỡ lấy ba kích của Lão Mai.

Lực lượng của Phương Mặc Phi, lực lượng của Lão Mai, còn có phản lực của bản thân Ngô công công, ba cỗ lực lượng cùng quấy một chỗ, tạo thành một cỗ lực trường xoáy mạnh.

Khiến cho Vân Dương ở bên muốn bồi thêm một đao cũng không có cơ hội xuất thủ, nếu hiện tại hẳn liệu mình tiếng công, một kích sẽ thành công kích cả ba người, chẳng những công kích của bản thân bị chia mỏng ba lần, hơn nữa còn phải nhận lấy lực lượng phản phệ của ba người, được không bù mất!

Tình huống này động không bằng tĩnh, yên lặng theo dõi kỳ biến, lại kiếm cơ hội xuất thủ mới tốt!

Ba người thân trong vòng xoáy rống to một tiếng, điên cuồng xuất thủ.

Đạo vòng xoáy này là do lực lượng ba người hội tụ lại, nếu bất kỳ người nào từ vong, lực lượng tương ứng cũng bằng tán cùng đó, vòng xoáy cũng sẽ tự nhiên biến mất, đối với hai người Mai Phùng mà nói, tận lực đánh chết Ngô công công là cách tốt nhất, tự nhiên xuất toàn lực chém giết, điên cuồng tấn công.

Trong lúc nhất thời, áp lực ép lên người Ngô công công càng lúc càng tăng, hẳn cũng trở nên quyết đoán, trong miệng bỗng phun ra một ngụm huyết tiễn, sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng thân thể cũng đồng thời bay lên trời như một thanh lợi kiếm.

Rõ ràng, Ngô công công đã dùng đến phương thức tự hao tổn bản thân, đem lực lượng vòng xoáy của ba người, cường ép chuyển thân lực nâng, tự thân mặc dù phải nhận lấy vòng xoáy trùng kích, nhưng thân thể cũng bay lên hai mươi mấy trượng, rời khỏi phạm vi vòng xoáy bao phủ, mà hai người Mai Phùng vẫn đang tạm thời bị vòng xoáy dây dưa, không thể lập tức thoát thân ra được.

Đến giờ phút này, lòng Ngô công công mới triệt để yên tâm.

Chỉ cần mình có thể biến hướng trong không trung, hôm nay liền có thể thông dong rồi đi, toàn thân trở lại.

Ai có thể nghĩ tới, hôm nay hẳn chỉ muốn trả thù một tên hoàn khố công tử, thế mà lại có thể rơi xuống hoàn cảnh này? Về sau nhất định phải cân trọng hơn nữa!

Hay là... Hiện tại hai tên cường gia kia còn đang bị vây trong lực trường, nếu không hẳn thử một chút xem có nên đánh lên Vân Dương được không, một lần hành động, vĩnh tuyệt hậu họa?!

Ngô công công hiện tại đang có chút do dự, đột nhiên trước mặt hắn lại xuất hiện một đạo bóng trắng.

Lại là một con mèo trắng lớn chừng bàn tay xuất hiện.

- Mèo ô!

Lúc đầu Ngô công công cũng giật mình, nhưng sau lại nhớ tới con Thôn Thiên báo kia đã hao hết khí lực, cửu phẩm huyền thú như Thôn Thiên báo, có được một đầu cũng đã là thiên đại phúc duyên, ai có thể ngu bức đồng thời có mấy con?

Chuyện này tuyệt không thể!

- Ngây thơ!

Ngô công công hừ lạnh một tiếng:

- Kể nghị bình, nguoi cho rằng có thể lừa gạt lão phu!

Ngô công công hung hăng đánh ra một quyền.

Hắn có nắm chắc, một quyền này của hắn tuyệt đối có thể đánh con Thiểm Điện miêu trước mắt này thành thịt vụn!

Nhưng thiên hạ có một số việc, không chính mình cảm nhận sẽ không tin!

- Meo ô!

Con mèo nhỏ trước mắt hắn kêu một tiếng cao vút, đầu đột nhiên lay động, một con báo lớn xuất hiện, răng nanh um tùm, hung tợn cắn xuống một cái!

- A~~~~

Ngô công công đau tới hồn phi phách tán!

Thật sự là Thôn Thiên báo?!

A a a...

Rắc rắc một tiếng, Ngô công công với thương thế trên người không thể ứng biến kịp thời, cũng không có vận khí tốt như trước nữa, cánh tay phải theo tiếng rắc rắc bị cắn đứt hoàn toàn! Chỉ là con báo kia cũng rú thảm một tiếng, thân thể như tú cầu bị đánh bay ra ngoài.

Trong miệng còn ngậm lấy một cánh tay hoàn chỉnh của Ngô công công.

Ngô công công dù đã trọng thương, nhưng thuyền nát còn có ba phần đinh, dư thế một quyền kia vẫn đủ đánh lui Thôn Thiên báo.

Ngô công công mất một cánh tay, đau đến không nhìn được phải ngửa mặt lên trời rú thảm, thân thể đang lơ lửng trong không trung lao đảo, cấp tốc rơi xuống đất.

Một bên khác, Vân Dương đã phi thân lên, từ trong không trung tiếp lấy báo nhỏ vào trong lồng ngực, lại ghét bỏ ném tay phải của Ngô công công đi, đau lòng ôm báo nhỏ trong lồng ngực.

Báo nhỏ meo lên một tiếng, sau đó liền hôn mê trong ngực Vân Dương.

Ngô công công trong không trung đang rơi xuống, đột nhiên trước mắt lại lóe lên một bóng trắng.

Lại là một con báo xuất hiện trước mặt hắn, hai mắt tràn đầy lửa giận, lão hồn đàn này dám đã thương hai huynh đệ của ta, chết đi cho bản miêu!

Con báo này lắc đầu vẩy đuôi, gầm thét một tiếng, há miệng, một đạo sáng xanh đột nhiên xuất hiện.

Không có gì bất ngờ, phong nhận ầm ầm bay ra!

- Lại còn có một...

Ngô công công chỉ thấy trước mặt là một mảnh tuyệt vọng.

Tối nay, chẳng nhẽ ta lại rơi đúng vào ổ Thôn Thiên báo rồi à? Sao có thể có nhiều thứ đồ này như vậy...

Nhưng phong nhận thành đoàn đã đến trước mặt hắn.

Ngô công công lúc này đã không còn kịp tránh né, hắn bỗng nhiên nhắm mắt lại, cuống hồng một tiếng, hoàn toàn kích phát huyền khí, tiềm lực cùng với sinh mệnh lực.

Phốc phốc phốc...

Trên cổ, trước ngực, bả vai, trên mặt đều trở thành một mảnh be bét, khuôn mặt kia bị gọt tới mức gần như không còn da thịt, một con mắt cũng bị phong nhận đánh trúng, đau đến Ngô công công không kìm được lại rú thảm.

Một đoàn hắc thủy vậy ra, đó là một nhãn châu của hắn bị đánh nổ. Ngô công công đau đến không muốn sống, thế rơi không giảm.

Đột nhiên hắn thét dài một tiếng, hào quang quanh thân bắn ra rực rỡ, cả người bị bao bởi một luồng sáng xanh, tựa như lưu tinh lạc cửu thiên, sau lưng tạo thành một đạo lưu quang thật dài, nhanh như chớp xông ra ngoài!

- Là... Vân Tinh Nhiên Hồn!

Phương Mặc Phi mới thoát khỏi lực trường, lúc này cố đuổi theo cũng không kịp, tốc độ lúc này của Ngô công công, đã vượt xa tốc độ di chuyển cực hạn của con người, thậm chí còn đang gia tốc không ngừng, tuyệt đối khó mà đuổi kịp!

- Công tử mau tránh ra! Đó là bí pháp Tinh Hồn Đồng Quy!

Phương Mặc Phi biết rõ nhưng lại vẫn liều mạng đuổi theo, đồng thời cất giọng cảnh báo, gấp đến độ mồ hôi hột>

Tinh Hồn Đồng Quy!

Đây chính là phương pháp cực đoan, lấy toàn bộ sinh mệnh lực một người, dùng phương thức Văn Tinh Nhiên Hồn, trực tiếp hóa thành cửu thiên lưu tinh, tạo thành một kích cuối cùng!

Dưới tốc độ cực hạn như vậy, thậm chí có thể vượt cấp giết cao thủ quá tam trọng!

Vô kiên bất tòng, không gì không phá được!

Cơ hồ không còn tồn tại bất kỳ tốc độ nào, so với tốc độ này còn nhanh hơn!

Mặc dù sau khi dùng một chiêu này, đại giới bỏ ra là tinh huyết khô kiệt, sinh mệnh suy bại, huyết mạch, kinh mạch đều băng liệt, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể cứu chữa. Nhưng dùng một chiêu này để đòi lại vốn, xưa nay chưa từng có tiền lệ thất bại!

Phương Mặc Phi hoàn toàn không nghĩ tới, tên thái giám trong cung này lại có bí thuật kinh người đến vậy, càng vào lúc mấu chốt này thì triển ra, hòng muốn lật bàn!

Nói thì chậm, hành động khi đó lại nhanh, cả người Ngô công công đã vọt đến trước mặt Văn Dương, tốc độ vẫn không chút suy giảm, đâm thẳng tới người Văn Dương!

Va chạm này, coi như đụng phải một cái tường thành, cũng có thể đâm ra một lỗ thủng!

Nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, Văn Dương rõ ràng đang đứng trước mặt, lại đột nhiên biến mất.

Biến mất, là biến mất, hoàn toàn biến mất.

Thay vào đó là một mảnh sương mù nồng đậm.

Ngô công công cực tốc vọt tới, xuyên qua mây mù không chút trở ngại, thứ duy nhất bị phá hư cũng chỉ là đoàn mây mù kia, Ngô công công thành công phá một lỗ thủng lớn, đồng thời mang đi một mảnh mây mù, chỉ thế thôi!

Sau khi xông tiếp ra vài chục trường, thân thể Ngô công công lập tức đình chỉ lại.

Như nghĩ tới điều gì, nhất thời lâm vào trạng thái đờ đẫn chưa từng có.

Hắn như một con rối, chậm rãi quay người, ngưng mắt nhìn đoàn mây mù còn không có tiêu tán kia, ở đó vẫn còn một cái động lớn, một con mắt còn sót lại của Ngô công công toát ra thần sắc không thể tin được!

Lúc này, Lão Mai cùng Phương Mặc Phi cũng đã đuổi tới.

Hai người, bốn mắt nhìn đạo mây mù kia, chỉ thấy suy nghĩ như cuốn lại thành đoàn.

Mây mù cuộn cuộn một trận, dần dần tái hiện hình bóng Văn Dương, mà đám mây mù bị Ngô công công mang đi kia, cũng hóa thành từng tia từng tia quay trở lại, thanh ảnh Văn Dương dần dần rõ ràng.

Cho đến khi mây mù hoàn toàn biến mất, Văn Dương mặc một thân tử bào, có chút hư nhược đứng trên mặt đất, sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần. Tiếng thở dốc rõ rệt khiến ba người đều nghe thấy.

Nhưng dù sao hắn còn đứng vững, còn sống. Cho dù tinh thần uể oải, sắc mặt khó coi, nhưng vẫn là còn sống sờ sờ đứng đó.

Độc nhãn của Ngô công công bắn ra thần sắc không thể tin được, kinh ngạc, trấn kinh, cùng một tia sợ hãi tận đáy lòng.

- Văn...

Ngô công công gian nan lắp bắp nói:

- Văn Tôn?!

Văn Dương chậm rãi đứng thẳng người, thân thể thẳng tắp, tựa như một thanh lợi kiếm phá thiên, phong mang tất lộ. Ánh mắt hắn tuy rời ra mà uy nghiêm, thần nhiên nói:

- Không sai, ta là Văn Tôn!

- A... Khụ khụ... Ha ha... Ha ha ha...

Ngô công công ho khan, máu tươi trong miệng không ngừng chảy ra, trong máu tươi, còn có vô số mảnh vụn nội tạng, nhưng hắn vẫn cười.

Trong nụ cười ẩn chứa thâm trầm, tự giấu.

Thanh âm của hân yếu ớt, sinh mệnh lực tan đi như nền tàn trong gió.

- ... Không nghĩ đến... Không nghĩ đến... Hôm nay ta có thể chết trong tay Vân Tôn đại nhân trong truyền thuyết, thật sự là tam sinh hữu hạnh, kiếp này sống không uổng...

Thần quang trong mắt Ngô công công dần âm đạm:

- ... Vất vả tính toán, cuối cùng, cũng là công dã tràng... Ha ha...

Thần quang trong mắt hân nhanh chóng âm đạm, thanh âm càng ngày càng yếu ớt.

Vân Dương tiến lên trước một bước, thanh âm trầm ổn:

- Ngô công công, nói cho ta biết, ngươi là ai?

Ngô công công chậm rãi lắc đầu, lẩm bẩm nói:

- Còn có ý nghĩa gì sao?

Vân Dương nói:

- Ngươi là ngày nào tháng mấy?

Thân thể Ngô công công chấn động, vốn đã vô lực nâng đầu lại có chút giật giật, con mắt nhìn chăm chăm Vân Dương, một tia thần quang cuối cùng cũng biến mất trong mắt hân, miệng lẩm bẩm thì thào:

- Mùa thu... Tới... Lại đến... Tháng tám... Trung thu... Nên đoàn viên...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Công Tử Vân Tôn, Thiên Ngoại Nhai

Còn chưa đợi nói xong một câu, thân thể Ngô công công đã lắc lư hai lần, phốc một cái ngã về phía trước. Đầu tiên là quỳ rạp xuống đất, từ đầu gối bấp chần đồng thời vỡ nát, sau đó cả người nhào về phía trước, nằm rạp trên mặt đất, đầu lâu thế mà lăn lông lốc ra ngoài.

Sinh mệnh, tiềm lực toàn thân hân đã hoàn toàn hao hết, thậm chí ngay cả thần hồn thần thức cũng đều đã tiến hành Vân Tĩnh Nhiên Hồn.

Thân thể hân lúc này tựa như gốm vỡ được ráp lại tạm thời, đứng cái tức nát.

Vân Dương hít một hơi thật sâu.

Mùa thu tới lại đến tháng tám trung thu, nên đoàn viên...

Rất rõ ràng.

Thân phận trong tổ chức của vị Ngô công công này, chính là mười lăm tháng tám!

- Từ mùa xuân, lại đột nhiên nhảy đến mùa thu...

Vân Dương tự lẩm bẩm, hân càng ngày càng cảm giác, chuyện này đúng là khó bề phân biệt...

Mà người Thu đường này, cứ như vậy mà bất ngờ chết trong tay hân.

Nguyên nhân gây ra, chỉ vì một lần hồ nháo thăm dò!

Một lần thăm do ngoài ý muốn của cả hai!

Dù là Vân Dương hay Ngô công công này, hai người đều hoàn toàn không ý thức được, đối phương là địch nhân chân chính của mình!

Nhưng lại cứ như vậy mà phân sinh tử!

Vân Dương quay người.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đối diện khiếp sợ đến cực điểm, nhưng cũng sùng bái đến cực điểm, ánh mắt tràn đầy sự tôn kính!

- Ngài... Ngài là Vân Tôn đại nhân?

Lão Mai lắp ba lắp bắp hỏi.

Ánh mắt nóng bỏng của Phương Mặc Phi cũng nhìn Vân Dương:

- Vân Tôn đại nhân?!

Vân Dương nhẹ giọng thở dài, trong mắt như ẩn chứa bao la tuế nguyệt, rốt cục, hắn cô tịch nói:

- Hiện tại, ta là... Vân công tử của các ngươi.

- Vâng! Công tử!

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai lúc này đều đứng thẳng tắp vâng lời!

Trong mắt hai người, đều phát ra hào quang cực nóng!

Cho tới bây giờ bọn hắn vẫn không nghĩ tới, người mà bọn hắn đi theo hiệu lực, lại là người mà toàn bộ dân chúng Ngọc Đường, sùng bái cuồng nhiệt, thù hận thần của dân chúng Ngọc Đường!

Một nhân vật anh hùng như vậy, lại là công tử nhà bọn hắn!

Giờ khắc này, hai người Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, trong nhất thời, yết hầu như bị thứ gì đó ngăn lại, không biết nói gì hơn, như có một dòng điện chạy qua toàn thân.

Vân Tôn!

Thùy Thiên chi Vân! (Đám mây che trời)

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đồng thời cảm giác, hốc mắt mình như ướt lại.

Vì kích động, cũng vì vinh hạnh.

Sau khi tin dữ Cửu Tôn bị đánh lên truyền ra, toàn bộ Ngọc Đường như bị bao phủ trong một đám mây đen, người người đều mang tâm tình nặng nề chưa từng có, ai nấy đều như muốn liều mạng chơi một ván lớn cho bớt nghẹn khuất...

Nhưng, ngay sau khi nghe được hai chữ “Vân Tôn”, cái cảm giác này đã hoàn toàn biến mất vô tung vô ảnh!

Hai người đồng thời bừng tỉnh đại ngộ, nhất là Lão Mai.

Vì sao ngày trước Vân Dương thường xuyên mất tích. Lại đột nhiên xuất hiện.

Vì sao trong nhà lại chưa từng nhận nữ hạ nhân.

Vì sao... Công tử luôn luôn thần bí!

Hết thấy, hết thấy, đều đã có đáp án!

Công tử, là Vân Tôn!

Một đêm này, kinh thành Ngọc Đường đế quốc thực sự là phong vân涌动.

Tứ đại công tử giao đấu hoàng cung đại nội tổng quản!

Quá nửa các thế lực trong kinh đều mật thiết chú ý tình hình phát triển.

Mặc dù, về sau Mễ Không Quân đã đứng ra chứng thực là cùng hòa giải, trước đó chỉ là chuyện hiểu lầm, nhưng bốn tên thái giám hắn mang ra ngoài đều không có trở về, chuyện này tương đối có ý tứ.

Nó đối với hoàng cung mà nói, cũng không còn là chuyện nhỏ nữa.

Mễ Không Quần dù là đại nội tổng quản, dù có một tay che trời, nhưng cũng cần phải có một câu trả lời thích hợp.

Trong chuyện này, tuy bốn tay đại thiếu làm việc không kiêng nể gì cả, nhưng cũng có thể thống cảm, thậm chí không đáng trách.

Nhưng, Mễ Không Quần vậy mà cũng không cố kỵ, thậm chí huy động rất nhiều đại nội thị vệ... Chuyện này khiến người không tự chủ mà có chút suy ngẫm

Sáng sớm hôm sau, các đại thế lực vốn còn đang đợi chuyện phát sinh tiếp theo, nhưng lại kinh ngạc phát hiện, chuyện này vậy mà không còn ai nói đến nữa! Tựa như chuyện đêm qua, cũng chỉ là thanh phong đập vào mặt, gió qua không dấu vết!

Thu Kiếm Hàn lời nói đến, đồng thời cũng đợi biểu hiện tiếp đó của Mễ Không Quần. Yên lặng theo dõi kỳ biến. Còn những người khác... Ngay cả Ngự sử đại nhân, ngày thường e sợ thiên hạ bất loạn, cũng không có nhảy ra vạch tội...

Thu Kiếm Hàn cảm thấy, chuyện này thực đúng là quỷ dị.

Vô ý cùng Lãnh Dao Ngâm đối mắt, đã thấy trong mắt Lãnh Dao Ngâm cũng tràn đầy sự khó hiểu.

Lông mày Thu Kiếm Hàn bắt gặp nhíu lại.

Nếu nói lão là người trong cuộc, không rõ tình thế, nhưng Lãnh Dao Ngâm thân là người ngoài cuộc, cũng không biết chuyện gì xảy ra, chuyện này càng lúc càng lộ ra điểm bình thường!

...

Vân Dương trở lại trong phủ, lập tức tiến vào trạng thái tu luyện. Trận chiến tối nay thực khó khăn trắc trở, nhưng lại khiến Vân Dương vô cùng ngoài ý muốn. Mấu chốt ở chỗ, từ trước tới nay, chủ ý của hắn cũng không phải giết Ngô công công.

Mà là, muốn lấy được thông tin từ người hắn, sau đó bắt được càng nhiều người hơn.

Thế nhưng dự tính ban đầu này rõ ràng đã thất bại.

Bất quá, chiến dịch ngày hôm nay, ngoại trừ phương diện thu hoạch trong võ đạo, Thiên Ý đạo pháp, hắn còn thu được một cái tin tức to lớn ngoài ý muốn, vị Ngô công công này, thế mà là người mùa thu!

Trước đó hắn vẫn luôn chơi với người Xuân đường, hai bên đánh tới đánh lui, từ đầu đến cuối cũng không tách khỏi cái vòng này, thế mà đột nhiên lại xuất hiện một tên người của Thu đường? Thực là đại quái sự.

- Tin rằng vị Mễ Không Quần khai chính là người của Xuân đường, mà tên Ngô công công này dù có quen biết với hắn, nhưng cũng chưa hẳn biết thân phận thực của nhau, chỉ ít Mễ Không Quần cũng không biết nội tình của Ngô công công; trước mặt Mễ Không Quần, vị Ngô công công này từ đầu đến cuối cũng chưa từng bại lộ thực lực.

- Chiến dịch hôm nay, toàn bộ lực lượng trong tay ta đều đã dùng hết, ngay cả ba đầu Thôn Thiên báo cùng chính bản thân ta, cuối cùng cũng chỉ có thể thắng thảm mà giết Ngô công công, thực sự mà nói, hắn vẫn chỉ là một tên mười lăm tháng tám của Thu đường!

Từ đáy lòng Vân Dương dâng lên một cảm giác khủng bố.

Mặc dù chiến dịch này hắn thắng, nhưng cuối cùng vẫn phải lấy Vân Vụ quyết để ứng đối đại chiêu liều mạng của Ngô công công, cũng khiến hắn phải trả giá không nhỏ, lại thêm hai con báo cần phải chữa thương, Vân Dương lập tức tức bẽ quan, dẫn động sinh mệnh chỉ lực, toàn lực liệu thương.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều thụ giác ở trong sân, tìm một chỗ trống ngồi xuống. Ngẫu nhiên mở to hai mắt, chỉ thấy nhiệt huyết trong lồng ngực còn chưa bình ổn lại.

Vân Tôn!

Công tử lại đúng là Vân Tôn!

Tin tức này, vẫn như một đạo kinh lôi, ầm ầm rung động trong đầu hai người.

Mặc dù Vân Dương cũng không nói gì thêm, nhưng hai người không ngoại lệ đều lựa chọn im miệng không nói.

Vân Tôn là thân phận gì?

Đó còn cần phải nói sao?

Bí mật này, đủ để chấn động toàn bộ Thiên Huyền đại lục!

Một khi tiết lộ, hậu quả vô cùng nghiêm trọng!

- Điều ta khát vọng nhất, chính là một khắc công tử lấy Tiềm long chi thể, nhất phi trùng thiên!

Trong lòng hai người Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều có một cái suy nghĩ giống nhau.

Chỉ cần suy nghĩ một chút, hình ảnh này lại hiện ra, toàn thân hai người đều kích động phát run.

Nhưng, công tử là Vân Tôn, vậy, địch nhân của công tử, chính là toàn bộ đại lục!

Tất cả cường giả trên cái đại lục này!

Khó trách, công tử luôn nói thực lực bản thân không đủ, còn ghét bỏ bản thân tiến cảnh quá chậm.

Hóa ra, đây mới là chân tướng!

Đi theo bên người công tử, chúng ta cũng cần không ngừng tăng thực lực!

Nhất định!

Cho nên hai người lại luyện công, tiến vào một trạng thái điên cuồng chưa từng có.

...

Ngày thứ hai, Vân Dương tỉnh lại, chỉ thấy toàn thân giãn ra, thương thế cũng hoàn toàn khôi phục. Mà hai đầu Thôn Thiên báo, đầu bị thương nặng nhất cũng không phục một nửa, đầu còn lại thì đã hoàn toàn khỏi hẳn.

- Tốc độ không chậm.

Vân Dương tiện tay mở ra tin tức mà Cửu Thiên lệnh truyền lại.

- Không có một chút dư ba?

Vân Dương nhìn tin báo không ngừng truyền tới, lông mày tuấn dật từ từ nhíu lại.

Chuyện này có vẻ không bình thường a.

Trong mấy ngày nay phát sinh nhiều chuyện lớn như vậy...

Từ chuyện đám người Thủy Nguyệt Hàn, Phó Quan Sơn, đến hiện tại lại là chuyện của Mễ Không Quân. Mấy chuyện này tích lại, lại ngay cả một chút bọt nước cũng không bắn lên?

Theo lý mà nói, chỉ riêng phía triều đình, như là Tôn Chính phủ, Hình bộ, mấy vị hoàng tử, thậm chí văn võ bá quan hai phương quân chính, các Ngự sử, số người này phải huyền não, vạch mặt lẫn nhau mới đúng.

Ngươi ta công kích, lẫn nhau phòng thủ, giằng co đi giằng co lại. Trong lúc tranh chấp, từ từ đào móc sự tình, thế mới là hiện tượng đúnga.

Mà bây giờ lại...

Chuyện lớn như vậy, lại không tạo ra chút bọt nước.

Điều này đại biểu cái gì?

Điều này đại biểu, những chuyện vốn nên phát sinh, lại bị một cái đại thủ ép xuống!

Sinh sinh ép xuống!

Thế nhưng, ở kinh thành này, ai có lực lượng lớn như vậy a?

Vân Dương hút một hơi thật sâu.

Bất kể nói như thế nào, chuyện Thanh Vân phường cuối cùng cũng có thể thư thả một đoạn thời gian. Chỉ cần bốn tên hoàn khố còn ở lại Thiên Đường thành, chỉ ít trong thời gian đó, Tứ Quý lâu sẽ sợ ném chuột vỡ bình, nhất định không dám khinh cử vọng động.

Dù sao, trong chuyện Thanh Vân phường, trước trước sau sau bọn hắn cũng đã thiệt hại năm người.

Chỉ riêng đối sách tiếp theo, cũng để khiến bọn hắn phải suy nghĩ một hồi.

- Rốt cục cũng có thể thả lỏng một chút...

Ngay khi Vân Dương nghĩ đến điều này, bên ngoài mấy vạn dặm...

Trên một vách đá bị bao phủ bởi sương mù.

Một người áo xám, đang lặng ngồi ở đó.

Trên người hắn, treo năm sáu đầu xích sắt thô to, màu sắc đỏ sẫm, ở giữa còn có từng đầu gân huyền thú đỏ sẫm.

Hai đầu xiềng xích, xuyên qua giữ lấy xương tý bà của hắn.

Đầu xiềng xích thứ ba xuyên qua lồng ngực, quấn qua cột sống hai vòng, dọc theo xích sắt, là một cái động sâu không thấy đáy...

Coi như thế, còn chưa đủ, trên hai đùi hắn, tương tự cũng bị hai đầu xích khóa lại.

Tra tấn mà người này nhận được, nhìn qua cũng có thể rõ.

Nhưng, gương mặt bình thản không màng danh lợi, hắn ngồi trước bàn đá, chậm rãi ung dung pha trà, uống trà, đối mặt với biển mây không lọt gió trước mắt vẫn thông dong hành động.

Một đạo thân ảnh màu trắng, từ trong biển mây đang vân giá vũ mà đến, nhưng nơi hắn đi qua, biển mây cuộn cuộn tự động tách ra một con đường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Tâm Không Lạnh, Trà Chưa Ngọt...

Người đến, tựa như thiên ngoại Tiên Nhân, hần thông dong hạ xuống, tay áo bông bành, một cảm giác xuất trần thoát tục không nói thành lời.

Nhưng trên mặt hắn, đeo một bộ mặt nạ hoàng kim, kim quang lóng lánh.

Bộ dạng này, khiến người nhìn vào cảm thấy rét lạnh cực điểm, lại cảm thấy bờ ngờ từ tận đáy lòng.

Hắn nhanh nhẹn bay tới, đáp xuống trên vách núi.

Ánh mắt chớp động, nhìn người áo xám bị xích sắt khóa chặt, ánh mắt lộ ra một tia ý cười nhu hòa:

- Cố huynh, từ biệt nhiều năm, phong thái huynh vẫn như trước, tiểu đệ cũng yên lòng.

Người áo xám nhàn nhạt nói:

- Nếu gỡ mấy đầu xiềng xích này xuống, ta sẽ cho ngươi biết, phong thái ta đã càng hơn trước kia.

Người áo trắng cười ha ha một tiếng, áo trắng như tuyết, không nhuốm bụi trần, thanh âm thanh nhã:

- Cố huynh thứ tội, loại chuyện ngu xuẩn như vậy, thứ cho tiểu đệ không làm được.

Người áo xám cũng nở nụ cười:

- Ngươi từ đầu đến đuôi chỉ là một tên hỗn đản! Nói đi, đến chỗ này của ta, có chuyện gì? Hay là chỉ muốn tới thăm tù nhân?

Người áo trắng nói:

- Vẫn là chuyện kia. Cố huynh ngươi hẳn phải biết rõ, hôm nay ta tới tìm ngươi là vì chuyện gì.

Người áo xám

- Không biết, còn xin chỉ rõ.

Người áo trắng nói:

- Tòa Thiên đại trận ngày đó, khóa chặt địa giới ngàn dặm quanh Thiên Huyền nhai. Hao phí trân tàng mấy chục năm của ta, mới có thể giam cầm năng lực hóa hình của chín tiểu gia hỏa kia, từ đó mới có thể một mẻ hốt gọn, ngươi nói với ta, từ đây có thể kê cao gối ngủ. Nhưng tình hình trước mắt, lại chưa hẳn lạc quan như vậy.

Người áo xám khẽ nhấc mí mắt, thần nhiên nói:

- Không lạc quan? Ngày đó không phải ngươi đã đáp ứng, sau khi làm chuyện đó, liền trả tự do cho ta, ngươi có làm thế sao?

- Cố huynh, ngươi hẳn rõ ý ta.

Người áo trắng chân thành nói:

- Thủ đoạn của ngươi có thể xưng là thông thiên triệt địa, ta nào dám tùy tiện thả ngươi đi? Ngươi hẳn là nên hiểu lựa chọn của ta mới đúng.

Người áo xám bật cười:

- Không sai, ngươi không dám thả ta.

Trong con mắt của hắn bắn ra một tia thương hại:

- Về phần chín tiểu gia hỏa kia, kỳ thực ta đã sớm nói với ngươi, hết thảy đều là thiên ý.

- Ta sao có thể tin tưởng cái gì gọi là thiên lý?

Người áo trắng chấp tay đứng trên bờ vực, tay áo bông bành, rậm rậm vang, mây mù bốn phía lần nữa tụ lại, lại bị hắn một hơi thổi tan hoàn toàn.

- Cố huynh, năm đó ngươi nói, Cửu Tôn Quy Nguyên, trời lòng đất lở, giang hồ thiên hạ, độc tôn độc tài!

Người áo trắng nói từng chữ:

- Năm đó ta hỏi ngươi, có phải Cửu Tôn cũng sẽ chỉ còn một người hay không? Ngươi nói, không phải.

Hắn bỗng nhiên quay đầu, nhìn người áo xám:

- Hiện tại, ngươi lại trả lời cho ta, phải, hay là không phải?!

Người áo xám mỉm cười nói:

- Đây là thiên cơ, không thể tiết lộ.

Trong mắt người áo trắng lộ ra ánh cười ôn nhu:

- Cố huynh, ngươi đang ép ta!

Người áo xám rũ ánh mắt xuống, thần nhiên nói:

- Hết thảy đều là mệnh trời chủ định, cũng là tai kiếp trong mệnh ta!

Người áo trắng trầm mặc một chút:

- Cố huynh, ngươi chỉ cần trả lời thật ta một câu, trong Cửu Tôn, vị nào còn sống?

Lông mày người áo xám khẽ động, ánh mắt ngưng lại một chút, nhưng vẫn cười nhạt một tiếng:

- Ta chỉ có thể nói cho ngươi, ngươi không tìm được, chỉ thế thôi.

Người áo trắng kia hét dài một tiếng, mây mù trong phạm vi mấy ngàn dặm đột nhiên dâng không mà lên, mây mù có phạm vi mấy ngàn dặm, lại bị một tiếng hét dài của hắn xua đuổi, bay lên không trung mấy trăm trượng, tầm mắt trước mắt đột nhiên thoáng sáng.

Chỉ thấy bốn phía là một mảnh núi xanh tươi tốt, một bức ảnh mỹ lệ động lòng người.

- Thật đẹp.

Người áo xám kinh ngạc nhìn diện mạo núi non trước mắt, lắp bắp nói:

- Đây chính là hồng trần nhân thế...

Ánh mắt hần, vòng vo nửa vòng, nhìn người áo trắng bên vách núi, nói khẽ:

- Đây chính là hồng trần nhân thế a...

Người áo trắng hét dài một tiếng, đem khí tức trong lồng ngực giải tỏa, lại khôi phục vẻ thông dong bình tĩnh ban đầu, cười nói:

- Không sai, thứ ta thấy là hồng trần nhân thế, thứ ngươi thấy, cũng là hồng trần nhân thế. Bất quá, tâm tính khác biệt, tâm cảnh khác biệt.

Người áo xám nở nụ cười nhàn nhạt:

- Không tệ. Ngươi chưa đi, trà đã nguội a.

Người áo trắng cười lạnh:

- Cho nên, tên của Cố huynh thật rất hay. Cố Trà Lương, luôn luôn thờ ơ lạnh nhạt, trà của ngươi, từ từ nguội hẳn, không còn một chút vị trà.

Người áo xám lắc đầu, nói khẽ:

- Trà trà nguội mát, hương trà vẫn như cũ. Hương thơm có tiêu tan không, là do lòng người.

Hần ngẩng đầu, nhìn người áo trắng:

- Trà của ta với ngươi, đã nguội. Nhưng trà của người khác, vẫn đang sôi trào. Hương trà, vẫn mờ mịt truyền xa, qua muôn sông nghìn núi cũng không giảm.

Người áo trắng cười ha ha một tiếng:

- Cố huynh, ngươi ta nhiều năm là huynh đệ, tương giao cũng tâm đầu ý hợp. Ta thực không muốn giày vò ngươi, ta chỉ cần, ngươi trả lời một câu kia của ta mà thôi.

Người áo xám thân nhiên nói:

- Trà đã nguội, lời của ta nói, ngươi còn không tin a?

Người áo trắng sững sờ.

Người áo xám nói:

- Ta nói cho ngươi biết, toàn bộ Cửu Tôn đã chết, ngươi có tin không? Ta nói cho ngươi biết, có người còn sống, ngươi có tin không?

Người áo trắng nói:

- Ta có thể mua tin tức của ngươi.

Người áo xám thở dài khe khẽ:

- Thiên Ván đã chết, ngươi muốn mua của ai?

- Nhưng Cố Trà Lương còn sống!

Người áo trắng nói:

- Vậy ngươi nói cho ta biết, phải chăng Cửu Tôn còn có người sống?

Người áo xám nhàn nhạt gật đầu:

- Ta sớm nói với ngươi, hết thảy đều là thiên ý!

Người áo trắng cuồng tiếu một trận:

- Tiểu đệ xưa nay không tin cái gọi là thiên ý!

Hần cười lớn một tiếng, thân thể đột nhiên phóng lên tận trời, hóa thành mây trắng đầy trời.

Thanh âm ầm ầm như lôi chấn, từ chín tầng trời truyền xuống.

- Cửu Tôn chưa chết, tất là người Ngọc Đường, vậy ta chỉ cần giết hết người Ngọc Đường, há không phải là thiên hạ thái bình! Cho dù giang sơn này như vế, ta cũng không tiếc, một khi cảnh hoang tàn khắp nơi, tâm ta tận sướng, ha ha ha...

Tiếng cười xa dân.

Người áo xám nhắm mắt lại, lăm bầm nói:

- Thiên Cổ hồng trần rượu còn hương, nhất thể nhân sinh trà chưa nguội...

Thân thể tiêu điều của hắn chậm rãi phiêu khởi, mang theo năm cái xiềng xích nhẹ nhàng bay vào sơn động, vậy mà không phát ra nửa tiếng xiềng xích va chạm. Chỉ có có thanh âm ngậm nga thể lương chậm rãi truyền ra.

- ... Cửu Tôn độc lăm cần khôn định, Vân vụ thiên địa nhậm thương mang.

...

Khi Vân Dương bước ra khỏi cửa, đột nhiên thấy trên đường xuất hiện một tên trung niên cụt tay tầm 35 tuổi, trần vai kiểu một tiểu cô nương quần áo hoa, trên đầu buộc hai cái bím tóc nhỏ như sừng dê, mặc dù trung niên chỉ còn một tay, nhưng vẫn vững vàng kiểu chặt nữ nhi của mình.

Tiểu nha đầu ngồi trên vai phụ thân, khoái hoạt lắc eo nhỏ, thanh âm non nói nhu nhu nũng nịu, truyền ra từng tiếng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc.

Hắn tử không chút che dấu lộ ra thần sắc cung chiêu, mọi người đều có thể tin tưởng, chỉ cần hắn tử kia có, tất sẽ không giữ lại mà đều giao cho nữ nhi của mình.

Trong lòng hắn, nữ nhi của mình là trân bảo độc nhất vô nhị, là tiểu công chúa mà hắn cực kỳ trân quý!

- Cha cha... Người nhìn bên kia một chút, bên kia có mứt quả a a...

Tiểu nha đầu lại cười lại gọi giầy dựa thân thể.

- Được được được... Hai chúng ta đi qua xem một chút...

Hắn tử thỏa mãn cười, mang theo tiểu nữ nhi đi qua.

Vân Dương đứng chấp tay, ánh mắt xa xăm nhìn về phương ca.

Kỳ thực toàn bộ sự chú ý của hắn, vẫn luôn qua khóe mắt tập trung trên người tiểu nữ hài kia.

Từ chỗ sâu trong đáy mắt hắn, tràn ra một tia hâm mộ từ nội tâm.

“Cha cha... Người nhìn bên kia một chút, bên kia có mứt quả a a...”

Trong lòng Vân Dương vang vọng một câu nói này, khóe miệng nhiều thêm một nụ cười đáng ghét.

Đừng nói là mứt quả, đời này chỉ sợ hắn ngay cả cơ hội gọi cha cũng khó mà có được! Chưa từng có!

Phượng Mặc Phi đứng bên người cảm giác được, hiện tại trên người công tử, có nhiều thêm một loại khí tức cô tịch.

Vân Dương vỗ ngừng chân hồi lâu, đột nhiên sai bước tiến lên.

Đi thẳng tới chỗ người bán rong mứt quả, Vân Dương thân nhiên ném một khối bạc vụn, cầm một chuỗi mứt quả.

Người bán hàng rong sau lưng kêu thối tiền lẻ, nhưng Vân Dương đã đi xa.

Vân Dương đem mứt quả đưa lên miệng, cẩn thận từng ly từng tí cắn một cái, hương vị ê ẩm ngọt ngào kia, tựa hồ lập tức thấm vào đáy lòng, hắn lăm bầm nói:

- Ăn ngon thật...

Hắn cứ thế một đường nhàn nhã tiến về phía trước, trong miệng vẫn nhai nuốt hương vị của mứt quả, không coi ai ra gì.

Nhưng sâu trong đáy mắt, nơi mọi người không thấy được, lại khắc lên một vòng đau đớn, tựa hồ đang run rẩy, khóe mắt tựa hồ bốc lên một đoàn sương mù mờ mịt.

Rất cực.

Khi chỉ còn một viên mứt quả, hắn cẩn thận lau sạch que mứt, cùng với cả một viên mứt cuối cùng kia, cẩn thận thu vào trong tay áo. Lăm bầm nói:

- Coi như... Đây là do các người mua cho ta đi...

Hắn đón ánh mặt trời, nụ cười như ánh nắng, nói khẽ:

- Ta sẽ sống rất tốt a.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Tàn Binh Mất Tích

Vân Dương dạo bước tới tây thành, đi một vòng quanh khu ổ chuột. Nhìn thấy những chiến sĩ tàn tật kia, ai nấy đều nở nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời, trong lòng bất giác an định hơn nhiều. Hắn lại đi thành nam, sau đó đến thành đông, rồi lại qua thành bắc...

Vân Dương đi rất nhanh, mỗi bước nhìn như nhu hòa thư giãn, nhưng thực tế đã vượt qua khoảng cách mấy trượng.

Phượng Mặc Phi một đường phá không đi theo hắn, một tắc không rời.

Cũng tại buổi chiều hôm đó, rất nhiều người Thiên Đường thành đều có chung một cảm giác, tựa hồ mình đã gặp được một vị công tử trẻ tuổi, phong độ bất phàm, tuấn tú thẳng tắp, tựa hồ... Đã bước qua mặt mình...

Cước bộ của Vân Dương rất nhanh, lại cộng thêm khinh thân công phu, nhưng sau khi đi một vòng quanh Thiên Đường thành, cũng đến nửa đêm mới xong.

Cả ngày hôm nay, nói chung hắn cũng không làm chuyện gì cả, chỉ đơn giản đi một vòng.

Tựa như một đầu Hùng Sư đầy cô tịch, đang vô thanh vô tức tuần tra lãnh địa của mình, mang theo sự kiêu ngạo cùng tịch liêu, thỏa mãn quan sát dân cư của mình an cư lạc nghiệp.

Lúc trở về, Lão Mai mang theo vẻ mặt xanh xao chào đón:

- Hôm nay Thu Lão Nguyên soái tới...

Khóe miệng Vân Dương giật giật một cái.

“Nếu không phải vì lão, sao ta lại ra ngoài đi dạo cả ngày?”

Hắn thần hiên nói:

- Có chuyện gì?

- Nghe nói người sáng sớm liền ra ngoài, Lão Nguyên soái giận tím mặt...

Sắc mặt Lão Mai xoắn xuýt:

- Trước khi đi, còn một chương đập nát sư tử đá nhà ta.

Nhìn sư tử đá vỡ vụn trước cửa, khóe miệng Vân Dương lại giật giật nửa ngày, rốt cục vỗ tay một cái, khen:

- Lão Nguyên soái thực là càng già càng dẻo dai, thật đáng mừng.

Hắn ngừng lại một chút lại nói:

- Ngày mai người đi đặt làm 100 con sư tử đá. Mỗi ngày thả hai con ở chỗ này, chờ lúc Lão Nguyên soái đến, đem nó ra cho ngài người giận.

Lão Mai ngạc nhiên há hốc mồm.

Ngài... Có ý gì? Không định gặp lão?!

Nếu Lão Mai không biết thân phận khác của Vân Dương, lúc này khó tránh khỏi sẽ khuyên can một hồi, thế nhưng, hiện nay lập trường của Lão Mai đã sớm biến đổi sâu sắc, hoàn toàn kiên định đứng theo Vân Dương, tán thành hết thảy quyết định của Vân Dương, coi như đối phương là Thu Lão Nguyên soái cũng không thể sánh bằng, vì vật rất quyết đoán bỏ qua vấn đề này, nhắc tới một vị khách khác tới thăm.

- Tướng quân Thiết Tranh cũng đã tới.

Lão Mai nói:

- Mang đến vài rượu hoa quả đặc sản của biên quan cho Vân Hầu đại nhân.

Vân Dương ai một tiếng:

- Ngươi nói Thiết Tranh... Chính bản thân hắn đã nghèo đến như thế... Cần gì mà phải đưa hoa quả sang... Hoa quả để đâu?

- Bị... Bị mấy con mèo con kia ăn hết...

Lão Mai tức xạm mặt.

- Đứng rồi, trước khi đi Lão Nguyên soái có nói gì không... Khục, hay là ngươi cũng không cần truyền đạt lại, ta vẫn không biết thì tốt hơn.

Vân Dương nói nửa câu liền thay đổi chủ ý.

- Ăn cơm ăn cơm, ăn cơm mới là chuyện đứng đắn.

Chỉ tiếc, ăn cơm cũng khó được yên tĩnh.

Đang lúc ăn cơm, tứ đại công tử lại tìm tới.

- Lão đại lão đại, oa ha ha... Ta lại tới.

Thanh âm đặc thù của Đông Thiên Lãnh truyền tới, tựa như là một chiêu bài đặc biệt chuyên báo hiệu hắn đến.

- Lão đại!

- Lão đại!

Xuân Văn Phong, Hạ Băng Xuyên, tvx, Đông Thiên Lãnh.

Xuân Hạ Thu Đông đều tề tụ tại Vân phủ.

Vân Dương thờ dài.

Nhìn thấy bốn tên gia hỏa này, hắn liền không khỏi nhớ tới Tứ Quý lâu...

- Đã biết lão đại đang dùng cơm, bốn người chúng ta cũng vừa hay chưa ăn cơm.

Đông Thiên Lãnh cười hắc hắc, tận lực biểu lộ tư thái “Ta với lão đại là thân quen nhất” sau đó quay đầu liền hô to quát nhỏ:

- Quản gia, quản gia, đến, mang thêm bốn bộ chén đĩa, hôm nay chúng ta muốn uống thỏa thích một phen, không say không về.

Lão Mai đối với sự tự nhiên như ruồi của con hàng này oán giận không thôi, nhưng vẫn đi lấy bát đĩa.

Uống rượu đến nửa buổi, rốt cục Đông Thiên Lãnh mới nói đến chính đề:

- Lão đại... Chuyện Huyền thú ngươi nói trước kia...

- Đảm bảo!

Lúc đó Vân Dương cũng không phải là nói cho không.

- Cái kia... Long Hồ cao... Thực sẽ có vấn đề sao?

Thu Văn Sơn có chút do dự hỏi.

- Đã lấy được?

Vân Dương hỏi.

- Còn chưa lấy.

- Nói tóm lại một câu, cẩn thận là tốt hơn.

Vân Dương nhắc nhở một câu:

- Không thể không có tâm phòng bị người.

Bốn người thận trọng gật đầu, cúi đầu yên lặng uống rượu, sự hưng phấn trong lòng trước kia cũng đã sớm tan mất mất mấy phần.

Bầu không khí đêm nay, định sẵn là rất ngọt ngào.

Bởi, tâm tình Vân Dương hôm nay rất thấp.

Trong lúc năm người trầm mặc uống rượu, tại phương nam Thiên Đường thành, một đạo kiếm quang đột nhiên thoáng hiện, một thân ảnh thon gầy, lưng vác hồ lô rượu lớn, từ khí quanh quần xuất hiện trước cửa Thiên Đường thành, trong ánh mắt có chút hoài niệm.

- Ta... Lại trở về nữa nha.

Cũng không biết, tiểu cô nương năm đó, như thế nào rồi?

- Lần này trở về, là có chuyện phải làm, vẫn là nên làm xong chuyện trước, cầm tới cái đó rồi tính sau. Dù sao, bao năm như vậy cũng không chậm một hai ngày.

Nam tử nghèo túng nở nụ cười nhàn nhạt.

Thân thể bỗng bèngh thối thoát đi qua cửa thành.

...

Khi bọn người Vân Dương đang uống rượu tranh luận gay gắt, đột nhiên...

Phanh phanh phanh...

Đại môn bị gõ.

Có người ở bên ngoài kêu lên:

- Xin hỏi, xin hỏi Vân công tử có nhà không?

Lúc này đã là đêm khuya.

Lão Mai nhướng mày:

- Tiếng nói này có chút quen tai... Ân, là giọng của tên Trần Tam mà ngày đó ngài đã cứu.

- Trần Tam?

Vân Dương nhướng mày:

- Đã muộn như vậy còn tìm đến, tất là có việc gấp. Mau để hắn vào.

Không bao lâu, Trần Tam vội vã tiến vào, phù phù quỳ xuống đất:

- Công tử, công tử mau cứu các huynh đệ của ta...

Hắn phốc phốc phốc đập đầu cuống quýt.

Vân Dương cau mày nói:

- Chuyện gì xảy ra? Người mau đứng lên nói chuyện.

Vân Dương tinh tường quan sát, bước chân Trần Tam khập khiễng, trên mặt cũng chẳng dấu vết sợ, chỉ là vết sẹo kia tựa hồ cũng đã có một khoảng thời gian.

- Trần Tam...

Trong mắt Vân Dương có một tia sáng tỏ:

- Chiến dịch tàn bình tham chiến ngày trước, ngươi cũng tham gia hả?

Trần Tam sùng sốt một chút, hốt thẹn nói:

- Công tử mình giám, xác thực đúng là Trần Tam đi chiến trường, lại cũng chỉ ra trận tiếp địch, chẳng nhưng không chém giết được một tên địch nhân nào, ngược lại mang một thân thương tích đầy mình trở về... Thực sự khiến công tử mất thể diện...

Vân Dương nghiêm mặt nói:

- Nói gì vậy! Đại trượng phu sống trên đời, có việc không nên làm, cũng có việc nhất định phải làm, người là thiết huyết nam nhi chân chính tận tâm phó chiến, có chém địch hay không quan trọng. Các huynh đệ đi với ngươi, đều trở về hả?

Vành mắt Trần Tam đỏ lên:

- Công tử! Trần Tam cũng chính là vì chuyện này mà đến... Năm đó sau khi chúng ta xuất ngũ, liền tụ tập cùng một chỗ sinh hoạt, mọi người tương trợ lẫn nhau, thời gian tuy khó khăn nhưng rất hòa thuận... Lần này xuất chiến, đám chúng ta xuất động 43 người. Một trận chiến đó, tổn thất 11 huynh đệ, còn 32 người may mắn trở về.

- Nhưng mấy ngày nay... Đám huynh đệ chúng ta không ngừng có người mất tích, mấy ngày đầu, chúng ta chỉ cho là họ ra ngoài tìm đồng liêu ôn chuyện, nhưng mấy ngày liên tiếp có người mất tích, hơn nữa đều là những lão binh đã tham chiến...

Trần Tam than thở khóc lóc:

- Cho đến hôm nay, đã có chín người mất tích... Chúng ta cũng không rõ chuyện gì xảy ra... Nhưng lại có cảm giác, nhưng huynh đệ kia... Chỉ sợ... Không về được...

Toàn thân hắn đều run rẩy, hắn thân là một tàn tật lão binh, sống dưới tầng chót nhất của xã hội, thế giới của hắn cũng chỉ bao lớn. Người duy nhất thuộc thượng tầng mà hắn biết, chính là Vân Dương, người đã rút đã tương trợ khi hắn bị người khi dễ.

Bây giờ chuyện thành ra thế, để quyết định đến tìm Vân Dương nhờ giúp đỡ, hắn cũng phải do dự hồi lâu mới ra quyết định to lớn. Cũng là cọng cỏ cứu mạng duy nhất trong lòng hắn.

Vân Dương thông suốt đứng lên, trong mắt lấp lóe lệ quang:

- Lão binh mất tích số lượng lớn?!

Một cổ hung sát khí mãnh liệt trào ra.

Bốn người Đông Thiên Lãnh ở gần, đều không ngoại lệ mà gật nảy mình sợ run cả người.

Sát khí ngập trời như thế, tại sao lại có thể phát ra từ người một thế gia công tử như Vân Dương?

Khí tràng Vân Dương phát ra, khiến người thường nhìn vào như thấy núi thây biển máu trước mặt!

- Ta đi xem một chút!

Vân Dương đứng lên.

- Chúng ta cùng đi.

Mấy người Đông Thiên Lãnh cũng đứng lên theo.

- Các ngươi không cần đi.

Vân Dương trầm tĩnh nói:

- Nhiều người, mục tiêu quá lớn. Nếu quả thực đến lúc cần các ngươi hỗ trợ, ta sẽ tự lên tiếng, sẽ không khách khí với các ngươi.

Thu Vân Sơn vỗ vỗ ngực:

- Lão đại yên tâm! Đến lúc đó chỉ cần lão đại ho một câu, muốn người có người, muốn tiền có tiền, muốn lực liền xuất lực.

Vân Dương vung tay lên, mang theo Phương Mặc Phi cùng Lão Mai trực tiếp ra cửa, vút xuống một câu:

- Mấy người các người tự mình chời đùa đi.

...

Một khắc đồng hồ sau, đoàn người Vân Dương đã xuất hiện ở thành nam, đi vào một khu nhà ở nhìn khá là hoang vu.

Một một căn nhà trong khu này đều vô cùng cũ nát.

Mặc dù đã là đêm khuya, nhưng, khi Trần Tam dẫn theo Vân Dương đi vào tòa viện này, vẫn có thể nhìn thấy, bên trong có 23 tên đại hán, chỉnh tề đứng lên.

Những hán tử này, không ngoại lệ đều có thương tàn trên người.

Ngoài ra, xung quanh còn có mấy lão binh mất mù, chân gãy cũng đứng lên theo.

Cho dù mấy người chân gãy, căn bản đứng không vững, nhưng vẫn dựa tường mà đứng, vẻ nghiêm nghị hiện lên trên mặt. Về mở hồ bi phần, khó mà che giấu.

- Vân công tử tới.

Thanh âm của Trần Tam rất là phấn chấn.

- Mời công tử làm chủ cho chúng ta!

Mọi người xoát xoát đồng thời quỳ xuống.

- Mọi người mau dậy đi.

Lòng Vân Dương nóng lên:

- Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Mọi người đứng dậy kể rõ một chút, chúng ta cùng phân tích từ đầu đến đuôi mọi chuyện, đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Sau câu chào hỏi của Vân Dương, đám người nhanh chóng ngồi quây lại thành một vòng, mồm năm miệng mười kể lại quá trình.

Thân thể Phương Mặc Phi tung bay, đã lên nóc phòng.

Có cao thủ thất trọng đỉnh phong như Phương Mặc Phi cảnh giới, ở loại địa phương này đã coi như là vạn vô nhất thất.

Cùng với đám người không ngừng kể ra, Vân Dương dần dần đại khái hình dung được chuyện trước mắt.

Liên tục chín ngày, mỗi ngày, đều có một tàn binh mất tích, hơn nữa đều mất tích tại mảnh đất này.

Lại nói, mấy người ở đây là cùng thuộc một chiến hào, từng vào sinh ra tử trên chiến trường với nhua, tâm ý tương thông, ăn ý tự sinh cũng là chuyện bình thường, thế nhưng dưới sự nghị luận đến não loạn của đám người, Vân Dương lại ngoài ý muốn phát hiện, chín người mất tích kia, lẫn là nhưng người có giao tình với nhau tốt nhất, ăn ý nhất.

Không, nói chính xác hơn là, người ngoài chín bọn hán ra, nhưng người còn lại có quan hệ với chín người đó cũng chỉ là giao tình bình thường. Giữa chín người bọn họ chính là tình hữu nghị moi tìm mỗ phổi cũng không kêu ca.

Người có tình cảm tốt với họ, trong đám người này còn có hai người, mà lúc này, cũng chính là hai người này lộ ra vẻ lo lắng nhất.

Nhưng Vân Dương cũng từ chính miệng hai người họ xác nhận, hai người mặc dù có tình cảm vô cùng tốt với chín người kia, nhưng vẫn kém xa tình nghĩa lẫn nhau giữa chín người kia.

- Mất tích khó hiểu...

Lông mày Vân Dương nhíu chặt lại.

- Mỗi ngày mất tích một người...

- Nhưng, từ hôm qua... Liền không có người tiếp tục mất tích...

Tại sao lại có chuyện quỷ dị như vậy?

Chương 118: Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ

Mất tích, đa số là xảy ra đối với hài tử, hoặc là bắt cóc tiểu thư công tử nhà giàu để tống tiền...

Nhưng lại rất ít khi phát sinh trên người nam tử trưởng thành, càng không nói tới những lão binh tàn tật, không chút của cải, cuộc sống khó khăn, coi như miễn cưỡng có thể duy trì sinh hoạt nó ảm cũng không được mấy người, nên dù có bị bắt cóc, thậm chí thành công lấy tiền chuộc, lại có thể lấy được bao nhiêu lợi ích?

Càng kỳ quái hơn, là liên tục chín ngày, mỗi ngày chỉ bắt một người!

Rốt cục là chuyện gì xảy ra...

Vân Dương suy nghĩ một chút rồi đột nhiên sững lại, linh quang chợt lóe lên trong đầu, sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch!

Chín!

Chín ngày!

Chín người!

Tại sao là chín ngày?

Tại sao là chín người?

Vân Dương đột nhiên nghĩ đến một khả năng vô cùng đáng sợ!

Hắn gian nan suy nghĩ, nói:

- Tất cả mọi người về trước đi, nếu ta đoán không sai, sau này cũng sẽ không phát sinh chuyện tương tự nữa.

Trần Tam nói:

- Ý của công tử là?

Vân Dương thở thật dài:

- Trong chuyện này còn có bí ẩn khác... Hắn là dính đến một bí pháp vô cùng tà ác, bí pháp kia cần chín người mới có thể thực hiện. Ta đại khái có thể đoán rõ nguyên cơ, nói thật một câu, ta càng hy vọng là ta phán đoán sai lầm...nếu không... Hậu quả rất nghiêm trọng!

Hắn lấy ra một cái túi từ trong ngực, thật gian nan mới cời bỏ miệng túi, bên trong toát ra màu vàng óng ánh. Nhưng, lần đầu tiên Vân Dương phát hiện, màu vàng này lại chói mắt như vậy!

Nói khẽ:

- Người nhà chín vị huynh đệ, liền nhờ các người giúp đỡ, thay ta đem chút vàng này qua cho họ.

Mấy chục tên đại hán đồng thời quỳ mọp xuống đất:

- Đa tạ công tử! Chúng ta thay mặt các huynh đệ mất tích, cảm tạ đại ân đại đức của công tử!

- Đại ân đại đức a?

Vân Dương cười thâm một tiếng, trên mặt tràn đầy vẻ đau thương.

Chỉ vài đỉnh vàng, cũng có thể mua được tính mệnh một vị anh hùng từng đổ máu hi sinh vì nước vì dân sao? Nếu có thể, Vân Dương ta nguyệt ý táng gia bại sản, từ nay cướp bóc thiên hạ, cũng muốn hết mình lấy tới thật nhiều hoàng kim!

Nhưng, không thể.

Đồ vật vàng óng ánh này, sao có thể so với tính mệnh anh hùng, nhiều lắm chỉ có thể thay hắn tỏ chút lòng áy náy!

Chỉ là một chút lòng thành!

...

Vân Dương rời khỏi hẻm nhỏ hoang vu, nhưng lại cảm nhận lửa giận mình như đang thiêu đốt thiên không!

Hắn không chút do dự, lấy ra Cửu Thiên lệnh!

Lần này Vân Dương vận dụng, chính là Cửu Thiên lệnh chân chính!

Cũng không phải loại lệnh bài mà mỗi huynh đệ đều có một cái kia.

Đây mà một khối tổng lệnh bài, khối duy nhất có trong Cửu Tôn phủ!

Trên thân lệnh, tựa hồ có tử quang ảm ảm hiện hiện vờn quanh.

Vân Dương nghĩ một chút, lấy ra Huyết Tôn lệnh của Thất ca, dán lên trên Cửu Thiên lệnh, sau đó, tay cầm huyết châu, truyền ra một đạo mệnh lệnh!

Từng tia sáng như máu sáng lên, bắn ra khỏi Cửu Thiên lệnh, rồi truyền đi xa.

- Tra, tra những nơi từng xuất hiện sự kiện tàn quân, dịch quân mất tích? Nếu có, xác nhận xem có phải mỗi ngày mất tích một người, lại liên tục mất tích chín ngày không? Nếu có tin tức như thế, lập tức báo lại, không được chậm trễ!

Huyết sắc quang hoa lóe lên một cái rồi biến mất!

Ngay đêm đó.

Tại vô số địa phương, vô số người núp trong bóng tối, tất cả đều đồng thời rửa mặt bằng nước mắt.

Nhìn Cửu Tôn lệnh bắn ra huyết quang thuần khiết lóng lánh, vô số người hưng phấn, kích động đến nói không ra lời.

- Huyết Tôn lão đại! Cuối cùng cũng xuất hiện lại!

- Đây mới là... Chân chính Cửu Thiên lệnh!

Vô số người nhảy lên một cái, dùng tốc độ chưa từng có, quan sát nội dung Cửu Thiên lệnh.

Lập tức.

- Lập tức, tất cả mọi người mau rải ra, tra!

- Lập tức đi thăm dò! Càng nhanh càng tốt! Chúng ta nhất định phải điều tra căn cứ trong thời gian ngắn nhất!

- Nhanh! Nhất định phải nhanh! Người khác đều đã hành động, chúng ta là Huyết Tự lệnh, là lực lượng dòng chính của Huyết Tôn đại nhân, nếu để thua người khác, tất cả tự vẫn đi cho yên chuyện!

...

Sau khi Vân Dương về phủ, khối Cửu Thiên lệnh kia vẫn luôn dán ở trên ngực.

Ảm ảm có thể cảm giác được, có vô số tin tức không ngừng truyền đến.

Từ trong tin tức, có thể nhận thấy được sự kích động cùng lo lắng của người truyền tin.

“Lão đại! Lão đại ngươi trở về!”

“Huyết Tôn lão đại, khi nào lão đại của chúng ta... Có thể trở về a?”

“Huyết Tôn lão đại, Thủy lão đại của chúng ta...”

“Huyết Tôn đại nhân... Vân đại nhân của Chúng ta...”

...

Nhìn từng tin tức truyền đến, sự lo lắng cùng chờ đợi ảm chứa trong đó, Vân Dương hoàn toàn có thể cảm nhận được người đưa tin lúc này đang lo lắng, bức thiết, cần mật đến chừng nào...

Đối mặt với tin tức như vậy, Vân Dương chỉ cảm thấy tâm như dầu sôi, không thể trả lời họ được.

Trong nhất thời, trái tim co rút đến đau đớn, nói không ra lời.

- Làm việc cho tốt!

Vân Dương thống nhất một câu rồi gửi cho tất cả.

Nhìn bầu trời đêm thâm thúy, Vân Dương chỉ muốn hét lên một tiếng thật điên cuồng, hấn muốn cuồng loạn phát tiết một phen.

Nhưng hấn nhìn trời hồi lâu, cuối cùng... Thờ dài, thờ một hơi thật dài.

...

Mới chỉ rạng sáng, trên Cửu Thiên lệnh đã sớm lập lòe tin tức.

Thời gian từ một năm rưỡi trước bắt đầu, khu vực bao quanh địa giới Thiên Đường thành, bắt đầu có tàn binh mất tích. Mỗi lần mất tích đúng chín người, hết thầy xảy ra ba lần.

Lần thứ nhất làm một năm rưỡi trước, tháng hai, Tây bộ Thiên Đường thành có chín tên tàn binh mất tích, hành tung như trâu đất xuống biển, không có chút tin tức nào để lại.

Lần thứ hai xảy ra sau đợt mừng 9 tháng 3 năm ngoái, vào ngày 15 tháng 3, liên tục chín ngày, Bắc bộ Thiên Đường thành lại mất tích chín tên tàn binh.

Mà lần thứ ba, chính là lần vừa rồi, xảy ra tại Nam bộ Thiên Đường thành.

Ba lần mất tích đều có chung một đặc điểm: chín người mất tích có tình cảm vô cùng thâm hậu. Người người đều có thể xưng là lão binh bách chiến sa trường, dưới ta có ít nhất ba cái nhân mạng.

- Quả nhiên là nhằm vào Cửu Tôn, quả nhiên là Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ.

Vân Dương hít vào một hơi thật dài, lần nữa truyền leenhjra:

- Từ hôm nay, tất cả lực lượng tập trung chú ý vào Đông bộ Thiên Đường thành! Một khi phát hiện sự kiện tàn binh mất tích, lập tức báo lại, không được chậm trễ!

Sau khi truyền mệnh lệnh, Vân Dương bắt đầu lại trầm mặc.

Từ Quý lâu, vậy mà có thể dùng phương pháp ác độc đến cực điểm như vậy.

“Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ” chính là một loại tà pháp cực kỳ ác độc, hơn nữa, công hiệu của nó còn không bằng thiên môn định vị bí pháp cùi nhất.

Chỉ khi nào người muốn tìm một người, mà không cách nào tìm tới, thậm chí ngay cả vị trí mơ hồ cũng không biết, mới có thể dùng đến biện pháp cực đoan, mà hiệu suất cực thấp này.

Phương pháp này có hiệu suất thất, nhưng điều kiện áp dụng lại không hề thấp, hoặc có thể nói là cực đoan khác nghiệt.

Điều kiện chủ yếu là, phải tìm được chín người có tình cảm cá nhân rất tốt, hơn nữa, chín người này phải cực kỳ trung tâm với người muốn tìm kia!

Ngoài ra, chín người này nhất định phải có chiến hồn.

Cái gọi là chiến hồn, chính là sa trường chi hồn. Nói cách khác, nhất định phải từng chém giết chân chính trên chiến trường, hơn nữa còn phải là loại người không sợ chết, như vậy trên thân mới xuất hiện thứ chiến hồn này.

Nhưng, chỉ có chiến hồn thôi thì cũng không đủ, còn phải có sát khí.

Một người cùng hung cực ác sẽ có sát khí, cướp bóc cũng có sát khí, thậm chí mổ heo giết bò cũng có sát khí. Nhưng mà, sát khí cần ở đây, không phải những thứ sát khí bình thường kia, mà là sát khí trên chiến trường, bách chiến chi sát.

Giết một tên địch, loại bỏ tâm thần bất định, loại bỏ sợ hãi. Giết hai tên địch, không còn sợ hãi, tăng thêm sự dũng mãnh. Giết ba tên địch, bất khả chiến bại, tinh thần dâng cao.

Chính vì thế, một số tướng sĩ sau khi từ bách chiến sa trường trở về cố hương, có đôi khi mỉm cười chào hỏi với người quen, đều có thể khiến người ta cảm thấy khiếp sợ không dám tới gần, từ đáy lòng sẽ sinh ra một loại cảm giác khiếp đảm không rõ nguyên nhân.

Đây chính là sát khí!

Loại sát khí này tồn tại như thực chất. Chỉ có thể trải qua cuộc sống bình thân lẫn nhau, mới có thể bị tuế nguyệt đánh tan.

Chỉ có đáp ứng đủ tất cả những điều kiện trên, mới có thể thực thi “Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ”!

Nói thẳng ra, cái gọi là “Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ” thực tế là dùng hồn phách những người này, đánh vào trong tế đàn, dùng một bí pháp tà ác cực điểm, để tìm kiếm người mà bọn hắn muốn tìm!

Tuy huyền ảo, nhưng lại vô cùng tà ác, hiệu suất lại cực kỳ thấp. Vân Dương cũng mới chỉ nghe qua bí pháp này từ cổ văn, đối với bí pháp này, chẳng những khinh thường, xưa nay cũng chưa từng nghĩ tới, có một ngày, loại bí pháp tà ác, táng tận thiên lương này lại sẽ phát sinh ở bên cạnh mình hơn nữa lại càng là nhắm vào mình.

- Sinh tử chi tình, chiến sát chi ngũ. Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ.

- Tứ Quý lâu!

Vân Dương niệm từng chữ một, tiếng niệm như tựa như Thiên Cổ băng sơn, lạnh tới thấu xương!

...

- Lục Lục, ta muốn bế quan!

Vân Dương mang theo lửa giận ngút trời nói:

- Thả ra toàn bộ số lực lượng mà trước đây áp xuống cho ta, ta muốn trùng kích ngũ trọng sơn!

Cái gì mà ổn định cảnh giới, ổn định căn cơ, hiện tại Vân Dương cũng không thêm để ý nữa.

Hắn chỉ muốn, thực lực!

Chỉ cần tu vi đột phá ngũ trọng, hắn có thể bắt đầu trùng kích Huyền Phong Quyết tầng bốn, Tinh Hòa quyết tầng bốn, Vân Vụ quyết tầng năm. Còn có thể cùng tu luyện công pháp của Huyết Tôn và Lôi Tôn.

Đến lúc đó, thủ đoạn tăng nhiều, cộng thêm địa hình thuận lợi, lực quần chiến của hắn sẽ tăng lên nhiều, đối phó với Tứ Quý lâu cũng càng thêm nắm chắc!

- Các ngươi đối phó ta, đối phó Cửu Tôn, cũng không có vấn đề gì, mọi người đều dùng năng lực, thắng bại đều cam lòng.

Lửa giận của Vân Dương không ngừng dâng trào:

- Nhưng vì sao, vì sao các ngươi muốn giết hại bách chiến tàn binh?

- Bọn hắn đều là anh hùng của quốc gia, là anh hùng của dân chúng! Bọn hắn vì nước mà chinh chiến, cho dù thân thể tan tành cũng không quên báo quốc, mỗi người đều xứng đáng là nam nhi đầu đội trời chân đạp đất.

- Mỗi người đều đáng để ngươi hồ thẹn ba đời ba kiếp! Mà các ngươi lại phát rồ như thế, sát hại anh hùng chỉ bởi mục đích của mình... Ta sẽ... Đáp ứng mong muốn của các ngươi!

- Đến lúc ta xuất hiện trước mắt ngươi, cũng đừng trách ta... Tâm ngoan thủ lạt!

Huyết quang lóe lên trong mắt Vân Dương, sát cơ sâm nhiên bao phủ.

Có lẽ, người Tứ Quý lâu cũng không từng nghĩ tới, chính bởi vì thủ đoạn cực đoạn của họ, lại có thể ép Vân Dương làm ra quyết định như thế!

Hoặc thật đúng với câu nói kia, người đang làm, trời đang nhìn, nhân quả luân hồi, không phải không cần trả, mà là chưa đến lúc mà thôi!

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Cửu Thiên Lệnh Xuất Hiện

Hiện tại đã vào mùa thu.

Gió thu ngày càng thêm lạnh, sau một trận mưa, càng thêm mấy phần khí cảnh đìu hiu.

Gió thu đã bắt đầu gào thét không ngừng, trên bầu trời Thiên Đường thành.

Cơ hồ, mỗi một người Ngọc Đường, nhất là những chiến sĩ đã đang nhập ngũ, thấy gió rít, đều không kìm lòng ngẩng đầu lên nhìn.

Tiếng gió hô hô rít gào này, có đôi khi, chính là thần hộ mệnh của chúng ta đang hành động...

Phong Tồn!

Chưông khổng thiên hạ chi phong!

Chỉ có điều, hiện tại gió vẫn gào rít trên bầu trời Thiên Đường, nhưng anh hùng đã đi nơi nào?

Sau ba ngày...

Sớm ngày thứ ba.

Không trung Thiên Đường thành lại truyền tới tiếng gió ô ô, gió thu lại tới. Lá rụng tung bay đầy trời, thậm chí bụi mù hoành không mà lên. Gió hôm nay còn lớn hơn mọi ngày...

Vân Dương từ trong mật thất đi ra, thân thể nhoáng lên một cái, hóa thành một đợt thanh phong, vô thanh vô tức bay lên bầu trời, hòa cùng với gió thu đang gào thét.

Gió thu bắt đầu trở nên quái dị.

“Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ.

Sát khí nhập vị, oán niệm thao thiên.

Âm phong hồn tỵ, tỵ vào vị trí.

Oan nghiệt sở tồn, thương thiên hữu nhân!”

Vân Dương biết.

Phàm là người hay tổ chức áp dụng phương thức cực đoan này, tất sẽ bị Thương thiên vứt bỏ, Thần Quỷ đều ghét, bởi đây chính là bí pháp nghịch thiên, tổn thương thiên hòa.

Đồng thời, hần cũng biết nền tảng của đối phương, bởi Vân Dương hần chỉ cần tìm chỗ quan sát sát khí, nơi nào có âm khí nặng nhất, chính là nói đối phương thi pháp!

Gió thu đột nhiên xoay chuyển, từ từ hình thành một cơn gió xoáy giữa không trung, trong chớp lát, toàn bộ lá rụng đang phiêu linh trên bầu trời Thiên Đường thành, đột nhiên tụ lại thành vòng hoàng không bay lên.

Tạo thành một cơn lốc xoáy thông thiên triệt địa.

Theo gió xoáy, không ngừng biến hóa.

Tình huống như vậy cũng không phải thường xuyên xuất hiện, nhưng không phải không có, cho nên, dưới con mắt của mọi người, hết thấy cũng không có điều gì bất thường cả, tất cả chỉ cho rằng, đó chỉ là một hiện tượng thời tiết ít gặp mà thôi.

Thành nam...

Gió xoáy đảo qua, lá rụng bay tán loạn, tựa như hồ điệp phiêu linh, nhẹ nhàng bay múa trên không trung.

Thành nam không có vấn đề.

Hết thấy đều bình thường, không có bất kỳ vết tích sát khí còn hay sót lại, Vân Dương tiếp tục duy trì vờn rỗng, bay hướng thành tây.

Người Tứ Quý lâu nếu đã làm như thế, ba chưa từng động đến Thành đông, nhìn như thành đông là nơi có hiểm nghị nhất. Nhưng Vân Dương cũng hiểu rõ, thành đông là căn cứ của tuyệt đại đa số tàn binh và dân nghèo. Căn bản khó có thể tìm được nơi đủ điều kiện để bố trí “Thần Hồn U Đồ, Huyết Nhục Minh Lộ”

Nguyên nhân càng quan trọng hơn đó là...

Nơi thường có oán khí sâu nặng, thường thường là ở khu nhà giàu, hoặc là nhà quan. Mà nơi có oán khí sâu nặng nhất, càng là nơi tọa lạc của hoàng

thành, hoàng cung.

Mỗi một quốc gia, đều không ngoại lệ.

Coi như là quân chủ có anh minh thần võ, nhưng nói mà oán khí tụ tập nhiều nhất, vẫn là hoàng cung mỗi quốc gia này!

Những nơi tập trung người giàu có ở Thiên Đường thành cũng không nhiều. Đại đa số đều tụ tập ở bốn phương Tây Bắc Trung Nam, còn thành Đông, lại là khu vực có oán khí mỏng nhất!

Vừa rồi Vân Dương không chế phong long bay lên trời, đã sớm xem qua đại khái mấy nơi này.

Ngoại trừ hoàng cung lúc nào cũng oán khí trùng thiên ra, ba hướng Tây Nam Bắc còn lại đều có oán khí khá mạnh. Mà khu thành Đông lại tỏ ra vô cùng bình thản.

Hiện tại, hần chỉ cần từ từ dò xét.

Vân Dương không vội không nóng, cứ tìm tòi từng chút một...

Đây là một công việc nặng nề.

Hơn nửa canh giờ sau, gió xoáy biến mất.

Gió thu vẫn đang gào thét, tại khu thành Tây, gió gào rít trên cao đã biến thành gió lửa qua từng ngóc ngách.

Phó lớn ngõ nhỏ, tất cả đều chuyển mình biến hóa, biến thành đầu nguồn cơn gió, cuồng phong gào rít qua từng đầu ngõ, từng con đường chật hẹp, mỗi một đoạn đường đều có gió lửa qua...

Ròng ra một đêm, gió vẫn thổi không ngừng.

Cho đến khi Vân Dương đã đặt chân trở lại Vân phủ, sắc mặt hần tái nhợt như tờ giấy, trắng hơn cả ma, mới đưa vài miếng cơm lên miệng, liền nuốt nửa ngả ngủ, thực sự vô cùng mệt mỏi.

Hoi chút nghỉ ngơi, Vân Dương lại lần nữa tiến vào trạng thái luyện công.

Dù có mệt mỏi hơn nữa, hần cũng phải kiên trì, nhiệm vụ trước mắt ngoại trừ việc tìm vị trí sát khí tụ tập, chính là tận lực tăng cường thực lực bản thân, như vậy hần mới có thể ứng phó với mưa gió trước mắt.

Nửa đêm, gió thu lại nổi lên.

Liên tiếp ba ngày như vậy, gió thu bạo ngược chưa từng có thậm chí đã thổi tung tất cả bụi bặm trong thành.

- Sao năm nay lại quái lạ như vậy, gió thu này lại ồn ào không dứt...

- Đúng vậy a, những năm qua tuy gió thu rít gào cả ngày, nhưng đến đêm dù sao cũng dứt, nhất là lúc chập choạng sáng, một chút cũng không có, vậy mà năm nay dù là nửa đêm hay rạng sáng, gió thu vẫn rít gào như tiếng quỷ gọi, khiến người ta nghe mà nổi da gà.

- Nói đúng a, vốn ta cũng không chú ý, thực sự là tà phong...

Trong đám người, có một tên đại hán vẫn lạnh lùng nghe ngóng, cũng chưa từng tham gia vào câu chuyện, trong mắt càng hiện lên một tia ý mừng khó thấy, lập tức sai bước rời đi.

Tại một chỗ bí ẩn.

Mấy người trầm mặt ngồi thành vòng, từ bên ngoài lục tục đang có mấy người đang hướng tới.

- Các huynh đệ, có lẽ là có tin tức tốt.

- Tin tốt gì?

- Mấy ngày nay, gió thu thổi liên miên, cực kỳ tà môn, chẳng lẽ các ngươi không thấy cổ quái sao?

- Gió thu... Chẳng nhẽ ý ngươi là...

- Gió thu này nhìn thì bình thường, nhưng nếu tổng hợp mấy năm gần đây, lại lộ ra nhiều điểm chưa hẳn là bình thường..

Đại hán nói chuyện với vẻ mặt hưng phấn, vẫn cố đè thanh âm xuống thật thấp:

- Chúng ta đều biết, mấy ngày trước Huyết đại nhân hiện thân...phát động Cửu Thiên lệnh...

- Kỳ thực chiến dịch lần trước, không phải chính là hai vị Phong Hỏa đại nhân xuất thủ sao, mặc dù nhân thể truyền rằng, anh linh hai vị đại nhân bất hủ, hiển linh tương trợ, nhưng Tề lão lục ta cũng không tin!

- Hiện nay, gió thu lại kỳ quái như thế...

Yết hầu vị gọi là Tề lão lục như nghẹn lại, trong mắt ánh lên một mảnh lệ quang:

- Liệu có phải... Là Phong Tôn đại nhân nhà ta đang hành động?

Tất cả mọi người khi nghe xong câu này, sắc mặt đều đột nhiên chấn động, trong mắt cùng toát ra hào quang vừa mừng vừa ngạc nhiên.

- Bình tĩnh lại!

Đại hán cầm đầu trầm ổn, nhíu mày quát:

- Kích động thì làm được cái gì? Điều chúng ta cần làm lúc này là kiên nhẫn, tuyệt đối kiên nhẫn, từ từ chờ đợi, tất cả đều kìm chế bản thân cho ta. Còn nhớ lời Cửu đại nhân nói không? Cửu Thiên chi lệnh, vĩnh viễn trường tồn!

- Hiện tại các người mới chỉ hoài nghi...

Vị đại hán khò ngó trầm ổn cũng không nhận được run rẩy, ánh mắt cũng sáng lấp lánh, bờ môi run rẩy, lại cố giả bộ trấn định cười lớn một tiếng:

- Từ trước đến nay, ta vẫn chưa từng tin Cửu đại nhân sẽ chết!

- Tất cả đều làm tốt chức trách của mình cho ta!

Ánh mắt vị đại hán trầm ổn trở nên lạnh lẽo:

- Nếu ai để xảy ra sơ suất... Khiến đại nhân bị mất mặt... Hừ, chớ trách Triệu lão đại ta nói chuyện khó nghe.

- Còn cần Triệu lão đại người nói chuyện khó nghe sao...

Mọi người cùng nhau cười ồ lên:

- Ai để xảy ra sơ suất, mọi người cùng tiến lên đập chết hắn!

- Hừ...

Triệu lão đại hừ một tiếng:

- Trong khoảng thời gian chín vị đại nhân mất tích, vì sao Cửu Thiên lệnh không chút rối loạn? Là bởi vì mọi người đều tin tưởng rằng, chín vị đại nhân còn sống, chín vị đại nhân nhất định sẽ còn trở về!

- Cho nên, càng là lúc chín vị đại nhân không có mặt, nhân thù chín đường càng dốc sức so đấu! Người ta đều đang chiêu binh mãi mã, ai nấy đều làm chính sự, chúng ta cũng quyết không khiến Phong đại nhân bị mất mặt!

- Còn một điều quan trọng nữa, miệng quan trọng, hành động phải nhanh, bảo mật cho kĩ!

Ánh mắt Triệu lão đại qua như đao:

- Chín vị đại nhân đều là anh hùng cái thế, thiên cổ cũng không thể so, chúng ta không được làm mất mặt các ngài.

- Đúng!

- Toàn thể giải tán!

Triệu lão đại đứng lên:

- Trở về coi trừng đám tiểu tử dưới trướng cho tốt, nếu để xảy ra sơ suất, coi như chúng ta không nhìn thấy, có nhìn thấy cũng không động thủ đánh chết người, nhưng thủ hời lương tâm người một chút xem, có mặt mũi nào sống trên đời này nữa không?!

...

Khi họ đang nói chuyện, cũng có không ít nơi bí mật cũng đang nhắc đến vấn đề này.

- Hiện tại, Huyết đại nhân đã hiện thân, gió thu cũng tà mị như vậy, Phong đại nhân cũng hừ hừ thực thực xuất hiện... Tại sao lão đại của chúng ta còn chưa có tin tức, nhưng... Càng là lúc thế này, chúng ta càng phải ổn định đội ngũ, nếu ai khiến lão đại bị mất mặt...hừ, ta không nói, mọi người đều đã rõ

chứ!

...

- Hai vị Phong Hòa đại nhân từng xuất thủ ở Thiên Huyền nhai, mà bây giờ Huyết đại nhân cũng đã tái hiện, thời gian dài như vậy mà cũng không có động tĩnh, đột nhiên lại xuất hiện động tác lớn như vậy... Chuyện này tất có người chủ trì!

- Mà Vân đại nhân nhà ta lại là Cửu Tôn chi hồn, từ trước đến nay luôn là hạch tam bầy mưu tính kẻ. Thủ đoạn man thiên quá hải, trực tiếp đùa bỡn người trong thiên hạ trong tay, chính là thủ bút của Vân đại nhân! Không phải ta tự ngạo, ngoại trừ Vân đại nhân nhà ta, coi như mấy vị lão đại khác tự mình tính kẻ rồi thực hiện, cũng tuyệt đối không làm được.

- Vân Tự môn chúng ta, quyết không thể để mấy nhà khác vượt qua!

- Ổn định đội hình, cố gắng làm việc!

- Vân đại nhân, sẽ trở lại!

...

Phủ nguyên soái.

- Thực sự là Phong đã trở về rồi hả?

Thu Lão Nguyên soái đi tới đi lui, lão phu nhân ở một bên nhìn theo mà đến chóng cả mặt, lão gia hỏa này đi đi lại lại trong viện nhà mình cũng không sai biệt lắm được mấy chục dặm đường rồi.

- Lão Nguyên soái, bệ hạ triệu kiến.

- Ta đi ngay đây!

Thậm chí Lão Nguyên soái còn không kịp thay quần áo, tùy tiện vơ một cái áo khoác trên giá, choàng lên người, rồi lên ngựa ra khỏi cửa.

...

Vân Dương vẫn đang không ngừng tìm kiếm, không ngừng sàng chọn, cuối cùng chọn được 11 địa phương mà hắn cho là khả nghi nhất.

Hoàng cung đại nội là điểm đầu tiên, nơi này có oán khí nặng nhất, có thể nói là đất lành để thực thi tà pháp. Thứ hai chính là pháp trường, chính là nơi xử trảm đám trọng phạm, cũng là một nơi tốt để dùng tà pháp. Nhưng điều khiến Vân Dương dị thường kinh ngạc, lại chính là điểm khả nghi thứ ba thứ tư và thứ năm, mấy nơi này chính là... Phủ Thái tử, phủ của Tam hoàng tử và phủ của Tứ hoàng tử.

Tất cả những vị hoàng tử trong triều, ngoại trừ mấy vị còn nhỏ kia ra, phần là người đã trưởng thành, được phân phủ đệ ra ngoài, trong phủ đệ đều ẩn chứa oán khí sâu nặng, coi như hạng thấp nhất cũng đứng thứ chín!

Tổng cộng hiện có năm vị hoàng tử đã trưởng thành.

Vậy mà trong 11 danh ngạch địa phương có hiểm nghi của Vân Dương, bọn hắn chiếm tới một nửa!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Cuộc Trò Chuyện Lúc Nửa Đêm Ở Phủ Thái Tử

Đối với kết quả này, Vân Dương thực sự ghen hờn nhìn trần trời.

“Mấy tên gia hỏa này, ngày thường làm những chuyện gì a?!”

Còn bốn nơi khác, một là phủ thái sư, một là Trấn Bắc vương phủ, một cái Thái úy phủ, và một cái Tĩnh Vương phủ.

Vân Dương nhớ kỹ mấy địa danh này lại.

Trong 11 nơi này, tất có một nơi là địa điểm thi pháp.

Nhưng càng xác định vấn đề này, lửa giận trong lòng Vân Dương càng bốc lên ngút trời!

11 nơi mà mình xác định hiểm nguy, vậy mà đều là những nơi quyền cao chức trọng. Không phải hoàng gia quý tộc, thì cũng chính là đại thần quyền khuyh thiên hạ!

Vừa nghĩ đến đây, Vân Dương không khỏi cảm thấy một trận bi ai sâu sắc!

Các người ngồi ở vị trí cao, ngày ngày cầm ý ngọc thực, muốn gì được nấy. Chẳng lẽ các người há không biết, tài phú, địa vị, sự an nhàn hưởng thụ của các người, đều là do các tướng sĩ không quân sinh tử, chém giết chôn sa trường mà đổi lấy?!

Nhưng trong lúc các người yên tâm thoải mái hưởng thụ, lại vẫn có người cầu kết với Tứ Quý lâu, tàn sát công thần, thực sự là táng tận thiên lương, phát rồ!

Có đôi khi, thậm chí Vân Dương còn không thể hiểu nổi, loại chuyện như vậy, sao lại có thể phát sinh!

Chẳng lẽ, các người không phải người Ngọc Đường?

Thậm chí, các người không phải là người sao?

Người, sao có thể vô sỉ đến mức độ như vậy?!

- Tội nay trùng kích ngũ trọng!

Vân Dương mang theo một cổ oán khí trùng thiên, nghiêng răng nghiêng lợi:

- Trùng kích ngũ trọng Vân Vụ quyết, tứ trọng Huyền Phong Quyết!

- Ngày mai, ta nhất định phải điều tra ra, tại họa này rốt cục là từ nhà ai mà ra!

- Nếu thực là bất kỳ người nào trong số chín người này, như vậy ta sẽ không tiếc đại giới, cũng phải hủy diệt kẻ này!

Vân Dương cũng không hoài nghi tới hoàng đế bệ hạ, hoàn toàn chưa từng hoài nghi.

Bởi trong thiên hạ này, người không có lý do làm mấy chuyện này nhất, chính là hoàng đế bệ hạ!

Nhưng mà con của hán thì chưa hán!

Linh khí mãnh liệt truyền tới từ bốn phương tám hướng.

Liên tục ba ngày, Vân Dương vẫn không thể thành công đột phá.

Lục Lục vẫn không chế chính xác truyền Sinh Linh chi khí cho Vân Dương, luôn để hán vào trong biên giới đột phá, nhưng chỉ kém một chút như vậy, hán vẫn chưa từng chân chính đột phá.

Mấy ngày nay Vân Dương vẫn hóa thành gió, mỗi ngày đều nghiền ép cực hạn của mình, bảo đảm huyền khí đã hao đến cực điểm mới trở về. Cho nên mỗi lần trở về đều mệt như chó chết, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Nhưng mà tiêu hao cực độ như vậy, khiến sau mỗi lần khôi phục, Vân Dương đều cảm thấy bản thân tiến bộ thật lớn. Dưới sự tiêu hao nghiền ép cực hạn như vậy, lại luôn bảo trì trạng thái gần đột phá, căn cơ của Vân Dương càng thêm vững chắc.

Nhưng, Vân Dương cũng không có ý định tiếp tục củng cố căn cơ.

Điều hán cần là đột phá! Cường ép đột phá!

Đối với chuyện này, Lục Lục cũng biểu lộ không biết làm gì cho phải.

Dựa theo cái nhìn của Lục Lục, Vân Dương ít nhất phải tiến hành loại rèn luyện cực hạn này thêm một thời gian nữa, cũng phải tiến hành năm sáu lần tiêu hao rồi lại hồi phục huyền khí thì mới tương đối thỏa đáng.

Thế nhưng Vân Dương thân là chủ nhân đã lên tiếng, Lục Lục cũng chỉ có thể làm theo!

Huyền khí từ trong không trụ lại ngày càng mãnh liệt. Lại có linh khí càng tinh túy hơn truyền ra từ trên dây leo của Lục Lục.

Vân Dương chỉ cảm thấy, bình chương ngũ trọng vốn đã lung lay kia, nháy mắt liền sụp đổ!

Trước mắt hán hiện lên vô số kim tinh, tựa như một cái vũ trụ đột nhiên bạo tạc, mặc dù hán đã nhắm mắt lại, nhưng vẫn có thể cảm giác được sự chói lọi của thiên địa sụp đổ, trước mắt như xuất hiện cảnh tượng muôn tia ngàn hồng...

Cảm giác này...

Vân Dương đột nhiên cảm giác, tầm mắt của hắn, trở nên rộng rãi thoáng đạt hơn rất nhiều, tựa hồ... Vốn dĩ có rất nhiều thứ tồn tại chân thực trước mắt hắn, nhưng hắn không thể nhìn thấy.

Chỉ sau khi đột phá cấp độ trước mắt, mới phát hiện, hóa ra thế giới này còn nhiều thứ đến vậy!

Đó là một cảm giác vô cùng vi diệu cùng mỹ diệu.

Nó làm cho Vân Dương không khỏi nhớ đến lời của đại ca Thổ Tôn, cũng là người có tu vi cao nhất trong các huynh đệ:

- Chỉ có đột phá đến ngũ trọng sơn, thấy được ngũ trọng thiên, các người mới cảm giác được, bản thân kỳ thực chính là ếch ngồi đáy giếng.
- Mà trước khi đạt đến ngũ trọng thiên, thậm chí ngay cả bản thân mình thực tế là ếch ngồi đáy giếng cũng không biết!

Lúc đó, khi Vân Dương nghe được câu này, chỉ cười cười không nói, hắn còn cảm thấy Lão đại có chút quá khuếch đại sự thật?

Nhưng đến hôm nay, có sự trải nghiệm của riêng mình, Vân Dương mới hiểu được.

Câu nói này, chân thật không có nửa điểm khoa trương.

Thậm chí, còn có chút hương vị nói giảm nói tránh.

- Ngũ trọng sơn...

Vân Dương cũng chỉ trải nghiệm cảm giác mỹ diệu này chừng một khắc đồng hồ, ngay sau đó liền ngồi xuống nhập định. Bắt đầu tu luyện Vân Vụ quyết, Huyền Phong Quyết, Tinh Hỏa quyết...

Lúc này Vân Dương đang đua tốc độ với thời gian, hắn muốn trong thời gian ngắn nhất, phải đem tu vi, thực lực, bí thuật cùng tăng lên.

Dừng cảm xông về phía trước!

Tu luyện, ngoại trừ chính là tiền vốn để bảo mệnh, đồng thời... Vân Dương cảm thấy, khi mình tu luyện, có thể sát lại gần với các huynh đệ, càng cảm giác như mọi người đang dựa sát vào nhau, cùng nhau cố gắng.

Đột phá Vân Vụ quyết với Vân Dương chỉ là quá trình như nước chảy thành sông, đột phá Huyền Phong Quyết cũng không phải quá khó khăn. Nói chung khi tu vi đã đạt tới điều kiện cần và đủ, vậy công pháp cũng tự nhiên mà đột phá.

Nhưng tiến độ tu luyện Tinh Hỏa quyết, so với hai quyết trước lại hoàn toàn bất đồng.

Cho dù tu vi bản thân đã đủ điều kiện, nhưng muốn đột phá cảnh giới vẫn cần quá trình tương ứng.

Mãi cho đến rạng sáng, Tinh Hỏa quyết vẫn chưa thể đột phá đến tầng thứ tư.

Nhưng đối với tiến độ trước mắt của mình, Vân Dương cũng đã rất hài lòng.

Hiện tại, tu vi của hắn đã đạt đến ngũ trọng sơn, đã có thể coi là cao thủ.

Ân, so sánh với người thường, đúng là như vậy.

Huyền khí ngũ trọng sơn, sơ khuy ngũ trọng thiên. Vân Vụ quyết tầng thứ năm, cũng coi như sơ khuy môn kính. Huyền Phong Quyết đạt tầng thứ tư, cũng đã đạt đến cảnh giới của Phong Tôn năm đó.

Trình độ như vậy, đã tạm đủ rồi.

Đủ để ứng phó với thế cục trước mắt!

Tu vi, thực lực đều tăng vọt, khiến Vân Dương không khỏi có chút dương dương đắc ý, nhẹ nhàng lắc người ra khỏi phòng.

...

Phủ thái tử.

Thái tử vẫn đang còn vì chuyện Thủy Nguyệt Hàn mất tích mà nổi trận lôi đình.

Sau khi Thủy Nguyệt Hàn mất tích, người của tứ đại gia tộc Xuân Hạ Thu Đông không ngừng đến cửa gây chuyện đòi người, mà thái tử điện hạ còn đang bị cấm túc, tâm tình càng trở nên không tốt.

Liên tiếp bị người bức bách như vậy mà không thể tươi cười đón tiếp, tâm tình như vậy đương nhiên càng lúc càng tồi tệ, thiếu chút nữa liều mình đòi sống đòi chết.

- Chuyện này ta vẫn không thể hiểu nổi, một người thông minh như Thủy Nguyệt Hàn, sao có thể làm ra loại chuyện ngu xuẩn như vậy?!

Thái tử điện hạ nghĩ tới đây, lửa giận bốc lên cũng không có chỗ để mà phát tiết.

- Sớm hôm sau đã có thể đường hoàng đi ra, sao ngay lúc hừng đông đã vượt ngục bỏ trốn?! Chẳng hẳn lại thiếu một chút thời gian đó sao?

Về mặt anh tuấn của thái tử điện hạ càng lúc càng xoắn xuýt cùng phần nộ:

- Hiềm ta nhân quá nên muốn gây chuyện cho ta sao?

- Thái tử điện hạ.

Một vị lão giả râu tóc bạc phơ, đứng bên cạnh thái tử đột nhiên nhẹ giọng nói:

- Lão hủ có cái nhìn khác với chuyện này.

Thái tử điện hạ:

- Hừm?

- Chuyện này cũng đã xảy ra nhiều ngày.

Lão giả chậm rãi nói:

- Nếu tên Thủy Nguyệt Hàn kia chưa chết, dù có thế nào cũng nên báo lại cho chúng ta một tiếng, nhưng đến giờ vẫn không có tin tức.

- Chúng ta tuyệt không bán đứng hắn, càng không thể tùy tiện giao hắn ra ngoài... Mà trước nay, tên Thủy Nguyệt Hàn này vẫn luôn trung thành tuyệt đối với phủ ta, một thân trí kế cũng không phải dạng thường, hắn hoàn toàn không có lý do gì để làm chuyện như vậy.

Lão giả râu bạc thân nhiên nói:

- Cho nên, lão hủ cho rằng... Quá nửa là Thủy Nguyệt Hàn đã chết rồi. Hơn nửa là chết trước khi chuyện cướp ngục truyền ra.

- Người tạo thành chuyện cướp ngục, nhất định là một người hoàn toàn khác!

- Còn tên Phó Quan Sơn kia, hẳn là cũng đã chết!

- Hết thấy chuyện này, đều do người hữu tâm bố trí.

Sắc mặt lão giả ánh lên vẻ sầu bi:

- Nếu không, không cách nào giải thích chuyện đã xảy ra.

- Lui một vạn bước mà nói, coi như Thủy Nguyệt Hàn thực sự vượt ngục, nhưng hắn căn bản không cần thiết đi đánh lên mấy tên hoàn khổ kia. Đây mới là chuyện đáng ngờ và phức tạp nhất. Nếu hắn thực muốn chạy trốn, sao có thể chủ động đắc tội tam đại gia tộc Xuân Hạ Đông? Phải biết, trực diện xuất thủ với ba người kia như vậy, khác nào trực tiếp kết tử thù với ba nhà, vĩnh viễn không có ngày hòa hoãn, cái gọi là thù hạ lưu tình, không hạ sát thù... Bất quá chỉ là bình phong che mắt mọi người mà thôi, chỉ cần hơi chút suy nghĩ, nhất định có thể hiểu rõ sự việc, không, nó là một mảnh khóa làm sâu sắc thêm quan hệ thù hận giữa Thủy Nguyệt Hàn và mấy tên hoàn khổ kia, khiến quan hệ song phương trực tiếp chuyển thành quan hệ sinh tử cừu địch.

Sắc mặt thái tử điện hạ dần tái nhợt:

- Chết rồi sao? Còn khả năng khác không?

Lão giả râu bạc khẳng định nói:

- Tám chín phần là như vậy, Thủy Nguyệt Hàn cùng tên Hạ Vô Phi kia là huynh đệ kết bái. Trước khi hiệu lực cho công tử, hai người đó xông xáo giang hồ rất nhiều năm, sớm đã tương giao tâm đầu ý hợp, nói là tình nghĩa đồng sinh cộng tử cũng không đủ hình dung. Nếu Thủy Nguyệt Hàn không chết, coi như kiêng kỵ không nói cho chúng ta, cũng sẽ nhất định báo cho Hàn Vô Phi.

Bên cạnh, khuôn mặt tuấn lãng của Hàn Vô Phi ánh lên vẻ đau thương:

- Thủy huynh nhất định đã gặp phải độc thủ! Thái tử điện hạ, cầu người làm chủ cho Thủy huynh, không thể để hắn oan ức đột tử nơi trại giam, lại còn gánh lấy ô danh vượt ngục này a.

Thái tử chậm rãi ngồi xuống:

- Nếu Thủy Nguyệt Hàn thực sự đột tử tại đại lao Hình bộ, như vậy, ai là người hạ thủ?

Lão giả râu trắng trầm mặc ngồi yên, con mắt lướt qua mắt vị mưu sĩ khác, nhưng mấy người đều không nói gì, ngược lại đều quăng ánh mắt chăm chú lên người lão.

Ý bọn hắn hiển nhiên là: người nói tiếp đi.

- Lão hủ tạm thời không muốn nói chuyện, xem như là tung gạch thử ngọc, tiếp đó xin mời chư vị bổ sung.

Lão giả râu bạc tựa hồ rất đắc ý cười cười:

- Đến cùng Thủy Nguyệt Hàn cùng Phó Quan Sơn chết trong tay ai, lão hủ cho rằng, không ngoài mấy mục tiêu này.

Đám người nghe vậy không khỏi trấn động:

- Không thể nghi ngờ, hiềm nghi đối với Tam hoàng tử là lớn nhất. Thủy Nguyệt Hàn chính là nhân vật nòng cốt của phủ Thái tử, cái chết của hắn sẽ tạo thành đả kích lớn đối với thực lực tổng thể của phủ Thái tử. Sau việc này, càng khiến phủ Thái tử đối đầu với Hình bộ, càng kết oán với tam gia Xuân Hạ Đông, đương yên lại kết thêm nhiều cừu địch, mà bên Tam hoàng tử cũng không chút bại lộ, cũng không đếm xỉa đến, thực sự trăm lợi mà không có hại.

- Đương nhiên, căn cứ vào khả năng tâm tư giống nhau, người có nghi vẫn còn có Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử, Lục hoàng tử.

- Sở dĩ nói Tam hoàng tử có hiềm nghi lớn nhất, vì một khi Thái tử điện hạ thất thế, hắn là người được lợi lớn nhất.

- Mà ngoại trừ mấy vị hoàng tử, người của Tứ gia cũng đáng hoài nghi. Thậm chí hai vị nguyên soái quân đội cũng không thoát khỏi.

- Cũng có thể nói, chỉ cần người, thế lực, có thể kiếm được lợi ích từ truyện này, đều là đối tượng hiềm nghi, khác biệt cũng chỉ là độ hiềm nghi lớn hay nhỏ, cùng với khả năng được lợi bao nhiêu mà thôi!

- Duy chỉ có bản thân Hình bộ vẫn đang sút đầu mẻ trán, là đối tượng không có hiềm nghi nhất.

Trên mặt lão giả râu bạc tràn đầy vẻ cơ trí, còn có vẻ trí tuệ vững vàng, hết thấy đều có thể nắm trong lòng bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Hà Lão, Trọng Thương

Lão giả vừa nói, những người khác ngồi nghe đều gật gật đầu, lại trầm tư suy nghĩ.

- Bất quá, ngoại trừ những người này ra, ta còn có một hoài nghi khác.

Lão giả râu bạc trầm ngưng một chút mới nói tiếp:

- Ta nghi ngờ, việc này cũng có thể là do Cửu Tôn làm.

- Cửu Tôn?

Mọi người đều có chút sùng sốt kinh hô.

Sắc mặt thái tử cũng cấp tốc biến đổi, vội vã hỏi lại:

- Sao ngươi lại nghĩ vậy?

Trên mặt lão giả râu bạc lộ ra một tia chán chờ, nói:

- Chuyện này... Cũng chỉ là suy đoán của lão hủ, cũng không có bất cứ chứng cứ xác đáng nào. Cho nên, cũng chỉ mới dừng ở mức bàn luận.

Sắc mặt thái tử chậm rãi trầm xuống, ánh mắt chớp động, lộ ra vẻ phức tạp khó hiểu.

Sau nửa ngày, thái tử đột nhiên thấp giọng nói:

- Nếu thực là do thể lực Cửu Tôn làm ra, vậy tại sao họ lại phải tham dự vào chuyện này? Dù sao cũng phải có lý do để hoài nghi chứ, còn nữa, bọn hần làm việc này thì có thể có lợi ích gì?!

Đối với vấn đề này của thái tử, mọi người đều không có câu trả lời.

Bởi nếu cứ tiếp tục suy diễn, vấn đề sau đó thực sự quá mức kinh khủng!

Dựa vào chuyện trước mắt mà tính, chẳng phải nói là Cửu Tôn muốn đối phó với thái tử sao!

- Chuyện này tạm dừng ở đây, dù sao, với những chuyện trước mắt, chúng ta cũng không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh việc này là do Cửu Tôn nhưng tay.

Thái tử lẩm bẩm nói, tựa như đang khuyên chính bản thân.

Lão giả râu bạc vuốt râu mỉm cười:

- Tạm thời dừng lại cũng tốt, nói cho cùng đây cũng chỉ là một cảm giác của lão hủ, lão hủ cũng không có bất kỳ bằng chứng nào, nếu tính trên phương diện hiểm nghi và lợi ích liên quan, đích thực Cửu Tôn có hiểm nghi nhẹ nhất.

Nhưng hần càng nói như vậy, lòng dạ thái tử lại càng thêm bồn chồn.

Liệu có phải Cửu Tôn xuất thủ hay không?

Cách làm trước nay của Cửu Tôn, vốn không phải lấy lợi ích làm bàn cân, vì vậy cái gọi là hiểm nghi nhẹ nhất, căn bản không có bất kỳ ý nghĩa thực tế nào!

...

Những cuộc nói chuyện bí mật như vậy, tương tự xảy ra hàng ngày trong phủ mấy vị hoàng tử.

Đủ loại suy đoán được đưa ra, phong phú đã dạng, muôn màu muôn vẻ, nhưng vẫn không thể kết luận, không có chứng cứ, dù có suy tính bằng trời cũng không thể coi là chân tướng được!

Nhưng, không biết vì sao, dù thái tử hay hoàng tử, chuyện cứ nhắc đến Cửu Tôn, liền sẽ dừng lại.

Im lặng, mọi người như đều kiêng kỵ vấn đề này.

Gió thu vẫn phiêu đảng trên bầu trời Thiên Đường thành, Vân Dương gần như đã tìm hết các ngõ ngách mười mục tiêu, nhưng vẫn không có chút phát hiện đáng giá nào.

Nhưng hần cũng không vì vậy mà nhụt trí, mà càng như vậy, hần càng thêm nghiêm túc.

Với sự bố trí tỉ mỉ của Tứ Quý lâu, nếu dễ dàng bị hần tìm ra như vậy, đó mới là chuyện bất thường.

Đối phó với con quái vật như Tứ Quý lâu, nhất định phải có đại quyết tâm.

Hôm nay cũng đã đến lúc kết thúc tìm kiếm, cũng là lúc nên trở lại Vân phủ.

Đột nhiên một cảm giác khác lạ ập tới...

Một cỗ khí tức vô cùng cường đại như đột nhiên xuất hiện sau lưng hần, nhưng lóe lên một cái rồi lập tức biến mất.

Vân Dương lập tức cảm thấy sự bất thường, theo bản năng, điều khiển thanh phong đuổi theo...

Cuối thu vẫn đậm.

Cuộc nghị sự ở phủ thái tử cũng đã kết thúc. Lão giả râu bạc tập tễnh bước tới.

Hàn Vô Phi lễo đeo theo sai:

- Để ta tiễn Hà lão trở về, thuận tiện cũng cảm tạ Hà lão hôm nay đã khăng khải phân trần, bảo vệ lễ phải cho huynh đệ chúng ta.

Vị Hà lão này nở nụ cười ha ha, giọng nói mang theo vẻ tuổi già sức yếu:

- Vậy liền làm phiền Hàn đại nhân... Lão hủ đúng là cũng có chút mệt mỏi. Cũng thuận tiện vừa đi vừa trò chuyện với Hàn đại nhân một chút, dù sao không khí trong nghị sự đường lúc này cũng có chút nặng nề.

Thái tử thấy hai người nói thế, cũng rút lại suy nghĩ muốn sai người tiễn bọn họ, ngược lại thích thú nói:

- Như vậy, chúc hai vị thuận đường xuôi gió, đêm nay an giấc kê cao gối ngủ.

Kỳ thực thái tử cũng đã vô cùng buồn ngủ, chỉ là hần luôn phải giữ phong độ của một kẻ cầu thị, muốn chiêu hiền đãi sĩ, mắt thấy mọi người sắp đi, không kìm được ngáp dài một cái, quay thẳng về buồng nghỉ.

Hai người sóng bước rời khỏi phủ thái tử, chậm rãi đạp bước trên đường cái, một đường trăm dặm không ai nói gì.

Ánh sao tinh thuần chiếu rọi đại địa, thậm chí chút đốm đời mờ trên mặt Hà lão cũng có thể nhìn rõ ràng. Lúc đi đường, hai chân lão cũng run rẩy mãnh liệt.

Bộ dạng gần đất xa trời này, người thường nhìn vào cũng có thể thấy được.

Thật lâu sau, khi hai người đã dừng cước trước cửa nhà Hà lão, Hàn Vô Phi mới hạ thấp giọng nói một câu:

- Hà lão, hiện tại người nhắc đến Cửu Tôn, có phải là quá sớm hay không?

Tinh quang lóe lên trong mắt Hà lão, thần nhiên nói:

- Hàn Vô Phi!

Ba chữ này, lão gần từng chữ.

Một cỗ khí thế nghiêm nghị người thường khó có phát ra từ trên người lão, mặc dù vừa phát đã thu, nhưng sự uy nghiêm trong đó khiến toàn thân Hàn Vô Phi đỏ mồ hôi lạnh, ngưng lại thành ròng, không kìm được mà run lấy bầy.

- Đúng, là thuộc hạ lỗ mãng, bất quá... Thuộc hạ vẫn luôn cho rằng, hiện tại đã nhắc tới chuyện này với thái tử... Lợi bất cập hại... Suy cho cùng, chúng ta cũng không có bằng chứng...

Hàn Vô Phi cuống quýt giải thích:

- Hơi chút sơ xảy... Chỉ sợ lại thành đánh cỏ động rắn...

Gió thu êm dịu chậm rãi thổi trên bầu trời, gió qua không để lại dấu vết.

Lão giả râu bạc nhàn nhạt nói:

- Điểm này, không cần người lo lắng, ta tự có tính...

Mới nói tới đây, Hà lão đột nhiên ngưng bật, khí thế đột nhiên bốc lên như núi lửa bộc phát, lão bỗng ngừng đầu, găm to một tiếng:

- Xuống cho ta!

Ba chữ.

Tựa như ba đạo kinh lôi xé ngang bầu trời.

Hai bàn tay khô gầy của lão đột nhiên đánh vào hư không.

Vô số đạo kinh phong sắc bén bắn ra, trong chớp mắt liền hợp thành một tấm lưới lớn như thiên la địa võng, bao phủ lấy bầu trời.

Hà lão vừa ra tay, không những khí thế mạnh mẽ, phạm vi công kích càng thêm rộng, bao phủ trọn vẹn tới mười mấy trượng phương viên.

Ô một tiếng, tựa như toàn bộ gió thu trên không trung đều bị một chưởng này đánh tan.

Trên bầu trời, dưới sự công kích vừa rồi, đột nhiên xuất hiện một cái hố đen cực kỳ thâm thúy cùng tà ác! Tựa như, chỉ với nó có thể thôn phệ cả cái thế giới này.

Khí tức nó tỏa ra có thể nói âm trầm cùng khủng bố đến cực điểm.

Gió thu vừa rồi như bị đánh tan vậy mà vẫn còn tồn tại, vẫn đang du dương thiên không...

Từng đợt gió thu mát mẻ như thấm vào ruột gan.

Nhân lực dù có mạnh hơn nữa, nhưng sao có thể tiêu diệt được gió của mẹ tự nhiên?!

Sắc mặt Hà lão ngưng trọng chưa từng có, lão đứng trước cửa tròn vẹn hơn một khắc đồng hồ, hai tai vẫn luôn vểnh lên nghe ngóng động tĩnh, sau hồi lâu, trong mắt lộ ra thần sắc nghi ngờ, hừ một tiếng:

- ... Chẳng lẽ không phải?

Khi Hà lão xuất thủ, Hàn Vô Phi cũng nhanh chóng lui lại ba bước, thân thể thủ thế tựa như một cây cung, tùy thời đều có thể bắn ra kinh hồng nhất kích:

- ... Chẳng kẻ không phải?

Mà khi Hà lão thu khí thế lại, Hàn Vô Phi cũng vội tiến lên, thanh âm thật thấp:

- Hà lão... Có phát hiện gì sao?

Hà lão cau mày, ánh mắt vẫn tuần tra lên trời, nhẹ giọng nói:

- Rất cổ quái... Rõ ràng vừa rồi ta phát hiện tiếng gió này có điểm bất thường... Càng sinh ra một cảm giác vi diệu như bị người nhìn trộm... Cẩn thận có thể chạy thuyền vạn năm, vì vậy ta liền xuất thủ thăm dò... Nhưng sau khi thăm dò, lại không phát hiện điều gì dị thường..

Hàn Vô Phi thăm giật mình, thanh âm càng hạ xuống thêm ba phần:

- Ý Hà lão là... Phong Tôn?

Hai tiếng này, hẳn càng nói càng nhỏ, nếu không phải Hà lão cao mình, chưa hẳn có thể nghe thấy, càng không nói tới người thường.

Trong thiên hạ này, có thể ẩn thân thăm dò mà không để lại chút dấu vết, cũng chỉ có phong hành bí thuật của Phong Tôn!

Hà lão cau mày, trầm mặc hồi lâu, sắc mặt ngày càng âm trầm:

- Nếu tên Phong Tôn kia thực chưa chết... Vậy cảm nhận của ta vừa rồi cũng không phải ảo giác...

Sắc mặt Hàn Vô Phi cũng biến đổi.

- Vĩnh viễn không nên coi thường năng lực Dịch Thuật Hóa Tướng của Cửu Tôn...

Sắc mặt Hà lão đầy vẻ nghiêm túc:

- Sau này phải nghiêm cẩn hơn nữa, nói chuyện gì, làm việc gì, phải suy nghĩ cho kỹ mới được hành động, có thể không động, thì cũng đừng động! Hiểu không?

- Trừ phi... Có một ngày vạn vô nhất thất...

Trong đôi mắt tựa hồ đã mờ kia của Hà lão, giờ phút này đã trở nên hắc ám thâm thúy, tựa như lỗ đen tà ác xuất hiện trước đó.

- Vâng.

- Sau này, dù trong bất kỳ trường hợp nào, nếu có thể không nhắc đến mấy chữ đó, cũng đừng nên nhắc đến.

Hà lão cảnh cáo một lần nữa.

- Vâng.

Hà lão vẫn chưa bước vào cửa, vẫn đứng chấp tay trước đại môn, nhú mày nhìn xa, con mắt thỉnh thoảng quét ngang bầu trời, như đã chờ đợi cái gì đó...

Sau một hồi lâu, ngay cả Hàn Vô Phi cũng cảm thấy bản thân đứng đến mệt mỏi, rốt cục Hà lão mới nói:

- ... Nhìn... Hẳn là... Ân, trở về đi.

Lão già phát tay áo một cái, quay người bước vào trong phủ đệ.

Lúc này Hàn Vô Phi mới như được đại xá, chấp tay thi lễ một cái, nhanh chóng quay người bước đi, bước thêm mấy trượng, đột nhiên triển khai thân pháp, tựa như một đoàn khói xanh, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Tiếng gió vẫn tĩnh tế như thế, tựa như có thể lấy tư thái không ngừng nghỉ quét khắp trời thu.

Sau nửa ngày, thân thể già nua của Hà lão lại lần nữa xuất hiện ở cửa ra vào, lão đứng yên bất động, ngẩng đầu đợi gì đó.

Lại qua rất lâu sau, mãi cho đến khi tia sáng đầu tiên xuất hiện ở phương đông, phía chân trời lộ ra một đường tròn vành vạnh, trời đất chậm rãi sáng ngời, rốt cục tên Hà lão kia mới quay người, chậm rãi bước vào trong phủ.

Trong miệng, vẫn lầm bầm gì đó, hoặc có thể nói, đang nói cho người nào đó nghe.

- Phong Tồn đại nhân... Nếu ngươi không chết, lão phu đốt hương cảm tạ Thương Thiên... Lúc này Ngọc Đường đã nguy cơ sớm tối, các đế quốc khác đều nhìn chăm chăm... Thật không thể thiếu chín vị đại nhana...

Thanh âm vô cùng thành kính.

Dường như một lão nhân gần đất xa trời, chân thành cầu nguyện với thương thiên, nói ra chí nguyện của mình...

...

Sắc trời đã dần sáng.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai vẫn trong phủ nghiêm túc luyện công, dốc lòng muốn tăng thực lực.

Đột nhiên, một tiếng phủ truyền đến, một người ngã xuống từ trong không trung.

Phương Mặc Phi giật nảy cả mình, vọt tới nhanh như chớp, tiếp người rơi xuống vào trong tay, người kia mặc bộ đạo bào tím, không phải Vân Dương thì còn có thể là ai?

Chỉ là Vân Dương lúc này mặt vàng như nến, hô hấp đứt quãng, không sai biệt lắm có thể tùy thời ô hô ai tai. Ngay cả đồng tử cũng dần đến cực đại...

Sau khi nhìn rõ gương mặt của Phương Mặc Phi, Vân Dương mới có thể thở dài một hơi, đột nhiên há miệng, liên tục phun ra bảy tám đạo máu tươi...

Không kịp nói một câu, ngẹo đầu, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 122: Cút Về! Vĩnh Viễn Không Được Quay Lại Đây!

- Lão Mai mau tới đây!

Phương Mặc Phi bị tình huống trước mắt dọa sợ, kém chút hồn phi phách tán.

Lão Mai cũng nóng lòng như lửa đốt, khoảng cách có ba bước cũng dùng huyền khí bay tới, nhìn thoáng qua Vân Dương, cơ hồ bị dọa tới phát ngất, gấp rút giậm chân:

- Trước tiên ngươi đưa công tử vào phòng nghỉ ngơi ta đi tìm đan dược đúng rồi nhớ kỹ phải dùng huyền khí ổn định tâm mạch giúp công tử bất kể thế nào cũng phải làm cho thật ổn định a đan dược đan dược để ở đâu để ở đâu a con bà nó chứ đúng rồi ngươi dùng huyền khí kiểm tra xem có tụ huyết ở đâu không nếu có thì thử bức ra nếu không có thì ngươi...

Lão Mai nói chuyện nhanh như chớp, nhưng còn chưa kịp nói xong thì đã chạy. Bịch một tiếng, thể mà trực tiếp đâm thủng tường phòng, sau đó liền có thanh âm lục tung đồ đạc truyền tới.

Cũng đúng là thiệt thòi hán, nói một đoạn dài tới mấy sự kiện như vậy mà hán không có nửa điểm may mắn ngừng nghỉ ngắt quãng.

Thậm chí Phương Mặc Phi nghe được cũng suýt ngạt thở.

Cuối cùng cũng là nhờ khoảng thời gian này ở bên người Vân Dương, tổ chất tâm lý cũng đã được đề cao lên nhiều, khó khăn duy trì tâm tình trầm tĩnh, nhanh chóng đưa Vân Dương về phòng.

...

Vân Dương lần nữa tỉnh lại, chỉ thấy xương cốt toàn thân như đứt thành từng khúc từng khúc, trong đầu càng như có mấy ngàn vạn cương châm đang đâm loạn xạ.

Cảm giác đau thấu tim gan kia không hề gián đoạn, đau đớn cực hạn kéo dài liên miên bất tuyệt, quả nhiên sống không bằng chết, đau đến không muốn sống.

Thậm chí ngay cả linh hồn thần thức của hắn cũng như bị cắt thành ngàn vạn mảnh, dù đã tỉnh lại, nhưng vẫn mờ mịt màng màng, đầu óc trống trơn, không thể suy nghĩ được chuyện gì, giống như một kẻ ngốc, nhìn cái gì cũng như đang ở trong sương mù...

Mãi cho đến ban đêm. Tình huống của Vân Dương mới có đôi chút cải thiện.

Nhưng trong đầu vẫn như có mấy vạn cây kim không ngừng đâm loạn... Khiến cho Vân Dương cảm thấy ngay cả mí mắt cũng không còn là mí mắt của hắn nữa, muốn nhắm mắt mấy cái cũng không làm được, đừng nói tới là động tác khó khăn như động ngón tay.

Lúc này Vân Dương vẫn mông lung như cũ, cảm giác duy nhất của hắn là có người nào đó đang cố mở miệng ra, nhét một viên đan dược vào?

Sau đó, Vân Dương lại ngủ mê mết.

Ngay cả sự tỉnh dậy ngắn ngủi này, cũng đã dùng hết toàn bộ lực lượng, mà như vậy cũng không thể mở mắt cho nổi.

Vân Dương chỉ thấy linh hồn mình không ngừng phiêu đã trong mây mù...

Trước mắt, đột nhiên hiện lên một con đường sáng tỏ, hắn không tự chủ mà bước lên trên con đường này.

Phía trước, tựa hồ có mấy người đang cười cười nói nói di chuyển.

Vân Dương nhìn một cái liền nhận ra.

Mấy thân ảnh đều cao rộng, dáng đi bộ nhàn nhã, tiêu sái không nói thành lời.

- Đại ca! Nhị ca! Tứ ca...

Nhất niệm nhập tâm, Vân Dương kích động đến trái tim như muốn nổ tung lồng ngực, nhanh chóng đuổi bước về phía trước.

Mấy người cùng nhau quay đầu, trên gương mặt anh tuấn đầy sự kinh nghi:

- Lão Cửu? Sao ngươi lại tới đây?

Vân Dương vui tới mức hai mắt mờ hồ hơi nước, kém chút chảy thành dòng:

- Thật tốt quá, ta còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại các ngươi nữa...

Mấy người trước mắt đều không có đeo mặt nạ đặc hiệu của Cửu Tôn, nhưng Vân Dương nhìn mấy gương mặt này, lại may mắn không có nửa phần xa lạ, hắn có thể phân biệt chính xác ai là Thổ Tôn, ai là Thủy Tôn, ai là...

Sự quen thuộc kia, giống như đã quen nhau đến mấy vạn năm!

Đó là một sợi dây liên kết từ trong nội tâm, từ trong linh hồn, sự thân thiết tin cậy đã sớm hòa tan vào trong xương cốt.

- Mấy người Bát ca đâu?

Thổ Tôn cảm đầu từ từ nhú mảy lại, nhìn Vân Dương:

- Lão Cửu, sao ngươi lại tới đây?

- Tại sao ta lại tới đây?

Vân Dương ngờ ngạc khó hiểu:

- Chẳng lẽ ta không thể tới đây à?

Hắn đột nhiên nhớ tới:

- Ta đã biết kẻ hại chết chúng ta là ai, ta còn biết...

Thổ Tôn trừng mắt:

- Ngươi biết? Ngươi đã đi báo thù?!

Vân Dương:

- Ta....

Mấy người huynh đệ đều cười mắng:

- Nếu thù lớn còn chưa trả, quốc gia vẫn tứ bề thù địch, lúc này cũng chỉ còn cây trụ đá giữa dòng như người, thế mà người chạy tới đây làm gì! Muốn làm gì?

Mấy người đồng thời tung cước, Thổ Tôn gầm thét một tiếng:

- Cút về! Vĩnh viễn không được quay lại đây!

Vân Dương chỉ thấy thân thể mình bị đã bay lên trời, nhanh chóng bay trở về.

Hoàn cảnh nhanh chóng biến hóa, nguyên bản mấy người Thổ Tôn còn đang trước mắt, trong chớp lát Vân Dương lại bị bao phủ trong sương mù.

- A!!! Ta không muốn về, ta không muốn quay về!

Vân Dương quát to một tiếng:

- Ta không muốn về, vì sao các người nhất định phải bỏ ta ở lại! Ta đã không còn gì nữa, sao các người còn bỏ ta ở lại, ta không muốn rời khỏi các người...

Cảm thấy lo lắng muôn dạng, Vân Dương bỗng nhiên mở mắt.

Sau một khắc thanh tỉnh, Vân Dương cảm thấy đau đớn vô tận ập lại bỗng nhiên ập đến, tựa như thủy triều, sóng sau cao hơn sóng trước xập nhập, nhìn không được mà kêu lên một tiếng đau đớn, toàn thân đều đỏ mồ hôi hột.

- Lão đại, lão đại...

Một thanh âm như mộng như ảo, vẫn văng vẳng bên tai Vân Dương.

Vân Dương cố gượng hồi lâu, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy một bóng người mơ hồ, đang nhìn hắn.

Lại thêm nửa ngày, Vân Dương mới gian nan nhận ra, chủ nhân của gương mặt này rõ ràng là... Đông Thiên Lãnh.

Vân Dương cố nén sự đau nhức kịch liệt như muốn nổ tung trong đầu lại, miễn cưỡng không chế cơ mặt, lộ ra một tia mỉm cười.

Sau đó liền nhắm mắt lại.

Mặc dù đau, mặc dù nhức, nhưng vẫn tỉnh, nhất niệm thanh minh, không còn mông lung như trước nữa.

Nhưng mà sau khi thanh tỉnh, lại càng thêm thống khổ, không phải đơn giản là thống khổ tới từ nhục thể, phải nói, sự đau đớn từ tận đáy lòng kia, còn đau hơn so với nỗi đau tan xương nát thịt.

Diện mạo đám người Thổ Tôn vẫn hiện trước mắt, tiếng cười mắng kia vẫn đang quanh quẩn bên tai. Một cước tràn đầy sự bảo vệ kia, Vân Dương vẫn cảm giác thấy, bụng dưới của mình vẫn còn bảo lưu cảm giác rõ rệt đó...

“Cút về! Vĩnh viễn không được quay lại đây!”

Vân Dương quay đầu đi.

Nhắm chặt con mắt.

Bên người truyền đến tiếng nói chuyện.

- Rốt cục lão đại cũng tỉnh, ba ngày nay khiến ta sợ hãi linh hồn.

Đây là thanh âm nói chuyện của Đông Thiên Lãnh:

- Tình huống này có khác gì bước một bước vào Quỷ Môn quan... Rốt cục xảy ra chuyện gì? Sao lại đột nhiên thành ra như thế này?

Thanh âm Phương Mặc Phi truyền đến:

- Chúng ta cũng không biết, hôm đó chỉ nghe công tử kêu to một tiếng, sau đó cứ như vậy... Chắc là lúc luyện công gặp rủi ro...

- Ân, dù sao ta mang theo mấy khóa đan dược liệu thương, dứt tất cả cho hắn đi...

Đông Thiên Lãnh như trút được gánh nặng:

- Nếu còn không có tác dụng, ta cũng không có biện pháp...

- Đa tạ Đông công tử trọng nghĩa viện thủ!

- Chuyện này không tính là gì, hần là lão đại của ta! Các người không hiểu, với tình cảm giữa mấy huynh đệ chúng ta, đừng nói là mấy khóa đan dược, coi như lão đại có muốn lão bà ta...

- Khụ khụ khụ...

Vân Dương dù có mệt mỏi buồn ngủ hơn nữa, nhưng nghe được lời này cũng không nhìn được nhếch mép.

“Tên tiện nhân này!”

Sau đó lại lần nữa hôn mê bất tỉnh, khác biệt duy nhất, là Sinh Sinh Bất Tử Thần Công cũng bắt đầu tự động vận chuyển, bị động chữa trị thương thế...

Lần tỉnh tiếp theo của Vân Dương cũng là lúc nửa đêm

Cô đang như đậu.

Ánh đèn đơn độc chiếu rọi bóng đêm vô tận, mang theo mấy phần ý cảnh thê lương.

Trước ngực truyền tới sự ấm áp, ba con Thôn Thiên báo, một con Thiểm Điện miêu, tất cả đều ngoan ngoãn cuộn mình trong ngực hần, liều mạng muốn đem chút hơi ấm của bản thân truyền cho hần.

Lúc Vân Dương tỉnh lại, trước nhất liền phát hiện, một cái vuốt nhỏ non nớt đang cẩn thận bôi mí mắt hần, Vân Dương bỗng nhiên mở mắt, móng vuốt nhỏ đột nhiên giật nảy mình, theo bản năng muốn vò xuống một cái. May mắn kịp thời dừng lại, con người cùng móng vuốt lúc này gần như không có khoảng cách.

Suýt nữa thành độc nhãn long.

Lập tức, một tiếng mao ô ngân vang hoan hi vang lên.

Bốn cái đầu nhỏ như tuyết trắng đồng thời duỗi cổ nhìn qua.

Xác nhận đúng là Vân Dương đã mở mắt, chúng đồng thời oa ô một tiếng, bốn tiểu gia hỏa “Sưu” một cái đồng thời nhảy lên, xoay mấy vòng trên không trung rồi mới đáp xuống. Cái đuôi xù điên cuồng vung vẩy, ý vui lộ rõ trên mặt mèo, phảng phất như muốn nổ tung.

Một con trong số đó càng meo ô một tiếng rồi như tên bắn lao ra khỏi cửa.

Sau đó liền thấy Phương Mặc Phi bị đầu Thôn Thiên báo rồi đi cắn tóc tiến vào, vừa cầu xin tha thứ:

- Tiểu tổ tông, không phải ta tới rồi sao... Đừng cắn chặt... Đừng cắn chặt... Mất rồi a... Công tử, ngài tỉnh?

Vân Dương mỉm cười chớp chớp mí mắt.

Hần tự nhiên cảm nhận được tình huống trước mắt của mình đã chuyển biến tốt đẹp, đau đớn toàn thân cũng bớt đi phân nửa, mặc dù vẫn còn vô cùng đau đớn, nhưng cũng không đến mức cần hôn mê để né tránh. Sinh Sinh Bất Tử Thần Công đang được vận chuyển, đan điền cũng bắt đầu tự động thổ nạp...

Vân Dương còn cảm nhận được, trong không gian thần thức, Lục Lục đang uể oải chưa từng có, lấy tần suất vô cùng chậm rãi thu dây leo, tiếp đó cụp thành một đoàn, rũ cụp hia lá, bắt đầu hấp thu lực lượng trong không gian, hồi phục bản thân.

Từ đó có thể thấy được, hần có thể qua được cửa này, Lục Lục mới là công thân lớn nhất, nhưng mà lúc này Lục Lục cũng đã sức cùng lực kiệt, nguyên khí đại thương.

Phương Mặc Phi đỡ Vân Dương dậy, cẩn thận bưng một bát dược cao:

- Đây là do sớm nay Thu Vân Sơn công tử mang đến Huyết Linh chi năm trăm năm, phối hợp với Ngự Linh dịch của Xuân Văn Phong mà ngao chế, công tử tranh thủ uống cho nóng, giờ mấu chốt là phải bổ sung nguyên khí đã.

Vân Dương nuốt từng ngụm nhỏ.

Dược cao vừa vào bụng, lập tức cảm giác được một cỗ linh lực mệnh mông cường thế lan ra khắp toàn thân, nội nguyên trong đan điền cũng cùng đó mà gia tăng. Cảm giác tứ chi tê liệt cũng dần biến mất...

Tinh thần nhất thời rung động một cái.

Vân Dương từ từ nhắm hai mắt, nói khẽ:

- Công hiệu chén thuốc này thật phi phạm, ta đã không sao.

Giọng nói cũng đã rõ ràng hơn nhiều.

Phượng Mặc Phi vô cùng mừng rỡ:

- Quá tốt rồi, thật sự quá tốt rồi, ta đi thông tri Lão Mai, mấy ngày nay gia hỏa này thiếu chút dây vò chết bản thân..

Phượng Mặc Phi vội vàng đi ra ngoài.

Vân Dương nhắm mắt lại, lắng lắng nằm yên, nhưng đáy lòng không thể bình yên nổi.

Lần này, hần đột nhiên bị thương, lại khiến hần thiếu không ít nhân tình. Chỉ riêng bốn tên gia hỏa Xuân Hạ Thu Đông này chỉ sợ cũng đã móc ra đồ tốt áp rương.

Cái gọi là gặp gì biết nấy, chỉ riêng Huyết Linh Chi năm trăm năm cùng với Ngự Linh dịch kia, nhìn là biết không phải thứ tầm thường.

Linh Chi năm trăm năm còn dễ kiếm, nhưng Huyết Linh Chi... Đừng nói là năm trăm năm, coi như trăm năm cũng đã là hàng cao cấp khó thấy.

Về phần Ngự Linh dịch, càng là diệu dược đỉnh cấp.

Còn có đan dược trước đó của Đông Thiên Lãnh...

Nhưng thứ này đều là đồ bảo mệnh dùng lúc then chốt của Tứ gia cho bốn người.

Còn có, thương tổn lần này, cũng triệt để khiến hần xác nhận, Phượng Mặc Phi cùng Lão Mai đáng tin.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Kẻ Đáng Sợ!

Vân Dương hít sâu một hơi, bắt đầu chủ động vận hành Sinh Sinh Bát Tức Thần Công...

Sau nửa khắc đồng hồ.

Lão Mai mở cửa vào phòng, liền thấy Vân Dương đang tiếp vào trạng thái tu luyện sâu, toàn thân lúc này đều bị sương mù chầm rãi bốc lên quanh quần...

Lão Mai trong lĩnh vực tu hành cũng coi như có nghề, biết bản thân không thể quấy nhiễu, nhưng cũng thở dài một hơi, chậm rãi rời khỏi cửa.

Vô thanh vô tức ngồi trước cửa.

Bốn tiểu gia hỏa kia cũng rất thức thời, không dám áp sát chiếm tiện nghi như mọi ngày, mỗi tên đều chủ động ngồi trên một cái cửa sổ, cuối cùng vèo một cái lên nóc phòng, chậm rãi ung dung ngồi xõm.

Tám cái tai mèo đồng thời dựng thẳng đứng, tám con mắt nhỏ đều loạn chuyển bốn hướng, cảnh giác vạn phần!

...

Trăng đã lên tới giữa trời.

Vân Dương lần nữa tỉnh lại, ngồi dậy.

Thủ đưa chân xuống giường, chỉ thấy hai chân mềm nhũn, những cũng không phải vấn đề nghiêm trọng, lại thủ thêm mấy lần, lúc này mới vịn giường đứng lên, sau một hồi vận động, mới có thể lấy lại cảm giác chân đạp thực địa, lại hoạt động một lúc lâu nữa, đến khi xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc như nổ bóng.

- Rốt cục công tử cũng không có chuyện gì.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đều tươi cười đầy mặt.

- Lần này đúng là vất vả cho các người.

Vân Dương nhẹ nhàng cười cười, chân thành nói.

- Có thể cố gắng sức lực cho công tử, chính là phúc phận tám đời chúng ta cầu cũng không được.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai tôn kính nói:

- Một chút vất vả, không đáng là gì.

Phương Mặc Phi chân chờ một chút, rốt cục cẩn thận hỏi thăm:

- Công tử, lần này... Đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Vân Dương khe khẽ thở dài.

Lần này đúng là cứu tử nhất sinh.

Nói chuẩn xác hơn một chút... Căn bản là may mắn nhất được một cái mạng!

Hung hiểm lần này gặp phải, thậm chí còn hơn cả lần ở Thiên Huyền nhai kia!

Trong nháy mắt lão già ngẩng đầu quan sát, một cảm giác xúc động nhảy lên trong linh đài, hần mẫn cảm ý thức được, bản thân đã bị khóa chặt. Ngay lúc đó, Vân Dương lập tức biến thành gió, bay thẳng lên trên năm mươi trượng.

Sau đó liền thấy lão già giương một tay lên, một cỗ thể công tràn đầy tính hủy diệt chưa từng có hiện lên, bỗng nhiên hoàn toàn bao phủ hần.

Nếu không phải hần cảnh giác, lại kịp thời kéo xa khoảng cách, chỉ sợ lần này có mười cái mạng, lại hóa thành mây thành gió, cũng khó tránh khỏi cảnh hồn đi Cửu Tuyền!

Cảm giác hãi nhiên trong nháy mắt đó, cho dù lúc này nghĩ lại, Vân Dương vẫn còn sợ hãi, cảm giác không rét mà run.

Quá cường đại!

Quá kinh khủng!

Căn bản hoàn toàn không có một tia cơ hội có thể chống lại!

Tới giờ phút này, Vân Dương vẫn không tài nào hiểu nổi, vì sao hần đã hóa thân thành gió thu, vậy mà vẫn có thể bị phát hiện?!

Nói cho cùng, vẫn là do tu vi bản thân không đủ mạnh, không thể hiểu rõ những năng lực và khả năng phản ứng mà chỉ người có cảnh giới cao thâm mới có!

Tóm lại, dưới một kích kia, hần gần như giải thể tại chỗ!

Nếu không phải mới thành công đột phá, Huyền Phong Quyết cũng tu đến tầng thứ tư, nếu không phải có Lục Lục kịp thời trợ giúp, giúp Vân Dương duy trì được một tia nguyên khí cuối cùng, nỗ lực duy trì phong hình, chỉ sợ, hôm nay hần nhất định phải chết, hơn nữa còn là chết kiểu công tán hồn tiêu người vong thân diệt, chết không thể chết lại lần nữa!!

(Công lực tán mất, linh hồn tiêu tan; người chết, thần thức mất diệt)

Sau khi tiếp nhận công kích, Vân Dương thân mạng trọng thương, rất muốn rời đi lập tức, trốn được bao xa thì trốn, thế nhưng Vân Dương hiểu rõ, lão già kia tất không dễ bỏ qua như vậy, cho nên vẫn cố kiên trì, tiếp tục duy trì hình thái gió, tiếp tục chuyển động trên bầu trời, không ngừng rít gào. Quả nhiên, lão già kinh khủng kia thăm dò hần suốt cả đêm!

Đến cuối cùng, lực lượng của bản thân Vân Dương hoàn toàn hao hết, phải dựa vào Lục Lục mới có thể chống đỡ về đến nhà.

Trong quá trình này nếu có một chút sơ hở, hôm nay hần khó thoát vận mệnh tan thành mây khói, thần hồn mất diệt.

Trước đó, Vân Dương không phải không biết trong phủ thái tử có lão già này, nhưng từ đầu đến đuôi vẫn chỉ nghĩ là là một học sĩ, là một mưu sĩ mà thôi, nhiều lắm cũng chỉ là một mưu sĩ có trình độ kinh nghiệm phong phú, chỉ thế thôi.

Nhìn trên mặt lão nhân đầy đốm đồi mồi, đi đường cũng run run rẩy rẩy, luôn có một cảm giác lão không sống được mấy năm.

Kết quả, lão vừa ra tay, lại là nhân vật cường hãn kinh thiên động địa như vậy!

Mãi cho đến bình minh, lão già kia mới rút cục từ bỏ, thu lại khí thế bản thân, trở vào trong viện, lúc ấy Vân Dương đã cảm thấy mình sắp không thể chịu nổi thêm nữa.

Mặc dù là vào lúc đó, lão già kia còn nói một câu đối gat, tràn đầy ý đồ mê hoặc.

Nó thể hiện sự nghi ngờ cũng như sự tự tin của bản thân lão.

Đối với lão già đó, lòng Vân Dương thậm chí có một phán định: lão này tuyệt đối không phải võ giả ngũ lục thất trọng gì gì đó.

Coi như Vân Hạo lúc trước, hay lão Độc Cô luôn trong phòng nhỏ chờ mấy huynh đệ kia, đều không thể cho hắn một cảm giác khủng bố như lão già này.

Người này, tuyệt đối là một đại nhân vật đã sớm siêu việt thập trọng đại viên mãn!

Lão không chút chuẩn bị, cũng không thể đoán trước, vậy mà chỉ tùy tiện xuất thủ đánh một kích, lại có thể khiến Vân Dương thiếu chút thân tử đạo tiêu, hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục!

Người đáng sợ như vậy, sao có thể đối phó? Hiện tại, Vân Dương căn bản không có năng lực đối địch. Cho dù trong đầu hắn có ngàn vạn diệu kế, nhưng trước mặt thực lực tuyệt đối, cũng tuyệt không thể làm nên chuyện gì.

Vân Dương chăm chú nhíu mày.

Hiện tại, trong Thiên Đường thành có hai địch nhân, mà hắn không thể nào ứng phó!

Một là kẻ trong hoàng cung, Mễ Không Quân.

Một là vị Hà lão này!

Phải làm thế nào, mới có thể làm rụng hai người bọn hắn?

- Ta đã hôn mê mấy ngày?

Vân Dương suy yếu hỏi.

- Tính cả hôm nay, đã ròng rã bốn ngày đêm!

Trong mắt Phương Mặc Phi vẫn tràn đầy cảm giác nghi hoặc mà kinh sợ.

Lúc nhìn thấy Vân Dương từ không trung rơi xuống, hắn thực sự bị dọa sợ đến tam hồn thất phách không còn được một nửa!

- Đã qua bốn ngày rồi hả?

Vân Dương thở phào nhẹ nhõm.

- Trong bốn ngày này, có chuyện lớn nào phát sinh không?

- Ta cũng không có nghe nói bên ngoài có chuyện lớn gì phát sinh, có lẽ là do chúng ta cũng không có ra ngoài.

Lão Mai nói:

- Bất quá, bốn vị công tử Xuân Hạ Thu Đông mỗi ngày đều tới mấy lần. Còn có, bọn hắn còn mang tới rất nhiều linh đan diệu dược...

Vân Dương gật gật đầu.

Đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, dù cho có làm vì mục đích riêng, cũng phải nhớ kỹ!

- Thu Lão Nguyên soái lại đến một lần nữa...

Lão Mai nhếch nhếch miệng:

- Bất quá lần này khác lần trước, lão nổi giận dùng dùng xông tới cửa, nhưng sau khi nhìn thấy tình trạng của ngươi, liền trợn trừng hai mắt... Sau đó liền rời đi... Sau đó lại mang một chút thuốc tới...

Vân Dương lập tức tỉnh táo:

- Lão đầu này... Lại tới?

Lão đầu...

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai hai mặt nhìn nhau.

Trong thiên hạ này, người dám gọi Lão Nguyên soái là lão đầu, e cũng chỉ có một mình vị trước mặt này a?

Không biết phải làm sao cho phải, nếu là trước khi biết Vân Dương là Vân Tôn, hai người sẽ lên án với hành động này, thế nhưng hiện tại, nhiều lắm cũng chỉ oán thăm một chút mà thôi. Hiện tại, Vân Dương đã có thể nói năng trôi chảy, càng bắt đầu có tâm tình nói giỡn, chắc hẳn thân thể cũng không còn vấn đề quá lớn, vì vậy càng làm hai người vui mừng, trái tim như treo đầu cũng đã được hạ xuống..

Thật tình họ không biết, thương thế lần này của Vân Dương so với trong tưởng tượng của họ còn nặng hơn mấy lần, muốn chân chính khỏi hẳn, nói thì dễ.

Lại qua hai ngày, Vân Dương vẫn cảm thấy toàn thân vô lực, mặc dù tình thế đã có nhưng biến chuyển tốt đẹp, thậm chí tốc độ hồi phục khiến người nghe mà khiếp sợ, nhưng Vân Dương sao có thể thỏa mãn?

Hắn vẫn không ngừng thu thập các tin tức từ Cửu Thiên lệnh truyền đến, điều này khiến Vân Dương ngày càng cảm thấy, động tác của Tứ Quý lâu, ngày càng gấp rút.

- Về phía phủ thái tử lúc này đang bắt đầu co lại phòng ngự, các mưu sĩ thủ hạ bắt đầu tạo quan hệ khắp nơi, tần suất liên lạc với các quan viên tướng lĩnh dĩ thường dày đặc, so với tháng trước, tròn vẹn tăng gấp ba bốn lần.

- Về phía phủ Tam hoàng tử, cũng bắt đầu liên hệ với quan viên, hơn nữa, trăm phương ngàn kế muốn liên hệ với người của Cửu Thiên lệnh, mặc dù hiện tại cũng không phát hiện điều gì, nhưng điểm báo này thực không tốt.

- Phủ Tứ hoàng tử cũng thế.

- Phủ Ngũ hoàng tử cũng thế.

- Trong thời gian này Thái sự có thái độ, hành động mập mờ không rõ, nghe nói từng có tranh chấp với Lãnh Dao Ngâm tướng quân, nguyên nhân cụ thể tạm thời không rõ.

- Nguyên soái Thiết Tranh trong thời gian này vay tiền bốn phương, trừ bị các vấn đề hôn lễ...

- Các Ngự sử ngôn quan vẫn nhắm vào quân bộ, vạch hết thảy tội có thể vạch của quân bộ, Thu Lão Nguyên soái đem hết thảy đều đẩy trở lại, thái độ của hoàng đế rất tốt.

- Thuộc hạ tìm hiểu, thân thể hoàng đế bệ hạ trong thời gian này cũng không phải rất tốt... Hắn là trong cũng xảy ra một số chuyện, nhưng ngoài tầm với của chúng ta, khó mà hiểu nội tình tròn đó kỹ hơn, càng không có cách nào tham gia...

- Tranh chấp của bá quan văn võ ngày càng lớn, văn phương cho rằng, nếu đã ký thái bình quốc thư, trong thời gian ngắn không thể có chiến sự, hoàn toàn có thể mượn cơ hội ngưng chiến giảng hòa với các nước, tranh thủ càng nhiều thời gian nghỉ ngơi lấy sức, phát triển dân sinh, phồn vinh trăm nghề, thích hợp xóa bỏ quân đội, tiết kiệm thuế ruộng, phát triển quản lý đường sông..

- Nhưng võ phương lại có ý kiến hoàn toàn tương phản, cho rằng mâu thuẫn của Ngọc Đường và các nước khác không thể hòa giải, quốc gia tồn vong chi chiến tùy thời có thể xuất hiện, cái gọi là thái bình quốc thư bất quá chỉ là cái móc hòa bình, là khúc nhạc dạo trước hồi bão tố... Coi như tất cả mọi người đều đến uống rượu mừng của Thiết Tranh, cũng bất quá là đến hạ chiến thư mà thôi.

- Song phương tranh chấp không ngừng, trong mấy vị hoàng tử, có Thái tử cùng Ngũ hoàng tử đứng ở bên võ tướng. Còn Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử thì lại đứng bên văn phương...

- Thái úy phủ quan môn quanh năm, những ngày trước Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn đã từng đi vào, nói chuyện hồi lâu với Thái úy, nội dung nói chuyện không rõ. Tục truyền, thân thể Thái úy ngày càng kém, thọ nguyên sắp tận.

- Tỉnh Vương phủ gần đây thường xuyên liên hệ với phủ Thái tử. Đối với các phủ hoàng tử khác cũng liên hệ nhiều hơn, nhưng không thể so với phủ Thái tử. Thuộc hạ phân tích, Tỉnh Vương đã có lựa chọn.

- Trần Bắc Vương vẫn tọa trấn phương bắc, trấn thủ thảo nguyên. Không có tin tức đáng chú ý truyền lại...

- Các tướng lĩnh ngoại quốc đến chúc mừng, cũng đã đi được nửa đường... Hôn lễ Thiết nguyên soái, thiết nghĩ hẳn là một hồi long tranh hổ đấu, là Thiên đường cho bát phương phong vũ tụ hội, cuối cùng có thể phát sinh chuyện gì, thuộc hạ khó liệu.

- Mười ngày gần đây, các nhân vật trên giang hồ tiến vào Thiên Đường thành cũng không nhiều, mật độ so với trước kia mà nói, ít hơn nhiều.

- Theo tin tức thuộc hạ điều tra, phát hiện có người thả câu ở Bách Trọng hồ, nhưng liên tục mấy ngày đều không có cá cắn câu, người thả câu, có vẻ như là một vị cao thủ, hành động của hắn rất khó hiểu. Không biết tin tức này có hữu dụng không...

Cái tin tức cuối cùng, mang theo một chút tâm tình thấp thỏm.

Hắn hạ lệnh điều tra tin tức, nếu có điều dị thường lập tức báo cáo, nhưng cái tin câu cá này... Cũng thực có chút bình thường.

...

Tin tức liên tiếp mà tới, chứng minh Ngọc Đường quốc hiện tại như một đồng bột nhão, đã loạn thành một bầy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Vân Công Tử Đi Câu

Khiến Vân Dương nhìn mà nghĩ cũng phình đầu lên, nhưng bây giờ hắn cũng chỉ nhìn xem, bị động tiếp thu tin tức Cửu Thiên lệnh truyền về, với trọng thương trong người, ngay cả huyền khí hắn còn không điều động được, căn bản không thể truyền đạt mệnh lệnh ra ngoài.

Vân Dương tự tính một chút, hắn ít nhất phải đợi thêm ba ngày nữa mới thể vận dụng chút huyền khí mà không để lại hậu họa. Còn muốn khôi phục hoàn toàn, chí ít cũng phải chờ thêm nửa tháng.

Đây chính là thực lực cường hoành của cao thủ đỉnh phong.

Hắn không cần trực diện đối mặt xuất chiêu, dù chỉ bị trúng dư ba chấn động, sau đó dùng Tinh Thần lĩnh vực khóa chặt lại, coi như hắn không phát hiện người, nhưng người... Vẫn phải nhận trọng thương.

Trọng thương trí mạng!

Đối mặt với tình huống như vậy, dù Vân Dương thân là Vân Tôn là Cửu Tôn chi hồn, cũng không thể làm gì khác, hoàn toàn thúc thủ vô sách!

Kỳ thực, với biến cố lần này, Vân Dương cũng không quá cho rằng là do khuyết điểm của bản thân, mà bởi, thực lực của đối phương quá cường đại.

Với động tĩnh đột nhiên xuất hiện, cho dù hắn không mang cái thân phận hiện tại này, cũng phải đi xem một chút.

Chỉ cần hắn là người, lại là một người trong giang hồ, liên nhất định sẽ bị cỗ khí thế kia hấp dẫn, huống chi hắn còn vì làm việc mà đến?

- Người trong giang hồ, quả nhiên không nên có lòng hiếu kỳ, bởi bất kỳ một sự hiếu kỳ nào đó, đều có thể khiến một lão giang hồ lâm vào chỗ vạn kiếp bất phục!

Vân Dương thầm nhủ, tự nhắc nhở bản thân một câu.

Bất quá, điều khiến hắn cảm thấy được an ủi, đó là Thần Hồn U Đô, Huyết Nhục Minh Lộ còn chưa tái hiện, chí ít, oán khí kinh thiên trong truyền thuyết còn chưa có vọt lên.

Chuyện này, có lẽ có thể đại biểu cho những người kia còn sống đi...

Vân Dương thoáng chút an tâm.

Nếu đã không thể làm chuyện gì, vận liên an tâm nghỉ ngơi, hết thấy lấy tu dưỡng hồi phục bản thân làm trọng.

- Có lẽ cả đời này của ta, cũng chỉ có những lúc trọng thương, mới có thể có được thanh nhàn như vậy đi....

Vân Dương cười khổ một tiếng:

- Đã như vậy, đành hưởng thụ thời gian thanh nhàn khó có được này.

Nói là nghỉ ngơi, nhưng Vân Dương chỉ nằm một chút rồi lại đứng dậy, khởi động thân thể, cảm thấy đã có thể hành động tự do, chỉ cần không vận dụng huyền khí hay lực lượng thân hồn, làm một chút động tác đơn thuần cũng không sao.

Hắn hoạt động một lát, đương muốn nói chuyện, đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, lập tức lại ngồi xuống, mở ra tin tức trên Cửu Thiên lệnh, chăm chú xem từ đầu đến cuối.

“Theo tin tức thuộc hạ điều tra, phát hiện có người thả câu ở Bách Trọng hồ, nhưng liên tục mấy ngày đều không có cá cắn câu, người thả câu, có vẻ như là một vị cao thủ, hành động của hắn rất khó hiểu. Không biết tin tức này có hữu dụng không...”

Vân Dương nhìn tin tức này, trầm tư suy nghĩ.

- Bách Trọng hồ... Câu liên tục mấy ngày mà không có cá cắn câu, còn vẫn đang kiên trì... Cao thủ?

Ánh mắt Vân Dương sáng lên lấp lóe.

Sau đó, Vân Dương liền truyền ra một đạo mệnh lệnh.

- Cần thận chú ý lão giả câu cá ở Bách Trọng hồ, báo cáo tình huống.

Hai canh giờ sau.

Tin tức tường tận được truyền tới.

Vân Dương xem tròn vẹn mắt một canh giờ.

Càng xem, con mắt càng sáng lên. Đến mức nhìn thấy cuối cùng, lại có chút do dự.

Có một câu, khiến hắn phải đặc biệt chú ý.

“Trên lưng người này, luôn công một cái hồ lô rượu.”

Hồ lô rượu?

Rốt cục Vân Dương cắn răng một cái, lẩm bẩm nói:

- Chết trong tay ai mà không phải là chết? Làm liều thôi!

Rạng sáng ngày thứ hai.

- Lão Mai, người trông nhà, nếu có khách đến thăm, chiêu đãi cho tốt. Nếu còn đưa đồ tới, trực tiếp khéo lời từ chối.

- Đem rượu mà ta trân tàng lấy ra đây, còn có...

Vân Dương an bài một lần:

- Đi, lão Phương, chuẩn bị xa ngựa, chúng ta đi câu cá giải sầu.

- Câu cá giải sầu...

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đều tròn mắt há mồm một trận.

Thực sự có nằm mơ họ cũng không ngờ tới, sao công tử lại đột nhiên có ý tưởng này.

Đối với những cao giai tu giả có tu vi như bọn hắn, sao còn cần chơi trò câu cá? Chỉ cần hướng tay vào mặt nước đuổi một cái, liền sẽ có mảnh cá lớn sẽ bị vớt lên!

Cần gì phiền toái như vậy a?

Nếu bọn hắn mà có xem qua tin tức của Cửu Thiên lệnh, sợ rằng sẽ càng thêm sục sôi: nhiều quốc gia đại sự như vậy mà người còn mặc kệ, mới thấy có người đi câu cá liền muốn học theo? Cái gọi là Hộ quốc Cửu Tôn ở đâu? Cái gọi là đại nghĩa Vân Tôn ở đâu?

Vân Dương nở nụ cười thần nhiên.

Chính bởi như vậy, mới muốn đi câu cá giải sầu.

Nếu như người kia thực là cao thủ lãnh đời, lại đi ra câu cá làm cái gì? Khẳng định là có mục đích của bản thân.

Trực tiếp dùng huyền khí bắt cá có phải càng thêm nhanh gọn sao?

Ngoài ra, Vân Dương còn nghĩ đến một chuyện khác.

Năm xưa, Thổ Tôn thích nhất là câu cá.

Mà lại là câu tại Bách Trọng hồ, khi đó thường xuyên có tình trạng cả mặt hồ chỉ mình hắn câu cá, cũng thường xuyên có những lúc không câu được

con cá nào.

Vân Dương đối với nghệ thuật câu cá cũng chỉ hiểu sơ, càng không có cái gì gọi là hứng thú, đôi khi còn kỳ quái hỏi: câu không được cá, người còn ngồi chỗ ấy làm gì? Mục đích câu cá không phải là vị câu cá sao?

Nhớ tới Thổ Tôn, khoe miệng Vân Dương bắt giặc nở nụ cười.

Lần thụ thương này, đối với hắn mà nói... Có lẽ cũng không phải là chuyện xấu, chỉ ít, chứ vị ca ca, ta lại được gặp lại các người...

Để ta xem một chút, đến cùng vị cao thủ câu cá kia là người nào? Mục đích là gì?

Một chiếc xe ngựa lộc cộc xuất hành.

Hướng về Bách Trượng hồ trong Thiên Đường thành mà đi.

...

Bách Trượng hồ, nghe nói chỗ nước sâu nhất lên tới trăm trượng, nước hồ thanh tịnh, nếu hôm nào trời quang mây tạnh, thậm chí có thể nhìn thấy từng đoàn cá lớn mấy chục cân, trăm cân không ngừng bơi qua bơi lại.

Còn có một cách nói khác về cái tên Bách Trượng hồ, nói hồ này có một điểm đặc biệt, bờ tây hồ cùng bờ đông hồ cách nhau trăm trượng. Bờ tây chính là bách trượng Địa Ngục, mà bờ đông thì lại là bách trượng Thiên Đường.

Bờ đông có cảnh xuân tươi đẹp, oanh ca yến hót, hương thơm ngào ngạt bao phủ nửa thành. Mà bờ tây, lại tối như bùng, cỏ hoang mọc thành bụi.

Tình huống như vậy không phải là do địa lý khác biệt, nguyên nhân chính là gần bờ tây có một bãi tha ma, làm gì có ai rảnh rỗi mà đến mấy nơi như vậy.

Bờ Nam nối liền với một mảnh đất, phương bắc thì tọa cứ một mảnh loạn thạch, sau đó là nửa cái vách núi.

Khi nhàn hạ, Thổ Tôn thường ở bờ Bắc hóa thân ngư ông, tay cầm cần câu, có đôi khi ngồi xuống nguyên một ngày.

Toàn mặt hồ, thường chỉ có mình hắn thả câu.

Bởi vì, tất cả dân bản xứ đều hiểu rõ, nước Bách Trượng hồ quá sâu, nếu ngồi trên bờ câu cá, coi như vô cùng may mắn, nhiều lắm cũng chỉ có thể câu một vài con các nhỏ chừng bàn tay, cá lớn chân chính, tuyệt không thể câu được.

Như vậy, người đang thả câu kia là có ý gì?!

Vân Dương nghĩ rất thoáng, nếu người kia thực có ý đồ, như vậy cũng không uổng công hắn đến một chuyến. Nhưng nếu người ta chỉ đến vì tiêu khiển, cũng không sao, ta, cũng thừa dịp mấy ngày này mà nghỉ ngơi, câu cá giải sầu cũng không phải là nói không!

Không bao lâu, hai người Vân Dương đã đến bờ bắc Bách Trượng hồ.

Vân Dương vừa mới xuống xe ngựa, đột nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm sửng sờ.

Bởi, bờ bắc đúng là có một người đang thả câu, hơn nữa còn thả câu ở đúng vị trí mà Thổ Tôn khi trước thường câu cá, người này cầm cần câu trong tay, chuyên tâm câu cá.

Người kia mình khoác áo to rộng thùng thình, đầu đội nón ron che hết cả mặt, trong tay cầm một cây cần đen nhánh, thế vững như đại sơn...

Vân Dương trở nên hoảng hốt, tựa hồ nhìn thấy Thổ Tôn đang mỉm cười với hắn, trong chớp lát, như là thời gian đang quay ngược lại.

Bởi, trang phục người kia, cùng với trang phục khi trước của Thổ Tôn mặc lúc câu cá, chính là cùng một bộ.

Người này sao có thể trùng hợp vậy, vừa vịn câu ở đúng vị trí này?

Bờ Bắc rộng như vậy, đương nhiên không chỉ có một chỗ câu cá.

Nhưng Vân Dương lại để Phương Mặc Phi đưa hắn đến vị trí giữa nhất, cũng là chỗ câu lôm vào kia.

Bởi, ngồi câu ở đây, người khác cũng lắm chỉ biết là có người đang câu cá, lại tuyệt không thể biết người đang câu có hình dạng như thế nào.

Nhiều lắm chỉ có thể nhìn thấy một cái bóng lưng, cũng chỉ thế thôi.

Mà người câu cá kia, cũng đang câu ở chính vị trí này.

Chỉ là vị trí này, tuyệt không thể tính là rộng rãi. Nó chỉ là một tảng đá đứng đó một mình, người kia vững vàng ngồi lên trên. Vân Dương xem xét, chỉ thấy toàn thân gia hỏa này như toát ra một hương vị “người sống chớ lại gần”.

Cao thù hay không cao thù không nói đến.

Hình thái thân thể người này lại biểu hiện “không cần nói chuyện với ta”, ý tứ này, vạ phần rõ ràng.

Vân Dương tức thời hiểu rõ, đối mặt với gia hỏa như này, nếu chủ động bắt chuyện, chín thành chín sẽ phải đem mặt mũi đi quét rác...

Bắt quá, có phải người kia hay không?

Mà bên cạnh người này, cũng chỉ có một khối đá hơi lộ a khối mặt nước, ước chừng cũng chỉ rộng có nửa thước.

Chỉ ít theo cái nhìn của Phương Mặc Phi, nơi này không phải là chỗ cho người ngồi.

- Ta ngồi ở nơi này đi.

Vân Dương cười tủm tỉm đưa tay chỉ, chỉ ra một phạm vi để ngồi xuống.

Phương Mặc Phi dù cảm thấy khó làm, những cũng không có biện pháp, nếu đã không có chỗ ngồi, hắn cũng muốn biến ra một chỗ có thể ngồi đi.

- Xin lỗi.

Phương Mặc Phi nói với người kia một tiếng, lập tức phi thân lên, ôm lấy một tảng đá lớn từ phía sau vọt tới, ném thẳng vào trong nước.

Phốc!

Bọt nước văng lên.

Cùng với tảng đá chìm xuống, bong bóng bốn phía ục ục thay nhau nổi lên, một vòng gợn sóng xuất hiện, tác động đến cả một vùng.

Người kia lầm bầm trong miệng, tựa hồ đang mắng chửi người nào đó.

Vân Dương vẫn ôm tay lẳng lặng đứng đấy, nghe thấy tiếng người kia lầm bầm, lại âm thầm cười một tiếng. Người không phải không muốn ta nói chuyện với người sao? Tốt, vậy ta để người tìm ta nói chuyện:

- Tiếp tục.

Phương Mặc Phi gãi gãi đầu, đành phải tiếp tục khiêng đá.

Phốc phốc phốc...

Liên tục ném ra mười mấy khối đá lớn, vậy mà sinh sinh bị Phương Mặc Phi tạo thành một cái bình đài kiên cố.

Đương nhiên, bọt nước bị bắn lên tung tóe, mặt nước cũng bị ném đến đục ngầu.

Vân Dương chờ chút xem có thể có thể an tọa câu cá hay không, dù sao người câu cá kia cũng tuyệt không thể câu được cá!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Tử Trung Chí Tôn

Chỉ thấy người kia cau mày, bắt mắt ngoẹo đầu nhìn qua, hiển nhiên đã cực kỳ không hài lòng.

Đổi lại là ai cũng không thể hiểu nổi, đang yên đang lành ngồi yên lặng câu cá, kết quả lại bị người ném tới tập mấy tảng đá lớn tới, không nói cá có bị dọa chạy hay không, ngay cả hoàn cảnh trang nhã tĩnh trí đều bị phá hoại không còn sót lại chút gì!

Người con mẹ nó, vậy mà lại làm thật...

Sao người còn không lật trời đi hả!?

Hay người trực tiếp dựng một căn lều trên đó luôn đi?

Đốt đàn nấu hạc, cùng lắm cũng chỉ thế này thôi!

Tốt a tốt a... Rốt cục người cũng xong việc... Thế mà... Thế mà còn muốn đặt một cái ghế lên bệ đá?

Người này đã triệt để kinh ngạc.

Ngoa tào, chẳng nhẽ người còn muốn câu cá ở đây a!?

Hắn trừng trừng mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt mà không thể hiểu nổi, không thể tưởng tượng lại có thể phát sinh chuyện quái dị như vậy.

Người chủ sự kia có vẻ là một tay phú gia công tử, là cái lại tay trời gà không chặt. Hà? Không đúng, con hàng này là bị trọng thương... Thương nặng như vậy, thế mà còn rảnh rỗi đến đâu câu cá?

Hết thấy công việc đều do người sau lưng hoàn thành.

Đặt lên một cái bàn, lại thêm một cái ghế, sau đó còn làm chỗ tựa lưng. Chuẩn bị cần câu tốt, dây câu tốt, lại cột chắc lưỡi câu, mắc chút thính, thả chút mồi như....

Thế mà còn lấy ra một bộ chăn giường nhỏ....

Chờ một chút, có phải người cũng giúp hắn câu cá luôn không a, ta nói?!

Ân... Như vậy mà vẫn chưa xong? Vẫn còn làm tiếp?!

Phốc phốc phốc phốc...

Tựa như muốn đập chết tất cả cá trong hồ vậy, liều mạng ném mồi câu vào trong hồ. Đến một hồi lâu sau, bỗng nhiên quay đầu mỉm cười với hắn, nói:

- Vừa rồi dọa chạy mất cá của người, thực sự cảm thấy có lỗi, ta cũng giúp người dụ cá một chút.

Phốc phốc phốc...

Lại mất nửa ngày ném mồi sang bên hắn.

Người câu cá triệt để trợn mắt há mồm, nghẹn họng nhìn trần trời, á khẩu không nói được nửa lời, hắn hoàn toàn bó tay rồi.

Lấy lịch duyệt nhiều năm phong phú của hắn, cũng bị sự tình hiếm thấy trước mắt khiến hoang mang không biết phải làm gì, không nhin nổi đưa tay gãi đầu.

Hắn khẽ vươn tay, khiến Vân Dương miễn cưỡng cảm nhận thấy, trên đầu người này phần lớn là tóc đã ẩn ẩn chuyển sang màu xám trắng.

Tu vi cao bao nhiêu tạm thời khó nói, nhưng tuổi có vẻ không nhỏ a...

Chờ đến lúc Vân Dương thân nhiên ngồi xuống, thời gian trôi qua cũng ít nhất nửa canh giờ.

Một hồi nháo kịch thật hay a!

Thế nhưng phường kịch này còn chưa kết thúc, thậm chí mồi chỉ vừa mới mở màn, bởi, lão già này nhìn thấy... Vân Dương thân nhiên ngồi xuống cũng chỉ là thân nhiên mà ngồi xuống, ngay cả ý định buông cần cũng không có, chỉ cầm mồi câu, bóp lại lóp.

Rốt cục tên này muốn làm cái quỷ gì đây?!

- Khục!

Lão già ho khan một cái, nghi ngờ nói:

- Vị công tử này, tốn nhiều công sức bố trí như vậy, ngay cả mồi câu cũng đã rải khắp nơi, tại sao còn không buông cần?

Vân Dương mỉm cười đáp lại:

- Hành động vừa nãy đã làm kinh sợ đám cá, hiện tại quá nửa là không có con cá nào dám tới, ném mồi câu xuống là muốn dụ chúng, chỉ cần yên lặng chờ một chút sẽ tự hấp dẫn cá tới, đương nhiên muốn chờ một lúc nữa mới hạ cần câu.

Lão già không nhin được cười lên:

- Vậy công tử e phải phí một phen công phu rồi. Lấy kinh nghiệm của lão hủ, sau khi có động tĩnh lớn như vậy, trong vòng một canh giờ, sẽ chỉ có một chút cá nhỏ như lòng bàn tay tới, các lớn hơn một chút, tuyệt đối sẽ không tới, muốn câu cá lớn, ít nhất cũng phải đợi sau ba canh giờ.

Vân Dương thư thư phục phục ngồi xuống, dựa lưng vào chỗ tựa, thản nhiên nói:

- Chỉ cần có thể câu được cá lớn, đừng nói ba canh giờ, coi như ba ngày ba đêm ta cũng có thể đợi.

Vân Dương mỉm cười:

- Câu cá lớn, cần kiên nhẫn. Lão trượng, an tâm chờ đợi.

Ý định đùa cợt Vân Dương một phen của lão già kia không những không thành, ngược lại còn bị Vân Dương dạy cho một bài học, lập tức cảm thấy như bị chẹn họng. Cổ họng tức giận ngồng lên, ngậm miệng không chịu nói chuyện.

Vốn định nói dăm ba câu đuổi gia hỏa này đi, để bản thân có thể trở lại an tĩnh, không nghĩ tới gia hỏa này lại nói đợi ba ngày ba đêm, tốt a, ta đúng là muốn xem xem, tên phú gia công tử vạn sự đều dễ người khác động thủ như ngươi, có thể nhẫn nại tốt như vậy hay không...

Nhưng hắn không nói lời nào, không có nghĩa Vân Dương sẽ im lặng:

- Lão trượng, áo tơi của ngươi là mua ở nơi nào? Nhìn xem có vẻ không tồi nha, chỉ cần mặc vào, dù mưa gió sương tuyết đều không phải sợ. Còn có cái mũ rộng vành này, quả thực là... Có thể che khuất cả người nha.

Lão già hừ hừ một tiếng, cũng không đáp lời.

- Mặt trời chói chang như vậy, nếu có một cái mũ rộng vành để che...

Vân Dương thở dài, có vẻ như lúc nào hắn cũng thở dài.

Lão già vẫn không nói lời nào.

- Xin hỏi lão trượng họ gì?

Vân Dương hỏi.

Lão già vẫn chăm chú ngắm mặt nước lăn tăn, mắt đícc tai ngơ.

- Lão trượng thọ bao nhiêu rồi?

Vân Dương lại hỏi.

Lão đầu vẫn chăm chú nhìn nước chảy, không nói một lời.

Vân Dương gãi gãi đầu, đột nhiên nhặt lên một tảng đá to bằng đầu người, “Hắc” một tiếng ném ra ngoài.

Phốc!

Bọt nước lại phóng lên tận trời.

Chính là nện ở trước chân của lão đầu.

Nhất thạch kích khởi thiên tầng lãng, mặt nước khó khăn mới bình tĩnh lại, nay lại lập tức nổi gợn sóng, sau một viên đá này, chỉ sợ phải đợi rất lâu mới có thể có cá đến.

Lão già lập tức đứng dậy, giận dữ nói:

- Tiểu công tử nhà ngươi sao không hiểu chuyện như vậy! Ngươi ngươi... Ngươi làm như vậy không phải là quấy rối a?

Vân Dương cười tủm tỉm:

- Xin hỏi lão trượng họ gì?

Lão đầu thở dốc hô hô:

- Lão phu chuyển sang nơi khác, không ở đây nữa.

Lão đứng dậy, như muốn bỏ đi.

- Lão Phụng, chúng ta cũng không ở đây nữa. Vị lão trượng này nhất định là một cao thủ, cơ hội gặp mặt cao thủ như vậy sao có thể bỏ qua, chúng ta

đi theo hần, hần ở đâu, chúng ta liền ở đó, không thể để mất giầu.

Vân Dương kêu, cũng đứng dậy theo lão già.

Lão đầu không còn gì để nói.

Ngửa mặt lên trời thở dài một hơi.

Nhìn không được thò tay ra sau lưng sờ soạng một hồi, thế mà lấy ra một cái hồ lô rượu lớn, vắn nắp hung hăng uống một ngụm lớn, trừng lớn hai mắt:

- Tức chết ta rồi...

- Lão trượng bớt giận, chớ tức chớ tức.

Vân Dương ôn hòa nói:

- Tuổi tác cũng đã lớn như vậy, nếu tức giận có thể nguy hại đến tính mạng, nơi đây ít người lai vãng, nếu vắn nhất lão xảy ra chuyện, há không phải khiến người bóp cổ tay thở dài...

“...”

Lúc này, không chỉ có lão đầu kém chút bốc hỏa, ngay cả Phương Mặc Phi cũng có chút bó tay.

Đến giờ hần vẫn không nhìn ra, Vân Dương quấy rối như vậy là muốn làm gì.

Cái này không phải là cố tình gây sự sao?

Công tử, người còn nhỏ a? Sao có thể hư như vậy?

Vân Dương nhìn hồ lô rượu lớn kia, trong ánh mắt lộ ra thần sắc kỳ quái, nói khề với lão trượng:

- Rượu này của lão trượng không tệ nha!

Lão đầu hừ hừ một tiếng, ôm hồ lô rượu liếc mắt.

Tiểu tử này lại muốn uống rượu của ta?

Suy nghĩ nhiều a?

Lão đầu hừ một tiếng, quệt quệt mồm, lại đem hồ lô rượu thả về chỗ cũ, vẫn không muốn phản ứng với người nào đó.

- Lão Phương, rượu của chúng ta đâu?

Vân Dương quay đầu hỏi.

Khóe miệng Phương Mặc Phi giật giật mấy cái:

- Có ngay.

Chốc lát sau:

Một cái bàn được bày trước mặt Vân Dương, lập tức mười đĩa đồ nhắm nóng hổi đặt trên mặt bàn.

Hai chén rượu, óng ánh long lanh.

Một vò rượu cũng được đưa lên.

Chỉ riêng bình rượu này, vừa liếc mắt có thể nhìn ra, rõ ràng là một vật có số năm không nhỏ.

Thậm chí nay cả chữ trên thiếp dán, cũng đã gần như nhìn không ra.

Từ trong ra ngoài, biểu lộ rất rõ là một bình rượu lâu năm, rượu ngon cất dấu lâu năm!

Lão đầu cầm cần câu, lơ đãng nhìn qua vò rượu, thế mà dừng lại một chút. Con mắt bị mũi rộng vàng che lại, lộ ra trạng thái tròn tròn.

- Nói đến cái gọi là rượu này, đã tồn tại vô số năm, từng có vô số đại sư cất rượu, các loại rượu cũng vô cùng phong phú, ganh đua sắc đẹp, mỗi loại đều mang theo một ý nghĩa riêng biệt, không loại nào kém loại nào.

Vân Dương chậm rãi nói:

- Nhưng mà từ xưa đến nay, có thể được toàn bộ đại lục, toàn bộ thế gian công nhận là đại sư cất rượu, lại chỉ có Tửu Thần ba trăm ba mươi năm trước, Phụng Huyền Ca.

Nói đến đây, ngay cả lão đầu không sắc thái kia cũng không nhịn được gật đầu.

Hoàn toàn chính xác, tại phương diện cất rượu này, Phụng Huyền Ca có được thành tựu không người không phục.

- Phụng Huyền Ca thân là nhất thế cao thủ, lại cả đời không tranh quyền thế, từ năm ba mươi tuổi mãi cho đến năm hai trăm bảy mươi tuổi, cũng chính là hai mươi năm trước mất tích, trong cả đời, chỉ tận sức làm hai chuyện, một là y, hai là rượu. Lúc ấy, người trong giang hồ xưng ông là: Tà Y Tửu Thần.

- Ý thuật của hân xuất thần nhập hóa, phương thức hành y của hân có thể nói kiếm tẩu thiên phong, phá vỡ lẽ thường, vì vậy được xưng là tà. Bất quá hôm nay không nói tới y thuật của hân, chỉ nói đến rượu. Đời này của hân, số lần tự tay chế rượu có thể nói là nhiều vô số kể. Nhưng mà có thể được bản thân hân công nhận lại không có mấy, hết thảy cũng chỉ có bảy loại. Mà bảy loại này, được xưng là Bắc Đẩu Thất Tinh Tửu.

Lão giả kia ngồi ngay ngắn một bên, khuôn mặt dưới mũ rộng vành lộ ra một tia đùa cợt: Ngươi biết cái rắm! Phụng Huyền Ca còn có rượu càng tốt hơn, càng quý giá hơn a... Hừ.

Vân Dương thản nhiên nói:

- Nhưng, rất ít người biết, cái gọi là Bắc Đẩu Thất Tinh Tửu này chỉ là rượu ngon mà Phụng Huyền Ca công bố ra bên ngoài. Mặc dù mỗi loại trong Bắc Đẩu Thất Tinh Tửu đều là thượng phẩm hiếm thấy, nhưng còn xa mới có thể đạt đến cấp bậc cực phẩm!

- Kỳ thực, Phụng Huyền Ca quý trọng nhất ba loại rượu, chính là rượu mà hân dùng để kết bạn, chỉ làm Thiên Địa Nhân Tam Tài Tửu. Dưa vào tu vi, quá khứ, kinh lịch khác nhau mà lấy ra chiêu đãi bạn bè.

Lão giả thở dài nhẹ nhõm một cái, trầm ngâm: “Tiểu tử này có thể biết chuyện xưa như vậy, quả nhiên không tầm thường.

Vân Dương nói:

- Nhưng mà ba loại rượu này tuy có thể xưng là cực phẩm, nhưng vẫn chưa phải là đỉnh cấp danh tửu mà Phụng Huyền Ca tôn sùng, đỉnh cấp danh tửu mà hân trân trọng, cũng chính là đỉnh cấp danh tửu của cả Thiên Huyền đại lục, nó tuyệt không phải Thiên Địa Nhân Tam Tài Tửu, mà là... Tửu Trung Chí Tôn!

- Cái gọi là Tửu Trung Chí Tôn, chỉ riêng vật dùng để ủ đã vô cùng khó được, Phụng Huyền Ca sưu tầm vô số báu vật khắp Thiên Nam Tây Bắc mới có thể ủ chế mà thành, cả đời hân, cũng chỉ ủ có 99 vò mà thôi.

- Ngày thành rượu, hân cũng không lập tức thưởng thức mà liền bảo quản lại, bình thường khó mở. Chính bản thân Phụng Huyền Ca cũng khó có thể uống, nhưng mà từ năm hân hai trăm ba mươi tuổi, lại chỉ uống loại rượu này, đối với Phụng Huyền Ca khi đó, phóng nhân khắp thiên hạ, ngoại trừ Tửu Trung Chí Tôn ra, không có bất luận rượu ngon nào có thể vào cổ họng hân!

- Cho đến khi mất tích, đỉnh cấp danh tửu không được nhắc đến này, chỉ còn lại chín vò cuối cùng!

- Lúc vừa hiện thế, liền bị tranh đoạt sạch sẽ. Cuối cùng có sáu vò chảy vào thị trường, đồng thời trải qua nhiều lần đấu giá. Khi ấy, giá cả cao nhất dường như đạt đến số lượng ba ngàn mai huyền tinh!

Vân Dương từ từ nói, trong thanh âm như mang theo mị lực kỳ lạ.

Ba ngàn mai huyền tinh.

Bên kia, lão đầu đội nón rộng vành ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng có chút tiếc nuối.

Cuộc đấu giá năm đó, khi hân nhận được tin tức lại đã chậm... Bằng không, sau vò rượu kia, tất có một vò cho lão!

Chỉ mới ba ngàn mai huyền tinh tính là cái rắm gì, ta có thể trả ba vạn a!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Thành Bại, Ở Chính Ở Chỗ Đây.

- Cho đến ngày nay, sáu vò rượu chảy vào trong thị trường kia đều bị những người yêu rượu cất giấu, khó mà có thể gặp được, mà ba vò rượu còn lại của hắn thì càng không có người biết tầm tích. Nhưng có một ngày, khi Vân Hâu của Ngọc Đường đế quốc ra ngoài làm việc, trong lúc vô tình cứu được một người. Cũng bởi vì vậy mà kết thành mạc nghịch chi giao. Khi hai người lưu luyến chia tay, người kia đưa cho Vân Hâu một vò rượu. May mắn thế nào, vò rượu kia lại chính là Tửu Trung Chí Tôn!

- Lúc ấy, cách thời gian Phượng Huyền Ca ủ rượu, đã được 112 năm!

Vân Dương mỉm cười.

Lão đầu cũng không nhịn được nữa, lớn tiếng nói:

- Ngươi lái nhai cả ngày trời, đến cùng là muốn nói điều gì? Chẳng lẽ vò rượu này của ngươi, chính là Tửu Trung Chí Tôn kia? Hắc hắc, buồn cười.

Vân Dương mỉm cười:

- Xem ra lão trượng ngài cũng không phải nhân sĩ Thiên Đường thành.

- Ý ngươi là sao?

Khẩu khí lão đầu rất nóng nẩy.

- Nếu như là người Thiên Đường thành, nhất định sẽ biết, nhất kiếm nhiếp sơn hà Thiên Ngoại Vân Hâu, phủ Vân Hâu chỉ có một vị công tử, gọi là Vân Dương.

Vân Dương nói:

- Vị Vân Dương công tử này môi hồng răng trắng, anh tuấn tiêu sái, khí vũ hiên ngang, phóng thái siêu nhiên, chính là nhất đẳng mỹ nam hiếm thấy trên đời. Hoặc có thể nói, nếu tiến hành một giải thi đấu bình chọn mỹ nam, vị Vân Dương công tử này căn bản không cần tham gia, liền có thể trở thành chủ nhân vòng nguyệt quế!

Lão đầu càng lúc càng không giữ được bình tĩnh, cơ hồ muốn nổi bão:

- Ngươi tân bốc người khác, thổi phồng tới mức thiên hoa loạn trụ, cũng chỉ là nói nhảm!

Nếu đã khen vị Vân Dương công tử kia như thế, như vậy kẻ trước mắt này, khẳng định không phải tên Vân Dương trong lời kẻ kia!

Trên đời này làm gì có người nào khen ngợi bản thân như vậy, nếu không chẳng phải quá mức vô liêm sỉ sao!?

Nếu đã không phải tên Vân Dương kia, vậy thì có chỗ tốt nào? Tóm lại vẫn là vô duyên với Tửu Trung Chí Tôn kia a!

Vân Dương cười tủm tỉm nói:

- Lão trượng, mọi người tuy là bèo nước gặp nhau, nhưng cũng là có duyên, bản công tử tự giới thiệu một chút, ta gọi là Vân Dương, chính là người chúng ta vừa đàm luận, công tử duy nhất của phủ Vân Hâu.

“...”

May đang nói chuyện bình thường, nếu lão đầu đang ăn uống gì đó, chắc chắn đã phun ra đầy trời.

Một câu nói kia của Vân Dương, quả thực kỳ phong.

Ngươi khen tới mức thiên hoa loạn trụ nửa ngày trời, hóa ra là tâng bốc bản thân?

Thế gian này, sao có thể có người vô liêm sỉ như thế?!

Lão đầu tức giận đến phát cười, nghiêm mặt giễu giễu nói:

- Người chính là Vân Dương, công tử nhà Thiên Ngoại Vân Hâu? Theo cách nói của ngươi, vò rượu này, chẳng nhẽ chính là một trong chín vò Tửu Trung Chí Tôn còn sót lại kia?

- Sai!

Vân Dương quả quyết.

Lão đầu sững sờ:

- Không phải vậy ngươi chém gió cái rắm?!

Vân Dương nói:

- Theo ta được biết, sáu vò được đấu giá kia, người mua được đều là người mê rượu, sớm đã uống cạn đĩnh cấp trên tửu này! Hai vò còn lại, ai cũng không biết nó ở nơi nào, càng không biết có chẳng còn tồn tại hay không.

Vân Dương thân nhiên nói:

- Cho nên nói, vò rượu này của ta, chính là một vò Tửu Trung Chí Tôn duy nhất còn sót lại trên thế gian này, coi như nói là một vò thực quả cận tồn, độc nhất vô nhị cũng không phải quá lời.

Lão đầu sừng sốt:

- Nó thực là vò rượu kia?

Vân Dương thân nhiên nói:

- Phải hay không phải, tự nhiên có phương pháp kiểm tra. Lão trượng ngài đã có rượu ngon, ắt hẳn cũng nghe nói qua Tửu Trung Chí Tôn của Phụng Hoàng Huyền Ca, chỉ cần mở ra nê phong mùi rượu sẽ toát ra, tạo thành một đầu phụng hoàng giương cánh như muốn bay đi. Đây chính là độc môn tiêu ký của Phụng Hoàng Huyền Ca, tin rằng, không có mấy người vì hũ rượu thực quả cận tồn kia mà bất chúc làm giả đi...

Hứng thú của lão giả lập tức bị câu lên, lúc này cũng đã thêm tới nước miếng chảy ròng ròng, nhất thời có chút đứng ngồi không yên.

Chỉ thấy Vân Dương tiêu sái nâng chưởng đao.

Bộp một tiếng.

Nê phong bị đẩy ra, một cổ hương rượu lập tức trào ra, mùi hương khó nói thành lời. Lão đầu suu suu bước tới ba bước, đôi mũi điên cuồng hút lấy hương rượu.

Xuy xuy xuy...

Hương rượu bốc lên một chút, lại thực sự chậm rãi hình thành một đầu phụng hoàng giương cánh muốn bay trên không trung, mặc dù chỉ là do hương rượu hình thành, nhưng ánh mắt cao ngạo kia, lại hiển thị rõ sự bề bệ, ngạo thị thiên hạ.

- Thực... Thực sự... Thực sự là... Tửu Trung Chí Tôn!

Tròng mắt lão đầu như muốn rớt ra ngoài, ánh mắt nhìn Phụng Hoàng dần tiêu tán kia dồn dập chưa từng có.

Khoát nhẹ tay, mũ rộng vành nhất thời bay ra ngoài.

Lộ ra một gương mặt góc cạnh rõ ràng, khuôn mặt tràn ngập sự tang thương, nhưng ánh mắt lại trong trẻo vô cùng, con ngươi thanh tịnh như hải đồng bốn năm tuổi, hắc bạch phân minh, tựa hồ còn chút hương vị ngây thơ.

Tóc lão giả kia xác thực như cảm nhận của Vân Dương hồi nãy, chính là màu xám trắng, nhưng mà nhìn qua, lại không khiến người cảm thấy già nua, mà ngược lại tràn đầy sinh mệnh lực lượng. Về tang thương như đã lịch luyện toàn bộ hồng trần.

Nhìn qua tang thương tịch mịch, nhưng nếu nhìn kỹ, thế mà lại thấy gương mặt này rất an ủi. Nhất là hai đầu lông mày, nghiêng nghiêng bay lên, nhưng đường cong cũng không phải rất lớn, không hề ẩn chứa hưng lệ chi khí kia.

Nhưng nếu bỗng nhiên nhảy lên một cái, sự uy nghiêm bắn ra cũng tương đối chấn nhiếp lòng người.

Vân Dương nhìn thế, trong lòng càng thêm mấy phần chắc chắn.

- Đương nhiên chính là Tửu Trung Chí Tôn.

Vân Dương bắt đầu chậm rãi xử lý một đạo phòng hộ cuối cùng của vò rượu, dùng một cây chủy thủ, chỉ cắt ra một lỗ nhỏ bằng ngón cái.

Trên mặt lão giả lộ ra vẻ tán thưởng.

Người chưa từng uống rượu mà Phụng Hoàng Huyền Ca cất, không thể biết được dụng ý trong đó.

Rượu của Phụng Hoàng Huyền Ca, nhất là Tửu Trung Chí Tôn này, dù chỉ bay mất một chút mùi rượu, cũng đều là sự lãng phí không thể tha thứ.

Vân Dương làm như thế, phía trên lớp phong nhìn lớn bằng ngón cái, nhưng mặt dưới, cùng lắm cũng chỉ lớn chừng hạt đậu nành. Sau khi rót một chén, lại đem một miếng gỗ nhỏ đeo gọt cẩn thận nút lại. Quả là thiên y vô phúc, sẽ không khiến hương rượu nhân có hội tiêu tán.

Vân Dương cười cười:

- Đến cùng vẫn là Tử Trung Chí Tôn của Phụng Huyền Ca, tất nhiên là cần trân quý một chút.

Lão già mỉm cười gật đầu:

- Không tệ.

Vân Dương nhắc vò rượu lên, một đạo tử thủy trong treo sền sệt chảy ra, chậm rãi rơi vào chén rượu, rót đến đầy khoảng tám phần, mùi rượu đã khiến người muốn say, phiêu dật khắp mặt hồ.

Rót xong một chén, Vân Dương say mê nhấp một ngụm, nói:

- Quả nhiên không hổ là đỉnh cấp trên tử tiếp cận với “Đạo”, tương truyền, uống Chí Tôn tử, liền có thể tiếp cận Đạo cảnh... Ai, chỉ tiếc là quá ít.

Vừa thở dài, vừa đem một tắc nút trở lại.

Lại đem vò rượu cần thân để một bên, bưng chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, ánh mắt sáng lên:

- Rượu ngon, quả nhiên là rượu ngon chưa từng thấy! Không phụ danh đỉnh cấp trên tử!

Lão già bên cạnh thấy thế không khỏi ngáy ngẩn cả người, kinh ngạc nói:

- Ngươi... Ngươi không mời ta uống một chén?

Con hàng này bày đồ ăn, lấy ra một vò rượu, chuyện trò tự biên tự diễn nửa ngày trời, đem tử trùng của lão phu kéo lên tận miệng, kết quả lại... Tự uống?

Rõ ràng tiểu tử này bày lên hai chén rượu a, chẳng lẽ chỉ bởi vì đặt cho xứng đôi đẹp mắt?!

Biểu hiện của Vân Dương càng thêm gật mình, trừng trừng mắt nhìn chăm chăm đôi phu nhân:

- Mời ngươi một chén... Tại sao ta phải mời ngươi uống một chén?

Lão đầu há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn Vân Dương:

- Ngươi... Ngươi nói nhiều như vậy, chẳng lẽ không phải là muốn mời ta uống rượu?

Vân Dương im lặng nhìn lão:

- Lão trượng... Ngươi thấy ta nói nhiều như vậy, là vì muốn mời ngươi uống rượu? Các này... Sao có thể thế? Ngươi suy nghĩ quá nhiều đi!

Nếu tứ đại hoàn khổ bọn Đông Thiên Lãnh ở đây, tất sẽ vô bàn tán phục, lão đại đúng là lão đại a, ta khen ngợi bản thân thì làm sao? Ta phân tích lại lịch rượu ngon thì lại làm sao? Ta muốn khoe khoang không được a? Loại chuyện như khoe khoang, không phải là phải làm trước mặt người khác mới gọi là khoe khoang sao? Không có người xem, khoe khoang cái rắm a!

Đây mới là hoàn khổ chỉ định, là điển hình tiên tiến cần nói theo, lão đại rõ ràng đã đạt đến cực hạn của trạng thái, hoàn toàn có thể viết thành sách giáo khoa, đời đời truyền lại a, hoàn mỹ, quả thực quá hoàn mỹ!

Lão đầu nổi đầy hắc tuyến, gân xanh trên trán nhảy tung tung, nhất thời câm nín, không biết nói gì cho phải.

“...”

- Ta nói nhiều như vậy, cũng chỉ là muốn giới thiệu rượu của ta a.

Vân Dương buồn bực nói:

- Giới thiệu xong, đúng không? Ngươi cũng biết, đúng không? Ngươi cũng hiểu, đúng không? Chúng ta đã nói chuyện vui vẻ xong, đúng không? Vậy ngươi xem ta uống, chẳng phải cũng là một niềm vui thú sao? Ngươi cho rằng ai cũng có thể nhìn thấy điệu tướng của Tử Trung Chí Tôn sao? Ai cũng được ngửi mùi Tử Trung Chí Tôn sao? Làm người phải biết thỏa mãn a!

Vân Dương nghiêm túc nói:

- Tôi thiểu nhất, ta đã để ngươi nhìn thấy Phụng Hoàng a...

Lão đầu đột nhiên có một xúc động muốn giết người.

Không phải vì muốn giết người đoạt bảo, mà vì tên gia hỏa này quá vô sỉ, quá vô sỉ...

Lão tử nghe ngươi đồng dài nửa ngày, liền chỉ vì muốn xem hương rượu hóa thành Phụng Hoàng?

Ta tiện đến vậy sao?

- Kỳ thực con người ta có một đam mê, đam mê muốn giới thiệu đồ tốt với người khác, hoặc người có thể cho rằng ta đang khoe khoang cũng không sao.

Vân Dương mỉm cười, cười đặc biệt tiện:

- Ta ăn ngon, uống ngon, chơi cùi, ta có tất cả những mỹ hảo trên đời... Sau đó tự ta hưởng thụ, nhìn người khác thèm tới chảy nước miếng, thậm chí không cần đồ nhắm, chỉ mấy bát cơm cũng đã rất thỏa nguyện, người biết không...

Hắc tuyến trên trán lão đầu càng lộ rõ, càng nặng nề, quần bách tới mức tay chân như đồ thừa, không biết để đâu cho phải.

Trong lòng chỉ thấy như có mấy chục đầu thảo nê mã đang gào thét chạy qua: “Thực là mắc cỡ chết người! Lão tử sống cả một đời, cũng đã được mấy trăm năm, thế những chưa bao giờ quần bách đến như hôm nay! Mặt mũi như bị tát liên hoàn mấy trăm nát... Nóng rát a. Tên hỗn đản này thực không phải tiện bình thường, bình sinh ít thấy!

- Nhưng, thế nhưng, sao ta lại thấy con hàng này nói có lý a, xem như là lý do ngụy biện, ta cũng không thể phản bác được!

- Hừ!

Lão đầu giậm chân một cái, quay người muốn rời đi.

Thực sự không có mặt mũi nào trụ lại đây a.

Nhưng Vân Dương sau lưng đột nhiên mở miệng:

- Nhưng nếu lão trượng thực sự nhân rồi, lại không trách tội ta lúc trước quấy rầy, như vậy, hai ta liền vừa câu cá, vừa uống rượu, lại nói chuyện phiếm, nhìn ngắm non sông tươi đẹp, cảm thụ gió thu mát mẻ, cũng là một niềm vui lớn nhân sinh hiếm có a

Lão đầu đã xoay người, chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe được câu này, không khỏi cảm thấy cả người không khỏe.

Nếu ta lập tức quay đầu uống rượu, vậy há không phải.... Càng thêm mất mặt a.

Cho dù muốn quay đầu, nhưng vẫn cố cương ngạnh, sống chết không chịu quay lại.

Nhưng nếu không quay đầu, vò rượu này lại đã mở ra, chỉ sợ... Từ đây không còn nữa.

Lại nghe Vân Dương nói:

- Vui một mình không bằng vui chung, còn xin lão trượng ban cho ta chút mặt mũi này.

Lão đầu quay đầu như gió lốc, ha ha cười nói:

- Khó được người thành tâm như vậy, lão hủ còn từ chối thì thật bất kính, đành ngại ngần nhận lấy a.

Nụ cười trên mặt cũng trở nên nhu hòa.

Vân Dương không khỏi mừng thầm: “Chiều này học của Đông Thiên Lãnh thực không tồi a, phương thức tiện nhân như vậy, quả nhiên rất hữu dụng...”

Người như vậy, khi Vân Dương nghe đến liền đã suy tính phương án. Khó khăn cũng chỉ là mở đầu. Làm thế nào để hấn uống rượu của mình là trọng yếu nhất.

Nhân vật như vậy, há có thể để hấn tùy tiện mời rượu liền muốn đến uống? Vân Dương quanh có nửa ngày, rốt cục đạt đến mục đích giai đoạn thứ nhất.

Nếu đã dùng rượu để đạt được mong muốn, như vậy...

Bất kể như thế nào, đây chính là con đường duy nhất mà trước mắt hấn có thể tìm thấy, có thể chống lại bên kia.

Sau đó phải làm như nào, chính hấn tùy cơ ứng biến.

Thành bại, ở chính ở chỗ này.

(Nê phong: người xưa dùng bùn để đựng rượu, rượu như vậy sẽ được bảo quản lâu và có hương thơm rất ngon)

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 127: Thất Lân Thần Tiên

Vân Dương tất nhiên sẽ không tiếp tục làm khó dễ, thẳng thắn rót đầy một chén rượu đưa lão, nâng chén ra hiệu:

- Mời!

Lão đầu đã sớm gấp tới run tay, bung chén rượu lên:

- Mời!

Hơi ngửa đầu, uống một hơi cạn sạch,. Đoạn khen:

- Quả nhiên là thiên hạ đệ nhất, thanh danh của Tửu Trung Chí Tôn cũng không phải truyền cho có, sau khi uống rượu này, chỉ sợ ta phải kiêng rượu!

Lập tức hai người trở nên nghiêm nghị.

Tửu lực đã phát tán, ả ả có thể cảm nhận được một cỗ lực lượng đại đạo khó lường.

Đó là một loại trùng kích đối với Đạo cảnh, mặc dù yếu ớt tới mức gần như không thể cảm nhận, nhưng đối với người tu hành cao thâm, chút trùng kích ấy, đã đủ khiến hần vô cùng chấn động.

Lực lượng Đạo Cảnh xuất hiện trong đỉnh cấp trần tửu này, mới là chỗ quý báu chân chính của rượu mà Phượng Huyền Ca cất giữ.

Hần lập tức hít một hơi thật sâu, đem rượu lực toàn thân thu lại, sau đó ép vào một nơi bí mật trên cơ thể.

Hiện tại không phải là thời cơ linh ngộ tốt nhất.

Chờ lúc thời cơ chín muồi, hần muốn tìm hiểu, lúc đó lại phóng thích ra là được.

Lấy cấp độ tu vi của lão, trình độ khống chế đối với thân thể đã tới cực điểm, không chút khoa trương, chỉ cần hần muốn, tùy thời đều có thể ép chén rượu này ra khỏi thân thể, một lần nữa rót vào chén rượu, sau đó lại uống một lần!

Dù như vậy, độ rượu cùng hương vị đều không chút thay đổi!

Nếu Vân Dương biết được suy nghĩ trong đầu lão nhân này, nhất định sẽ trợn mắt hốc mồm!

Rượu đã nuốt vào trong bụng, lại có thể vùi sâu vào trong thân thể, không chút hấp thu?! Đây chính là rượu a! Cần phải có trình độ như thế nào mới có thể làm đến mức đó? Lấy giai đoạn hiện tại của Vân Dương, thực không cách nào tưởng tượng nổi.

Cái gọi là gặp gì biết nấy, nếu tâm tính lão giả này hơi chút cực đoan, lại có một chút nhìn Vân Dương không vừa mắt, chưa hẳn cần động thủ, chỉ cần thả chút khí thế úy áp, quá nửa có thể đè chết Vân Dương!

Quả nhiên là cao nhân!

Nhưng trước khi Vân Dương tới đây, đã sớm chuẩn bị tâm lý không màng sinh tử. Tu vi vị Hà lão kia, đoán chừng Vân Dương có luyện mười năm nữa, cũng chưa chắc có thể sánh ngang, nếu không thể tìm kiếm điểm đột phá, như vậy chết ở chỗ này cũng có sao?

- Lại đến một chén.

Trong miệng Vân Dương tỏa ra hương rượu:

- Rượu ngon!

Lão giả nhìn Vân Dương thở ra mùi rượu, trong lòng lại không còn gì để nói.

Không thể không nói, tuyệt thế trần tửu bậc này chỉ có Thần Tiên mới xứng uống, lúc này để Vân Dương uống, thực phung phí của trời, tuyệt đại lãng phí!

Bởi vì, lấy tu vi hiện tại của hần, căn bản không thể trải nghiệm chân chính diệu dụng của rượu này.

- Ngươi tước mẫu đơn a...

Lão giả thờ dài một tiếng, lại nâng chén, uống một hơi cạn sạch.

Vân Dương tròn mắt một cái.

Lão gia hỏa nhà ngươi có ý gì, ta đã mời ngươi uống rượu, còn là uống Tửu Trung Chí Tôn của ta, ngươi lại nói ta là trâu nhai hoa mẫu đơn...

Có người nào như ngươi không hả?!

Bất quá, cùng với tửu kinh ngày càng sâu, hai người càng lúc càng tự nhiên.

Phượng Mặc Phi ở sau mấy chục trượng buồn bực ngán ngẩm nhìn hai người, trên đầu như bay mấy vụn dầu hôi chầm

Nghĩ thế nào cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Thiếu gia! Vân Tôn!

Nhiều đại sự như vậy mà ngài không để ý, lại chạy đến đây câu cá.

Câu cá thì cũng thôi đi, bây giờ ngươi có thương tích trong người, nên tu thân dưỡng tính, phục hồi nguyên khí mới phải đạo, đằng này ngươi không tự mình câu cá cho tốt thì thôi, lại còn đi chọc phá người ta câu cá, trước đây tội với người ta, sau lại mời người ta uống rượu.

Cái này cũng thôi đi, ngươi lại bỏ ra vô rượu độc nhất vô nhị thực quả cận tồn của cả Thiên Huyền đại lục, ra mời một lão đầu mới gặp mặt lần đầu...

Thực sự... Vô cùng lãng phí a!

Phượng Mặc Phi cũng có hiểu biết nhất định với Tửu Trung Chí Tôn, nhìn mà phát choáng.

Nếu không phải đã biết Vân Dương chính là Vân Tôn, như vậy với tình huống trước mắt, rõ ràng là một tên cực phẩm hoàn khổ, đỉnh cấp hoàn khổ, mức độ hoàn khổ còn hiếm có khó tìm hơn cả Tửu Trung Chí Tôn!

- Lão trượng có vẻ rất thích câu cá a.

Vân Dương mỉm cười.

- Câu cá, chính là một thú vui tao nhã, cũng là một loại nhân sinh.

Lão giả hít một hơi uống rượu.

- Lời này không sai, nhưng hiện tại trên cái đại lục này, người có thể an tâm câu cá, chân chính không có nhiều.

Vân Dương thờ dài.

- Ta cũng rất thích câu cá.

Thanh âm của Vân Dương trở nên thâm trầm xa xăm:

- Niên kỷ lão trượng hơn ta nhiều, chắc hẳn cảm ngộ còn sâu hơn ta một chút đi.

Lão đầu hứng thú hỏi:

- Cảm ngộ? Tuổi ngươi còn trẻ, có thể cảm ngộ cái gì? Không ngại nói với ta một chút?

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt:

- Vậy để vấn bối trước tiên tung gạch câu ngọc, chờ chút nữa nghe cao kiến của lão trượng ngài, ta cho rằng, khi chúng ta câu cá, bản thân đã tạo thành Thiên Địa Nhân, Tam Tài cùng tồn tại.

Lão giả sững sờ một chút:

- Lời ấy có ý gì?

Cách nói như vậy quả thực lão chưa từng nghe nói, cho dù với lịch duyệt uyên bác của bản thân, nhưng vẫn có hứng thú hỏi.

- Khi câu cá, chúng ta chính là trời. Mà mặt nước trước mắt tất chính là địa. Còn cá trong nước, lại chính là người.

Vân Dương ung dung nói:

- Mọi câu mà chúng ta ném ra, có thể là mọi sự dụ hoặc của Đại thiên thế giới, có thể là tửu sắc tài vận, có thể là công danh lợi lộc... Mà những con cá phía dưới, do tính cách khác nhau, mỗi người mỗi sở thích mà lựa chọn truy cầu ưa thích cho riêng bản thân.
- Vô luận cá lớn cá nhỏ, chỉ cần mỗi câu trúng ý nói, vậy nó sẽ liền mắc câu, điều khác biệt duy nhất, chỉ là thời gian dài ngắn khác nhau mà thôi.
- Cho dù con cá có không tranh với đời, cũng không thể tránh khỏi có khẩu vị phù hợp với miếng mồi nào đó, sẽ bơi vì miếng mồi mà bị câu lên.

Vân Dương nói:

- Cái này cũng như nhân sinh trên đại lục, lại có mấy người có thể tránh khỏi dụ hoặc của tửu sắc tài vận, công danh lợi lộc.
- Nhìn con cá mà ta câu lên, trong nháy mắt đó, trong lòng nó cũng sinh bách vị tạp trần.
- Điều đó đại biểu cho, con cá này, dù có dây giữa, cũng không chạy thoát khỏi vận mệnh tới điểm cuối cùng.

Vân Dương nói:

- Người, chẳng lẽ không phải như thế? Chỉ cần người bước lên một con đường nào đó, vì một truy cầu nào đó mà cố gắng... Cơ bản liền không có đường về.
- Kỳ thực, mỗi ngày của chúng ta, chưa chắc không phải là đang ăn mồi câu. Hoặc có thể nói, vì thứ mồi câu khao khát trong lòng mà tiến lên.

Vân Dương mỉm cười, nng chén:

- Xin mời.

Lão đầu cau mày, suy tư thật sâu, nói:

- Có đạo lý! Quả nhiên là có đạo lý! Không ngờ người tuổi còn nhỏ, mà có thể có cảm ngộ như vậy.

Vân Dương cười nhạt:

- Còn có, nhìn mặt nước trước mắt mà xem, nhìn như bất động, nhưng cũng có thể nhìn thấy bong bóng bệnh ung dung, không ngừng biến ảo... Hoặc là trong lúc chúng ta không phát hiện, những con cá trong nước đã sớm trải qua thương hải tang điền.
- Mà Thiên Đạo.... Mặc dù đã tồn tại từ tận cổ, nhưng há lại quan tâm, hoặc chú ý một người nào đó? Thiên Đạo kéo dài không có điểm cuối cùng, nhưng nhân gian lại đã thương hải tang điền biết bao lần?
- Như thế mà nói, chúng ta cùng với cá, có gì khác biệt đâu? Thậm chí nhiều lúc, chúng ta còn không bằng cá.
- Người không bằng cá...

Lão giả nhắm mắt lại, cẩn thận suy tư lời nói của Vân Dương, thật lâu sau, ung dung thở dài một tiếng:

- Lời này không tệ.

Hắn dừng một chút, lại nói:

- Lời của người, coi thực không sai, quả nhiên rất có đạo lý!

Hắn nhắm mắt lại, cũng không mở ra luôn, lại qua một hồi, mới mở to hai mắt:

- Đa tạ tiểu hữu đã chỉ điểm.

Vậy là lão rất trân trọng, thi lễ với Vân Dương một cái.

Trong ánh mắt, tràn đầy sự suy tư.

Thật lâu sau, nói:

- Tiểu hữu tuổi nhỏ, nhưng lại kinh lịch không ít.

Lão đầu thu lại dáng vẻ suy tư, cười nói:

- Uống rượu, uống rượu.

- Xin mời.

Vân Dương một bên uống, một bên rót rượu. Lão già cứ rượu đến là nâng chén uống, trạng thái vô cùng sảng khoái.

Vò Từ Trung Chí Tôn kia tính toán cũng tầm mười cân, lại trải qua trăm năm lắng đọng, lúc này cũng chỉ còn bốn năm cân, uống không bao lâu cũng đã cạn.

Vân Dương dù cũng uống không ít, nhưng tổng số lượng cũng chỉ tầm hai ba phần mười, bảy tám phần còn lại, đều rơi vào bụng lão nhân này.

Một màn này khiến Phương Mặc Phi cảm thấy ghen tị không thôi, âm thầm oán hận không thôi, công tử nhà, Vân Tôn đại nhân nhà, người có thứ đồ chơi này, sao không chỉ cho Lão Mai và ta một chút, lại đi tiện nghi ngoại nhân này được chứ?!

- Bất quá lời tiểu hữu nói vẫn còn chỗ chưa đủ.

Lão đầu nhìn thấy rượu cơ bản bị mình uống hết, có chút ý tứ không được tốt, chủ động mở miệng.

- Xin hỏi là điểm nào?

Vân Dương hỏi.

- Trong hồ này, có một loại cá, không những cao thủ câu cá ít có thu hoạch, thậm chí cao thủ tu hành cũng thúc thủ vô sách, không làm gì được.

Lão già kia nói.

Vân Dương nghe vậy sững sờ, ngạc nhiên nói:

- A, xin hỏi loại cá này có đặc điểm gì, mà ngay cả cao thủ tu hành cũng không thể bắt được!

Lão già cười ha ha vui vẻ nói:

- Sở dĩ không thể bắt được loại cá này, là bởi nó có một dị năng bẩm sinh, một khi bị ngoại lực tiếp xúc, mặc kệ là huyền khí, hay là lực lượng gì, cho dù là niệm lực, liền lập tức hóa thành dòng nước, lướt qua không dấu vết, sao có thể bắt?!

- Dù là có dùng sức mạnh, tranh thủ lúc nó không phòng bị mà bắt vào trong tay, nó cũng có thể lập tức hóa thành dòng nước, hơi nước, biến mất không còn tăm tích. Mặc kệ tu vi cao thâm cỡ nào, cũng vô pháp bắt được một chút góc của nó.

- Bách Trượng hồ lại có loại cá kỳ dị như vậy?

Vân Dương nhất thời ngây ngẩn cả người.

- Không sai, đúng là có loại kỳ ngư này!

Lão đầu nói.

Vân Dương tâm niệm nhất động, lại nói:

- Ngài vừa nói cao thủ câu cá ít có thu hoạch, lại cũng không phải là hoàn toàn không có thu hoạch, vậy liền đại biểu, loại cá này dù thần dị, nhưng vẫn có thể bắt được đi!

Lão già cười nói:

- Đúng vậy, cá này mà dùng vũ lực tuyệt không bắt được, phải dùng lưới câu cá sẵn, chỉ cần lưới câu thành công cắm vào miệng cá, như vậy, có cá này liền không còn năng lực hóa thành dòng nước.

- Chỉ cần nó rời khỏi mặt nước, liền không khác với cá bình thường là bao. Ân, nói con cá này hoàn toàn giống cá thường thì không đúng, bởi hình tượng của nó rất quái dị, tuần thân cá chỉ có bảy mảnh lân phiến, mỗi một lân phiến, đều có màu sắc không giống nhau.

- Thứ lão trượng nói tới, chẳng nhẽ không phải là... Thất Lân Thần Tiên?

Về mặt Vân Dương biến đổi:

- Nhưng đây chỉ là truyền thuyết của Bách Trượng hồ mà thôi.

- Không sai, chính là Thất Lân Thần Tiên trong truyền thuyết, nhưng ta có thể khẳng định, loại cá này là có thực.

Lão già thần nhiên nói:

- Hơn nữa, toàn bộ đại lục này cũng chỉ có ba nơi mới có loại cá này mà Bách Trượng hồ này, chính là nơi thứ tư chưa bị người phát hiện.

Vân Dương bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện.

Đó là một đoạn cổ sự có liên quan đến Tứ ca Thủy Tôn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Người Biết Ta Là Ai?

Năm xưa, khi Cửu Tôn mới tụ họp, Thổ Tôn đã từng nói, thể chất của Thủy Tôn mặc dù hợp với Cửu Thiên trận, nhưng thiên phú cũng không thuộc hàng tuyệt hảo.

Cho đến một ngày, sau khi Thủy Tôn từ ngoài trở về, mấy huynh đệ ngoài ý muốn phát hiện, tốc độ tu luyện của Thủy Tôn, bất giác đã trở thành một trong những người tu luyện nhanh nhất trong mấy huynh đệ.

Đối với chuyện này, Thổ Tôn biểu thị vô cùng buồn bực, còn từng đặc biệt hỏi thăm Thủy Tôn, đến cùng là xảy ra chuyện gì?

Nhưng mà Thủy Tôn cũng không nói ra được lý do, chỉ nói, bởi tiền độ tu luyện luôn không theo kịp các huynh đệ, vì vậy tâm tình buồn bực, nên đi câu cá giải sầu ở Bách Trọng hồ, sau đó câu được mấy con cá, ăn vào thì cũng không thấy có gì dị thường, nhưng sau đó, tốc độ tu luyện Thủy Hồn quyết đột nhiên tăng vọt, thuận lợi chưa từng có, tựa như Thủy Hồn quyết kia chính công pháp chế riêng cho hắn vậy, căn bản chỉ cần hành công bình thường, không cần quá cố gắng, cũng có thể có được tiếp bộ cực nhanh, có thể nói là đột nhiên tăng mạnh.

Năm đó, mấy người còn vì câu chuyện này, đặc biệt đến Bách Trọng hồ bắt cá, dù sao lúc đó, điều Thủy Tôn cảm thấy đặc biệt nhất là ăn cá ở Bách Trọng hồ.

Chi tiếc, bọn hắn dù bắt được bao nhiêu cá lớn cá nhỏ, cá của Bách Trọng hồ gần như bị bọn hắn bắt sạch, từng tên ăn tới no căng bụng, những ngoài tác dụng tăng thể trọng, cũng không còn tác dụng đặc biệt nào khác.

Cuối cùng cũng phủ nhận nguyên nhân biến đổi của Thủy Tôn là do cá Bách Trọng hồ.

Nhưng mà, thói quen câu cá của Thổ Tôn, có vẻ cũng vì sự kiện đó mà nuôi thành?

Trong các huynh đệ, ba người có tu vi cao nhất là Thổ Tôn, Thủy Tôn và Lôi Tôn. Nhưng nếu chỉ tính trên phương diện tu hành bí pháp, thì Thủy Tôn tuyệt đối dẫn đầu.

Vân Dương miên man bắt định hồi tưởng chuyện cũ, từ một chuyện nhớ đến chuyện thứ hai, một chuyện khác cũng xuất hiện trong đầu hắn.

Tại một ngày của hai năm trước, sau khi Thổ Tôn câu cá trở về, hắn rất thần bí gọi Thủy Tôn tới, nói là mời Thủy Tôn ăn cá.

Mà từ lúc đó về sau, khả năng tu luyện bí pháp của Thủy Tôn càng ngày càng siêu việt, một đường tiến mạnh, trực tiếp đột phá tới tầng thứ bảy Thủy Hồn quyết!

So với các huynh đệ khác, còn cao hơn tới bốn tầng.

Nhưng đối với chuyện này, các huynh đệ chỉ có cao hứng, cũng không suy nghĩ quá nhiều.

Mà kể từ khi đi, chỉ cần không có nhiệm vụ gì quan trọng, mỗi ngày Thổ Tôn đều ngồi câu cá...

- Chẳng nhẽ, mỗi khi không có việc gì, đại ca đều tới đây câu cá là vì cái này?

Đám mây đen khó hiểu trong lòng Vân Dương như được khai sáng.

- Lão trượng, nếu những người khác đều không thể phát hiện ra được sự kỳ quái trong hồ này, vậy sao ngài có thể biết được?

Vân Dương hiếu kỳ hỏi.

- Đó là do lão phu... Mấy năm trước có đi qua Thiên Đường thành, chính là ở... Khúc, ngẫu nhiên đi qua quan sát Bách Trọng hồ, phát hiện trong đó có ánh cầu vòng mơ hồ ẩn hiện... Cho nên, liền xuống câu cá. Năm đó, ta đã từng câu được một đầu Thất Lân Thần Tiên, quả là vô cùng sung sướng.

Lão đầu mỉm cười, nhưng lúc đầu nói chuyện, có hơi mất tự nhiên.

Lời nói này, nếu vào tai người khác, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng Vân Dương lại nắm được hai điều quan trọng.

Ngẫu nhiên đi qua quan sát Bách Trọng hồ!

Quan sát, là có ý gì?

Vùng Bách Trọng hồ này vô cùng bằng phẳng, người đứng đâu mà quan sát? Cụ thể lại quan sát như thế nào?

Còn nữa, liền xuống câu cá.

Ngài từ nơi nào mà xuống câu cá?

Nhưng thần sắc trên mặt Vân Dương vẫn không hề biến đổi, mỉm cười nói:

- Trong truyền thuyết, sau khi ăn được Thất Lân Thần Tiên, có thể trường sinh bất lão, dung nhan vĩnh trú, không biết có phải thật như vậy hay không?

Lão giả hừ một tiếng, nói:

- Đó chỉ là truyền thuyết của mấy tay thôn phu truyền miệng, nghe nhầm đồn bậy mà thôi, sao có thể có nửa phần chân thực? Trên đời này, chưa bao giờ có bất luận thần vật nào, có thể khiến người sử dụng trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú!

Vân Dương hiểu kỳ nói:

- Cả gan hỏi tiền bối, sau khi ăn Thất Lân Thần Tiên kia, có thể có được chỗ tốt gì? Trước đó tiền bối có nói từng may mắn bắt được một đầu, chắc hẳn đối với chỗ tốt mà Thất Lân Thần Tiên đem lại, rõ như lòng bàn tay!

Con mắt lão giả mang theo thâm ý nhìn hắn, nói:

- Thân thể co người, có thể không bản mà hợp với càn khôn tạo hóa Âm Dương, Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Những thể chất này chính là căn bản để nghịch thiên tu luyện, ở trên đời, những thể chất như vậy, rải rác ít có.

- Mà tuyệt đại đa số trong số họ, hao phí cả đời cũng không biết thể chất bản thân là gì, vì thế mà lãng phí thiên phú một cách vô ích, mà trong số những thể chất này, có một loại thể chất có tên là Thủy Hồn Thiên Thể, nói thẳng ra chính là Thủy Thể, Thủy chi thể chất.

- Thủy chi thể chất, kỳ thực cũng không phải rất hiếm thấy. Có nhiều người, học bơi nhanh hơn người khác, lặn tốt hơn người khác, ẩn thân trong nước lâu hơn người khác, loại người này, nói chung chính là Thủy chi thể chất. Phù hợp với tính nước.

Lão giả thần nhiên nói:

- Nhưng đây chỉ là Thủy Thể cấp thấp nhất. Muốn đem thể chất này tiến thêm một bước trở thành Thủy Hồn Thể. Còn phải trải qua muôn vàn tôi luyện, thiên tân vạn khổ, sinh sinh tử tử... Cũng chưa chắc có thể thành công.

- Nhưng nếu mượn Thất Lân Thần Tiên trong hồ này... Hắc.

Tựa hồ lão đầu rất xem thường đối với cái tên “Thất Lân Thần Tiên” này, nhưng vẫn nói:

- Chỉ cần ăn được một đầu, liền có thể kích hoạt toàn bộ tiềm lực của một người có Thủy chi thể chất, lột xác thành Thủy Hồn Thể chân chân chính chính!

- Đây chính là một công hiệu đặc biệt của loại cá này. Coi như một người không có Thủy chi thể chất, sau khi ăn loại cá này, cũng sẽ phát hiện bản thân vào nước như về nhà, tuyệt không còn lo lắng bị chết đuối.

Vân Dương do dự một chút, hỏi:

- Nếu từng hợp lại bị người có thể chất khác ăn thì sao?

Lão giả nhú nhú mày, có vẻ không quá kiên nhẫn đối với câu hỏi này của Vân Dương:

- Thể chất khác ăn?! Người có thể chất khác ăn loài cá này cũng có hiệu quả nhất định, nhưng hiệu quả cũng không phải rất lớn, tỉ như, Mộc chi thể chất ăn được cá này sẽ thu được chỗ tốt nhất định, chính bởi Thủy sinh Mộc, thể nhưng người có thể chất Kim hoặc Thổ nếu ăn vào lại không hề có tác dụng, thậm chí, nếu người có Hỏa chúc thể, nếu không may ăn vào, sẽ tạo thành phá hư đối với thể chất của bản thân, cái gọi là Thủy Hỏa bất dung cũng không phải chỉ là nói xuông...

Vân Dương cúi đầu, chỉ cảm thấy trong lòng nóng lên.

Hóa ra, lão đại Thổ Tôn ngày ngày đến đây câu cá, cũng không phải vì bản thân mình, mà hoàn toàn là vì huynh đệ Thủy Tôn của mình.

Hắn vì huynh đệ của mình có thể ăn cá này tăng thực lực, không quản ngại gió mưa, chỉ cần lúc không có nhiệm vụ đều đến đây câu cá.

- Nếu người có duyên ăn hai đầu Thất Lân Thần Tiên thì sao?

Trong đầu Vân Dương khẽ động, kiên nhẫn hỏi tiếp.

Lão già nhìn Vân Dương đầy quái dị:

- Lão phu hao tốn nhiều năm như vậy mới được thưởng thức một đầu, lại còn là do may mắn mới bắt được. Ngươi lại muốn ăn hai đầu?!

Vân Dương cười lúng túng:

- Thế sự vô thường, càn khôn khó lường, trên đời này làm gì có chuyện tuyệt đối đâu? Chẳng may vạn nhất a.

Trong lòng hơi động, Vân Dương đột nhiên nhớ tới thể chất của mình, còn có sinh mệnh chi khí kia, không khỏi hỏi lại:

- Loại cá này, có phải Huyền thú không a?

Vấn đề này cũng khiến lão đầu phải tự hỏi lại, mất nửa ngày suy tư mới nói:

- Cái này... Ta cũng không chắc chắn a.

Hắn nhìn thân thể Vân Dương, dò trên xét dưới, cười hắc hắc nói:

- Bất quá, nếu tiểu tử nhà ngươi ăn được cá này, nói chung vẫn rất hữu dụng.

Vân Dương vui mừng nói:

- Ta là Thủy Hồn Chi Thể a?

Lão đầu quái dị cười cười:

- Khẳng định với ngươi, ngươi không phải là Thủy Hồn Chi Thể, nhưng ngươi có thể ăn. Hơn nữa còn rất hữu dụng.

Ánh mắt lão càng lúc càng quái dị, rốt cục lộ là một nụ cười khó nhìn:

- Bởi thể chất của người chính là Âm Dương Đồng Thể, là thể chất mà càn khôn đều đủ, Ngũ hành đều có. Ân, thể chất của ngươi, đúng là tập hợp tất cả các đại thể chất trong một người!

Vân Dương thờ dãi một hơi:

- Hóa ra thể chất của ta trâu bò như vậy.

- Ha ha...

Lão già thực sự không thể nhìn cười được nữa:

- Xác thực trâu bò, lão phu thực chưa từng biết trên đời này còn có thể chất như ngươi. Thể chất của ngươi đúng là có thể xưng là thiên hạ đệ nhất!

Mặc dù Vân Dương không quá coi trọng, nhưng cũng có chút phấn chấn:

- Thực?

- Thực!

Lão già cười quái dị:

- Thể chất của ngươi, chính là thiên hạ đệ nhất... rác... rười!

- Thủy Hỏa chung dòng, Phong Lôi nhất thể, Âm Dương tương dung, Ngũ Hành tụ đủ, Càn Khôn tương hợp, thể chất này của ngươi, thực sự là... Tinh Hà sáng tỏ!

Vậy mà hắn còn không ngừng lúi lo giải thích.

Trần Vân Dương nổi đầy hắc tuyến, gương mặt tiểu bạch kiếm có thể đem đi kiếm cơm, triệt để biến thành đen như đáy nồi.

Nhìn lão nhân này đang mở miệng cười to, đầu lưỡi nhảy lên sung sướng, một cảm giác xúi quẩy nổi lên trong lòng hắn.

Ta mời ngươi uống rượu ngon như vậy, vậy mà ngươi lại lấy ta ra giày xéo, không biết tích chút khẩu đức a...

Hận không thể móc rượu trở về.

Trả rượu cho ta!

Trả Từ Trung Chí Tôn, đình cấp trần từ cho ta!

- Tốt tốt, nói nhiều như vậy, thời gian cũng đã qua lâu, vẫn là nên trở lại chuyên tâm câu cá đi.

Lão đầu đừng đưa trở lại:

- Mỗi năm, nếu đề qua thời gian này, nhất định không thể câu được Thất Lân Thần Tiên trong miệng các ngươi... Ha ha...

Nhân châu của Vân Dương xoay động, nói:

- Lão trượng, không bằng chúng ta đánh cược một chút, thế nào?

Lão đầu quay đầu, nhướng mày:

- Đánh cược? Cược gì?

Vân Dương nói:

- Đã ở đây, tất nhiên là cược câu cá a. Ân, chúng ta liền cược câu Thất Lân Thần Tiên thế nào?

Lão đầu như ngẫm ngẫm điều gì đó mà nhìn Vân Dương, rốt cục cười hắc hắc:

- Tiểu tử, hóa ra ngươi biết lão phu là ai?

Vân Dương lộ ra một nụ cười xấu hổ:

- Vẫn cũng không biết.

Lão đầu hừ một tiếng:

- Hóa ra lúc đầu không biết?! Nếu thực không biết, ngươi có thể lấy ra rượu ngon như vậy? Dùng đủ mảnh khốc, tận lực muốn lão phu chú ý ngươi, sau đó lại khiêu khích các kiều. Rồi lại dùng rượu hòa hoãn, sau đó tâm tình nhân sinh, từng bước từng bước đến tận bây giờ, đến đây, muốn cược gì với lão phu?

- Một vò Từ Trung Chí Tôn, không phải người thường có thể có quyết đoán lấy ra được. Nhưng ngươi lại lấy ra, lại chỉ dùng để làm nước cò đầu.

- Thủ bút lớn như thế, nếu không có sở cầu, há có thể là ngươi sao? Đã có sở cầu, như vậy nếu không biết ta là ai, sao có thể biết ta có thể đáp ứng sở cầu của ngươi? Tiểu tử, không cần vọng vo!

Vân Dương cười hắc hắc:

- Bớt giận bớt giận, có việc muốn nhờ ngài là chuyện đương nhiên, chính như lão nhân gia ngài nói, Vân Dương ta thân là nhất thế mỹ nam, đương nhiên không phải đùa ngốc a...

Lão đầu nhíu mày, lẩm bẩm nói:

- Lão phu cảm thấy.... Đã rơi vào một cái bẫy...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: Gian Lận! Ai Mà Không Biết A!

- Bấy, sao có thể a.

Vân Dương mỉm cười:

- Sau khi biết rõ thân phận ngài, ta sao còn dám bỏ trí bấy cho ngài a?

Lão đầu liếc mắt nhìn Vân Dương, gật gật đầu, hừ hừ nói:

- Tiểu tử nguoi, không đơn giản, thực không đơn giản!

- Nguoi bỏ ra cái giá lớn như vậy, lại chỉ muốn đánh cược với lão phu, ta hỏi nguoi, nguoi làm thế nào xác định ta có thể giúp nguoi?

Vân Dương cười ha ha, biết rõ nếu đầu cơ trí với người như vậy, chỉ có phản tác dụng, vậy liền dứt khoát thành thực nói:

- Việc này đúng là một sự trùng hợp, vốn ta chỉ nghe nói ở đây có người câu cá... Cho nên rất ngạc nhiên. Bởi vì theo ta được biết, cá trong hồ này căn bản là không thể câu được, đương nhiên cũng sẽ rất ít có người tới đây câu cá. Căn cứ vào lý do này, ta có một chút chú ý.

- Sau đó, cách ăn mặc của ngài khiến ta nghi hoặc.

- Lúc trước, ta chỉ có một phần nghi hoặc. Nhưng sau khi đến đây, thấy được ngài, một phần nghi hoặc biến thành hai phần. Mãi cho đến khi ngài đột phát khí thế, mặc dù rất yếu ớt, nhưng cũng tạm tạm, vừa phát lại thu, khiến ta lại nghi ngờ thêm một phần. Lại đến lúc sau, thấy hồ lô rượu của nguoi, mấy phần hoài nghi liền biến thành ba phần nắm chắc.

- Kỳ thực, đoạn cảm ngộ nhân sinh mà ta nói sau đó, càng có thể nói là một loại thăm dò. Người có cảnh giới cao sẽ có cảm ngộ, cảnh giới thấp sẽ thấy có đạo lý. Lời nói cảm tạ của nguoi sau đó, lại khiến ta có thêm một phần nắm chắc.

- Tiếp đó tiền bối nói về cá, càng đem đại bí mật Thất Lân Thần Tiên trong hồ này tùy tiện nói ra, rõ ràng là lão nhân gia ngài không muốn nợ nhân tình của ta. Cho nên trả lại cho ta một tin tức có giá trị đủ để vượt qua Tửu Trung Chí Tôn...

- Người có tính cách như vậy, không nhiều.

Đến lúc này, sự chắc chắn của ta đã biến thành năm điểm.

Vân Dương đột nhiên nói:

- Năm phần chắc chắn, đã đủ căn cứ để ta đưa ra phán đoán, nguoi có phải người trong suy nghĩ kia hay không, cũng không đáng kể. Vô luận nguoi có phải người kia không, ta đều muốn kết phần thiện duyên này. Đánh cược, chỉ là một loại thủ đoạn mà thôi. Mặc kệ cược thắng hay thua, giao tình này của chúng ta, đều đã hình thành, khó mà ma diệt.

- Ta cược thắng, ta có thể yêu cầu nguoi làm một việc. Ta thua cuộc, với giao tình hôm nay, trên đường giang hồ trong tương lai, dù chân trời góc biển, nhưng có một ngày nào đó, chúng ta còn có thể gặp lại.

Vân Dương mỉm cười nói:

- Người giống như ta, sẽ không buông tha cho bất kỳ cơ hội nào mà ta có thể với được, mà người như nguoi, hết lần này đến lần khác lại không quan tâm chuyện mà ta quan tâm.

- Cho nên ta nhận ra nguoi, biết nguoi, đối với nguoi mà nói, cũng không có gì ảnh hưởng. Chỉ là một cuộc gặp gỡ đơn giản bình thường. Không phải sao?

Vân Dương cười hắc hắc:

- Càng trùng hợp hơn, trong thời gian này ta nhận rồi không có chuyện gì để làm. Đi câu cá, cũng là cách giải trí thật tốt. Còn có người câu cùng, không phải càng tốt hơn sao. Vạn nhất may mắn thắng cược, lại càng thêm tốt hơn. Cho dù không thắng cược, cũng có thể lưu lại chờ sau này, vẫn tốt!

Lão già cười ha ha:

- Tiểu gia hỏa nhà nguoi, thực vô cùng thú vị. Càng khó có được, nguoi lại nói thực trước mặt ta, mỗi câu nguoi nói đều là chân thực, đều là suy nghĩ trong lòng, điều này, rất tốt.

Vân Dương cười khò:

- Nếu ta có nắm chắc có thể lừa gạt nguoi thành công, ta sẽ không do dự tiếp tục lừa gạt, thế nhưng, trước mặt nguoi, bất kỳ câu hoang ngôn, bất kỳ mưu kế tính diệu nào, bất quá chỉ là một câu chuyện cười! Như vậy không bằng dứt khoát nói thực, nguoi thoải mái, ta cũng thoải mái, không cần thiết phí tâm lực vô ích!

Lão già lại được một trận cười lớn.

Sau đó, lão hỏi:

- Không nhẽ ngươi thực muốn cùng ta cược câu cá a? Cùng với một người từng câu được Thất Lân Thần Tiên như ta mà lại cược câu Thất Lân Thần Tiên, lã gan ngươi cũng không lớn bình thường a!

Vân Dương nói:

- Đánh cược, nhưng chưa chắc đã thua, lão nhân gia ngài nói cũng chỉ là may mắn câu được một đầu Thất Lân Thần Tiên mà thôi, vận nhất vận khí của ta tốt, may mắn có thể câu lên một đầu a?

Lão già lại được một trận cười ha ha:

- Hào tiểu tử, quả nhiên lớn gan lớn mật, cụ thể đánh cược như thế nào?

Vân Dương cũng cười nói:

- Đương nhiên là cược ai câu được Thất Lân Thần Tiên lên trước, hoặc là câu được càng nhiều Thất Lân Thần Tiên hơn, người đó thắng. Thời hạn ba ngày, có chơi có chịu.

- Tiền đặt cược thì sao?

Lão già hí mắt cười hỏi.

- Tiền cược...

Vân Dương suy nghĩ một chút, nói:

- Nếu ngươi thắng, ta lại nghĩ cách chuẩn bị cho ngươi thêm một vò Tửu Trung Chí Tôn. Nếu lão nhân gia không may mắn mà thua, giúp ta làm một chuyện là được!

Lão đầu hừ một tiếng:

- Ngươi cảm thấy vò rượu kia của ngươi đáng tiền như thế a?

Lão nghiêng nghiêng đầu nhìn Vân Dương.

- Vậy ngài nói.

Vân Dương rất thẳng thắn bỏ qua:

- Nếu ta thua, ngươi muốn ta làm thế nào?

Lời Vân Dương vừa nói ra, khiến lão đầu lại đột nhiên sùng sốt.

Tiểu cận bã nhà ngươi, có thể làm gì cho ta?

- Không thì như vậy đi, nếu ta thua, vô luận điều kiện gì cũng được.

Vân Dương tích cực nghĩ biện pháp giúp đối phương:

- Chỉ cần ngươi thắng, xem như muốn làm cha nuôi của ta, hay sư phụ của ta, đều được.

- Ngươi nghĩ hay lắm!

Lão đầu tròn trắng mắt, hậm hực nói:

- Muốn làm con nuôi ta, muối báy ta làm thầy, với thể chất này của ngươi... Quả thực... Si tâm vọng tưởng, ý nghĩ hảo huyền!

Vân Dương cười nhạt:

- Ngươi không muốn, ta cũng an tâm.

Lúc này lão đầu cũng không biết, lời cự tuyệt hôm nay của lão, sau này khiến lão hối hận cả một đời...

- Chờ một chút, nếu hai bên ngang tay thì thế nào? Không phải tiểu tử ngươi tính, sua khi ngang tay, tiền cược liền trao đổi, để lão phu giúp ngươi một

chuyện, sau đó tiểu tử nguoi liền nhận ta làm cha nuôi, hoặc là bái vào môn hạ của ta a?!

Ánh mắt lão già đột nhiên ngưng lại. Nếu điều câu không được, đương nhiên là ngang tay a.

Vân Dương nghe vậy cũng sững sờ, bởi vì người nào đó cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ hòa nhau, ngừng một chút nói:

- Ngài thực đã suy nghĩ nhiều, nếu là hòa nhau, đương nhiên hủy bỏ toàn bộ tiền cược... Nếu lão nhân gia ngài đã do dự như thế, hoặc lại sợ thua, như vậy trận cá cược này, không cược cũng không sao!

- Tiểu tử nguoi không cần khách tương, lão phu đã đáp ứng nguoi thì không đổi được!

Lão đầu nhí tức giận, bộ râu dê cắm dưới cằm đều vểnh lên.

- Vậy tiền cược nếu ngài thắng thì sao?

Vân Dương truy hỏi.

- Được rồi, liền lấy một vò Tử Trung Chí Tôn đi.

Lão đầu như ăn phải thiệt thòi lớn lao, rất hậm hực nói:

- Coi như lão phu chịu thiệt.

Nghĩ thầm, nếu lại có thêm một vò, mượn nhờ Đạo Cảnh trong đó, có lẽ mình thực có thể đột phá công cùm xiềng xích hiện tại... Đến lúc đó, liền thực tuyệt...

Tiểu tử này muốn câu cá thắng ta, căn bản chỉ là suy nghĩ hao huyền a.

Lão phu vì đầu Kỳ Lân Ngư này, không biết đã ma luyện thủ đoạn câu cá bao năm, tâm cảnh cũng đã lắng đọng...

Lại nói, trong cái Bách Trọng hồ này có bao nhiêu Kỳ Lân Ngư còn không biết được, khả năng sau ba ngày, hai bên hòa nhau mới là cao nhất, lúc đó lão phu có thể không chút gánh nặng mà rời đi, như vậy mới là đúng đắn...

Tên tiểu tử họ vân kia, sao có thể biết Kỳ Lân Ngư là loài cá thông minh nhất thiên hạ, một khi có một đầu bị câu lên, những con Kỳ Lân Ngư khác đều sẽ có cảm ứng, vì vậy sẽ đều lập tức hóa thân thành nước, không thể tiếp tục câu được, trong vòng ít nhất một năm, cũng không hiện thân kiếm ăn.

- Lão trượng, ngài dùng mồi gì?

Vân Dương đưa đầu hỏi.

Lão đầu nhất thời lui thân thể lại một bước, lập tức thu tất cả mồi câu giấu sau lưng, trừng mắt nhìn Vân Dương:

- Nguoi... Nguoi muốn tranh tài câu cá với ta, thế mà lại hỏi ta dùng mồi gì? Lão phu chưa bao giờ thấy nguoi vô liêm sỉ như nguoi!

Vân Dương ngượng ngùng sờ mũi một cái:

- Biết nguoi biết ta, trăm trận trăm thắng nha...

Hắn lúng túng ngồi xuống.

Lấy ra mồi câu đã chuẩn bị sẵn, vo thành một viên tròn nhỏ, treo trên mũi câu, đứng lên, đột nhiên không chút dấu hiệu vung dây câu ra ngoài.

Cần câu trong tay Vân Dương cũng rất có lai lịch, chính là dùng hồng mao trúc chế thành, không những nhẹ nhàng chắc chắn mà còn đủ dài, khoảng chừng ba trượng.

Dây câu, lưỡi câu, mồi câu đều là loại cao cấp nhất, duy chỉ, trình độ ném câu của hắn, thực vô cùng thâm thúy, khó coi, chỉ đơn giản hất cần một cái, lão già đứng bên nhìn liền nở nụ cười cảm thán.

“Tuyệt đối là một tên thái điều!”

“Nguoi hất cần lên như vậy, có tác dụng hay không tạm thời không nói, thế nhưng, nguoi lại tung đến mất cả mồi câu...”

“Thế mà còn muốn câu cá? Dùng nước để câu cá a?”

“Chỉ với tài nghệ như vậy, thế mà còn to gan muốn đánh cược với ta...”

“Chẳng nhẽ là tiểu tử này cố tình muốn thua, sau đó đưa rượu cho ta, hối lộ ta đi?”

“Chỉ tiếc, như thế cũng vô dụng thôi!”

“Ta thắng, ta thắng, một chút tình cảm cũng không có!”

Nhân lực tối thiểu Vân Dương vẫn phải có, rất nhanh liền phát hiện mình vừa làm trò cười, cấp tốc thu cần, lần nữa gấn mồi. Vung cần.

Lần này tốt hơn lần trước nhiều.

Sau nửa canh giờ, lão đầu bên kia liền có cá cắn, mặc dù là cá bình thường, nhưng một đầu nối tiếp một đầu, tựa như không ngừng có thu hoạch.

Tốc độ đó, quả thực nhanh chóng, hơn nữa cá câu được, càng lúc càng lớn.

Con đầu tiên chỉ lớn bằng bàn tay, sau đó hơn một cân, hơn hai cân, hơn năm cân... Một hồi đã có cá hơn mười cân, hai mươi cân, năm mươi cân lần lượt mắc câu...

Àn, câu được thì câu được, lão già kia cũng không có thu lấy cá đã cắn câu, mỗi lần có cá mắc câu, lão già kia đều búng tay một cái, đánh ngất xỉu con cá câu được, sau đó lại thả vào nước, con cá kia giữa bụng lênh phênh một hồi, sau khi tỉnh lại liền chạy đi.

Chỗ tốt nhất mà cách đó mang lại, là trong mấy ngày nó cũng không dám cắn câu nữa...

Nếu chỉ nói đến xác suất thành công, lão đầu đã lục tục câu được cả trăm con cá, còn bên Vân Dương, ngay cả phao câu còn chưa từng nhúc nhích tí nào.

“Cá trong Bách Trọng hồ là khó câu nhất, lão nhân này có thể liên tục câu được cá, như vậy mồi câu của hắn tuyệt đối có vấn đề!”

Vân Dương thầm tức giận trong lòng.

“Lão gia hỏa này gian lận!”

Hơn nửa ngày trời mà Vân Dương vẫn chưa câu được cá, lại thấy lão nhân kia như hạ bút thành văn, các sư sư bay lên không ngừng, con sau còn lớn hơn con trước, rốt cục oán giận.

“Gian lận thì ai mà không biết a!”

Vân Dương vốn định ngày mai mới bắt đầu gian lận, nhưng nhìn tình huống trước mắt, nếu hắn còn không gian lận, khẳng định sẽ thua.

Dù sao lão đầu kia cũng từng có chiến tích câu được Thất Lân Thần Tiên!

Vạn nhất bị lão đầu kia câu được trước, mấy con khác đều hóa thành dòng nước... Như vậy hắn có gian lận cũng đã muộn.

Ý niệm khẽ động.

“Lục Lục! Mau ra đây.”

“Áy da da...”

Lục Lục đang không ngừng đặc ý vung vẩy đằng mạn trong không gian thần thức, nghe vậy liền lập tức thu dây leo, truyền đến một cổ tin tức kinh ngạc: làm gì làm gì? Làm gì mà gọi ta à nha?

“Cho ta chút năng lượng, ta muốn câu cá!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Ta Nhận Thua

“Áy da da...”

Lục Lục bắt đầu ỳ khuất nững nịu.

Dây leo lập tức cuốn lại toàn thân, kín không kẽ hở. Đối với sự chào hỏi của Vân Dương hoàn toàn không thèm đáp lại.

Ngươi dùng năm lượng của ta đi câu cá...

Nói đùa a đại ca?

Xem như ngươi câu được cá mười vạn cân, cũng không trân quý bằng chút năng lượng của ta a...

“Là Thất Lân Thân Tiên cá, ta nói ngươi biết, ăn vào có chỗ tốt cực lớn!”

“Ấy da da...”

“Thực, không tin ngươi thử một chút, nếu không có tác dụng, ta bồi thường ngươi mười khối ngọc bội!”

Vân Dương hứa hẹn.

“Ấy da da?”

Lục Lục khẽ hé dây leo, lộ ra nửa người, vẫn tràn đầy nghi hoặc nhìn Vân Dương mà vũ động.

“Thật! Mười khối ngọc bội, đủ nhiều đi?”

“Ấy da da...”

“Còn quá ít? Lục Lục, không nên quá tham lam a. Tốt a... Chỉ cần ngươi đáp ứng, sớm mai ta liền cho ngươi hai khối ngọc bội, buổi sáng lại cho hai khối, giữa trưa hai khối, chiều lại cho hai khối, đêm lại đưa ngươi hai khối! Thế này đã đủ chứ?”

Vân Dương cắn răng.

“Ấy da da.”

Lục Lục đồng ý.

Vui vẻ múa lượn dây leo, hiếm khi chủ nhân hào phóng như vậy, lại còn nói rõ ngày mai liền cho ta nhiều đồ tốt như vậy...

Một đoàn năng lượng liền được đưa ra.

“Chỗ này nhiều lắm, quá lãng phí, chia thành 100 phần có được không?”

Vân Dương thương lượng.

“Ấy da da!”

Dưới trọng thưởng, tất có dừng phu, Lục Lục rất thẳng thắn đồng ý, bắt đầu làm việc.

Vân Dương lại tiếp tục vung dây câu ra ngoài.

Lão đầu ở bên nhìn tay mơ này, trong lòng vô cùng sáng khoái, tự tin càng tăng.

“Thái điều lại bắt đầu... Ha ha ha...”

Đột nhiên.

Phía dưới lưỡi câu của Vân Dương đột nhiên nổi bóng sùng sục, tựa như xuất hiện vô số con cá đang tranh đoạt bên dưới.

Phao câu vẫn luôn không nhúc nhích đột nhiên chìm xuống.

Vân Dương thấy thế đại hỉ, gấp gáp nhấc cần, đã thấy dây câu suru suru vang động, một con cá lớn mắc câu rồi...

Lão đầu không khỏi nhìn tròn mắt.

Động tác Vân Dương nhấc cần rõ ràng đã chậm. Nếu là bình thường, cá đã sớm chạy. Thế nhưng hết lần này đến lần khác lại thành công câu được cá lên nha, lại nhìn thấy Vân Dương hô to gọi nhỏ, động tác tay chân luống cuống, kéo mạnh cần câu không chút hàm lượng kỹ thuật nào...

Sau một phen kéo mạnh, một đầu cá lớn mười mấy cân bị kéo lên.

Lão đầu nhìn thấy mà buồn bực:

- Ngươi dùng dây gì vậy?

Vân Dương cười vui vẻ một tiếng:

- Thiên Tầm ti, đủ chắc chắn đi...

Lão đầu:

- Còn móc?

- Huyền Thiết câu a, chỉ cần mắc vào liền không chạy được...”

“...”

Lão đầu ngẩng đầu nhìn bầu trời, có vẻ như muốn xác định một chút, nơi này đến cùng có phải Thiên Huyền đại lục không vậy?!

Thiên Tầm ti mềm dẻo chắc chắn, không có gì dễ chê, thể nhưng trọng lượng quá nhẹ, một khi vào nước sẽ liền lơ lửng.

Huyền Thiết câu, trọng lượng đúng là không nhẹ, nhưng bản thân nó tràn đầy khí tức âm hàn, cá mà thấy được khí âm hàn này, chín thành chín đều sẽ trốn tránh.

Con hàng này vậy mà dùng tổ hợp Thiên Tầm ti với Huyền Thiết câ, lại còn cân được cá!

Đây quả là chuyện kỳ quái mà nhân sinh hiếm thấy.

- May mắn, tuyệt đối là may mắn, tuyệt đối khó mà phục chế...

Lão đầu tự lẩm bẩm, quay đầu tiếp tục câu cá.

Sau đó lão kinh ngạc phát hiện, bên lão đã không còn cá cắn câu!

Mà bên phía Vân Dương, sóng nước không ngừng quay cuồng, mặt nước bị quấy đến đục ngầu. Tựa như có cả một đoàn cá không ngừng tranh đoạt bên dưới, con nào thắng mới có thể đi ăn mồi kia vậy...

Phảng phất như xác minh sự tương tượng của lão già kia, phao câu của Vân Dương lại lần nữa chìm xuống.

Vân Dương nhắc lên, đã thấy một đầu cá lớn hơn hai mươi cân, bị mạnh mẽ kéo lên.

Lão đầu có chút tròn tròn mắt, không dám nhìn cảnh trước mắt...

Sau đó, nói chung là màn biểu diễn độc câu của Vân Dương chính thức mở màn, người nào đó với tài câu cá cực kỳ vững vàng, không ngừng kéo lên một đầu lại một đầu cá lớn, sau khi đánh xi, lại thả trở về...

Mặt nước ngày càng đục ngầu, bọt nước ngày càng bắn mạnh. Một số con cá nóng nảy dứt khoát nhảy lên mặt nước, liều mạng nhảy đến chỗ Vân Dương hạ cần.

- Ta môn...

Lão đầu tự lẩm bẩm, mỗi câu lão dùng không phải thứ bình thường, mà chính là đặc biệt nghiên cứu khẩu vị của cá, tỉ mỉ bào chế thiên tài địa bảo mà thành, trong đó còn có Ngư Tâm Thảo hơn ngàn năm a...

Chuyện gì vậy trời?

Rốt cục là chuyện quái gì đang xảy ra?

- Ngươi dùng mồi gì vậy?

Rốt cục lão đầu cũng không nhịn được mà mở miệng hỏi.

- Cái này.

Vân Dương tiện tay ném qua một viên.

Lão đầu tiếp lấy, đưa lên mũi ngửi ngửi, liên tục xác nhận, là mồi câu bình thường nhất a?

Thử treo trên móc câu của mình, quả nhiên phao câu không thêm nhúc nhích, không có cá hỏi thăm.

Mà cá bên chỗ Vân Dương, đông như trẩy hội, cá tụ tập trên mặt nước đã thành một mảng đen ngịt, chen chúc thành một đoàn.

Lão đầu cảm thấy thế giới quan của mình hoàn toàn bị lật đổ.

Chẳng lẽ loài cá hiện tại, đặc biệt thích loại thái độ như này?

Bằng không, một màn trước mắt, phải giải thích thế nào a...

Sau đó, bên phía lão đầu hoàn toàn im ắng, mà Vân Dương lại bắt đầu bận rộn chưa từng có, một đầu lại một đầu cá lớn được kéo lên...

Hai mươi cân, ba mươi cân, bốn mươi cân, một con lớn nhất còn có trọng lượng đến hơn tám mươi cân!

Toàn bộ cá khi bị câu lên, đều như một con thuyền nhỏ, nganh sinh sinh bị kéo lê lên bờ!

Thật may là Vân Dương dùng dây câu là Thiên Tâm ti, nếu là chất liệu khác, mà bị lôi lôi kéo kéo như vậy, khẳng định không chống nổi phát câu đầu tiên, đứt cái pặc!

Lão đầu nhìn đến trông mắt đều muốn rơi ra.

“Lão phu sống đời này cũng được mấy trăm năm, cho đến bây giờ cũng chưa từng gặp chuyện kỳ quái như vậy!”

Sau đó...

Cá bầu đầy trên mặt nước đột nhiên tập thể biến mất...

Vân Dương cũng an tĩnh trở lại. Lão đầu cũng thờ phào.

“Nha, như thế này mới là bình thường, đều không câu được, ta cũng không thua, mọi người là hòa!”

Nhưng mới nghĩ như vậy, liền thấy phao câu của Vân Dương bỗng nhiên bị đẩy lên, nhanh như hỏa tiễn!

Vân Dương nhắc lên.

Lập tức có một đầu cá sặc sỡ đủ màu hiện lên trên mặt nước!

- Kỳ Lân Ngư!

Lão đầu kinh hô như bị sét đánh.

“Vậy mà tiểu tử này có thể câu được Kỳ Lân Ngư!”

“Trời ạ, không phải ta đang nằm mơ đấy chứ?”

- Con cá này cũng quá nhỏ a, còn chưa được một cân đâu, chẳng đủ nấu canh...

Vân Dương quay đầu, đánh giá con cá một chút, sau đó mới chính thức bỏ vào thùng của mình.

- Nhỏ a?

Lão đầu muốn khóc.

“Kỳ Lân Ngư lớn như vậy, đã vô cùng khó được a?”

“Lão phu câu cá mấy trăm năm, Kỳ Lân Ngư lớn được như vậy cũng chỉ mới câu được một đầu a...”

A?!

Đang nghĩ ngợi, lão đầu lại trợn mắt.

Chỉ thấy phao câu của Vân Dương vừa chìm xuống, nhắc lên, lại là một đầu cá bảy màu rực rỡ được kéo lên, nhìn ra lại chính là Kỳ Lân Ngư.

Hơn nữa... So với con cá trước còn lớn gấp đôi!

Ít nhất, cũng phải được hai cân!

Lão đầu chỉ thấy ban ngày mà sao bay đầy trời.

Thế giới này... Sẽ không lập tức sụp đổ đi?

Kỳ Lân Ngư sao có thể câu dễ như vậy?

Không phải mỗi khi có Kỳ Lân Ngư bị câu lên, các con khác đều bị kinh sợ, chỉ ít trong một năm cũng không đi ra kiếm mồi sao?

Mặc kệ, mặc kệ mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể kia, tranh thủ hạ cần câu cá mới là chính sự!

Lão đầu tranh thủ thời gian buông cần, tập trung tinh thần, nhưng.. Phao câu của hắn không hề nhúc nhích.

Tầm mấy chục giây sau, phía bên Vân Dương lại truyền đến một tiếng nước chảy, lại một đầu Kỳ Lân Ngư hơn cân bị câu lên..

Một đầu!

Lại một đầu!

Lại một đầu!

Oa, lại được một đầu lớn, đầu này lớn chừng năm cân, quả nhiên là cá lớn!

Mới chỉ nửa canh giờ, thùng của Vân Dương có vẻ đã đầy. Tất cả Kỳ Lân Ngư vẫn đang quay cuồng quấy động trong đó, to to nhỏ nhỏ, khoảng chừng trên hai mươi đầu.

Lão đầu triệt để dờ dẫm!

Lão rờn rã câu cá cả một đời, còn không bằng tiểu tử này câu cá nửa canh giờ!

Trong hồ này liệu có bao nhiêu Kỳ Lân Ngư? Chỉ sợ sau lần này, liền hết sạch sành sanh..

Vân Dương lần nữa hạ cần..

Nhưng lần này, thật lâu sau cũng không có động tĩnh.

Lão đầu thở dài một hơi, lần này hắn thua mà không hiểu thấu, lại càng thất bại thảm hại!

Cả đời này, lão còn chưa có lần nào thua cuộc mà lại thua thảm như thế này...

Lúc lão đang thở dài, đã thấy Vân Dương kinh hô một tiếng, cần câu kia tựa như mũi tên bay vào trong hồ, con hàng này không để ý vậy mà để cần câu bị cá lớn lôi đi..

- Ta con mẹ nó thật oan a...

Lão đầu lắc đầu im lặng, phóng người lên, bắt kịp cần câu đang tung bay giữa hồ, đưa tay giữ chặt, tiện tay lắc một cái, một đầu cá lớn bầy sắc bay ra khỏi mặt nước.

Nhìn thấy con cá lớn này, lão đầu đang lẳng không suýt quên không chế mà rơi xuống hồ!

Kỳ Lân Ngư!

Đầu này chỉ ít cũng được hai mươi cân!

Trên đời này còn có Kỳ Lân Ngư lớn vậy sau?

Chờ đem cá kéo lên, Vân Dương không chút sơ sót nói cảm tạ:

- Lão trượng, hôm nay trời cũng đã tối, nếu không hôm nay chúng ta dừng ở đây? Ngày mai tiếp tục tranh tài.

Lão đầu nghe mà kém chút phum ra một ngụm nghịch huyết.

Còn tiếp tục tranh tài? Tranh cái cọng lông a!

- Không tranh.

Lão đầu đâu có ngốc, mặt lộ vẻ cực khổ:

- Ta nhận thua.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Báo Ân Ngư, Lãng Tiêu Túy

- Chuyện này... Thời hạn ba ngày mới qua một ngày...

Vân Dương hơi kinh ngạc:

- Ngươi cứ như vậy mà nhận thua? Tiểu bối thắng mà không vinh a!

Lão đầu ai oán nhìn Vân Dương.

Thắng mà không vinh? Ngươi con mẹ nó còn muốn vinh thế nào nữa?!

Ánh mắt ai oán kia, kém chút khiến Vân Dương cười ra tiếng.

- Tốt a, vậy chúng ta trở về ăn tiệc cá, cũng không thể bỏ phí công sức câu cá ngày trời a!

Vân Dương cũng rất thẳng thắn, nếu đối phương đã nhận thua, như vậy đương nhiên là mình thắng.

Xách thùng nước lên, nhìn bên trong tràn đầy là Kỳ Lân Ngư, Vân Dương nghĩ nghĩ, lưu lại mười con tầm ba cân trở lên, sau đó sách số Kỳ Lân Ngư còn lại, soạt một cái thả lại vào trong nước, nói:

- Chuyện gì cũng không thể làm quá tuyệt, về sau các ngươi phải cẩn thận nha... Không nên lại bị người câu lên...

Tròng mắt vừa mới thu lại của lão đầu lại bắn ra ngoài!

Ta xxx, nhiều Kỳ Lân Ngư như vậy, mà tiểu tử này nói thả liền thả? Đó đề là bảo vật vô giá a!

Có tiền cũng không mua được thứ tốt như vậy đâu!

Nhưng, một màn tiếp theo lại khiến lão đầu một lần nữa không thể tin vào mắt mình.

Chỉ thấy trong nước, những con cá bị thả đi kia, không có một đầu nào rời đi, chính tề sắp thành đội ngũ trong nước, đầu cá ngoi lên, gật nhẹ đầu với Vân Dương.

Là đang cảm tạ Vân Dương phóng sinh chúng sao?!

Sau đó...

Soạt một tiếng.

Tất cả Kỳ Lân Ngư đều biến mất vô tung vô ảnh.

Ngoại trừ một chuỗi bong bóng nước bốc lên, không còn nửa điểm vết tích.

Vân Dương cùng lão giả đều trợn mắt há mồm!

Cần khôn huyền bí, thế sự khó lường, dưới vùng trời này quả nhiên không thiếu cái lạ, vậy mà còn có chuyện như thế?!

Nhưng chuyện phát sinh kế tiếp càng khiến hai người kinh ngạc, đừng nói là lão đầu, ngay cả Vân Dương đều phải trố mắt mà nhìn.

Mấy đầu cá lớn trong thùng nước đều đồng thời nhô người lên, lộ nửa thân cá ra khỏi mặt nước.

Tơ mắt nhìn Vân Dương.

Tựa hồ đang khẩn cầu.

Trong mắt con cá lớn nhất, vậy mà chậm rãi lăn xuống hai giọt nước mắt tròn trịa.

Vân Dương cùng lão giả đều cảm thấy da đầu tê dại.

Nó... Nó con mẹ nó còn là cá sao?

Vân Dương thở dài, hai tay nắm lấy cạnh thùng nước, chân thành nói:

- Ta cũng không muốn ăn các ngưoi, nhưng thể chất của ta rất cần... Cho nên, thực không có cách nào a...

Con cá lớn nhất kia ngoẹo đầu, hai con mắt tròn trịa nhìn chăm chăm vào Vân Dương, cũng không biết nó có nghe hiểu không, đột nhiên đung đưa thân thể, bơi đến tay phải Vân Dương, duỗi ra cái đầu, miệng cá áp lên tay Vân Dương.

Một đoàn chất lỏng xanh biếc từ miệng cá phun ra, rơi vào trên tay Vân Dương.

Một đoàn thật lớn!

Sau khi đoàn chất lỏng màu bích lục kia rơi vào tay Vân Dương, liền nhanh chóng biến mất, tựa hồ thấm vào trong thân thể hắn.

Mà sau khi con cá lớn nhất kia phun ra chất lỏng màu bích lục, hòa quang của lân phiến bảy màu nhất thời ảm đạm đi nhiều, nhưng nó vẫn chưa có dừng lại, sau khi nổi lên một lát, trong cổ nó lại vang lên một âm thanh, lại một lần nữa phun ra một ngụm bích dịch.

Vẫn là chất lỏng xanh biếc như trước, vẫn trực tiếp thấm vào cơ thể Vân Dương.

Nhưng sau khi phun ra ngụm bích dịch thứ hai, thoáng cái, bảy mảnh lân phiến như mất đi tất cả màu sắc, ảm đạm vô quang.

Nhưng nó vẫn tiếp tục kiên trì, muốn phun ra lần thứ ba...

Vân Dương đột nhiên cảm thấy chua xót một trận, vội vàng ngăn lại, đưa tay nhắc con cá lớn này lên, nói:

- Đủ rồi, đủ rồi. Còn lại tự ngưoi cứ giữ đi. Ta thả ngưoi một con đường sống là được.

Thuận tay tâm niệm vừa động, một đoàn sinh mệnh chi khí rót vào thân thể con cá lớn này.

“Soạt” một tiếng, thân thể con cá lớn đã rơi vào trong nước, cũng không trực tiếp rời đi, mà vui vẻ nhảy lên một cái, trên không trung không ngừng gật đầu với Vân Dương, lại rơi vào trong nước, lại bơi vào bờ, quanh quẩn bơi mấy vòng, vẫn lưu luyến không rời.

- Đi đi thôi.

Vân Dương cảm thấy khẩu khí mình đột nhiên nhu hòa:

- Đừng có để lại bị ngưoi bắt được.

Cá lớn thối lên một cái bọt nước lớn, lưu luyến không rời bơi về chỗ sâu.

Vân Dương thở dài, lúc quay đầu, chỉ thấy tầm mười con cá trong thùng thể mà đều đưa đầu ra ngoài, trong cổ họng mỗi con đều vang lên một tiếng động rất nhỏ, trơ mắt nhìn hắn.

Thế mà tất cả đều muốn nhổ nước bọt...

Vân Dương dở khóc dở cười, nhưng trái tim mềm lại càng bị xúc động, đưa tay đặt trên cạnh thùng gỗ lớn, mỗi con cá phun ra một ngụm, sau đó hắn lại đưa tay tặng một đạo sinh mệnh khí tức, lại đem cá thả vào trong nước...

Bữa tiệc cá này... Không ăn cũng được. Dù sao cũng đã thắng...

Lão đầu ở bên cạnh nhìn một màn nhân ngư bi tình kinh hãi thế tục, sớm đã đem tròng mắt treo ở bên ngoài.

Hiển nhiên đã khiếp sợ đến cực hạn, gương mặt đờ đẫn.

Trong thiên hạ, còn có chuyện quái dị đến thế?!

Mất thấy trong thùng chỉ còn lại ba đầu cá cuối cùng.

Lão đầu trở nên tỉnh táo, cần phải nhanh chóng tận dụng thời cơ, mắt rồi sẽ không trở lại nữa, có chút lấp bắp xích lại gần nói:

- Ta nói... Tiểu hữu?

Vân Dương quay đầu, buồn bực nói:

- Ừm?

Mặt già của lão đầu đỏ lên, nói:

- Người có thể... Để ba đầu cá này... Đầu phun nước bọt lên người ta được không?

Vân Dương ngăn người:

- Tốt tốt.

Sau đó không chút do dự tránh người, nhường đường cho lão đầu tiến lên.

Lão đầu để tay lên chỗ khi này Vân Dương đặt.

Ba đầu cá nguyên bản đang đưa đầu định nhổ nước miếng, soạt một cái, tập thể chìm vào trong thùng nước, đúng là không chút nể mặt mũi!

Lão đầu lập tức xấu hổ.

Cả một đời này lão còn chưa có lúc nào xấu hổ như thế a!

Con mẹ nó, ngay cả cá đều khinh bỉ ta.

Vân Dương thấy cũng kỳ quái, bèn thử tiến lên khuyên giải:

- Phun cho hần đi, đều là nhỏ, dù sao đều là nước bọt..

Ba đầu cá bốn năm cân còn lại trong thùng, đều không tình nguyện hiện thân, từng con nhổ một ngụm lên tay lão đầu, sau đó được Vân Dương vớt lên, tương tự như trước đưa qua một đạo sinh mệnh khí tức, sau đó lại thè về trong nước.

Không lâu sau, ba đầu đều đã nhổ nước bọt, trong thùng cũng không còn một con cá nào.

Ba đầu cá tập trung trong nước bơi mấy vòng, thoi một ngụm bóng nước với Vân Dương, sau đó lưu luyến không rời quấy cái đuôi, vô cùng ưu nhã bơi vào trong nước sâu, biến mất không thấy.

Qua chừng một chút, mặt hồ lại khôi phục sự tĩnh lặng vốn có.

Lão đầu hít một hơi thật sâu, lại thở một hơi thật dài, đột nhiên trở nên nghiêm túc, đối với Vân Dương cúi người, cung kính thi lễ một cái:

- Vân Dương tiểu hữu, hôm nay, Lăng Tiêu Túy ta nhờ ơn của người! Đa tạ!

Mặc dù Vân Dương sớm đã có suy đoán trong lòng, nhưng lúc này thấy lão giả chính miệng thừa nhận thân phận, vẫn cảm thấy rung động như bị kinh lôi oanh đình.

Lăng Tiêu Túy!

Đây chính là Lăng Tiêu Túy a, đại lục công nhận là thiên hạ đệ nhất cao thủ!

Đại nhân vật tựa như Thần Long, kinh thiên động địa!

”Thần Long yêu kiều hồng trần điêu, nhất hồ nhất kiếm túy Lăng Tiêu.

Từ hải bát hoang ứng vô sở, thiên hạ anh hùng tôn chí cao!”

Nhân gian truyền thuyết, cái thể thần thoại, Lăng Tiêu Túy!

Nghe nói người trước mắt chính là thần thoại trong truyền thuyết, thiên hạ đệ nhất cao thủ, Lăng Tiêu Túy, thần sắc trên mặt Vân Dương vẫn bất biến, mỉm cười nói:

- Quả nhiên là Lăng lão, ta quả không có đoán sai.

Ánh mắt Lăng Tiêu Túy trong veo nhìn Vân Dương, trong nháy mắt, khí chất, khí thế, thậm chí gương mặt của hắn đều biến hóa long trời lở đất.

Khuôn mặt tuy vẫn là khuôn mặt lúc trước, nhưng lại khiến người ta nhìn vào có cảm giác hoàn toàn khác biệt.

- Vừa rồi người có giải thích, vì sao có thể nhận định là ta.

Lăng Tiêu Túy đưa ánh mắt nhìn Vân Dương, lại nói:

- Nhưng ta vẫn không rõ, người làm tất cả như vậy, còn lấy ra cả bình tử trung chí tôn kia, cũng chỉ là muốn thử một cái?!

Vân Dương cảm thấy cười khổ một tiếng, trầm giọng nói:

- Chỉ cần có một phần vạn khả năng, ta sẽ làm mười vạn lần cố gắng. Nói như thế, chắc Lãng lão đã đủ hiểu.

Về mặt Lãng Tiêu Túy biến đổi, nói:

- Thì ra là thế.

Hắn nhìn Vân Dương một cái hạt sấu:

- Tiểu hữu, ngươi sống rất mệt mỏi a.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt có chút mờ mịt:

- Người sống trên đời, có ai là không phải mệt mỏi! Ta sống tuy mệt mỏi, nhưng mà người xuất trần như Lãng lão, chưa từng sống mệt mỏi sao?

Chỉ với một tin tình báo, lại thêm một cái suy đoán, liền đi tới đây. Nhìn như là trùng hợp, nhưng, cái trùng hợp này, lại ẩn chứa trong đó bao nhiêu trù tính, há chỉ vì trùng hợp, chỉ vì may mắn.

Toàn thân Lãng Tiêu Túy đều tỏa ra một khí tức phiêu dật xuất trần, nhưng, duy chỉ có đôi mắt trong trẻo kia, hắc bạch phân minh, tựa như một hải tử mười mấy tuổi, đang tràn ngập tò mò với đại thiên thế giới này.

Cũng chính vì có tính cách như thế, mới khiến hắn có thể vẫn đỉnh Võ Đạo chí cao, cũng chính vì có tính tình như thế, mới có thể khiến hắn lưu lại nhiều truyền thuyết, ai nghe cũng thích, kể cả sự ngưỡng thức với Vân Túy Nguyệt lúc trước, hay kết giao với Vân Dương hiện tại.

Nhưng, chính người phiêu dật xuất trần như vậy, vị thần thoại nhân gian này, cũng từng vướng phải thế sự vô thường, từng đánh với Tứ Quý lâu hơn một trăm năm, hơn một trăm năm a!

Nhưng chính thần thoại trong truyền thuyết như thế, thiên hạ đệ nhất cao thủ, dùng thời gian mấy trăm năm đều không thể vượt qua được Tứ Quý lâu, thậm chí còn không thể đả thương được căn cơ của đối phương, sự đáng sợ của Tứ Quý lâu, trong mắt Vân Dương lại đột nhiên cao hơn một cấp độ!

- Bất quá, chỉ ba đầu cá như vậy, tựa hồ cũng không đáng Lãng lão phải gửi lời cảm ơn như vậy chứ a?!

Vân Dương có chút hiếu kỳ hỏi.

Vừa nói chuyện, vừa thu lại đồ đạc.

Mà Phương Mặc Phi lúc này cũng tích cực hỗ trợ thu đồ. Hiện tại, trên mặt Phương Mặc Phi vẫn còn thần sắc cực độ chấn kinh, sự mê loạn trong mắt còn không thể hoàn toàn thu liễm.

Lãng Tiêu Túy!

A, trời ạ...

Đây chính là thiên hạ đệ nhất cao thủ mà cả thế gian cùng công nhận...

Tay chân thì thu dọn đồ đạc, nhưng thần hồn Phương Mặc Phi đã sớm xuất khiếu, phù một tiếng, cái ghế của Vân Dương đã bị hắn hất mông mà rơi vào trong nước, đường đường là cao thủ thất trọng đỉnh phong, lại thất thố đến như vậy, thực là kỳ hoa...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Có Người Chặn Đường

- Tiểu hữu có điều chưa rõ.

Ánh mắt Lãng Tiêu Túy nhìn Vân Dương vô cùng phức tạp:

- Kỳ Lân Ngư này, cũng chính là thất lân thần tiên trong miệng các ngươi, chính là thần vật trời ban. Tương truyền chính là Thiên Hà linh vật, miễn dịch tất cả các loại bí thuật công kích, chỉ có dùng phương thức câu cá thuần túy mới có khả năng đạt được. Mà nếu đơn thuần ăn hết, công hiệu tuy mạnh, thậm

chỉ có thể nói là nghịch thiên. Nhưng thực tế, còn xa xa mới có thể phát huy giá trị của loài cá này.

- Bồi trời sinh Kỳ Lân Ngư đã có linh tính. Ngươi câu nó, giết nó, ăn nó. Thì oán hận, oán niệm, oán khí mà bản thân Kỳ Lân Ngư sẽ sinh ra, đồng thời đều bị ngươi ăn hết. Mà loại oán ý này, sẽ dẫn đến Thủy Hồn tinh hoa bị hạn chế cực lớn, nhiều nhất chỉ có thể đạt được Thủy Hồn Chi Hoa, mà không phải là Thiên Thủy Chi Tinh.

- Hôm nay ngươi câu chúng lên, lại bồi thiên tâm mà thả chúng, con cá lấy báo ân chi tâm mà đáp lại, nhờ ra tinh hoa của bản thân nó, mà cái này cũng chính là Thiên Thủy Chi Tinh. Càng là Thủy Hồn năng lượng thuần túy nhất trong thiên địa này.

Lăng Tiêu Túy thờ dài:

- Ta không biết người làm thế nào, một lần có thể câu được nhiều Kỳ Lân Ngư như vậy. Càng không hiểu ngươi sao có thể thu được Kỳ Lân Ngư cảm kích như vậy... Lại khiến chúng không tiếc hao tổn chính bản thân mình, chủ động nhả ra tinh hoa... Người xưa kể lại, trước kia mặc dù cũng có người cùng Kỳ Lân Ngư này kết duyên, được cá tự nguyện thả ra một đạo Thiên Thủy Chi Tinh tặng lại, người hữu duyên này ngày sau thành tựu truyền thuyết, cũng đều bồi có Thiên Thủy Chi Tinh tương trợ, nhưng hôm nay, ngươi lại được đông đảo Kỳ Lân Ngư tặng lại, càng cùng nhau quyến luyến không đi, trong nhận thức của ta, quả là tuyên cổ có lần thứ nhất, xưa nay chưa từng có, tin rằng, sau này cũng tuyệt không có người có khả năng phục chế!

Vân Dương thầm run lên, hẳn cố nhiên biết là người khác không thể làm được như bản thân, nhưng lại không biết, một màn này vào trong mắt Lăng Tiêu Túy lại rung động như vậy, đương nhiên, điều này nói rõ thu hoạch hôm nay của hắn, vượt xa dự tính ban đầu, chính là kinh thiên thu hoạch.

- Lão phu tuy chỉ lấy được ba đầu cá nhả ra Thiên Thủy Chi Tinh, xa xa không thể so với thu hoạch của tiểu hữu ngươi, nhưng cũng đủ để thân thể ta triệt để lột xác một lần, càng xua tan tất cả oán khí Kỳ Lân Ngư khi trước.

Lăng Tiêu Túy rất thẳng thắn nói:

- Chuyện này đối với ta mà nói, tuyệt đối là ân tái tạo! Nói đến, mục đích ta đến đây thả câu cố nhiên là vì Kỳ Lân Ngư, lại tuyệt không thể tương đương có thể có thu hoạch như vậy, nguyên bản dự tính ban đầu nếu có câu được một đầu cũng đã là thiên đại thu hoạch, lại không nghĩ tới mới gặp tiểu hữu lần đầu mà có thu hoạch lớn như vậy, đợt lần này lột xác thành công, công cùm xiềng xích tu vi của ta sẽ đạt được đột phá chưa từng có. Cái công cùm này, đã khốn chặt ta hơn trăm năm nay!

- Cho nên, sự tạ ơn này, ngươi, hoàn toàn xứng đáng!

Lăng Tiêu Túy nói vô cùng trịnh trọng.

Vân Dương cũng thận trọng gật gật đầu:

- Như vậy, ta liền nhận lấy sự tạ ơn của Lăng lão. Ân, Lăng lão, ngươi mới chỉ nhận tinh hoa của ba đầu liền có thể lột xác. Như vậy bản thân ta...

Vân Dương biểu thị bản thân rất bức thiết.

Thiên thủy tinh hoa mà hắn tiếp nhận, ít nhất cũng gấp Lăng Tiêu Túy cả trăm lần, nếu Lăng Tiêu Túy có thể thay đổi tư chất, như vậy phải chăng hẳn cũng được, hoặc nói, càng dễ dàng hơn mới đúng?

Coi như Lăng Tiêu Túy là thiên hạ đệ nhất cao thủ, tư chất thiên phú cũng không thể gấp bản thân cả trăm lần chứ? Hẳn bây giờ cũng đã là tuyệt thế thiên kiêu, thành công khai bát khiêu a!

Lăng Tiêu Túy ho khan một cái, trong giọng nói mang theo tiếc hận mãnh liệt:

- Đúng là lần này tiểu hữu ngươi thu hoạch gấp lão phu cả trăm lần... Nhưng thể chất hỗn tạp của ngươi cũng thật... Mặc dù Thiên Thủy Chi Tinh có thể giúp ngươi thoát thai hoán cốt. Nhưng lại bị một nguyên nhân khác ảnh hưởng... Ân, nói như vậy, về sau nếu ngươi tu luyện thủy công pháp, sẽ có tiến triển cực nhanh. Nhưng, sẽ phải gặp một cái bình cảnh, bình cảnh này sẽ khiến ngươi giậm chân tại chỗ.

- Trừ phi, trừ phi ngươi có thể tu luyện tất cả công pháp phù hợp với thân thể ngươi, hơn nữa còn duy trì được trình độ và tiến bộ tương đương nhau, như vậy, sau khi đạt tới trình độ nhất định, mới có thể đem thủy hành công pháp lần nữa tăng lên, nếu không...

Lăng Tiêu Túy có chút thương hại lắc đầu, thờ dài thật sâu.

Nhìn thấy một người có được một phương diện nào đó siêu quần bạt tụy, nhưng lại bị yếu tố thân thể ảnh hưởng, lại chỉ có thể biến thành người bình thường, giờ khắc này Lăng Tiêu Túy không khỏi cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Sắc mặt Vân Dương vẫn không thay đổi, thậm chí còn hơi cười, không chút nào thất vọng.

- Kỳ thực, ta còn một biện pháp khác có thể giúp ngươi.

Lăng Tiêu Túy do dự một chút, cuối cùng cũng không nịn được sự tiếc nuối trong lòng mà nói ra.

- Biện pháp gì?

Vân Dương nói.

Căn cơ trước mắt của tiểu hữu ngời còn thấp, chỉ cần ta dùng tu vi của bản thân, kết hợp Thủy Hồn Thiên Băng mà ta tu luyện, có thể đóng băng tất cả tư chất không phải thủy hệ trong cơ thể ngời lại!

Lăng Tiêu Túy nói:

- Như thế, ngời có thể có được thể chất đơn Thủy thuộc tính, từ phế vật biến thành tuyệt thể thiên tài, đợi đến khi tu vi ngời đạt trình độ nhất định, có thể triệt để dung hợp Thiên Băng nguyên khí mà ta trồng trong cơ thể ngời, có thể tự đem những bộ phận mà ta đông cứng lại, chuyển hóa thành Thủy thuộc tính thiên chất!

- Chỉ là nếu làm như vậy, sẽ tạo thành tổn thất rất lớn với ta. Mà tương lai của ngời, cũng chỉ có thể đạt đến trình độ hiện tại của ta, không thể tiến bộ.

Lăng Tiêu Túy thở dài:

- Nhiều Thiên Thủy Chi Tinh như vậy, tuyệt đối có thể giúp ngời đi được xa hơn ta hiện tại... Đáng tiếc.

- Nói cách khác, sau khi ta bị ngời đóng băng, về sau nếu muốn tu luyện những công pháp thuộc tính khác, liền không thể tu luyện thành công rồi? Tỉ như nói, hòa hệ công pháp?

Vân Dương hỏi.

- Không chỉ là không thể tu luyện thành công, mà là không thể tu luyện được, bất quá, ở phương diện tu luyện Thủy thuộc tính, ngời sẽ có tiền cảnh cực kỳ kinh người. Nhiều nhất chỉ mất mười năm, ngời có thể có tên trong hàng ngũ cao thủ đỉnh cao đương thời.

Lăng Tiêu Túy nói.

- Vẫn là thôi đi.

Vân Dương nói:

- Ta cảm thấy mọi chuyện đều đang tốt đẹp, cái gọi là dục tốt bất đạt, phương pháp lợi hại như vậy, ta không nên gấp gáp vẫn hơn!

Lăng Tiêu Túy nghe vậy không khỏi vì thế mà ngạc nhiên.

Phương Mặc Phi đứng sau lưng nghe vậy cũng nhấp nháy một cái, suy nghĩ vào trong hồ, trong lúc nhất thời, hai người không dám tin vào tai mình.

Nhất là Phương Mặc Phi, chỉ cảm thấy trong đầu mình ầm ầm rung động.

Cải biến thể chất, Thủy Hồn thiên tài, tương lai có thể đạt đến cảnh giới vô địch thiên hạ như Lăng Tiêu Túy...

Ngời, thể mà cự tuyệt?!

Ngời, còn là ngời a?!

Đã như vậy, mà ngời còn không vừa lòng? Công tử, không lẽ trong lòng ngời thực sự nghĩ mình là yêu nghiệt, muốn lật trời sao?! Phương Mặc Phi cảm thấy cả người bức bối khó chịu.

Lăng Tiêu Túy cũng ngạc nhiên, nhìn bộ dáng trầm ổn khẩu khí kiên định không chút do dự trả lời của Vân Dương. Không hề có một tia rung động.

Lấy lịch duyệt mấy trăm năm của hắn, sao có thể không biết Vân Dương không phải là hành động theo cảm tính, mà là đã suy nghĩ kỹ, rồi mới đưa ra quyết định, rốt cục thở dài khe khẽ.

Vân Dương nở nụ cười nhàn nhạt.

Nếu ta từ bỏ tất cả, tuy trong thời gian ngắn có được thực lực siêu tuyệt, bản thân có được thành tựu lớn lao, thế nhưng... Thanh danh, truyền thừa của các huynh đệ ta... Lại làm sao bây giờ?!

Những thứ kia tồn tại trên người ta, chẳng khác nào huynh đệ ta!

Chết, ta cũng không từ bỏ.

Dù là củi mục cả đời!

Lại nói, ta hao phí bao nhiêu tâm lực, khiến ngời nợ ta một nhân tình, lại há có thể khiến ngời dễ dàng trả rồi đi mất như thế?

Vân Dương leo lên xe ngựa, Lăng Tiêu Túy cũng chui vào trong, dựa sát vách xe, nhắm mắt, lộ vẻ hài lòng.

Hắn không hỏi lại chuyện đánh cược với Vân Dương, đối với chuyện Vân Dương muốn hắn làm, căn bản không biết một chữ.

Vân Dương cũng không nói.

Hai người đều giữ im lặng, Vân Dương đang kiểm tra, xem sau khi mình nhận được nhiều Thiên Thủy Chi Tinh như vậy, thân thể đến cùng có biến hóa gì không?

Mà Lăng Tiêu Túy hiện tại, cũng đang ôn dưỡng thân thể mình.

Lúc này là thời khắc trọng yếu nhất, nào còn có tâm trạng nói chuyện phiếm...

Câu cá một ngày, tâm tình căng cứng cũng đã được buông lỏng, vừa bị trọng thương, khiến Vân Dương cảm thấy mệt mỏi. Dù sao hắn cũng không thể dùng huyền khí phụ trợ, lực càng lúc trước tiêu hao quá nhiều mà hiện tại cũng không thể giúp thêm, sau khi tâm thần buông lỏng, hắn lại cảm giác được cánh tay lại đau nhức.

Hoàng hôn, bóng đêm dần buông xuống, một mùi son phấn nhàn nhạt truyền đến, đó là bờ đông huyền ảo, sênh ca ung dung vang lên, vô số thanh lâu kỹ viện, đều thấp sáng đèn lồng trước cửa.

Xe ngựa vẫn tiếp tục tiến lên.

Với khung cảnh phồn hoa bên ngoài chẳng thèm ngó tới, Phương Mặc Phi đang ngồi trên cang xe, phụ trách làm xa phu.

Một tên cao thủ thất trọng thiên đỉnh phong làm xa phu, nhưng Phương Mặc Phi không hề cảm thấy mất mặt.

Trong lòng hắn rất rõ ràng người ngồi trên xe này là ai.

Một cái là Vân Tôn danh chấn thiên hạ, hóa thân của trung nghĩa. Một cái càng là thần thoại trong truyền thuyết, thiên hạ đệ nhất cao thủ Lăng Tiêu Túy!

Với hai người này, Phương Mặc Phi thậm chí cảm thấy làm xa phu là một loại tự hào!

“Nghĩ rằng tùy tiện người nào đều có thể đánh xe cho bọn hắn sao? Muốn làm cũng cần phải có tư cách, có thực lực, càng cần có cơ duyên!”

...

Lúc này sớm đã không còn nhìn thấy Bách Trượng hồ.

Hai bên ven đường, cỏ hoa nhộn nhịp, đèn lồng treo cao. Trong màn đêm, khắp nơi là bóng người rộn rộn ràng ràng.

Từ trên con đường này mà nhìn lại, trình độ phồn hoa của thiên đường thành đúng là xứng danh đệ nhất thiên hạ.

Phương Mặc Phi rất điệu thấp xua ngựa, hành tẩu ven đường, e sợ quấy rầy hai vị đại lão trong xe.

Nhưng..

Sau khi vượt qua Bách Trượng hồ không đến ba dặm, một đoàn người từ phía sau nhanh chóng vượt qua xe ngựa, trực tiếp chắn trước xe ngựa, cản xe ngựa lại.

Phương Mặc Phi nhất thời còn không hiểu chuyện gì xảy ra trước mắt.

Đây... Đây là gặp được kẻ chặn đường sao?

Chuyện gì vậy?

Muốn cướp, cướp tiền, cướp sắc hay cướp người?!

Người người người... Các người biết người trên xe là ai a?

Một người cầm đầu, thân mặc áo gấm hoa phục, đứng chấp tay, không mặt ánh lên vẻ cao ngạo, tư thái từ trên cao nhìn xuống.

- Các hạ, xin ngừng một chút, chủ nhân nhà ta muốn gặp đại nhân nhà người thương lượng một chút chuyện.

Phương Mặc Phi nghe vậy không biết nên khóc hay nên cười, nói:

- Xin hỏi chủ nhân nhà người là ai? Lại biết chúng ta là ai a?

Tên cầm y đại hán cầm đầu hừ một tiếng, ngữ khí chuyển thành không vui, nói:

- Người hỏi nhiều như vậy làm gì? Mau chóng gọi chủ nhân nhà người đi ra, chúng ta muốn thương lượng chút chuyện với hân.

Phương Mặc Phi cũng không muốn làm lớn chuyện, nỗ lực đè nén hỏa khí trong lòng, trầm giọng nói:

- Vậy người cũng phải cho ta biết, các người là ai, chủ nhân là người nào a? Ta bẩm báo cũng phải có một cái tên a.

Đại hán kia vung tay lên, giọng điệu không được phép nghi ngờ nói:

- Người nói cho đại nhân nhà người biết, là khách khanh môn hạ của Tứ hoàng tử điện hạ, phụng mệnh hoàng tử đến đây, thương lượng chút chuyện với chủ nhân nhà người.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Tiễn Tay Mà Thôi

Khỏe miệng Phương Mặc Phi khẽ giật giật.

Nếu chỉ có Vân Dương ở bên trong, nói không chừng hân sẽ có chút lo lắng cho Vân Dương sẽ bị ăn thiệt thòi, dù sao đối phương cũng chính là hoàng tử.

Nhưng... Hiện tại, điều duy nhất mà Phương Mặc Phi cảm thấy, chính là buồn cười.

Hân thẳng thắn quay đầu bẩm báo:

- Lão gia, công tử, bên ngoài có người của Tứ hoàng tử cầu kiến.

Vị cảm y đại hán kia nghe được hai chữ “Cầu kiến”, sắc mặt nhất thời phát ra hân khí.

Cầu kiến?

Con mẹ nó, các người nghĩ các người là ai?

Vân Dương tròn mắt một cái, xuống xe ngựa, nói:

- Hỏi một chút xem có chuyện gì?

Cảm y đại hán nghi ngờ nhìn thanh niên tuấn tú trước mắt, hồ nghi hỏi:

- Tiểu tử, người có thể làm chủ a? Vẫn là gọi lão đầu bên trong kia ra đi.

Vân Dương vốn định đi ra phát hỏa một trận, trực tiếp khiến mấy tên này tan tác mà về, nhưng nghe thấy câu sau của đại hán này, nhãn châu lập tức xoay động, quay đầu nói:

- Lãng lão, xem ra người này đến là vì ngài, cho nên vẫn mời ngài xuất mã cho phải a.

Nói xong liền quay người, chui lại vào trong xe.

Bên trong,

Lãng Tiêu Túy vừa bức mình vừa buồn cười nhìn Vân Dương chui lại vào trong, cười khò, cách không điểm trán Vân Dương một cái, nắc:

- Tiểu tử nhà người xấu xa tới mức chảy mũi!

Vân Dương buông tay:

- Không khác ngài mấy a, có thể nói lý một chút được không, người ta rõ ràng là đến vì ngài, ta không có việc dính vào làm gì? Có quan hệ mao tiền với ta sao?

Lãng Tiêu Túy hừ một tiếng.

Sau một khắc, Vân Dương chỉ thấy trước mắt lóe lên một cái, Lãng Tiêu Túy đã biến mất khỏi buồng xe, chột bên ngoài truyền đến thanh âm đậm đặc của Lãng Tiêu Túy:

- Gia chủ của các người muốn tìm ta làm gì?

Tên cầm y đại hán nói:

- Lão trượng, mấy ngày nay người không quản ngày đêm vẫn luôn câu cá ở Bách Trượng hồ, điều này chúng ta đều biết. Nhưng đến trưa nay, người lại thu cần sớm, chắc là đã có thu hoạch a? Nghe nói, người bắt được mấy con cá màu sắc sặc sỡ?

Hắn thận trọng cười cười:

- Tứ hoàng tử điện hạ sai ta đến hỏi lão một chút, muốn ngài đem cá kia chuyển nhượng cho chúng ta, thế nào?

Sau khi Lăng Tiêu Túy nghe vậy, nhất thời cũng ngơ ngác.

Câu được cá, là tiểu tử Văn Dương kia câu được a? Sao các người lại đến tìm ta, sao lại có chuyện quái dị như vậy?

Mấu chốt nhất là, ai nói chúng ta có thua hoạch? Số cá kia rõ ràng đều được phóng sinh a?!

Nếu các người đã biết hết, há có thể không rõ chuyện này?

- Cho các người một chút?

Ngay lập tức, Lăng Tiêu Túy bị câu nói này hấp dẫn:

- Không cho.

- Lão gia hỏa!

Cầm y trung niên tiến lên một bước, sắc mặt âm trầm gần:

- Tốt nhất là người nghĩ cho kỹ, lời này là Tứ hoàng tử điện hạ bảo ta truyền lại cho người.

Đùng!

Không ai nhìn thấy Lăng Tiêu Túy động thủ, nhưng đại hán kia đã sớm phun máu bay ra ngoài.

Cao thủ trong phủ Tứ hoàng tử đi theo đại hán thấy lão nhân này dám động thủ, lập tức gầm thét một tiếng, năm bóng người đồng thời phi thân tới.

Sau đó, ba ba ba... Thanh âm liên tiếp vang lên, năm người đồng thời bay ra ngoài.

Sau người tuấn tử bay ra ngoài, nằm song song trên mặt đất, người người đều như bị tê liệt toàn thân, một ngón tay cũng không thể cử động. Mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ nhìn lão đầu tiên phong đạo cốt đứng chấp tay trước mặt, ai nấy đều như thấy não mình bị quấy thành bột nhão, không còn suy nghĩ được gì.

Lão đầu này... Là yêu nghiệt sao?

Sao ta không chút cảm giác, liền bị đánh ngã?

Nhất là vị cao thủ dẫn đầu kia, càng thêm kinh hãi khó hiểu.

Bản thân hắn chính là cao thủ đã đạt đến thất trọng thiên, cũng chính là đệ nhất cao thủ trong phủ Tứ hoàng tử.

Vậy mà, trước mặt lão đầu này... Không có chút lực hoàn thủ!

Không, há có thể dùng từ không có lực hoàn thủ, căn bản là lão đầu kia xuất thủ như thế nào cũng không thấy, hoàn toàn không chút cảm giác.

Lão nhân này, là ai?

Sao có thể khùng bỏ đến thế?!

Lăng Tiêu Túy vỗ vỗ tay, vung ống tay áo lên, một cơn gió lớn thổi qua, cuốn sáu người này sang vệ đường, chọt lại lên xe.

- Đi.

Xe ngựa lộc cộc đi qua.

Sáu người vẫn nằm song song trên mặt đất, không thể nhúc nhích.

Một hồi lâu sau, dưới ánh mắt kì quái của mọi người, từng tên khôi phục chút khí lực, bò dậy từ dưới đất, ngơ ngác nhìn ta ta nhìn người, mặt mũi ai nấy đều vàng như đất.

- Chuyện này, về báo lại với Tứ hoàng tử đi.

Cầm y đại hán nhe răng toét miệng, nhìn một tên bị đánh tới sưng phồng mặt đứng phía sau lưng mình. Trong mắt hiện lên một tia sáng lạnh lẽo:

- Người của chúng ta có theo sau không?

- Có.

- Ừm, tra rõ xem lão đầu kia đến cùng là người nhà ai, xe ngựa đi đâu.

Khuôn mặt cầm y đại hán tràn đầy vẻ âm tàn:

- Chỉ cần hắn còn ở trong Thiên Đường thành này, dù hắn có võ lực kinh thiên, nhưng lại có thể làm được gì?

Vị võ sĩ cao thủ dẫn đầu khẽ giật khóe miệng, cảm thấy trên mặt nóng rát, lại không nói gì nữa.

Hắn vốn muốn nói, có chút nhân vật cao cấp trên giang hồ, thực không phải chỉ một tên hoàng tử có thể trêu chọc được. Chớ nói chi nhà người chi là cậu của Tứ hoàng tử...

...

- Lão đầu, người không phải người tốt a.

Vân Dương cực kỳ bất mãn nhìn Lăng Tiêu Túy.

- Hừm? Lăng Tiêu Túy đảo mí mắt hỏi ngược lại.

- Sao người không trừ ác vụ tận?

Vân Dương cá giận:

- Trực tiếp giết hết không phải tốt sao? Sau đó báo ra danh hào của người, nghênh ngang rời đi, ai dám loạn động? Như thế thần thoại trong truyền thuyết như người, lại lưu thêm một thiên truyền kỳ, cách làm bây giờ của người, lại là trêu chọc thêm một cái đại phiền toái, sau đó lại phui mờ rồi đi, đem hậu họa lưu lại cho ta... Làm gì có người nào làm việc như người?

Lăng Tiêu Túy tròn trĩnh mắt:

- Người nói cái gì? Để ta giết hết bọn hắn, còn muốn báo tên tuổi của ta? Còn muốn truyền kỳ có tên tuổi hai ta? Muốn từ nay về sau, người lấy tên tuổi ta giả danh bịp bợm, muốn làm gì thì làm sao? Đây mới là kết quả người muốn nhất a?

Vân Dương lễ thẳng khí hùng nói:

- Lão bằng hữu, chẳng nhẽ đây không phải chuyện người nên làm sao?

Câu nói này, khiến Phương Mặc Phi bên ngoài vô cùng xấu hổ.

“Đa mặt có thể dày đến trình độ này, thiên hạ cũng chỉ có mình công tử a.”

“Nhưng lời công tử cũng có đạo lý, chỗ dựa như vậy, ta cũng muốn muốn a!”

Đi khoảng nửa canh giờ, xe ngựa cũng đã về tới Vân phủ.

Người của Tứ hoàng tử đi theo cũng lặng lẽ trở về, trở về báo cáo.

Mà Lăng Tiêu Túy cùng Phương Mặc Phi đối với chuyện này cũng không ngăn cản. Báo cáo thì báo cáo thôi, có gì ghê gớm đâu?

- Tối nay bày rượu thiết yến, chúng ta muốn chiêu đãi thần thoại chốn nhân gian như lão.

Vân Dương ân cần mời Lăng Tiêu Túy xuống xe, nói:

- Hôm nay không say không về.

Lăng Tiêu Túy quăng ánh mắt kỳ dị nhìn Vân Dương, chợt bật cười lớn, cất bước vào cửa.

“Ồ cùng với tiểu tử này, quả nhiên có chút cảm giác kỳ diệu a. Bắn vào thân phận của ta, bắt kẻ đi đến nơi nào, cho dù là chương môn, người chủ trì đại

bang đại phái, thậm chí là quân vương một nước, hay người chấp chương danh môn đại phái, đều không khỏi cung cung kính kính, khách khí hữu lễ.”

“Những mà, tiểu tử với tu vi chỉ như sâu kiến trước mắt, thân phận địa vị bối cảnh so với mình cũng cách biệt trời đất, hết lần này tới lần khác, một người như thế, trước mặt lão vẫn không kiêu ngạo cũng không tự ti, huy sai hết sức tự nhiên.”

“Máu chốt nhất, cũng là trọng yếu nhất, con hàng này không phải là giả bộ, trực chỉ bản tâm, không chút che giấu!”

“Điều này, cũng thực kỳ...”

“Nhìn tiểu tử này làm việc ngay ngắn rõ ràng, thận trọng từng bước, tâm tư cẩn mật, trí tuệ vô cùng cao minh, cũng không phải loại người gan lớn đến không tìm không phối...”

“Ngoài ra, cho đến bây giờ, tiểu tử này cũng không hề che giấu ý tưởng chân thật: Ta mời người ở lại, chính là muốn lợi dụng ngươi. Lợi dụng võ lực, lợi dụng thanh danh, lợi dụng hết thầy của ngươi, để giúp ta làm việc!”

Nhưng, hết thầy đều làm một cách thẳng thắn, quang minh chính đại!

Chuyện như vậy, không khỏi khiến Lăng Tiêu Túy sinh ra sự tò mò mãnh liệt đối với Vân Dương.

“Tiểu tử này đến cùng có gì để tự tin như vậy? Có gì để khiến người có thể bình khôi bình tọa với ta?”

Trăng lên giữa trời.

Dưới giàn hoa, hai người đối ẩm.

Một người thông dong tiêu sái, một người nhàn nhã thoải mái.

Nội dung nói chuyện, cũng là đủ chuyện trên trời dưới đất, thêm mã hành không.

Chuyện này khiến Phương Mặc Phi cùng Lão Mai ở bên hầu hạ, cũng phát run từng chập.

“Công tử a, ngài nói chuyện thật đúng là...”

“Người đối diện ngài, chính là truyền kỳ đệ nhất thiên hạ a! Là thần thoại nhân gian hàng thật giá thật nha!”

“Trước mặt thần thoại trong truyền thuyết, ngài như vậy cũng... Quá tùy ý a?”

- Kỳ thực, trước khi được gặp lão nhân gia, đối với ngài ta có rất nhiều suy đoán. Bất quá, sau khi nhìn thấy ngươi, ta phát hiện, người thật cùng truyền ngôn thật khác biệt.

Vân Dương thuận miệng nói.

- Có gì không khác biệt?

Lăng Tiêu Túy uống một ngụm rượu, cười híp mắt hỏi, trong mắt đầy sự hiếu kỳ.

- Trong truyền thuyết nói ngươi ghét ác như cừu, cao thượng không thể với tới, còn nói ngài độc lâm giang sơn, trên cao khỏi tránh khỏi rét lạnh vân vân, nhất là nói người thiên hạ đệ nhất, còn có...

Vân Dương nắm chặt ngón tay, thuộc như nằm lòng.

Lăng Tiêu Túy đại điều kỳ đàu:

- Truyền thuyết cho cùng cũng chỉ là truyền thuyết, khẳng định có phần khoa trương, nói thẳng sau khi gặp ta, ngươi có cảm giác gì?

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đều dâng trái tim lên cổ họng.

Đây chính là thời khắc máu chốt a.

Công tử phải trả lời cho thật tốt.

- Sau khi nhìn thấy ngài...

Vân Dương nói:

- Nói chung cũng chỉ cảm thấy... Ngươi thẳng thắn, hơn nữa, còn có mang theo chút khí tức của trẻ thơ, tùy tâm sở dục, không chút cố kỵ, nhưng lại tuân thủ nguyên tắc ngầm nào đó... Nói tóm lại, sau khi nhìn thấy ngươi, cảm thấy ba chữ Lăng Tiêu Túy, cũng không phải thần bí như vậy, chí ít, rất khó mà liên hệ với cái gọi là thần thoại trong truyền thuyết.

Lão Mai cùng Phương Mặc Phi đồng thời đổ mồ hôi hội, mồ hôi đã sớm thấm ướt thân.

Ngay thẳng còn được, nhưng thẳng thắn, trờ thờ... Những lời này có thể dùng để hình dung Lăng Tiêu Túy sao?

Chán sống a?

Người ta sao lại rất khó để liên hệ với thần thoại trong truyền thuyết a, người ta là người mà cả thế gian công nhận là thiên hạ đệ nhất a, đó không phải là thần thoại trong truyền thuyết sao?!

- Ha ha...

Lăng Tiêu Túy thoải mái đập bàn cười, thái độ thân nhiên vui vẻ.

Vân Dương trầm ngâm nói:

- Nếu ta đoán không sai, như vậy... Chủ tu công pháp của Lăng lão, hẳn là có quan hệ với phương diện tâm tính a...

Lăng Tiêu Túy trầm ngâm một chút, đột nhiên lắc đầu bật cười:

- Muốn nói cứ nói, ân, chính là Xích Tử Thiên Tâm công pháp, về sau mặc dù ta có cải biến, phối hợp với thể chất bản thân, tạo thành Thủy Hồn Thiên Băng, bất quá, vẫn là một đường với bộ kia.

Vân Dương bừng tỉnh đại ngộ:

- Thì ra là thế, quả là thế.

Xích Tử Thiên Tâm, vĩnh viễn bảo trì tâm tính trẻ con, tùy tâm sở dục, ta muốn làm gì thì làm đó, vô câu vô thúc, một trái tim vĩnh viễn hoạt hoạt bát bát...

Đối với loại người như vậy, nếu đùa bỡn tâm kế, tất cả đều chỉ là chuyện cực kỳ buồn cười, càng có thể dẫn đến hậu quả thật đáng buồn.

Người chơi với ta, liền chơi cho đáng hoàng, nếu chơi tâm kế, ra rút chân liền đi, để người tự chơi.

Nghiêm trọng hơn chút, ta muốn giết liền giết, muốn đồ liền đồ.

Cho nên, thực dễ dẫn đến một tình huống đáng buồn xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Ân Oán Ung Dung, Bốn Loại Người Không Giết

- Cái gọi là cao thủ giang hồ, cũng không phải có chút danh tiếng liền phải tỏ ra cao thâm mật chặc, phải phong độ thập phần, phải khí thế ngạo nghễ, phải luôn tỏ ra hơn người.

Lăng Tiêu Túy nhìn Vân Dương mà nói:

- Ngàn vạn lần phải nhớ kỹ, nếu người không thể sống đúng với chân ngã (con người thật), như vậy, coi như có thành tựu cao hơn nữa, cũng không có bất kỳ ý nghĩa, chỉ ít, bản tâm người thấy không có nghĩa!

Câu nói này, lặp đi lặp lại trong lòng Vân Dương, nhất thời cảm thấy rất hợp ý hần.

Một người, nếu không thể sống đúng với chân ngã như vậy, coi như có thành tựu cao hơn nữa, cũng không có bất kỳ ý nghĩa.

Mà vào tai Lão Mai cùng Phương Mặc Phi, lại khiến hai người đổ mồ hôi đầm đìa, ướt đầm áo trong áo ngoài, chỉ thấy câu nói của Lăng Tiêu Túy như tiếng trống chiều chuông sớm, thế hồ quán đỉnh, trực tiếp khắc vào trong linh hồn!

Ăn xong uống thôi, rốt cục Lăng Tiêu Túy mới mở miệng hỏi:

- Đừng che giấu nữa, người cùng ta đánh cược, là ta thua, nếu đã thua, tiền cược liền phải thực hiện. Điều người cần, hiện tại có thể nói.

Vân Dương hít một hơi thật sâu, nói:

- Tiền cược của ta, chính là muốn mời ngươi giết một người.

- Giết người?

Lăng Tiêu Túy cười khò:

- Ta sớm biết không phải là chuyện tốt, bất quá phải nói trước cho rõ, bình sinh ta tuy giết người vô số, nhưng có bốn loại người, ta tuyệt không giết.

- Trung thần không giết, nghĩa sĩ không giết, trinh nữ không giết.

Lăng Tiêu Túy nói.

- Còn một loại nữa thì sao?

Vân Dương hỏi.

- Người Tứ Quý lâu, ta cũng không giết.

Vân Dương bỗng ngồi thẳng người:

- Người Tứ Quý lâu, ngươi không giết?

Truyền thuyết, năm xưa Lăng Tiêu Túy cùng Tứ Quý lâu đánh hơn trăm năm, giết đến núi chảy biển máu, thù hận xong phương chưa từng nghe nói dừng lại, lập trường song phương tất nhiên là đối địch, Vân Dương còn từng tưởng chừng, liên thủ với Lăng Tiêu Túy cùng nhắm vào Tứ Quý lâu, nếu có võ lực của Lăng Tiêu Túy giúp sức, đối phó với Tứ Quý lâu tuyệt là làm ít công to!

Lại không ngờ được, Lăng Tiêu Túy lại đột nhiên nói một câu ngoài ý liệu, không giết người Tứ Quý lâu?

Trong chốc lát, Vân Dương thấy bản thân như đang mơ, cả người đều không được khỏe!

Người khác không giết cũng thôi, nhưng ngươi nói người Tứ Quý lâu không giết, vậy ta phí lực lớn như vậy tìm ngươi làm gì?

Còn không bằng mắt không thấy, tâm không phiền đầu.

Chẳng nhẽ phải phong lại thời cơ hợp tác a?

Làm như vậy được chứ?

- Năm đó, vì một biến cố, ta chính diện đối đầu với Tứ Quý lâu, vừa mới đối đầu, ta liền bị ép sống kiềm chế một trăm mười ba năm, khi mới đầu, chỉ cần ta nhìn thấy người Tứ Quý lâu liền giết. Cũng bởi vậy mà gần như khắp nơi gặp phải Tứ Quý lâu mai phục, đánh lên, phản phệ.

Trong mắt Lăng Tiêu Túy lóe lên một vòng hồi ức:

- Không, không nên nói là gần như, phải nói là mỗi ngày, mỗi ngày, bất cứ lúc nào, ở đâu, ta đều ở trong sự bố trí nghiêm mật của Tứ Quý lâu, xung quanh ta là tầng tầng chập chập.

- Ngay lúc đó, ta cũng chỉ có thể dựa vào một thân thực lực mà xông ra, tuy nói là ăn cừu khoái ý, tuy mỗi lần phá cục đều rất hăng hái, tuy chém địch đắc chí vừa lòng, nhưng bản thân hiểu rõ bản thân nhất, những ngày sau đó, từng bước duy gian, sống bồi hồi trong lần ranh sinh tử. Cho dù có tu vi cao thâm, có thể khiến huyền khí không đứt, sinh sôi không ngừng, nhưng tâm cũng sẽ mệt mỏi, trái tim con người luôn tồn tại cực hạn.

Lăng Tiêu Túy nói:

- Thời gian đó, có thể nói ngày ngày ta sống trong giết chóc, cũng chỉ trong thời gian đó, ta giết không dưới mấy chục người, khi giết tới mấy người cuối cùng, kỳ thực ta đã bắt đầu nương tay, không phải không dám giết, mà là ta đã có chút chán ghét giết chóc...

- Đương nhiên, đó cũng không phải nguyên nhân chính mà ta không muốn giết người Tứ Quý lâu, cũng có thể nói, lúc đầu ta từng có suy nghĩ muốn hủy diệt Tứ Quý lâu, nhưng lại tuyệt không nghĩ tới, quy mô lực lượng của Tứ Quý lâu vậy mà có thể to lớn đến thế, sự hùng mạnh của thế lực này có thể nói là khoáng cổ tuyệt kim, tổ chức vô cùng nghiêm mật khó mà tưởng nổi, sau này, dưới cơ duyên xảo hợp, ta phát hiện hai trong bốn đại tôn chủ của Tứ Quý lâu, cũng đánh trọng thương hai người hị. Rốt cục dẫn động thủ lĩnh tối cao của Tứ Quý lâu ra mặt. Khi đó, sự tranh chấp của ta với Tứ Quý lâu cũng đã được trăm năm.

- Khi Niên tiên sinh nhìn thấy ta, không nói hai lời liền đưa ra quyết chiến. Nhưng hai người đại chiến một ngày một đêm, bất phân thắng bại, nếu tái chiến tiếp, chỉ có đồng quy vu tận, ngay cả khả năng lưỡng bại câu thương cũng không có. Song phương không thể không dừng tay. Sau đó Niên tiên sinh nói với ta mấy câu.

Lăng Tiêu Túy ung dung thở dài một hơi.

- Nói gì?

Vân Dương hỏi.

Nếu không ngoài dự liệu, quyết định từ bỏ tranh đấu với Tứ Quý lâu của Lăng Tiêu Túy cũng bắt đầu từ đây.

Mấy câu này, chính là trọng điểm, hoặc phải nói, nó là nguyên nhân chính khiến Lăng Tiêu Túy từ bỏ nhằm vào Tứ Quý lâu.

- Niên tiên sinh nói, Lăng huynh, ta biết tại sao ngươi tận lực nhắm vào Tứ Quý lâu. Chính vì năm đó, huynh đệ kết bái của ngươi là Trọng Thiên Đào Vương Lý Vô Quân chết trong ta nhân thủ Tứ Quý lâu, cho nên ngươi quyết ý hủy diệt Tứ Quý lâu, báo thù cho huynh đệ. Báo thù vì tình nghĩa huynh đệ không có gì đáng trách, trên thực tế, nhưng năm này ngươi đúng là làm rất đúng, thậm chí, đã dao động căn cơ Tứ Quý lâu.

- Nhưng ngươi hẳn cũng biết, sở dĩ Lý Vô Quân bị Tứ Quý lâu phục sát, nguyên nhân là trước đó hắn đã giết ba người của Tứ Quý lâu.

- Chúng ta giết Lý Vô Quân chính là vì báo thù, không giết hẳn khó mà ăn nói với các huynh đệ bốn lâu, mà ngươi giết chúng ta cũng là vì báo thù, nhưng ta không nói tới oan oan tương báo. Hôm nay ta chỉ nói một sự thực, đó là... Bất kể người nhà, hương thân của Lăng Tiêu Túy ngươi. Thậm chí bao gồm cả thân bằng bạn hữu của Lý Vô Quân, còn cả tất cả người nhà bằng hữu trên giang hồ của ngươi...

- Những người này, trong lúc ngươi đối phó với Tứ Quý lâu, đều dốc sức tương trợ. Trực tiếp hoặc gián tiếp tạo thành tổn thất trọng đại cho Tứ Quý lâu, nhưng ta hỏi ngươi, chúng ta có từng đối phó với bất kể người nào trong bọn hắn?

- Đệ nhất tông chi của bốn lâu chính là có cừu báo cừu, tuyệt không liên lụy đến bất luận kẻ nào ngoài đối tượng, cái này cố nhiên là do bốn lâu tự tin, cho mình là cao cao tại thượng, cũng là nguyên tắc tiêu chuẩn để làm việc, nhưng mà Lăng Tiêu Túy ngươi thực quá mạnh, không phải sức người có thể tiêu diệt!

- Thế nhưng... Mặc dù chúng ta không giết được Lăng Tiêu Túy ngươi, chẳng lẽ chúng ta còn không thể giết huynh đệ của ngươi? Mặc dù chúng ta vô năng, ngay cả huynh đệ của ngươi cũng không thể giết được. Nhưng người nhà của huynh đệ ngươi, chẳng lẽ đều là cao thủ cái thế? Nếu Tứ Quý lâu chúng ta muốn động, chỉ sợ, ngoại trừ ngươi có thể bảo vệ tính mệnh, người khác, không một ai có may mắn tránh khỏi!

- Cho dù ngươi dốc toàn lực bảo vệ một người, chỉ cần Tứ Quý lâu muốn động, cuối cùng ngươi cũng không thể làm gì!

- Nhưng, từ đầu đến cuối chúng ta cũng không động.

- Mặc kệ Lăng Tiêu Túy nhà ngươi có hiểu hay không, hoặc căn bản cũng không nghĩ đến, nhưng, chuyện này mà nói ra, từ đầu đến cuối cũng là một cái cự đại nhân tình.

- Đệ nhất tông chi của Tứ Quý lâu chính là có cừu báo cừu, tuyệt không liên lụy đến bất luận kẻ nào ngoài đối tượng, cái này cố nhiên là do bốn lâu tự tin, cho mình là cao cao tại thượng, cũng là nguyên tắc tiêu chuẩn để làm việc, nhưng mà qua nhiều năm như thế, trước trước sau sau Lăng Tiêu Túy ngươi đã giết mấy ngàn người của chúng ta!

- Cho nên ta mới xuất hiện đánh với ngươi một trận. Thế nhưng Lăng Tiêu Túy ngươi thực quá mạnh, trận chiến này đã chứng minh, ngươi không phải là người có thể dùng sức người dễ giết! Cho nên ta quyết định, nếu Lăng Tiêu Túy huynh còn chưa thấy giết đủ, như vậy, từ đây về sau, ta sẽ lập tức truyền lệnh, Tứ Quý lâu triển khai thủ đoạn phản công cực đoạn nhất, bất quá, mục tiêu không phải chỉ có bản thân ngươi, mà còn có tất cả những người có quan hệ với ngươi. Cá chết lưới rách, không chế không thôi!

- Trái lại, nếu như Lăng huynh thấy Tứ Quý lâu chúng ta còn có chút đạo nghĩa giang hồ, hoặc nhiều ít cũng có chút tôn trọng với Lăng huynh... Như vậy, chúng ta từ đây giảng hòa, nước sông không phạm nước giếng, ân oán một trăm mười ba năm, từ đây chấm dứt.

Lăng Tiêu Túy khẽ thở dài một hơi.

Vân Dương cũng khẽ thở dài một hơi.

Lời vị Niên tiên sinh này nói, thực quá chuẩn, nếu thay vào vị trí của hắn, Vân Dương cũng không có tự tin dọn dẹp tình huống này, có thể bức Lăng Tiêu Túy không thể không vào khuôn khổ.

Đương nhiên, nếu Vân Dương là người trong cuộc, lại có bản lĩnh ngang với Lăng Tiêu Túy, có thể đấu không chết không thôi mà không rơi vào thế hạ phong, khẳng định hẳn sẽ ăn thua đủ, đồng quy vu tận thì đồng quy vu tận, báo thù cho huynh đệ mới là ưu tiên số một!

- Cho nên, từ đó về sau, song phương ngưng chiến.

Lăng Tiêu Túy nói:

- Ta cũng hứa hẹn, từ đó về sau, chỉ cần người Tứ Quý lâu không chủ động trêu chọc đến ta, ta sẽ không giết người Tứ Quý lâu.

- Cho nên, loại thứ tư mà ta không giết, chính là vì vậy mà có.

Ánh mắt Lăng Tiêu Túy trong suốt nhìn Vân Dương, lo lắng nói:

- Người để ý vấn đề này như vậy, xem ra người muốn giết chính là người Tứ Quý lâu đi.

Vân Dương nhếch nhếch miệng:

- Hiện tại ta cũng không thể khẳng định, đối phương có phải người Tứ Quý lâu hay không. Lại nói, từ xưa đến nay, người Tứ Quý lâu luôn ẩn nấp, chưa từng chủ động bại lộ thân phận, ta nào có năng lực biết ai là phải ai là không phải...

Lăng Tiêu Túy méo mó đầu, nói:

- Không ngại nói tên hắc cho ta nghe chút.

Lăng Tiêu Túy biết Vân Dương đang trộm tráo khái niệm, muốn trên lý thuyết, người kia không rơi vào trong danh sách người không giết của hắn, nhưng hắn cũng không quá coi trọng vấn đề này, nếu có thể giết một người của Tứ Quý lâu, trả lại nhân tình đã nợ, lại không vi phạm lời thề trước đó, có sao mà không làm?

Vân Dương ho khan một cái:

- Kỳ thực người mà ta muốn người diệt trừ, đối với người mà nói cũng có chút khó khăn, cho nên đối phương có phải người Tứ Quý lâu hay không cũng không phải rất quan trọng!

Lăng Tiêu Túy nghe vậy sững sờ, kinh ngạc hỏi ngược lại:

- Đến cùng mục tiêu của người là người nào? Sao ngay cả ta cũng khó có thể ứng phó a?!

Vân Dương cười ha ha:

- Người này có thực lực cao tuyệt, thậm chí có thể nói vượt qua nhận biết cực hạn của ta, nhưng suy cho cùng cũng bởi thực lực của ta nông cạn, cho nên phán định của ta không đủ để kết luận, có thể người này trước mắt Lăng lão cũng không tính là cái gì, nhưng muốn Lăng lão nhắm vào người này lại rất khó, lại bởi vì, dựa theo tiêu chuẩn không giết của người, người này có hồ chiếm tới ba loại... Lúc trước, trước khi tiên đế tại vị, còn là thái tử, hắn chính là lão sư của tiên đế, sau khi tiên đế đăng cơ, lại lại trở thành lão sư của thái tử tiếp theo. Sau khi đương kim bệ hạ lên ngôi, hắn lại trở thành lão sư của thái tử đương triều...

- Người này, tuy không lộ mặt trước thế tục, nhưng lại là một trung thần trong trung thân, là Đế sư ba đời.

Vân Dương nói:

- Đã là Đế sư ba đời, số tuổi lớn có thể nghĩ, chỉ ít, nhìn qua gương mặt vô cùng già nua, khó có thể sống thêm được mấy năm... Người này càng là nhất thế đại nho của Ngọc Đường quốc, môn hạ đệ tử vô số, môn sinh trải rộng thiên hạ, có thể nói là văn nhân chi tổ của Ngọc Đường, đức cao vọng trọng...

Lăng Tiêu Túy hít một hơi:

- Một người như vậy, ba đời Đế sư, văn nhân lãnh tụ, đức cao vọng trọng, chỗ nào cũng khiến người khâm phục và ngưỡng mộ, người... Lại muốn giết hắn?

Lúc này, nhân thân của Lăng Tiêu Túy nhìn Vân Dương đã có chút biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Hắc Là Xuân Hàn Tôn Chủ

Vân Dương cười khổ:

- Những hành động vĩ đại của người này xa xa không chỉ có thể, người này từng nhiều lần đơn thân xông vào Kim Loan điện, vì bảo đảm tính mệnh cho trung thân bị oan, trực tiếp đối mặt hoàng đế, càng lấy mạng ra đảm bảo... Đối với các đệ tử, càng là khuyênh lực giúp đỡ, chỉ cần có lý do chính đáng, hữu cầu tất ứng, có thể nói là tấm gương mẫu mực cho ngàn vạn văn nhân, là hiện thân của đức Thánh Hiền, nếu một khi hắn xảy ra chuyện, tất sẽ có vô số sĩ tử, cam tâm vì hắn chịu chết.

- Cũng sẽ có vô số đại quan, vì hắn mà xuất hiện, quyết chí không đổi, cử tử không từ.

Vân Dương nói:

- Cho nên, nói người này là trung thần nghĩa sĩ, thực sự đều đủ cả. Còn phải tăng thêm chúng vọng sở quy, đức cao trọng vọng, dù nói là Thánh Hiền hiển thế, cũng không đủ hình dung!

Lăng Tiêu Túy gãi gãi đầu, trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải.

- Tên người này là Hà Hán Thanh.

Vân Dương nói:

- Không biết Lăng lão có từng nghe qua cái tên này?

Thần sắc trên mặt Lăng Tiêu Túy trở nên rất quý dị.

Sau một hồi, sắc mặt chán kinh cũng biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt khó nói thành lời:

- Hóa ra là hần.

Vân Dương nói:

- Hóa ra Lăng lão cũng biết đại danh của hần?

Lăng Tiêu Túy cười khò một tiếng, nói từng chữ:

- Há lại chỉ là từng biết, hần chính là Xuân Hàn Tôn Chủ!

Bốn chữ sau cùng vừa ní dứt miệng.

Vân Dương chỉ thấy toàn thân run rẩy mãnh liệt, trong lúc nhất thời, đầu óc như bị ngũ lôi oanh đình, chấn định đến màng nhĩ ông ông tác hưởng.

Vừa rồi hần cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, ban đầu hần cũng chỉ dự tính thăm dò xem Lăng Tiêu Túy có phải đã nghe qua tên người này hay chăng, nhưng tuyệt đối không ngờ, Lăng Tiêu Túy lại trực tiếp nói ra một cái đáp án khiến hần trở tay không kịp.

Mà với thanh danh và địa vị của Lăng Tiêu Túy, tuyệt không có khả năng nói dối, cũng tuyệt không có khả năng nói sai.

Hoặc phải nói, Lăng Tiêu Túy có chắc chắn như thế, tất nhiên là biết rõ chuyện này, thậm chí... Từng gặp qua người này!

Thế nhưng...

Nhất thế đại nho!

Ba triều lão thần!

Văn nhân chi tô!

Trung thần nghĩa sĩ!

Một người như Thánh Hiền tại thế như thế, vậy mà ẩn trong đó lại là một người tội ác chồng chất, táng tận thiên lương, hoàng hành ngang ngược, tâm ngoan thủ lạt, phát rồ... Xuân Hàn Tôn Chủ!

Nhớ lại lúc trước, trong những người Tứ Quý lâu mà hần gặp qua, phạm chi cần nói ra bốn chữ Xuân Hàn Tôn Chủ liền lập tức mất mạng, hơn nữa còn là thần hồn câu diệt, kiểu chết khủng bố mà toàn bộ thân thể đều biến thành xác ướp quý dị...

Vậy mà bề ngoài, mặt mũi hiền lành, tuổi già sức yếu. Một thân tràn đầy chính khí. Nếu không có gì bất ngờ, cái tên Hà Hán Thanh, nhất định có thể được ghi vào sử sách, lưu danh thiên cổ.

Vân Dương nghĩ tới không rét mà run, kinh hồn táng đảm!

- Lúc trước, khi ta còn đối phó với Tứ Quý lâu, đã từng đối đầu với tên Hà Hán Thanh này. Ân, cũng chính là Xuân Hàn Tôn Chủ. Cơ hồ tất cả âm mưu bày rập đối phó ta, đều là xuất ra từ bút tích của hần. Đến cùng, thậm chí còn liên thủ với một vị tôn chủ khác, bao vây muốn tiêu diệt ta...

Lăng Tiêu Túy thở thật dài:

- Vừa rồi ta có đề cập tới hai trong bốn đại tôn chủ đã bị ta đánh trọng thương, một vị trong đó chính là vị Xuân Hàn Tôn Chủ này, Hà Hán Thanh, lấy tu vi nông cạn trước mắt của ngươi, đương nhiên không thể nhận biết, nếu như các ngươi đã từng gặp nhau, ta thực hoài nghi, đến cùng là như thế nào mà ngươi có thể chạy thoát khỏi tay hần? Thực sự quá may mắn!

Vân Dương nghe được mà lông tơ toàn thân dựng đứng, hốt nhiên không thôi.

Vị Hà lão Hà Hán Thanh này, lại là một cao thủ có thể so chiều với Lăng Tiêu Túy.

Thậm chí, có thể chạy trốn trong tay Lăng Tiêu Túy, mà cái gia bỏ ra cũng chỉ là trọng thương!

- Lăng lão xưng danh thiên hạ đệ nhất cao thủ, chẳng lẽ...

Vân Dương cẩn thận hỏi.

- Ở trước mặt ta, cũng đừng có nhắc đến mấy chữ đệ nhất cao thủ.

Lăng Tiêu Túy cười khò, chân chân thật thật nói.

- Chút bản sự khó lên nổi mặt bàn như ta, sao có thể xưng thiên hạ đệ nhất? Mà trên thế giới này, cũng chưa từng có thiên hạ đệ nhất!

Lăng Tiêu Túy nặng nề nói:

- Nếu có đi nữa, thiên hạ đệ nhất kia, nhất định sẽ bị thiên hạ ám hại.

Vân Dương ho khan một cái, gãi gãi đầu.

Nhưng trong lòng lại rung động âm âm.

Lăng Tiêu Túy nói: chút bản sự khó lên nổi mặt bàn như ta.

Không lên nổi mặt bàn?

Tôi cấp bậc như Lăng Tiêu Túy, cũng không cần dùng khẩu khí như vậy để khiêm tốn. Bởi, không cần thiết.

Như vậy... Điều này đại biểu cái gì?

- Lúc trước khi đối đầu với Tứ Quý lâu, ta nhiều nhất cũng chỉ là một người có chút danh khí trên giang hồ. Nhưng sau khi bị truy sát mấy chục năm, đột nhiên trên đầu lại có thể vòng nguyệt quế thiên hạ đệ nhất cao thủ...

Lăng Tiêu Túy cười rất khò:

- Thậm chí, ngay cả bài thơ kia... Cũng là do Niên tiên sinh của Tứ Quý lâu tự tay viết.

Vân Dương tâm niệm khẽ động, càng nghĩ càng cảm thấy kinh dị, lại rung mình một chập.

“Thần Long yêu kiều hồng trần điêu, nhất hồ nhất kiếm túy Lăng Tiêu.

Tứ hải bát hoang ứng vô sở, thiên hạ anh hùng tôn chí cao!”

Bài thơ hào hùng vang dội như thế... Lại là dùng để hãm hại người?

- Thế mà lại thực sự thành danh? Từ đó về sau, ta gặp vô số khiêu chiến, đánh lén, bẫy rập, mai phục thậm chí còn nhiều hơn so với Tứ Quý lâu an bài, đây chính là cái giá phải trả cho sự thành danh, một người trong cuộc không muốn gánh vác, nhưng lại không thể không gánh vác...

Lăng Tiêu Túy hắc hắc cười khò:

- Ân cừ, thế nhưng cái thanh danh này, vẫn không thể gỡ xuống... Cũng chỉ có thể, trở thành bia ngắm cho người giang hồ.

Vân Dương yên lặng gật đầu.

Một chiều này của Tứ Quý lâu đúng là đủ độc ác, quả nhiên giết người không thấy máu.

Nếu cái danh thiên hạ đệ nhất cao thủ của Lăng Tiêu Túy còn chưa gỡ xuống, như vậy, csu thế mãi, bất kể lúc nào, hỗn loạn do cái tên tuổi này mang lại, sẽ không thể dừng lại, mà kết cục trong tương lai, chỉ sợ không tránh khỏi kết cục táng thân dưới sáu chữ “Thiên hạ đệ nhất cao thủ”!

Kiểm tra Thiên hạ đệ nhất cao thủ Lăng Tiêu Túy!

Đây là tên tuổi lớn cỡ nào a?

Người giang hồ có ai không muốn? Vân Dương trầm ngâm một chút:

- Nếu nói như vậy, vậy tên Hà Hán Thanh này cũng không phải là cái gì mà chí sĩ đầy lòng nhân ái, càng không phải cái gọi là trung thần nghĩa sĩ. Căn bản chỉ là một tên mua danh chuộc tiếng, trải đường cho Tứ Quý lâu thực hiện dã tâm.

Lăng Tiêu Túy cau mày:

- Vậy cũng chưa hẳn, hẳn thực hiện những chuyện tốt cho Ngọc Đường thực không ít, mặc dù xuất phát điểm chưa hẳn là vì Ngọc Đường, mà là vì cân bằng thế cục các quốc gia, nhưng, lợi ích này chung quy là có thực!

Vân Dương lạnh nhạt nói:

- Chiến công của hẳn như thế nào, xưa nay ta không biết, ta chỉ biết hiện tại hẳn là Xuân Hàn Tôn Chủ, Ngôn Linh Huyết Chủ của hẳn, khiến tất cả các thuộc hạ chỉ cần nói ra bốn chữ Xuân Hàn Tôn Chủ, lập tức sẽ mất mạng, hồn phi phách tán... Chỉ riêng chuyện này, hẳn đã đáng tội chết vạn lần, cho dù chết vạn lần cũng khó thể rửa sạch tội nghiệt của nó!

- Ngôn Linh Huyết Chủ?

Lăng Tiêu Túy lập tức ngồi ngay ngắn, thần sắc trở nên thân trọng:

- Hẳn thực đã luyện thành Ngôn Linh Huyết Chủ?

- Không sai.

Vân Dương trầm ngâm một chút rồi nói:

- Trước đó ta từng đích thân xác nhận, có bắt được mấy tên người câu Tứ Quý lâu, nhưng mà, nhưng người đó một khi nói ra cái tên Xuân Hàn Tôn Chủ, toàn thân liền lập tức bốc khói, huyết nhục khô cạn, thậm chí ngay cả xương cốt đều biết thành bột mịn, chết thảm không tưởng.

- Đây chính là chỗ khủng bố của Ngôn Linh Huyết Chủ. Phàm là người làm trái với huyết chủ, tất sẽ hồn phi phách tán, Chân Linh mất diệt.

Về mặt Lăng Tiêu Túy trầm như nước Bách Trọng hồ.

- Gần đây, một số bách chiến lão binh, mang thân thể tàn tật về quê nhà của Ngọc Đường không ngừng mất tích. Một lần mất tích, đều chuẩn xác chín người.

Vân Dương thần nhiên nói:

- Hơn nữa, tình cảm giữa chín người này, đều rất tốt.

Lăng Tiêu Túy chỉ thấy huyết dịch toàn thân như dồn cả lên đầu.

Thân mang danh thiên hạ đệ nhất, nhất đại tông sư võ học. Lăng Tiêu Túy đương nhiên biết loại bí pháp tìm người tà ác này. Thần Hồn U Đô, Huyết Nhục Minh Lộ.

Chỉ là nhớ tới bí pháp tà ác này, Lăng Tiêu Túy lại tức đến nổi đom đóm mắt.

- Lại có việc này?!

- Có, chính bởi có việc này, ta mới ngẫu nhiên gặp Hà Hán Thanh, chỉ là lúc ấy ta cũng không biết, hẳn chính là Xuân Hàn Tôn Chủ mà ta vẫn đang tìm kiếm.

Vân Dương hít sâu một hơi:

- Hai người riêng rẽ cũng tốt, mà hai người là một cũng tốt, thực lực của vị Xuân Hàn Tôn Chủ này đều vô cùng cao thâm mạt trắc, nhìn chúng toàn bộ Ngọc Đường đế quốc... Trước mắt mà nói, thực không có ai có thể chế ngự hẳn.

Lăng Tiêu Túy dờ dợ một chút, sát khí toàn thân bốc lên, nhưng mà lập tức liền biến mất.

Khô nào nói:

- Bất quá... Lời hứa của ta...

Nhìn Lăng Tiêu Túy xoát xuyết, Vân Dương đột nhiên sinh ra một cảm giác kỳ quái với vị thiên hạ đệ nhất cao thủ này.

Loại người có thể hết lòng tuân thủ hứa hẹn, thậm chí coi hứa hẹn còn quan trọng hơn cả tính mệnh.

Mặc dù có chút cổ hủ, nhưng không thể không thừa nhận, đây mà một người rất đáng yêu.

Ngoài ra, Vân Dương còn cảm thấy, cũng chính vì Lăng Tiêu Túy có tính cách như kim như thạch này, mới làm cho lão có thể đạt đến cảnh giới Võ Đạo như ngày hôm nay.

Nếu như hẳn từ bỏ tín niệm cùng hứa hẹn của mình, chỉ sợ, cũng sẽ không có thực lực đáng sợ như vậy, cũng chẳng đáng yêu đến thế!

Vân Dương nghĩ nghĩ, nói:

- Kỳ thực, Lăng lão có thực xuất thủ, cũng chưa từng làm trái hứa hẹn, bởi, người Tứ Quý lâu ra tay với người trước.

- Ra tay với ta trước?

Lăng Tiêu Túy ngậy người một chút:

- Ta... Sao không có cảm giác chúng đến?

Vân Dương liếc mắt, nói:

- Bọn chúng xuất thủ nhằm vào người mà Lăng lão chiếu cố, chẳng nhẽ không tính là làm trái ước định ban đầu sao?

Lăng Tiêu Túy vẫn không hiểu, nhưng lần này cũng không xen lời, chậm rãi đợi Vân Dương nói tiếp.

Vân Dương từ từ nhưng không chậm chể, nhất cổ tác khí nói lại những động tác trước đó mà Tứ Quý lâu nhằm vào Thanh Vân phường, bức bách Vân Dương lấy chồng... Nói rõ từng cái một.

Đương nhiên, giọng điệu Vân Dương kể ra mặc dù cũng đã hết sức khách quan, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút thêm mắm dặm muối.

-... Biết rõ Thanh Vân phường được người bảo bọc, nhưng Tứ Quý lâu vẫn làm như vậy, chẳng nhẽ không phải là xuất thủ với người trước hay sao?

Vân Dương thấy Lăng Tiêu Túy còn có chút do dự, nói tiếp:

- Lại nói, ta cũng không muốn người nhất định phía giết vị Xuân Hàn Tôn Chủ kia, chỉ cần người đã hấn một trận, về phần đánh thành trọng thương hay lưu lại một hơi thở cũng không quan trọng, chỉ cần hấn không chết trong tay người, nói như thế nào cũng không vi phạm ước hẹn chứ?!

Hai mắt Lăng Tiêu Túy sáng lên, vỗ tay đồng đáp:

- Đúng a, ý kiến này hay!

Mà Lão Mai cùng Phuong Mặc Phi ở một bên cùng ngơ ngác.

Như vậy cũng được?

Hai người đều có chung một cảm giác: vị thiên hạ đệ nhất cao thủ này... Sao lại dễ bị lừa như thế a?

Cái này...

Thương nghị đã xong, Lăng Tiêu Túy cùng Vân Dương lại tiếp tục cụng chén luận ngon, uống rượu giải sầu, chân chính là hai tên sâu rượu.

Bữa rượu này, uống mãi cho tới nửa đêm mới dừng, thẳng đến khi đã đưa Lăng Tiêu Túy đến phòng khách nghỉ ngơi, Lão Mai mới cẩn thận hỏi.

- Công tử, không phải ngài gặp hàng giả đi... Gia hỏa này, sao có thể bị lừa dối dễ vậy a...

Vân Dương cười cười, mang theo ý vị thâm trường nói:

- Dễ lừa dối? Người đi lừa dối lão một chút thử xem?

Hắn cười ha ha một tiếng, không nói nữa mà trở về phòng.

Lăng Tiêu Túy dễ lừa dối?

Chuyện này sao có thể.

Sở dĩ khiến hai lão giang hồ như Lão Mai cùng Phuong Mặc Phi sinh ra ảo giác như vậy, nguyên nhân chính cũng bởi từ đầu Lăng Tiêu Túy đã quyết muốn giúp hắn. Thứ nhất, là trả tiền cược thua. Thứ hai, là trả ân nghĩa Kỳ Lân Ngự cam tâm tình nguyện phun ra Thiên Thủy Chi Tinh.

Lão nói như vậy, bất quá chỉ để Vân Dương nghĩ ra một lý do cho lão xuất thủ mà thôi.

Đương nhiên, đợi đến khi xác minh mục tiêu chính là Xuân Hàn Tôn Chủ của Tứ Quý lâu, đối với mối hận cũ này, Lăng Tiêu Túy sẽ không còn bất kỳ do dự!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Bắt Đào Phạm

Sớm hôm sau.

Trước cửa lớn Vân phủ tụ tập một đám nhân mã lớn, rõ là thủ hạ của Tứ hoàng tử.

Nhân thủ lần này Tứ hoàng tử phái ra thực không ít, 500 tên cầm vệ, khôi giáp sáng choang, giống trống khua chiêng chặn lại cửa lớn Vân phủ.

Mấy người hôm qua phải tan tác mà về kia lại đứng ở trước nhất.

Mặc dù nhìn vào thì thấy khí thế đối phương vô cùng hùng hổ, nhưng cũng không dám trực tiếp xông vào cửa.

Cũng chỉ dám vây lấy cửa lớn.

Nhưng tư thái như vậy, lại biểu lộ rõ ý đồ không đạt mục đích thì không bỏ qua.

Không ít người đi qua trước cửa Vân phủ, không hẹn mà cùng tăng tốc độ bước chân, e sợ ở thêm một chút thì chuốc vạ vào thân, người gan lớn cũng chỉ dám nhìn qua, cũng phải tranh thủ thời gian mà chạy trốn.

Nhìn bộ dạng này, chỉ sợ mà Vân Hầu phủ chọc phải phiền toái lớn a...

Ngay lúc này, mấy thanh âm táo bạo vang lên.

- Tránh ra, tránh ra! Đám người các ngươi kéo bè kéo lũ đến đây là muốn làm gì?

- Muốn làm gì hả? Sớm như vậy đã muốn xếp hàng thao luyện a? Nhường đường một chút, đừng ngăn cản đường đi của đại lão gia, chó ngoan không cản đường đâu!

- Nói các ngươi chặn đường là nói sai hả? Các ngươi không dám nhận là chặn cửa nhà người ta sao? Thế nào, ngươi còn dám trừng mắt với ta, có tin ta móc...

- Lão đại, ta là Đông Thiên Lãnh a, ta đến đây thăm viếng ngài nha.

- Lão đại, ta là Thu Vân Sơn, ta đến để đồng cam cộng khổ, vinh nhục cùng hưởng, phúc họa chung gánh với ngươi a...

- Lão đại...

Bốn vị công tử quơ mạnh tay ra hiệu, mạnh mẽ lao lên, trực tiếp xuyên qua trận doanh 500 cầm vệ mà đi tới trước cửa Vân phủ.

Ngoài miệng bốn người hùng hùng hổ hổ, trên mặt lại tĩnh như nước, một bộ như đã chắc chắn mà không thềm để ý.

Coi như lão đại gây ra chuyện lớn, chẳng nhẽ chúng ta nhiều người như vậy mà còn không gánh được?

Trừ phi trời sập a!

Lão Mai mở cửa, nhìn thoáng qua 500 binh mã vây lấy bên ngoài, gương mặt vẫn trấn định như không nhìn thấy gì, nhiệt tình mà đón khách:

- A... Là bốn vị công tử tới chơi? Mau mau, mời vào, công tử nhà ta còn chưa có dậy, hôm qua uống hơi nhiều...

Đông Thiên Lãnh có chút hiếu kỳ hỏi:

- Uống nhiều? Uống với ai? Ai mà trâu bò như vậy? Thế mà có thể khiến lão đại uống quá chén, khẳng định là giàu đồ bìm leo, thừa dịp lão đại bệnh nặng mới khởi mà chuốc hấn, quả là tiểu nhân hèn hạ...

- Đúng vậy đúng vậy, gọi hấn ra đây, chúng ta muốn báo thù thay cho lão đại!

Thu Vân Sơn ma quỳ sát chương:

- Lại dám khiến lão đại uống tới không dậy nổi, xem ta một người chuốc sấp mặt hấn!

- Vẫn là để ta tới đi.

Hạ Băng Xuyên âm dương quái khí nói:

- Thu Vân Sơn người đừng có uống nhiều, nếu không lại bị người lừa gạt a... Lại khiến mấy huynh đệ chúng ta giúp người chùi dít... Con mẹ nó, đã thỏa thuận đền bù Long Hồ cao, vậy mà đến bây giờ còn chưa thấy hân mang đến, cũng đã quá mấy ngày rồi a! Vốn tưởng còn có chút uy tín, ai ngờ đâu!

- Chắc là người ta thấy Thu Vân Sơn dễ lừa quá nên không thèm tuân thủ rồi...

Xuân Văn Phong ở một bên đổ dầu:

- Ta lại thấy may mắn khi món đồ đó không đến, nếu đến, nói không chừng Thu Vân Sơn lại bị người ta chơi một vỏ a, bản thiếu gia cũng xấu hổ khi làm bạn với hân...

Thu Vân Sơn tức đến xanh mặt:

- Mấy tên tiểu tử các ngươi cảm thấy khó ở sao? Con mẹ nó, tên nào nói thêm câu nữa, ta tuyệt giao với người đó! Ba tên bại gia từ nhà các ngươi, sớm tối đem vết sẹo của người ta ra làm trò cười, chơi đến nghiện sao? Xem ta có vạch cái bộ mặt đáng tởm của các ngươi cho lão đại thấy không...

Bốn người cãi nhau, nổi đuôi nhau mà vào hậu viện,

Bên ngoài, đám người của Tứ hoàng tử đều giận giữ đầy mặt.

Không thấy bên này có đại binh vây cửa, khí thế hùng hổ sao?

Các ngươi chơi mấy trò đó là có ý gì?

- Mai quản gia!

Trung niên dẫn đội nghiêm mặt nói:

- Còn xin quản gia vào bẩm báo, chúng ta phụng mệnh đến bắt đào phạm, mời Vân công tử mở cửa lớn, chớ có là trễ nải thời gian bất trọng phạm của chúng ta.

Đào phạm?

Hai chữ này, khiến tứ đại công tử đều giật mình một cái.

Lão đại chưa chấp đào phạm?

Muốn chơi trò gì sao?!

Lão Mai nói:

- Ừm, chuyện này ta sẽ báo cáo với công tử, còn mời chư vị đợi một chút, chớ có sốt ruột.

Bộp một tiếng, đại môn liền đóng lại.

Người bên ngoài cũng không thể làm gì, chỉ có thể tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Vân Hầu phủ khác với các Hầu phủ khác, Vân Hầu phủ có Thượng Phụng bảo kiểm trấn gia, nếu tự tiện xông vào, e rằng Vân Dương cũng dám làm thịt bọn hân, hơn nữa, có làm thịt bọn hân, cũng là làm đúng, ai cũng không thể lấy công đạo cho bọn hân...

Nhưng chuyện này, lại không thể không làm.

- Lão đại, ngài đã thức dậy sao? Quả nhiên là tinh thần vô cùng phấn chấn.

Đông Thiên Lãnh rất thân thiết tiến lên:

- Ngài vẫn khỏe chứ?

- Lão đại, tên hỗn đản Đông Thiên Lãnh thực không biết nói chuyện, lão đại đâu chỉ là tinh thần vô cùng phấn chấn, rõ ràng là thần thái sáng lạn, thần hoàn khí túc, thần thanh khí sáng như vừa chơi ba tiểu cô nương vậy...

Hạ Băng Xuyên vỗ mông ngựa nói.

- Ngươi chỉ biết chơi tiểu cô nương sao! Lăn sang một bên! Lão đại thực sự ngày càng đẹp trai, có đôi khi đứng chung với lão đại, ta chỉ ước mình là một cô gái, như thế liền có thể làm tiểu thiếp của lão đại, tránh khỏi nhìn thấy mà đụng không đến...

Thu Vân Sơn phản bác Hạ Băng Xuyên rồi nói.

- Lão đại là tốt nhất rồi!

Xuân Văn Phong nói.

Vân Dương nghe thấy mà xạm mặt lại, làm gì có chút nào gọi là tinh thần vui mừng.

- Mấy người các ngươi chờ một chút.

Lại quay sang người đang đánh quyền bên cạnh nói:

- Lãng huynh, bên ngoài có người bắt đào phạm, đào phạm nhà ngươi mau ra ngoài xử lý một chút a!

Lãng Tiêu Túy tức xạm mặt lại: Ngươi mới là đào phạm, cả nhà ngươi đều là đào phạm!

Bất quá, vị Tứ hoàng tử này... Cũng quá mức bám dai đi?

Dù tính tình Lãng Tiêu Túy rất tốt, nhưng cho dù có tốt hơn đi nữa, cũng bị chuyện này làm tức giận.

Bốn người Đông Thiên Lãnh thì đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Người ta ở trong nhà ngươi, ngươi nên đứng ra che chở mới đúng, người không ra mặt giải quyết thì cũng thôi, lại còn ép người ta tự ra giải quyết?

Nhân châu Đông Thiên Lãnh xoay động, tùy tiện nói:

- Vị này... Ách, bằng hữu, không bằng, để ta giúp ngươi? Lãng Tiêu Túy bị tức đến đầy một bụng khí, thân nhiên nói:

- Không nhọc ngươi hao tâm tổn trí!

Nói xong liền quay ra cửa ra vào.

Tứ đại công tử đều thấy không vui.

Đông Thiên Lãnh bữu môi nói:

- Lão đại, người này là ai vậy? Sao lại xấu tính thế?

Xuân Văn Phong nói:

- Rất kiêu ngạo a... Tự cho mình là cao thủ nha.

Hạ Băng Xuyên:

- Sách sách, có chút ý tứ.

Thu Văn Sơn:

- Ta thấy lão gia hỏa này cũng không hiểu rõ thế đạo hiểm ác, thiếu giáo huấn, thiếu bị chỉnh a.

Vân Dương ho khan hai tiếng, cũng không đáp lời bọn hắn, nói:

- Tới tới tới, uống trà, uống trà.

Bốn tên gia hỏa vốn là muốn nghe ngóng nội tình của Lãng Tiêu Túy, thái độ như thế chính là muốn Vân Dương tỏ thái độ theo, Vân Dương cũng nhìn ra tâm tư chân chính của bốn người. Nhưng, điều Vân Dương ghét nhất... Chính là chơi tâm nhãn trước mặt hắn.

Nếu ngươi trực tiếp hỏi, ta còn có thể nói cho ngươi chân tướng.

Nhưng tứ đại công tử lại làm như vậy, chính là muốn đào hố để Vân Dương tự nhảy vào, điều này khiến Vân Dương không thích.

Nếu là trước đó, Vân Dương có thể sẽ thích.

Nhưng sau khi trọng thương, tứ đại công tử không tiếc đại giới cứu chữa. Vân Dương có chút không thích phương thức như vậy.

(Không hiểu cứ hỏi)

Lúc này, ngoài cửa truyền tới âm thanh huyền ảo rối loạn.

Sau đó, Lãng Tiêu Túy tựa hồ nói vài câu gì đó. Sau đó đôi phương có vẻ như vẫn không buông tha...

Thế là, một cỗ khí thế đè nén đột nhiên bạo phát.

Lăng Tiêu Túy dùng phương thức truyền âm nhập mật nói gì đó với tên sĩ quan cầm đầu.

Vị quan quân kia đột nhiên trợn mắt há mồm, ngây ngẩn cả người.

Sau đó, Lăng Tiêu Túy cũng không tiếp tục nói nhảm, quay người đi thẳng vào trong.

Phía sau, có mấy người muốn tiến lên truy bắt. Nhưng vị sĩ quan cầm đầu như phát điên lên, gầm lớn đập mấy tên xông lên ngã xuống đất, tiếp đó lấy phát ra mấy cái hiệu lệnh!

- Thu binh! Thu binh!

- Nhanh chóng thu binh!

- Nhanh! Nhanh! Rút lui... Người còn dám gọi ta, ta cho người gọi, cho người gọi, cho người gọi...

Đang ra lệnh, thấy tên trợ thủ nín nín muốn nói gì đó, sĩ quan cầm đầu như nổi điên, vung roi ngựa đánh tên trợ thủ thừa sống thiếu chết.

Cho đến khi tất cả binh lính rút đi, tên quan quân này thúc ngựa đi đầu, tựa như sau lưng có lão hổ đang vồ tới, chạy tóe khói mà về...

Nghe nói, mãi cho đến khi về lại phủ Tứ hoàng tử, vị quan quân này vẫn hoảng sợ! Đầu đầy mồ hôi, không không chế nổi mà bốc hơi mù mịt.

Hùng hăng hồ hồ mà đi, lại mơ mơ hồ hồ mà trở lại, đám người hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, tâm tình bất ổn gặng hỏi. Chỉ có điều vị quan quân này đã bị dọa, sợ tới mức mặt cắt không còn giọt máu, một câu cũng không định nói ra ngoài.

Mãi cho đến khi nhìn thấy Tứ hoàng tử.

- Thất Lân Thần Tiên ta sai người đi bắt ở đâu? Làm sao...

Tứ hoàng tử vô cùng kinh ngạc hỏi.

Ánh mắt mọi người đồng thời nhìn về phía vị quan quân này, ý đồ rất rõ ràng: hỏi hẩn! Chúng ta sao biết chuyện gì xảy ra!

Sĩ quan này vẫn không kìm chế được sự run rẩy, tiến lên mấy bước, đến bên tai hoàng tử, nói thầm một câu.

Thanh âm nhỏ tới mức tất cả những người ở đây đều không nghe được gì.

Sau đó mọi người cũng thấy, Tứ hoàng tử với khuôn mặt hồng nhuận phon phớt, thỏa thuê miễn nguyện như có thể quan lâm thiên hạ. Nghe xong mấy chữ, đột nhiên đặt mông ngồi bệt dưới đất!

Khuôn mặt hồng hào vốn có đột nhiên biến thành trắng bệch. Trong đôi mắt, tràn đầy cảm xúc sợ hãi, tay chân không kìm được mà run rẩy.

Vị trung niên hán tử kia, cũng chính là cậu của Tứ hoàng tử, vẫn bất ổn tiến lên tố cáo:

- Điện hạ, đến cùng xảy ra chuyện gì? Thất Lân Thần Tiên nhưng mà lại quan hệ đến...

- Quan hệ đến cái rắm!

Tứ hoàng tử đột nhiên bạo nộ, nhảy dựng lên, đồ ập xuống đánh cậu mình một trận:

- Người biết người chọc phiền phức bao lớn a? Ta... Ta bị người hại chết...

Một hồi lâu sau, sau khi Tứ hoàng tử đã phát tiết chán chê, mới chịu buông người cậu đã bị hẩn đánh biến thành huyết hồ lô, mắt hôn mê vĩa lấm bầm:

- Hiện tại... Phải làm sao bây giờ?

Hẩn hoàn toàn mất chủ ý.

Nghĩ đến bản thân thế mà chụp cái mũi đào phạm lên người Lăng Tiêu Túy, lại còn phái người truy bắt, Tứ hoàng tử cảm thấy, mặt trời trước mắt như tối sầm lại...

“Chuyện cười lớn như vậy, lại là do mình làm ra?”

Lăng Tiêu Túy là đào phạm? Vấn đề này nếu truyền ra ngoài, thanh danh hoàng tử của hắn, thực đúng là muốn vĩnh viễn rơi xuống đất. Vĩnh viễn biến thành nhân vật chính cho câu truyện cười của thiên hạ!

- Ddienj ahj.

Vị tướng quân dẫn đội tiến lên một bước, thấp giọng nói:

- Vì kế hoạch hôm nay... Chúng ta nhất định phải chủ động tới nhận lỗi, bằng không hậu hoạn vô cùng a...

Tứ hoàng tử tràn đầy thê lương, vô lực nói:

- Cái này... Phải nên làm sao cho phải...

...

Đám người Đông Thiên Lĩnh còn chưa kịp uống một chén nước, liền thấy tên “Đào phạm” kia thân nhiên bước vào cửa.

- Đã giải quyết?

Vân Dương hỏi, khẩu khí rất tùy ý.

Đối phương chẳng qua chỉ là 500 tên cấm vệ, lệ thuộc vào Tứ hoàng tử, chỉ với chút số lượng đó, sao có thể gây khó dễ cho Lăng Tiêu Túy? Cho nên Vân Dương hoàn toàn không lo lắng.

- Đã giải quyết.

Lăng Tiêu Túy cũng rất đạm mạc, hải đầu lông mày còn có chút bất đắc dĩ, dờ khóc dờ cười.

Đối với chuyện buồn cười như vậy, đúng là lần đầu hấn gặp được.

- Uống trà, xin mời.

Vân Dương cười ha ha:

- Khó có cơ hội ở cùng Lăng huynh, duyên phận hôm nay, không biết ngày sau còn có thể nối tiếp hay không, nhưng mấy ngày nay, nhất định phải luôn vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Tứ Đại Tìm Chết...

Lăng Tiêu Túy cười ha ha:

- Tiểu tử nhà ngươi, nếu ngươi không chết, có thể xông ra khỏi cái thiên la địa võng đang bủa vây kia, tin rằng sẽ có một ngày nào đó, chúng ta còn gặp lại.

Vân Dương gật gật đầu:

- Nhờ cát ngôn của lão, giang hồ gặp lại. Ta nợ ngươi một nhân tình.

Trong lòng Vân Dương rất rõ ràng.

Lần này Lăng Tiêu Túy xuất mã giải quyết, chính là cho hấn một ân huệ lớn bằng trời

Sau ngày hôm nay, chuyện Lăng Tiêu Túy từng làm khách Vân phủ, lại cùng công tử Vân phủ trò chuyện vui vẻ, tất sẽ trắng trợn lan truyền ra ngoài.

Đến lúc đó, chẳng khác nào trên người hấn tăng thêm một đạo hộ thân phù.

Hành động lần này có lợi cũng có hại, tuy nhiên trong thời gian ngắn, chỉ cần thân phận chân chính của hấn không bại lộ, như vậy lợi nhiều hơn hại!

Sau ngày hôm nay, Lăng Tiêu Túy tất sẽ rời đi. Mà chỉ cần hấn bước ra khỏi cửa Vân phủ, sau này còn muốn gặp hấn, còn khó hơn lên trời!

Thu Vân Sơn ở một bên, lăm lăm, tròn mắt, càng nhìn càng thấy lão nhân này không vừa mắt, nhướng mắt hỏi:

- Vị này... Ân, Lăng huynh đúng không? Xin hỏi tôn tính đại danh của Lăng huynh là gì?

Ba người Đông Thiên Lãnh Xuân Văn Phong và Hạ Băng Xuyên đồng thời liếc mắt nhìn qua.

Gia hỏa có chút ngây thơ này, dù tuổi tác có vẻ không nhỏ, nhưng cũng quá ngốc a?

Tại sao dám làm bộ làm tịch như thế?

Liệu có ai thấy người của Tứ gia chúng ta ra ngoài, mà không được cung cung kính kính? Cho dù là trong lòng có ý khác, nhưng tối thiểu, sự khách khí ngoài mặt vẫn phải có!

Cho dù là vị Mễ chương quý trong cung kia, quyền lực có thể nói là nghiêng triều chính, không phải là trước mặt họ cũng phải khách khí mà không dám lỗ mãng sao? Mặc dù Long Hồ cao còn chưa đưa tới khuỵu...!

Nhưng gia hỏa này, đến cùng là có lai lịch gì?

Cái thái độ với bọn hắn, không phải là không kiêu ngạo không tự ti, mà là hoàn toàn không đặt trong mắt, thái độ này, quả thực làm người có thể nhẫn nại, nhưng không thể nhẫn nhục a, thức có thể chịu nhưng thâm không thể nhịn!

Mắt thấy Lăng Tiêu Túy cùng Vân Dương nói chuyện mang ẩn ý gì đó, không khỏi ra mặt sủa bậy.

Lăng Tiêu Túy nghe vậy, ngẩng đầu nhìn bốn người Thu Vân Sơn, lại vô thanh vô tức liếc qua Vân Dương.

Vân Dương cúi đầu thường trà, giả bộ như không hề nhìn thấy.

Lăng Tiêu Túy nở nụ cười nhàn nhạt:

- Vị công tử này là...

Thu Vân Sơn ngược cổ nói:

- Tại hạ là đệ tử Thu gia, Thu Vân Sơn, lão tiên tinh chắc là chưa nghe nói qua.

Đông Thiên Lãnh quơ cổ:

- Gia là Đông Thiên Lãnh, ngươi có nghe qua danh tự của gia chưa a?

Gia?

Ánh mắt Lăng Tiêu Túy dừng lại trên mawtjj Đông Thiên Lãnh, khẽ đảo qua một vòng.

Hạ Băng Xuyên:

- Tại hạ Hạ Băng Xuyên, đệ tử Hạ gia, tiểu gia tộc, không đáng nhắc đến ha ha.

- Ta là đệ tử Xuân gia, Xuân Văn Phong.

Xuân Văn Phong cười rất thận trọng:

- Chỉ là một tiểu nhân vật không có ý nghĩa. Ha ha...

Tứ đại công tử cười rất giả dối.

Chúng ta tuy khách khí với Vân Dương, thậm chí ngoài miệng còn nhận hắn là lão đại, chuyện này cũng vì có nguyên nhân, nhưng không phải lão gia ngươi có thể khinh thị chúng ta. Tứ đại gia tộc, bất kể đặt ở nơi nào, đều là tồn tại không thể bỏ qua.

Xem lão gia hỏa nhà ngươi có rung động hay không!

Biết chúng ta là ai, còn không cúi đầu bái ta, còn chờ đến khi nào?

Lăng Tiêu Túy liếc con mắt nghi hoặc nhìn một vòng, đột nhiên nói:

- Bốn nhà Xuân Hạ Thu Đông sao? Đích thực là chưa từng nghe nói qua, suy cho cùng chắc là thứ bừa bãi vô danh, danh xứng với thực...

Tứ đại công tử chỉ thấy một cổ ác khí không kim được vọt lên, bất quá lại nghe Lăng Tiêu Túy nói tiếp:

- Bất quá, người có liên quan đến bốn nhà Xuân Hạ Thu Đông, ta vẫn còn nhớ có mấy người quen cũ... Ân, Xuân Thủy Diệu, Hạ Giang Hải, Thu Khai Thiên, Đông Hàn Nguyệt... Vừa hay mấy người này đồng tông với các ngươi... Các ngươi biết không?

Tứ đại công tử nhất thời vo quắp một chặp.

Biết không?

Nói thật, thực sự là tứ đại công tử không biết bốn vị này!

Nhưng, bốn cái tên này, chính là lão tổ tông bối phận cao nhất của tứ gia hiện tại... Đại danh như sấm bên tại, nhưng chỉ là mới nghe nói qua, chứ chưa từng được diện kiến chân dung.

Vân Dương mỉm cười, thản nhiên nói:

- Lãng đại ca, ngươi cũng đừng hù dọa bọn hần.

Lãng Tiêu Túy thản nhiên nói:

- Máy người bọn hần còn có gan rất lớn a! Xem khẩu khí nói chuyện khi nãy của bọn họ, coi như ta trói bốn người kia cùng đến đây... Bọn hần cũng có gan.

Đông Thiên Lãnh chỉ thấy da đầu run lên từng chặp:

- Chuyện này, chuyện này... Xin hỏi tiền bối...

Lãng Tiêu Túy nhẹ nhàng di chuyển chén trà trong tay, thản nhiên nói:

Ta nhắc lại một lần nữa, tên bốn người các ngươi, ta thực chưa nghe nói qua, bắt quá... Ta gọi Lãng Tiêu Túy, các ngươi... Có từng nghe qua sao?

Lãng Tiêu Túy đổi mắt nhìn Đông Thiên Lãnh:

- Vị... Gia này? Ngươi nghe qua sao?

...

Vân Dương cùng Lãng Tiêu Túy tiếp tục đối diện thưởng trà, chuyện trò vui vẻ, bầu không khí hòa hợp cực kỳ.

Về mặt Tứ đại công tử như chết cha chết mẹ, quy quy củ củ đứng bên, hầu trà rót nước.

Mặt xanh như lá.

Hôm nay thực sự là xuất môn gặp quý!

Lãng Tiêu Túy!

Gia hỏa này vậy mà lại là Lãng Tiêu Túy, thiên hạ cộng tôn đệ nhất cao thủ Lãng Tiêu Túy!

Rõ ràng vừa rồi lão đại có nhắc nhở qua nhóm bọn hần, hơn nữa cùng cầu tình cho bọn hần, kết quả vẫn đắc tội lão nhân gia...

Quả nhiên, tự gây nghiệt thì không thể sống a!

Nhớ tới, lúc trước hần còn từng ngược cổ hỏi Lãng Tiêu Túy: Gia là Đông Thiên Lãnh, ngươi có nghe qua danh tự của gia chưa a?

Đông Thiên Lãnh cảm thấy mồ hôi toàn thân tiết ra không thể khống chế, xúc động muốn đập chết bản thân!

Mất mặt... Thực sự không nên mất như thế a!

Đắc tội với người, cũng không nên đắc tội như thế a!

Ngay khi vừa nghe được ba chữ Lãng Tiêu Túy, tứ đại công tử tập thể choáng váng!

Chén trà trong tay rơi lúc nào cũng không biết.

Bốn cái miệng rộng ngầy ngồ nhìn tiểu lão đầu “Một đồng tuổi còn già thanh thuần thực làm người buồn nôn” trước mặt này, đều cảm thấy trời đất như muốn sụp đổ!

Nhất là về sau Lãng Tiêu Túy còn nói một câu:

- Thật không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, tứ đại gia tộc Xuân Hạ Thu Đông lại xuất hiện nhân tài kiệt xuất như thế, dũng khí quả đáng khen. Qua mấy bữa nữa, nhất định phải đến nhà bài phỏng, miễn cho đắc tội với Tứ đại gia tộc, đại họa lâm đầu lúc nào mà cũng không biết...

Sau câu nói này, tứ đại công tử chỉ thấy tim mình như bị hàn băng đông lạnh,

Nếu để cho ta tộc biết, bọn hấn ra ngoài, đắc tội với Lăng Tiêu Túy... Lại còn bị Lăng Tiêu Túy tìm tới cửa...

Coi như biết đại họa lâm đầu, bọn hấn cũng không thể tránh khỏi!

Chỉ sợ, gia chủ sẽ đích thân xuất mã bắt lấy bọn hấn, sau đó phơi nắng trên cửa lớn gia tộc, đừng hòng có một chút may mắn, không liên lụy gia tộc...

Lúc này, bốn người như bốn con mèo nhỏ như thuận, cung kính đứng bên phục thị. Mỗi người cầm một ấm trà, châm trà liên tục, chỉ sợ bị người khác châm trước, quả nhiên vô cùng ân cần...

- Lăng đại ca, bỏ qua đi thôi.

Vân Dương hòa giải nói:

- mấy tên này đều là tiểu huynh đệ của ta, trẻ tuổi khó tránh khỏi có chút nóng tính, ai mà không có thời tuổi trẻ khinh cuồng a... Lại nói, người không biết không có tội a.

Lăng Tiêu Túy thân nhiên nói:

Ta cũng không trách tội bọn hấn, chỉ là, mấy người quen cũ của ta thành danh cũng không dễ, cả đời cố gắng, mới đem cơ nghiệp phát triển đến ngày hôm nay, mấy tên hoàn khố này, sớm muộn có ngày chọc phải di thiên đại họa, vì vậy bậc trưởng bối như ta vẫn nên nhắc nhở chút, cử động này của ta là có lòng tốt a!

Hấn cười nhạt nói:

- Nói cho cùng, năm xưa ta cũng có một đoạn giao tình với bốn người Xuân Hạ Thu Đông bọn hấn...

Mặt mũi bốn người càng thêm vàng như đất.

Hóa ra Lăng Tiêu Túy không chỉ quen biết bốn vị lão tổ tông, thậm chí còn là bằng hữu cũ, hoặc là lão bằng hữu?!

Vân Dương nói:

- Không bằng như vậy, Lăng đại ca là người nhân văn giả hạc, vậy không cần quan tâm tới chuyện này đi, có thời gian, tiểu đệ đi thay người một chuyến, coi như xong ha.

Lăng Tiêu Túy chần chờ một chút nói:

- Ừm?

Tầm tư bốn người đồng thời nhảy lên một cái, quăng ánh mắt chờ đợi nhìn Vân Dương.

Đại ca, cứu mạng a...

- Coi như cho tiểu đệ chút mặt mũi...

Vân Dương thông dong mỉm cười:

- Người xem người, đến chỗ của ta, được ta bao ăn bao ở bao chơi... Chút mặt mũi này, xin lão ca một chút, vẫn phải có đi.

Lăng Tiêu Túy hừ một tiếng:

- Thôi!

Vân Dương giận tái mặt, quay đầu nhìn hướng bốn người:

- Còn không chịu trà bồi tội?!

Bốn người như nghe được thánh chỉ, đang muốn tiến lên, lại nghe Lăng Tiêu Túy nói:

- Bồi tội cái gì, lão phu còn không nhỏ nhen như thế. Bữa nay có thể com nước no nê, lần này tới Thiên Đường thành, có thể nhận biết tiểu huynh đệ, kết thành một cái thiện duyên nhân sinh hiếm gặp, nhưng ta còn có chút chuyện riêng, không tiện ở lại lâu, hôm nay liền cáo từ, núi cao sông dài, giang hồ gặp lại.

Không đợi Vân Dương tiếp lời, thân ảnh bất động của Lăng Tiêu Túy theo một trận gió thổi qua mà hoàn toàn biến mất, không để lại bất kỳ tung tích nào!

Vô tung vô ảnh!

Cho dù thân ảnh Lăng Tiêu Túy đã biến mất, tứ đại công tử vẫn giữ nguyên bộ mặt khiêm tốn cung kính, tràn đầy ngưỡng mộ.

Lại qua hồi lâu, Xuân Văn Phong đặt mông ngồi xuống, phăng phất như hiệu ứng domino, tam đại công tử còn lại cũng lần lượt bệt xuống đất, bốn người đỏ mồ hôi lạnh đầy đầu, sắc mặt trắng bệch, không phải bọn hắn không muốn kiên trì, chỉ là hai cái đùi của bọn hắn hiện tại, tựa như sợi bún vậy, ra rồi đến rồi tỉnh rồi ngủ.

Bốn người này có thể chất cùng loại, tu vi tương đương, ngay cả áp lực có thể nhận cũng tương đương, người thứ nhất không nổi, lập tức ba người còn lại cũng bị kéo theo.

- Mẹ a...

Tầm tứ bốn người khôi phục thanh minh, đồng thời kêu to một tiếng.

Một hồi vừa rồi, thực sự dọa sợ bảo bảo a!

Đệ nhất thiết bản trên đời này, lại bị bọn hắn đâm đầu vào,

Hơn nữa còn là bọn hắn chủ động đâm đầu, tự tìm phiền não, tự chuốc phiền toái, quả nhiên là tự tìm đường chết a!

Nếu không phải có lão đại ở đây... Có lẽ hôm nay bọn hắn trực tiếp ô hô ai tai tại chỗ!

Coi như Lăng Tiêu Túy không thêm thu thập bản thân, nhưng chỉ cần mở miệng hơi tiết lộ, biểu thị một chút bất mãn với bốn người, lại khiến người trong nhà biết được, vẫn sẽ gợn găng xử lý bốn tên bọn hắn, bởi tội với Lăng đại thần, cầu xin tha thứ, cầu buông tha!

Vừa nghĩ đến đây, bốn người dùng ánh mắt tràn đầy cảm kích nhìn Vân Dương, từng tên tuân lệnh:

- Lão đại... Ô ô... Lần này may mà có người...

Vân Dương tức giận tròn trắng mắt:

- Hiện tại đã biết lợi hại đi? Về sau còn dám tùy tiện chơi trò tiện nhân nữa không? Các người cho rằng mình rất ghê gớm a, lệnh bài tứ đại gia tộc cứng lắm sao? Đụng phải một người hung ác chân chính, chút ý lại của các người chỉ tính là cái rắm!

Nếu không có hôm nay, lời Vân Dương giáo huấn chỉ sợ sẽ khiến tứ đại công tử khịt mũi coi thường, nhiều lắm cũng chỉ đáp ứng qua loa ngoài miệng, nhưng hiện tại, lại chẳng khác trông chiều chuông sớm, thể hồ quán đỉnh, đại triệt đại ngộ...

Vân Dương nhìn Đông Thiên Lãnh, giễu giễu nói:

- Vị gia này, về sau còn dám xưng gia hay không?

Sắc mặt Đông Thiên Lãnh xám ngoét, lắc đầu như trống bỏi.

Ba người khác cũng tâm sự nặng nề, nhưng nhớ tới đáng về không ai bì nổi của Đông Thiên Lãnh lúc này, lập tức không nhin nổi mà phì cười.

Mặc dù bốn tên gia hỏa cũng đã khôi phục thanh minh, nhưng còn lâu mới tỉnh được hồn, Đông Thiên Lãnh nâng chung trà lên uống nước an ủi, nhưng lại trực tiếp rót lên mặt mình...

Biểu hiện của Thu Văn Sơn càng thêm không chịu nổi, tựa như thần hồn ly thể, toàn thân co giật không ngừng, bắp thịt co rút liên hồi.

Trong truyền thuyết, Vân Túy Nguyệt được Lăng Tiêu Túy bảo bọc, hiện tại Lăng Tiêu Túy tới, chân chính xuất hiện trước mặt bọn hắn...

Chuyện này...

Thu Văn Sơn nhớ đến bản thân muốn nạp Vân Túy Nguyệt làm thiếp...

Hắn chỉ cảm thấy trời đất tối tăm lại, không còn một tia quang minh.

- Ta thực là bị mỡ heo làm lu mờ tâm trí...

- Ta thấy, sau này các người đừng tự xưng là tứ đại công tử nữa, có gọi là Tứ đại tìm chết đi...

Vân Dương chép chép miệng, đột nhiên cảm thấy cái ngoại hiệu này... Quá phù hợp bốn tên gia hỏa này!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Bả Tửu Vân Đoan Thượng, Y Nhiên Túy Lăng Tiêu!

Vân Dương thấy bốn tên gia hỏa như bị đạo mất hồn này, trong thời gian ngắn còn chưa thể hoàn dương được, dứt khoát tự kiểm tra thu hoạch chuyến đi Bách Trọng hồ vừa rồi.

Có rất nhiều Thiên Thủy Chi Tinh hòa vào thân thể hắn, nhưng Vân Dương vẫn không cảm thấy thân thể có gì biến hóa. Có lẽ chờ bốn tên gia hỏa này đi, hắn vào trong nước mới biết được cho tốt mà thứ đồ chơi này mang lại, dù sao cũng là Thủy chi tinh hoa, tự nhiên phải có nội tình đặc thù, chỗ tốt chính thức chưa hẳn đã có hiệu quả nhanh chóng...

...

Hoàng hôn cùng ngày.

Thiên Đường thành liên tiếp xảy ra mấy chuyện lớn.

Một người áo xanh xuất hiện từ hư không, đến trước cửa Thanh Vân phường.

Vân Dương như có cảm ứng, vội vã lao ra xem xét, vừa nhìn không khỏi kinh hi vạn phần, kêu lên một tiếng:

- Lăng đại ca!

Một tiếng gọi này, khiến toàn bộ người trong Thanh Vân phường đều đột nhiên im bật.

Người có thể khiến Vân Túy Nguyệt gọi là Lăng đại ca, có thể là ai?

Còn cần phải hỏi sao.

Đương nhiên là người được cả thế gian công nhận là đệ nhất thiên hạ, thần thoại trong truyền thuyết, Lăng Tiêu Túy!

- Nguyên Nhi!

Lăng Tiêu Túy mỉm cười bước vào Thanh Vân phường, khí chất siêu phàm thoát tục tỏa ra xung quang, khiến người gặp không thể không tự giác cúi đầu.

Ánh mắt chỉ quét qua, một luồng áp lực vô hình tức thì bao phủ lấy toàn bộ Thiên Đường thành.

Sau khi thấy Vân Túy Nguyệt vui vẻ vạn phần tiếp đón Lăng Tiêu Túy lên lầu, đám người mới bắt đầu xì xào bàn tán.

- Lăng Tiêu Túy đến rồi! Thực sự đến rồi?

- Hóa ra truyền thuyết là thật, Lăng Tiêu Túy thực sự là đại ca của Vân lâu chủ!

- Lão Thiên a!

- Đây là cứu binh mà Vân Túy Nguyệt mời tới đi.

- Đương nhiên a, nếu là ta là nàng, bị người khi dễ như vậy, cũng sẽ đi mời viện binh...

- Đang làm ăn vui vẻ, đột nhiên bị ép lấy chồng, lại còn làm tiểu thiếp, Vân Túy Nguyệt há có thể không nghĩ biện pháp tự cứu? Nếu ta có chỗ dựa như vậy, ta sớm đã đi mời...

- Bây giờ thì tốt rồi, nhưng người kia trước bức bách Vân Túy Nguyệt như thế nào, giờ chỗ dựa của người ta tới, có trò hay để xem...

- Báo ứng a! Đây chính là hiện thể báo ứng trong truyền thuyết a!

- Đúng, không phải không báo, mà là chưa báo, hiện tại đã đến lúc, nhất định báo đủ!

- Nói không chừng, Lăng Tiêu Túy nhận được tin tức liền từ thiên ngoại phi đến, nếu không cũng không xuất hiện trực tiếp như vậy đi!

- Ủm, nói có lý.

- Nhưng nếu đã xuất hiện như vậy, những người khi dễ Vân Túy Nguyệt lúc trước, nhất định gặp xui xẻo a.

- Rửa mắt ngóng chờ nha!

- Không nghĩ tới, hôm nay tới Thanh Vân phường thật không uống nha, vậy mà may mắn gặp được thiên hạ đệ nhất cao thủ, thần thoại trong truyền thuyết giáng lâm, hôm nay thực đáng gia...

- Trái tim ta hiện giờ vẫn đang đập phanh phạch đây...

...

Qua hơn nửa canh giờ, Vân Túy Nguyệt lại xuất hiện ở đại sảnh, ánh mắt mọi người nhìn nàng bắt đầu thay đổi, nếu lúc trước là tư thái từ trên cao nhìn xuống, ra vẻ nhả nhặn nhưng vẫn ngấp nghé, vậy bây giờ lại là tràn đầy kính sợ cùng nịnh nọt.

Lăng Tiêu Túy, quả nhiên luôn đề ý đến nơi này nha...

Sau một hồi.

Một tiếng ầm vang lên, làm cho mọi người đều chấn động một cái.

Một thanh âm cao giọng vang lên:

- Một cái Vạn Bảo lâu nho nhỏ cũng dám khi dễ nghĩa muội ta, không biết là ai cho các ngươi lá gan tày trời này, lại dám động thủ trên đầu Thái Tuế! Cái lâu nát này, lưu lại có ích lợi gì, hủy có gì tiếc? Nói cho Vạn Bảo lâu chủ, sớm có một câu trả lời cho ta! Từ nay về sau, ở Thiên Đường thành này không cho phép Vạn Bảo lâu tồn tại!

Thanh âm không nhanh không chậm, cũng không thể nghe ra được nộ ý trong đó, nhưng cổ cảm giác siêu nhiên, lại đồng thời thâm nhập trong lòng mọi người.

Quả nhiên... Vị đại thần này tới ra mặt cho Vân Túy Nguyệt!

Tại vị trí Vạn Bảo lâu tọa lạc, tòa nhà Vạn Bảo lâu đột nhiên tách ra.

Một nửa nghiêng sang trái, một nửa nghiêng sang phải, ở giữa xuất hiện một đạo vết nứt, phía trên rộng tới hai thước, phía dưới cùng như một sợi chỉ nhỏ.

Tron nhẵn vô cùng.

Rất hiển nhiên, vết nứt này là dùng kiếm bẻ ra!

Người Vạn Bảo lâu lúc này đều trắng bệch đứng ngoài đường cái, toàn thân run rẩy. Thậm chí có người, dưới chân còn ướt một mảng lớn...

Vừa rồi còn làm việc trong lâu a, sau đó đột nhiên tách ra... Quả thực như ác mộng.

Ánh mắt một số người còn vương vẻ hoảng hốt, đáng suy nghĩ lại cảnh tượng vừa mới thấy: đột nhiên, có một bóng người màu xanh bồng bềnh xuất hiện, đang không biết gia hỏa kỳ quái kia muốn làm gì, liền thấy một đạo kiếm quang như lụa bay tới, cứ như vậy mà giáng xuống, như Ngân hà lạc Cửu thiên!

Sau đó, hai người vốn đang đối mặt nói chuyện trên trời dưới đất, liền thấy đối phương đột nhiên cách mình cả thước.

Cúi đầu xem xét, chỉ thấy hai người đang đứng trước miệng vực...

Loại cảm giác này... Quả thực... Ông một tiếng, lông tóc dựng thẳng cả lên!

Quá kinh khủng!

Quá dọa người!

Sau một lát.

Người áo xanh kia giáng lâm trên không trung hoàng thành, ung dung hỏi ý:

- Mễ Không Quân ở đâu?

Hoàng cung đại nội, Mễ công công hồn bất phụ thể, trốn trong phòng không dám rên một tiếng, mặc dù hắn có tu vi không tầm thường, nhưng nào dám đối đầu với tồn tại trong truyền thuyết như vậy?

Làm một phần tử của Tứ Quý lâu, hẳn hiểu rất rõ sự khủng bố của Lăng Tiêu Túy, mà Tứ Quý lâu sớm đã có thiết tắc, tuyệt đối không thể chủ động trên chộc Lăng Tiêu Túy, nếu có người vi phạm, sống chết mặc bay, Tứ Quý lâu sẽ không vì thế mà xử lý hậu sự cho, càng sẽ không có hai chữ báo thù, lúc này, Mễ Không Quân chỉ có thể không ngừng cầu nguyện, bái khắp đầy trời thần phật, chỉ hy vọng, bản thân co đầu rút cổ không ra, Lăng Tiêu Túy có thể có kỳ hoàng thất Ngọc Đường, sẽ không uy hiếp tính mệnh mình! Nhưng mà, oanh một tiếng đầy bạo hưởng, bốn bức tường mà Mễ Không Quân

náu thân đã biến mất, nóc phòng cũng bị hất bay ra ngoài.

Nguyên vẹn mà bay xa, cũng không biết bay bao xa, tựa như một cái ô lớn đang bay trên bầu trời.

Một thanh âm thanh nhã nói:

- Mễ tổng quản rất có tâm kế a. Tới tới tới, ăn một kiếm của ta!

Mễ Không Quân không thèm quay đầu, nhanh như thiểm điện mà chạy trốn, trong miệng vẫn không ngừng kêu lên:

- Chuyện này không liên quan đến ta...

Nhưng lại chỉ thấy một đạo kiếm khí lạnh thấu xương bám tới.

Mễ Không Quân quát to một tiếng, thân thể liều mạng uốn éo, liên tiếp lẩn lộn mấy vòng trên không, vừa cảm thấy có thể may mắn giữ mạng trước một kiếm câu thần thoại trong truyền thuyết, lại thấy vị trí bả vai mát lạnh, sau lạnh buốt là một lỗ thủng trong suốt, huyền khí toàn thân nháy mắt bị đóng băng, cả người không thể khống chế rơi thẳng xuống đất.

Mặt hướng đất, bộp một cái, hoa đào nở rộ, một đóa lại hóa thành vạn đóa, kiều diễm vô cùng.

- Lần này tha chết cho ngươi.

Thanh âm thanh nhã kia lại truyền tới:

- Nếu có lần sau, cẩn thận cái mạng chó của ngươi!

Thân ảnh áo xanh bông bành mà đi, thanh âm thanh nhã lại truyền đến:

- Ngọc Đường quốc chủ bệ hạ bớt giận, Lăng Tiêu Túy đến đây cũng không có ý đối địch với hoàng thất, chỉ muốn tới đòi lại một cái công đạo, bây giờ, đã đòi được công đạo, ân oán, như vậy cáo từ, cung chúc quốc vận Ngọc Đường luôn luôn hưng thịnh.

Thanh âm dần dần đi xa.

Thanh âm hoàng đế bệ hạ truyền ra:

- Không sao, nếu Lăng đại sư đã đến đây, sao không đi uống một chén nước.

- Hữu duyên tất đến quấy rầy. Bệ hạ bảo trọng.

Thanh âm Lăng Tiêu Túy đã đi xa truyền lại.

Sau một khắc.

Đột nhiên một tiếng sét đùng đoàng chấn động mãnh liệt, toàn bộ Thiên Đường thành cũng rung động mấy lần, thanh âm của Lăng Tiêu Túy truyền tới từ một hướng khác:

- Hà Hán Thanh!

Lập tức lại truyền tới một tiếng bạo hưởng.

Sau đó quang mang óng ánh bắn lên khắp nơi, từng đợt va đập liên thanh truyền đến.

Sau một khắc, một mảnh hắc khí trùng thiên mà lên, thanh thể ngày càng lợi hại, nhưng kiếm quang hùng vĩ lại càng thêm lợi hại, càng ngày càng sắc bén, hắc khí dần duy trì không nổi, không ngừng tan tác...

Lại sau một lúc, hắc khí tán sạch, khói mù cũng không còn, vẻ phản vô tận kiếm quang kia, tựa như màn sáng khảm trên thiên mạc, quang diệu chứng sanh, chiếu khắp đại địa!

Một tiếng hét dài cũng theo đó vang lên:

- Hà Hán Thanh, niệm tình ngươi là tam triều lão thần, trước kia cũng có mấy phần trung nghĩa, vậy lưu cho ngươi một cái mệnh tàn, nhưng mà ngươi nên biết, người đang làm, trời đang nhìn. Ngươi làm những chuyện phát rồ như thế, tất có người đến chế tài ngươi!

Một tiếng nói già nua mang theo đau đớn khó tả, tràn đầy oán độc vang lên:

- Lăng Tiêu Túy, ngươi cậy một thân võ lực, hoành hoành vô ky, lại đến lấn một lão đầu gần đất xa trời như ta, lại tính là anh hùng hào hán nổi gì. Chẳng lẽ Lăng Tiêu Túy ngươi chính là dựa vào mấy việc này mà dương danh lập vạn? Truyền thuyết của ngươi là viết thành như vậy sao? Hay nói thần thoại chốn nhân gian như người chỉ là trò cười!

Giữa không trung, truyền tới tiếng cười càng lạnh hơn:

- Hà Hán Thanh, ngươi có gan thì nói lại xem? Ngươi có dám hay không?!

Trong âm thanh, tràn đầy ý uy hiếp áp bách.

Phía dưới, quả nhiên không còn thanh âm truyền lại.

Giữa không trung, đột nhiên vang lên một tiếng hét dài:

- Mạc đạo giang hồ viễn, thủy ngôn hồng trần điều; bả tửu vân đoan thượng, y nhiên túy lãng tiêu!... Ha ha, không tệ không tệ!

(Chớ nói giang hồ xa, ai nói hồng trần xa. Nâng cốc trên đám mây, vẫn say đến tận trời)

Hạo Nhiên kiếm quang lân nhữ trùng thiên, cao đến trăm trượng.

Một thanh âm vang lên trên không trung, đám mây che trời bị một kiếm kia chém ra một cái động lớn, qua động mây lớn kia, có thể nhìn thấy kiếm quang vọt thẳng lên, biến mất vô tung vô ảnh!

Toàn bộ Thiên Đường thành, đột nhiên yên tĩnh!

Cực tĩnh, cực tĩnh, cực tức, không khí kiếm chế đến ngột thở!

Ngay cả những người cảm thấy cuồng hống ngửa ngửa, muốn ho khan một cái, cũng sinh sinh nhịn xuống!

Câm như hén!

Khó trách nói “Thần Long yêu kiều hồng trần điều” quả nhiên là vậy.

Vọt thẳng lên trời trăm trượng, sau đó xuyên qua tầng mây mà biến mất, thực là chuyện người thường không thể tưởng tượng nổi.

Đây còn là con người sao?

Nói không chừng người ta hiện tại đã là Lục Địa Thần Tiên đi.

Những vị sao vị thần thoại trong truyền thuyết này lại muốn gây chuyện với Hà lão a? Tuy Hà lão không nắm quyền trong triều, nhưng cũng là hạng người nhân nghĩa hiển hách, đương nhiên, hắn có thể giao phong với Lăng Tiêu Túy, dù chỉ một lát, nhưng sự sắc bén ngoài ý liệu của mọi người có thể thấy được, trên dưới Ngọc Đường, không người có thể vượt qua a? Kể cả hai vị nguyên soái Thu Kiếm Hàn cùng Lãnh Dao Ngâm cũng không thể so sánh?!

Còn hình tượng hắc khí kia, là do Hà lão phát ra sao? Có vẻ không giống thứ tốt lành đâu?! Nhất là Lăng Tiêu Túy lại nói, người đang làm trời đang nhìn, cái gọi là những chuyện phát rõ đến cùng có ý gì? Điểm này không thể không khiến có người hoài nghi, lại khiến người phải suy nghĩ sâu xa!

...

Sau kịch chiến, Hà phủ.

Tất cả đều trở nên hỗn loạn, phòng ốc, cây cối hoàn toàn sụp đổ, chủ nhân Hà phủ, Hà lão đang thống khổ ôm ngực ngồi giữa đám hỗn độn, sắc mặt trắng bệch.

Phốc phốc phốc liên tục phun ra mười mấy ngụm máu tươi, râu bạc nhuộm đầy máu tươi, tinh khí thần như bị rút cạn.

Nếp nhăn trên mặt lại càng thêm sâu, trên ngực có một vết kiếm, nhưng lại là vết kiếm ngay cả da thịt cũng không cắt vào được.

Nhưng tự bản thân Hà Hán Thanh biết, thương tổn do đạo kiếm quang này đem lại, không có thời gian mười năm, tuyệt không thể tốt lên được. Mà trong mười năm này, lão không thể vận dụng cao giai huyền khí.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Thượng Quan Tướng Môn

Một kiếm này của Lăng Tiêu Túy âm hiểm đến cực điểm.

Một khi Hà Hán Thanh dẫn động huyền khí cao giai, sẽ làm kiếm khí trầm tích trong thể nội bạo phát phản phê, việc này tương ứng với tăng thêm một cái đại hạn chế cho hắn!

Trong vòng mười năm tới, hắn không thể vận dụng lực lượng vượt quá bát trọng sơn!

Một kiếm âm hiểm này, khiến Hà Hán Thanh hận đến nghiến răng nghiến lợi!

“Tuyệt đối là Lăng Tiêu Túy cố ý!”

“Hắn rõ ràng đã nhìn ra mình là ai, nhưng vẫn xuất thủ, muốn ép bản thân vào trong cục diện nguy hiểm!”

Nhưng hắn có thể nói ra chân tướng sao? Nếu hắn dám nói ra chân tướng, sẽ bại lộ thân phận thực của mình, dù sao Lăng Tiêu Túy tìm tới Hà Hán Thanh, chứ không phải tìm tới Xuân Hàn Tôn Chủ!

Một kiếm này, Hà Hán Thanh chỉ có thể khuất nhục nuốt vào trong bụng mà thôi!

Một bên hẻo lánh nhất của Hà phủ, đất trống nơi đây đã bị nhấc lên. Chín người bị cầm tù ở bên trong, vốn dĩ không có bất kỳ khả năng thoát được gông cùm mà trốn, bây giờ đã được thả ra toàn bộ.

Lúc này, đã lộn nhào chạy ra ngoài, mặc dù thân thể suy yếu, nhưng nguyện vọng cầu sinh lại vô cùng mãnh liệt.

Mà thời khắc đối mặt với Hà Hán Thanh, trong mắt chín người đồng thời tuấn ra hận ý mãnh liệt.

Có mấy người trong Hà phủ sơ bộ trấn định lại, mắt thấy biến cố phát sinh, liền muốn tiến lên ngăn chín người này lại, ý muốn hỏi rõ.

Hà Hán Thanh hít một hơi thật sâu, trong mắt lóe lên thần sắc âm độc, nhưng lại chán nản thờ dãi, khoát khoát tay nói:

- Thả bọn họ đi!

Đây cũng là một cái bẫy.

Là một cái bẫy càng thêm tàn độc của Lăng Tiêu Túy, hiện tại nhìn thì như Lăng Tiêu Túy đã rời đi, nhưng Hà Hán Thanh lại ý thức rõ ràng, Lăng Tiêu Túy chưa hề chân chính rời đi.

Hắn tháo bỏ xiềng xích cho mấy người này, lại không trực tiếp cứu đi, mà để bọn họ tự chạy trốn.

Ý nghĩa trong đó là gì?

Nếu Hà Hán Thanh lập tức xuất thủ diệt khẩu mấy người này, như vậy, Lăng Tiêu Túy lập tức sẽ xuất hiện, xuất thủ cứu.

Mà lúc đó, Lăng Tiêu Túy sẽ có lý do giết chết Hà Hán Thanh!

Cho nên, mặc dù chín người này biết được một số bí mật của Hà Hán Thanh, nhưng hắn cũng không thể ra tay diệt khẩu!

Thậm chí càng phải bảo vệ không để bọn hắn xảy ra chuyện gì, nếu không, Lăng Tiêu Túy vẫn sẽ đến húng sư vấn tội.

Đối với chuyện này, tuy Hà Hán Thanh hết sức buồn bực, nhưng cũng không thể làm gì!

Huyền khí bị phong, thân thể lại bị thương nặng, trước khi thương thể khôi phục, tuyệt đối không thể thi triển Thần Hồn U Đô, Huyết Nhục Minh Lộ.

- Lăng Tiêu Túy! Ta với ngươi... Thế bất lưỡng lập!

Hà Hán Thanh lại phun một ngụm máu, run rẩy đứng dậy, nhưng lại lão đảo một cái, thiếu chút ngã xuống.

Chín tên tàn binh kia oán độc quét mắt nhìn qua Hà phủ, im lặng chờ nhau ra ngoài, thị vệ bốn phía của Hà phủ lại không có người nào dám ra mặt can trở.

Rốt cục, chín người chờ nhau đi ra khỏi đại môn Hà phủ, hòa vào dòng người biến mất...

Người hữu tâm nhìn thấy một màn này, không khỏi tự hỏi, chẳng lẽ lời Lăng Tiêu Túy nói là thực? Vị Hà lão của Ngọc Đường này thực là làm ra mấy chuyện phát rồ? Chín tên tàn phế kia chẳng lẽ không phải chứng cứ rõ ràng sao?

...

Lăng Tiêu Túy rời đi!

Nhưng sinh ý của Thanh Vân phường lại càng hưng thịnh.

Hơn nữa, tố chất của khách nhân lui tới lại ngày càng cao...

Ai nấy mũ áo chỉnh tề, ăn nói phong nhã, ôn như hữu lễ, dáng vẻ tươi cười hòa ái.

Vốn dĩ, khách nhân ở đây cũng không làm ra chuyện gì khác thường, nhưng ngẫu nhiên tay chân đụng chạm thì nữ vẫn có, nhưng bây giờ, ai nấy đều quy củ hơn nhiều, tựa như còn nhu thuận hơn cả hài tử lên lớn, chuyện nói chuyện hơi lớn chút còn không có.

...

Tứ hoàng tử nổi danh!

Lăng Tiêu Túy đến Thiên Đường thành, lại còn làm chuyện lớn như vậy, chuyện Tứ hoàng tử làm ra, lập tức khiến mọi người không kìm được mà bội phục: có thể phái ra 500 binh mã đi bắt Lăng Tiêu Túy! Hơn nữa còn lấy danh nghĩa bắt đào phạm.

Quả thực là một đóa xương cốt thanh kỳ hiếm thấy.

Khi mọi người nhắc đến chuyện này, không thể tránh khỏi cùng có một cảm giác, mỉm cười khó hiểu. Chuyện Ô Long bọc này, sao có thể xảy ra?

Thái tử cùng mấy vị hoàng tử khác đều cười trên nỗi đau của Tứ hoàng tử.

- Hai năm nay ta liền dựa vào chuyện cười của Tứ hoàng tử mà sống...

Có vị hoàng tử nói như vậy.

...

Vân Dương khẽ lật thân thể, nằm trong hồ nước nhà mình, một cổ cảm giác hài lòng, thần nhiên dâng lên.

Vân Dương cảm giác vô cùng rõ ràng, tế bào lớn bé toàn thân hẳn đều đang hoan hô, đều đang sung sướng, rốt cục, cũng vào trong nước rồi. Lúc trước hẳn cũng chưa từng huấn luyện qua phương diện thủy tính, mà lúc này lại tự nhiên cảm giác được, thân thể hẳn cùng với nước bên ngoài hoàn toàn không có ngăn cách, hoàn toàn hòa làm một thể.

Thậm chí, sơ với cá còn càng thêm tự tại.

Cho dù vùi đầu vào nước, cũng không hề có cảm giác hít thở khó khăn, tựa hồ như toàn bộ làn da đều có thể hô hấp, hoàn toàn không có bất kỳ điều gì đáng lo lắng.

Vân Dương bắt đầu mơ màng, nếu như hiện tại hẳn tuy luyện Tinh Hỏa quyết của Tứ ca Thủy Tôn sẽ có cảnh tượng gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, không khỏi có chút mong đợi.

Bất quá, điều hẳn cần làm hiện tại, chính là trước tiên tăng cảnh giới Vân Vụ quyết, Huyền Phong Quyết và Tinh Hỏa quyết. Sau đó lại tu luyện Huyết Sát quyết cùng Kinh Lôi quyết tới trình độ tương đương.

Lại nói.

Tham thi thâm, đạo lý đục tốc bất đạt Vân Dương vẫn hiểu rõ.

Mặc dù là hẳn hiện tại đã rất ham hố, nhưng nhai không được a!

...

Tứ hoàng tử định đến Vân phủ xin lỗi, nhưng đi nửa đường liền quay đầu trở về: Lăng Tiêu Túy đã đi, xin lỗi có lợi ích gì?

Nhưng, từ đó về sau, Vân Dương lại trở nên thần bí.

Lăng Tiêu Túy từng làm khách Vân phủ, hơn nữa nghe nói hai bên nói chuyện vô cùng hài hòa vui vẻ.

Lăng Tiêu Túy từng câu cá với Vân Dương ở Bách Trọng hồ, xưng huynh gọi đệ, than thiết vô cùng...

Vân Dương công tử quả nhiên thần thông quảng đại!

- Vốn cho rằng Vân Dương công tử chỉ là một tên hoàn khổ, bây giờ nhìn lại, có vẻ như không đơn giản như vậy a!

- Còn có vẻ như làm gì! Đó phải là đương nhiên không chỉ đơn giản như vậy, người thấy một tên hoàn khổ có thể tương giao tâm đầu ý hợp với Lăng Tiêu Túy sao?

- Nói rất có lý, nghĩ đến, Vân Dương công tử kia chính là hạng người đại trí nhược ngu, ẩn cư hồng trần, lấy nhân gian ẩm lạnh tôi luyện bản thân. Theo suy đoán của ta, Vân Dương công tử tất là một cao thủ cái thể!

- Ủm, nói rất hay, rồng giao rồng, phượng giao phượng. Bằng hữu của Lăng Tiêu Túy, há có thể là hạng người bình thường?

- Vân Dương không chỉ có diện mạo anh tuấn, lại càng có thủ đoạn thông thiên, tu vi kinh thiên động địa, phong độ lại ưu nhã như vậy... A, ta say... Một người sao có thể hoàn mỹ khiến người động tâm như thế a...

- Người tỉnh lại cái coi, người anh em, người là nam đó, coi như người coi trọng người ta, người ta sẽ coi trọng người a...

“...”

Bất kể nói như thế nào, theo một chuyện của Lăng Tiêu Túy, từ nay sự an toàn của Vân Túy Nguyệt và Thanh Vân phùng sẽ không còn đáng ngại. Còn Vân Dương Vân công tử, từ nay cũng triệt để dương danh lập vạn.

Dù đi trên đường, cũng có không ít người nhìn nọt cười một tiếng...

Liên tục mấy ngày, trạng thái xáo động của Thiên Đường thành cũng chưa thể bình tĩnh lại được.

Trong thời gian này, Vân Dương tiến vào trạng thái bế quan. Mặc kệ là thiệp mời của Thanh Vân phùng, hay thiệp mời của thế gia quyền quý, hoặc tứ đại công tử đến nhà báo phỏng, hết thấy đều không thèm để ý.

Một mực cắm đầu tu luyện.

Từ ngày ấy, sau khi Trần Tam dẫn theo chín tên tàn binh đến Vân phủ báo tạ, Vân Dương đối với chuyện Thần Hồn U Đô, Huyết Nhục Minh Lộ cũng coi như có thể tạm thời yên tâm. Nhưng bây giờ, Mặc công công trốn trong cung không ra, Hà lão Hà Hán Thanh dù mang trọng thương trên người, nhưng vẫn không phải đối tượng Vân Dương hiện tại có thể đối phó...

Mặt khác, không có manh mối.

Vân Dương tự nhiên tập trung tinh thần tăng thực lực.

Lão Nguyên soái Thu Kiếm Hàn đúng là có phái người đến hỏi thăm một câu, về sau cũng không đến nữa. Ngược lại, Thiết Tranh lại lục tục đến mấy lần, nhưng cũng là vì Vân Hầu có nhờ vả: thay ta chiếu cố nhi tử một chút.

Thiết đại soái tới tới lui lui, nhưng cũng không gặp được Vân Dương.

Sự khắc khổ tu luyện hiện tại của Vân Dương, có thể nói là đạt đến cảnh giới điên cuồng.

Bởi... Một trận phong ba bão táp, đang tới, nhất định sẽ giáng lên.

Từ lúc này, đến khi hôn lễ của Thiết Tranh diễn ra, cũng chỉ còn thời gian không đến một tháng.

Một chút tướng lĩnh ngoại quốc xuất hành tương đối sớm, đã tiến vào cảnh nội Ngọc Đường.

Danh tướng các quốc tụ tập ở Thiên Đường thành, đám người này ở chung, sao có thể hòa hòa thuận thuận?

Đến lúc đó, tất có một phen long tranh hổ đấu.

Mà lúc này, Vân Dương cần khổ tu luyện, chính là tích cực chuẩn bị đối mặt trường phong vân này!

Rốt cục, tới ngày mười lăm tháng chín.

Vân Dương xuất quan, hôm nay hẳn không thể không xuất quan.

Có một người, ở Vân phủ, đợi hẳn ba ngày.

Mà thân phận người này rất đặc thù.

Vô cùng đặc thù.

- Nha, đây không phải là Linh Tú tỷ a, Linh Tú tỷ sao lại bỏ thời gian châu ngọc đến tiểu viện của Vân mẫu? Bồng tất sinh huy, Bồng tất sinh huy a!

Vân Dương thân thiết mỉm cười hòa ái hàn huyên nói.

Ở trước mặt hẳn, là một thiếu nữ ngồi thẳng tắp.

Thiếu nữ này diện toàn thân áo đen, dáng người mặc dù không tính là thiên hương quốc sắc, nhưng cũng vô cùng thanh tú, toàn thân vô tình tiết ra một

loại lãnh ý thấu xương, thoáng như một đóa Tuyết Liên hoa truong băng thiên tuyết đi, buốt lạnh tới thấu xương

Thân hình nàng thẳng tắp cao gầy, trên dưới toàn thân tràn ra một khí thái hào hùng bùng bùng khó nói thành lời. Hai hàng long mày hình kiếm khó thấy ở nữ tử. Mặc dù là hạng nữ lưu, nhưng chỉ mới ngồi trên ghế đá, đang cho người ta cảm thấy khí phách của một đại tướng quân, hiệu lệnh thiên quân vạn mã, chấp chưởng quyền hành.

Hai đầu lông mày tự nhiên dật tán một phần túc sát chí khí, sầm nhiên lộ rõ.

Thượng Quan Linh Tú.

Đây là một nhân vật khiến Vân Dương không cách nào coi nhẹ, càng là nhân vật mà hắn không thể không tôn kính.

Nhắc tới Thượng Quan Linh Tú, nàng mới vén vện có 20 tuổi, chỉ lớn hơn Vân Dương nửa năm. Nhưng gia thế của nàng, dù chỉ mới nhắc đến, chỉ cần là thần dân của Ngọc Đường, đều không kìm nổi lòng tôn kính!

Thượng Quan tướng môn!

Mãn dạ phồn tinh bái Bắc Đẩu, thiên hạ tương sĩ tôn Thượng Quan!

(Sao đây trời bái Bắc đẩu làm đầu, Tướng sĩ trong thiên hạ tôn Thượng Quan làm đầu!)

Ba người tăng tổ phụ của Thượng Quan Linh Tú, đều đã từng rong ruổi chiến trường, vô địch thiên hạ. Ba huynh đệ càng từng phân biệt đảm nhiệm Đông Tây Bắc tam đại Nguyên soái. Huynh đệ Tam nguyên soái, phụ tử Thập đại tướng.

Lúc đó, chỉ một nhà Thượng Quan, liền có thể chèo chống toàn bộ giang sơn Ngọc Đường!

Chỉ có điều, ba vị lão soái này đều chiến tử trên chiến trường, da ngựa bọc thây. Người nhỏ tuổi nhất, chiến tử sa trường cũng đã là lúc 58 tuổi.

Sau đó, chín người đời thứ hai Thượng Quan gia cũng là tổ phụ của Thượng Quan Linh Tú, cũng lục tục chiến tử Đông cương!

Cho đến đời thứ ba Thượng Quan gia, cũng là tầng lớp phụ thân của Thượng Quan Linh Tú, nam đinh Thượng Quan gia ngày càng đông đảo, khoảng chừng 13 tới 36 thúc bá huynh đệ, năm đó được vinh phong Thượng Quan Tam Thập Lục Thiên Cương Hộ Tướng. Mà bao năm qua, đều táng thân trên chiến trường bảo vệ Ngọc Đường.

Trong đó, có mười ba người, lúc tử chiến còn chưa lấy vợ!

Thượng Quan Linh Tú chính là nữ oa nhỏ nhất đời thứ tư, kể đó có hai vị anh ruột, huynh đệ thúc bá cả thảy 28 vị, trong chiến dịch năm năm trước, quyết tử đối ngoại, đều chôn thây chốn sa trường, tất cả nam đinh, không một người may mắn sống sót!

Cả nhà Thượng Quan gia, vô luận trong hoàn cảnh nào, chưa từng có một tên tộc nhân Thượng Quan gia nào đầu hàng địch, thậm chí không có bất luận người nào chạy trốn bỏ lại đồng đội.

Đều là bị giết trong loạn quân khi chính diện chiến địch.

Máu tươi của Thượng Quan, cơ hồ vậy khắp vạn dặm sơn hà Ngọc Đường.

Bây giờ, Thượng Quan từng cường thịnh nhất thời, chấn nhiếp thiên hạ, cũng chỉ còn lại mẹ ngóa con cô, đời thứ tư chỉ còn lại một nữ tử là Thượng Quan Linh Tú, còn có sáu tiểu hài tử, sáu người lớn nhất mới chín tuổi, nhỏ nhất mới qua bốn tuổi.

Sáu người họ đều là chất nhi của Thượng Quan Linh Tú. Một đứa nhỏ nhất, thậm chí là mồ côi từ trong bụng mẹ.

Hoàng đế bệ hạ từng tự tay viết: “Cả nhà trung liệt, Thượng Quan tướng môn.”

Người Ngọc Đường, đều khâm phục và ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Vì Chiến Trường Mà Sinh, Vì Chiến Đấu Mà Sống

Từ khi nam nhi trưởng thành của Thượng Quan đều chiến tử, tới giờ vẫn không hề có động tĩnh gì, trường bối phụ nữ chỉ ở trong nhà dạy bảo trẻ nhỏ, tập võ đọc sách, để có một ngày, tái chiến sa trường, trọng trấn danh dự gia đình.

Với tình hình trước mắt, chỉ ít trong thời gian ngắn, Thượng Quan gia sẽ không có hành động gì lớn.

Nhưng một khi có chuyện phát sinh với Thượng Quan lão phu nhân, coi như đương kim hoàng đế bệ hạ cũng không dám lãnh đạm, tất phải thận trọng đối đãi.

Mà người trước mặt Vân Dương này chính là Thượng Quan Linh Tú, chính là nhân vật chính trong thế hệ trẻ tuổi của Thượng Quan tướng môn.

Nữ nhân này như kỳ danh của nàng, vô cùng Linh Tú, hiểu rõ thế sự, lại không tùy tiện bước ra khỏi cửa. Vậy mà hôm nay lại tới Vân phủ tìm Vân Dương, như vậy, nhất định có chuyện mà ngay cả Vân Dương cũng không cách nào coi nhẹ.

Không gì khác, chỉ riêng bốn chữ Thượng Quan tướng môn, Vân Dương cũng không kìm nổi lòng tôn kính, không thể nào cự tuyệt!

- Vân tiểu đệ.

Thượng Quan Linh Tú nở nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Lần này ta đến đây, muốn mời Vân tiểu đệ giúp ta dẫn tiến đến Lăng Tiêu Túy, Lăng đại sư.

Cách nàng nói chuyện, đậm chất quân nhân, gọn gàng, dứt khoát, thẳng đến chỗ chính, không có nửa điểm vòng vèo.

- Lăng Tiêu Túy?

Vân Dương nói:

- Hắn đã đi, không biết Linh Tú tỷ muốn tìm Lăng Tiêu Túy là có chuyện gì? Phải chăng có thể nói với ta một chút! Xem ta có thể giúp một tay hay không.

Tìm hiểu chuyện của người khác đúng là không lễ phép, nhưng là Thượng Quan Linh Tú lại hy vọng thông qua hắn để liên lạc với Lăng Tiêu Túy, coi như Vân Dương hết lòng tin tưởng phong phạm Thượng Quan tướng môn, nhưng vẫn phải hỏi rõ ý đồ của đối phương, sau đó mới có thể quyết định có giúp nàng hay không.

Thượng Quan Linh Tú trầm giọng nói:

- Chuyện này nếu Vân tiểu đệ không hỏi, sa cũng sẽ nói rõ. Tiểu chất nhi nhà ta, có ba người có thiên chất thiên khai bát khiếu, ta muốn thử thời vận, xem trong bọn hắn có người nào có thể được Lăng đại sư coi trọng, bái nhập môn hạ hay không.

- Nếu việc này có thể thành, Thượng Quan sẽ có mấy hạt giống cao thủ, tương lai rong ruổi sa trường, cũng có thêm mấy phần vốn liếng bảo mệnh.

Thượng Quan Linh Tú thuận theo mà nói.

Nói đến mấy chữ vốn liếng bảo mệnh, Thượng Quan Linh Tú cũng không khỏi có chút khó chịu, cúi đầu.

Vân Dương trầm chấn động:

- Tương lai rong ruổi sa trường? Bọn hắn mới mấy tuổi? Sao lại kéo tới rong ruổi sa trường?

Thượng Quan Linh Tú ngang nhiên nói:

- Ba chất nhi mà ta vừa nhắc đến đều đã sáu tuổi. Một nhà Thượng Quan gia, vì chiến trường mà sinh, vì chiến đấu mà sống, nam nhi Thượng Quan gia, 15 tuổi liền phải vào chiến trường! Ra sức vì nước, chống cự ngoại xâm!

Vân Dương thầm run lên.

Lúc này mới sáu tuổi, đã tính tới rong ruổi sa trường, vì nước giết địch?

Mà người Thượng Quan gia đúng là vui thấy kỳ thanh, thậm chí bản năng cho rằng chiến đấu là chuyện hiển nhiên!

- Chỉ tiếc là Lăng đại sư đã đi, ta cũng không biết hắn hiện ở phương nào, khó mà tìm được.

Vân Dương lắc đầu thở dài, trong lòng có một cảm giác vi diệu khó tả.

Một nhà Thượng Quan tướng môn này, vì bốn chữ “Cả nhà trung liệt” mà đã trả giá bao nhiêu a? Còn muốn tiếp tục bỏ ra bao nhiêu a? Tựa hồ cả nhà này đều có một sự cố chấp, nam nhi là phải ác chiến sa trường, phải da ngựa bọc thây!

Đây là một gia tộc mà bất cứ người nào cũng phải tôn kính!

Nhưng cũng là một gia tộc bi đát!

Trên mặt Thượng Quan Linh Tú lộ ra một tia âm đạm, lẩm bẩm nói:

- Kỳ thực, hôm nay ta tới đây cũng chỉ muốn thử thời vận, coi như có gặp được, Lăng đại sư cũng chưa chắc đã nguyện ý thu nhận... Một tên đệ tử mang theo huyết hải thâm cừu trên người.

- Dự tính ban đầu của ta, cũng chỉ muốn tương lại khi các chất nhi chinh chiến...

Thượng Quan Linh Tú than khẽ:

- Vân tiểu đệ, đã tạ. Cáo từ.

Nói chuyện lưu loát dứt khoát, thấy không làm được, liền lập tức đứng dậy rời đi.

Vân Dương nhin không được, nói khẽ:

- Kỳ thực, ta thấy tương lai của các hài tử, chưa chắc nhất định phải chinh chiến sa trường a.

Thượng Quan Linh Tú đưa lưng về phía Vân Dương, nhàn nhạt nói:

- Thượng Quan gia tộc, đời đời kiếp kiếp, đều là da ngựa bọc thây, ác chiến sa trường. Nếu bọn hán không đi sa trường giết địch, nợ máu mấy đời, ai đến đòi lại? Đây là sứ mệnh của năm nhi Thượng Quan, càng là số mệnh của bọn hán!

Lời Thượng Quan Linh Tú vừa dứt, Vân Dương nhất thời ngây ngẩn cả người.

- Người Thượng Quan gia, chiến tử sa trường, bất kể là bị âm mưu hãm hại, hay là bị Thập Diện Mai Phục, hoặc chính diện chém chết, đều là số mệnh của họ. Không oán không hối. Chúng ta cũng sẽ không dùng thủ đoạn ngoài sa trường để trả thù, miễn cho làm nhục uy danh của tổ tiên. Nhưng phần nợ máu này, vẫn luôn tồn tại. Nếu đã tồn tại, như vậy phải đòi lại trên chiến trường, hai quân đối diện, dùng máu cùng sinh mệnh của địch nhân mà rửa sạch thù oán này, giúp tổ tiên trút được oán khí.

- Nam nhi Thượng Quan gia, vì chiến trường mà sinh. Vì quốc gia mà phục vụ, vì nhân dân mà hy sinh thân mình!

Thượng Quan Linh Tú kích liệt nói:

- Đây là gia huấn của Thượng Quan gia ta!

“Nam nhi Thượng Quan gia, vì chiến trường mà sinh. Vì quốc gia mà phục vụ, vì nhân dân mà hy sinh thân mình!”

Vân Dương lẩm bẩm lặp lại đoạn văn này.

Đây chính là gia huấn của Thượng Quan gia a!

Nhìn Thượng Quan Linh Tú quay người rời đi, bóng lưng cao gầy, rõ ràng là đáng vẻ thướt tha mềm mại của nữ tử, lại bị vị Thượng Quan đại tiểu thư này biến đổi thành một loại khí thế nuốt chửng son hà!

Bộ pháp kiên định, một khi bắt đầu cất bước, quyết không quay đầu.

Chỉ là một nữ tử trẻ tuổi mới 20, nhưng lại có một khí thế thiết huyết lạnh thấu xương.

- Linh Tú tỷ! Vân Dương không khỏi kêu lên.

- Làm sao?

Thượng Quan Linh Tú quay đầu, nhìn Vân Dương, đột nhiên hơi cười:

- Ta đi đây.

Xoay người, phát phát tay.

- Như dự tính ban đầu của Linh Tú tỷ, chính là muốn mấy tiểu chất tu luyện huyền khí, tăng cường thực lực, thêm mấy phần vốn liếng bảo mệnh, như vậy chưa hẳn phải tìm Lăng Tiêu Tỷ.

Vân Dương nói:

- Ta cũng có chút pháp môn.

Thượng Quan Linh Tú đưa lưng về phía hán, lắc đầu, nói:

- Chúng ta cũng có phương pháp tu luyện, người hán cũng hiểu. Ta muốn tìm Lăng Tiêu Tỷ, mục đích thực sự cũng không phải chỉ vì tìm phương pháp

tu hành, mà là... Muốn tìm cho chất nhi... Một chỗ dựa có thể giúp chúng bảo mệnh. Chỉ thế thôi.

- Cái gọi là lý do, chẳng qua chỉ là lý do mà thôi.

Thượng Quan Linh Tú buồn bã cười một tiếng:

- Nam nhi Thượng Quan gia ta, chỉ cần lên chiến trường, đều sẽ không trở lại, điều này chúng ta đã sớm biết, nó đã là số mệnh không thể nghịch chuyển.

- Không có bất kỳ địch nhân nào, dám yên tâm để hậu nhân Thượng Quan tướng môn trưởng thành. Mặc dù tất cả tướng quân hiện tại đều vô cùng tôn kính và khâm phục Thượng Quan tướng môn. Nhưng một khi gặp nhau trên chiến trường, cang là hậu nhân Thượng Quan gia, sẽ gặp phải đả kích cang mãnh liệt.

- Không có bất kỳ quân đội quốc gia nào, hy vọng Thượng Quan tướng môn phục hưng.

Thượng Quan Linh Tú bình tĩnh nói:

- Các cháu của ta, lúc nào lên chiến trường, lúc đó chính là tử kỳ của chúng.

- Nhưng sứ mệnh của chúng, ngay ở trên chiến trường, chúng ta không thể không đi, nhất định phải đi.

- Cho nên, hôm nay ta tới tìm Lăng Tiêu Túy, hy vọng có thể cho chất nhi một cái hộ thân phù... Mặc dù biết rõ, trên chiến trường địch nhân sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào, chưa hẳn đã chịu nề mặt cái bùa hộ mệnh này, nhưng cuối cùng vẫn muốn thử một chút. Nhưng Lăng đại sư đã không còn ở đây, vậy lần nữa đã chứng minh, số mệnh nam nhi Thượng Quan gia, thực chính là như vậy.

- Đa tạ ngời, Vân tiểu đệ.

Thượng Quan Linh Tú sai bước mà đi.

Thân ảnh cao gầy, nhanh nhẹn biến mất trước mắt Vân Dương.

Vân Dương vẫn kinh ngạc xuất thần, tâm tư chập chờn thật lâu không thôi.

...

Gió thu vẫn gào thét trên bầu trời Ngọc Đường.

Nhưng trong hậu viện Thượng Quan gia, lại đang khí thế ngất trời.

Nơi này có một cái tiểu giáo trận.

Một lão phu nhân tóc trắng bạc phơ, chấp tay sau lưng, lạnh lùng đứng bên sân, nhìn chăm chú động tĩnh trong giáo trường, không bỏ sót dù chỉ một chi tiết.

Trong giáo trường, sáu tiểu hài tử đang xếp thành một hàng, lớn nhất cũng chỉ chừng mười mấy tuổi, nhỏ nhất vẫn chỉ năm sáu tuổi, đều là thiếu niên trẻ con.

Đám hài tử này đang đứng trung bình tấn, mỗi đứa đều mồ hôi đầm đìa, nóng hôi hổi, mồ hôi đôm đóp đôm đóp rơi xuống, thấm ướt cả mặt đất dưới chân, nhưng chúng vẫn đang kiên trì chống đỡ.

Thân thể nho nhỏ đã sớm ứ đọng gian nan, lưng la lưng lay, mấy đứa nhỏ, cang đã chảy đầy nước mắt. Mồ hôi cùng nước mắt giọt lớn giọt nhỏ thi nhau chảy xuống. Nhưng chúng vẫn gắt gao ngậm chặt miệng, không chịu khóc thành tiếng.

- Kiên trì!

Ánh mắt lão phu nhân vừa lạnh lẽo vừa cứng rắn, đối với bộ dạng thể thảm của mấy đứa nhỏ mà làm như không thấy.

Rốt cục...

Một đứa bé lưng la lưng bay, phù phù ngã xuống đất, lập tức ngất xỉu.

- Mang xuống!

Lão phu nhân nghiêm nghị quát.

Phốc phốc...

Một lúc sau, nhưng hài tử khác cũng không chịu nổi mà lần lượt té xỉu.

- Nghi ngoi một khắc đồng hồ, sau một khắc, tiếp tục huấn luyện cưỡi ngựa bắn cung!

...

Sau khi nghỉ ngơi một chút, mấy đứa nhỏ khôi phục một chút khí lực, lưu loát leo lên lưng ngựa, cắn răng, trên lưng ngựa sóc nảy chập trùng, làm một loạt động tác, từ trên lưng ngựa nghiêng người, tiến vào dưới bụng ngựa, lại từ một bên khác vọt lên lưng ngựa, lập tức kéo cung...

Tổng cộng có mười mấy động tác, cứ như vậy lần qua lần lại kéo cung, mãi cho đến khi tuần mã đều có chút không thể tiếp tục kiên trì, sáu hài tử vẫn đang không ngừng luyện tập, nhưng lúc trước đứng trung bình tấn, mấy hài tử đã sớm tiêu hao quá nhiều khí lực, tuy đã có một khắc nghỉ ngơi, nhưng duy trì đến lúc này cũng đã sớm sức cùng lực kiệt, rốt cục, một hài tử nhỏ nhất trong sáu người bỗng nhiên lay động một cái, ngã xuống từ trên lưng ngựa.

Thất thủ trong chớp mắt này, lại vô cùng khác biệt so với thất thủ khi đứng trung bình tấn, trung bình tấn nhiều lắm là cả người ngã bệt xuống đất, nhưng nếu ngã từ trên lưng ngựa, đầu ngã xuống trước, hông vẫn tiến lên, hệ số nguy hiểm bạo tăng vô số lần!

Mất thấy móng ngựa chiến mà bởi không không chế được kia, sắp giẫm đạp lên trên thân thể ấu hài.

- Tất cả không được nhúc nhích!

Lão phu nhân nghiêm nghị hét lớn, người đang định lao ra cứu viên lập tức dừng bước, chỉ dám lo lắng nhìn về giữa sân.

Mấy quý phụ bên sân đã sớm đỏ hồng hai mặt, nước mắt uyên chuyển ướt át rơi xuống.

Lại thấy hài tử rơi xuống kia liều mạng thay đổi thân thể, nỗ lực xê dịch thân thể trên mặt đất, móng ngựa đạp xuống phốc một cái, cơ hồ ngay sát mặt hân.

Nhưng, mấy thót ngựa khác cũng đã điên cuồng xông tới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Huấn Luyện Tàn Khốc

Đứa bé kia rõ là không đứng lên kịp, chỉ có thể không ngừng lăn lộn trên mặt đất. Phản ứng lúc này, thuần túy chỉ bằng bản năng!

Né tránh nguy cơ, bản năng cầu sinh!

Sáu con ngựa gào thét chạy qua sát người nó, rốt cục bình yên vượt qua nguy cơ...

Lúc này, đứa bé kia mới xoay người đứng lên, vừa mới đứng lên, chỉ thấy trước mắt tối sầm lại, lần nữa ngã quy xuống đất. Vừa rồi né tránh đã ép nó đến cực hạn, phải kích phát toàn bộ tiềm lực mới có thể hoàn thành, bây giờ đã qua khỏi con nguy, thân thể đứng dậy, tâm thần buông lỏng, rốt cục nó cũng không duy trì được nữa, trực tiếp ngất xỉu tại chỗ.

- Giội tỉnh!

Lão phu nhân giận dữ:

- Tại hoàn cảnh như vậy sao có thể bất tỉnh! Dùng nước lạnh gội tỉnh hân! Luyện thêm!

Một vị quý phu nhân bên cạnh rốt cục không nhịn được, ngấp ngừng can khản nói:

- Bà bà... Ngài... Cho bọn chúng nghỉ ngơi một chút đi... Tiểu Ngũ... Nó mới có sáu tuổi a...

Thượng Quan Linh Tú ở một bên cũng can chặt môi, nhưng trên mặt chỉ có vẻ kiên cường, hoàn toàn không có một tia ôn nhu mà nữ tử bình thường nên có.

- Ai...

Lão phu nhân nhắm mắt lại, chỉ thấy trong lòng dâng lên từng đợt chua xót.

Tâm cảnh xưa nay chưa từng dao động cũng trở nên mềm nhũn!

- Nếu không trước cứ...

Lời lão phu nhân còn chưa ra khỏi miệng, đã thấy Thượng Quan Linh Tú ở bên cạnh hét lớn một tiếng:

- Không được! Không thể nghỉ ngơi! Không đến thời gian, không ai được nghỉ ngơi!

Thanh âm như chém đinh chặt sắt, không chứa nửa phần ngừ khí có thể thương lượng.

- Linh Tú!

Trông mặt nữ tử trung niên bên cạnh như muốn phun lửa:

- Ngươi như vậy là muốn hành hạ chết bọn hần hay sao?

Thượng Quan Linh Tú cắn chặt môi.

- Giáo trường nhỏ này, đã tồn tại ở Thượng Quan gia hơn bảy mươi năm nay! Hơn bảy mươi năm nay, mỗi nam nhi Thượng Quan đều ở trong đó rèn luyện võ nghệ, sau đó chinh chiến sa trường.

- Ta sinh muộn, không có duyên nhìn thấy gia gia tập võ trong này.

Thượng Quan Linh Tú lớn tiếng nói:

- Nhưng ta đã nhìn thấy cha, bá bá, các thúc thúc ở đó luyện võ! Ở đó rèn luyện!

- Ta cũng nhìn thấy các ca ca trong đó gào thét tới lui, cắn răng, chảy máu, từ ba bốn tuổi đã bắt đầu rèn luyện bản thân!

- Mỗi người họ đề liều mạng rèn luyện, vô cùng liều mạng rèn luyện.

Thượng Quan Linh Tú lớn tiếng nói:

- Nhưng bọn hần liều mạng như vậy, hiện tại vẫn không tránh khỏi kết cục chiến tử sa trường!

- Cường độ huấn luyện hôm nay của bọn hần, so với các ca ca lúc cùng tuổi cũng mới chỉ hơn một chút mà thôi, còn xa xa chưa đủ!

- Ta thà rằng để bọn hần chết tại giáo trường này, cũng không muốn tương lại bọn hần phải đổ máu trên sa trường băng lãnh, đổ xuống vó ngựa của địch nhân! Trở thành công huân cho địch nhân thăng quan tiến chức!

- Tiếp tục cho ta! Tiếp tục luyện! Không đến giờ, chết cũng không được nghỉ ngơi!

- Bất luận ai cũng không được cầu tình, tất cả đều luyện tập tiếp cho ta!

Gương mặt xinh đẹp của Thượng Quan Linh Tú đỏ bừng lên, ánh mắt như nham thạch nóng chảy:

- Mau mau, không tiếp tục, hình phạt chờ sẵn!

Trong tiếng roi vun vút thúc dục, sáu đứa nhỏ tiếp tục loạng choạng leo lên lưng ngựa, cắn chặt răng, tiếp tục ma luyện các động tác!

- Đây chính là Thượng Quan tướng môn!

Thượng Quan Linh Tú hô quát:

- Đệ tử tướng môn, đều như thế. Một là giẫm lên thi thể địch nhân, lấy thủ cấp địch trọng chấn phong thái Thượng Quan tướng môn! Hai là ngã dưới đao địch, trở thành chiến công của bọn hần!

Số mệnh nam nhi Thượng Quan tướng môn chính là như vậy, không có con đường thứ ba!

Tiếng hô quát thê lương, hòa cùng tiếng gió thu gào thét, khiến gió thu lại thêm mấy phần cô tịch.

...

Chiều tối.

Thượng Quan Linh Tú đưa theo mấy chất nhi ra ngoài, đi đường trầm mặc không nói một câu.

Càng đi càng im lặng.

Rất cục, mấy cô cháu đi đến một nơi hỗn loạn.

Đây chính là khu đèn đỏ của Thiên Đường thành, là nơi vô số lưu manh ác ôn đào phạm tụ tập, tất cả đều sinh tồn trong cái nơi hắc ám dơ bẩn này. Nói cách khác, đây chính là vùng đất bị vứt bỏ.

Ban ngày nơi này cơ hồ không có bóng người xuất hiện, vô cùng quanh quẩn. Nhưng vừa đến ban đêm, các loại ngựa quỷ xà thần đều như chui lên từ dưới đất, không khí ồn ào chiếm lấy cả một vùng.

Có người đang uống rượu, có người đang chửi đổng, có người đang đánh nhau, còn có người, bắt lấy một nữ tử bên đường, bắt đầu...

Trong ánh đèn hờn ám, khắp nơi đều có những gương mặt vặn vẹo, dữ tợn, khủng bố và tàn nhẫn.

Một đại hán, lưng la lung lay đứng dậy, chụp vào một phụ nữ rách rưới bẩn thỉu:

- Ha ha, tới đây, cùng chơi với đại gia nào.

Hắn còn chưa bắt được, đột nhiên một thân ảnh nhỏ xuất hiện, lập tức, trên bụng đại hán kia liền bị ăn một quyền.

- Ranh con, ngươi muốn đánh lão tử? Muốn chết sao?

Đại hán chỉ thấy, một quyền này như đánh nát của ruột hắn, sau một hồi đau đớn, hắn lại giận tím mặt, không chút lưu tình mà phản kích.

Thân ảnh năm sáu tuổi linh hoạt né tránh, thân thể nhỏ bé nhưng khí lực không nhỏ, liên tiếp ra đòn, đánh tới tên đại hán kia phải kêu rên không ngừng.

Nhìn thế này tuy cao thấp đã phân, nhưng đại hán kia vẫn là nam tử trưởng thành, phàm là nếu đánh tròng tiểu gia hỏa kia, dù chỉ là một quyền một cước, tiểu hài tử vẫn sẽ không chịu được, thế thắng bại tất sẽ bị nghịch chuyển.

Cho dù thường ngày nhận được huấn luyện nghiêm ngặt, nhưng dù sao vẫn chỉ là một hài tử sáu tuổi.

Phanh.

Một tiếng hét thảm đột nhiên vang lên, đứa bé kia né tránh không kịp, bị đại hán đá một cước ngay bụng, thân thể nho nhỏ văng xa ba trượng, đập lưng xuống đất, trong lúc nhất thời không thể đứng dậy.

Đại hán cười gằn xông lên, hiển nhiên là muốn đưa đứa bé kia vào chỗ chết.

Tại cái vùng đất này, cái gọi là thiện lương lương tri thương xót, đều không đáng bằng một nắm gạo, kẻ yếu như người già trẻ em, sẽ chỉ biến thành vật hy sinh. Một khi đại hán chiếm được thượng phong, sẽ chỉ có thể ra tay trăm thảo trừ căn, phải đem hậu họa có thể nảy sinh trong tương lai bóp chết từ khi có thể!

Thượng Quan Linh Tú nghiêng chặt hàm răng, thân thể mềm mại không ngừng run rẩy, nhưng vẫn không hề nhúc nhích, chỉ trừng chòng mắt, xem tình hình phát triển.

Hài tử nằm dưới đất đã thấy đôi phương áp sát tới, nỗ lực lăn mình một cái, ôm bụng đứng lên, trên trán đã sớm toát đầy mồ hôi lạnh. Đại hán nhe răng cười một cái, hung tợn nhào lên, muốn đè bẹp hài tử, lại đã thấy hài tử kia đột nhiên rống to một tiếng, bỗng nhiên lóe lên, hài tử đã bật lên cao, hai ngón tay, hung hăng đâm vào hai hốc mắt đại hán.

Theo đó là một tiếng rú thảm kinh thiên động địa, đại hán cảm một tay nhấc tiểu hài tử kia kên, tay còn lại liên tục ra đòn.

Tiểu hài tử liên thành kêu thảm, lại hung hãn vọt lên, bộ răng sữa hung hãn cắn chặt yết hầu đại hán.

Máu tươi lập tức trào ra, đại hán hoảng sợ gào thét, thanh âm từ từ yếu bớt, thân thể khôi ngô vô lực ngã xuống, thân thể trắng kiện chỉ kịp co quắp một chút, rồi bất động.

Dưới thân thể của hắn, nhanh chóng bị máu tươi thấm đẫm.

Thân thể vốn đã bất động kia, đột nhiên run rẩy một cái, đã thấy một cái đầu nhỏ ngoi lên từ dưới chân, khắp người đều phủ bằng máu me, hơi thời dòn dập, thậm chí thân thể nhỏ còn thỉnh thoảng lung lay.

Hiện nhiên, sau trận chiến này, tuy hài tử chiến thắng, nhưng cái giá phải trả cũng không nhỏ, vượt qua khả năng chịu đựng của một hài tử mới sáu bảy tuổi!

Chỉ có điều, đứa bé kia vừa bình ổn hơi thở, liền nỗ lực ưỡn ngực, cố nén sự đau xót trong người, giờ tay lên:

- Ta thắng!

Tiểu hài tử đã sớm biết rõ số mệnh của bản thân, nam nhi Thượng Quan gia, không có cái gọi là tuổi thơ!

Chỉ có sinh tử thắng bại!

Nước mắt của Thượng Quan Linh Tú sớm đã tràn mi, cúi người xuống, giang hai tay nghênh đón chất nhi khai hoàn trở về, trong bóng tối, ôm chặt lấy thân thể run rẩy của cháu!

- Tốt! Tam Oa làm rất tốt! Khiến cô cô cảm thấy kiêu ngạo!

Thanh âm của Thượng Quan Linh Tú nghẹn ngào nói.

- Họ của ta là Thượng Quan, tên ta là Thượng Quan Long Thao, ta không phải là Tam Oa.

Tam Oa tựa trong ngực cô cô, lẩm bẩm nói:

- Ta là nam nhi Thượng Quan gia, Thượng Quan Long Thao...

Lời còn chưa dứt, liền hôn mê bất tỉnh.

Một trận chiến thảm liệt vừa rồi, đối với hài tử mới sáu bảy tuổi mà nói, thực sự quá tàn khốc.

Hắn đã dùng hết khí lực toàn thân, thậm chí còn thụ thương không nhẹ, nhưng lúc này té xỉu, trên mặt hắn vẫn còn ánh lên vẻ kiêu ngạo.

Ta thắng!

Ta là Thượng Quan Long Thao!

Ta là đệ tử Thượng Quan tướng môn!

- Người tiếp theo!

Thượng Quan Linh Tú hung hăng gạt nước mắt.

...

Đêm khuya.

Thượng Quan Linh Tú mang theo sáu chất nhi chồng chất vết thương, đi tới phía tây Bách Trượng hồ, đến mảnh bãi tha ma âm u trong truyền thuyết.

Quý Hòa chiêm chiếp. Ân hận không ngừng.

- Buồn ngủ thì ngủ ở chỗ này đi.

Khuôn mặt của Thượng Quan Linh Tú lạnh lẽo cứng rắn ghê gớm:

- Một phần không thể làm gối đầu, lúc ngủ, đầu hướng xuống dưới, chân gác lên một phần.

Nhưng, dù buồn ngủ thế nào, tại cái bãi tha ma rùng rợn như vậy, mấy tiểu hài tử bọn chúng làm sao ngủ được, phải có lá gan như thế nào mới có thể ngủ ở cái chỗ này?!

Từng đứa co rúm lại, nhìn hoàn cảnh xung quanh, trong mắt tràn đầy thần sắc sợ hãi.

- Cô cô... Ta rất sợ hãi...

Một hài tử nhỏ nhất kéo vạt áo Thượng Quan Linh Tú, vô cùng đáng thương khẩn cầu:

- Chúng ta về nhà đi...

- Không được!

Thượng Quan Linh Tú quả quyết nói:

- Đệ tử Thượng Quan tướng môn không thể được phép sợ hãi! Ngay cả người sống chúng ta còn không sợ, sợ chỉ người chết?

- Ở đây, tách ra!

Thượng Quan Linh Tú nghiêm nghị nói:

- Khoảng cách mỗi người, cách nhau ít nhất năm bước, không được phép dựa chung một chỗ! Nghe rõ không, không cho phép dựa chung một chỗ! Mỗi khi tới gần, mặc kệ là chủ động hay bị động, cả hai cùng chịu phạt!

Sáu hài tử cứ như thế mà bị tách ra.

Sau khi chia tách sáu người cháu, Thượng Quan Linh Tú cũng tự mình ẩn thân sau một cái bia mộ, cẩn thận quan sát động tĩnh sáu người cháu của mình.

Bên kia, sáu hài tử vẫn đang khóc sứt sùi, nghẹn ngào, đột nhiên có một hài tử đứng lên:

- Ta không ngủ được, ta muốn đánh quyền.

Hô hô hô... Thế mà thực sự bắt đầu đánh quyền, một quyền một cước, đánh đau ra đấy.

Ánh mắt năm đứa trẻ khác cũng sáng lên:

- Chúng ta cũng luyện quyền!

Sáu hài tử, trong bãi tha ma như rồng cuộn hổ chồm, mỗi người mang một sắc thái.

Thượng Quan Linh Tú nhìn một màn này, hốc mắt không khỏi ẩm ướt một trận. Sau đó, nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, quần chặt vạt áo của mình, dùng con mắt sợ hãi len lén nhìn xung quanh.

Nữ trung hào kiệt, không sợ trời không sợ đất, giờ phút này cũng không kìm được phát run...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chi Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Trong Bãi Tha Ma

Thượng Quan Linh Tú bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, nhưng vẫn cố cắn răng chịu đựng.

So với sáu người cháu của mình, nàng đối với cái bãi tha ma này càng thêm sợ hãi!

Vô luận ngày thường Thượng Quan Linh Tú hiền ngang như thế nào, danh xưng cân quốc không thua đáng mấy râu đi nữa, nhưng chung quy vẫn là nữ hài tử, đối mặt với hoàn cảnh bốn bề tăm tối, quỷ hỏa lượn lờ, gió thu rít gào như tiếng quỷ kêu ma khóc, chuột bọ thì ẩn hiện khắp nơi, bờ rào, bụi cỏ, một phần, đầu đầu cũng thấy bóng dáng, tùy tiện một chút động tĩnh, đều có thể dọa nàng run bần bật, thân là nữ hài tử, dù ngày thường có giả bộ kiên cường lãnh khốc, nhưng bản tâm nàng vẫn không cách nào thay đổi.

Nhưng mà, con người chính là như vậy, càng nhát gan, càng sợ hãi thì càng không dám nhắm mắt lại. Càng sẽ chú ý tới bất kỳ động tĩnh xung quanh, dù chỉ là gió thổi cỏ lay, cũng dọa bản thân càng thêm run rẩy.

Thanh âm huyền ảo bỗng nhiên vang lên, Thượng Quan Linh Tú sợ hãi mở to hai mắt nhìn, thấy một thứ đồ vật tròn trịa chui ra từ trong bụi cỏ, đang chậm rãi bò đến chỗ nàng. Thượng Quan Linh Tú chỉ thấy toàn thân cứng như gỗ.

Miệng nhỏ của nàng đang há hốc ra, gương mặt xinh đẹp sớm bị dọa đến tái nhợt.

Động tĩnh dần dần tới gần, hô hấp của nàng càng thêm gấp rút, hai cánh tay bầu chặt lấy vạt áo trước ngực, cơ hồ bị dọa đến sắp ngất.

Rất cục... Một con nhím bò ra từ trong bụi cỏ.

Thượng Quan Linh Tú thở dài một hơi, nhin không được vỗ vỗ lồng ngực, so với chuột, con nhím trước mắt thực sự hết sức đáng yêu.

Nhưng ngay lúc này, nàng đột nhiên nghe được, ngay cạnh mình, truyền đến một tiếng thở dài ung dung.

Trong chốc lát, lông tơ toàn thân Thượng Quan Linh Tú đều dựng cả lên.

Nàng biết, bản thân tuyệt đối không thể nghe lầm.

Đích đích xác xác, chính là có một cái gì... Tại bên tai mình, phát ra một tiếng thở dài sâu kín...

Nơi này là bãi tha ma a...

Còn có thể có người nào thở dài trong đêm khuya này?

Thượng Quan Linh Tú lúc này đã sắp phát điên.

Nàng khẩn trương đứng dậy, chỉ thấy mồ hôi lạnh đã thấm ướt quần áo, nhưng vẫn kiên trì nhìn về phía sáu người cháu, xác định cháu mình an toàn, tiếng

quyền phong hô hô vẫn còn vang động, không khỏi có thêm chút định lực, cảm giác sợ hãi trước đó cũng tạm ép xuống.

Nhưng tiếng thờ dài kia, lần nữa vang lên bên tai nàng.

Ác mộng lại đến, Thượng Quan Linh Tú nhất thời kinh hô một tiếng, theo bản năng nhảy một cái thật xa, chỉ thấy toàn thân mềm nhũn lại:

- Người... Là... Là... A...a...a... Ai?

Nàng bị dọa đến hai hàm răng va vào nhau lập cập, ngay cả nói cũng không rõ ràng.

Chỉ nghe thấy, sau lưng truyền tới tiếng một người ung dung nói:

- Việc gì mà người phải chịu tội như vậy?

“Nói chuyện!”

“Quý hồn nói chuyện!”

“Thực sự có quý!”

Toàn thân Thượng Quan Linh Tú lắc một cái, vèo một cái nhảy lên chừng tám trượng, lại liều mạng xoay người trên không trung, rốt cục nhìn thấy, ngay trên bia mộ mà nàng mới nấu thân, một bóng đen phiêu dật lơ lửng đứng đó.

Chỉ là, trong bóng đêm thâm thúy này, bóng đen kia càng thêm như hữu hình vô chất, lung la lung lay, thân thể như bất cứ lúc nào cũng có thể vận vẹo biến hình...

- Quý... Quý... Thật thật... Cơ quý a...

Thân thể Thượng Quan Linh Tú vốn đang lơ lửng trên không trung, bị dọa đến quên cả khống chế huyền khí, mất động lực, thân thể nàng tựa như quả nặng rơi thẳng xuống đất.

Nhưng lúc này, nàng đang ở trên cao tám trượng, nếu cứ thế mà rơi xuống, không tốt một cái liền phải chịu trọng thương!

Thân ảnh trên bia mộ kia than thở một cái, thân thể tung bay, vừa vận tiếp lấy thân thể Thượng Quan Linh Tú vào trong ngực.

Nếu hấn không tiếp, chỉ sợ vị nữ anh hùng Thượng Quan tướng môn này, coi như không đến mức ngã chết, nhưng bị thương lại là nhất định...

Thân đang ở giữa không trung, thế mà có thể quên vận chuyển huyền khí... Nàng đúng là hiếm gặp.

- Thả ta ra!

Thượng Quan Linh Tú theo bản năng hét rầm lên, nàng thực sự bị dọa tới sợ, thỉnh linh vận dụng kỹ năng trời phú của nữ nhân.

- Là ta.

Vân Dương bất đắc dĩ vuốt vuốt sống mũi.

Chút là gan đó, còn không bằng hạt vừng, lại dám mang theo sáu tiểu hài tử đến bãi tha ma luyện công.

Hấn thực sự phục...

Sau tiểu hài tử không chút sợ hãi, còn người dẫn đến này lại bị dọa đến tê liệt...

- Là...

Thượng Quan Linh Tú nhắm mắt lại, ở trong ngực Vân Dương quyền đâm cước đá một trận, mới cảm thấy thanh âm này có vẻ quen thuộc, thử mở mắt, đập vào mắt nàng, là một gương mặt tuần tú đầy bất đắc dĩ, ngay cả tóc tai đều bị nàng túm loạn lên, tóc tai bù xù, vẻ mặt bất đắc dĩ, vô cùng chật vật nhìn nàng.

Người trước mắt, không phải Vân Dương còn có thể là ai?!

- Là người...?!

Thượng Quan Linh Tú lập tức cảm thấy dũng khí đã trở lại, nháy mắt đầy máu phục sinh, vẻ tái nhợt trên mặt lập tức biến mất, thay vào đó, là vẻ mặt băng sơn lạnh lẽo cứng rắn:

- Thả ta xuống!

Vân Dương im lặng buông đôi phương xuống.

Thượng Quan Linh Tú vỗ vô trên người mình, sắc mặt hơi chút đỏ lên, lại cứng rắn hỏi:

- Tại sao ngươi lại ở đây?
- Ta cũng không còn cách nào khác...

Vân Dương phát phát tay:

- Ta uống rượu xong, muốn về nhà, trùng hợp nhìn thấy người dẫn theo sáu tiểu bát điếm đi sang bên này. Ta liền hiếu kỳ đi theo, muốn xem các ngươi đến cùng muốn làm gì... Kết quả, các ngươi dẫn ta trực tiếp vào bãi tha ma...
- Mà các ngươi vào bãi tha ma thì cũng thôi, còn muốn ở đây qua đêm...

Vân Dương vỗ ngực:

- Thực là làm ta sợ muốn chết.

Thượng Quan Linh Tú đỏ mặt nói:

- Ngươi một mực ở bên quan sát?
- Hiếu kỳ thôi!

Vân Dương nói:

- Linh Tú tỷ quả nhiên là bậc nữ anh hùng, không hề thua kém đáng mày râu, dũng khí như vậy, quả là khiến tiểu đệ bội phục, bái phục, chữ phục này, không phải dành cho Linh Tú tỷ thì không còn ai xứng đáng!

Thượng Quan Linh Tú mặt đỏ như lửa, đột nhiên “Tranh” một tiếng, rút trường kiếm ra, thẹn quá thành giận nói:

- Vân Dương, sớm biết huyền công của ngươi rất cao minh, danh chấn Ngọc Đường, tới tới tới, ta với ngươi so tay một chút.

Khóe miệng Vân Dương khẽ giật giật mấy cái, từ lúc nào mà ngươi nghe nói huyền công của ta cao cường? Còn danh chấn Ngọc Đường nữa? Sao ta lại không biết bản thân lại có danh tiếng lớn như vậy a? Rõ ràng là bị ta phát hiện ngươi nhất gan, thẹn quá thành giận muốn đánh một trận cho hả giận a.

Vừa rồi tuy Vân Dương có lòng thương tiếc, thế nhưng cũng không muốn khi dễ một người gặp cảnh khó khăn.

- Chậm đã, Linh Tú tỷ, khổ tâm của ngươi ta đều biết.

Vân Dương nói:

- Bất quá làm như vậy, trong mắt ta lại thấy là dục tốc bất đạt, khó được hiệu quả tích cực.

Thượng Quan Linh Tú ung dung thờ dãi:

- Ta há có thể không biết đạo lý dục tốc bất đạt, nhưng dù sao so với không làm gì còn tốt hơn, dục tốc bất đạt, dù bọn chúng muốn chậm rãi trường thành, nhưng địch nhân của chúng chưa chắc đã cho chúng thời gian từ từ thành thực.

Vân Dương nhất thời ngạc nhiên, tâm tư khẽ động, lại thấy lời Thượng Quan Linh Tú có đạo lý!

Lúc này, sáu tiểu hài nghe thấy động tĩnh, cũng nhao nhao chạy tới, liếc nhìn, thấy bên cạnh cô cô của mình lại có thêm một đạo bóng người.

Lập tức cùng nhau hô quát, sáu thân ảnh toàn bộ tiến lên, kết thành một bức tường chắn trước Thượng Quan Linh Tú, sáu đôi mắt đồng thời trừng lên nhìn Vân Dương, trăm miệng một lời:

- Không cho phép khi dễ cô cô ta!
- Người xấu!

Vân Dương cảm thấy thú vị:

- Cô cô ngươi đem các ngươi đến chỗ này giày vò, cố ý tra tấn các ngươi, các ngươi còn che chở nàng làm gì?

Đứa lớn tuổi nhất trong sáu đứa ngang nhiên nói:

- Cô cô tôi luyện chúng ta, chính là muốn chúng ta rèn luyện, cho chúng ta thêm phần bản năng cầu thắng trên chiến trường, việc này chính là chuyện của

Thượng Quan tướng môn chúng ta, liên quan gì tới ngươi? Nam nhi Thượng Quan gia chúng ta, bảo hộ nữ hài tử vốn là trách nhiệm! Người xấu nhà ngươi mau chóng rời đi, chúng ta có thể tha thứ ngươi, bằng không...

- Bằng không các ngươi dám thế nào?

Vân Dương cảm thấy buồn cười, cố ý đùa hỏi:

Thượng Quan Linh Tú ở một bên, chỉ thấy hốc mắt nóng lên, suýt bị đạo nhiệt lưu ôn nhu kia công phá tâm phòng, cưỡng ép khống chế xụ mặt nói:

- Sáu tên tiêu quỷ các ngươi thì biết gì, đây là Vân thúc thúc của các ngươi, là bằng hữu của cô cô. Sáu người các ngươi mau chóng tự đi luyện công mới là đúng đắn.

Sáu hài tử瑟瑟 sờ.

Đứa lớn nhất có chút khó hiểu vỗ vỗ đầu nói:

- Vân thúc thúc? Chưa nghe nói qua a, là dụng út của chúng ta sao?

Thượng Quan Linh Tú giận giữ:

- Còn không đi luyện công ta liền...

Còn chưa nói xong, sáu hài tử đã hú lên một cái rồi biến mất.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ của Thượng Quan Linh Tú, Vân Dương không khỏi cười thầm trong lòng:

- Đồng ngôn vô kỵ, khụ khụ, Linh Tú tỷ không cần để trong lòng.

Thượng Quan Linh Tú hừ một tiếng:

- Ngươi còn chưa nói cho ta biết, ngươi theo dõi ta là muốn làm cái gì?

Vân Dương nói:

- Ta nào có theo dõi ngươi, hôm nay gặp nhau chỉ là trùng hợp mà thôi.

Mắt thấy Thượng Quan Linh Tú dựng thẳng lông mày, sắp nổi bão, Vân Dương cười ha ha một tiếng:

- Kỳ thực, cũng bởi vì không đành lòng đi, ngươi huấn luyện chúng như vậy, trong thời gian ngắn còn có hiệu quả, nhưng nếu huấn luyện lâu dài mà nói, rất có thể sẽ hủy hết tiền đồ Võ Đạo của chúng. Phương thức huấn luyện đã man như vậy, không thể làm, không phải đường đi của tu giả!

Thượng Quan Linh Tú không nói lời nào, lẳng lặng nhìn hấn.

Vân Dương nói:

- Trước khi Lăng Tiêu Túy đi, từng có lưu lại cho ta một bộ huyền hỉ tâm pháp, tên là Tam Tài huyền khí. Nhưng sau khi ta tỉnh nghiệm, lại phát hiện bộ công pháp kia tuy siêu diệu, nhưng lại không phù hợp với thể chất của ta...

Ánh mắt Thượng Quan Linh Tú sáng lên.

Công pháp mà Lăng Tiêu Túy lưu lại, dù chỉ điều này, cũng đã đủ, quá đủ.

Kỳ thực, Vân Dương làm gì có công pháp mà Lăng Tiêu Túy lưu lại, thứ hấn lấy ra hiện tại, chỉ là một môn công pháp phụ tu của Lục ca Lôi Tôn lưu lại mà thôi.

Đương nhiên, Vân Dương cũng không có hoàn toàn nói dối, bộ công pháp kia đích thực là không phù hợp với hấn, nhưng nghe Lôi Tôn chính miệng nói, bộ công pháp kia trong Huyền Hoàng giới cũng có vẻ rất lợi hại, cái tên Tam Tài huyền khí nghe có vẻ phổ thông đại chúng, nhưng nội tình cứng rất bất phẩm diệu nghệ.

Hơn nữa, hấn cũng bị Thượng Quan tướng môn này đã động.

Vân Dương lấy Tam Tài công pháp ra từ trong ngực, đưa cho Thượng Quan Linh Tú. Thượng Quan Linh Tú lui ra sau một bước, tránh đi, nàng có chút kích động nhìn quyền sách đến sát tay mình:

- Cái này... Cái này... Cái này có thể được không? Đây là... Lăng đại sư đưa cho ngươi, ngươi cứ vậy mà mang ra... Thực không có việc gì?

Vân Dương có chút buồn cười, rõ ràng người trước mắt đã vô cùng động tâm với bí tịch mà hấn đưa ra, nếu hấn thực thu lại, không chừng nàng ra tay cướp đoạt hay không còn khó nói, vậy mà còn muốn uyển chuyển hỏi thăm, quả là đáng yêu, không thể nín cười được:

- Không có việc gì. Việc này ta có thể đảm bảo, lại nói, Lăng Tiêu Túy biết rõ thể chất ta không thích hợp, nhưng vẫn muốn lưu bộ công pháp này lại, thâm ý trong đó, vừa nhìn đã rõ.

Thượng Quan Linh Tú ừ một tiếng, lúc này mới cẩn trọng nhận lấy Tam Tài huyền công.

Bắt đầu lật từng tờ xem xét.

Càng xem, lòng càng vui vẻ, càng xem, càng thấy rung động lạ kỳ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Anh Hùng Không Nên Tuyệt Hậu

Nội dung ẩn chứa trong bộ công pháp kia, quả nhiên là chữ chữ như châu ngọc, câu câu sâu sắc, so với công pháp huyền khí mà nàng thường nhìn thấy, thực sự cao minh hơn vô số lần, càng nhìn, càng thêm kinh hãi, càng phát hiện bộ chỗ tinh diệu của bộ công pháp này.

- Bộ công pháp này, thực quá quý giá.

Ngọc thủ trắng nõn của Thượng Quan Linh Tú nắm chặt lấy Tam Tài công pháp:

- Ta sợ, không chịu nổi, Thượng Quan tướng môn cũng không đảm đương nổi.

Vân Dương nhíu mày, nói:

- Câu nói này của Linh Tú ty có chút quá nặng, dù gì ngươi cũng là nữ nhi giang hồ, vẫn là sáng khoái một chút thì tốt hơn!? Bộ công pháp này ở trong tay ta cũng vô dụng, ngươi còn khách khí với ta làm gì? Khách khí nữa, chính là đối trá a.

Rốt cục Thượng Quan Linh Tú không nhịn được mà bật cười, khôi phục lại tính tình cởi mở trước kia, nói:

- Tốt, ta nhận, Vân tiểu đệ, nhân tình này của ngươi, ta nhớ kỹ!

Vân Dương mỉm cười nói:

- Thượng Quan tướng môn có thể nhận quà tặng của ta, chính là cho ta thể diện thật lớn mới đúng. Bất quá, Linh Tú ty, từ nay về sau, ngươi không thể huấn luyện chúng như vậy nữa, hết thảy phải lấy tu luyện huyền khí làm đầu. Còn cần phải chú ý đến phương diện thiên tài địa bảo, huyền thạch tinh thạch cùng với những thứ có thể gia tăng huyền khí, đừng rồi, còn có thịt huyền thú, đây chính là món chính không thể thiếu cho bọn chúng bổ sung huyền khí a. Mấy thứ này, đối với cao cấp tu giả, phi thường trọng yếu, tuyệt không thể để sơ hở.

Thượng Quan lu trình trọng gật đầu, cẩn rắng nói:

- Ta đã hiểu! Vân Dương, nếu có một ngày Thượng Quan tướng môn có thể trọng chấn vinh diệu, đều là nhờ tới nay ngươi ban thưởng!

- Linh Tú ty nói quá lời.

Vân Dương thông dong mỉm cười:

- Nếu như thế, ta liền xin cáo từ. Ngươi cũng về sớm một chút, sau này cũng không cần vất vả như vậy, ai, nói không vất vả, kỳ thực ngày sau ngươi chỉ sợ sẽ phải càng vất vả hơn a, bởi tài nguyên cần cung cấp cho mấy gia hỏa này, chính là một con số thiên văn, ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt a.

- Đa tạ.

Thượng Quan Linh Tú vờn người đứng dậy, cung kính thi lễ với Vân Dương một cái.

Vân Dương cười ha ha một tiếng, quay người thân nhiên mà đi, thân ảnh cao lớn, tông giày lát liền biến mất trong màn đêm.

Thượng Quan Linh Tú nhìn hướng mà Vân Dương biến mất, khe khẽ thở dài, lập tức, sắc mặt lại khôi phục lại vẻ kiên cường hàng ngày, quát:

- Đều tới đây! Chúng ta về nhà!

- Thật sao thật sao?

- Ân, thật, về sau, các ngươi không cần khổ cực như thế nữa, cũng không cần đến đây luyện gan dạ nữa.

- Thật sao? Oa! Quá tốt rồi...

Sau tiểu gia hỏa ôm thành một đoàn, nhảy nhót vui vẻ.

Nhìn bộ dạng vui sướng của sáu đứa nhỏ, Thượng Quan Linh Tú cũng cảm thấy vui vẻ, xiết chặt bí tịch trong lòng bàn tay, lại cảm thấy kích động.

Về sau... Sẽ tốt hơn!

Thượng Quan tướng môn... Sẽ tốt hơn!

Vân Dương, cảm ơn ngươi.

Khi Vân Dương trở lại vpy, sắc trời đã tăng sáng, tia nắng đầu tiên đã xuất hiện.

Sự thực cũng không phải Vân Dương trùng hợp gặp đám người Thượng Quan Linh Tú, mà thực tế, rờng ra một ngày nay, Vân Dương đều ở bên xem tất cả những gì phát sinh ở Thượng Quan tướng môn.

Từ sáng sớm, khi sáu hài tử bị gọi dậy, tiến hành huấn luyện. Đầu tiên là thở nập điều tức, sau đó công vật nặng chạy cự li dài, sau đó lại là các hạng mục rèn luyện thể năng...

Sau khi làm hết lượt, phương đông mới có chút ánh sáng, sự vất vả trong đó, Vân Dương nhìn mà cũng lú lười không thôi.

Nhưng, đó mới chỉ là bắt đầu...

Sau đó là các loại rèn luyện, ma luyện, khởi động gân cốt toàn thân, lại tiến hành huấn luyện các loại binh khí dài ngắn từ đao thương kiếm kích búa rìu đủ cả, còn có thuật cưỡi ngựa bắn cung...

Chỉ có một canh giờ lúc trưa mới là thời gian nghỉ ngơi, nhưng chính thời gian nghỉ ngơi này, bọn hắn vẫn phải vừa nghỉ vừa xem binh thư, học thuộc chiến trận kinh điển, lại còn tùy thời phải trả lời câu hỏi mà mọi người đưa ra.

Làm như thế nào, mới có thể tránh được trận đại bại này?

Làm thế nào, mới có thể chuyển bại thành thắng trong tình huống này?

Trong tình huống này, phải làm thế nào mới có thể bảo toàn thực lực?

Trong tình huống này, nên chọn rút lui bảo toàn thực lực hay chọn tử chiến?

Một khi đáp sai, chính là trừng phạt..

Vân Dương thấy cảnh mà e ẩm trong lòng, bọn hắn, mới chỉ là hài tử, đứa lớn nhất, mới có chín tuổi. Mà nhỏ nhất, mới qua sáu tuổi.

Huấn luyện như thế, không phải nói là trong không khí sinh tử như thế, thực sự là... Thực sự là quá tàn nhẫn.

Cho đến chiều, sau khi ăn cơm xong, Thượng Quan Linh Tú lại dẫn bọn hắn ra ngoài, đến khu đèn đỏ hỗn loạn, tìm lưu manh đánh nhau, tiến hành huấn luyện thực chiến, trải nghiệm sinh tử. Còn đến lúc đèn khuya, vẫn chưa được nghỉ ngơi, mà là đưa đến bãi tha ma luyện gan dạ.

Một ngày này, quá trình mà bọn nhỏ phải trải qua, đủ khiến Vân Dương toàn thân phát lạnh, sợ hãi không thôi.

Cái này, chính là một ngày của nam nhi tướng môn!

Vân Dương ngửa mặt lên trời thở dài.

Nhìn Thượng Quan phủ thuần mà nữ quyến trưởng bối, lại nhìn từ đường Thượng Quan gia lít nha lít nhít bài vị.

Đây chính là cái mà tướng môn bỏ ra.

Đương nhiên Vân Dương cũng hiểu và lý giải, tại sao các nàng phải làm như thế, các nàng cũng không phải cố ý muốn tra tấn mấy hài tử kia, mấy đứa nhỏ đều là cốt nhục của các nàng!

Thậm chí, so với chính bản thân chúng đau đớn xác thịt, thì các nàng còn càng thêm đau đớn trong lòng, đau như ngàn vạn con dao cắt vụn linh hồn.

Nhưng, các nàng nhất định phải làm vậy!

Hơn nữa, dù các nàng đã thấy huấn luyện đã tàn khốc cực điểm, nhưng vẫn không thể tránh được chuyện càng thêm tàn khốc hơn sau đó.

Nhưng hải tử này, tại một khắc mà chúng ra đời, cũng đã gánh trên lưng vận mệnh, định sẵn con đường: thừa nhỏ bị khổ luyện, không có một ngày tốt lành. Trưởng thành tìm thể tử, lưu lại huyết mạch, sau đó ra chiến trường.

Cuối cùng là tử chiến sa trường!

Dã ngựa bọc thầy!

Đây chính là toàn bộ lịch trình trên con đường sinh mệnh của họ!

Nhìn sự bị thương trong mắt cả nhà sương quả khi nhìn đám trẻ, liền có thể thấy rõ, các nàng đã sớm thấy được một ngày này.

Chính như Thượng Quan Linh Tú nói, bất kể các quốc gia khác có tôn kính Thượng Quan tướng môn như thế nào, nhưng một khi lên chiến trường, hai bên đối địch, vậy, bọn hãn tuyệt không cho phép dòng dõi Thượng Quan tướng môn được sống sót, càng thêm không co hậu nhân Thượng Quan tướng môn được quật khởi!

Bởi, nếu ngày đó đến, chính là đại biểu cho ác mộng của bọn hãn!

Từ xưa đến nay, các gọi là truyền thuyết về cả nhà trung liệt, kết cục sau cùng, đều là đoạn tử tuyệt tôn, nhà tan cửa nát!

Chưa từng chấm com có ngoại lệ!

Đều không có ngoại lệ!

- Đây là vận mệnh cực khổ cỡ nào... Vì cái gì mà công thần cả nhà trung liệt, lại gặp phải vận mệnh tàn khốc như vậy? Đây chính là số mệnh là hồi báo của kẻ làm tướng quân, tận tâm bảo vệ quốc gia sao?

Đứng trong gió sớm, Vân Dương trầm tư hồi lâu.

Bi kịch của Thượng Quan tướng môn, chỉ bằng sự cố gắng hiện tại của Thượng Quan Linh Tú, thực là có thể tránh được sao?

Tuyệt đối không thể!

Một khi bước vào chiến trường, sinh tử cũng chỉ là một khoảnh khắc!

Hậu nhân của Thượng Quan tướng môn, một khi xuất hiện trên chiến trường, chính là tiêu điểm của ngàn vạn địch nhân. Chỉ khi tiêu điểm này biến mất, người khác mới yên tâm.

- Để ta giúp các ngươi một tay.

Vân Dương thần nhiên nói:

- Bởi, công thần đổ máu vì quốc gia, không nên tuyệt hậu!

...

Cửu Thiên lệnh đột nhiên bận rộn, cái loại tin tức bắt đầu lộn xộn truyền tới.

“Trọng thần cả triều, đột nhiên cùng nhau tấn công quân đội. Việc này xảy ra bất ngờ, trước đó hoàn toàn không có dấu hiệu.”

“Thân thể hoàng đế bệ hạ dường như có vấn đề, sắc mặt mấy ngày nay rất khó nhìn. Đề nghị chú ý.”

“Một số trung hạ tầng sĩ quan, tuy phạm phải lỗi nhỏ, nhưng lại bị khuếch đại điều tra, truy cứu sai lầm, có ý xử nặng, hiện tại đã có 17 phó tướng vào ngục. Thiết nghĩ, trong đó tất cả nguyên nhân bí ẩn.”

“Từ thái tử, mấy vị hoàng tử còn lại đều thân văn thân mã xa lánh võ tướng, biểu hiện càng ngày càng rõ ràng.”

“Quân đội hiện tại chỉ có hai vị Nguyên soái có thể trấn áp đại cục, nhưng ở một số phương diện nhỏ, cũng đã bắt đầu thất khống, dấu hiệu này thực không tốt.”

“Trước mắt Hà lão bệnh nặng không dậy nổi, thái tử tự mình đến thăm. Hoàng đế bệ hạ cũng từng đến... Đối với chuyện ngày đó, cũng không hề truyền ra phong thanh, dần dần hiện lên thể cục không thể giải quyết...”

“Các tướng quân xuất phát sớm, đã đến trong phạm vi năm trăm dặm quanh Thiên Đường thành...”

“Người Lăng Phong các mà Tôn thường muốn kiểm tra, trước mắt đã có mấy người từng xuất hiện, nhưng Thủy Vô Âm vẫn chưa từng hiện thân, hoài nghi đã rời khỏi Thiên Đường thành. Trước mắt đang mở rộng phạm vi điều tra.”

“Gần đây, có không ít nhân sĩ giang hồ không rõ lại lịch tiến vào Thiên Đường thành, sau đó chia thành tốp nhỏ, biến mất trên phố. Cần xem xét kỹ?”

“Mấy năm nay, thảo nguyên không ngừng có động tác, chiến lực cũng tiến tới đỉnh phong. Thuộc hạ đoán chừng, khog tránh khỏi một trận chiến.”

“Đông Huyền, Đại Nguyên, Thiên Tứ và một số quốc gia đều chuẩn bị sẵn sàng xuất chinh, điều động toàn bộ lực lượng vận chuyển lương thảo, đối ngoại tuyên bố làm phong phú quốc khố, ứng phó đại hạn hàng năm, mục đích thực sự...”

...

Vân Dương mở Cửu Thiên lệnh re, vô số tin tức lít nha lít nhít hỗn loạn, không ngừng nhảy lên.

Sau khi Vân Dương tìm đọc tin tức một phen, nhất thời phát giác được mùi thuốc súng chiến tranh nồng nặc đang chia vào Ngọc Đường.

Đối với động tĩnh của quân đội các nước khác, thứ mà quân đội Ngọc Đường biết được còn nhiều hơn hẳn biết, nhưng tin tức mà hắn nắm được, triều đình cũng đã sớm biết.

Nhưng lấy cơ trí không khéo của bệ hạ, lại tới bây giờ vẫn không có phản ứng, không thể không nói là khác thường.

Quân đội chỉ có ba vị đại soái như Thu Kiếm Hàn, Lãnh Dao Ngâm cùng Thiết Tranh hô hào, thế lực đơn bạc, càng thêm có quan văn toàn triều ngăn trở, tình thế thực không thể lạc quan cho nổi.

Mà điều khiến Vân Dương cảm thấy không thể hiểu nổi, chính là thái độ cực đoan của quan văn toàn triều.

Dù cho là văn nhân không thích chinh chiến, chán ghét quân nhân, dù cho là chính khách vì độc quyền mà chèn ép quân đội, nhưng tình thế nguy hiểm rõ ràng trước mắt, chẳng lẽ bọn chúng không chút nhìn ra? Vì sao tuyệt đại đa số người còn muốn phản đối chuẩn bị chiến tranh như thế?

Thực sự là kỳ quái.

Vân Dương không tin quan văn cả triều đều có ánh mắt thiên cận, hay là hạng người tham vọng danh lợi như thế, hắn không khỏi tập trung rất lâu trên động tĩnh của quan văn, trong lòng không ngừng suy nghĩ:

- Chuyện này, có phải là liên quan đến Hà Hán Thanh kia không?

- Chẳng nhẽ người này vẫn luôn âm thầm điều khiển Ngọc Đường quốc? Hoặc nói, đại hắc thủ sau Thiên Đường, liệu có phải là Hà Hán Thanh kia không?!

- Còn phía hoàng đế bệ hạ, chỗ hắn rốt cục xảy ra chuyện gì?

Vân Dương càng nghĩ, càng cảm thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Ta Có Chuyện Gấp

- Mấy điều này, sợ là phải tự mình xuất thủ tìm hiểu mới được...

Vân Dương hạ quyết tâm, sau khi lựa lại mấy tin tức quan trọng, lại đem Cửu Thiên lệnh đặt một bên.

Lại bắt đầu dốc lòng luyện công, tăng cường thực lực.

Lại qua một ngày một đêm.

Phương Mặc Phi cùng Lão Mai đối với sự trầm mặc của Vân Dương trong thời gian này cũng đã sớm quen thuộc, lúc này cũng đang từng bước tiến hành chuyện của mình.

Chỉ là, ngẫu nhiên quét mắt nhìn về phía phòng Vân Dương, trong ánh mắt lại mang theo mấy phần lo lắng.

Có lẽ, cả thế gian này, chỉ có hai người họ mới biết áp lực mà Vân Dương phải gánh lớn đến chừng nào.

Nó nặng nề vượt quá sự tưởng tượng của tất cả mọi người.

Cho đến khi Vân Dương bước ra khỏi cửa, nhìn thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Phương Mặc Phi.

- Có chuyện gì?

Vân Dương nghiêng đầu qua hỏi:

- Cứ việc nói không sao.

Phuong Mặc Phi ngập ngừng hồi lâu, rốt cục nói:

- Không có chuyện gì.

Vân Dương nhíu nhíu mày, cầm khăn lông lau lau mặt, bình tĩnh nói:

- Là ba huynh đệ kết bái họ Hồ kia tìm tới ngươi, hay là người của Sâm La đình tìm tới ngươi?

Phuong Mặc Phi cười khỏ một tiếng.

Vân Dương gật gật đầu:

- Ân, là Sâm La đình đúng không? Là muốn ngươi giết người? Hay là để ngươi rời khỏi ta, về lại giang hồ?

Phuong Mặc Phi thờ dãi một cái thật sâu, nói:

- Lần này là một trong Thập Điện đại vương muốn đến Thiên Đường thành, cũng không biết họ thế nào mà tìm được ta, muốn ta.. Rời khỏi nơi này.

Thần sắc Vân Dương không hề biến đổi:

- Ý ngươi thế nào?

- Đương nhiên ta không muốn rời khỏi công tử!

Phuong Mặc Phi xoắn xuýt nói:

- Nhưng... Tần Quảng Vương đại nhân có thù đoạn thông thiên triệt địa, ta sợ, sẽ mang đến phiền phức cho công tử.

Vân Dương lạnh nhạt nói:

- Chờ Tần Quảng Vương đại nhân của ngươi đến, nói cho hắn biết, ta muốn gặp hắn một lần.

Phuong Mặc Phi gật đầu:

- Vâng.

Cũng không biết tại sao, sau khi nghe Vân Dương nói như vậy, lòng Phuong Mặc Phi bỗng nhiên an định lại.

Mặc dù hiện tại công tử còn rất yếu, nhưng chẳng biết tại sao, Phuong Mặc Phi vẫn đột nhiên an tâm, với vị công tử này của mình, hắn tràn đầy lòng tin vô tận.

Công tử nói đi, tất nhiên sẽ đi! Công tử có nắm chắc, nhất định sẽ hoàn thành!

- Hôm nay các ngươi không cần theo ta, ta muốn đi một mình.

Vân Dương nói:

- Các ngươi ở trong phủ an tâm luyện công. Sớm ngày đột phá bát trọng mới tốt.

- Vâng, công tử, có phải ngài đã đột phá...

Phuong Mặc Phi nhìn thần sắc hàm chứa thần quang của Vân Dương, khinh nghi bất định hỏi:

-... Ngũ trọng sơn?

Vân Dương nhàn nhạt cười một tiếng, cũng không trả lời mà đi ra khỏi cửa.

Ngũ trọng sơn... Cấp độ này, mấy ngày trước Vân Dương đã hoàn thành đột phá. Mà trong khoảng thời gian từ đó đến này, ba bộ bí pháp Vân Vụ quyết, Huyền Phong quyết, Tinh Hỏa quyết đều đã đột phá tầng thứ năm, còn Kinh Lôi quyết và Huyết Sát quyết cũng đã đạt đến tầng thứ ba.

Những môn kỳ công này, chính là chỗ dựa lớn nhất trước mắt của Vân Dương.

Nhưng mà, đại giới để thúc đẩy chúng đến trình độ như vậy, lại là... Toàn bộ tài nguyên tích lũy trước đó, một lần hao sạch!

Huyền thạch, huyền tinh, mỹ ngọc... Huyền đan... Thiên tài địa bảo...

Hiện tại Vân Dương cảm thấy, mình chính là một kẻ nghèo hèn tiêu chuẩn, ngoại trừ kim phiếu ngân tệ không thể nhai ra, tất cả những gì có thể cắn đều đã cắn sạch!

Nghèo đến chỉ còn tiền!

...

Vân Dương ra ngoài.

Một trận gió nhẹ quét qua chân trời, lẳng lặng tiến vào hoàng cung đại nội.

Sau đó, hần lại lần nữa xuất hiện, lần này là ở trong Vân phủ của mình.

Vân Dương cau mày, suy nghĩ nửa ngày, rốt cục khẽ cắn môi, lần nữa đi ra ngoài, lần này chạy thẳng đến soái phủ.

Dọc theo con đường này, hần mấy lần cảm ứng được, tựa hồ có người đang theo dõi hần, nhưng dù cho dùng mọi thủ đoạn, nhưng vẫn không thể tìm ra người theo dõi.

Lộ trình giữa Vân phủ và soái phủ cũng không phải rất xa, bất quá phải mất gần nửa canh giờ Vân Dương mới đến trước cửa phủ nguyên soái.

- Xin mời bẩm báo một chút, nói Vân hầu chỉ từ Vân Dương, cảm tạ lão đại nhân mấy lần quan tâm, hôm nay đặc biệt đến đây, muốn nói lời cảm tạ.

Vân Dương biểu hiện rất nho nhã lễ độ, muốn có bao nhiêu phong độ có bấy nhiêu nhã nhặn.

- Vân công tử chờ một lát.

Người gác cổng đáp lễ cũng rất tôn kính.

Dù sao, đại danh của Vân công tử, đã thực danh chấn Ngọc Đường, vang vọng thiên hạ, ai ai cũng nghe, người nào không biết?

Nếu đổi lại là người khác, nếu đã làm quen được Lăng Tiêu Túy, hần sẽ mượn uy danh Lăng Tiêu Túy ra mà làm việc. Nhưng Vân Dương là ai?

Hần căn bản không hề có nửa điểm thỏa mãn, ngược lại còn càng hy vọng có thêm kỳ ngộ khác, nếu lại thêm một cái da hổ cho hần xé, đó mới thực là tốt a.

Ti như Độc Cô Sầu a, lại tỷ như mấy vị thần thoại cao nhân cường giả trong truyền thuyết gì gì đó, mỗi ngày đến mười cái tám cái, hần cũng không chê nhiều!

Dùng thanh danh mấy người này trấn áp mấy tên ngu quỷ xà thần lên lút, hần mới có thời gian làm việc riêng của hần a.

- Tên hỗn đản này còn dám tới!

Nghe thấy tên Vân Dương, Thu Lão Nguyên soái giận mà không có chỗ phát tiết.

Trong mấy ngày nay ghen một bụng lửa trên triều, đang không có chỗ phát tiết, con hàng này lại đưa đến cửa, đúng là một chỗ chút giận thực tốt a!

- Để tiểu tử kia lần đến đây cho ta!

Lão Nguyên soái gầm thét một tiếng.

Câu nói này của là, khiến tên thị vệ báo tin suýt cười thành tiếng.

Vân Dương lần tới vẫn rất ung dung:

- Bái kiến đại nhân, từ ngày đó từ biệt không gặp, phong thái của đại nhân càng hơn trước, quả thực đáng mừng, đây chính là chuyện may mắn của Ngọc Đường, may mắn của thiên hạ!

Thu Lão Nguyên soái đen mặt lại, bị cây lấy lòng này chọc tức đến khó thở:

- Lão tử còn chưa bị nguoi làm tức chắm com chết là đã tốt rồi!

“Tên hỗn đản này, cũng không ngại nói câu lâu không thấy?”

“Lão phu đi ba lần. Lần thứ nhất nguoi tránh mặt không gặp, lần thứ hai và thứ ba nguoi đều nằm chết dí trên giường, ngay cả mắt còn không mở được,

lão phu làm sao gặp ngươi?

Uổng cho ngươi có thể nói ra miệng!

Còn cái gì mà may mắn com mắn, lão phu khỏe mạnh là chuyện may mắn của Ngọc Đường, nhưng từ khi nào thành may mắn của thiên hạ? Lục đại đế quốc trừ Ngọc Đường ra, còn có quốc gia nào không ngóng trông lão phu chết sớm?

- Tiểu tử ngươi đến làm gì?!

Thu Lão Nguyên soái nghiêng thân thể, ngồi trên ghế bành, liếc nhìn tiểu tử trước mắt, càng nhìn càng thấy khuôn mặt tuấn tú này với cùng đáng giận.

Nhìn không được hung tợn nói:

- Ngươi nói một tên đại lão gia như ngươi, lại có bộ dạng tiểu bạch kiếm còn non hơn cả nữ nhi, cũng không thấy ngại khi vác nó ra đường hay sao mà còn rêu rao khắp nơi?

Vân Dương nhếch nhếch miệng:

- Ngài nói rất đúng, ta cũng cả thấy ta có chút quá đẹp, khiến cho qua nhiều người tự ti mặc cảm, cảm thấy không bằng, bất quá cái này cũng không thể trách ta a... Nói thực, không sợ làm trò cười; cho lão nhân gia ngài, kỳ thực ta đã sớm muốn hủy dung!

Lão Nguyên soái nghe thấy mà cũng chán nản:

- Có chuyện mau nói, có rắc mau đánh!

- Ừm hừ, vậy ta đánh...

Vân Dương cười hắc hắc, sắc mặt trở nên nghiêm túc chưa từng có.

Lão Nguyên soái nhìn thấy sắc mặt của hắn, cũng bắt đầu cảm thấy nặng nề.

Nhìn bộ dạng này, chẳng nhẽ tiểu tử này... Thực có chuyện?

- Là như thế này, Lão Nguyên soái, không biết trong thời gian này, ngài có thấy hoàng đế của chúng ta có chút không thích hợp hay không?

Vân Dương cân nhắc dùng từ, lúc này mới lên tiếng hỏi.

- Cái gì?!

Lão Nguyên soái lập tức ngồi ngay ngắn, ánh mắt trở nên sắc bén như chim ưng. Không chớp mắt nhìn Vân Dương:

- Đến cùng ngươi muốn nói điều gì?

Vân Dương ho khan một cái:

- Không phải ta muốn nói... Mà là...

Lão Nguyên soái không biết nên khóc hay nên cười, một câu lúc trước của ngươi không phải đã bại lộ quá nhiều ý đồ sao? Hiện tại mới nhớ tới cần giữ bí mật?

- Chỗ lão phu, còn chưa có người dám nghe lén!

Thu Kiếm Hàn hừ một tiếng.

Chuyện gì lại khiến tên gia hỏa này thần bí như vậy? Vừa nghĩ đến đây, lòng dạ Lão Nguyên soái cũng không tránh khỏi có chút khẩn trương.

- Là như thế này, vài ngày trước, không phải Lăng Tiêu Túy tiến vào hoàng cung một chuyến a...

Vân Dương càng nghĩ, cảm thấy vẫn nên lấy Lăng Tiêu Túy ra làm tấm chắn thì tốt hơn.

Tên tuổi của con hàng này, chính là lựa chọn hàng đầu để gánh chuyện a.

Trong lúc mấu chốt như thế, hắn lại mới vừa tiến vào hoàng cung, lại còn có giao tình rất tốt với mình, quả thực quá hợp lý, quá thuận lý thành chương, châu liên hợp bích a.

- Há?

Lão Nguyên soái chính thức tập trung, thần sắc trong nháy mắt trở nên khẩn trương:

- Hấn phát hiện cái gì?

- Sau khi hấn trở về, nói lại cho ta biết, mặc dù mới chỉ gặp hoàng đế một lần, lại có thể nhìn ra được, thân thể chấm com hoàng đế bệ hạ vô cùng không tốt... Nếu không kịp thời... Chỉ sợ, sinh tử trong mấy tháng nữa...

Vân Dương thấp giọng

Àm àm!

Lão Nguyên soái kinh hãi xô ngã các ghế, cả người ghé sát dưới đất, gương mặt mơ trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Vân Dương, trong lúc nhất thời không nói thành lời.

- Lão Nguyên soái không thể kích động, đây là lời Lăng Tiêu Túy nói, cũng không phải ta nói.

Vân Dương cuống quýt giải thích.

- Lời ấy là thực?!

Thu Kiếm Hân từng chữ hỏi, thân thể trào ra một cỗ sát khí, khiến người nhìn vào như thấy núi thây biển máu:

- Khó trách, trong thời gian này, sắc mặt bệ hạ phát bụi, lão phu còn tưởng là do suy nghĩ mệt nhọc... Hừ, thật to gan!

Vân Dương cúi chấm com đầy, không nói.

Lúc này nói nhiều sai nhiều, vẫn là im miệng không nói thì tốt hơn.

- Nếu Lăng tiên sinh đã nhìn ra, như vậy...

Lão Nguyên soái bắt lấy tay Vân Dương, vội vàng hỏi.

- Hấn lưu lại ba viên thuốc, lại cũng không nói nhất định có hiệu quả, dù sao mới chỉ nhìn thoáng quá, điều quan sát được quá ít...

Vân Dương có chút thấp thỏm nói:

- Thế nhưng việc này can hệ trọng đại... Ta cũng thực sự khó tìm được người khác để thương lượng...

- Việc này mà ngươi còn muốn tìm người khác thương lượng?

Thu Kiếm Hân trừng lớn hai mắt, trầm mặt đi đi lại lại trong phòng, rốt cục vung tay, chém đinh chặt sắt nói:

- Vấn đề này, thà tin là có, không thể không tin! Đi, ngươi theo ta lập tức tiến cung!

Vân Dương giật nảy mình:

- Cái này... Ta...

- Ngươi không vào cung không được!

Lão Nguyên soái trầm mặt:

- Lời Lăng Tiêu Túy nói, có thực là hấn nói hay không cũng chưa biết, thuốc, có thực hay là giả, thậm chí ba viên thuốc trong lời ngươi nói, đến cùng là thuốc hay là độc, tất cả tin tức đều là do ngươi nói ra! Ngươi muốn buông tay mà đi như vậy, chuyện này, bất kể như thế nào cũng không có khả năng!

Vân Dương lộ vẻ mặt đau khổ:

- Ta đã som nhắc bản thân không nên dính vào mấy chuyện này, việc không liên quan đến mình vốn nên tránh xa a... Ai, lần này bị lão gia hỏa kia hại khổ...

Đang nói chuyện, đã bị Thu Kiếm Hân kéo soành soạch ra khỏi đại sảnh, liên tiếp nghe được tiếng mệnh lệnh.

- Chuẩn bị ngựa! Không đúng, chuẩn bị kiệu! Tiến cung!

- Nhanh nhanh nhanh

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Bức Họa Trong Ngự Thư Phòng

Liên tiếp thúc giục, mãi chỉ đến khi cổ kiệu đã sắp tiếp cận hoàng cung, Lão Nguyên soái mới có thể bình ồ chấm com lại sự lo lắng gấp gáp kia.

- Tiểu tử, ta hỏi ngươi lần cuối. Chuyện này, là thật sao?

Thu Kiếm Hàn nghiêm túc nhìn Vân Dương:

- Bây giờ còn chưa tiến vào hoàng cung, còn kịp; còn có thể khoan nhượng. Nhưng một khi tiến vào hoàng cung, nếu có bất kỳ sơ sót... Mạng nhỏ này của ngươi, vô luận thế nào đều giữ không được!

- Tiểu chất mặc dù hoàn khổ, nhưng đây không phải là chuyện nhỏ, quan hệ tới quốc gia đại sự, sao lại dám hồ nháo, việc này quả quyết không giả.

Vân Dương nghĩ chính ngôn tử nói.

- Đừng nhắc đến hoàn khổ...

Thu Kiếm Hàn nhúc nhích nói.

Vừa gặp phải chuyện gì, là con hàng này lại đội hai chữ hoàn khổ lên đầu hấn, phăng phất như đó là chỗ dựa vững chắc của hấn vậy.

Thực sự là đủ rồi!

Hoàn khổ có thể dùng như vậy sau?

Ngươi cho rằng lão phu không biết ngươi giả hoàn khổ?

Bịch một tiếng, Thu Kiếm Hàn đá một cước lên mông Vân Dương:

- Bớt nói nhảm! Cùng lão tử vào!

Lão Nguyên soái là thân phận cỡ nào, hấn tự tiến cung kiến vua, đương nhiên là một đường thông suốt, không chút cản trở.

Sau khi thông báo, hai ngươi thuận lợi bước vào Ngự Thư phòng.

Chợt thấy hoàng đế bệ hạ diện một thân hoàng bào óng ánh, đang đứng trước bản đồ cương vực Ngọc Đường đế quốc, trong tay cầm một bản tấu chương, chau mày, không khí vô cùng ngột ngạt nặng nề.

- Lão Thu tới a.

Nhìn thấy Thu Kiếm Hàn tiến đến, hoàng đế bệ hạ cũng thu lại bộ dạng lúc trước, đầu tiên là thở dài một tiếng, sau đó trực tiếp tỏ khổ:

- Hà Đông bị hồng thủy tàn phá bừa bãi, trăm vạn nhân khẩu trôi dạt khắp nơi, Lão Thu a, mau... Chuyện này...

Nói đến đây mới nhìn thấy Vân Dương cùng theo vào, không khỏi khẽ giật mình:

- Ngươi cũng tới.

Vân Dương nghe vậy giống như bị dọa giật nảy mình, làm ra bộ dạng vô cùng ngoài ý muốn:

- Cái này... Ngọc... Bá bá? Ách... Bệ hạ... Cái này...

Lão Nguyên soái đập tay lên ót hấn, cả giận nói:

- Vẫn còn giả bộ! Nói tiếng người cho ta!

Hoàng đế bệ hạ cười ha ha, khoát tay ngăn lại:

- Đều không phải người ngoài, ngại gì nói chút chuyện phiếm, người tới, thường ghé.

Nhìn thấy hai người đã an ổn ngồi xuống, hoàng đế bệ hạ lại tự mình đứng lên, cau mày:

- Lần này, Hà Đông bị lũ lụt... Quá bất ngờ, thực sự quá đột nhiên, khó thể đối ứng a!

- Hồng thủy của Lão Long giang đột nhiên tàn phá bờ bãi, hơn phân nửa là cùng trận mưa lớn lúc trước có quan hệ. Thủy thế tăng lên một bậc, rồi cục dẫn đến vỡ đê, ba sáu huyện gặp tai họa, thành thiên tai...

Lão Nguyên ; soái cũng thờ dài:

- Đối với đề quốc mà nói, trận thiên tai này chẳng khác nào đã rét vì tuyết lại còn đổ thêm sương, bên Hộ bộ kia nói thế nào? Có đưa ra phương pháp đối ứng chưa?

- Còn có thể có phương pháp đối ứng gì nữa? Quốc khố đã rỗng, không bột đổ gột nên hồ thôi!

Hoàng đế bệ hạ lấy tay vuốt mi tâm, thờ dài thật sâu:

- Hiện tại, trong quốc khố chỉ còn ba trăm vạn lượng bạc, hơn nữa, số tiền này tiền thường chuẩn bị dùng để ban cho tướng sĩ Đông Cung... Trong đó còn có không ít là quan lương. Thậm chí ngay cả dùng để khao thưởng, cũng đã xa xa không đủ, càng không nói đến những việc khác.

- Hộ bộ đưa lên ý kiến, nếu muốn nhanh chóng khắc phục hậu quả lũ lụt, ổn định lòng dân, liền phải đem hết số bạc này dùng để chẩn tai. Tạm thời không khảo tam quân nữa... Trước phải cứu trợ mấy trăm vạn nạn dân. Hơn nữa, mặc dù như thế, vẫn chỉ như hạt cát trong sa mạc, xa xa ; không đủ...

Đôi mày kiếm của Lão Nguyên soái khẽ nhíu lại. Nhịn không được nói:

- Bệ hạ, việc này tuyệt không thể thực hiện, tướng sĩ đã đổ máu chém giết, chinh chiến bảo vệ quốc gia, có thể nói là bách tử nhất sinh. Nếu ngay cả ban thưởng trợ cấp cơ bản đều không có, thậm chí ngay cả quân lương cũng không thanh toán đủ, chẳng phải là làm lạnh lòng các tướng sĩ sao? Lúc đó, trên chiến trường, còn ai chịu dùng hết sức, còn có ai chịu bán mạng! Bệ hạ, xin người nghĩ lại.

Hoàng đế bệ hạ lần nữa ray ray trán:

- Trẫm đương nhiên biết điều này, chỉ bất quá, hiện tại không bột đổ gột nên hồ, không chỉ có bên Hộ bộ nói như vậy, ngay cả trẫm cũng chỉ có thể nói như vậy...

Thu Kiếm Hàn nhíu chặt lông mày, càng thấy hoàng đế bệ hạ có chút không thích hợp.

Từ trước đến nay, phong cách hành xử của hoàng đế bệ hạ luôn luôn cứng như thép, lời lẽ phong hành, nếu trước kia gặp chuyện như vậy, phương thức giải quyết của bệ hạ luôn là quả quyết thanh thoát, luôn có thủ đoạn khiến văn võ bá quan đều phải đi vào khuôn khổ.

Nhưng lần này, sao lại dùng thủ đoạn ứng đối mềm yếu vậy?

Thậm chí... Không hề có ; lực, tựa như chắc chắn không thể làm gì được!

- Trẫm cũng biết, mệnh mẽ ngắt quân lương, sẽ khiến tướng sĩ lạnh lòng, nhưng sự cấp tòng quyền, chuyện lũ lụt đã là vấn đề như lửa sém lông mày... Có thể nói, trong đây trăm có vô số kẻ sách, muốn làm gì cũng không phải vấn đề khó khăn.

Hoàng đế Bệ hạ lại lấy tay ray ray trán, vẻ tâm phiền ý loạn hiện rõ trên mặt:

- Nhưng, trẫm thực không muốn làm như vậy... Quá phiền toái...

Lão Nguyên soái cùng Hoàng đế Bệ hạ nói chuyện.

Vân Dương thì từ mới bắt đầu đã phối hợp, ngồi nhìn đánh giá Ngự Thư phòng, không làm phiền hai người họ.

Cái Ngự Thư phòng này, là nơi Hoàng đế Bệ hạ phê duyệt tấu chương, thậm chí là nơi mà đại thân thân cận của ngài cùng nghị sự, nhưng nơi này, thực quá bình thường.

Cơ hồ không có bất kỳ vật trang trí nào đáng kể.

Đến mức khi Vân Dương vừa mới tiến vào, chỉ thấy trong phòng có chằm com mỗi hai bức tranh.

Một bức treo trên vách tường bên trái chỗ Hoàng đế Bệ hạ đang ngồi, đó là một bức tranh vẽ cảnh tượng Phong Vân Thủy Hỏa Lôi Điện dâng trào. Nhìn như quái dị, dị trạng thiên địa khí tượng đều xuất hiện, tựa như ngày tận thế.

Nhưng Vân Dương biết, bức họa này, đại biểu cho Cửu Tôn, ý nghĩa chân thực chính là cmt giáng thế, tụ hợp tại Ngọc Đường.

Vậy mà Hoàng đế Bệ hạ đem chân dung Cửu Tôn đặt ở đây!

Điều này khiến Vân Dương không khỏi đột nhiên chấn động.

Về phần một bức họa khác thì ở sau lưng Hoàng đế Bệ hạ, chằm com thế nhưng bức họa này, khiến Vân Dương phải nhìn chăm chú, gần như không muốn dời mắt đi.

Bức vẽ, cảnh tượng rõ ràng là ở trong ngự thư phòng này, một thanh niên trường thân ngọc lập, hai tay chấp về phía sau, khẽ ngẩng đầu, con mắt nhìn về phía xa xăm.

Người này diện một thân hoàng bào, phía trên còn theey mấy đầu Kim Long giương nanh múa vuốt.

Khiến cho hình ảnh thanh niên kia càng thêm mấy phần tôn chảm com quý.

Giương mắt thanh niên mang theo đường con nhu hòa mà lại kiên cường, ánh mắt thâm thúy, có chút trầm tư sâu lo, tựa như thấy được cái khổ của thương sinh thiên hạ, tràn đầy ý cảnh trách trời thương dân.

Hoàng bào lấp lánh, còn có Kim Long giờ vuốt, rõ ràng là phục sức của thái tử!

Người trong tranh là đương kim thái tử?!

Nhưng người trmr bức họa, rõ không phải là thái tử, hần đã từng gặp thái tử, Vân Dương có thể khẳng định, từ trước đến nay, hần chưa từng gặp qua người này!

Nhưng cũng không biết vì sao, rõ ràng chưa từng gặp qua người này, Vân Dương lại có một cảm giác không hiểu, người này với hần vô cùng quen thuộc! Tựa hồ, có một cảm giác như huyết mạch tương dung, vô cùng thân chảm com thiết!

Nhất là ánh mắt kia.

Tựa hồ ánh mắt đó có thể nhìn thẳng vào lòng hần.

Vân Dương nhìn thêm một chút, thấy nhịp tim bản thân ngày càng đập mạnh, trước mắt, không kìm được mà cảm thấy mông lung, một cảm giác hoa mắt vầng đầu thân nhiên xâm chiếm hần.

Trong đầu, như có một đạo thiểm điện bỏ qua.

Vân Dương đột nhiên nhớ tới, ngày đó, trước khi hần trọng thương gục ngã...

Lại trong lúc hôn mê, tựa hồ trên một con đường, gặp được mấy vị ca ca.

Người dẫn đầu, chính là Lão Đại Thổ Tôn.

Lúc đó, hần không mang mặt nạ.

Hần cứ như vậy mà nhìn mình, hai mắt đầy sự chịu mến cùng thương xót, với sự tín nhiệm cung chiều không rằng buộc, sau đó, đột nhiên đá hần một cước, mắng: “Cút về! Vinh viễn không được quay lại đây!”

Khuôn mặt đó, thần vận đó, ánh mắt đó, biểu lộ đó, lại cùng người trong bức vẽ này, giống nhau như đúc!

“Lão Đại..”

Vân Dương cảm thấy lồng ngực đập mạnh, hai chữ xông ra từ tận đáy lòng.

Hần thấy lòng mình đau như cắt, đột nhiên cổ họng thấy ngon ngọt, oa một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

Lão Nguyên soái cùng Hoàng đế Bệ hạ đang cau mày nói chuyện, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người oa một cái, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy Vân Dương đột nhiên điên cuồng phun máu.

Hai người thấy thế tự nhiên cũng cùng nhau giật nảy mình, chăm chú quan sát, chỉ thấy khuôn mặt Vân Dương thoáng cái đã vàng như giấy, thân thể lung lay sắp gục.

Lão Nguyên soái tay mắt lanh lẹ, một tay đỡ lại Vân Dương, Hoàng đế Bệ hạ cũng lấy làm kinh hãi:

- Đứa nhỏ này sao vậy?

Thu Kiếm Hàn thở dài:

- Tiểu gia hỏa này, mấy người trước không biết làm thế nào, đột nhiên luyện công tẩu hỏa nhập ma. Liên tiếp hôn mê bất tỉnh mấy ngày liền, Kém chút liền ô hô ai tai, đến nay cũng mới tỉnh không được mấy ngày, chắc còn chưa hoàn toàn hồi phục, động tới bệnh cũ trước đó?!

Hoàng đế Bệ hạ ân cần nói:

- Không sao chứ?

- Ta không sao.

Vân Dương hít sâu một hơi, cười khổ nói, vận công một lát:

- Bệ hạ không cần lo lắng, vừa rồi chẳng qua là ngẫu nhiên dẫn động kinh mạch mất cân đối, xúc động tụ huyết của bệnh cũ trong người, trong lúc nhất thời không nhận được, làm bản thư phòng của bệ hạ, còn xin bệ hạ thứ tội.

- Ai, có thương tích trong người, tội tình gì.

Hoàng đế Bệ hạ lơ đãng khoát khoát tay:

- Bất quá, đứa nhỏ nhà ngươi thực đúng là, thương nặng như vậy không ở nhà dưỡng thương cho tốt, còn chạy tới chạy lui làm cái gì? Chờ chút, ta truyền ngự y đến khám cho ngươi một chút, không nên lưu lại mầm bệnh!

Vân Dương nhếch miệng cười cười:

- Tính ta không chịu ngồi yên, ha ha...

Khê đề khí huyết sôi trào xuống, sắc mặt khó coi cũng dần khôi phục hồng hào. Chỉ có kinh đào hải lắng nơi đáy lòng là vẫn chưa thể bình phục.

Đó là chân dung Lão Đại!

Đó là chân dung Thổ Tôn!

Nhưng... Chân dung Thổ Tôn, sao lại treo ở đây? Tạm chí, sao lão đại lại mặc phục sức của thái tử?!

Vân Dương chỉ thấy trong đầu như có vũ trụ nổ tung, mơ hồ đoán được mấy phần, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Nhìn khuôn mặt Hoàng đế Bệ hạ cùng người trên bức họa, có tới tám phần tương tự...

Trong lòng Vân Dương như có hồng thủy trào qua, khó mà lắng lại.

Lão Nguyên soái kỳ quái nhìn thoáng qua Vân Dương một cái, thấy bộ dạng mắt hồn mất vía của hắn mà không khỏi ho khan một cái.

Hôm nay tiến cung, chính vì chuyện cấp báo của tiểu tử này, còn đang trông cậy vào hắn mở miệng, đánh vỡ bí ẩn a, kết quả, trong lúc mấu chốt này, hắn lại câm như hến...

Lão tử phí sức mới mang được người vào cung như vậy, coi như đến cái quần còn cởi sạch rồi, vậy mà người để lão tử xem mấy cái này?!

Vân Dương ho khan một cái, miễn cưỡng thu lại suy nghĩ miên man, nhìn thoáng qua Thu Kiếm Hàn, nháy mắt ra hiệu.

Thu Kiếm Hàn cảm thấy, bụng hắn bị cái nhìn này của Vân Dương tức đến phát nổ.

Hóa ra nửa ngày nay, tên hỗn đản này chăm com không nghe vào tai bất cứ vấn đề gì?!

Lão phu ở đây cái cọ nửa ngày, cũng chỉ là lãng phí mấy ngụm nước bọt sao?

Nếu đây không phải là Ngự Thư phòng, Thu Lão Nguyên soái cảm thấy mình tuyệt đối sẽ tóm tên tiểu tử này lại, cởi quần, hung hăng đàng mong hắn mấy cái! Đánh không nát cái mông này, tuyệt không thể trút giận.

...

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Chí Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.